ŞEHNAZ & GÜLŞEN

KAYIP KİRACI

SOYSUZ BİR ACIYI, ASİL BİR KADIN SESSİZCE ÇEKER!

Çanlar çalıyor.
Ait hissedemediği bir evde, ait hissetmediği bir dinde,
ait hissetmediği bir kalpte
"Ben Kimim?" savaşını veren adam için
çanlar ısrarla çalıyor.

Çanlar çalıyor.
Baskı altında, el eliyle çizilmiş sınırların etrafında,
"Ben Bunu Neden Yaşıyorum?" sorusunu soramayan ve
özgürlüğünün kısıtlanmasına ses çıkarmayan
kadın için çanlar ısrarla çalıyor.

"Sen gerçeği görene kadar..."
Çanlar çalmaya devam edecek.
"Geride bıraktığını düşündüğün hayatın için..."
Çanlar çalmaya devam ediyor.
"Bir kadın olarak kurban seçildin..."
Çanlar sağır eden bir gürültüyle son kez çaldı.
"Yaratıcı buna izin vermeyecek! Yara veren her şeyi sök!"

Çanlar durdu.
Kadın yarayı sökemedi.
İlahi bir sesin yankısı, kadının yarasını
sökemediği yerden duyuldu:
"Hakikatin sahibini inkâr eden, hakkını aramasın!"

LAPİS

ŞEHNAZ & GÜLŞEN
HAŞİMOĞLU

KAYIP KİRACI

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Kayıp Kiracı
Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin
Yayın Koordinatörü: Gülden Girgin Gültekin
Editör: Gülden Girgin Gültekin

1. Baskı: Mart 2025
ISBN: 978-625-95487-6-0

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu, 2025 © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

Yayımlayan:
Lapis Yayıncılık
Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.
Menekşe Ap. Sitesi No:10B
Küçükçekmece/İstanbul
Sertifika No: 76985

ŞEHNAZ & GÜLŞEN
HAŞİMOĞLU

KAYIP KİRACI

LAPİS

Ninova

Her şeyin sonsuz gibi göründüğü
bu dünyada ölüm gerçeği var.

Hatırla!

1

Kirli Bulutlar

"Hindoloji bölümünü kim okur ki?"

Yine değişmeyen aynı tip sorular, delirmişim gibi bakmalar ve aşırı tepkiler... Ve benim, okuduğum bölümü insanlara açıklamak için duyduğum zorunluluk. Zorbalığın kaçıncı boyutuna ulaştığımı hesap edemiyorum. O değil de gerçekten açıklamak zorunda mıyım?

Hayır.

Cahilleri bilgilendirmek için, evet.

Cahiller bilgilenmez ki.

Kendime verdiğim epik cevaptan sonra karşımdaki şamarı hak eden sıfatsıza cevap verdim. "Hindoloji Bölümü," derken, herkese sunduğum ezbere ifademi sürdürerek devam ettim. "Hindistan ve çevresindeki kültürleri, dilleri, tarihleri ve toplumları inceleyen sosyal bilim dalıdır."

"Yani bunca yılı Hindoloji okumak için mi harcadın?"

Evet, Bay Çok Zeki.

"Seviyorum."

Cevabım yetersiz gelmiş gibi kaşlarını yıktı ve sonra beklediğim soruyu sordu:

"Kaç yıllık?"

"Dört yıllık."

Gülmemek için bıyıklarının altındaki dudağını ısırdı. Gözümün içine baka baka yapıyordu hem de.

"Dört yıl sadece bu bölümü mü okuyacaksın?"

"Evet."

"Anladım. Ihh... Tabii saygı duymak gerek," derken kısık seste, "Hindoloji..." diye yineledi ve tekrar güldü. Kendini saygı duymak için dizginlemek yerine benimle dalga geçiyordu.

"Bu saygıyı, biletimi daha hızlı kesip, zamanımdan tasarruf ederek de verebilirsiniz," diye uyardım. Bunu yapmak zorundaydım çünkü bölümümle dalga geçmesi yetmezmiş gibi biletimi hâlâ kesmemişti.

Tavrımdan hoşlanmayan satış görevlisi, gözlüğünü parmağının ucuyla burnunun yarısına kadar indirirken bana dik dik bakıyor, tüm bu süre zarfında daha yavaş hareket etmeye özen gösteriyordu. Anlaşılan gökyüzünde yine bir şeyler olmuş ve benim yolculuğuma denk gelmişti.

Ne harika bir gün ama!

Turşu suratlıyla göz teması kurmak yerine etrafıma bakınmaya başladım. Onu biraz daha izlersem kesilen bilet değil, onun dili olacaktı. Nitekim o biletin acilen kesilmesi gerekiyordu.

Finallerimi verdikten sonra İstanbul'a gitmem kesinleşmişti. Halamın ayarladığı özel şirkette üç ay boyunca stajyer gibi çalışacaktım. Çok iyi bir maaş değildi ama en azından geleceğim için hem profesyonel bir yerden destek alacak, hem referansım için kullanacak hem de biraz birikim yapabilecektim.

Ev konusunda sıkıntı yaşamıyordum çünkü halam İstanbul'daki evinde üç ay yaşamama izin vermişti.

Benim halam sanırım bir melek...

Üstelik bir ev arkadaşım da olacaktı. İkimiz de üç ay o evde kalacak, ardından tekrar kendi alanlarımıza geçecektik. Yaz için Antalya'da çalışmak istemiştim ama ne yazık ki personel sınıfı kışın başında kontenjanını doldurmuştu ve personel açığı şimdilik yoktu. Olsa bile sıranın bana gelmesi imkânsızdı.

Halam uçak biletimi kesmek istemiş ancak ona daha fazla yük olmamak için biletimi kestiğimi söylemiştim. Yalan söylememin nedeni uçak biletlerinin aşırı pahalı oluşundandı. Halama bir bilet dokunmazdı fakat ben otobüsle gitmenin mantığına sığındığımdan tercihimi bu yönde yapmıştım. Şimdi terminalde, sesini bile duymaya tahammül edemediğim bir adamla sınanınca yanlış bir tercih yaptığımı anlamıştım.

"Hindoloji uzmanı, biletiniz hazır," diye seslenen görevlinin imalı tonu, daldığım düşüncelere yumruk geçirmiş gibi beni sarsarak uyandırdı. Bakışlarımı gönülsüzce ona çevirdiğimde uzatılmış biletimi gördüm.

"Bir saate kalkarsınız."

"Teşekkür ederim, Sayın Koala. Bu tembellikle burada çalışmayı nasıl başardınız, hayret ediyorum. İyi günler."

Arkamdan konuşmasını duymazlıktan gelerek kalkış noktasına doğru yol aldım. Üç ayımın inanılmaz derecede güzel geçmesini umuyordum ve en önemlisi kimsenin okuduğum bölümü sormamasını, öğrendiklerinde ise dalga geçmemesini diliyordum.

İnsanların bazen sinirleri yıpratmak için yaratıldığını düşünüyordum. Yaratılışlarının dışına çıktıklarını tam da delirmenin eşiğine geldiğimde

daha iyi görüyordum. Sanki kendileri çok fazla şey başarmış gibi okuduğum bölümle dalga geçiyordu.

Boş bulduğum banklardan birine geçip, oturarak zamanımın geçmesini bekledim ve halamın her zaman ettiği duayı ellerimi açarak tekrar ettim:

"Yetiş, ya Muhammed! (s.a.v.) Ümmetini çok kırıyorlar."

Beş saatlik -hayır, düzeltiyorum, altı saatlik- zehir gibi geçen yolculuktan sonra İstanbul yollarında biraz sürünmüş, akabinde beni bekleyen şirkete sözleştiğimiz saatte varmıştım. Genel müdürle sözleşmem için görüştükten sonra imzalayıp, nihayet halamın evine geçerek hızlıca yerleşmiştim.

*InfoTech** şirketiyle bizzat halam aracı olduğu için pek konuşamamıştım. Ayrıntılardan biraz mahrum bırakılmıştım, bana yalnızca ne yapacağımı söylemişlerdi. Bir nevi torpil olmuştu ve kısa sürdüğü için açıkçası minnettardım. Çünkü artık o mükemmel evdeydim.

Eski evlerini görmüştüm ama bu sefer bir rezidansta ev tuttuğundan ve terasın son katı olduğundan habersizdim. Ev muazzamdı ve bu üç ay boyunca sadece benimdi.

En azından bir kısmı benim...

Bir gün herkesin küçümsediği Hindoloji sayesinde benim de lüks ve ulaşılmaz gibi görünen güzel bir evim, arabam, sosyal statüm ve ekonomik özgürlüğüm olacaktı. Dalga geçenlere inat başaracaktım.

Çantamı odama koyduğum gibi banyoya geçip, tadını çıkara çıkara yıkandım. Halam biz gelmeden önce evi temizletmiş ve buzdolabını ağzına kadar doldurmuştu. Üstelik yoldan geldiğim için çalışanına yemek yaptırmış ve benim için dolaba koymasını istemişti. Buzluk şipşak yemeklerle doluydu.

Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmesine hastaydım.

Yurt banyosundan sonra cennette duş alıyormuşum gibi hissettim. Harikaydı ve daha şimdiden mutluydum. Şımarmak için daha iki günüm vardı çünkü dinlenmek için özellikle cuma günü yola çıkmayı tercih etmiştim. Hafta başında işlerime epey dinlenmiş halde başlayacaktım. Motivasyonum için bu iki gün çok önemliydi.

Banyodan sonra saçımı diplerini hafif nemli bırakacak şekilde kuruttum, üzerimi giyindiğim gibi mutfağa koştum. Açlık beni bayıltmadan önce midemi sakinleştirmem gerekiyordu. Dolapta bekletilen yemeklerden yiyeceğim kadarını ayırarak mikrodalgaya yolladım ve ısınmasını beklerken suyumu doldurdum.

* *Informatics* (bilişim) ve *Technology* (teknoloji) kısaltmalarıyla türetilen özel isim.

Evi gezme fırsatını hâlâ bulamamıştım. Üst katı kiracı için ayırdığını söylemişti. Yani alt kat bana aitti. Alt kat, üst kata nazaran çok büyüktü. Halam teras katın mutfağını kullanıma kapatmış, ev arkadaşımla ortak olarak sadece mutfağı kullanmamıza karar vermişti.

Bu evin tarzı halamın genel zevkine biraz uzak kalmıştı; çok daha modern ve genç işi duruyordu. Mimarlarını mı değiştirmişlerdi acaba?

Bu zenginlik dedemden gelmiyordu tabii. Halam Konya'nın ileri gelenlerinden zengin bir ailenin geliniydi. Eşi Nihat Pektaş grup şirketinin CEO'su ve yönetim kurulu başkanıydı. Şirket bünyesinde araba bayiliği dışında, arsa ve arazi alım satımı, gıda bayiliği ve geri dönüşüm barındırıyordu. Adam milyon dolarlık işler yapıyordu. Halam sağlam bir eve kapak atmıştı.

Gençliğinde delidolu, hayatını yaşayan, ardını düşünmeden hareket eden, gençlik kavramını resmen çılgınlar gibi yaşamış bir kadındı fakat evlendikten sonra her şeyini geride bırakarak kendini sadece eşine ve çocuklarına adamıştı. Ailesi oldukça muhafazakârdı ve halam hiç kimsenin ihtimal veremeyeceği şekilde değişmişti.

Tesettüre girmiş ve gençliğinde yaptığı her şeyi kendince bir hata gibi görerek şimdilerde yapan herkesi yadırgar olmuştu. Üstelik bizleri de bu konuda çok sık -tutucu bir tavırla olmasa da- baskılıyordu.

Hayat işte, kiminin doğrusuna kiminin yanlışına bakmaksızın seni bir şekilde savuruyordu.

Ev arkadaşım için elinden gelenin en iyisini yaptığım da biliyordum. Çok fazla araştırdığını, kim olduğunu ve nereden geldiğini, kütüğünde kendisinin bile bilmediği bilgilere kadar ulaştığına emindim. Hayatını riske atacak birini evine almazdı. Bunun vermiş olduğu rahatlıkla ev arkadaşımı heyecanla bekliyordum.

Yemeğim istediğim sıcaklığa ulaştığında mikrodalganın sesi mutfağı doldurdu. Birazdan terasın eşsiz manzarasının eşliğinde mideme şenlik yapacaktım. Tabaklarımı ve su bardağımı tepsiye koyup terasın yolunu tuttum. Ahşap bahçe mobilyasına oturmak yerine masaya geçtim. Masa teras duvarına yakın yerleştirilmişti. Hiç solmayan renkli çiçeklerin kokusu ve iç açan renkleri oturana ayrı bir seyir zevki veriyordu.

Teras muazzamdı, sanki en lüks restoranda yemek yiyormuşum gibiydi.

Kafamı tabağa gömdüğüm sırada telefonum çaldı. Görüntülü arama beni mutlu eden birinden geliyordu. Telefonu açtığım gibi sevinçle, "Hala, senin bu ev konusundaki zevkin şaka mı?" dedim.

Tepkime güldükten sonra, "Beğendin mi yavrum?" diye sordu.

"Harika," diye soludum. Mest oluşum yüz ifademden sesime yasıyordu. "Çok çok güzel." Telefonu kaldırdım. Önce yemeğimi ardından manzarayı gösterdim. "Bu manzara eşliğinde bedava yemek yiyorum."

"Afiyet olsun kuzuma," derken şefkati ve sevincim karşısındaki rahatlamayı çok net sezdim. "Diğer eve bilerek göndermedim seni. Bu, işyerine daha yakın. Ulaşım konusunda sıkıntı çekmeni istemedim."

"Çok iyi düşünmüşsün."

Kahvesini yudumlamadan önce beni gizli merakıyla izliyor ve sorularını yöneltirken aynı zamanda ev düzeni için uyarıyor, bu bahaneyle bilgilerimi yeniden tazeliyordu.

Seni çok iyi tanıyorum, hala.

"Yerleştin mi? Kendini çok yorma, Berna'm. Ev temizliğini de düşünme, kadın zaten haftada bir gelecek. Sen sadece işine odaklan."

Okuduğum bölümden pek umudu olmadığı için beni sadece gelecekteki işler için hazırlıyordu ve iş dünyasım şimdiden öğrenmemi istiyordu. Herhalde benden bu üç ay içerisinde CEO kocasının asistanının mertebesine ulaşacak kadar üstün başarılar bekliyordu. Bunun sadece günlük Hint dizilerinde görebilirdik, aksi Türkiye şartlarında imkânsızdı.

Ya bir gün hayatım Bollywood'a konu olursa?

Bu düşünceyi anında sildim. Kimsenin annemle babamı bilmesini istemiyordum. Özellikle annemin sonunu... Nasıl öldüğünü...

Ve pazar gününü, 14 Mayıs'ı. Canımın en çok yandığı gün...

Bir aile faciasının içinde yaşama tutunmaya çalışan Berna...

Ağlamadan önce konuyu değiştirmem gerekti. Ben gardımı düşürüp, halamı kahrından cinnet geçirecek raddeye getirmeden moralimi aynı düzeyde tutmalıydım.

"Hala, yeni ev arkadaşım ne zaman gelecek?"

"İki güne orada olacak, kuzum."

"Umarım iyi anlaşırız."

"İyi anlaşırsınız diye umuyorum. Olgun bir kadın."

Yeni arkadaşıma merakım depreşti. Küçük büyük herkesle rahat sohbet kuran, ortama çabuk uyum sağlayan biriydim. Pasaklı biri olmadığı ve boktan şeylere sinirlenmediği sürece anlaşacağımıza inanıyordum.

"Kaç yaşında?"

"Yirmi dokuz yaşında."

"Ee, üniversiteye mi gidiyor?"

"Hayır, kendisi başarılı bir iş kadını. Kısa süreliğine Türkiye'ye geldi. Üç ay kadar kalıp gidecek."

"Ne iş yapıyor?"

"İrlanda Merkez Bankası'nın yeni başkanı."

Gözlerim kocaman açıldı, verdiğim ilk tepkiyi yemeğe ara veren ellerim takip etti. Bir milyonerle ev arkadaşı mı olacaktım? Bu gerçekten... Oldukça garipti ve kulağa yabancı geliyordu.

"Bu kadar parası varsa neden kiralık evle uğraşıyor?"

Halam bilgilerini aktarmadan önce her zaman bir kaşını çatar, kısa bir düşünme halinden sonra konuşmaya devam ederdi.

"Böyle insanlar evlere yatırım yapmaz, tatlı kızım. Daha önceki tecrübeleri biraz zorlayıcı olduğundan, bir ev arkadaşıyla kalmayı kabul etmek zorunda kaldı. Ortak şirkete en yakın benim ev olduğundan, tek kalmak için kiranın üç katını vermeyi de teklif etti ama kabul etmedim. Sen benim için çok önemlisin. Kadın için zaman oldukça kıymetli, hal böyle olunca kabul etmek zorunda kaldı."

"Öyledir tabii," derken yemeğimi yemeye devam ettim.

"Kimse dört yılını Hindoloji okuyarak geçirmez herhalde."

"Hala!"

İsyanımı duymazlıktan geldi.

"Sizin şirkette toplantısı var. Ona yolu gösterirsin diye umuyorum."

"Yaparım, hala," dedim omuzlarımı indirerek. "Yaparım."

"Bu arada söylemek istemem ama dikkatli ol, tamam mı? Alkoldü, partiydi, kimseyle böyle iş veya akşam yemeklerine gitme. O sitede çok önemli insanlar var, yavrum. Beni mahcup etme, olur mu? Eve erkek arkadaş kabul etmediğimi de belirttim. Eminim anlamıştır beni."

Beni mahcup etme. Bu ricasının altında yatan o korkunç uyarıyı çok iyi bilirdim, melek gibi kadındı ama tersi çok pis olduğu için asla onunla ters düşmek istemezdim.

Dahası, eşinin adına leke gelmesin diye elinden gelen her şeyi yapar, leke getireni asla affetmezdi. Birbirlerine duydukları saygı beni her zaman mutlu ederdi. Enişte'min, halama göre hareket ettiği çoğu şeye şahit oldukça aşka olan inancımı kaybetmiyordum.

"Bu arada, seccade konsolun içinde. Namazlarını sakın kaçırma, Berna."

"Tabii tabii. Mutlaka kılacağım," demekle yetindim. Namazlarımı düzene soktuğumu sanırken yine regl oluyor ve bırakmak zorunda kalıyordum.

Bu durumdan hiç hoşlanmasam da her seferinde, yine tatsız bir şekilde aynı şeyi yaşıyordum. Halam bu huyumu bildiği için beni her seferinde uyarırdı.

Sen nefsime yenilmekten koru, Allah'ım...

Halamla neler yapacağım konusunda biraz daha konuştuktan sonra telefonu kapadım. Bedenim tükenme evresine yaklaşmış olduğundan bir an önce uyumak istiyordum. Bavulumu yarın yerleştirmeyi planlayarak kendimi yatağıma attım.

Harika bir uyku beni bekliyordu.

Hafta sonumu dolu dolu geçirdim. Yeni işim için birkaç parça kıyafet almıştım zira ilk işimin, ilk gününde güzel olmalıydım. Sonuçta Hatice Pektaş'ın yeğeni olarak gidecektim. Adıma gelen tek kusur onun kulağına çıtlatılırsa burnumdan fitil fitil getireceğine emindim.

Yeni aldığım kıyafetleri makineye attım. Son günlerde uyuz belirtileri epey artmıştı. Kıyafet denerken hastalık kapacağım diye tırsıyordum. Ev işi kısa sürse de yapmam gereken bitmemişti. Çalışma planım mail üzerinden yollanmıştı. Kahvemi içerken plana göz atabilir, yapacaklarım için kendimi hem ruhen hem bedenen programlayabilirdim. Halamın doğum günümde hediye ettiği *MacBook*'u alarak mutfağa geçtim.

Kahve makinesinden hangi kahveyi içeceğimi seçerken bilgisayarımı açmak için tuşa bastım. Sert bir *espresso* bana iyi gelecekti. Hazırlığın son aşamasına gelemeden zil çaldı.

Kimin olabileceği üzerine yaptığım varsayımlar, yeni ev arkadaşımın olacağı ihtimalini daha yüksek buldu. Nihayet gelmişti. Heyecanla kapıya koştum ve gözü kontrol etmeden kapıyı tedbirsizce açtım. Yaptığım şeyin yanlış olduğunu, karşımda tesettürlü yaşlı bir kadın bulduğumda anlamıştım. Genç ev arkadaşım yerine başka bir kadın duruyordu. Yanlış alarmdı, evet ama bu kimdi?

"Selamünaleyküm, kızım," diyerek gülümsedi. Gülümsemesi samimiydi. "Sen Hatice'nin yeğeni, Berna mısın?"

Komşusu olmalıydı. "Evet," diye onayladım hemen. "Siz kimsiniz?"

"Ben halanın komşusuyum, yavrum. Adım Güner. Sana göz kulak olmam için beni gönderdi. Hafta sonu ablamda olduğum için yeni geldim de. Sana bir diyeceğim var, kızım."

Önemli bir şey varmış gibi aceleyle konuşuyordu. "Tabii, buyurun, içeri geçin," diyerek kapıdan biraz uzaklaştım ama o girmeyeceğini ellerini kaldırıp, itiraz ederek gösterdi.

"Yok, yok. Benim işim var." Elindeki anahtarı şangırdatarak, "Şimdi..." diye konuya girdi. "Günümüz var, Hatice de günde kayıtlı. Bu üç ay halan yerine sen katıl, kendisi söylemişti zaten."

Pardon, halam neyi söylemişti?

"Anlamadım, teyzeciğim, ne günü?"

"Ya altın günü işte," dedi anlamadığım için içerleyerek. "Seni yeni

geldiğin için en sona yazdım. Her haftanın dördüncü günü, saat üçte toplanıyoruz. Halan numaranı verdi bana. Seni gruba alırım. Hadi, Cemil amcan bekler."

Bir el selamı çakıp, beni şaşkınlıklar içinde bırakarak, sırtını dönüp gitti. Neler oluyordu ve ben neye tanık oluyordum? Her şeyi kendi başına halledip giden kadının arkasından bakakalmak, almak istediğim cevapları almama yardımcı olmadı. Kim altın gününe katılıyordu ve niçin katılıyordu? Üstelik benim adıma neden karar veriyordu?

Halamla konuşmam gerekiyordu, hem de acilen. Güne falan giremezdim, ayrıca düzenli gitmem gereken bir işim vardı. Perşembe günü nasıl çıkıp gelirdim? Koşar adımlarla mutfağa geçip halamı *WhatsApp*'tan aradım ama açmadı. Mesaj atarak beni acil aramasını söylediğimde, mesajım tek tik göründü. Anlaşılan evde değildi. Saate baktığımda onlarda daha erken olduğunu fark ettim. Yani geç değildi.

Az önceki çalışma hevesim tamamen kaybolmuş, kahve isteğimi de bastırmıştı. Halamın benim adıma çoğu şeye karar vermesi canımı bir miktar sıktı. Bu insan doğasına aykırı davranışı, düzeni bozmakla aynı düzeyde görürdüm. Yönetilmek, belirli bir seviyeye kadar göz yumduğum bir şeydi.

Halamın beklentileri çıtayı zorlayan cinstenti. Benden işimde dört dörtlük olmamı bekliyor, aynı zamanda her perşembe, gün için evde olmamı istiyordu. Allah aşkına, kim gün için çalışanına özel izin verirdi ki?

Döndüğüm yerde canım daha çok sıkıldı. Zaman geçti, arama gecikti ve mesajım tek tik görüntüsünü korumaya devam etti.

Kendime gelmem gerekiyordu. Berna Önder öfke anında, moral takviyesi olarak adlandırdığı dondurmayı yerdi. Nedenini bilmiyorum ama gerildiğim zaman canım dondurma çekerdi. O dondurmayı yer, halam arayana kadar kendime çoktan gelmiş olurdum.

Alt dolabı açıp dondurma aradım ama buzlukta dondurma namına hiçbir şey bulamadım.

"Her şeyi almışsın ama dondurma sevdiğimi bilmene rağmen dondurma mı yok ya!" Dolabı hızla kapatırken, elimde olmadan, "Harika!" diye bağırdım. "Şimdi de markete git, Berna!"

Gerginliğim boyumu aşmak üzereydi. Bir market turu yapacak, döndüğümde halamla konuşarak altın günlerini iptal etmesini rica edecektim. Ricamın kabul edilmesi akıl sağlığım için gerekliydi.

Dondurma zamanı!

Ayıcıklı pijamam ve beyaz *Crocs* terliklerimle pek uyumluyduk. Gerçekten şu an şıklığımı düşünecek durumda değildim. Hoş, şık olmayı

severdim, o ayrı mesele ama bu durumdayken halamın soyadını düşünemezdim. Ayrıca dondurma almamak onun suçuydu, benim değil.

Kredi kartımı, telefonumu ve kapı kartını alarak evden ayrıldım. Yeni yüzleri görmek için otoparka inmem gerektiğinden asansör ve site çıkışım olaysız geçmişti. Zaman kaybetmeden eve en yakın konumdaki süpermarkete gittim.

Vardığımda direkt buzdolabına ilerledim. Halam abur cubur stokumuza dikkat etmişti. İhtiyaç duyduğum tek şey limonlu dondurma kutularıydı. Geceleri aşırı iyi giderdi.

Stres için yaşasın limonlu dondurma!

Eve doğru giderken, külahlı dondurmalardan bir tanesini poşetten çıkarıp yemeğe başladım. Ev arkadaşımın bugün gelmesi gerekiyordu ama hâlâ gelmemişti. Yarın işbaşıydı, belki de yarın gelecekti.

"Berna Önder mi?"

Lobide duran asistanın bana seslenmesiyle asansöre doğru giden adımlarımı durdurdum.

"Buyurun?"

Mavi gözlü kadınla göz göze geldik. Bana saygıyla gülümsedi.

"Bu kargo size geldi."

"Teşekkür ederim."

Paketi alıp tekrar asansöre ilerledim. Hazır bekleyen asansöre binerken elimdeki paketi merakla inceledim. Arkadaşım Senem, doğum günümde burada olmadığı için hediyesi de tam üç ay sonra gelmişti. Ne gönderdiğini aşırı merak ettim. *Geç gelecek ama geç geldiğine bile çok sevineceksin*, demişti.

Umarım sevinirim, Seno.

Teras katın düğmesine basıp kapının kapanışını izledim. Asansör otuz ikinci kata rahatsız etmeyen bir hızla çıkarken, dondurmam düşmesin diye sıkıca tutarak kargo paketini açtım. Dondurmadan dolayı paketi açana kadar terasa çıkmıştım bile.

Paket öyle kaliteliydi ki gerçekten de beklediğime değeceğini şimdiden kabul etmiştim.

Asansörden inip kutuyu kargo paketinin içinden çıkardım. Logoyu gördüğüm an elim ayağım titredi. "Senem Çetin, bana şaka yaptığını söyle," diye fısıldadım. Hayır, o olamazdı.

O çok istediğim *Golden Goose* ayakkabılar olamazdı!

Çığlık atmamak için iç dudağımı ısırdım ve heyecanla kartı okutup, kapıyı ayağımla iterek kutuyu açtım. Nihayet karşımda o yeni sezon mükemmel ayakkabılar duruyordu.

Kapıyı kapadığım gibi çığlıklarımla evi inlettim. Bu sevinç, kaybettiğim bütün heveslerimin yerini dolduran en büyük destek olmuştu. Senem'e sarılır gibi ayakkabıya sarıldım ve olduğum yerde tepindim. Sağ kolumda bir poşet dolusu limonlu dondurmamla, diğer elimde külahlı dondurmamla ve göğsüme bastırdığım ayakkabılarımla pek sağlıklı bir insana benzemiyordum ama bu ayakkabıları hep istemiştim.

"Senem, sen hayatımdaki en değerli arkadaşımsın!"

Bağırışımı o duymayabilirdi ama eminim ki hissederdi.

Onu acilen aramalıydım. Dağılan saçlarım ve eriyen dondurmamla tepinmeyi bırakıp terliklerimi çıkartacağım sırada karşımda bir hareketlilik sezdim. Sevincim korkumla yer değiştirerek beni geriye sıçrattı.

Dönüp baktığımda sezdiğim hareketlilik korkuma bambaşka bir cevap oldu.

Evimin orta yerinde, belinde havluyla Yunan heykeli duruyordu!

Karşımda yarı çıplak bir adam görmek, bu defa dehşet ötesi çığlıklar atarak kapıya sertçe çarpmama neden oldu. Tepinmekten beynim mi uyuşmuştu? Yanlış bir görüntü olduğuna inanarak gözlerimi kapadım ve silkelenerek tekrar açtım ama Yunan heykeli hâlâ oradaydı. Bu defa kafasını yana yatırmış, hafif çattığı kaşlarıyla kıpırtısız dikiliyordu.

Belini saran beyaz havlu, elinde saçlarını kurutan küçük havlu, ışık vurdukça gözümü alan boynundan sarkan altın zincir kolye, gözlerimin çıplak teninde teker teker saydığı baklava dilimleri... Daha önce bu kadar lezzetli bir şey görmemiştim.

Hata değildi, yanlış değildi, imkânsız değildi. Gerçek ve olağanüstüydü. Hatice Pektaş'ın evinde yarı çıplak bir adam duruyordu. Mükemmel *Golden Gooes*'um ve limonlu dondurmam elimden kayıp yere düştü.

Aranan kan bulunmuş gibi zihnime kurulan pus dağıldı. Artık sorgulama aşamasına geçebilirdim. Geçebilir miydim?

"Sen... Sen de kimsin?"

"*Felix Harold!*"

Derin, kalın ve beni kuşatan gevşek tonda bir ses...

"O da kim?"

"Ortak kiracı."

Ortak kiracı mı? Kadın zannettiğim ev arkadaşım mı? Aynı mutfağı paylaşacağım milyarder mi? Bir erkek mi? Halamın evinde mi?

Bayılmadan önce gözlerimin önünden geçenler kesinlikle imzaladığım sözleşmem, mükemmel geçici evim, üç aylık çalışma alanım ve en önemlisi muhafazakâr halamdı!

Bir de sekiz tane baklava gördüm. İnsan vücudunda...

Ben, bittim.

Garip bir soru soracağım ama yargılamayın, olur mu?

Hiç yıldızlara dokunduğunuz oldu mu? Parmak uçlarınızı titreten parlak ve tanımı zor bir şeyi... Nasırlı bir yüzeye dokunacağınızı sanırken aslında ne kadar yumuşak olduğunu fark ettiğiniz...

Benim dokunuşum gerçekti. Şu an yıldızlara dokunuyor ve ne kadar yumuşak olduklarını hissedebiliyordum. Evet, hem parlak hem de pamuk kadar yumuşaktı. Olağanüstü bir histi ve beni uçuruyordu.

Yıldızlara dokunduğumu hissetmek güzeldi.

Az önceki rüyaya göre şu an gördüğüm rüya katbekat daha güzeldi. İşin doğrusu emniyetli, daha güvenilir ve huzurluydu. Zira bir önceki rüyamda, yarı çıplak bir adam evimin ortasında duruyor ve kiracım olduğunu söyleyerek beni şoka sürüklüyordu. Sonrası yıldızlar ve son zamanlarda hissettiğim huzurdu.

Kendimi bir an filmlerdeki gibi hissetmiştim. Hiç olmayacak bir şeydi. Üstelik halamın evinde! Zihnimin köhne, karanlık bir köşesinden bile geçmeyecek düşünceler rüyama girerek bana açıkça mesaj vermişti.

Allah'ım, beni yarı çıplak bir erkekle halamın evinde bulundurmaktan korusun.

Gözlerimi açmaya zorladım. Uyanmalı, bir kahve içmeli ve gelen mailleri kontrol etmeliydim. Ne ara uyuduğumu bile bilmiyordum. En son dondurmalarım ve mükemmel ayakkabılarımla asansöre binmiş, yukarı çıkıyordum. Yorgunluk bünyeme fazla bile gelmiş olsa uykumdan öncesini mutlaka hatırlardım.

"İyi misin?"

Kırık Türkçesiyle bana seslenen yabancı bir erkek sesi duyduğumda gözlerimi inanılmaz bir hızla açtım. Nükseden baş ağrısıyla inlesem de gözlerimin önünde duran çıplak bedene doğrudan bakmayı sürdürdüm. Sürdürmek zorunda kaldım. Aynı zamanda gerçekliğine inanmaya çalışıyordum. Aslında inanmak istemiyordum. Aynı hızla gözlerimi kapadım.

Allah'ım, hayır... Hayır, rüyaydı. Sonrasında hatırlayıp hem güleceğim hem tüylerimi diken diken edecek bir rüyaydı.

"Konuşabilir misin?" Yanılıyordum, kesinlikle rüya değildi. "Hastaneye gidebiliriz."

Hastane mi? Onunla mı? Hastanenin olaylar silsilesi olacağını nereden bilecekti ki. Hastane demek, site sakinleri demekti. Site sakinleri demek, halam demekti. Halam demek, kocasının ismine gelecek laf demekti. Enişteme laf geldiği an kendimi Ankara'da, babaannemin yanında bulurdum. Yabancı bir adamla dışarı çıkmam, sırat köprüsünden direkt cehenneme düşmemle eşdeğerdi.

Hayır, olamaz!

Ecelimle ölmeyi yeğlerim.

"Hayır, hayır!" diye panikle karşı çıktıktan sonra uzandığım yerden doğruldum. Başımdaki zonklama, kulağımdaki cızırtı ve bulanık görüntü, doğrulmamdan hoşlanmamış gibi aynı hızla üzerime hücum etti. Sinir sistemimin bana düşman olduğunu ilk defa az önce anladım.

Zihnimdeki sisin dağılmasını beklemeden rüyamdaki adamla yeniden göz göze geldim. Hâlâ havluyla duruyordu ve ben koltuğa yatırılmıştım. Çıplak haliyle beni kucaklamıştı. Zihnim o epik anı yeniden canlandırırken ellerimden destek aldım. Yani beni kucaklarken bedenim çıplak ve ıslak bedenine çarpmıştı. O zaman yanağım sert göğsüne değmiş miydi?

Kahretsin! Rüyamda gördüğüme inanıp imkânsız saydığım o anı gerçekten yaşamıştım ve hiçbir şey hatırlamıyordum.

Kendine gel, Berna, diyerek yüzümü tokatladım.

İngilizce aksanıyla, "En iyisi ben bir ambulans çağırayım," diyerek oturduğu yerden kalkmaya çalıştı.

"Hayır!" diye bağırırken elimle durmasını istedim. "Hayır, ambulans gelmeyecek." Şu an ambulans önemli değildi. "Allah aşkına, sen neden hâlâ çıplaksın?"

"Bayılan bir kadının hayatını kurtarmaya çalışırken giyinmek aklıma gelmedi," derken, koltuğa oturup iyice yayıldı ve ayak bileğini dizinin üzerine rahatlıkla yerleştirdi. "Üzgünüm."

Müthiş bir sakinlikle soluyor ve belini çevreleyen o havluyla koltuğumda oturuyordu. Çıldırmış gibi çığlıklar atmadan önce sakinliğiyle beni delirten adamı rahatsız etmeliydim. Aksi halde ikimizden biri katil olacaktı. Adamın rahatlığına bakılırsa kurban o, katil ben olacaktım.

Acilen olayların nasıl geliştiğini öğrenmeliydim. Derin bir nefes alırken başımı yukarı kaldırdım.

Sakin ol, Berna. Kırışıklıkların olacak, stres yapma.

Gözlerimle etrafı incelerken kapının önündeki dağınıklık dikkatimi çekti. Dondurmalarım hâlâ yerdeydi. Hayır, biri yeni ayakkabılarımın üzerinde eriyordu.

"Bana bir ayakkabı borçlusun," dedim sessizce. *Bana bir ayakkabı borçluydu.* Tüm bu saçmalığı duymak için hazırdım. "Bana neler olduğunu anlatabilir misin? Şu an neler olduğunu bilmiyorum. Biri seni burada görürse biteriz. Ben biterim, hayatım biter." Sadece beni izliyordu. "Beni anlıyor musun?"

Kayıtsız bir ifadeyle saçlarından çıplak tenine damlayan su tanecikleri küçük havluyla kurulamaya devam etti. Bu esnada zahmet edip beni ciddiye aldı. Göz teması kurmaktan özellikle kaçınarak, "Tane tane anlatırsan anlarım," dedi. "Çok hızlı konuşursan bazı kelimeleri kaçırırım ve seni anlamakta zorluk çekerim."

Allah'ım, inanılmaz sakindi! Allah'ım, paniğime dökülen bir kova dolusu endişeydi bu adam!

Aynı cümleyi İngilizceye çevirdim ve onun dilinden konuşmaya başladım. *Yeter ki anlasın ve bu evden bir an önce çıkıp gitsin.* Tüm çabam sakinliğin vücut bulmuş hali olan adam tarafından saldırıya uğradı.

"Sekreterim Laura, bu evi üç aylığına bana kiraladı. Üç ay boyunca buradayım," diyerek kesin bir dille bastırdı. "Evi kiralarken tek olmak istediğimi özellikle belirtmesini istemiştim fakat ev sahibi bu eve yeğeninin de geleceğini ve üç ay kalacağını söyledi. Üst katın bana ait olacağını ve alt katın da sana ait olacağını söylemişti. Bunu da istemedim. Kiranın üç katını vermeyi teklif ettim fakat kabul etmedi." Açıklama yapmak onu sıkmış gibi duruşunu düzeltti. "Ve zaman benim için oldukça değerli, mecbur kaldığım için kabul ettim. İşyerime oldukça yakın olduğu için özellikle burayı istiyorum. Burası üç ay boyunca benim, sözleşmeyi imzaladım." Bileğindeki saate bakıp, işaretparmağıyla vururken ayaklandı. "Ve şu an seninle konuşurken muhtemelen birkaç bin dolar kaybediyorum."

Felix mi demişti? Her ne zıkkımsa korunaksız sınırlarımı ciddi anlamda zorluyordu. Ayaklandığında özellikle bakmamamın sebebi buydu. Şu an vücudundan daha önemli meselelerim vardı.

Ben kimliği belirsiz, kayıp bir kiracıyla aynı evde yaşıyorum!

Tamam, anlattıklarına bakılırsa haklıydı. Fakat halam evinde yabancı bir erkeği, *herhangi bir erkeği* kabul etmezdi. Ben olmadığım müddetçe kalmasını çok dert etmezdi. Buradaki yanlış anlaşılmayı acilen düzeltmem gerekiyordu.

"Sekreterin evi senin adına mı kiraladı?"

İlgisizce omuz silkti.

"Her şeyle o ilgilendiği için muhtemelen kendi adına kiraladı."

Kafamdaki koca kayaları yerine oturtan ufak bir dokunuş, zihnimdeki pusu da dağıtmıştı. Halam sekreteri Laura'yla görüştüğü için iş kadını olduğunu ve yirmi dokuz yaşında olduğunu sanmıştı.

İsyankâr bir tavırla adamın yüzüne, "Senin sekreterin aptal mı?" diye haykırdım.

Çehresi kasılan yabancı, "Benimle konuşurken ses tonuna ve kelimelerine dikkat et," diye uyardı. Sesi bir buz kitlesi kadar soğuk ve uzaktı.

Onunla iletişime girdiğimden beri ilk defa bu kadar sert konuşmuştu benimle. İleriye mi gitmiştim? Hayır, tamamen kendimi savunacak bir tepki vermiştim.

"Ses tonuma dikkat edersem bu evden gidecek misin?"

Alay edercesine güldü. Bir saniye, yanağında beliren o tatlı şey bir çukur muydu?

Berna, kendine gel, Allah aşkına! Gamzesine takılmanın sırası mı şimdi? Kızım, dehşet gülüyor.

İç sesimin aynı anda iki aktif role bürünmesi, başıma gelebilecek en kötü şeyi getirdi. "Kendine gel!" diye bağırdığımda, kaşları hayretle havalandı.

"Sen gerçekten iyi değilsin. Senin için son bir kez iyilik yapacağım ve ambulansı arayacağım."

Niyeti kötü olmasa bile bana yapılacak en büyük kötülüktü. Eğilip telefonunu almaya çalıştığında ona engel oldum ve kaygı halinde elini sımsıkı tuttum.

İkinci temas...

Sıcaktı ve zihnim her şeyi anbean kaydetti.

Sert bir vücut, bronz bir ten, yanağındaki gamzeler, boynundan sarkan zincir kolye ve sıcak elleri...

Yalvarırım, sus! Allah aşkına, sus!

Gür kirpiklerinin arasındaki yeşil gözleri elime, ardından gözlerime dikildi. Bu tavır kasıtlıydı.

"Gerekliliği olmayan temaslardan hiç hoşlanmam."

"Sana bayıldığımı düşünmen ne büyük hata," derken onu küçümsemeye çalıştım. Akabinde maruz kaldığım tavrına daha da öfkelendim. "Biraz anlayışlı ol, fazlasıyla telaşlıyım."

Telefonu masaya bırakıp, ellerini çekerken sözlerimi çürüten soğuk bir bakış attı. Benden özellikle uzaklaşan yabancı hâlâ yarı çıplaktı ve ben bu durumu göz önünde bulundurmadan onunla tartışıyordum. İnanılır gibi değildi.

"Belki sakinleşip ne zaman gideceğine karar verebilirsin."

Sersemledim.

"Pardon?"

"Peki, bu gece kalabilirsin. Yarın kargalar bokunu yapmadan evimden çıkabilirsin."

"Pardon?"

Elini kaldırdı. Sadece işaret ve ortaparmağını havada sallayarak sıkılgan bir merakla, "Bu kaç?" diye sordu. Sakinliğinin arkasında ciddi, soğuk bir yaklaşım vardı ve benim onu görmemem, dahası hissetmemem imkânsızdı.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Anlama kabiliyetin oldukça zayıf," derken neredeyse yok denecek bir burun kıvırmayla mevcut durumumu yargıladı. "Bazı şeyleri iki kere anlatmaktan nefret ederim. Sen iki kere anlatmamdan da anlamıyorsun. Ne yapacağına sen karar ver. Benim işim var, seninle yeterince zaman harcadım."

Allah'ım, bu adam tam bir öfke patlatan! Onu nasıl ifade edeceğimi bile bilmiyordum. Şu halde kahrolası bir bela olduğunu söylemek, şimdilik açlığımı dindirirdi.

"Halam bunu kabul etmez," dediğimde halamın neyi kabul etmeyeceğini dahi bilmiyordum.

"Sözleşmemi imzaladım. Halan geri çekildiği an bir ordu dolusu avukatı karşısında bulur. Bana ulaşana dek her avukatla ayrı ayrı uğraşır." Açıkça tehdit ettikten sonra telefonunu alarak, beni koca salonda tek başıma bırakıp merdivenlere ulaştı. "Şurayı da temizle, kirli evden nefret ederim."

Azarlarcasına verdiği emirden sonra gözden kaybolana kadar merdivenleri çıkışını izledim. Hiç değilse arkasına bakar diye ümitlendim ama oralı bile olmamıştı. Saatli bir bomba olduğunu ve herkesi yakabilecek güçte olduğunu bilmeden evimin basamaklarını kaygısızca tırmanmıştı.

Bizim olmayan ve yarı yarıya paylaştığımız evimizin...

En acilinden bir çıkış yolu bulmam, en hızlı sayılacak bir ivedilikle bu adamı evden kovmam gerekiyordu. Yoksa yaşım boyunca önüme ilk defa çıkmış, insanlık için küçük ama benim için büyük olan bu fırsatı kaçırırdım.

Gözlerim tekrar kapıya çarptığında, yerde duran ayakkabılarımı gördüm. İsmi önce zihnimde, daha sonra dilimde bir ampul gibi patlayarak karanlık yolumu ışık hüzmeleriyle aydınlattı.

"Senem!"

Evet. Beni kurtaracak, bana akıl verecek biri varsa bu kesinlikle Senem'di. Kapıya doğru koştum. Önce eriyen dondurmaları dolaba attım. Ardından bir bez alarak yere dökülen dondurmayı temizledim. Sonra da mahvolan ayakkabımı temizledim. Onlarla sonra ilgilenecektim, şu an daha mühim sorunlarım vardı.

Elveda, Golden Goose...

Odama geçtiğim gibi Senem'i görüntülü aradım. Açmasını beklerken telefonu masada bıraktığım telefon tutacağına tutturdum ve odanın içinde panikle tur attım. Beni ne sakinleştirebilirdi? Papatya çayı mı? İmkânı yoktu.

Önce aramamın onaylanan sesini, hemen arkasından arkadaşımın neşeyle cıyaklayan çığırtısını duydum.

"Evet, biliyorum! Ayakkabı için aradın. Dünyanın en iyi arkadaşı mıyım ne?"

Ellerimi masaya yerleştirip neşeyle konuşan arkadaşıma doğru eğildim.

"Senem, bittim ben!"

"Ne oldu? Sakın ayakkabıyı kaybettiğini söyleme."

Altdudağımı acıyla ısırırken başımı yukarı kaldırdım ve sessizce, "Hayır, bok ettim," diye fısıldadım. "Ayakkabı değil. Evimde yabancı bir erkek var."

Kaşları ağır ağır çatılırken sevinçli ifadesi duyduklarının etkisiyle bozguna uğradı. Ağır çekime alınmış gibi hareket eden Senem Çetin, şakağını şaşkınlık içinde kaşırken duyduklarından emin değilmiş gibi sorgular bir ifadeye büründü. Tıpkı yanlış gördüğümü sandığım gibi o da yanlış duyduğunu sanıyordu. Ailemi benden daha iyi tanıyan biri varsa o da bu kadındı ve tüm olacakları benden daha çabuk kavrardı.

"Hediyeni konuşalım, güzelim. Şakanın sıra-"

Sözünü aceleyle kesip, "Şaka değil," dedim. "Evimde yabancı bir adam var. Yabancı dediğim, Türk değil."

Rahatsızca kıpırdanarak, "Nasıl ya?" diye sordu. "Ev arkadaşının sevgili-"

Bir kez daha sözünü kestim.

"Bizzat ev arkadaşım."

Elindeki meyve tabağını kenara koyup, kameraya âdeta sarılarak görüntüyü haşat etti.

"Hadi oradan! Halan seni yer, kızım. Nasıl olur böyle bir şey?"

Göğsümdeki ağırlığı yerinden bile oynatamayan içten nefesimi dışarıya üflerken çaresizce başımı salladım. "Yemin ederim, Senem. Ne ya-

pacağımı bilmiyorum," derken ağlamak üzereydim. "Evimde yabancı bir adam var ve ortak kiracım olduğunu söylüyor."

Tüm olayı baştan anlattım. Anlatmalıydım çünkü tek tek sorduğu sorularla daha fazla vakit kaybedemezdim. Aklıma geldikçe kendimi kaybediyordum. Benim bu saçmalıktan hemen kurtulmam lazımdı.

"Dur, ağlama. Sakin ol, bir yolunu bulacağız."

"Yol yok ki," dedim teslimiyetle. "Tek yol, o adamla üç ay geçirmem. Bu çok zor. Kadın beklediğim kiracım, taş gibi bir erkek çıktı. Üstelik halamın evinde."

"Dünya tesadüflerle dolu, şekerim," dedi sırıtışını saklamaya gayret ederek. "Kaderin cilvesi diyelim mi?"

Senem taş gibi dediğim için başka anlamlar çıkarıyorsa hayatımın da kayma noktasında olduğunu, sert bir patinajın bile beni kurtaramayacağını düşünsün lütfen.

"Kızım, bu kaderimde varsa ölüm fermanım yazılmıştır. Halam beni yer."

Tek kaşını kaldırarak bir noktaya dikkat çekti.

"Dikkatini çekerim, onu sana halan gönderdi."

Az öncesine nazaran şimdi daha sakindi. Ya bir yol bulmuştu ya da çıkışı olmadığı için sakin kalmaya çalışıyordu. Ateş hattında ben olsam bile benden daha çok endişelenirdi Senem. Dolayısıyla bu durum beni şüphelendiriyordu.

Felix Harold kadar sakindi.

"Aptal sekreteri evi kendi adına kiralamış, halam da kadın sanıyor."

"Ortada aldatıcı ve yanıltıcı bir durum var. Bunu sebep göstererek itiraz et, onu başka kapıya postala."

Hiçbir şey yapmadığımı sanıyordu.

"Gitmem diyor, sözleşmeyi de feshedemez. Beni açıkça tehdit etti. Ki öyle bir şey olsa halam sırf kocasının kaynakları daha sağlam olsun diye beni buradan alır, milyoner adamı evinde bırakır."

Hayır, bu hataya düşerek Ankara'ya dönüş bileti aldıramazdım. En azından okulum açılana kadar gidemezdim. Evimi sevmiştim, işyerime yakındı. Paramı toplamak için bu ev bana harika bir fırsat veriyordu. Ayrıca bu eve ve terasına bayılmıştım.

Senem gözlerini oyunbaz bir tavırla kıstı.

"O zaman geriye tek bir şey kalıyor."

"Ne kalıyor, Senemciğim?"

"Adamla anlaşma yap."

"Ne anlaşması?"

"Kayıp bir kiracı olacak."

Stop etmek üzereydim. Koskoca trafiği kilitleyen büyük bir etken olmak üzereydim. Zira anlaşmalar, ben ve Senem demek, hayatımın kıyamete doğru gidişini son sürat hızlandırmak demekti.

"Nasıl yani?"

"Yanisi şöyle, şekerim," dediğinde bağdaş kurdu ve çileklerden birini ağzına atıp keyifle çiğnemeye başladı. Ben burada kan kaybediyordum, o keyifle meyvesini yiyordu. "Halan aradığında ya da onu sorduğunda hep bir bahane bul. Ayrıca komşular geldiğinde onu sakla, kimsenin de görmesine izin verme. Sonuçta iş kadını, onu hiç görmeseler de yadırgamazlar. İşkolik bir kadın olduğunu söyle."

Yavrum benim... Durumu ne kadar da hafife alıyordu.

"Beni güne yazdılar."

"Adamla güne gidecek halin yok ya."

Gözlerini aptalmışım gibi ağırlaştıran kadına bakarken yerimde kıvrandım. "Öyle ama..." dediğimde alnımı kaşıdım. "Zor, Senem. Çok zor."

"Değil işte. Üç ay dediğin ne ki? Çabuk geçer. Babaannenle olmaktansa burası daha..." diyerek bir sonraki sözlerini tırnak içine aldı. "Güvenli ve huzurlu. Hem evinden olmayacaksın hem de mis gibi üç ayını leziz bir adamla geçireceksin. Ne şanslısın, kızım ya."

Kıkırtılarına normal zamanda katılabilirdim ama şu an değil.

"Hatice Pektaş için aynısını söyleyemem," dedim onu taklit ederek.

Gözlerini abartıyla devirirken, yatağın üstünde kıvranıp durdu. "Of, Berna! Of be kızım! Evrene kötü enerji yaymasak mı? Hem şu an dolunayın en güzeline giriş yapıyoruz," diyerek imayla gülümsedi. "Yeni aşklar sizi bekliyormuş. Bir koç kadını olarak hem aşkı hem parayı bulacakmışsın bu ay."

Tüm bunları bulmam için evimde yabancı bir erkeğin olmaması gerekti.

"İmkânı yok," dedim ümitsizce.

Soyut bir portrenin içine sıkışmış gibi hissediyordum, sergileniyor ama buna *dur*, diyemiyordum. Kelimelerim, portrenin içinde daha çok sıkışmama sebep olan engeller gibi geliyordu.

Engeller, zihnimin içindeki ben olabilir miydi? Kendimi bir portreye sıkıştıran ve sınırlar koyan asıl ben olabilir miydim?

"İmkânlar sen dahilinde olur. Olmaz dersen olmaz. Olur dersen de her şekilde olur."

Olur muydu? Ya olmazsa? Kaygılarla baş etmeye çalışan, ölümü en

yakın haliyle tadan ve şüphelerle yaşayan ben, başarabilir miydim? Telaşıyla âdeta nam salan Berna Önder bu defa taşı gediğine koyar mıydı?

Beceremez, yalan söyleyemez, yakalanma ihtimalini göz önünde bulunduracağımdan mahvederdim. En düşük ihtimali göz önünde bulundurmadığımı fark ettiğimde Senem'e yeni bir soru yöneltip, "Ya kabul etmezse?" dedim.

"Eh, orası da artık sana kalmış. İkna etmenin yolunu bul."

Bana mı kalmıştı? Bana kalmışsa boşalttığım valizi yeniden doldurmalıydım. Ama gitmek istemiyorsam da yapmalıydım. Anlaşma... Evet, beni kurtaracak şey üç aylık kısa bir anlaşmaydı. Yapacağım tek şey zaman kavramı âdeta hayatı olan adamı, sabahın köründe işe gitmeden önce yakalamaktı.

Yap bu işi, kızım!

Beklemenin iğrenç olduğunu biliyorum, bekleten dediği zamanda gelmediyse. Ortak kiracım onu beklediğimden habersiz olduğu için suçsuz sayılırdı ama ben suçlayabilirdim.

Bu adam hangi cehennemde yanıyor, Allah aşkına?

Sabahın beş buçuğundan beri ayaktaydım ve hâlâ aşağı inmemişti. Yukarı çıkıp ona bakmak istiyordum ancak o kadar cesaretli değildim. Bu sefer onu tamamen çıplak yakalamaktan korktuğum için gidememiştim.

Midem düğüm düğümdü. Öğürmekle kusmanın arasında takla atıyor, beni paramparça ediyordu. Dün gece olanlar beni hiçbir şekilde uyutmamıştı. Kapımı kilitlememe rağmen içimdeki korkuyu yatıştıramamıştım. Hayatım boyunca ilk defa bir evde yabancı bir adamla yaşıyordum.

İçimdeki ürperti, ifade edilemeyecek kadar güçlüydü.

Fakat korkunun yanında muazzam bir rahatlama hissi de vardı. Bu dış görünüşünden miydi bilmiyorum ama bir şey yapacak olsaydı ben bayginken yapardı. Belki de beni rahatlatan buydu. Ya da dış görünüşü müydü?

Bir mücevherden bile daha parlak olan -ona baktığım sürece kayıtsız olsa da- yeşil gözleri, çizgileri belirgin dudakları, hatları sert ve güçlü çenesi, simsiyah, hafif kıvırcık saçları ve bronz teni alabildiğine güzel, alabildiğine hoş duruyordu.

Aç ve doyumsuz bir adam gibi bakmıyordu. Hatta rahatlığı, rahatsız ediciydi ama nasıl oluyorsa korkutmuyordu. Sesi... Sesi bir ipek gibi her yanımı sarsa da hançeresinden güçlü, kalın ve etkileyici çıkıyordu. Gerçekten sesiyle, gözleriyle ve sert hatlarıyla beni çılgına çevirmişti.

Vücudundan, o kaslı, mideme kramp sokan karnından bahsetmek bile istemiyorum. Adamda garip bir kimya vardı. İngilizce konuşmaya başladığında, aksanındaki hafif sarhoş edici tını, beni o kimyanın içinde bulandıran bir tür yasak sıvıya çevirmişti.

O tam bir... Kadın delirtendi!

Aman Allah'ım, bir ateşin içine düştüğümü ve çoktan yandığımı yeni fark ediyordum. Gerçekten saçmalıyordum. Aldatıcı derecede yakışıklı olması, katil veya sapık olmayacağı anlamına gelmiyordu.

Gerçi bu adamın boşta olduğunu düşünmüyordum. Acaba hayatında kaç kadın vardı? Belki de ciddi bir ilişkisi, tutkulu olduğu manyak derecede seksi bir sevgilisi vardı. Bunu hiç düşünmemiştim.

Felix Harold'ı tek bırakacak kadınlar yoktu.

"Günaydın, gitmek için beni mi bekliyordun?"

Pürüzsüz, derin ve iç titreten sesini duyduğumda düşüncelerimden kolaylıkla sıyrıldım. Türkçeyi kırık konuştuğu için dilini tamamen İngilizceye döndürmüştü. Aynı dili konuşabiliyor olmamız, ikimiz için büyük avantajdı.

Ancak avantajlı tarafın kim olduğunun gölgede kaldığı bir başka olay vardı: Bu adamın dış görünüşü. Beni aşırı derece etkileyen bu görüntü onu mu şanslı kılıyordu yoksa beni mi?

Felix'le göz göze geldim. Ben tezgâhın önündeydim, o ise terli kıyafetleriyle dış kapıdan bana doğru güçlü adımlarla geliyordu. Saçları terden sırılsıklam olmuştu. Tişörtü kaslarına yapışmış, her kası ve tenindeki ufacık çizgileri bile belirginleştirmişti.

Sahra Çölü'nün kuruluğunun nasıl bir şey olduğunu boğazımdan anlıyordum şimdi. Bir görüntü nasıl bu kadar seksi olabilirdi, Allah'ım. Çölüme yağmur olsa gıkım çıkmazdı. Bir kapıdan öylece içeri girip aklımı alamazdı.

Bir saniye, kapı... Dış kapı... Benim kapımdan içeri girmişti. Halama haberi tez elden yayacak komşuların gözü önünde evime mi girmişti? Kapıya doğru koşarken yanından süratle geçtim, çatık kaşlarını saniyelik olsa da yakalamıştım. Kapıyı açıp ardını kontrol ettiğimde kimseyi göremedim. Son kata çıktığını gören birileri var mıydı?

"Düşüşün komikti, evet ama hayatım üzerine bahse girerim ki kafanı çok sert vurmadın," derken, dünü vurgulayıp epey eğleniyordu.

Kapıyı kapatırken içimden bildiğim ne kadar çok dua varsa hepsini okudum. Birinin onu görmemesi gerekiyordu. Biz anlaşmaya varana dek çok dikkatli olmalıydı.

Ben konuşmayınca devam etti.

"Hareketlerin hâlâ tuhaf. Miskin'e benziyorsun."

Miskin de kim?

"Miskin," dedi anlamadığımı fark ederek. "Tembel hayvana benziyorsun."

Ne? Tembel hayvan mı? Aman Allah'ım, dünyanın en tembel hayvanına benzetilmiş olamam.

"Bayılan bir insanla dalga mı geçiyorsun?" diyerek onu kınadım. "Ayrıca tembel hayvan mı? Gerçekten mi?"

Evet, der gibi küçük bir baş sallamayla onaylarken çarpık gülüşü gamzesini de gün yüzüne çıkardı. "Kabul et, bayağı komikti," diyerek yakışıklı yüzünü açtığı buzdolabının iki kanadının arasına gizledi.

Tembel hayvan meselesinden ve düşüşümün komikliğinden önce daha ciddi meselelerim vardı ve bir an önce konuşmam gerekiyordu. Tabii bu adam beni ciddiye almayı kendine hakaret saymazsa!

"Seninle bir anlaşma yapacağız."

"Anlaşma?" dediğinde elinde kırmızı, kocaman bir elmayla salona doğru ilerledi. Konuşmadan önce elmadan büyük bir ısırık aldı. Bu ısırık, bütün ciddiyetime indirilmiş kahpe bir darbeydi.

Uzun adımlarıyla salona geçen kimliği kayıp kiracının arkasından gitmekten başka çarem yoktu. Bu adam daha ilk günümü zorluyorsa üç ayı nasıl geçirecektik biz?

"Kâr etmeyeceğim hiçbir anlaşmaya girmem."

"Oradan bakınca şirketle ilgili bir anlaşma sunacakmışım gibi mi görünüyor?"

Tarafsız bir bakış açısı sunmama bile müsaade etmeyecekti. Bu adamı terli haliyle bile öldürebilirdim. Çıplak ellerle bizzat boğazından sıkarak ve belki hayalarına sağlam bir tekme atıp nakavt ederek başarırdım.

Omuz silkerek, "Kim olursa olsun kâr gütmediğim hiçbir anlaşmaya girmem," dedi ve sonrasında beklemediğim bir adım attı. "Ama sana ayrıcalık tanıyacağım ve anlaşmanı dinleyeceğim."

Gözlerimi devirerek karşımda oturan adama baktım. Oturmak yerine karşısında dimdik durdum. Çünkü telaşlandığım zaman oturmayı bilmiyordum. Etrafımda gezmek, sanki tüm sorunumu çözecekmiş gibi geliyordu bana.

Dün gece için ömrümden bir on yılı bağışladığıma yemin edebilirdim.

"Çok fazla uzatmayacağım."

"Hızlı konuş," dedi elmadan büyük bir ısırık almadan önce. "Zamanımı çalıyorsun."

Hay tüküreyim senin zamanına ya!

Dimdik durdum ve onun rahatlığı karşısında ezilip, büzülmeden derdimi en açık ve en anlaşılır şekilde anlatmaya başladım. "Üniversite için bana para lazım ve ben kimseye yük olmak istemiyorum. Bu söylediklerim kesinlikle kendimi acındırmak için değil. Tamamen kendi ayaklarımın üzerinde durmak için yapıyorum," dedim ve bu noktaya kadar kendimi açıkça ifade ettiğime inanarak sakince devam ettim. "Üç aylık çalışma için bir şirketle sözleşme imzaladım ve bu evde kalmak zorundayım. Para biriktirmem için evimin işyerime yakın olması gerek. Çünkü bir kuruş bile benim için oldukça önemli. Bu evde kalamazsam halam beni Ankara'ya gönderecek. Özel hayatımı açıkça paylaşma niyetinde değilim ama..." derken duraksadım. Sessiz ve kimsesiz bir anneler günü daha geçirmiştim. Ve sessiz bir babalar günü de önümde beni bekliyordu.

İçimdeki şüphelere cevap bulmadan ne Ankara'ya ne de o korkunç babaannemin yanına dönecektim. Beni otuz dört yaşındaki bürokratla evlendirmek için çılgın oyunlar oynamıştı. Onu alt edene kadar başımı bir dekanla bağlamaya çalışmış, ben o adamı da atlatınca seviyesiz bir fabrikatör bulmuştu. Siyasetten, eğitimden ve özel sektörden seçtiği damatları kaçırınca, sorunlu olduğumu söyleyerek beni küçük düşürmeye çalışmıştı. Halamdan beni kurtarması için yardım istemeseydim eğer bulduğu müteahhitle evlendirecekti. İki evlilik yapıp boşanmış adamın beni ancak terbiye edeceğine inanıyordu. O kadının yanına dönemezdim. Halam her ne kadar beni kurtarsa da Felix olduğu sürece beni burada barındırmaz ve gönderirdi.

Görüşümü gölgeleyen acı perdeyi çektim ve düştüğünü hissettiğim omuzlarımı silkerek beni pürdikkat izleyen Felix'e meydan okudum. "Ben burada kalmak istiyorum. Şirketin bana sunduğu teklif iyi ve böyle bir şirkette çalışmak, yarın için güzel kapıların bana açılacağını gösterir." Sebebimin yetersiz geldiğini hissedince gönülsüz de olsam üstünkörü açıkladım. "Eğitim hayatıma engel olan, çalışmamı istemeyen bir babaannem var. Her şeyi zorlasam bile asla mutlu olmayacağım. Akıl ve ruh sağlığımı korumam için burada kalmam gerek."

"Hangi bölümü okuyorsun?" diye sordu sakince.

Söyleyip söylememek arasında kaldım ama zaten öğrenecekti.

"Hindoloji."

"Nasıl?" dedi kaşlarını çatarak.

"Hindoloji."

Gülecek gibi oldu ama elmayı ağzının önünde tutarak gülüşünü sakladı. Fakat ben görmüştüm. O da okuduğum bölümle dalga geçiyordu

Hindistan'ın bana ne kapılar açacağını bilmeyen her aptal beni küçümsüyordu.

"Bu parayı Hindoloji okumak için mi topluyorsun?"

Ona bozuk bir bakış attım.

"Komik değil."

"Doğru, evet, komik değil," derken, oturduğu yerden nefesini üfleyerek ayaklandı. "Gördüğün gibi kâr etmeyeceğim bir anlaşma. Açıkçası terimin soğumasına değmedi."

"Saçmalama lütfen," diyerek önünü kestim.

Önünü kestiğim için şaşırsa da ifadesini çabucak sildi. Temastan hoşlanmadığını söylemişti. Bu yüzden aramıza mesafe koyarak biraz geriledi. Bu da canımı fazlasıyla sıktı.

"Benim buradaki çıkarım ne?" diye sordu. Akıllılık ediyordu. "Yine kirayı ödeyen benim. Kira vermeden oturan sensin. Buradan kimin gitmesi doğru?"

Doğru söylüyordu. Gidecek biri varsa o da bendim. Ve beni göndereceklerdi. Onun işine yarayacak bir anlaşma sunmam gerekiyordu yoksa gerçekten giderdim.

"Felix, gerçekten burada kalmam gerek."

İsmini gelişigüzel söylemiştim ama o an yeşil gözlerinde anlam veremediğim bir şey belirdi. Garipti, yabancısı olduğum bir şeydi.

"Kalmanı sorun eden ben değilim, sensin. Sözleşmeyi imzalarken evde birinin olduğunu bilerek imzaladım."

"Evet, doğru, hepimiz ona göre kabul ettik. Fakat gelen erkek çıktı."

"Hâlâ sorun çıkaran sensin."

Bu adam neden sorunun kaynağına odaklanmıyordu? Neyse. Anlaşmayı teklif ederek onu derin kaynaklara indirecektim. O yeşil gözleriyle bir canavar gibi anlaşmaya atlayacak ve beni korkularımdan arındırırken aynı zamanda manyak bir serüvene de çıkaracaktı.

"Tamam, şey..." diyerek boğazımı temizledim. "Anlaşma şu, sen burada kalacaksın ama kalmamış gibi davranacaksın. Yani halamla genelde sekreterin konuşacak. Komşuların seni görmemesi gerek." Sindirmesi için bekledikten sonra parmaklarımı birbirine kavuşturup çenemin altında tuttum ve en nazik halimle ricada bulundum. "Lütfen, Felix. Genç bir kadının hayatını kurtaracaksın."

Kaslı kollarını göğsünde bağladı. Gerilmiş, kaymak gibi bronz teni anlaşma eşiğinde olan her ortak için dikkat dağıtıcı bir unsurdu ama ben kanmayacaktım.

Gizlice yutkundum.

Bir müddet beni izledi. Düşünüyor muydu? Ya da benimle ne yapacağına karar vermeye mi çalışıyordu?

Çorak toprağa baksa çiçek açtıracak kadar yeşil olan gözleri, el değmemiş bir vadiyi andırıyordu. Baktıkça çekiliyordum. Bu adamdan hoşlanmıyordum, âşık değildim ama onun sınırlarına girdiğimde kimyası yüzünden sağlıklı düşünemiyordum. Anlık etkileşim alıyordum ve sonra puf oluyordu.

"Yani bu eve gizli gizli geleceğim, öyle mi? Bizzat ücretini ödediğim eve?" diye üsteledi. "Üstelik halanın verdiği fiyatı hiç sorgulamadan kabul ettiğim eve?

"Genç bir kadının hayatını kurtaracaksın," dedim bir kez daha. Bu benim silahımdı ve gerçekti. İşe yaramazsa beni kendi silahımla vuracaktı. "Merhametli olur musun lütfen?"

Son cümle dikkatini çekmiş olmalı ki sözlerimi tartmaya başladı.

"Kabul etmem karşılığında, ne istersem yapacak mısın?"

"Pardon, anlamadım?"

"Bir şartla kabul ederim. Üç ay boyunca kişisel asistanım olacaksın. Evde çok fazla insan sevmem," derken yüzünü astı. "Ekstra gündelikçi kadına gerek yok. Sen varsın nasıl olsa."

Yani beni hizmetçisi yapacaktı, öyle mi? Ben onunla güzel bir dille anlaşma sağlamaya çalışırken o beni hizmetçisi yapmaya çalışıyordu. Öfkem içimde büyüyerek kaynadı. Kaynadıkça tenimde karıncalanan bir acıya dönüştü.

Ben bu adamı öldüreceğim!

"Ben sakin konuştukça sen kendini bir halt mı sanıyorsun acaba?" dediğimde öne doğru bir adım attım ve tam karşısında durdum. Az önce araya mesafe koymuş olmasına inat üzerine gittim.

"Anlaşmana karşılık teklifim bu. Kabul edip etmemek tamamen sana kalmış. Kabul etmezsen gidersin."

"Beni tehdit etme," diye uyardım. "Üç ayını burnundan getiririm!"

Dişlerimin arasından güçlükle konuşuyordum çünkü delirmenin eşiğindeydim.

"Sen mi?"

Beni ciddiye almayıp sadece güldü. Ona doğru bir adım atıp, kollarımı onun gibi göğsümde bağlarken, Felix tavrımı fark ederek kollarını çözdü ve ellerini eşofmanının cebine soktu. Asla onunla boy ölçüşemeyeceğimi söylüyordu.

Sen öyle san, pabucumun milyarderi!

Son bir adım daha attım. Ona boyun eğmeyeceğimi gösterecektim

Ancak hem kaslı, hem cüsseli hem de uzun boylu olduğu için onunla boy ölçüşüm dışarıdan bir göz için komik görünebilirdi.

"Şu tatlı surata aldanma," diyerek çenemi kaldırdım. "Altında nasıl bir şeytanın uyuduğunu tahmin bile edemezsin."

Geri adım atmasını beklemiyordum ama beni şaşırtan bir hamlede bulunduğunda afalladım. Bana doğru bir adım atarak yaklaştı. Bunu yaparken de dudağının kıyısında zalim bir gülümseme vardı.

Yeşil hareleri, ojeli ayak tırnaklarımdan başlayıp gözlerime ulaşana dek vücudumda ağır ağır süzüldü. Öyle bir süzdü ki ayıcıklı pijamalarıma rağmen kendimi gerçekten çıplak sandım.

Farklı bir bakıştı; dün geceden beri ilk defa gerçekten karşısında bir kadın varmış gibi beni inceledi. İrkinti tüm hücrelerimde canlanarak tüylerimin tenime batmasına sebep oldu. Bu bakış beni gafil avlayan, aynı zamanda korkutan bir bakıştı. Kelimenin tam anlamıyla donukluk yaşadım.

Serbest gezintiye çıkan gözleri, yasak alana geldiğinde tüm kuralları çiğneyen bir harekette bulundu. Gözlerini doğrudan göğsüme takılı bıraktığında iç sesim hazır komuta geçerek bana emirler yağdırmaya başlamıştı bile.

Kızarma, Berna.

Suratımın kızardığını hissettim.

Gözleri yukarı kaydı, bir süre dudaklarımda oyalandı.

Dudaklarını yalama, Berna.

Altdudağımı yaladım.

Gözleri tekrar boynuma indi.

Yutkunursan seni öldürürüm, Berna.

Yutkundum.

Allah seni kahretsin, kızım!

Keyifle sırıttı ve gözlerimin içine meydan okurcasına baktı.

"Göster bana o şeytanı."

Beni kışkırtacağını sanıyordu.

"Çek gözlerini üzerimden."

"Bana o şeytanı göster," dedi hançeresinden yükselen derin, buğulu sesiyle.

"Seni var ya, öldürürüm!"

Bu kadar eğlence yeter, dercesine aniden geri çekildi.

"Anlaşmanı düşüneceğim, şimdilik zamanım yok."

Yanımdan hızlıca ayrılırken arkasından, "Yukarıdaki mutfağı kullan," dedim. "Bu mutfağı kullanamazsın."

"Kiramın yarısını hesabıma yatır. IBAN'ımı birazdan buraya bırakacağım." Yanımdan uzaklaşırken bana alaycı bir bakış fırlattı. "Euro üzerinden."

Her açıdan o öndeydi. *Hayvan!*

Yarısı, iki yüz bin gibi bir para ediyordu. Türk lirasıyla hesapladığımda ortaya çıkan rakam korkunçtu. Çünkü dairenin kirasını biliyordum. Uçuk bir fiyatı vardı.

Anlaşmayı sunsam da halamın evinde, yabancı bir adamla üç ay boyunca yaşayacağım gerçeğini hâlâ sorguluyordum. Ben bitmiştim!

Zombilik de master yapmış babaannemden kaçmıştım. Onun korkunç sınırlarına tekrar giremez, başımda bir gardiyan gibi dikilmesini göze alamazdım. Üç ay boyunca onunla kalamazdım.

Hayır, mental sağlığım için buna gerçekten hazır değilim.

İşe geç kaldığımı fark edince odama koştum. Neyse ki Bay Felix'i beklediğim sürede ne giyeceğimi kararlaştırmıştım. Saçlarıma dalgalı bir fön vereceğim için biraz zaman kaybedecektim ama ilk gün için değerdi.

Güzel bir etki bırakmak için ilk izlenim önemlidir.

Saçlarımı bitirip odama geçtiğimde, mutfaktan gelen birtakım sesler duydum. Felix'in evden çıkacağını düşünerek odadan hızla ayrıldım. Etrafı kolaçan edecektim, daha da önemlisi numarasını almam gerekiyordu. Anlaşmayı kabul etse de etmese de benim bunları yapmam gerekiyordu.

Odadan çıkarken onun da salondan çıktığını gördüm.

Evimde âdeta bir podyum mankeni yaşıyordu ancak onlar gibi ince bir bedenle değil, basbayağı eril enerjisi yüksek, özgüveni bu katın yüksekliğiyle yarışır, kasları mevcut spor hocalarını kıskandırır cinstendi.

Siyah takım elbisesinin ve içinde bronz tenini sakladığı beyaz gömleğinin kalitesinden özel dikim olduğunu anlamıştım. Siyah takım bütün hatlarına uygun bir ölçüyle dikilmişti. O terli halinden çıkıp bir CEO gibi karşıma çıkmıştı ve kahretsin ki çok yakışıklıydı. Kıvırcık saçlarını fönleyip geriye doğru taramıştı.

Yeşil gözlerinin bir ateş topu gibi yandığını, sakin ifadesinde ölümcül birer silah olduklarını biliyor muydu acaba? Bilmiyorsa bu haliyle âdeta bir taş parçası olduğunu da bilmiyor olmalıydı.

Nesin sen? Henry Cavill mi?

Onu fazlasıyla incelediğimi fark ettirmiş olmalıyım ki *gerçekten mi* dercesine kaşlarını kaldırınca, boğazımı temizleyerek toparlandım.

"Numaranı ver," dedim. "Eve geleceğin zaman haber vereceksin, etrafı kolaçan edeceğim."

Kol düğmelerini düzeltirken bana oyunbaz bir bakış attı.

"Elimi tutup beni asansöre bindirmezsen alınırım."

"Dalganın sırası değil."

"Gayet ciddiyim, anne."

Onu duymazlıktan gelerek kapıya doğru ilerledim. Delikten gelen var mı yok mu diye baktım ama şimdilik etraf -en azından kapımın önünde- temiz görünüyordu. Sonrası biraz sıkıntılıydı çünkü verandalarımız ortaktı. Benimle beraber üç daire daha buradaydı ve o dairelerden hiç tanımadığım komşularımdan birinin çıkıp Felix'i görmesini istemiyordum.

"Sorunlu."

Sırtıma doğru konuşan Felix'in aniden belirmesi, göğsümden korku dolu bir çığlık kopardı. Çok geç kalsam da birileri daha fazlasını duymasın diye refleksle avuçiçimi dudağıma bastırdım.

Bu korkuyla üç ayı nasıl geçirecektim ben?

"Yatak dışında çığlık atan kadınlardan pek hoşlanmam, önden belirteyim."

Kulağımın dibinde konuşan adamdan birkaç adım uzaklaşıp, "Haddini aşma, Felix!" dedim.

"Burada doğruları söylemek sizin için suç sanırım."

"Senin doğruların sapıkça," derken daha fazla uzatmak istemedim. Kapıyı açıp hızlıca ön tarama yaptım. Sonra verandayı geçip etrafa tekrar göz attım. Ben asansöre korkular içinde koşarken, Felix bir podyumda yürüyormuşçasına, oldukça rahat geliyordu. Ben komik dururken onun mükemmel görünmesi haksızlıktı.

Sevgili evren, bana neler yaptırıyorsun?

Çağırdığım asansör geldiğinde kapısı açıldı ve kapanmasın diye kolumu araya koydum. "Çabuk bin şu asansöre!" diye fısıldayarak bağırdığımda bile beni duymamış gibi yaptı ve sakin adımlarına devam etti.

"Zamanın gidiyor, hadi."

"Şaşıracaksın ama daha zamanım var."

Beni öldürüyordu, beni kayıtsız tavırlarıyla deli ediyordu. "Yalvarırım bin şu asansöre," dememle nihayet insanlık belirtisi gösterdi ve asansöre bindi. Numarasını, halamın attığı mailden alacaktım. Tabii Laura'nın numarası değilse.

"Sana mesaj atacağım. Eve gelirken beni ara, etrafı kolaçan edeceğim."

"Ciddi ciddi üç ay böyle mi yapacağız?"

"Evet, aynen böyle olacak."

Kafasını olumsuz anlamda sallayıp, "Sen gerçekten delisin," dedi.

Tek kaşımı imayla kaldırıp, "Evet, Bay Felix ve bu deliyle işiniz var," dedim.

"Oynayalım bakalım," demesiyle asansörün kapısı kapandı ve sırtımı asansöre yapıştığında derin bir nefes aldım.

Atlatmıştım, değil mi? İlk gün, ilk sabahım sorunsuz geçmişti.

"Berna!"

Adımı seslenen bir kadın sesi duyduğumda kapadığım gözlerimi açmaya korktum. Benim sonum resmen gelmişti.

3
Kirli Hayaller

Kirlenmiş ellerimde, suçüstü yakalandığım oyunun izleri var.

Bir bavul kapıp uzağa gidemeyeceğim kadar tutsağım şimdi.

Neden kaçamıyorum? Neden herkesten uzaklaşıp sadece ama sadece hayatıma odaklanamıyorum? Neden kimseye hesap vermeden dilediğim gibi yaşayamıyorum? Niye birilerinin himayesinde yaşıyor ve bunu sorgulamadan günü bitiriyorum? Kendi hayatıma sahip çıkmak için neden onların tuttuğu ipi ellerinden çekip alamıyorum?

Beni durduran ne?

Bizi durduran ne?

İpi çok mu sıkı tutuyorlar yoksa biz o ipi kesemeyecek kadar korkak mıyız?

Sorgulama devrini başlattığım gün gözümü İstanbul'daki şirket hayaliyle açmıştım. Babaannemin prangalarından kurtulduktan sonra daha iyisi olduğunu düşündüğüm ama yine beni geren başka bir prangaya tutsak kalmıştım.

Her neyse. Sonuç olarak *istediklerim olduğu sürece bu kutsal yolda çekeceğim çilelere değer* ilkesiyle hareket etmiştim ve bir bakıma da öyle olmuştu. Ama aptal bir sekreterin hayatımı incecik bir ipe dizeceğini ve beni cambaz gibi oynatacağını bilememiştim. Şimdi o prangalar boynuma dolanıyor ve geçen her saat daha çok sıkıyordu. Tekrar sorgulamaya korkuyordum çünkü bu defa gözümü nerede açacağımı biliyordum.

"Kızım, asansöre niye yapıştın sen öyle?"

Gözümü pardösüsü sallanan, renkli eşarbıyla dikkatimi çeken ve nefes nefese kalan Güner abla için açmıştım. Son merdiveni de çıktığında bana doğru kuşkulu adımlarla yaklaşıyordu.

Neredeydi? Neden merdiveni kullanıyordu? Halbuki iki kat aşağısı onun dairesiydi.

Boğazımdaki kuruluğu giderecek bir damla suya muhtaç halde, "Yapıştım mı asansöre?" diye sordum. Kem küm etmekten nefret ederdim ama şu an emin olamadığım korkunç bir dakika yaşıyordum.

"Evet, yapışmışsın," dedi bana doğru yürümeye devam ederken. "... den evinde değilsin?"

Yalvarırım daha fazla soru sorma.

"Evde değil miyim?"

Görmemişti, çok şükür yakalanmamıştım. Ufacık bir ses duyması... linde biterdim ama Felix'e ait bir iz bulamamıştı. Bir günü daha kur... mıştım, geriye Felix'le görünmeyeceğim seksen dokuz günüm kalmış...

Kuşku adım adım endişeye dönüşerek Güner ablanın tatlı yüzün... belirdi.

"Yavrum, iyi misin?"

"İyi miyim?"

"Ben de sana soruyorum," derken kaşlarını çatmaya devam etti. E... dişe, dudaklarının kıvrımına sızmış bir zehir gibi gülüşünü çalmıştı. D... dakları gergin, ağzı kesik gibiydi ve her soru bu ağızdan çıkıyordu. Ya... tanımladığım bu ifade benim için geçerliydi ama ben karşımdaki kad... anlam yükleyerek bu delilikten sıyrılmaya çalışıyordum.

Üç adım daha atarsa dibime girecekti. Gözlerimi yumsam yok ol... muydu? Bu kattan üç aylığına uçarlar mıydı?

"Affedersiniz, neyi soruyordunuz?"

"İyi misin?"

"İyiyimdir," dedim dalgınlıkla. "Değil miyim?"

"Bilmiyorum, değil misin?" derken suratıma doğru yaklaştı. "Hala arayayım mı?"

"Ararsanız buraya gelir mi?"

"Evet, hasta olduğunu duyarsa ilk uçakla gelir."

"O zaman aramayın."

"İyisin o zaman."

"Evet, iyiyim," diye yalan söyledim. İyi falan değildim, bu *kayıp kiz* oyununu daha fazla oynayamayacaktım. Başaramayacaktım. Üstesind... gelemeyecek kadar berbat bir oyuncuydum. Oyun oynamak, benim y... pabileceğim bir şey değildi çünkü beceriksizin tekiydim.

Kolumdan nazikçe tutup, beni asansörden uzaklaştırarak eve sokt... "Poğaça yaptım. İşe gideceksin, daha ilk günün. Kahvaltını yap da öyl... git, kızım," diyerek saçlarımı okşadı.

Ağlamama çok az kalmıştı. Herkesten bir şeyler saklamaya çalışar... yaşamak yorucuydu ve ben korkudan tek kelime bile edemiyordum. Hi... tanımadığım, saçlarımı okşayan kadından bile anlamsızca korkuyordu...

Bunu kendine yapmaya hakkın yok, Berna! Çekip gidebilirsin, kızı... Kimseye hesap vermeye gerek yok.

"Ama onlar benim ailem," diye fısıldadım. Ailem olduğu için o ipi kesemiyordum. Ailemi bir kez daha kaybetmekten korktuğum için gidemiyordum.

"Sıcak sıcak yersin," dedi ben konuşmayınca.

Şefkati, kalbimdeki korkuyu hafifletse de acıyı söküp alamıyordu. Diğer zamanlarda bana bu kadar tatlı gelen bir kadını kucaklardım. Ama bu üç ayı herkesi kendimden ve evimden uzaklaştırarak geçirecektim.

"Gerek yoktu, ben bir şeyler yerdim."

Hoşnutsuz ifadesiyle teklifini sürdürdü.

"Hayır, akşam yemeği de yapacağım. Sana getiririm."

"Gerek yok ki. Halamın yaptırdığı yemekler hâlâ duruyor."

"Olur mu öyle şey? Sen öğrencisin, sıcak yemeği özlemişsindir. Akşam bir şey yeme, tamam mı?"

Cevap veremedim çünkü o an akşama Felix'i eve nasıl sokacağımı düşünmeye başladım. Ben bu gidişle aklımı kaçırır, daha sonra tımarhaneye yatırılırdım.

"Aa, rengin soldu, iyi değilsin sen," diyerek kolumdan tuttu. "Gel, bir önce sana okuyup üfleyeyim."

Ne yapacağını sormama gerek kalmadan, beni koltuğa oturtup yanıma kuruldu. Elini başıma koydu ve sessizce fısıldamaya başladı.

"Bismillahirrahmnirrahîm. Kul euzu birabbin nâs..."

Nas suresini ve beraberinde birçok ayeti okuyup, yüzüme üfledikten sonra bana bakıp tebessüm etti. Şu anki surat ifademi o kadar çok merak ediyordum ki...

Nelerle ve kimlerle baş ediyordum böyle?

"İyi olacak mıyım?"

"Evet, Rabbi'm seni nazarlardan koruyacak," dedi huzurlu bir teslimiyetle.

Buna ihtiyacım vardı. Beni korumasına ve yükümü hafifletmesine, diğer günlerden çok daha fazla ihtiyacım vardı. Saçlarımı tekrar okşayıp, evden ayrılırken ben de adımlarımı yorgunlukla odama doğru sürükledim. Beni bekleyen bir işim vardı artık.

Hazırlan, Berna. Hazırlan ve yeni işine koş, kızım.

İlk gün benimle iletişime geçen ve sözleşmeyi imzaladığım süre içerisinde hep yanımda olan Hülya Hanım'la karşılaşmıştım. Halama gerçekten saygı duyuyorlardı. Ona tek bir laf etmeyeyim diye beni kapıda bile karşılamışlardı.

Şirket sahibiyle çok yakın olduklarını biliyordum. Arkadaşlık bö bir şeydi sanırım.

"Güzelliğinizi Hatice Hanım'a mı borçlusunuz?"

İltifata minik bir tebessümle karşılık verdim. Çok şık gelmek i elimden geleni yapmıştım ve açıkçası övgü almak inanılmaz hoşum mişti.

"Anneme daha çok benzetirler," dedim ihtiyatla. "Ama halamı da dırmıyor değilim."

Ondan bahsetmek ruhumda asılı kalan kırık cam parçalarını oyn yordu. Onu herkese anlatmak istiyordum ama nasıl öldüğünü sorm rını istemiyordum.

"Rahmetli anneniz oldukça güzeldi o zaman," derken gözlerimin ne baktı. "Parlıyorsunuz resmen."

Yüzümü basan ateş, vücuduma yayılarak beni kastı. Bu kadarı be için fazlaydı. Ya da gerçekten beklediğimden çok daha güzel olmuştu

"Teşekkür ederim."

Beni asansöre yönlendirirken, "Sizi önce müdürümüz Hakan Be tanıştıracağım," dedi.

Çok yönlü bir şirketin en alt kademesinden başlıyordum. Satış te silcisi yardımcılığında stajyerdim. Satış temsilcimin kim olduğunu bil yordum ama en alt tabaka gibi görünse de aslında sağlam bir pozisyo daydım. Hülya Hanım direktördü. Bir direktörün gözetiminde olm demek, hem güvende hem de göz önünde olmam demekti.

Şirket bir plazanın dört katını kapsıyordu ve biz beşinci kattay Her katın kendi içinde departmanları vardı. Son kat CEO'muz Fahre Kındır'a, yöneticilerimize ve onların planlama ekibine aitti. O kat zira di ve ben henüz oraya çıkamamıştım. Üçüncü kat insan kaynakları avukatlık bürosuna ve muhasebeye aitti. Ben ikinci katta olacaktım, ş zaya göre altıncı kattaydık. Satış departmanına ve yine ikinci planla ekibine, müdürümüze ve bilişim uzmanlarımıza ait koca bir departm bulunuyordu. Birinci kat ise mutfak, dinlenme odası, teknik destek ek ve görüşme odasını içeriyordu.

Şirketin kalbi burasıydı.

Benim yeniyetme adımlarımla ilerlediğim kat, koskoca teknoloji ş ketini ayakta tutan ve ününe ün katan kilit noktaydı.

Hülya Hanım bize doğru gelen adama bakıp tebessüm ettiğinde on Hakan Bey olduğunu anladım. Hakan Bey yaklaşık bir seksenin üstün boylu boslu ve vücut tipinden anladığım kadarıyla da kaslı bir adam Siyah saçları beyaz teninde göze çarpıyordu. Gözleri kahverengiydi

kemik çerçeveli gözlüğün ardında ışıldıyordu. Sakallarını kesmişti ve sizi temin ederim ki sakalsız gördüğüm nadir yakışıklılardandı. Üst düzey bir yakışıklılık olmasa da göze fazlasıyla hitap ediyordu.

"Berna Önder," diyerek elimi uzattığımda hiç bekletmeden elimi sıktı ve yeni işim için tebriklerini dile getirip yanımızdan ayrıldı.

Bu şirketle ilgili gerçekten güzel hislerim vardı. Ayrılık için hüzünlü, tecrübelerim için mutlu ayrılacağıma emindim. Kim bilir belki daha sonra tekrar gelir ve bizzat bu şirkette gerçek bir personel olurdum. Bunu şimdiden istediğimi biliyordum. İlk günün aksiyonundan ziyade araştırmalarım beni bu hisse sürüklemişti. Şirketle ilgili araştırmalarıma personel araştırması ve sosyal medya takibi de eklemiştim.

Teknoloji devi olan *InfoTech*'in Türkiye şubesinde ben de bulunuyordum. 2001 senesinde Brezilya'da kurulan küçük yazılım ofisi, 2020 senesinde zinciri kurulmuş dev bir şirkete dönüşmüştü. Yatırımcıların âdeta gözünü kapatarak güvendiği, fonlarının daima güvende olduğuna inandıkları InfoTech bugün hisseleriyle de borsayı altüst ediyordu. Yazılımcıların kurduğu kırktan fazla uygulama bugün telefonlarımızda bulunuyor ve biz güvenilir olduklarına inanarak kullanıyorduk.

Veriler konusunda endişeliydim. Verilerimizin korunduğu konusunda çıkarılan kanuna itimat etmediğimi telefonu kullandıkça dile getirmiştim. İnternetin karanlık âlemine dalmaya gerek kalmadan güvende olmadığımızı söyleyebilirdik.

İşime başlamadan önce yaptığım araştırmalar beni fazlasıyla heyecanlandırmıştı. Uygun pozisyonum için Hindoloji okumam kimse için bir anlam ifade etmeyebilirdi ama Hindistan'da yapılacak anlaşmalarda, yatırımlarda ve görüşmelerde ben ön safta olacaktım. Buna gerçek anlamda inanıyordum.

Enişteminin şirketlerinden birinde çalışmak yerine burada çalışmaktan daha çok keyif alacağımı biliyordum. En azından çok yakın gözler olmayacak ve her hareketim izlenmeyecekti. Patron yeğeni muamelesiyle kayırıldığım düşünülmeyecek, başarılarıma bir kulp takılmayacaktı.

"İkinci katta olacaksınız. Melis Hanım size yardımcı olacaktır." Yanımdan ayrılmadan önce kulağıma doğru eğilip, "Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım, Berna," diye fısıldadı. "Hatice beni sıkı sıkı tembihledi, o yüzden bana gelirken sakın çekinme."

"Teşekkür ederim, zahmet vermek istemem."

"Seni eğitirken asla zahmet çekmem, yavrum. Dikkatli ol, şimdi Melis'e emanetsin. Biraz serttir ama işinde oldukça iyidir. Onun izinden gidersen asla kaybetmezsin."

Bir kez daha teşekkür ettiğimde Hülya Hanım yanımdan ayrıldı. Eğitmenim olarak göreceğim, aynı zamanda yardımcı stajyer olarak eli-nin altında çalışacağım Melis Hanım'la baş başa kalmıştım. Geldiğim ilk gün onunla tanışmıştım zaten. İlk izlenimimde ondan hoşnut kalmıştım. Dili sivri değildi, mesafeli olsa da kesinlikle soğuk değildi. Burada profes-yonelliğin ve ciddiyetin üst düzeyde olduğunu biliyordum.

Çenesinin hizasında biten küt kesimli, kıvrımlı sarı saçları, kırmızıya boyalı dudağı, kahverengiden elaya çalan gözleri ve nötr ifadesiyle Melis karşımda boy gösteriyordu. Pek çok kadına göre güzel sayılmazdı ama ben onun kendine has güzelliğini sevmiştim. Botoks veya gerdirme işlemi yaptırmadığı yüzünde, dudaklarını öne çıkaran bir makyaj yapmıştı.

Cilt güzelliğinin genden geldiğine emindim. İlk gün tanıştığımızda daha hafif bir makyaj yapmıştı. Boyu ortalama bir altmışın üstündeydi ve kalçaları ince bedenine göre epey büyük ve şekilliydi. *Zimmerman* marka elbisesi en beğendiğim kreasyondandı. Krem rengi, etnik desenli elbisenin içinde epey şık duruyordu.

Elbiseyi yakıştırdığımı söyleyerek onunla beraber ofisi gezmeye başla-dım. Beklediğimden çok daha büyük bir ofisti. Çalışanlar hiç durmuyor, herkes işinin ehemmiyetini bildiği için arı gibi çalışıyordu.

Günün yarısını birlikte geçirmiştik. Neler yapacağım, gün içerisinde hangi birimde ne sıklıkla bulunacağım ve köprü görevini Melis için gö-rürken aynı zamanda bütün birimle neler yapacağım hakkında planlama-lar yaptık. Bilgisayar üzerinde, mevcutta bilmediğim bütün programlar için bir çalışma programı hazırlamıştık.

Anlama, kavrama ve yürütme becerilerim epey gelişmişti. Üç dil bil-menin ayrıcalığına sahiptim. İngilizce, Hintçe ve Fransızca bilmem on-ları memnun ediyordu. Yakın zamanda bana açılacak kapıların esintisini hissediyordum.

Büyük başarılar beni kapı arkasında bekliyordu ve ben o kapıları zevkle açacaktım.

Çalışma masam Melis'e bakan cam detaylı bölmenin girişindeydi. Burada çok fazla görüşmeler olduğu için ekip üstü açık, geniş, cam böl-melerle ayrılmıştı. Oturduğum ilk andan beri alanımı sevmiştim. Enerjisi güzeldi, tatlı bir huzur hissediyordum. Sorduğumda benden önce burada çalışan kadının nişanlı olduğunu ve yurtdışına taşınıp evlendiğini söyle-mişlerdi. Herkes onun hakkında güzel şeyler söylediğinde alanımı neden sevdiğimi net bir şekilde anlamıştım.

Beyaz lake masa temizdi, ufak tefek çizikler ve sıyrıklar dışında tek bir renk yoktu. Koltuğum aşırı rahat ve konforluydu. Eski çalışan Ravza'dan

kalan enerji dışında bir saksıda duran uzun bir kaktüs, tatlı notların bırakıldığı renk renk yapışkan kâğıtlar ve bir ajanda vardı. Ajandayı ilk açtığımda gözümü kanatan korkunç bir yazı ve o yazılarda onu geliştiren bilgiler bulmuştum. Anladığım birkaç kelime sayesinde...

Bir doktoru aratan yazıları gözüm kanayarak, okumaya çalışırken, ne ara geldiğini göremediğim insan kaynaklarından Derya başını masama uzatarak dikkatimi dağıtmıştı. Sonunda gözlerimi kaybetmemden korktuğu için not defterini yerine bırakmamı ve bir daha dokunmamamı söylemişti.

Ravza arkasında tatlı hatıralar ve eğlencelere malzeme olacak bir kanıt bırakmıştı.

Teknolojik aletlerin çoğunu ve işlevini öğrenmem çok zamanımı almayacaktı ama kafamı karıştıracağı kesindi. Bilişim uzmanlarından Mehmet'le çoktan arkadaş olmuştum. Burada herkes dost canlısıydı.

Ama ben eğlenceye kapılıp tembellik edemezdim. Onlar gibi hızlı ve dinamik olmak istiyordum. Çevireceğim mailler elime ulaştığında gözlüğü takıp bilgisayarla temasa geçmiştim. Bu hoşuma gidiyordu çünkü halamı da kendimi de hayal kırıklığına uğratamazdım.

Çevirileri bitirmeye yakın Melis masasından, "Berna Hanım, maillerin çevirisini bitirdikten sonra yukarı çıkın, Sena Hanım'a yardım edeceksiniz," diye seslendi.

"Başka bir iş mi var?"

"Evet, dört buçukta toplantı için HRL FAM GROUP'un CEO'su Felix Harold gelecek. Titiz ve oldukça zor biri," dedi ve söylemek yetersizmiş gibi gözlerini abartıyla büyüttü. "Tek bir hata istenilmiyor, Berna."

Hassiktir!

Sesli bir şekilde küfretmemek için dilimin ucunu son anda ısırdım. Halamın kadın sandığı kiracısının bugün toplantısı vardı ve ben bunu tamamen unutmuştum. Vereceğim herhangi bir tepki fazlasıyla göze batardı. Bu yüzden çabucak toparlandım, en hızlı gülümsemelerimden birini takınarak, "Elbette," diye karşılık verdim.

Melis'in silik tebessümünden sonra kafamı yeniden bilgisayarıma gömdüm. Tek bir hata istemedikleri adamla bir anlaşma yapmış, üstelik onu çocukmuş gibi evden gizleyerek çıkarmıştım.

Acaba Felix beni gördüğünde ne yapacaktı? Burada çalıştığımı bilmiyordu.

Belki de her yerde karşısına çıkıyorum diye surat asacaktı. Evde benden kurtulmak isterken yine karşısında beni bulacaktı. Burada da ondan beni tanımıyormuş gibi davranmasını isteyecektim.

Söylemeyi unuttum, değil mi? Üçüncü katta tanıtımlar için konferans salonu bulunuyordu. Uygulamaların ve projelerin tanıtımları, destek programları burada sunuluyor, oluşturulan özel davetiyelerle belirli isimler ağırlanıyor, seminer boyunca ve sonrasında -eğer plan buna göre kurulmuşsa- bir kokteylle devam ediyordu.

Şükürler olsun ki bugün kokteyl yoktu.

Maillerin çevirilerini bitirip teslim ettikten sonra bir kat yukarı çıktım. İlgilenmemi istediği kişiyi bulduğumda yanına doğru ilerledim. Kendimi tanıttıktan sonra Melis'in beni gönderdiğini söyledim. Dudakları genişleyerek yukarı kıvrıldı.

"Merhaba, tanıştığıma memnun oldum. Ben, Sena Boyraz."

Sena sıcak karşılamasıyla daha ilk dakikalarda gönlümü fethetmişti. Belki ilk gün heyecanından, belki herkesin sıcak ve samimi karşılamasından ya da benim kendimi buraya aitmiş gibi hissetmemdendi, bilmiyorum ama midem kelebeklerini kanat çırpmaları için özgür bırakmıştı.

Sena tesettürlüydü. Giydiği uzun, siyah elbisenin içinde olduğundan daha zayıf ve uzun boylu görünüyordu. Gülümsemesi yüzüne yayıldığında güzelliği çarpıcı bir hale geliyordu. Onu gerçekten beğenmiştim. Ama beni daha çok etkileyen samimiyetleri ve yeni iş arkadaşlarına gösterdikleri sıcak davranışlarıydı. Tanışma kısa sürse de sonrasında beraber yaptığımız her iş için sohbetimiz uzun sürdü.

Ben sordum, o cevapladı. O sordu, ben makul cevaplarla sohbeti sürdürdüm.

Bazı konularda zehir gibiydim. Kanıma karışmasına müsaade ettiğim bilgiler, onları evirip çevirdiğim ve daha sonrasında kalıp verdiğim birer silaha dönüşebilirdi. Bunu yapmaktan aşırı zevk alırdım. Verilen bir işi anında kavramamın, ikinciye tekrar etmelerine izin vermememin sebebi de buydu.

Çünkü bu benim doğamda yoktu.

Saat ilerledikçe Felix'in gelişi yaklaşıyordu. O gelmeden önce güvenlik ekibi şirkete gelmiş, bütün şirketi ve özellikle seminerin yapılacağı konferans odasını özel cihazlarla taramışlardı. Üst düzey bir güvenlik sağlandıktan sonra geleceğine karar veriliyordu.

InfoTech güvenlikten geçmiş, Felix Harold'ın gelişine karar verilmişti.

Tam on dakika sonra içeriye giriş yapacaktı. Bu oyun tamamen bir ev sınırlarında gerçekleştiğinden aslında korkmuyordum. Kaygılı olmamın tek sebebi olacakları öngörememekti.

Dümen burada tamamen Felix'in elinde olacaktı. Takdir edersiniz ki korkudan tir tir titresem de haksız sayılmazdım. Kaptanım seksi olsa da

pek tekin ayak değildi. Yelkeni rüzgâra doğru açarken beni o yelkenle derin okyanuslara gömebilirdi.

Yaklaşık iki saat sonra bilişim teknikerleri, müdürümüz ve yeni gördüğüm CEO'muz dahil neredeyse bütün departman konferans salonunda toplandık. Felix'in teknoloji şirketiyle ne gibi bir bağlantısı olduğunu merak ederken güvenlik uzmanlarının ve işlerinin kayda değer olduğunu öğrenince aradaki bağlantıyı çözmüştüm. Buradaki şirketi için güçlü bir güvenlik uzmanı şirket arıyordu.

InfoTech muhtemelen ona bu güvenceyi vermişti. Semineri başta Felix'in vereceğini sanmış olabilirim ama küçük bir düzeltmeden sonra taşlar yerine oturmuştu.

Güvenlik uzmanının kulağındaki gizli kulaklığa odaklanmasından beş saniye sonra ifadesi değişti. Patronumuza ufak bir baş sallamadan sonra asansöre bindirildiklerini ve yaklaşık yirmi kişilik bir grup olduklarını bildirdi.

Bu kata çıkmaları iki dakikayı bulmazdı. Felix gelmeden beni göremeyeceği bir köşeye sıkışacaktım ama Melis benden, Hülya Hanım'ın elindeki veri dosyasını almamı istedi. Kaçacak bir yerim yoktu.

Yüzümü nötr bir ifadeyle gölgeleyerek acele adımlarla Hülya Hanım'a yaklaştım. Raporu elinden alıp kaçacaktım ki telefonu çaldı ve asansörün karşısında beklememi isteyerek dört adım uzaklaştı.

Felix ismi geçtikten sonra neden işlerim ters ilerliyordu? Bir adam nasıl kendinden önce ismiyle bela getirebilirdi? *Laura... Laura seni Dublin Sarayı'ndan aşağı sarkıtacağım, manyak kadın!*

Asansörün gösterge panelinde numaralar değiştikçe, kalbim de aynı oranda değişerek hızlanıyordu. Altıncı kata geldiğini gördüğümde kimseye hissettirmeden bir adım geriledim. İlk karşılamayı ben yapmayacaktım ama göze batacaktım. Koca lobide iki büyük asansör vardı. Cam bölmelerin hemen ortasında benzersiz karolarla zemin süsleniyordu. Çiçek vazoları, duvar cephelerini zenginleştiren tablolar ve minik *bench*'ler lobiyi olduğundan daha şık ve gösterişli bir hale getiriyordu. Plazanın şıklığı ofisimizin ilk üç katına da yansıyordu.

Şıklığı geren korumalar, lobinin ve konferans odasının dört tarafına dağılmıştı. Nereye baksam kulaklarındaki özel dinleme cihazıyla etrafı inceleyen ve bizi geren uzun boylu, haşmetli adamları görüyordum. Yumruğu birine indirseler muhtemelen yere yapıştıracaklardı.

Ben lobiyi ve korumaları inceleyip, Hülya Hanım'ın son dakika golü atmasını beklerken iki asansör kapısı aynı hız ve nizamla açılarak kalemde bir top patlattı.

Evet, Felix takımına karşı mağlup oldum.

Gerçek bir takım olduğunu söylemek isterim. En önde sabah nasıl çıktığını gördüğüm Felix Harold, arkasında takım elbiseli yaklaşık sekiz erkekle sağ asansörden çıktı. Kalan on kişilik grup da soldan çıkarak onlara eşlik etti ve bir ordu halinde üzerimize geldiler.

Felix Harold'ın gücünü, saf ve yoğun özgüvenini, üstünlüğünü inkâr edemezdim. Onun havasında beni geren şey bu adamın kim olduğunu bilmesiydi. Özgüvensiz biri değildim ama bu adamı görmek bana ne kadar yetersiz hissettirse de bir o kadar güçlü hissettiriyordu.

Patronlarımın ve üst kademeli personellerin karşılaması beklediğimden biraz uzun sürdü. Herkesle tek tek tanışıp bana bilmediğim yüzünü gösterdi. Kibir abidesi beklerken kibar ve saygıdeğer bir adam gördüm. Esprilerle karşılık veren ve beni şok eden başka bir yüzüyle tanıştım. Hoş, ben bayıldığımda da çok sakin kalmıştı. Gerçekten çözülmesi zor bir adamdı.

Bana yaklaştığında adımlarını yavaşlattı ve oyunbaz sesiyle sessizce, "Burada da oyun mu oynayacağız, *Çilli*?" diye sordu.

Çilli mi?

Tetikte olmam gerektiği için kendime şaşırma hakkı vermedim.

"Zahmet olmazsa evet, Bay Felix. Burada da oynayacağız."

Yanımdan gülerek geçti ve bunu yaparken parmağının ucu parmağıma değdi. Bunu kasıtlı mı yapmıştı? Kasıklarıma vuran ani dalga beni çok fena çarptı. Bu adam bütün doğama aykırı bir belaydı.

Sonrası çok hızlı sürdü. Konferans salonunda yirmi dakikalık bir sunum izledik. Fahrettin Bey ve Hülya Hanım'ın önderliğinde Felix ve birkaç adamı dev ofisi gezdi. Neler yapıldığına ve nasıl çalıştığımıza, çıkış saatlerimizden dinlenme saatlerimize kadar her şeye vakıf oldular. Yüzlerindeki memnun ifadeyi yakalamak zor değildi. Ancak Felix'in bakışları bazen beni gerecek kadar kararıyordu. Nedenini bilmiyordum. Sanki o sakin adamın altında daha tehlikeli biri varmış gibiydi.

Daha sonra toplantı odasında toplandılar. Herkes koltuğuna geri dönse de Hülya Hanım gitmeme izin vermemiş, beni özellikle yanında tutmuştu. Bir stajyer olarak ilk defa büyük bir toplantıda bulunacaktım.

Bir koltuğa oturmak gibi bir lüksüm yoktu. Bütün koltuklar şimdilik doluydu. Sularını son kez kontrol ettim, bir ihtiyaçları olup olmadığını sordum. Profesyonel bir tutum sergilesem de heyecanım beni ara ara ele veriyordu. Belki de parlayan gülüşüm hepsinin dikkatini çekiyordu.

Gözlerimi istesem de Felix'ten alamıyordum. Önündeki mikrofonu düzeltiyormuş gibi yaparken aslında incelediğini, istenmeyen bir duru-

mun önüne geçmek için kendini koruma altına aldığını çok sonra fark etmiştim.

Çünkü ondan cevap beklemekte olan güvenlik ordusuna mesajını sadece burnuna dokunarak bildirmişti. Korumalarından biri neredeyse görülmeyen saniyelik bir göz kırpmayla mesajı almış ve yerine geçmişti.

Onaylar bir ekiple ilerlemiyor, Felix Harold onaylarsa devam ediyordu.

Havalı diyemeyeceğim kadar yorucu ve stresli bir tempoya sahiplerdi.

Felix'in yanından geçmek zorunda kaldığım sırada, bana ufak bir el işareti yaparak eğilmemi istedi. Rahat davranışı ona güvenmemi engelliyordu. Ya da ben gereksiz yere kaygılanıyordum.

"Buyurun, Bay Felix."

"Bir koltuk bul ve yanıma otur."

Pardon?

Ona bön bön bakınca gözlerini hafifçe devirdi. Yanındaki asistanının dinlemiyormuş gibi yapıp, bize kulak kesildiğini fark edince duruşumu dikleştirdim.

Sandalyelerin nizami sırasını ve üstünde oturan insanların varlığını ima ederek, "Böyle bir şey mümkün değil," dedim. Bakışların bize çevrildiğini hissettikçe geriliyordum. Bu adam bana bunu neden yapıyordu?

"Bul!"

İşte bu üslup bana kan döktürür!

"Ben senin asistanın değilim, bana emir vermeyi kes!"

"Anlaşmayı kabul etmemi istiyorsan yaparsın," diye diretti.

"Anlaşmayı ben de daha kabul etmedim."

Tek kaşını imayla kaldırırken elindeki kalemi döndürdü.

"Senin adın neydi?"

Sorusu karnıma yumruk yemişim gibi beni iki büklüm etti. Acı ve şaşkınlığın harmanladığı yüzüm bütün duygularımı ele verirken, o hiçbir tepki vermeyerek sadece cevaplamamı bekledi. Benden cevap gelmeyince kafasını salladı. Konuşmaya mı teşvik ediyordu, bilmiyordum ama adımı dünden beri bilmemesi açıkçası dokunmuştu.

İnsan ev arkadaşının ismini bilmeyecek kadar şuursuz olmamalıydı.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Gayet ciddiyim," diye fısıldadı.

"Berna..." diye fısıldadım. "Berna Önder."

"Beğna," dedi.

Beğna...

Adımı öyle tatlı bir şekilde söylemişti ki... İçimi öyle tatlı gıdıkladı ki...

"Yanılmıyorsam anlaşmayı kabul edip etmemek benim elimdeydi," dedi. Oyunbaz ifadesini çabucak gölgelemişti. "Senin uyman gerekiyordu."

"Doğru."

"Şimdi senden rica etsem bu suyu alıp daha soğuk olanıyla değiştirebilir misin?"

"Tabii, efendim," diyerek geri çekildim. Bunlar elbette yanına kalmayacaktı. Şimdilik Felix'e uymam gerekiyordu. Etraftaki herkes bize bakıyordu ve yanındaki asistanı her ne konuşuyorsak her şeyi duyuyordu. "Nasıl isterseniz, efendim." Asistanına bakıp elimden geldiğince neşeli bir ses tonuyla, "Sizin istediğiniz bir şey var mı?" diye sordum.

Adam soğuk bakışlarının arasından teşekkür ederek bir şey istemediğini söyledi. Onu zaten hiç sevmemiştim. Zaman kaybetmeden, toplantı odasından ayrılıp mutfağa geçtim. Felix için soğuk su ve ekstra buz aldım. Soğuk olmadığını söyleyebilirdi ve ben onun için git gel yapmak istemiyordum. Suyuna ekstra sevgimi katıp, götürdüğümde elimde olmadan güldüm.

Senin canına okuyacağım, oğlum.

Bardağı yavaşça, "Soğuk suyunuz, efendim," diyerek masasına bıraktığımda yumuşak ve sevimli konuşmam büyük ihtimalle tuhafına gitmiş olmalı ki kaşları hayretle havalandı.

"Evde bir canavar var sanıyordum."

"O canavarın seni burada mahvetmesini istemiyorsan ağzını sıkı tut."

Oturmam için boşaltılan sandalyeyi işaret etti. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama dikkat çekmek istemiyordum. Sakince yanma oturdum ve asistanının soğuk bakışları altında gerilerek yerime kuruldum.

Biraz sonra facia kopacaktı.

Felix bana cevap vermemeyi sürdürerek suyundan bir yudum içti. İlk bakışta hiçbir şey yapmayacak sandım ama ağzındaki küçük yudumu önündeki belgelere püskürtmesi beklenmedik bir anda gelince, elimi ağzıma atarak şaşkınlıkla inledim.

"Bay Felix, iyi misiniz efendim?"

Küçük bir piyes için Felix'i kullanmak pek mantıklı bir hareket olmamıştı ama bunu gerçekten hak etmişti. Ben peçeteyi ona uzatıp, önündeki suyu bir başka peçeteyle temizlerken bütün bakışlar üzerimizdeydi.

Bugün bütün bakışlar ekstra üzerimizdeydi.

Peçeteyi çöpe atmadan önce yana doğru eğilip, "Tuzlu su iyi gelir sana," diye fısıldadım.

Felix kalabalığa iyi olduğunu söyledikten sonra devam etmelerini isteyerek bakışların üzerimizden çekilmesini sağladı. Sahnede olmak pek hoşuma gitmese de ayak uydurmak zor değildi.

"Akşam komşularına bir davetiye gönderelim mi?" diye sordu sakince. "Hoş geldin partisi için."

"Ah, evet!" diye mutlulukla şakıdım. Nasılsa bunu yapmayacağını biliyordum. Bu sabah asansörün kapıları kapanmadan evvel yakaladığım bir çift söz ve gözlerindeki oyunbaz parıltılar bana istediğim cevabı vermişti.

Bozguna uğrayan Felix, delirmişim gibi bakmaya devam edince ona bayık bir gülümseme gönderdim. Bu cesaret gösterim sizi yanıltmasın, iç çamaşırımı ıslatmama parmağımın ucu kadar güç kalmıştı.

"Bizim burada tuzlu kahve âdeti vardır. Görücüsünü kabul etmek istemeyen kadın, erkeğe ikram ettiği kahveye tuz atarak bunu karşı tarafa sessizce belli eder," dedim fısıltıyla. Anlaması için bekledim ve sonra onun rengi değişirken devam ettim. "Seninki biraz sarsıntılı olsa da bence yeni güncellemem sayesinde mesajı net aldın, Bay Harold."

Aradaki bağlantıyı kurmaya çalışarak, "Tuzlu kahve?" diye sordu. "Yeni güncelleme?"

Dinlendiğimizi fark edince ona resmi bir tebessümle karşılık verdim.

"Evet, efendim. Şirketimiz güncellemeleriyle, yeni güçlü politikalarıyla sağlam bir yol çiziyor. Müşterilerimizin verilerini daima güvence altına alırız. Onları korur ve koltuklarına rahatça yayılmalarını sağlarız. InfoTech'in amacı bu."

Felix dinlenilmemizden pek rahatsız değildi. Hatta bunun oyun oynamak için tam zamanı olduğuna inanıyor gibiydi. Ya da ben ondan korktuğum için öyle düşünüyordum.

Felix'in kararan bakışları boynumdaki yaka kartına kaydı. Tek kaşını ustalıkla kaldırırken bıyık altından gülümsedi.

Aman Allah'ım, bunun ne olduğunu biliyordum.

"Stajyer," diye seslendi. Darbe yapmak için uzun bir soluk aldı. "Ne zamandır burada çalışıyorsunuz, sevgili... Beğna Hanım?"

Sesini kasten yükselttiği için bütün bakışlar bize kaymıştı ve bunu çok net hissediyordum. Ensemin terlediğini ve sırtımdan doğruca yol çizerek kuyruk sokumuma kadar indiğini söylersem abartmış olmazdım. Tüm bunlar altı saniye içinde gerçekleşmişti. Dilimin tutukluk yapmadan önce çözülmesi gerektiğinden hızlı bir nefes verdim ve resmi bir bakış atsam da onu gözlerimle yaktım.

"Bugün başladım, efendim."

Felix'in dudakları gerildi.

"Bugün yeni başlayan bir stajyer için fazla iddialı sözler savurdunuz. Yoksa size ezberletildi mi?"

Yutkunmamam gerekiyordu. Kendimi de özveriyle çalışan bu kadar insanı da hayal kırıklığına uğratmamam gerekiyordu.

"Hayır," dedim dürüstçe. "Buradaki hiç kimse yeni başlamış bir stajyere bir metin verip ezberden konuşmasını isteyecek kadar müsait değil. Aslına bakarsanız buna ihtiyaçları da yok. Şirketimize personel olarak kayıt olduğum an bir parçası oldum. Bilgilerim tamamen araştırmalarımdan geliyor, sözlerim ise pekiştirdiklerimden."

Felix Harold bana can yakan bir bakış attı.

"Yirmi dört saat dolmadan mı?"

Beni yenmek için şirketin statüsünü eziyordu. İşte bu, çalışmak için kendinden ödün veren insanlara hakaretti. İşte bu, benim canımı çok fena yakan bir şeydi.

Herkesin nefesini tuttuğunu onlara bakmadan da anlıyordum. Tamamen bana bırakmışlardı. Ya batacaktım ya da dümeni başka bir yöne çevirecektim.

"Sunumlar size her şeyin cevabını vermiştir."

Felix'in çarpıcı gülüşü dudaklarından yüzüne yayıldığında biraz olsun rahatlayacağımı ümit etmiştim ancak CEO'muz Fahrettin Kındır söze girdiğinde tenimdeki gerginlik korkunç bir hal aldı.

"Bay Harold, sanırım şüpheleriniz var."

Bakışlarını uzun bir süre üzerimde tuttuktan sonra Fahrettin Bey'e döndü ve kasten yüzünü ekşitirken kalbimin durmasına sebep olan o soruyu sordu:

"Tuzlu su ve tuzlu kahve için şüphelerim var."

Fahrettin Bey dahil herkes kaşlarını aynı hızda çatarak bakışlarını Felix'e çevirdi.

"Hangisi damada veriliyor?"

Bakışlar aynı hızla bana döndü. *Boku yedim.*

Felix koltuğunda gerininceye, kasları beyaz gömleğini zorlayarak bütün bakışların oraya kaymasına neden oldu. Benim değil, ben... Nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum. Durumu kurtarmazsam her şey aleyhime işleyecekti. Tam yanlış anlaşılmayı düzeltmek için ağzımı açmıştım ki kahrolası kiracım benden önce davrandı.

"Galiba evlilik teklifi aldım," derken şeytanca sırıttı. "Sadece Türk âdetlerine adapte olamıyorum."

Fahrettin Bey boş bulanarak, "Kimden?" diye sordu.

Her şeyin bu kadar boka batacağını düşünmemiştim. Ancak her şeyin daha da boka battığını Felix başparmağıyla beni gösterdiğinde ve ben ağlamaklı bir sesle inlediğimde kavrayabilmiştim.

Ve çok geç kalmıştım.

Hiç kimseye bakmadan yalnızca yarım anlaşmayla savaştığım kiracımı izledim. Bir yangının içimden başlayıp dışıma sızdığını ve beni cayır cayır yaktığını hissedebiliyordum. Utanç, rezillik, kaçma dürtüsü ve kalıp savaşma ikilemi arasında bocalarken başımdan kaynar sular döken bir yanıtla daha sarsıldım.

"Siz Türklerde tuzlu su, erkeğine kur yapmak demek değil mi?"

Önce bir kıkırtı, daha sonra kulaklarımı zorlayan kahkaha tufanı odayı doldurdu. Komik olan neydi, bilmiyorum ama kendimi yalan gülümsemelere zorlayarak kalabalığa eşlik ettim.

"Bay Harold," dedi Fahrettin Bey kahkahaların arasından. "Sizinle ve şakalarınızla çok iyi anlaşacağız."

Benim için korkunç bir şekilde sonlanan seminerin sonrası daha korkunç olmuştu. Gördüğüm tüm kâbusların toplamından daha korkunç geçen iki saat yere çakılıp kalmama sebep olmuştu.

Ben evlenme teklifi etmişim!

Duş aldıktan sonra yorgunluktan acı çığlıklar atan bedenimi salon koltuğuna bıraktığımda, çığlıkları zihnimdeki sesler üstlenmişti. Gözlerimi dinlendirmek istesem de en çok ihtiyaç duyduğum şey beynimin susmasıydı.

Ben evlenme teklifi etmişim!

InfoTech'in diline çok fena düşmüştüm. *Kahrolası İrlandalı!* Toplam elli dakika kalmıştı ama o elli dakikada canıma okumuştu. Ona evlenme teklifi ettiğimi söylemişti. Ona evlenme teklifi ettiğimi söylemiş, beni sanat sergisinde sergilenen olağanüstü bir eser gibi gözler önüne sermişti.

Parmak ucumda başlayan karıncalanma hissi, bütün vücudumu zonklatan bir ağrıya dönüşerek aniden içimde patladı. Öfke krizinin bu denli üstüme çökmesini beklemiştim ama bu kadar geç geleceğini bilememiştim. Koltuğun üstünde çığlıklar atarak sağlı sollu döndüm, yastığı Felix gibi hayal ederek yumrukladım, içimdeki öfkeyi en iğrenç küfürlerle savurdum. En son o kadar abarttım ki koltuktan kayarak düştüm ama hızımı kesmedim.

"Seni öldüreceğim, Harold!"

Evde inim inim inlediğim cümle, polisin ya da komşuların on beş dakika sonra kapıma dayanmasını sağlayabilirdi.

Sakinleşemedim. Gözlerim sabah temizlemeye vakit bulamadığım ayakkabılarıma takıldığında ateşe bakmışım gibi yandı. Güzelim ayakkabımı da o mahvetmişti. Evime gelip bütün düzenimi yıkmıştı.

Bu adamı öldürecektim.

Mutfaktan mikrofiber bezle temizlik kovasına doldurduğum sirkeli suyu kapıp ayakkabılarımı temizlemeye giriştim. Az önce bu koltukta yastıkla Felix'i dövdüğümü düşlerken, şimdi ayakkabımı çitileyerek onun domuz gibi yüzünü kazıdığımı hayal ediyordum.

Ayakkabıyı mahvetmeyi göze alarak dondurma lekesini çıkarmaya çalıştım ama sarı lekeler hâlâ duruyordu. Felix'in üstümde bıraktığı evlilik teklifi lekesi gibiydi. Hiç giymediğim ayakkabı nasıl bu kadar kirlenebilirdi? Onun yüzünden ayakkabım mahvolmuştu. Hayatım gibi. Hoş, ayakkabının modeli öyleydi ama sarı lekeleri görmek, o adamı görmek kadar sıkıyordu canımı.

"Daha sizi giymedim, çıkmak zorundasınız," diye lekelere bağırdığımda sesimi, çalan telefonumun gür sesi bastırdı. Elimdekileri öfkeyle bırakıp nereye koyduğumu bilmediğim telefonun sesine doğru yürüdüm. Çantamın yanına, mutfak masasının üzerine bırakmıştım.

Arayanın halam olduğunu görünce sinirlerim tamamen gerildi. İlk iş günümü soracak ve ben bütün güzel gelişmelerin üstüne, hayatıma sıçan evlenme teklifini nasıl anlatacaktım?

Ya Hülya Hanım ona anlatmışsa?

Parmaklarım telefonun üzerinde dondu. Seminere gelen kişinin Felix olduğunu söylerse halam bütün oyunu anlardı. Şirkette olan biteni sorgulamayacak kadar profesyonel davrandığına inansam da açığa çıkacak şey bir şekilde renk veriyordu.

Reflekslerime yenik düşerek telefona cevap verdim, hoparlöre aldıktan sonra sesini net bir şekilde duydum.

"Evde misin yavrum?"

Bir miktar rahatladığımı itiraf etmek istiyorum. Halamın sesini duyduğum an bütün dertlerimi unutuyordum. *Bazen.*

"Evet, hala. Yeni geldim."

"Nasıl geçti ilk günün?"

Felix dışında her şey gerçek anlamda harikaydı. "Güzeldi," diyerek işimin başına geri döndüm. "Herkes bana karşı çok iyiydi." Mikrofiber bezi biraz daha zorlayarak sarı lekesi daha çok olan yeri zorladım ama çıkmadı. Oflayarak ayakkabıyı sıktım.

"Sen neye ofluyorsun öyle?"

Gardımı omuzlarım gibi düşürdüm.

"Hani istediğim bir ayakkabı vardı ya?"

"Ee?"

"Senem doğum günüm için bana almış. Ama eve gelirken paketi he-

yecandan hemen açtım. Elimde dondurma vardı ve üzerine döküldü. Daha giymeden mahvoldu, hala."

Felix yüzünden!

Doğrucu iç sesimi bastırarak köpürmeye yüz tutan öfkemi dizginledim. Söylediğim yalanlardan dolayı cehennem kapım her gün biraz daha aralanıyordu. Cehennem zebanilerime resmen kendi ellerimle odun taşıyordum.

Allah'ım, mecbur kaldığım bu yalanlardan dolayı beni cehennem azabından koru.

"Ayakkabının modeli kirli olması değil mi zaten? Neden bu kadar takıyorsun, yavrum. Giy işte."

"O lekeyi görmek canımı sıkıyor."

"Bir nohut tanesi kadar cifi sulandırıp bezle sil. Çıkar lekesi, annem. Bir ayakkabı için kendine dert yükleme."

"Emin mis-"

Cümlemi bitiremeden, evin dış kapısı hızla açılıp duvara çarptı ve çarpmanın etkisiyle çığlığı bastım. Felix öyle bir hışımla içeri girdi ki elini bana doğru kaldırıp öfkeyle konuştuğunda hattaki felaketi unutmuştum.

"Toplantıdaki saçmalığın da neydi?"

Hışmıyla eve aniden gelen ve bozuk düzene bir yumruk indiren adamı dehşet içinde izlerken dehşetimi korkunç bir paniğe çeviren sesi duydum.

"O ses de neyin nesi? Sen niye bağırıyorsun, Berna? İyi misin?"

Felix'in vakitsiz öfkesini sindiremeden halamın haklı sorgusuna tutulmuştum. Hem de telefon üzerinden. Tek yapabildiğim neler olduğuyla ilgili saçmalamak ve ayakkabımı bir yere fırlatıp Felix'in üzerine çullanmaktı.

Üzerine çullanmamın etkisiyle yere devrildik. O konuşup, her şeyi batırmadan önce elimle ağzını kapadım. Acıdan inleyen adam kafasını yere çarparken kalbim hızla atıyordu. Gözlerimi uyarırcasına, belerterek sesini çıkarmamasını sağladım.

Senin ölmen, şu an halamın gerçeği bilmesinden daha acı değil, Felix.

"Niye bağırdın, Berna?"

"Patlama sesi gibi bir şey geldi, korktum."

Tek nefeste pırtlattığım yalan dudaklarımın arasından kolaylıkla çıktı. Ancak kendimden emin duruşum, Felix'in delici yeşil gözlerini görüp halamın riskli sorusunu duyana kadar sürdü.

"Berna, o ses neydi?"

"Ne? Ne sesi, hala?" Felix ellerimden kurtulmak için kafasını geri çekmeye çalıştı fakat daha çok bastırdım. *Kurtuluşun yok, Kayıp Kiracı.* Görünen o ki benim de yoktu.

"Bir erkek sesi geldi, Berna? Neredesin sen?"

"Ha, ben mi?"

"Evet, sen. Neredesin?"

"Ben neredeyim ki? Ben neredeydim?" Telaşım adam akıllı konuş- mı engelliyordu. Bu panik hali genç yaşta kalp krizi geçirmeme ne- olacaktı. "Ben... Ben... Sence neredeyim ben, hala?"

"Berna!" diyerek sert bir sesle sözümü kesti. Ruhumu teslim ede- tim. Yemin ederim, ölüyordum. Şükürler olsun ki bugün görüntülü g- mamıştı. Ya Felix'in içeri girdiği an yüz ifademi görseydi?

"Hala, seni şakacı seni," diyerek belli belirsiz kıkırdadım.

"Berna dedim."

"Vallahi balkondayım. Erkek sesi gelince hemen bana bunu diy- ğini bil-"

"Ses o kadar yakından gelir mi?"

"Alt katta bir hayvan yaşıyor," dedim bir yalanı daha savurarak.

"Alt katta Mükremin Efendi'nin yeğeni, Bedir Aslan oturuyor. Hi- van gibi bağırdığını da hiç duymadım," diye karşılık verdi hemen. Se- deki şüphe barizdi.

"Bedir Efendi mi?"

"Evet, Bedir Efendi."

Çaresizlikle alnım Felix'in omzuna düştü.

Karadeniz'in hırçın erkeği Bedir Aslan Akgün burada mıydı? Ben- küçüklük arkadaşım, Herkül'üm, kayıplarımın ilacı aşağıdaydı ve b- bunu yeni mi öğreniyordum?

Beni kim aklayacaktı? Beni bu alçak oyundan hangi Allah'ın b- kurtaracaktı? Sıyırmamın tek yolu halama çatmaktan geçiyordu. Yan oyunlar ortaya çıktığında beni öldürmekten beter edeceğini bilerek se- mi sertleştirdim ve onun bir adım gerilemesini sağlayacak tutumu kes- bir tavırla sergiledim.

"Bilmiyorum, hala. Evde kimse yok," dedim üstüne basa basa. Fe- kıpırdanarak, varlığını belli ederken bunu söylemek takdir edersiniz- kolay olmadı. "Ayrıca benimle şüpheli bir şekilde konuşmayı keser- sevinirim. Raporu da en temizinden sana vereyim şimdi. Evde kimse yo- kiracımız Laura da daha gelmedi ve o da eve kimseyi atmadı." Tek nefes- bildirdiğim yalan rapordan sonra son golü attım. "İzin verirsen biraz di- leneceğim, aşırı yorucu bir gündü."

"Seni yine arayacağım," dediğinde konuşmama izin vermeden telef- nu suratıma kapadı.

Bu da bana inanmadığı ve beni kontrol edeceği anlamına geliyor-

Göğsümden yükselen derin nefesi güçlükle üfledim. Kafamı kaldırıp, hiç sesini çıkarmadan beni izleyen yeşil gözlü canavarla göz göze geldim. Az önce omzuna vurduğum adamın boğazına doğru götürdüm ellerimi. Gözlerimi kısarken yüzüne doğru eğildim.

"Seni öldürsem kaç yıl hapis yatarım?"

"Yalanlarından başla!"

Boğazını sıkarken bugün olanlar gözümde yeniden canlandı. Geçirdiğim öfke krizi ağzımda kekremsi bir tat bırakmıştı. Şimdi izleri kalmış gibi yeniden tadıyordum. Bu güçlü adamı boğazlamak harcım değildi ama mücadele etmekten kaçınmayacaktım.

"Ben sana evlenme teklifi ettim, öyle mi?"

Yeşil gözlerindeki huzursuzluk garip bir şekilde keyfe dönüştü. Genzinden yükselen derin mırıltı içimi gıdıklayan, aynı zamanda öfkemi harlayan bir ateş oldu.

"Ben sana kur yaptım, öyle mi?"

Felix gözlerini kırpıştırarak onayladı. Sanki onayına ihtiyacım varmış gibi.

"Bana tuzlu su getirdin. Güncellemen biraz garip ama bu kur yaptığın gerçeğini değiştirmiyor. Bunun dışında..." derken gözleri vücudumda zoraki gezindi, kısa sürdürdüğü gezintiden sonra gözlerime baktı. Bu defa bakışları sertti. "Üzerimden kalkmazsan hiç iyi şeyler yapmayacağım."

Üzerinden mi?

Gözlerimi yeşil gözlü canavarın esrarengiz ifadesinden alarak bakışlarımı altımıza indirdim. Üzerine çullanırken kucağına oturduğumu fark edemeyecek kadar paniğe kapılmıştım. Bacaklarım adamın belinin her iki yanında durmuştu, onu kıskacım altına alarak kaçışını zorlaştırmıştım. Ellerim hâlâ pençe niyetiyle boğazındaydı ve karnıyla kasığı arasında bir yerdeydim.

Panik, ateş ve mutlak bir yangın... Vücuduma tesir eden bu güçlü duygular beni cayır cayır yaktı. Yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissetsem de içimi basan ateş aksini söylüyordu. Korkunç pozisyonumuzun üzerine daha fazla düşünmeden ve onun delici gözleriyle delirmeden yeni bir soru sordum.

"Sen... Sen... Neden eve alacaklı gibi giriyorsun? Ben... Ben sana birileri seni görebil-" derken konuşmam yarıda kesildi. Çünkü bir gerçek daha beynime acımasızca dank etti.

Felix tek başına yukarı çıkmıştı!

Bir numaralı gözlemcim Güner'in onu kapıda görmüş olma ihtimali yüzde yüzdü. Gerilen sinirlerim parmaklarıma nüfuz ederek derimin

altındaki bronz, baharat kokulu hassas teni morluklarla süsleme ihtiyacı hissettirdi. Bu adam ne yaparsa yapsın önce onu boğacaktım. Tutuşum sertleştiğinde beklediğim gibi beni hemen durdurdu ancak bu istediğim gibi değildi.

Felix hızla elimi tuttu. Belimden kavrayıp, çevik bir hareketle bizi döndürerek alt ve üst değişikliği yaptı. Yani aslında en tehlikeli ve en olmaması gereken pozisyonu aldık. Üzerime çıkıp ellerimi başımın üzerinde tuttuğunda panikle zemine gömüldüm.

Güvende değildim! Hayır, bu çok tehlikeliydi! İçgüdülerim hareket geçti.

"Kalk üzerimden, hayvan!"

"Bana bak, Beğna..."

Yine o tatlı aksan...

Gömleğinin altından fırar eden zincir kolyesi...

Ona bakmak mı? Bu kadar yakınken mi? Resmen üzerimdeydi. Zamanında kitaplarda okurken aşırı heyecanlandığım, çığlık çığlığa okuduğum sahneyi bizzat yaşamak tarifsiz bir duyguydu.

Yutkunmaktan kaçınarak ona yenildiğimi belli etmemeye çalıştım ama her şey ortadaydı zaten. Bir kez daha yenilen benmişim gibi görünüyordum. Çünkü onun yanındayken onun kadar güçlü olamıyordum.

Felix beni görmüyordu ama ben onu dibine kadar görüyordum.

"Baktım, Felix!"

"Hayvani duyguların var senin, kızım."

Ne?

"Terbiyesiz," dediğimde alnının ortasına kafa atmamak için kendimi olduğum yerde sıktım. Benimle konuşma tarzı hiç hoşuma gitmiyordu ama belki de benim de konuşma tarzım ve hareketlerim onun hoşuma gitmiyordu.

Kapı zili çaldığında, ikimiz de kafamızı kapıya doğru çevirdik. Geldiğimden beri bu kapı neden durmuyordu ve ben neden hiç yalnız kalmıyordum?

"Halam ajanlarından birini gönderdi işte," diye sitem ettim.

Nihayet üstümden yuvarlanarak, kalkıp kişisel alanımdan uzaklaşmayı akıl edebildi. Hemen yukarı çıkmasını söyleyerek onu hızlıca kovdum. Beni şüphelendiren bir sessizlikle merdivenlere yöneldi. O, basamakları çıkarken özellikle uyarma ihtiyacı hissediyordum.

"Sakın sesin-"

"Benim evimde, bana emir verme," derken, yüzüme bakmadan arsızca o beni uyardı.

Hayvan!

Zil bir kez daha çaldı. Bir kez daha hayatıma müdahale ederek kapıldığım hülyadan beni çıkardı. Kahrolası bir ortak kiracı yüzünden hayatım ellerimden kayıyordu. Korku ve panikle geçirdiğim iğrenç bir gündü ve daha önümde haftalarım vardı.

Ve kalçalarıyla bana şov yapan arsız piç, kendi lehine anlaşmalarda bulunuyordu.

"Özür dilerim, Bay Felix," dedim kasıtlı bir tiksintiyle. "Siz dinlenirken, ben size kahve yapıp getiririm."

Benden istediği anlaşma tam olarak buydu: Beni kişisel asistanı yapmak ve kişisel alanıma tamamen hükmetmek. *Boku yedim.*

"Önce yemek, Çilli. Çok açım."

"Zıkkım ye," dedim Türkçe konuşarak. Ayrıca bu *Çilli* saçmalığı da neydi?

Merdivenleri çıkarken adımlarını durdurdu ve elleri cebinde kafasını çevirip bana baktı. Kafası karışmıştı ve bu kelimeyi bilmediği her halinden belliydi. Ona bilmediği ve öğrenmek için can atacağı daha neler söyleyecektim, neler.

"O ne?"

"Afiyet olsun demek," dedim kocaman sırıtarak.

"Ne olduğunu öğreneceğim," diyerek, basamakları çıkmaya başladığında onu şimdilik es geçip kapıya koştum. Felix'e son kez baktığımda onu bulamayınca kapıyı açtım ve kapıda genç bir kız görünce kaşlarımı çattım.

Peki, bu kim şimdi?

"İyi akşamlar, Güner teyzem sizin için yemek gönderdi," dedi kocaman gözleriyle bana bakarak. Epey hızlı konuşuğu için sözlerini takip etmem zordu. "*Hepsini bitirsin*, dedi. Afiyet olsun, tekrar iyi akşamlar."

Elime tepsiyi tutuşturup, hızla ayrılırken arkasından bakakaldım. Ben halamın benim için ajanını gönderdiğini düşünürken Güner Hanım yemek göndermişti. Üstelik göndereceğini sabah söylemişti.

İçim tam anlamıyla ferahlamasa da tuttuğum nefesi bıraktım. Halamın her anımı kontrol etme gücü kalbimin uzun yıllar sağlıklı çalışmasını engelleyecekti ve benim buna bir şekilde engel olmam gerekiyordu.

Kapıyı kapatıp mutfağa geçtim. Tepsideki yemekleri masaya bıraktım, hemen ardından iki servis açtım. Halamın yaptırdığı mezeleri de çıkarıp meze tabaklarına doldurdum.

Güzel bir sofra hazırladım. Hazırlamak zorundaydım. Felix'in kira-

sının yarısını ödeyecek gücüm yoktu. Mutfağı ortaklaşa kullanacaktık, zaten halam da yemekleri ikimize göre ayarlamıştı. Onları tek başıma yemek hem ayıp olurdu hem ben tek başıma yemek yiyemezdim. Bu benimle alakalı değildi, evimde başka bir insanın var olmasıyla ve onu soframda saygı duymamla alakalıydı.

Kendisine her ne kadar gıcık kapsam da...

İçecekleri doldururken, "Yemek hazır, gel," diye yukarıya doğru bağırdığımda merdivenlerden inen Felix'i gördüm. Gelmişti bile. Onu ilk bakışta kocam gibi gördüğümü söylesem abartmış olur muydum? Bugün *kur yapmak* ve *evlenme teklifi etmek* üzerine yaşadığım rezaletten sonra bu evde yalnız kalmıştık ve şimdi aynı sofrada karşılıklı oturacaktık. Eğer yemeyi kavga etmeden bitirirsek ikimize gizli bir ödül verecektim.

Sonra dikkatimi rahat görüntüsü çekti. İlk karşılaşmamızdaki havlu faciasından -yani en ateşlisinden- sonra bugün takım elbiseli güçlü duruşunu ve şimdi rahat görüntüsünü yakalamıştım.

Üzerinde lacivert, bol bir eşofman, kaslarını ve gövdesini saran kısa kollu, beyaz bir tişört vardı. Sol üstte küçük bir amblem vardı ve o markayı uzaktan bile rengini belli ederdi. Saçlarını iyice dağıtmıştı. Sanki parmaklarını içinden defalarca kez geçirmiş, birkaç dakika önce mükemmel taranmamış gibi iyice karıştırmıştı. Kokusunun ondan önce bana ulaşması hayatım boyunca yaşayabileceğim en büyük haksızlıktı.

Ben gerçekten nasıl bir oyunun kurbanı olmuştum? Üstelik kurban olmayı ben teklif etmiştim. Aptal bir sekreter yüzünden!

Elleri cebinde karşımda durduğunda, yeşil hareleri önce kurduğum masada gezindi, daha sonra meraklı bir havayla bana çevrildi. Göz göze geldiğimizde ise heyecanla, "Hadi," dedi. "Seninle bu anlaşmayı yeniden gözden geçirelim."

"Neden?"

"Çünkü kurallar benim istediğim gibi olacak."

Bana sinsice sırıtan adama bakarken yutkunamadım. Bu kurallar kesinlikle onun çıkarına olacaktı.

Kirli Duygular

Felix Harold

İlk karşılaşma...

Koca bir siktir!

Ortak olmak zorunda kaldığım bir ev arkadaşım vardı, değil mi?

Siktir!

Adı neydi? Adını bile sormadığım ortak kiracım bir kadındı! Ben bir kadınla ortak ev kullanmayı kabul etmek zorunda kalmıştım. *Mecburiyetimi sikeyim!*

Bu evi çok istemiştim çünkü zamanla yarışmak benim işim, felsefem ve hayatımın ta kendisiydi. Ev arama sürecimi uzatsaydım İstanbul'a gelişimi ertelemek zorunda kalacaktım. Bu da diğer işlerimin ileri tarihe sarkması ve bir sürü aksiliğin çıkması demekti.

Felix, kadın bayıldı!

İçimde bir yerlerde var olduğunu bildiğim vicdanım, yine sahalara dönerek beni takıntımdan sıyırdı. Silkelendim ve hâlâ yerde baygın yatan kadım izledim. Ölmemişti, değil mi? Ölmüşse işlemlerle uğraşmak zordu ve zamanımı alacaktı.

Zaman, saat, dakika, salise ve kaybedilen birkaç milyon dolar...

Bu kadın baygın olduğu sürece bana birkaç dolar borçluydu.

Zamanım boş ve ben aylak aylak gezen bir adammışım gibi hayat bana dolu dolu sürprizler yaparak beni bayılan bir kadınla uğraştırıyordu. İlk gecemin felaketle sonuçlanmasından anladığım kadarıyla üç ayım zehir gibi geçecekti.

El havlusunu koltuğa fırlatıp yere düşen kadına doğru hızlı adımlarla ilerledim, ona doğru temkinli hareketlerle eğildiğimde ilk yaptığım başını dikkatlice oynatmak oldu. Kanama veya çatlak durumunda acili arayacaktım. Henüz belirli bir tepki almamıştım ve o uyanmadan hareket ettirmek istemiyordum. Olası bir travma benim hatam yüzünden kalıcı bir hasara dönüşebilirdi. Ancak yumuşak bir düşüş olduğunu görmüştüm.

"Hanımefendi, iyi misiniz?"

Ses vermiyordu. Onu yatırmak riskli gibi görünse de en iyi tercih Dikkatlice kucakladıktan sonra dizlerimin üzerinde doğruldum. Belimd gevşediğini hissettiğim beyaz havlu, yığın halinde ayaklarımın ucun toplanırken tenimi acı acı terk etti.

Siktir!

Yarı çıplak olmamdan dolayı bayılan kadına havlumun düşmesi b yük bir şok olurdu. Eğer kucağımda baygın olmasaydı tabii.

Laura, seni öldüreceğim! O evi ne yapıp et, sadece bana ayarla, demiştin

Bayılan kadını koltuğa yatırdım. Görüntüsünün aksine kesinlik le hafif değildi. Ayaklarının altına kaptığım kırlenti koyduktan son hareketsiz kalışından emin olarak geri çekildim. Uyanmadan havlum bağlamam gerekiyordu. Hatta kadın bu felaketin gerçekleştiğinden bi habersiz olmalıydı. Gözlerini açtığı an uzvumla göz göze gelmesini is mezdim.

Beni yarı çıplak bulunca bayılan kadın uzvumu görse muhtemelen ölürdü. Bir kadının ölüm sebebinin ben ve uzvum olmasını istemezdim Açıkçası onun da bu şekilde bir ölümle tarihe geçmek isteyeceğini dü şünmüyordum.

"Felix... Sakin ol, adamım!"

Ellerimi şakaklarıma bastırarak dalgalanan aletimi saklayacak havlu doğru yürüdüm. Telkinlerle geçirdiğim kısacık zamanda bile hızlıydım Her an her şey olabilir, kadın arkamdan ayılarak, her şeyi daha korkun bir haldeyken görebilirdi. Eğildiğim an verdiğim görüntüyü düşünem yordum. Kadın bir karadeliğe düştüğünü zannedebilirdi.

Tanrı'm, sanırım senin tarafından cezalandırıldım.

Havlumu vücuduma düşmeyecek şekilde daha sıkı bağladıktan son soluğu mutfakta aldım. Bir bardak dolusu suya ihtiyacı olacaktı. Yanın geri döndüğümde onu bıraktığım gibi buldum. Bir ceset gibi yatıyordu

Türklerin bayılan birine keskin kokulu bir şey koklattığını biliyor dum ama şu an onu aramakla uğraşamazdım. Vaktimiz epey kısıtlıydı Beş dakikadan daha az bir sürede uyanmazsa sağlık ekipleriyle bir görüş mem olacaktı.

Ancak pek de telaşlanacağım, tehlikeli bir durum yoktu. Yarı çıplak bir erkek gördüğü için bayılmıştı ve ben tüm tedbirlerimi almıştım. Kol tuğun geniş kolçağına yaslanıp kendine gelmesini bekledim.

Zaman sıkıcı bir ağırlıkla ilerliyor, büyük bir gücün beni bu eve hap settiğine inandırıyordu.

Sıkıntıdan evi incelerken gözüm arada ona kayıyordu. Güzel bir kı dındı. Ortak kiracının güzel olması beklentilerim arasında değildi elbette

Hatta onu aynı mutfakta göreceğimden bile şüphelenmiştim. Tamamen işe odaklı geldiğim ülkede, henüz yeni evimde bir saatimi doldurmadan küçük gibi görünen bir pürüzle uğraşıyordum.

Tanrı beni kibrimle sınıyordu.

Onu son kontrol edişimde dikkatimi çeken bir şey oldu. Yüzünü nokta nokta saran küçük çillerinin olduğunu fark ettim. Yazın gelişiyle çilleri artmıştı sanki. Geçmeyen zamanımı ev ortağımın yüzündeki çillerini sayarak öldürdüm.

Dolgun, küçük dudağının altında çok küçük bir ben vardı. Tıpkı onun gibi küçük ve aşırı tatlıydı.

Acaba tadı nasıl?

İç sesimin bana sorduğu kışkırtıcı soru kasıklarımı harekete geçirince sert bir küfür savurdum. Neler düşünüyordum ben öyle? Üç ayımı bir evin sınırlarında, çilli bir kadının tadını merak etmekle geçiremezdim. Onu seğiren bir aletle gizliden gizliye taciz edemezdim.

Tanrı'm, burası benim cehennemim mi?

Saçları kumraldan kızıla dönük, hoş bir renge sahipti. Orta inceliktеki kaşları biraz daha koyu kalıyordu. Boya olduğunu anlamam mümkün değildi. Burnunda estetik işlem olduğunu kör olsam bile söyleyebilirdim. Neden estetik kaygıya kapılmıştı ki?

Çillerinin kapladığı beyaz teninde kırmızı dudakları küçüktü. Yuvarlak yüz hatları bana alışılmışın dışında bir kadınla karşı karşıya olduğumu gösteriyordu. Geldiğim yerde çoğunluğun estetik işleme ihtiyacı olmasa da dokunuşlarla bambaşka yüzlere sahip kadınlarla çevriliydim.

Ama o kadınların içinde beni bu denli etkileyen bir yüz yoktu. Hem de baygınken...

Siktir! Kendimi iğrenç bir herif gibi hissediyorum.

Hafif mırıltılar kulağımı doldurunca, kapıldığım arzu batağından sürüklenerek çıktım. Bu bataklığın son olmasını umarak bayılan kadına odaklandım. Onun Türk olduğunu biliyordum. Pek iyi olmasam da hatırı sayılır bir Türkçeye sahiptim. Mükemmel olmasa da anlayabiliyordum ama çok iyi konuşamıyordum.

"İyi misin?"

Sesimi duyunca gözlerini hızla açtı.

Evet, ölmediğini biliyordum, Çilli!

"Konuşabilir misin?" dediğimde gözle görülür bir tedirginlik vardı yüzünde. "Hastaneye gidebiliriz."

Benden olabildiğince uzaklaştı. Adapte olmasını beklediğim sürede her ne olduysa iç çatışmasına girerek kendini tokatladı. Bu da beni sa-

kin kaldığım sürede epey şaşırttı. Neler olduğunu anlayamıyordum. Tek bildiğim bu kadının iyi olmadığıydı ve tek umduğum psikolojik sorunlarının olmamasıydı.

Evde iki kişi olarak yaşayacağımızı biliyordu. Beni çıplak görmeyi beklememesini anlıyordum fakat bu kadar tepki fazla değil miydi?

Cinsiyetimi sorgulamaya başladığında ters giden bir şeylerin olduğunu anladım. Ona odaklanma ve arzu kıyısında boğulma sürem yerine oturmayan taşlar yüzünden bir akıntıya kapılarak hızla geri çekildi.

Yapbozun birkaç parçası kadının elindeydi ve ben onda olduğu için çözemiyordum.

Ya da çözmüş müydüm?

Siktir! O ortak kiracının erkek olduğunu bilmiyordu!

Laura, seni üç ay maaşsız bırakacağım, kızım!

Hangi günahımla sınandığımı bilmek istiyorum, kefaretimin Tanrı tarafından kabul edileceğinden emin olmak için...

Ama ya bu kefareti, kimliği kayıp kiracı rolünü üstlenerek ödüyorsam?

Taşların tam olarak nerede sallandığını anladığımda kan beynime sıçramıştı. Laura Garcia Wood, özel asistanımdı ve benimle dokuz yıldır çalışıyordu. İlk senesini birkaç hatayla geçirse de sonraki senelerde üstün performanslar sergileyerek ömürlük pozisyonunu kazanmıştı. İhanet etmediği ve beni aptal yerine koymadığı sürece tabii.

Dokuz yıldır bu denli büyük bir hata yapmayan özel asistanıma güvenerek İstanbul'daki üç aylık sürecimi organize etmesini istemiştim. Yanımda Frank'ı getirsem de işimin ana ağı Laura'daydı, diğerleri o ağa bağlı ara kablolardı sadece.

Onsuz adım bile atmazdım. Güvenim, her şeyi kendi adına göre ayarlayan asistanımın bunu sonradan düzeltmemesi ve karşı tarafı tamamen yanıltmasıyla sarsılmıştı. Karşı tarafın muhafazakâr bir aile olduğunu, yapacağım yanlışların onlar tarafından kabul edilmeyeceğini bizzat kendisi bildirmesine rağmen kendi yanlışını farkında olmadan sürdürmüş ve beni bu çukura kendi elleriyle göndermişti.

Elbette bir otel odasında kalabilir, başka bir daireye geçebilirdim. Benim için para harcamak sorun değildi. Tek bir telefon, isteklerimin gerçekleşmesini sağlardı ve bunun için tomarla parayı masaya yatırabilirdim. Ancak neden Pektaş ailesinin evinde kaldığımı bir geceyi geçirdikten sonra anlamıştım. Hatta o kapıdan içeri girer girmez hissettiğim huzur ve ferahlık beni ilk saniyede çarpmış, yazın yüzümü yalayan rüzgâr gibi içimi okşamıştı. Fakat bu esinti beklediğim gibi kısa süreli olmamıştı.

Elbette kira sürecinde birtakım sıkıntılar yaşamıştık. Yani Laura yaşamıştı. Belki de Laura'nın hata yapmasındaki sebep benim ısrarcılığım ve dikte edişimdi, bilmiyorum.

Kira kontratı gelmeden önce ev sahibine tek kalmak istediğim için ne kadar para isterlerse o kadar vereceğimi *söyletmiştim.* Fakat kadın yeğeninin bu evde olmasını istediğini ve onun da benim gibi üç ay burada kalması gerektiğini belirtmişti.

Bana değil, asistanım Laura'ya. Büyük hatayı yapan Laura'ya...

Kişisel aile meseleleri olduğunu da özellikle vurgulamıştı. Laura'ya tabii.

Halası gibi Berna da bu evde yaşayan kişinin bir kadın olduğunu sanıyordu. Laura yüzünden.

Adının Berna olduğunu asistanımdan bu sabah öğrenmiştim. Dün gece Berna'dan yarım yamalak öğrendiklerimden sonra Laura'yı aramış, ona bir dizi küfür savurduktan sonra kontratı iptal etmesini istemiştim.

Fakat bu eve adım attığım ilk an tattığım o huzuru da bırakmak istememiştim. Bu huzurun temiz bir ev olmasından kaynaklı olduğunu düşünmüştüm çünkü Türkler gerçekten temizliğe düşkün insanlardı. Bunu geldiğim her seferinde biraz daha tecrübe ediyordum. Ama hayır, evin temiz ve yeni olmasıyla alakalı değildi.

Titizliğim ve düzen takıntım can sıkıcı seviyededir ve bunu bilen ailemle Laura'nın dikkat ettiği ilk şey olduğum ve olacağım her ortamın isteklerime göre olmasıdır. Sanırım onlara çektirdiğim bu yönüm yüzünden de sınanıyordum.

Ancak bu evin manevi bir huzuru vardı. Ve bu maneviyat benim daha önce hiçbir yerde ve kimse de tatmadığım, ne olduğunu bile bilmediğim bir şeydi.

İş dünyasına girdiğim günden beri ilk defa çok huzurlu bir uykuya dalmıştım. Bu sabah derin ve kesintisiz uykudan uyandığımda seneler sonra kendimi dinlenmiş hissetmiştim. Bu his başta beni afallatmış, kayıp bir duyguya erişmiş olmanın şokuyla ürkütmüştü. Ancak dakikalar geçtikçe, kesintisiz bir uyku uyuduğumu fark ettikçe şok dalgası yerini mutluluğa bırakmıştı. Ve o zaman ilk yaptığım şey Laura'yı tekrar aramak, kontratı iptal etme kararımdan vazgeçtiğimi bildirmek olmuştu.

Berna'yla her şeyi göze alarak yaşayacaktım. Olacaklar umurumda değildi. Bir daha nerede bulacağımı bilmediğim bu huzuru bırakmak istemiyordum.

Kabul, Berna'nın istekleri çoktu. Aslında çok değil de epey absürttü. Dünya para verip kiracısı olduğum evde yokmuşum gibi davranmamı

istiyordu. Laura yine her şeyi kendi adıyla halledecek ve Felix diye biri tahta çıkarılmayacaktı.

Birinin beni kürsümden kendi emelleri için indirmesi gibi bir şeydi bu. *Lanet olsun!*

Tamam, Berna hayatını kurtarmak ve bizim yanlışımız yüzünden durumu olabildiğince toparlamak için bunu yapıyordu ama ben muhafazakârlıkla böyle tanışacağımı aklımın kıyısından bile geçirmezdim.

Asansöre bindirilme şeklim romantik komedi dizilerini aratmayan türdendi. Eğleneceğimi sandım. Ta ki onu InfoTech'te görene kadar...

Bir ışık balonunun içinde parlıyordu.

Siktir! Evren beni ayak üstünde top sektirir gibi savuruyordu.

Onu karşımda görmenin beni heyecanlandırdığını ne kadar inkâr etsem de bana inanılmaz bir güç vermişti. Sanki bu zamana kadar hissettiğim güç ve otorite bir kibritin çöpü kadarmış, yanıp söndüğüm ve diğer kibrit çöpleriyle kendimi hatırlattığım bir şeymiş gibiydi.

Ama adını koyamadığım bu ateş beni gelişimin ikinci gününde yakmaya başlamıştı.

Ve ben kapıldığım bu akıntıdan kopsam da ateşte yanmaya devam ediyordum.

Tanrı'm, bu kadın bana neler yaptırıyordu böyle?

Sevimli olduğunu düşündüğüm Berna Önder, toplantıda bana hayatımın dersini verince tam anlamıyla kiminle uğraştığımı anlamıştım.

Tuzlu su!

Bana kur yaptığını sandığımı itiraf etmek istiyorum. Gerçekten kur yaptığını ama intikam için farklı bir yol aradığını sanmıştım. Onu bütün şirketin gözünde, bana evlenme teklifi eden bir kadın konumuna düşürdüğümü ayrıldıktan sonra fark etmiştim.

Cehennemde yan, Felix!

Fakat onunla bir kalabalığın içinde tartışmak, suyu ağzımdan püskürtmek ve o haksızken üstten tavırlara maruz kalmak benim açımdan kötü olmuştu. İmaj zedeleme politikası uygulamasa bile bunu başardığı kesindi. Tanrı aşkına, beni tanıdığını belli etmenin nesi kötü olabilirdi?

Kahrolası bir şirketin seminerinde iki yabancı gibi davranmanın sikik hayatıma ne gibi bir katkısı olabilirdi?

Toplantıda kimsenin dikkatini çekmeyen Berna takıntım, şirkete geri döndüğümde koca bir dedikodu malzemesi olup üzerime dolu gibi yağmıştı.

Dolarların dedikodudan daha önemsiz olduğunu düşünen bir grupla çalışıyordum.

Hayatımın bu evresi daha önce tatmadığım bir şeydi ve tüm bunların suçlusu iki kadındı: Biri tamamen kendi adıyla iş yaptığından, diğeri ise kendi adı zarar görmesin diye blöf yaptığından. Sonunda çıldıran ben olmuştum. Eve gitmeyi dört gözle beklediğim saatlerin sonunda kapıya ulaşmıştım.

Öfkemi kontrol edemediğim, sakin kalmayı unuttuğum kötü bir an yaşamıştım. Berna'ya karşı sakin ve yapıcı olmaktan başka bir şey istemezken kadın içimde bir alev topu tutuşturuyordu. Onu arzulamak, düşünmek ve merak etmek beni çok çabuk avladığından ve ben her inkâr edişimde kıpırdanan bir aletle savaştığımdan alev topuna çok çabuk teslim oluyordum.

Kartla okuttuğum kapıyı hışımla ittiğimde, onu hemen dibimde gördüm. Toplantıdaki saçmalığı sorma fırsatını bulamadan kendimi kaotik bir ortamın içinde buldum. Önce üzerime atlayan küçük ve narin bir bedenle, daha sonra ağzıma kapanan sıcak avuçla ve arzumu azdıran kucak dansıyla hem ödüllendirilmiş hem de cezalandırılmıştım.

Tanrı'm, ikisini harmanlayıp beni keşiş olmaya ancak Berna zorlayabilirdi.

Telefonda hızlı hızlı bir kadınla konuşuyor, evde bir erkeğin olmadığını yarım yamalak anlatmaya çalışıyordu. Ancak bunu yaparken, karnımın üstünde hareketlenip kasıklarıma ızdırap çektirdiğini ve beni kırk yerimden bıçakladığını bilmiyordu.

Onu altıma çekip bana çektirdiği her işkencenin günahını çıkarmak istiyordum. Her iki yanımda sımsıkı tuttuğu yarı çıplak bacaklarını, şortunun altına gizlenen tatlı tenini keşfetmek istiyordum.

Bu kadın bütün ayarlarımla fena oynamıştı. Tüm bu arzu selinin yanında ona kızgın olsam da aynı zamanda saygı duyuyordum. Rahatsız etmekten ve taciz ediliyor hissi vermekten çekiniyordum. Onu istesem de incitemezdim. Onu iğrenç bir herifmişim gibi ürkütemezdim.

Ancak o beni incitmeyi tercih ediyordu. Boynumu saran ince parmaklarını hissettiğimde kafamdaki endişeler silinip gitti.

Beni öldürürse kaç yıl yatacağını soruyordu. *Siktir!* Ona dokunursam tacizden ben kaç yıl yatacaktım? O üstümde böyle durmaya, beni vahşi gözleriyle azdırmaya devam ederse muhtemelen kaçtığı halasının kurbanı olacaktım.

Korkmuyordum tabii.

Evlilik ve kur yapmak üzerine yaptığımız muhabbeti eğlenceye döksem de Berna'nın uğraşması gereken bir sıkıntısı olduğundan olabildiğince sustum. Ancak üzerimde hareketlendiğinde aletim seğirdi.

Soğuk bir duşa, hayır, buz kovasının içine girip donmaya ihtiyacım vardı.

Onu kolay bir hamleyle altıma aldığımda, hayal ettiğimi artık kabul ettiğim şeyin tadını aldım. Tehlikeliydi ve kahretsin ki tadı çok güzeldi.

Ellerini kafasının üstünde tutup vücuduyla bütün olmak sikik ruhuma serinlik vermişti. Onunla ilgili karanlık arzularımı tetiklese de korktuğum bir şeyi harekete geçiriyordu. Gerçekleşmemesini ümit ettim.

Bizi kapının çalması kurtardı. Tanrı'ya şükürler olsun, beni bu kadar sevdiğini bilmiyordum. Ama Berna'nın zarar görmesini istemediğini biliyordum. Yanından apar topar kalktığımda, soluğu banyoda aldım. Kafamı çok sert vurduğumu, omuzlarımın çürüme noktasına geldiğini yukarı çıkınca anlamıştım.

Acı içinde kıvranarak hem akıl sağlığıma hem de bedenime ciddi zararlar veren kadına söylendim. Böyle olmayacaktı. Birilerinin bizi görmesinden bu kadar korkan, giriş çıkışımın çetelesini tutan, beni tanımıyormuş gibi davranan manyak bir kadınla üç ayımı geçiremezdim. Şartlar eğlenceli gelse de imajıma zarar veren kaotik bir hal almaya başlamıştı.

Soğuk suyla alınan hızlı bir duşun ardından giyindim, annemle yaklaşık iki dakikalık bir görüntülü arama gerçekleştirdim ve aramadan yine sağ çıktım. Kadının neredeyse üstüne çullanan iki tane canavarı telefondan zapt etmek benim için kolay olmuyordu. Hoş, babaları için de kolay olmuyordu. Torunlarını şımartan tamamen annemizdi.

Onları özlüyorum...

Berna'nın son halini merak ettiğim için o seslenmeden aşağı inmeyi planlıyordum. Kimin geldiğine dair bir bilgim yoktu ve onu savaş alanının ortasında yalnız bırakmıştım.

Merdivenlere ulaştığımda seslendi. Beni böyle tatlı sesiyle çağırmaya devam ederse ikimizin de bütün işleri evden halledebileceği bir takvim oluştururdum. Bütün tehlikelere rağmen onun için yapardım.

Mutfağa geçip tam karşısına rahat bir tavırla dikildim. "Hadi, senin bu anlaşmayı yeniden gözden geçirelim," dedim sinsice sırıtarak.

"Neden?"

"Çünkü kurallar benim istediğim gibi olacak."

Titreyen gözbebeklerini, korkunun en ham halini iliklerime kadar hissettiğim bu anı tutup bir kâğıt gibi yırtmak istedim. Bugünkü toplantıdan sonra kuralların benim lehime olacağını bilmemek koca bir saçmalık olurdu.

Oysa bir yanım zevk almasını istiyordu.

Alaycı bir tavırla, "Desene zehir gibi üç ay beni bekliyor," diyerek, sandalyesini kaba bir şekilde çekip oturdu.

"Çok kırıcısın, *Çilli*."

"Çektireceklerine sayalım şimdiden."

Berna onu kıracağıma inanıyor ve bunu düşüncesizce itiraf ediyordu. Onu kırmaktan çekinirken böylesi bir haksızlıkla baskı altında kalmak, doğrusu beni üzmüştü.

Kabalığını beni beklemeden, yemeğe başlayarak sürdürmüştü. Karşısına geçip oturdum. Yemeğini yerken yüzüme hiç bakmıyordu. Sanki az önce kucağıma çıkan kadın o değilmiş gibiydi.

Tanrı'm... O birkaç saniye inanılmaz zordu.

Ailesi ve özel hayatı hakkında hiçbir bilgiye sahip değildim, açıkçası umurumda da değildi. Berna'yla geçireceğim üç ayın beni çok keyiflendireceğini biliyordum. İlk defa cinsel zevklerden uzak bir kadınla tek kalacaktım. Bir nevi ev arkadaşım olacaktı.

Ama ben ev arkadaşım olmasını istemiyordum.

İçimi kemiren bir şey vardı. Doğru olsa anlardım ama Berna pek çok noktada dikkatli bir kadındı. Her adımına dikkat ettiğine göre bu konuda da açık vermezdi.

Erkek arkadaş... Fazladan bir sorun... Gereksiz bir sıfat...

Onu nasıl adlandıracağımı bilmiyordum ama aletini kesip timsahlara yedirmeyi düşlüyordum. Berna'ya dokunduğunu düşünmeye cesaret edemediğim bu saatlerde bir sevgilisinin olduğunu ve onun sesini duymak için dakika saydığını hayal ettikçe ateşleniyordum.

Onun varlığının düşüncesi içimi kemirmiyor, beni canlı canlı yiyordu. Hakkım olmayan bir şeye bu kadar hükmetmek şerefsizlikti, kabul ediyorum. Onu başkasıyla düşünmek, başkasının ona gününü sorduğunu bilmek, onu güldüren salak saçma esprilerle etkilemeye çalıştığını kafada kurmak beni bitiriyordu.

Ruhumun ihtiyacı vardı ve neye olduğunu kendime itiraf edemiyordum.

Onu ağır ağır incelemek, son iki gündür sabah akşam gördüğüm ev halini yeniden fark etmek, içimdeki kıskançlık pusunu dağıtmaya yardımcı olmuştu. Şirketteki halinden doğal olarak farklıydı.

Bu açıdan bakınca bir çift gibiydik. Hatta karımla konuşuyormuş gibi hissediyordum. Beni sevimli halleriyle karşılayan, yaramaz diliyle iğneleyen tadı bir kadınla evli olduğumu hissettiriyordu.

Şirkette canıma okuyan patron karşıtı bir çalışan, evde kedi gibi miskin ve gerektiğinde tırnaklarını çıkaran cazibeli bir dişi...

Tanrı'm... Topuklu ayakkabısının sesi hâlâ kulağımda çınlıyor.

Vücudunu saran o elbise... Belinin kıvrımlarını, omuzlarının genişliğini öne çıkaran siyah, streç bir elbise giymişti. Dizlerinin biraz üstünde biten elbisenin göğüs dekoltesi çok dikkat çekmese de sırt dekoltesi mevcuttu ve ben her dönüşünde biraz daha acı çekmiştim. Oturup, kalkarken teninin dalgalanmasını izlemiştim. O kızıldan kumrala kaçan güzel saçlarını kıvırıp omuzlarına salmıştı. En ufak bir rüzgârda savrulan saçlarının kokusu burnuma gelmişti ve ona olan öfkemi ikiye katlamıştı.

Ya kırmızıya boyadığı dudakları? *Siktir!* O ruju dağıtmak için ruhumu verirdim.

Yüzünde tam kırk yedi tane çil vardı. Baygınken saymıştım.

Şehvet sisinin içine girmek üzereydim ki ruhumu titreten sesini duydum. Onu izlediğimi fark etmişti.

"Bana ne tür işkenceler çektireceğini mi düşünüyorsun?"

"Kadına yatakta işkence çektirmeyi severim."

"Kural bir, Harold..." dediğinde yüzüme dik dik baktı ve çatalını bana doğru salladı. "Bana cinselliğe dair tek bir şaka yapma!"

"Şaka denilemez, ben gerçeği paylaşıyorum."

Bu arada, sert olmayı severim.

Yutkunup kafasını eğdi. Yemeğine ara vermesini beklemiştim ama varlığımı inkâr eden bir sessizlikle devam etti. Ben görmezlikten gelinecek bir adam değildim. Kendimi kaptırmamak için Berna'nın anlamlı bakışlarını inkâr ediyordum ama onun da en az benim kadar etkilendiğini görebiliyordum.

"Öğlen tam bir nezaket timsaliydin, devam ettirmek zor değildir bu halde."

"Hareketlerim ortama göre değişir, açıkçası sen bunları karşılayan bir kadın değilsin."

"Sözlükte *ucube* kelimesine bakınca sen çıkıyorsun."

Egomu zedeleyen bir dokunuş oldu. Benimle bu minvalde konuşmak sinirlerime dokunuyor, yüzeye çıkan tehlikeli yanımı kışkırtıyordu. Ama aynı zamanda fena eğlendiriyordu. Kahretsin ki ona kıyamıyordum.

İş arkadaşımın eşleri ve birkaç eski dostum dışında hayatıma giren bayanlar sadece yatağımı ısıtmakla meşguldü. Onlarla daha fazla iletişimim ve temasım olmuyordu. Zaten gereksiz temastan da hoşlanmıyordum. Fakat Berna'yla oturup saatlerce sohbet etmek istiyordum. O sivri dili hiç susmasın, beni kışkırtabildiği kadar kışkırtsın istiyordum. Özellikle toplantıdaki o tepkilerini şimdi kazanacağım birkaç dolardan çok daha fazla arzuluyordum.

Siktir! Olamaz!

Berna finansal dünyamın önüne geçemezdi. Tek bir konuşmamla borsayı etkileyen bir adamdım. Berna'nın etkisiyle hareket eden bir takık olamazdım.

"Bu arada..." dediğinde bu sefer çatalıyla arkasını işaret etti. "Bana bir ayakkabı borçlusun."

"Hangi gerekçeyle?"

"Evimde çıplak dolaşman gerekçesiyle," diye imayla hatırlattı. "O ayakkabıyı çok istiyordum ve arkadaşım bana doğum günümde hediye etmişti. Yeni gelmişti ve ne yazık ki paketimi açarken evimde çıplak bir adam gördüm."

"Havlum vardı," diye düzelttim. "Yarı çıplaklığımın ayakkabınla bağlantısı tam olarak nedir?"

Yediğim biber dolması o kadar lezzetliydi ki bu birkaç saniye sadece ona odaklanmak istiyordum. Uzun süredir bu kadar güzel bir yemek yediğimi hatırlamıyordum. Türk yemeklerini ilk defa yemiyordum, aşırı da lezzetli bulurdum ama bu çok başkaydı.

"Dondurma yiyordum. Bayılırken dondurmam paketini yeni açtığım ayakkabımın üzerine düşmüş. Temizledim ama çıkmıyor. O yüzden..." dediğinde benimle göz göze geldi. "Bana bir ayakkabı borçlusun. Otuz altı numara."

Ayakları otuz altı numara mı? Küçücük... Hassiktir! Ona odaklanma, Felix.

Biber dolmasından bir tane daha tabağıma bıraktım. Tepkili ve mesafeli tavrında beni kendinden iten bir güç vardı. Dokunulmaz bir kadın hissiyatı veriyor ve bu da beni fena halde tahrik ediyordu.

Onu ve onunla ilgili her şeyi istiyordum.

"Sen baygınken ben de birkaç dolar kaybettim," dedim pişkince. Nedense gelecek cevabı da biliyordum. "Sen onları ödeyebilir misin?"

Berna gözlerimin içine bakarak, "Bayılmama sebep olan kimdi?" diye sordu. İşte bunun geleceğini biliyordum. Suçlu bizdik. Berna bu konuda sonuna kadar haklıydı. Sadece hissettiğim zevki sürdürmek için ona haklı olduğunu söylemeyecektim.

"Düşüneceğim," diyerek yemeğime döndüm.

"Düşünmeyeceksin, alacaksın!"

Direktifini duymamla bakışlarımı yemeğimden çekip Berna'ya çevirdim. Bir kız çocuğu bana emir mi veriyordu yoksa ben mi yanlış anlıyordum? *Anlaşıldı, çocuklar. Onunla uğraşırken arada sınırlarımızın olması gerekiyor.*

"Çilli..." dedim düz bir sesle. "Ukalalık etme."

Bana verdiği cevap masadan kalkmak oldu. Servis tabağını ve boş bardağını alarak masadan uzaklaştığında, bütün keyfimi yanında götürmüştü. Moralimi bozan sadece gitmesi değildi, aynı zamanda yemeğini inanılmaz bir hızla yemesiydi.

Ve biz anlaşmayı bile konuşamamıştık.

Berna'yı kendi ofisime çekmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Hür iradesiyle gelmezse eğer yeni destek olacağım InfoTech şirketinden küçük bir ricada bulunacak ve onu kendi tarafıma çekecektim.

Ne yaptığımı ben bile bilmiyorum.

Bütün iştahımı kaybetmiş, çorak bir araziyi içimde taşır gibi ağırlaşmıştım. Suyumu içerek masadan kalktığımda Berna odasından çıktı. Şortunun üzerine ince, kapüşonlu bir hırka geçirmiş, cüzdanını küçük avcuna sıkıştırmıştı.

Çehresine bu zamana kadar gördüğüm en keyifsiz, en soğuk ifade yerleşmişti. Bu halde dışarı çıkacaktı. Hissettirmeden bileğimdeki saati kontrol ettim. Saat dokuzu çeyrek geçiyordu. Geç değil miydi? Üstelik bu şortla mı çıkacaktı?

Sana ne oluyor, Felix?

Kendimi tokatlamak istiyordum. Daha üç gündür tanıdığım bir kadının giydiklerine, çıkış saatlerine takılan toksik herifin teki gibi davranıyordum ve bu kesinlikle normal değildi. Sırtımı ona dönüp suyumu içiyormuş gibi yapmaya devam ettiğimde dış kapının sesini duydum.

Nereye gidiyordu?

Gerilmiş bütün yanlarımı gevşetecek bir hızla boynumu kütürdettim. En dayanılmaz hissettiğim anlarda yaptığım bir hataydı ve bunu bırakamıyordum. Bardağımı masaya koyup, mutfaktan salona geçerken de gerginliğimin bedenime ağır ağır yayılışını hissediyordum.

Pencerenin önüne geçtim. Aşağısını net görmek imkânsızdı. Bir rezidansın terasına sahip olmanın dezavantajını ilk defa yaşıyordum. Bahçe epey aydınlık olsa da Berna'yı net bir şekilde görmem imkânsızdı. Kafalarında değişik bir şey bulunan iki siluet dışında bir şey seçemedim, aralarından biri diğerinin etrafında ağır ağır dönüyordu ve bunlar yanlış görmüyorsam erkekti.

Berna'nın otoparktan çıkmış olma ihtimalini düşündüğüm sırada evin çalan kapısı dikkatimi dağıttı. Gitmemiş miydi? Anahtarını mı unutmuştu? Pencerenin önünden hızla ayrılıp, kapıya doğru gittiğimde yüzüme umursamaz ifade takınarak çalmakta olan kapıyı açtım. Minik

sayılmayacak derecede içimi kemiren gizli merakım, sorgulayacağım Berna'yı bulmak yerine hiç beklemediğim bir yüz buldu.

"Dostum, abicik geldi," derken, omzunu kapıya yaslayıp, bana elini kaldırarak sevimlice sırttı. "Bir *merhaba*, demek yok mu?"

Birkaç saniyelik duraksamadan sonra, "Levi?" diyerek kaşlarımı çattım. "Senin burada ne işin var?"

Levi aslında iki gün sonra gelecekti. Yarın ise çok önemli bir toplantısının olduğu bilgilerim arasındaydı. Bu sebepten burada bulunmasının hiçbir gerekçesi yoktu. En azından güncellenmeyen bilgilerime göre böyle kesin bir yargıya varabilirdim.

Levi sıkılgan ifadesini saklama gereği duymadan, "Bu gece burada kalmam gerekiyor," diye belirtti.

"Neden?"

Geri çekilip içeri girmesine izin verdim, o da elindeki küçük bavulu duvar dibine bıraktı.

"Ava arkamdan gelmiş, gazeteciler de her yerde. Türkiye'de onunla yakalanırsam hiç istemediğimiz şeylere şahit olacağız."

Durumun tehlikesine inat hâlâ dalga geçiyordu.

"Evet, babasının emriyle beş ağabeyi silahla arkandan kovalar."

"Sorun ağabeyleri değil," dediğinde ciddileşti. Yeşil gözleri o tanıdık Levi ciddiyetini ağırladı. Bu durumlarda onunla pek uzatmazdım çünkü onun sebebi benim de sebebimdi.

"Doğru, itibarın," diye kendimi kinayeyle düzelttim. Teksas'ın en büyük kumar kaçakçılığını yapan adamın radarına hiç kimse girmek istemezdi. Levi Harold gibi ün yapmış, kraliyet soyundan gelmenin sorumluluğunu taşımış bir adam hiçbir şekilde bu belaya bulaşmak istemezdi.

Harold Family sarsılmaz bir saygınlığa sahipti. Ve bunun, Merkez Bankası'nın başkanı olmamla hiçbir alakası yoktu. Bu, üç erkek kardeş olarak sapkın davranışlarda bulunmamamız, ciddi ilişkiler olmadığı sürece magazine ve cemiyete dedikodu malzemesi vermememiz, dahası kadınlara özellikle saygılı olmamızdan geliyordu.

Kraliyet soyundan gelen çocuklar olmak bizim için pek kolay olmamıştı.

"Aynen öyle," dediğinde hareketlendi. Evi incelerken duvar dibine bıraktığı çantasına ilerledi. Hareketlerinde dikkatimi çeken bir sabırsızlık vardı. Levi'den kolay kolay şüphelenmezdim, o hep açık bir adam olmuştu. Üç kardeş arasında ketum davranan Logan'dı ama yeri geldi mi bu ketumluğu üstlenen ben olurdum. Levi hepimizden daha renkli bir kişiliğe sahipti.

"Yarın önemli bir toplantın yok muydu?"

"Ertelendi, ben de Türkiye'ye gelip diğer işlerimi halletmek istedim" derken bana döndü. "Banyo hangi tarafta? Acilen duş almam gerek."

Bu aceleciliğin duş olması için Tanrı'ya dua ettim. Yoksa ağabeyim başı belada olabilirdi. Üst katı gösterdiğimde çantasını alıp hemen yukarı çıktı. Erken gelmesi bir noktada işime gelirdi. Buradaki işlerin üzerinden beraber geçerdik ve benim üç günlük işim üç saatte biterdi. Levi'nin dinamik iş ilişkilerini severdim.

Tabletimi alıp koltuğa geçtim ve mailleri kontrol ettim. Bugünkü alımlarının rakamları bana daha ulaşmamıştı ve bu epey canımı sıkıyordu. Laura'ya kısa bir mesaj çektim. İşlerimi halletmesi bir dakikadan az sürerdi.

Gergin bekleyişim duş almış bir şekilde aşağıya inen Levi sayesinde hafifledi. Yanıma yaklaştığında ona doğru döndüm.

"Yemek yedin mi Levi?"

"Ebesinin a-"

Ortama aniden düşen kadın sesiyle bakışlarımız hızla Levi'nin arkasına kaydı. Kahretsin! Bu anı daha önce yaşamıştık ve kahretsin ki tekrar yaşayacaktık.

Berna elinde dondurmayla bizi dehşet içinde izlerken narin bedeni dalından düşen bir yaprak gibi gözlerimin önünde yere yığıldı. Her şey birkaç saniye içinde oldu. Tekrarlanacağını bildiğim mistik anımız nefes almama bile fırsat tanımadan gerçekleşmişti ve ben neye yetişeceğimi şaşırmıştım.

Hayır, daha doğru ifade etmek gerekirse neye şaşıracağıma şaşırdım.

Tek fark, dondurma ayakkabısına değil de göğsünün üzerine düşmüştü. Ağzımdan kaçan küfre engel olamadım. Berna'yı nasıl unuturdum? Levi tek başına yukarı çıkmış, güvenlikten geçerken benim ismimi vermiş ve onu kimin görüp, görmediğini bilmeden kapımıza gelmişti.

Anlaşma, komşular, babaannesi, halası, üç ay... Sıçtım!

"Siktir!"

"Ne oluyor, Fel?"

Gözlerim önce yerde yatan kadına takıldı, canının yandığı gerçeği zihnimi kuşatarak beni avladı. Onun acısını hissetmiş gibi kıvrandım. Yine canı yanmış, yine bir şokun etkisinde kalarak haksızlığa uğramıştı. Bunun suçlusu da bendim.

Hemen yanımda yarı çıplak, belden aşağısını havluya saran ağabeyim incelediğimde homurdanarak nefesimi burnumdan bıraktım. Berna'nın travması tetiklenmişti.

"Çıplak erkek görünce bayılıyor."

Benden önce Levi, yerde yatan Berna'ya yaklaştı. Yüz ifadesini son anda yakalamıştım. Söylediğim şey ona saçma gelmişti. Tabii buradaki felaketler zincirinden ve son üç gündür yaşadıklarımızdan habersizdi.

"Takıldığın biri mi var?"

"Ev arkadaşım."

Ağzında bir şeyler geveleyip, Berna'yı kucaklamaya çalıştığında yüksek sesle bağırıp ona engel oldum. Havlusunun düşme ihtimaliyle, benim yaşadıklarımı yaşama ihtimali yüzde yüzdü. Göreceğim korkunç manzaranın yanı sıra ağabeyimin çıplak bir şekilde Berna'ya dokunmasını istemiyordum.

Yerde baygın yatan masum kadını kucakladığımda o geceki senaryoyu yeniden kurdum. Önce onunla ilgilendim, ayılmasını beklerken dakika saydım ve bu sırada bana haber vermeyen ağabeyime söylendim.

Kontrol manyağı bir adam için sürprizler hoş sayılmazdı ve ben sürprizleri işime geldiğinde severdim. Son günlerde kontrolümün dışında o kadar çok şey gelişiyordu ki delirmenin eşiğine gelmiştim.

Duruma bakılırsa Berna benden önce delirecekti.

Levi kollarını göğsünde bağlayıp ikimizi sessizce izlerken Berna'yı uyandırmaya çalıştım. Acilen uyanmalı ve ona bir açıklama yapmalıydım. Ondan çalışanım olmasını istemeyi düşünürken Berna anlaşmayı bozacak deliller topluyordu.

Belki de giderdi.

Göğsünde duran dondurma lekelerini görünce, masada duran ıslak mendili alıp içinden bir tane çıkardım. Çok fazla dokunmamaya dikkat ederek göğsüne yapışan dondurmayı sildim. Ona başka zaman dokunsam saf bir arzu duyardım ancak şu an sadece mahcubiyet ve şefkat vardı. Çok az insana hissettiğim bir duyguydu bu.

"Ablam gibi..." dedi Levi dalmış bir halde. Sesi uzaktan geliyormuş gibi ağırdı. "Çilleri var." O da fark etmiş, o da Berna'yı daha küçükken, havale geçirip ölen ablamıza benzetmişti. Sadece ben fark edeceğim sanmıştım.

Onu duymamış gibi yaparak, yüzüne bakmadan, "Sen yukarı çıkıp giyin, ben ilgilenirim," dedim.

"Kendine gelsin, öyle giderim."

Hareketlenmesiyle beraber mırıltılarını da duymaya başladım.

"Berna... İyi misin?"

Önce ses vermedi, muhtemelen beni algılayacak kadar kendine gelmemişti. Saçını yüzünden dikkatlice çekerken elim titriyordu. Hareket-

lerime karşılık şaşkındım. Bu anlamsız ve sığ bir tepkiydi, ellerim asla bir kadın için titremezdi.

Doğrulmak isteyince ona yardımcı oldum, ağabeyimin hangi arada getirdiğini görmediğim su dolu bardağı dudağına dayadım. Bir iki yudum sonrası gözleri biraz daha açıldı. Nasıl hissettiğini sorduğumda yüzü acıyla kasıldı. Siktir! İyi değildi.

Onu hastaneye götürmekle ilgili bir şeyler söylediğimde *gerek yok* diye geveleyerek engelledi. Bilinci tamamen açıldığında bakışları önce beni, daha sonra arkamda duran yarı çıplak ağabeyimi buldu.

Acı yeniden nüksetmiş gibi gözlerini kapadığında endişem katlandı. İyi değildi ve onun için bir şey yapmama izin vermiyordu.

"Berna..."

"Allah'ım, ben nereye düştüm?" Elini alnına yasladığında çok geçmeden ağlamaklı sesi kulaklarımda yankılandı. "Allah'ım, ben nerelere düştüm?"

"Cennete sanırım," diye takıldı Levi.

Berna, Levi'nin esprisine karşılık kızgın bir bakış atarak önüne döndüğünde, bu kızgınlığın ona değil de bana olduğunu biliyordum. Her ne kadar sakin kalmaya çalışsam da bu defa ben de tedirgindim. Biri daha bizi görürse Berna'nın bittiğinin resmiydi.

Sekterim yüzünden olan olağanüstü bir sorunla o baş etmeye çalışıyordu. Onun narin omuzlarına hak etmediği yükleri bindiremezdim. Sanırım hayatımızda çoğumuzun yaptığı büyük bir hataydı bu: Karşımızdaki insanın kaldırıp, kaldıramayacağını bilmeden, yükleri sırtına bindirip sürünse de yürümesini istemek...

Acımasızlığın kitabını yazdıran bir eylemdi bu.

Ki ben bu eylemden kaçmak için çabalayan bir adamdım.

"Lütfen giyinip gelir misin?"

Ağabeyim teslim olur gibi elini kaldırıp, Berna'ya göz kırparak yanımızdan ayrıldığında büyük bir çaresizlikle yeniden Berna'ya döndüm. Durumu izah ederken tartışmalardan mümkün olduğunca kaçınacaktım. Kışkırtmak için yanlış zamandı.

"Bu kim?"

Boğazımı temizledim.

"Ağabeyim."

"Harold ailesi olarak evde çıplak dolaşmak hobiniz falan mı?"

Ona gergin bir gülümseme gönderdim. Dahasının olduğunu bilmesine gerek yoktu.

"O burada mı kalacak?"

Alnımı başparmağımla çaresizce kaşırken hoşuna gitmeyecek bilgiyi pürüzlü sesimle, "İki gün kalıp gidecek," diyerek verdim.

"Sen aklını mı kaçırdın ya?" diye patladı aniden. "Para içinde yüzüyorsunuz, lüks bir otelin süitinde kalmak çok mu zor?"

Ava ne kadar anlatılırsa enerjiyi o kadar çabuk emen ve ortaya aniden çıkan bir kadındı. Bu yüzden bahsetmeye ürküyordum açıkçası. Keza hastalıklı bir kadını da başımıza bela ettiğimi söylersem akıl sağlığı sınırlarda gezen kadın muhtemelen kalp kriziyle bizi ödüllendirirdi.

"Buranın..." dedim gerçeklikten uzak bir tavırla. "Havasını sevmiş."

Berna'nın yüzünde anlamadığına dair bir ifade belirdi.

"Daha yeni gelmedi mi?"

"Öyle... Öyle ama bana da öyle olmuştu."

"Hay tüküreyim ben bu evin havasına ya! Ne var bu evde?" Sessiz kaldığımı fark ettiğinde bana döndü. "Bu evde bir şey var da benden mi saklıyorsunuz?"

Gerçeğimi paylaşıp, "Huzurlu çünkü," dedim.

Sersemleyince bakışları yumuşadı.

"Ne?"

"Bu evin çok farklı bir huzuru var. İlk girdiğimde çıkmak istememe-min sebebi bu. Senin korkunu gördükten sonra sabah ayrılacaktım ama hayatım boyunca ilk defa huzurla uyudum. İlk defa aradığım bir şeyi buldum, bu da bana üç ay veriyor."

Bana inanmayarak baktı.

"Yani sırf huzurlu uyumak için mi kaldın?"

"Evet."

"Ağabeyin de ondan mı kalmak istiyor?"

"Evet.

"Ben de bir adam yetmezmiş gibi iki adam mı saklayacağım?"

"Evet."

"Yeter!" diyerek bağırdığında oturduğu yerden hızla kalktı. "*Evet*, deme bana."

"Soruların bitmiyor."

"Bana çözüm sunmuyorsun çünkü," dediğinde eliyle yüzünü kapadı. Birkaç saniye öyle kaldıktan sonra sırtını bana döndü. "Anlaşmanı çöpe atıyoruz, Felix. Yarın yeni anlaşmayı sunacağım."

Bana hiç bakmadan odasına doğru ilerlediğinde konuşmak için elimi kaldırdım ama ne diyeceğimi bilemediğim için onu durdurmanın gereksiz olduğunu fark ettim.

Levi tüm gücümün içine etmişti.

Berna Önder, Felix Harold'ı ezerek geçmişti.

Bir sabah daha yine kapı önünde, artı bir ortakla, deli bir kadının bi gizlice evden çıkarmasını bekliyorduk. Harold Fam olarak iş dünyasın korkulu rüyasıydık. Levi geçici dahi olsa ben o adamlardan biriydi Karşımda duran adamların korkudan dizleri titrerken, burada biri beni onunla görecek diye gizlice evden çıkarılıyordum.

Bu anlaşmayı kabul etmek tamamen saçmalıktı.

Onunla kalmak istiyordun.

İç sesimi sessizce onayladım.

Evet, hâlâ istiyorum.

"Dünyanın parasını bu eve verdin. Üstelik evi ortak bir kiracıyla paylaşmayı bile kabul ettin ve gördüğün karşılık bu mu?"

Levi'nin ifadesinde ciddiyetten daha çok küçümseyici bir ifade vardı Tanrı'm, resmen düştüğüm bu durumdan zevk alıyor ve bunu sakladığını sanıyordu.

"Olması gereken buydu," dedim hafifçe üzerimi düzelterek.

Olması gereken bu değildi.

Levi elleri cebinde, güçlü bacaklarıyla dimdik dururken beni bakışlarıyla gizliden gizliye rahatsız ediyordu.

"Merkez Bankası'nı sana teslim ederek iyi mi yapıyoruz, kardeşim?"

Yine o sinir bozucu ağabey tavrıyla kanımı kaynatıyordu. "Harold mirasını ikiye katladığıma göre konuşman yersiz, Levi," diyerek onu üstünkörü uyardım.

"Düşündürücü."

"Mirasınızı sonra konuşsanız nasıl olur? Sohbetiniz çekilir gibi değil."

Yanımızda olduğu süre boyunca bizi dinleyen Berna Önder, görevini layıkıyla yerine getirerek etrafı dikkatlice kontrol ediyordu. Kısacası sesimizi kibar bir yolla kesmemizi istiyordu.

Kibar değildi.

Dün gece öylece gitmesini istememiştim. Bu sabah kahvaltıyı berber yaptığımızda da sessiz kalmış, Levi'yi susturan kadın olarak tarihe geçmişti.

"Bak sen şu tatlı dilliye," diyen Levi, Berna'ya üstten bir bakış attı. Katiyen ağabeyimin radarına girmesini istemiyordum. Masada aldığı tavrı çabuk unutuyordu. Ona hatırlatacak bir kadınla uğraştığını da bilmiyordu.

"Gözlerin her şeye çabuk alışıyor," dedi Levi. Onu kışkırtıyordu.

"Giyinikken biraz daha çekilir oluyorsunuz."

Etrafı bir kez daha kolaçan etti. Kimseyi görmeyince asansöre doğru

hızlı adımlarla yürüdü ve düğmeye basıp bekledi. Asansör kapısı açılana kadar evden çıkmamıza izin vermiyordu.

Bugün kısa bir elbise giymişti. Yağ yeşili diyebileceğim, tatlı bir renk seçmişti. Belki de bu korkunç rengi o taşıdığı için bana tatlı geliyordu. Tanrı'm, bu kadın her şeyi kendine yakıştırmayı bilirken bana olan mesafesini bir türlü yakıştıracağım konuma getirmiyordu.

Yine topuklu ayakkabılarını giyecek ve yanından geçtiği herkesin dikkatini çekecekti. Avurtlarımı gizlice sıkarak derin bir nefes aldım. Onu en kısa zamanda yanıma aldırmalıydım.

"Gerçekten küçük bir kız çocuğunun oyuncağı mı oldun?"

Bakışlarımı Levi'ye çevirdim. Saatini kontrol ediyormuş gibi yaparak, "Felix Harold bu duruma düşecek adam mıydı?" diye sorduktan sonra bana baktı. "Ah, yoksa Ava'nın ahı mı demeliydim?"

"En azından düşmanımızın kızını evimize sokup becermedim."

"İki tarafın da hür iradesiyle olan bir birleşmeydi. Dünyanın çiftleşmeye ihtiyacı var, Fel. Ben de yakışıklı ve menisi milyon dolar yapan bir erkek olarak üzerime düşeni yapıyorum."

Bunları duymama asla gerek yoktu. Yüzümü ekşiterek, "Gereğinden fazlasını da yapıyorsun," diye belirttim.

"Bazılarımızın kendini feda etmesi gerek," dedi sinsice sırıtarak.

Kolumdan aniden çekilince sersemledim. Beni çekiştiren Çilli'ydi. Bir saniye, neden yanımdaydı?

"Kime diyorum ben? Gelsenize."

Bizi mi çağırıyordu?

"Ağabey kardeş özleminizi mümkünse şirketinizde giderin, kapımın önünde değil," dediğinde ikimizi de kolumuzdan tutup asansöre doğru itti. Kapıdan içeri geçemeden bir ses daha duyduk.

Tanrı şahidim olsun ki bu sikik kapının bir sıkıntısı vardı.

"Misafirlerin mi vardı, kızım?"

Berna taş gibi kesilirken, Levi'yle sırtımızı dönüp merdivenlerden çıkan iki adama baktık. Konuşan adam yaşlıydı ve kafasında beyaz, değişik bir şapka vardı. Hintlerin şapkası gibi desem değildi.

"Mis... Misafir derken?"

Sesin titremesin, kızım ya!

Sesi titrediğine göre onları tanıyordu. Peki ama ellerini arkasında birleştirmiş bu yaşlı adamla, ellerini önünde bir tür saygı seremonisi yapar gibi birleştirmiş genç adam kimdi? Ya ruhumdaki kasvete ağır gelen bu hava?

Atmosfer birden ağırlaşarak üzerime çökmüştü. Bu eve ilk geldiğimde

hissettiğim şeyle neredeyse aynıydı. Bir tür arayışa girmiştim ama cevaplarımı bulamıyordum.

"Oo, ciddi bir kana susamışlık hissediyorum."

Levi'nin kısık sesine karşılık, "Berna'ya ayak uydur," diyerek onu nazikçe uyardım.

Kaşlarıyla ikimizi gösterdiğinde Berna bize bakmadan konuştu. Yüz ifadesi nasıldı, bilmiyordum ama ruhunun çekildiğine yemin edebilirdim.

"Ah... Onlar... Onlar şey ya, teknik servisten. İnternetimde arıza vardı, dün gece aradım da bu sabah geldiler. Tüm gün işte olduğum için ev müşterileri benim."

Yaşlı adam beyaz kaşlarını çatınca gerildim. Berna'nın ailesine haber verebilir miydi?

"Bunların teknik servis elemanı olduğuna emin misin? Daha çok katalogdan çıkmış gibiler."

"Eee..." dediğinde ensesini kaşıdı. Yine sesi titriyor, tereddütten elbisenin açıkta kalan omuzları geriliyordu.

Rahat ol, kızım. Yapıştır cevabı!

"Yeni çalışma stilleri böyle. Görüntüye epey önem veriyor şirketler."

Bingo! Güzel bir cevaptı ama bu adam yemezdi. Başını ağır ağır sallarken gözü özellikle benim üzerimdeydi. Şüphenin en ham halini tadıyordum ve bu durum Berna açısından oldukça riskliydi. Ah, bir de yanımda susmak bilmeyen ağabeyim için tehlikeliydi.

"Koskoca Levi Harold, sikik bir internet onarımcısı mı oldu?"

Tehditkâr sesiyle neredeyse anlayamayacağım şekilde kulağıma doğru fısıldadığında gözlerimi yummamak ve Berna'ya patlamamak için iç dudağımı ısırdım. Baltalayan üç adamın ortasında sabrı sınanan sadece bir kadın değildi.

Laura, seni öldüreceğim!

"İdare et, Levi."

"Ava'nın yanı daha güzeldi. En azından statüm zarar görmezdi."

"Bir şeye ihtiyacın olursa buradayız, kızım. Etraf..." dediğinde gözü benim ve Levi'nin üzerinde gidip geldi. "İt kopuk dolu."

"Tabii," diyen Berna bana döndü. "Sıkıntı yoksa gidebilirsiniz."

Tam da tahmin ettiğim gibi gözleri korkuyla titriyor ve iri iri bakıyordu. Bu kadının nasıl bir ailesi vardı? Ailesini ve sosyal çevresini acilen araştırmalı, gardımı buna göre almalıydım. Bu korku beni çıldırtmak üzereydi.

"Adam Levi Harold'a ve Felix Harold'a *it kopuk* mu dedi?"

"Bize demedi."

"Levi Harold tam da burada piyasanın amına koyacak, Felix!"

Cevabımı beklemeden, yanımdan ayrılınca, karşımdaki adamlara bakmadan peşinden gittim. Asansöre bindiğimizde Berna hâlâ iki adamla konuşuyordu. Genç olan kaçamak bakışlarla konuşsa da Berna gülümsüyordu.

Yaşlı adamın kafasındaki dikkatimi her şeyden daha çok çekiyordu. Neden aklıma gelmiyor, bir türlü anlayamıyordum. Asansörün kapısı yavaş yavaş kapanırken Berna bana baktı. Göz göze gelmemizle kafasındaki şeyin ne olduğunu o an anladım.

Sarıktı!

O bir din adamıydı!

Kirli Sokaklar

Berna Önder

Anlaşılmadığın yer, cehennemindir.

Anlaşılmazlar çetesinden kurtulduğum son bir haftamı hatta bir haftamdan fazlasını, farklı versiyonda ama yine çetedekileri aratmayan yeni yüzlerle geçirmiştim.

Kimsenin beni anlamak istemediği, kimsenin beni görmediği ve dinlemediği bir evrende, boğulmamak için çırpınıyordum. Düşmemek için bir kancaya tutunuyordum. Yanmamak için gölgede saklanıyordum. Delikli bir kovaya su dolduruyormuş gibi hissediyordum.

Bunu nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum ama bu oyunun sonunda herkes evine dönecek ve sokakta kalanlardan biri ben olacakmışım gibi hissediyordum.

Ben kendimi nasıl kurtaracaktım?

Biraz nefes almak istediğim için çektiğim şu işkence hak mıydı? Çivisi çıkmış bu dünyada özgürce nefes almak, neden ceza gibi görülüyordu?

Duvarlara vurmayı istediğim kafamı önümdeki masaya hızlı aralıklarla vurdum. Beni izleyen iş arkadaşlarım deli olduğumu düşünüyor olabilirdi ama ben zaten delirmiştim.

Mikserimde annemle babamın olmadığı yarım aileme Felix karışmış, kendisi yetmezmiş gibi ağabeyi de güçlü bir etkiyle dahil olmuştu. Onlardan şüphelenen Mükremin Efendi ve yeğeni Bedir Aslan'ın tatlandırıcı mazeretiyle dahil olması da kaçınılmazı benim için getirmişti.

Deliriyordum.

"Doğru ya, Felix Harold'ın konuşması var bugün."

Uzaktan gelen bir mırıltı, her şeye kapamak istediğim kulağıma çalınarak masaya vurmakta olduğum güzel kafamın kalkmasına neden oldu. İlk etapta ne olduğunu anlayamadım ama yanımda duran kadının imalı gülüşüne çarpmak beni bir tık germişti.

"Kız, yanmışsın sen, yanık yelli."

"Ha?"

Yanık yelli mi?

Ne olduğunu anlamamam bir tarafa, doğrusu onu iyi duyduğumdan bile şüpheliydim. Kaba bir dil kullandığının farkındaydım ama bir sonraki cümlesi kabalığını sorgulayacak kafayı bile uçurmuştu.

"Evlenme teklifi ettiğin adamın adını duyunca kafanı masaya vurmayı bıraktın."

İması çirkin bir yakıştırmaya doğru gidince kaşlarımı yıktım. "Ne alakası var ya?" diye sorarken kadının kimliğini zihnimde sorguluyordum. Neden onu hatırlamıyordum? Adı neydi? Hangi birimde çalışıyordu? Ve bana neden tanıdık gelmiyordu?

Kimlik sorgulama görevime bileğimdeki saati kontrol ederek ara verdim. Gün ortasına resmen beş dakika kalmıştı. Benim gibi birçok insan yavaş yavaş çıkıyordu. Bu kadınla Harold üzerine gereksiz yere gevezelik edip rezil oluşumu kutsamak yerine kaçabilirdim. Zamanım o adama etmediğim evlilik teklifinin gerçekliğini anlatmak üzerine kurulu değildi. Zaten seminerden beri bu durumu ayrıca yaşıyordum.

Yılmıştım artık.

İştahsızlığım da beni yıldırmak üzereydi. Yetersiz beslenmenin yaşattığı baş ağrısını yoğun iş temposunda kaldıramıyordum. Hiçbir şey yiyememek bu stresi harlıyordu ve ben yine bir öğle arasını daha kahveyle geçiriyordum.

Telefonumu kaptığım gibi adını bile bilmediğim kadına üstünkörü iyi dileklerde bulunup otomattan bir kahve aldım ve dinlenme odasına çıktım.

Herkes öğle arasında olacağı için burada rahat oturur ve Senem'le kaygısızca konuşurdum. Birilerinin bizi dinlediği düşüncesiyle baş etmek yorucuydu. Halamın baskısını Senem dışında kimse bilmiyordu, bu yüzden hayatıma hükmeden ailemin başkaları tarafından afişe edilmesini istemiyordum.

Bu... Beni incitirdi.

Masanın üstünde hazır bekleyen ve gelen geçen herkesin kullandığı telefon tutacağını kaptım. İyi ve kötü, her türlü gün dostu olduğunu bildiğim tek bir kadına sahiptim. Birazdan onunla cinnet geçirmeli bir telefon görüşmesi yapacakmışız gibi hissediyordum.

Telefonu yuvasına yerleştirmeden önce Senem'i görüntülü aradım.

Onu görmeye ve onunla gerçekten konuşmaya ihtiyacım vardı. Kahve bardağımı elime aldığımda Senem'in sesi görüntüsünden önce geldi.

"Evet, yeni gelişmeler için hazırım."

Heyecanlı, dinamik ve tabii ki enerjikti. Telefon ekranını dolduran görüntüsünü incelediğimde ekrana karşı kaldırdığı kahve kupası ve ne sem gülüşü parlıyordu. Belli ki heyecandan sarsıntı geçiriyordu.

"Bu kadar istekli olman gözlerimi yaşarttı," diye azarladım. Akıl danmak için ve kafamı zonklatan endişeleri toplamaya ihtiyaç duyduğum iç aradığım arkadaşım, beklediğim tepkilerle gelerek beni çileden çıkarıyor

Senem abuk subuk hareketlerle yerinde kıpırdanırken, "Yerinde mak için canımı verirdim, kızım," diye yükseldi.

Yaşadığım hayatı istemek mi? Aklını kaçırmış olmalıydı. Sırf yakışıklı bir adamla aynı evde kalıyorum diye bu bana verilmiş bir lütuf değil. Hayatımın olağan akışını bozan, tersyüz olduğum evde sorunlara yol mek için âdeta beni birkaç parçaya bölen, ucundan tuttuğum düzeni yıkan bir adamla aynı evde bulunmaya, *yaşamak* denmezdi.

Özgürlüğünüz elinizde olmadığı müddetçe hiçbir güç size yaşama hakkı sunmazdı.

Ben kısıtlamalarla yaşayan yeni nesil bir köle gibiydim. Hayatım hep baannemin, halamın ve şimdi de Felix'in elindeydi.

Evlenme teklifi ettiğim adamın elinde...

Ve bunu henüz Senem'e anlatmaya cesaret edememiştim. Sırlarla dolu dünyamda gerçek ve açık olan tek insanı bundan mahrum bırakıyordum. Bir şeyden değil, Senem sadece üç sezonluk dizi senaryosu çıkarırdı bundan.

"Evden kaçıp gitmeme ramak kaldı, haberin olsun."

Yüzü çabucak düştü.

"Anlaşamıyor musunuz yoksa?"

Kafamı olumsuzca sallarken ellerimi kahve bardağının etrafında anlamsızca döndürüyordum. Sanırım ellerimi havada savurup öfkeme de tek çıkmamak için yapıyordum bunu.

"Dün gece eve geldiğimde ağabeyini gördüm. İkisi benden habersiz yukarı çıkmış."

Beklenmedik tepkilerin babasıydı bu kadın. Gözleri ürkütücü bir büyüklüğe kavuşana kadar irileşti. Elindeki kahveyi göremediğim kör bir noktaya koyarken de savsakladı. Benim yaşamam gereken şoku o yaşıyordu sanki.

Telefonu eline alıp kafasını yakınlaştırdığında dalağını görecekmiş korkusu yaşadım. "Hangisi geldi?" diye sordu nefes nefese. "Levi Harold mı yoksa Logan Harold mı?"

Şaşkınlık üstüne şaşkınlık yaşadığım dakikalar uzayıp gitti. Senem onları nereden tanıyordu?

Nihova

"Sen..." dedim sersemce. Kelimeleri toplamak güç değildi ama soru sormak ve cevabını almak hazır olduğum bir şey de değildi. "Nereden biliyorsun?"

"Ya, söylesene."

"Senem, salya mı o?" diyerek uyarınca anında toparlandı.

Telefonu geri bırakıp dimdik oturdu. Şimdi daha az heyecanlı görünüyordu. Ya da tepkimden korktuğu için kendini buna zorluyordu.

"Senden sonra adamı araştırdım. Dünyanın sayılı zenginlerinden biri."

Bu sadece Felix Harold'ın sahip olduğu bir ayrıcalıktı, bir şöhret değildi.

"Senem, parası umurumda değil."

"Ya bir dinle, konu para değil," diye çıkıştı. Ciddileştiği anlar, cıvıttığı anlardan daha kötüydü. "Şu an içtiğin kahve de onların. Yani demek istediğim, dünyada satışta var olan giyim, gıda, aksesuar, ev tekstili dahil çoğu şeyin yarısı onlardan geçiyor. Bunlar üç erkek kardeş. Felix en küçüğü, Logan en büyük çocuk, Levi de ortanca olan. Türkiye'ye gelme sebebi de senin olduğun şirkete yatırım yapmak istemesi. Merkez Bankası'nı bunun dışında tutmak zorundalar ama şimdiden banka için birçok söylem dolanmaya başladı. Üç kardeş de teknoloji şirketlerine yöneldi. Senin şu an çalıştığın şirket ses getiriyor ve acayip bir şöhrete kavuşuyor. Orada stajyer olarak bulunman bile nimet."

Buradaki çalışma temposunu, uyum ve azmi görmesem arka planda dönen işlerden elbette şüphe duyardım. Ancak her geçen gün gelişen teknolojiye ayak uydurmakla beraber, üst seviyede yön veriyorlardı.

Bilişim uzmanlarının hızı ve kafa yapısı beni şoka soktuğundan onlarla konuşurken beynim otomatik hata veriyordu.

Teslim olarak, "Onu biliyorum," dedim sessizce. "Gelen mailleri çevirirken anam ağlıyor."

Son cümle içimdeki küçük kızı yaraladı. Annemin ağlamasını istemezdim. Bugünleri görmesini ve benimle gurur duymasını isterdim sadece. Bir *ah* etsin istemezdim, kahkahalarına saatlerce gülmeyi isterdim. Bir nebze... Kalbimdeki kırgın, küçük kız çocuğuna iyi gelecek bir dokunuş isterdim.

İçimdeki kırgınlığa dokunduğumda dünyadan soyutlanıyordum. Bu yüzden çok uzun süredir her şeyi baskılıyor ve yasımdan uzak duruyordum. Şu an her şey berbat olmuşken, hayatını dahi bilmediğim bir adam hayatıma yön verirken içime kapanamazdım.

Açıkçası Felix'in nasıl bir adam olduğu, nasıl bir şöhrete sahip olduğu

hâlâ umurumda değildi. İstediğim tek şey kafam rahat bir şekilde bu iş ayımı bitirip çalıştığım şirkette unutulmaz bir iz bırakmaktı.

Üzerimdeki isim baskısı beni çok fazla yoruyordu. Kendimden çok aileme gelecek olan lekeden korkuyordum. Ve bu da hayatımı cehenneme çeviriyordu.

"Ayrıca bilmediğin başka bir şey var."

"Bilmek istemiyorum," diye net bir şekilde belirttim.

Senem sessizce teslim oldu.

"Peki, kim geldi?"

"Levi Harold geldi."

Gözleri dayanılmaz bir irileşme vakasını yeniden canlandırırken benimkiler onun aksine sinirle küçüldü.

"Kızım, nesin sen? Cennetten VIP köşe mi kaptın?"

"Cehennem desek daha doğru olur," dedim onu tekrar düzeltterek. Kendini bulunmaz Hint kumaşı sanan Levi Harold da buna benzer bir cümle kurmuştu.

"Site bildiğin muhafazakâr ailelerle dolu. Sufiler bir yandan sofuluk öte yandan, her yerde cüppeli adamlar geziyor. Felix'le evde tek kaldığımı öğrenirlerse ne olur sence?" Kafamı dehşeti tatmış gibi şiddetle salladım. "Bedir Efendi de burada oturuyor, Senem."

Halamın neden bu evi özellikle istediğini çok net anlamıştım. Kadın hayatıma dokunurken beni aynı zamanda yönlendiriyordu. Bu çok... Zalimce bir seçimdi.

İniltisi ağzına kapadığı avcunda yankılandı. Gözleri öyle büyüdü ki yuvasından fırlamasından bile korktum.

"Bedir Aslan Akgün mü?" Yelpaze görevini üstlenen eliyle kendini yelledi. "Benim Karadenizli, haşmetli erkeğim Bedir Aslan Akgün, he?"

Bu dünyada herkese âşık olan bir arkadaşım vardı.

"Evet." *Senin hırçın muhafazakârın bu sitede.* "Aslan anlar, Senem. Aslan beni hemen anlar, biliyorsun," dedim ağlamaklı bir sesle. "En acilinden bu evden çıkmam gerek. Bir yer bulacağım ve halam evinde kaldığımı sanacak yoksa ölürüm, Senem."

"Komşular yokluğunu söyleyecek, aptal. Hem halanın evine giren bir erkek olmaya devam edecek. Sen iki katı bir kayıp yaşarsın."

Kimliği karıştırılmış bir kiracı yüzünden...

"Ben bu kadar aptal mıydım?"

"Kesinlikle değildin."

Günümün geri kalanı stressiz geçti. Senem'le konuştuktan sonra biraz daha iyi geçmişti desem daha doğru olurdu. Çok fazla çeviri mailler

olduğu için öğlen Felix'in çıktığı haberleri izleyememiştim. İş arkadaşlarımın çığlıklarını duysam da bakmak pek içimden gelmedi. Baksaydım *evlenme teklifi ettiğin adam* sözleriyle başlayan bir dolu yakıştırmaya maruz kalacaktım. Cesaret edememiştim. Özellikle Sena elimde kalmanın eşiğine gelecekti.

Çıkış saatine yakın telefon üzerinden, halamla son durum değerlendirmelerini yaptık. Onu ikna ettikten sonra babaannemden telefon aldım. Beni özlediğini söylüyordu. İstanbul'a gelebileceği ihtimaline çaresizce düşsem de çok şükür ki İstanbul'dan nefret ediyordu. Çok önemli bir durum sözkonusu olmadığı sürece babaannem buraya gelmezdi.

Onu görmekten *kurtulmuştum.*

Yeni bir sansasyon yaşamaktan korktuğum lüks rezidanstan içeriye girdiğimde, acelesiz adımlarla binaya doğru ilerledim. İştahsızlığım dondurma için geçerli değildi. Fakat Harold ailesi yüzünden dondurma kâbusum olduğu için yemekten de almaktan da vazgeçmiştim.

Erkekler yüzünden dondurmadan nefret edeceğim söylenseydi boğulana kadar gülerdim. Ama bugünlerde gülmeyi unutmuştum.

Binanın önünde Bedir Aslan'ı görünce adımlarım kendiliğinden yavaşladı. Sabah giydiği cüppesi üzerinde değildi. Kıyafet seçimi günlük parçalardı. Beyaz, kendinden çizgili bir gömlek ve siyah kot giymişti. Her zaman gösterişsiz giyinen bir çocuk olmuştu. Gösterişsiz giyinmesine rağmen her zaman fazlasıyla dikkat çekerdi.

Onu küçüklükten beri biliyordum fakat yıllardır görüşmemiştik. Aslan'la yollarımızı ayırmıştık. O mesafeyi net bir şekilde çizdiğinde aşacak haddi kendimde bulamamış, doğrusu bunu yapmayı da kendime yedirememiştim. Araya zaman ve yıllar girmişti.

Ben Konya'da liseye başladığımda o üniversiteyi bitirip İstanbul'a taşınmıştı. Dayısı Mükremin Efendi onu yanına aldırmıştı. Çok kez Karadeniz'e geri taşınacakları duyumunu almıştım ama görünen o ki hiçbir şey değişmemişti.

Herkül, saltanatını buraya Bedir Aslan Efendi olarak kurmuştu.

Burada karşılaşacağımızı asla tahmin etmemiştim. Bedir Aslan'ı zihnimde o kadar sıfırlamıştım ki halam *alt katta Mükremin Efendi'nin yeğeni oturuyor,* demeden önce bile çakmamıştım.

Yıllar ondan hiçbir şey almamıştı. O baskın havası hâlâ hüküm sürüyor, karşısına geçen herkesin omuzlarının dik durmasına neden oluyordu.

Boyu bir seksenin üzerinde, bir erkek cüssesine göre orta kiloda ve geniş omuzlara sahipti. Temiz tıraşı yapılmış kahverengi saçları, kahve-

rengiden daha koyu ince sakalları, elaya çalan açık kahverengi gözleri, küçük dudakları ve keskin bir çenesi vardı.

Yıllar ona çok şey katmıştı. Daha yakışıklı, daha göze hitap eden, Senem'i çarpmakla haklı çıkaran bir karizmaya sahip olmuştu. Küçükken de çok yakışıklı olacağı söylenirdi.

Peki, o parlayan yüzü... Bir erkeğe göre fazlasıyla pürüzsüz olan cildine ne demeliydi? Milyon dolarlar harcanan markalar bile birinin yüzünü bu hale getiremezdi. Ama Bedir Aslan Akgün'ün yüzü ay gibi parlıyordu.

Kalbinin güzelliği yüzüne vurmuş, deyiminin karşılığı belki de Bedir Aslan'dı.

Bedir Aslan'ı o yapan şey adamın kurşun geçirmez havasıydı. Ortama girdiği an hava öyle ağırlaşıyor, onunla sohbete giren bu havanın altında öyle geriliyordu ki... Ancak bahsettiğim, havanın kötücül olmasıyla alakalı değildi. O, dinini bütünüyle yaşayan ve manevi ağırlığı üzerinde hakkıyla taşıyan bir adamdı. Onu anlattığım zamanlarda yine böyle tıkanırdım. Bedir daha çok tanınması gereken biriydi. Hepimizin ona yönelik düşünceleri her ne kadar aynı olursa olsun bir o kadar farklı da olacağına emindim.

Bildiğim kadarıyla Akgünler ailesinin soyu şeyhlere dayanıyordu. Soylarının gerektirdiği sorumluluğu ve hassasiyeti daha dikkatli ve özveriyle devam ettiriyorlardı. Geniş bir aile olduklarını biliyordum. İpekyol halıları üreten sayısız fabrikaları vardı. Eğitim konusunda başarılı kariyerlere sahiplerdi. Nice doktor, avukat, mimar, öğretmen, mühendis Akgün ailesinde yetişmişti. Bunun yanında kadınları da okuyor ve çalışıyordu.

Bedir Aslan'ın dört dil bildiğini hatırlıyordum. Belki sayıyı katlamıştı. Yurtdışı seyahatlerinin sınırsız olduğunu da hatırlıyordum. Halam hep onların üretkenliği ve yükselişleriyle övünürdü.

Bedir Aslan ise gayrimenkul zenginiydi. Arsalarda ve konutlarda dev bir satış stratejisine, iş ahlakına ve güvenilir bir isme sahipti.

Beni gördüğünde adımları önce yavaşladı, daha sonra duraksadı. Yanına yaklaşmam için bekliyor olmalıydı. Ama yaklaşırsam da havası yüzünden geri iterdi. Garip bir mıknatıs görevi görüyordu.

"Hayırlı akşamlar, Berna Hanım."

Kalın sesine rağmen tonu hiç değişmeyen yumuşak seslenişiyle aramıza mesafe koydu.

Benim küçük Aslan'ım büyümüştü ve artık aramızda mesafeler vardı.

"Hayırlı akşamlar, Bedir Aslan Efendi," dedim onun mesafesine karşılık vererek. Tebessüm ettim ve başımı sallayarak selam verdim. Aramızdan üç insanın geçebileceği bir mesafe bıraktım.

Çünkü ağır ağabeyimiz öyle istiyordu.

Üstünkörü bir göz teması kurduktan sonra, "Sorununuz giderildi mi?" diye sordu.

"Ne sorunu?"

Bana dik dik bakıp, "Servis geldi ya," diye yanıtladı.

"Ah, evet. Sabah olmuştu zaten, daha yeni eve geçiyorum." O bana dik dik bakarken daha fazla yalan söyleyemezdim. Konuşmayı kasten kısa keserek, "Nuriye teyzeye selamlarımı iletin lütfen," dedim ve yanından hızlı adımlarla çabucak geçtim. Gideceğim sırada sesi sırtıma çarparak beni durdurdu.

"Işıklarınız açık."

Gözüm teras kata ulaşana dek kafamı geriye yatırdım. Işıklar resmen parlıyor, gözümü alırken Bedir Aslan'ın sesi sabrımı sınıyordu. Ama bu defa sesinde hafif şüpheci bir tını taşıyordu.

"Tan ağardıktan sonra ışığa ihtiyaç duymaz insan. Siz güneş varken ışıklara mı ihtiyaç duydunuz?"

Edebiyat yapma, ağır ağabey. İçeride gayrimüslim bir adam saklıyorum!

O herifin gelmişine geçmişine küfürler sıralasam eminim ki buradan Endonezya'ya yol olurdu. Ama sakin ve terbiyeli bir hanımefendi gibi her şeyi ağırdan aldım ve nazikçe ona döndüm.

Ellerini arkasında birleştirmiş, bana bakmakta olan Bedir Aslan'ı görünce, yalan söylediğim için utanarak gerildim. Bana uyguladığı tavrın ağırlığı altında büzüştüm. Ona yalan söylemek bende kötü bir etki bırakıyordu. Belki küçüklüğünü bildiğimden, belki bu adam her zaman dürüst olduğundan.

Neydi onu bu kadar güçlü kılan?

Paniğimi sakladığıma inanarak, "Gündelikçi kadın açık bırakmış olabilir," diye cevapladım.

Halama kiracının evde olmadığını söylemiştim. Belki onlar da bunu bildiği için ışıklarımın açık olmasını tuhaf karşılıyordu. Ev arkadaşımın evimde olduğu yalanını bile söyleyemiyordum çünkü hayatımı benden daha iyi bilen insanlarla yaşıyordum.

Anladım, dercesine başını salladı. Sakin bir sesle, "Nihat Bey'in yıllardır koruduğu bir imajı var," dedi. "Leke düşürmek sadece ona zarar vermez, bilginiz olsun."

"Anlamadım. Ne?"

"Anlayacaksınız," derken yanımdan ayrıldı. "Hayırlı akşamlar."

Tehdit mi ediliyordum? Bedir Aslan her şeyin farkında olup beni uyarıyor muydu? Mizacına göre yumuşak bir uyarı sayabilirdim bunu. Ayak-

larım ezbere bildiği yolları uçarcasına, geçerken olabilecek her rezaletin gösterisi bir film fragmanı gibi zihnimde oynuyordu.

Asansöre vardığımda beklemeden bindim. Teras katına çıkış anım normalde hızlı olurdu ama şimdi bana dakikalar bile uzun geliyordu. Son kata geldiğimde çantamdan kartı çıkarmakla uğraşmayıp şifreyi panelden girdim ve bip sesiyle açılan kapıyı ardına kadar ittim.

İçeri girdiğimde, ayağımın ucunda duran erkek ayakkabısını tekmeleyerek koltuğun arkasına fırlattım. Ruhumdan başlayıp vücuduma nüfuz eden kötü enerjiyi basit bir ayakkabıdan çıkarmak istedim. Felix'e çattığımda gördüğüm karşılık daha çirkin oluyordu ama dikkatsizliği devam ederse öfkem sonunda gözyaşlarına dönüşecekti.

O hiçbir zarar görmeden basit bir şekilde işin içinden sıyrılacaktı.

Öfkeden yükselip inen omuzlarımı esnetmeye çalıştığımda birinin beni izlediği hissiyle arkamı döndüm ve onu gördüm. Balkon kapısına yaslanmış, beni ifadesiz bir yüzle izliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, öylece duruyordu. Kaşları çatık, dudakları düz, gözleri parıltılı değildi. Tekmelediğim ayakkabıya bakmıyordu. Gözlerim uçtuğu yere istemsizce kaydı. Sağa yatmış şekilde duruyor, alt tabanı yüzüme bakıyordu.

Off! Ayakkabısını tekmelediğimi görmüştü.

"Ayakkabım..." diye söze girdiğinde bakışlarımız yeniden buluştu. "Niye koltuğun arkasında?"

Sesinin duygusuzluğu, içimde sönmeye yüz tutan öfkeyi ateş tutulmuş çıra gibi yakarak harladı. "Tekmeledim de ondan," dedim alaya alarak. Onu mu yoksa kendimi mi alaya alıyordum, bilmiyorum ama sakin kalmam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Tek kaşını imayla kaldırınca ilk duygu belirtisini almış oldum. Yaslandığı yerden ayrılarak duruşunu düzeltti. Elini cebine koyarak bana doğru geldiğinde ifadesi meraklı ve anlam veremediğim bir şeyle çalkalanıyordu. Yanaklarının dalgalanmasına bakılırsa öfkeleniyordu.

İşe giderken giydiği kıyafetler üzerinde değildi. Yine günlük kıyafetlerle akşamını geçiriyordu. İmparatorluğu olan bir adam gibi değildi ama hâlâ enerjisinden konumunun üstte olduğunu hissedebiliyordum.

Bakışlarından mıydı? Yoksa cüssesinden miydi? Belki de kokusundandı, ha? Eril gücü hissetmemek için bir bez bebek olmam gerekiyordu. Ben bir dişiydim, kahretsin ki eril gücü yüksek bir adamla yan yana geldiğimde dibine kadar hissediyordum. Ama bu adamdan aldığım hisler müthişti, sarsılmazdı ve beni uçuruyordu.

Kokusu... Kokusu delirticiydi.

"Sarı cüppelinle iyi anlaşıyorsunuz."

Cümlenin başındaki benzetme yüzünden kaşlarımı istemsizce çattım.

"Sarı cüppeli mi?"

"Tuhaf tuhaf konuşan ve gezen o adamdan bahsediyorum."

Bedir Aslan'dan ya da Mükremin Efendi'den bahsediyordu. İki adam da gayet nezih ve saygın insanlardı. Onlar hakkında böyle konuşması zaten köpüren öfkemi kusmamı sağladı.

"Saygısızlık yapma!"

"Tuhaf değil mi?" diyerek üzerime geldi. Beni kışkırtmaktan acayip zevk alıyordu.

"Tuhaf olan sensin ve ağabeyin," diye patladım. "İnsanların nasıl giyindiği seni asla ilgilendirmiyor. Sözlerine dikkat et."

Dudağını uçuklatarak nefesini hüp diye içine çekti. Sonra altdudağını zevkle dişledi. "Oo, bakıyorum da epey korumacı çıktın." Alaycı gülüşüyle beni dalgaya aldı. "Tanıdığın biri o zaman."

"Evet," dedim kafamı şiddetle sallarken. "Bedir Aslan tanıdığım biri."

Tek kaşını imayla kaldırdı. Ardından düşünüyormuş gibi yaparken başını salladı.

"Demek adı Bediğ Aslan?"

"Evet, ayrıca konu şu an Bedir Aslan değil. Neden ışıkları açık bırakıyorsun?"

"Anlamadım?"

"Işıklar neden açık? Aşağıda beni gördüğünde evin ışıklarının açık olduğunu söyledi. Açık açık uyarıldım."

Yanakları yine dalgalanıyordu ama bu defa bakışları daha net bir ifadeyi yansıtıyordu.

"Evinde bir kiracıyla kaldığını bilmiyorlar mı? Ayrıca kaç yaşındasın sen?"

Sorusunu cevaplayarak hayatım hakkında hiçbir bilgiye sahip olmayan adamın yargılamalarla ültimatom vermesine göz yummayacaktım.

"Soruma cevap ver, Felix?"

"Kaç yaşındasın sen? Gereksiz insanların seni yargılamasına veya karışmasına neden izin veriyorsun? Böyle mi ayaklarının üzerinde durmayı düşünüyorsun? Duruşun buysa savaşan bütün kadınlar adına yazık olur," diyerek bana tehlikeli sayabileceğim bir adımla yaklaştı.

"Ailem hakkında bilgi sahibi değilsin. Söyleyeceğin her kelimeyi hakaret sayarım. O yüzden şansını zorlama, Felix," diye net bir şekilde uyardıktan sonra konuyu ona çevirdim. "Ağabeyin nerede?"

Hızlı bir burun çekişinden sonra, "Geç gelecek," dedi.

"Kaç gibi gelecek?"

"Bilmiyorum, ağabeyimin nöbetini tutmuyorum."

"Ama ben tutmak zorundayım. Sabaha kadar o adamın nöbetini tutacak değilim. Rica ediyorum, onu ara ve erkenden gelmesini söyle."

"Beğna..." diye tuhaf bir tınıyla ismimi zikrettiğinde içimi titreten o hisle kuşandım. *Siktir.* Bana yaklaşıyor, beni etkileyecek hareketlerde bulunuyordu. Ve biz çirkin bir tartışmanın ortasındaydık.

"Sen Harold ailesini tanımıyor musun?"

İlgisiz bir tavırla sorusunu geçiştirdim. Bilgilerim Senem'in anlattıklarından ibaretti. Onun hakkında bilgimin olmadığını bilsin diye, "İllegal işler mi yapıyorsunuz?" diye sordum.

Sorumun kasıtlılığı çenesinin kilitlenmesini sağlayınca içimdeki öfke buzları bir nebze çatladı.

Oh olsun!

Sabır çeker gibi gözlerini yumup bir şeyler mırıldandı. Onurunun zedelendiğini görebiliyordum. Aynı evde tanımadığım bir dünya deviyle yaşıyordum. Bilinmemek gururuna elbette dokunurdu.

Gözlerini koca salonda hızlıca gezdirerek, "Şu an bu evde..." dedi. "Mutfakta, banyoda, çantanda, her yerde bizden bir parça var. Yani üzgünüm, sırf sen yakalanacaksın diye Levi milyon dolarlık sözleşmelerini yarıda kesip eve gelemez. Ki birazdan ben de çıkacağım."

"Çıkacaksın, öyle mi?"

Sorumu duymazlıktan gelerek bana az önceki davranışımın karşılığını verdi.

"Üstelik Levi, sabahki tavrından dolayı çok öfkeliyken, bir çocuk gibi onu arayıp eve gelmesini isteyemem. Dünya kadar kira ödediğim evde çocuk gibi azarlanıyor, annemle babama hesap verir gibi giriş çıkışlarımın takip edilmesine göz yumuyorum. Susuyorsam bir kadına saygı duyacak şekilde yetiştirildiğim içindi. Sana üç ayı hediye ettiğim için teşekkür etmelisin. O yüzden sınırlarını aşıp..." dediğinde yanımdan geçerken bana doğru eğildi. "Beni sınama!"

"Onu aptal sekreterine söyle!" diye arkasından bağırdım. Bir karşılık alamadım. Sesim duvardan duvara çarpıp beni vurdu. Koca salonda tek başıma bırakılınca anladım ki haksız olan bendim. Fakat sabah tepki vermeyen adamın az önce yaptıkları garipti. Ağabeyi hakkında konuştuğum için miydi? Ona emir verdiğim için olabilirdi.

Bu ruh haliyle, yükselmelerle, devamlı tartışmalarla ve korkularla üç ay geçmezdi. Bu işin artık hiçbir oluru yoktu. Felix'e parasının yarısını verip geri kalanını da takside bağlayacaktım. Evden ayrılan ben olursam halam bir adamla yalnız kaldığımı bilecekti ve bu sefer başım daha çok

ağrıyacaktı. Bedir Aslan beni açık açık uyardıktan sonra anlaşmayı sürdüremezdim.

Dün sofradan kalkıp giden bendim, bugün beni koca salonda tek bırakan Felix'ti.

Küçük bir saksıda yeşeremeyen bir çiçek gibiydim. Etrafımdaki herkes güneş gibi parlarken köşede duran ve büyümeyi hiç bilmeyen o çiçektim ben. Hayatımı hep böyle geçirmiştim. Çocukluğumu, ergenliğimi, gençliğimi... Yaşayamadığım delidolu gençliğimi...

Belki de annesiyle babasını kaybeden her çocuk böyle hissediyordu.

Seni suluyorlar ama sevgileri lütuf üzerine kurulu olduğundan büyüyemiyorsun.

Ben, bana lütfedilen yetersiz sevgilerle büyümüştüm. Felix bu yüzden haklıydı; kendi kararlarımı sırf beni yetiştirdikleri için veremiyor, hayatıma müdahale etme hakkına sahip olduklarına inandıkları için bunu pervasızca uyguluyorlardı. Bir yetişkin olduğuma inanmıyorlardı.

Bir yerden sonra kalkıp o ipi onların elinden almak kolay değildi. Kolay gibi görünüyordu ama değildi.

Kulağımı dolduran sesleri işitince düşüncelerimden sıyrıldım. Hâlâ salonda Felix'in beni bıraktığı yerdeydim. O ise üzerini değiştirmişti. Üzerine spor bir şort ve kapüşonlu bir hırka geçirmişti. Ayağında spor ayakkabıları vardı. Büyük ihtimalle yürüyüşe çıkacaktı. O çıkmadan bu işi halletmem gerekiyordu.

Benden istediği, ipleri elime almamdı. İlk önce onun ipini kesecektim.

"Evden ayrıl," dedim sert bir sesle. Kararlı duruşumdan ödün vermemek için omuzlarımı dikleştirdim. "Ödemesi ne ise yapacağım."

Kapıyı açmak yerine durup beni dinliyordu. Bana bakmıyor, söylediklerimi tartıyordu. Onu az çok tanımıştım. O sakin görüntünün altında manyak bir adam barınıyor, dokunduğumda yüzeye çıkıyordu. Felix içindeki vahşiyi tutmayı iyi biliyordu sadece. Yoksa dünyaya hükmeden varlıklı bir aile nasıl olabilirlerdi ki?

"Anlamadım, ne?"

"Evden ayrıl.

Ayaklarının üzerinde o ağır cüsseyi taşımıyormuş gibi ustalıkla dönüğünde, gördüğüm şey nefesimi kesti. Tanıştığımızdan beri ilk defa yüzünde bu denli kötücül ve tehlikeli bir ifade yakalamıştım.

Sanırım haklıydı. Ne olursa olsun Felix benim için bir şeyler yapmış, bana ayak uydurmayı seçmişti. Nankörlük edip can sıkıntımı ondan çıkarıyordum.

"Bana emir vermemen konusunda seni uyarmıştım!" diyerek sertçe çıkıştı. Burnundan soluyan bir adamla evde yalnız olmanın korkusunu yeniden yaşıyordum. Ama bu adam bir yabancıydı.

"Emir vermiyorum," diye düzelttim. "Evden ayrılmazsan halama her şeyi açıklayacağımı söylüyorum."

"Beğna! O sınırı aşma."

"Defol gi-" dememle daha lafımı bitiremeden dibimde bitti. Çenemden yakalayıp beni acımasızca kendine doğru çekti. Sanki boylarımız ve cüsselerimiz eşitmiş gibi beni incitiyordu.

"Kanunlara göre bu evde oturmayı hak eden kim?"

İşte o haklı kibir.

"Çık."

"Cevap ver!" diye bağırdığında korkuyla gözlerimi kapadım.

"Kanunlar umurumda değil!"

"Halanı arıyorsun ve yarına kadar bu evden defolup gidiyorsun. Sabah seni burada görürsem avukatlarımı karşında bulursun."

"Gitmeyeceğim. O avukatları getirmezsen adam değilsin."

Çenemi biraz daha sıkıp dudaklarımız arasında bir milimlik mesafe kalana dek beni kendine doğru çektiğinde, nefes almayı bıraktım. Onunla bu kadar yakın olmak tehlikeliydi. Üstelik gözleri bu kadar kötü bakarken.

Bana iğrenç bir varlıkmışım gibi bakarken...

"Tıpış tıpış gideceksin. Gitmezsen sana bu evi cehennem ederim."

Hayatımdaki insanların yükünden sonra beni tehdit eden bir adamın baskısı altında kalacağıma ölürdüm!

O fark etmeden elimi yüzüne doğru kaldırdım. Tırnaklarımı boynuna geçirdiğimde, "Tam da şeytana benziyorsun," dedim. Tırnaklarımla kazıdığım teninde izimi bırakırken kulağına doğru eğildim. "Sana acı vermek sevaptır."

Çenemi bırakıp, herhangi bir karşılık vermeden evden inanılmaz bir hızla ayrıldı. İki baskın karakterin çatışmasına şahit olmuştum. Nasıl oluyordu, bilmiyorum ama bu adam tutkumu besliyordu.

Fakat gittiğinde sızlayan bir çene ve ağrıyan bir kalple salonun ortasında tek başıma kaldım. Bu savaşın kazananı belliydi zaten.

Felix Harold'la yarışmak, aptallıktı.

Darmadağınım. Zihnim bir tür oyunun içinde sıkışıp kalmış gibi. Güçlü bir lordun, tutsak prensesi kurtarmaya çalıştığı bir seviyede, lort seviyeyi geçse zihnim kurtulacak ama prenses kurtulmuş mu öğrenemeyeceğim gibi...

Yine bir tutsaklığın içinde olacağım yani.

O haftayı, Felix'in olmadığı bir evde geçirmiştim. Lort hâlâ seviyeyi geçememişti. Onun daimi askeri de ortalıkta yoktu. *Kafanız karışmasın, ağabeyi Levi'den bahsediyorum.*

Nerede olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Bu sabah cesaret edip odasına girdiğimde her yeri temiz bulmuş, Levi'ye ait bir çanta görememiştim. Büyük ihtimalle ben işteyken, birileri gelip odasını toparlamış ve eşyalarını almıştı. Buradaki özel asistanı da olabilirdi.

Kişisel eşyalarını herkese emanet edecek bir adam değildi. O çok titiz ve takıntılıydı.

Bugünkü son mailin çevirisini de bitirip fotokopi odasına gitmem gerekiyordu. İşlerin çoğunu kapmıştım. Sitede herhangi bir sıkıntı da yoktu. Kimseyi görmüyor, pek de karşılaşmıyordum. Eve yorgun ya da kırgın döndüğüm için de olabilirdi.

Belki de kırılan Felix'ti.

Bunu düşüncelerimden defettim. Kırılan bendim. Felix her seferinde üstünlüğünü, statüsünü acımasızca kullanıyor ve beni yeniyordu. İncitilen bizzat bendim, onu düşünerek kırgınlığımı paylaşamazdım.

Nasıl olsa eve gelecekti. En azından o gelene kadar bir yol daha bulurdum. Bu evi bana bırakacak değildi. Beni tehdit eden adam öyle tıpış tıpış gitmeyecekti.

Bunu biliyordum.

"Berna, yukarı çıkman lazım. Fahrettin Bey seni bekliyor."

Sena beni ulaşamadığım kata yönlendirdiğinde hem şaşırmış hem de içten içe ürkmüştüm. Anında kendimi sorgulamış, çevirilerimi hızla gözden geçirmiştim. CEO tarafından çağırılacak bir yanlışımın olmadığına kanaat getirdiğimde kalbimdeki panik durmak yerine coşmuştu.

Şayet işimle alakalı bir sorun olsaydı Hülya Hanım ya da Hakan Bey benimle iletişime geçerdi. Fahrettin Bey'in uğraşmaya gerek bile görmeyeceği bir katmandaydım. Uluslararası bir krize sebep olmadığım sürece tabii.

Enişte mle ve halamla ilgili konuşacağımızı umut ediyordum. Aile dostu oldukları için muhtemelen onlar adına nasıl olduğumu soracak ve onların bünyesinde çalışmanın nasıl olduğuna dair üstünkörü sorularla muhabbeti ilerletecekti. Kafamda kurduğum her şey paniğim yüzündendi.

Fahrettin Bey'in benim için nötr bir duygu beslediğine inanıyordum. Sonuçta adım *Felix'e evlenme teklifi eden stajyer* olarak çıkmıştı ve olaydan beri herkes bir parça eğlendiği için daha yumuşaktı. Evlilik rezaletimin

başka taraflara çekilmemiş olmasını umuyordum. Şirkette çıkan dedikodular alt tabaka kadar üst tabakayı da ilgilendiriyordu.

Bir profesyonel gibi omuzlarımı dikleştirdim. Dördüncü kata kendimden emin ve güçlü bir kadın olarak çıktım. Sekreteriyle görüşmem ve odaya alınmam yirmi saniye kadar sürmüştü.

Fahrettin Bey beni gördüğünde işine ara verdi.

Artık bir parçası olmuş o tebessümüyle, "Hoş geldin, Berna," diyerek beni karşıladı.

"Hoş buldum, Fahrettin Bey, beni çağırmışsınız. Bir sorun mu vardı?" diyerek direkt konuya girdim. Uzatmaları sevmeyen bir adam olduğunu biliyordum. Şu durumda benim de pek sohbet havam yoktu. Ne olduğunu hemen öğrenmek istiyordum.

"Hayır. Geç, otur lütfen."

Daveti üzerine geçip oturduğumda odanın kapısı çalındı ve sekreteri içeri girdi. Elinde iki kahve vardı. Kahveleri görmemle tüm endişem uçup gitti. Enistemi soracaktı. Kesinlikle onlar hakkında konuşacaktık.

Sekreter kahveleri bırakıp, çıktıktan sonra Fahrettin Bey hiç ara vermeden konuşmaya başlamıştı bile.

"Berna'cığım, Nihat seni bana ilk önerdiğinde açıkçası biraz tedirgindim. Güçlü ellere imtiyaz tanısam bile torpili sevdiğim söylenemez. Üç dil bildiğini söyleyince potansiyelin gözümde büyüdü. Tabii bir stajyere göre, üstelik alanı olmadığı halde teknoloji şirketinde çalışan birine göre pek çok hatanın olabileceğini düşünmüştüm. Ama bu iki hafta içinde hiçbir çevirimizde hata görmedik. İlk gün yaptığın konuşma da çok iyiydi. Onun dışında, şirkette çoğu kişiye yardımcı olduğunu da duydum. Böyle azimli gençler bize her zaman lazım. Şimdiden bu teklifi etmek erken belki ama başkalarının da ilgisini çektiğine göre seni kaçırmayı istemem."

O kadar hızlı ve akıcı konuşuyordu ki aptal biri olsam kaçırırdım ama her cümlesini iltifat sayarak yutmuştum. Fakat son cümle...

"Nasıl yani?"

"Hindistan'daki şirketimiz için şimdilik Bay Felix'in ofisine geçiş yapman gerek."

"Anlamadım, ne?"

Felix'in ofisi ne alakaydı? Onlar mı beni istemişti?

"Biliyorsun ki HRL FAM GROUP yalnızca Merkez Bankası'nı yönetten bir aile şirketi değil. Bünyelerinde bulundurdukları iş alanı aklımızın alamayacağı büyüklükte. Doğru şirketlere yatırım yaparak fonlarını büyütüyorlar. Aynı zamanda HRL FAM, tohumlarını bütün ülkelere yaymaya çalışıyor," derken takdir eden bir sesle onayladı. "Başarıyorlar da."

Harold hakkında herkes her şeyi çok iyi bilirken ben aynı evde yaşadığım ve kavga ettiğim adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Yatırım yapmak istedikleri teknoloji şirketi de biziz. Tabii bunun için araştırma ve sıkı bir çalışma şart. Hindistan'daki ofisimizi de biliyorsun. Bağlantılarımız güçlü, iş ahlakımız aynı ve çalışma prensiplerimiz uyumlu olduğu için orasıyla da iletişim halinde kalmak istiyorlar. Ağlarını geniş tutuyorlar diyebiliriz. Senin çalışman da dikkatlerini çektiği için kısa bir süreliğine onlarla çalışmanı istediler. Biz de kabul ettik."

Sonunda cevabımı almıştım. Ama doğru anladığımdan endişeliydim. Felix beni ofisine istiyordu. Kavga edip evden ayrılan Felix Harold, beni yanında istiyordu, öyle mi?

"Bizim işimizi kolaylaştırdığın için elbette seni vermek istemezdim ama anlaşmamız açısından bir sorun çıksın istemedim. Harold ailesiyle iş yapmak kolay değildir. Onları kaçırmak istemeyiz. Tabii bu senin adına büyük bir fırsat olduğu için önüne geçmek de istemedim."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. *Hayır*, deme şansımın olup olmadığından şüpheliydim. Belki başkası olsa sevinçten havalara uçardım ancak istemiyordum. Felix'le çalışmak, mentalim için riskliydi. Konuşmak için ağzımı açtığım sırada Fahrettin Bey eliyle kapıyı gösterdi.

Ama ben hiç konuşmamıştım.

Hakkım neredeydi?

İnsan hakları?

"Bugün başlaman isteniyor. Arada bir sana bazı maillerimiz gelecek. Bir nevi iki yerle çalışmış olacaksın. Maaşın da ona göre yükseltildi. Onlar primlerle seni destekleyecekler."

Felix Harold bana para mı verecekti? Dolarla çalışan adam...

Kafam allak bullak bir şekilde, hiç dokunmadığım kahvemi masada bırakarak odadan çıkım. Birileri arabanın hazır olduğunu söyledi ama kim olduğunu idrak edemedim. Çantamı hazırlarken aldığım iş teklifinin gerçekliğini sorguladım. Sorgum, kendimi bir anda Felix'in ofisine giderken bulduğumda sonlandı.

O mu beni istemişti yoksa başkalarının dikkatini mi çekmiştim? Bir haftadır eve gelmeyen adam beni böyle mi ayağına çağırıyordu?

Muhtemelen evden ayrılmadığım için aklınca böyle intikam alıyordu. Belki de beni alacak, iki gün sonra bir bahaneyle kovacaktı. Bu durumda önceki işimden de olacaktım.

Ona güvenmiyordum.

İkimiz de evimize yakın yerlerde çalışıyorduk. Araba mesafesi bek-

lediğimden de kısa sürmüştü. O halde Felix yine bana bu kadar yakın mıydı? Nasıl bir kader ağı ki her yol ona çıkıyordu?

Çalıştığım ofisten farksız, camlarla kaplı bir rezidansın önünde durduk. Bir işhanı demek için fazla modern, fazla büyük, fazla devasaydı. Kapıda beni soğuk, hareketleri ezber olan bir kadın karşıladı. Hiç konuşmadan şirketin son katına çıktık.

İçim içimi yiyordu. Kiminle görüşecektim? Beni kim istemişti? Öncelikle bunu öğrenmem gerekiyordu.

Büyük bir kapının önünde durduğumuzda cevabımı saniyeler sonra alacak olmanın heyecanıyla gerildim. Duygularımı zirvede yaşamayı kendime yasakladım çünkü panik halinde olmam, her şeyi baltalamam demekti.

Kadın iki eliyle, iki kanatlı kapıyı iterek açtığında çaktırmadan nefesimi bıraktım. Odanın kapısı yeni bir dünyaya açılmış gibiydi. Sonunda lort seviyeyi geçmiş, prenses tutsaklıktan kurtulmuştu.

Hemen karşımda, büyük bir masanın arkasında çalışan Felix Harold'ı gördüm. Bir haftanın sonunda onunla nihayet karşılaşmıştım. Aslında lort seviyeyi geçmemişti, lort yeni simülasyon açarak oyunu kendi lehine çevirmişti.

Artık onun tutsağıydım.

Bir devin iş dünyasına nasıl hükmettiğini izliyordum. Güçlü kollarını, çalışmaktan kaya gibi sertleşmiş geniş omuzlarını, hiç dağılmayan saçlarını, -evde nasıl dağıttığını bildiğim saçlarını- hükmeden yeşil gözlerini...

O artık bir lort değil, bildiğim yeşil gözlü canavardı.

İtiraf etmeye korksam da onu özlemiştim. Her gün çıkıp gelecek umuduyla beklediğim kapıya son iki gün bakamaz olmuştum. Şimdi bana açılan kapıdan onu izliyordum.

Beni içeriye çeken o enerjisini hissettiğimde adımlarım garip bir şekilde bu enerjiye uydu. Kapı arkamdan kapandığında, artık yalnız kaldığım canavarımla doğrudan bakışmayı sürdüremedim. Onun garip çekiminden kurtulmam için kendime kısa bir an tanımalıydım.

Üstümde toz varmış gibi elbisemi temizledim ve bu sırada gücümü geri kazandığıma inanarak başımı kaldırdım. Yine dimdik duruyordum. Yanlış bir hareketim yokmuş gibi ve haklı taraf benmişim gibi.

Beni çağıran Felix'ti.

Hayır, beni bizzat isteyen Felix Harold'dı.

"Böyle mi özür diliyorsun?"

Ayağa kalktığında gülümsedi. Esrik gülüşü gamzesini gün yüzüne ç

kardı. Günler sonra ilk defa gamzesini gördüm. Keşke dizlerimi titreten bu gülüşü görmeseydim.

Sandalyesinden kalktığında ayak parmaklarım topuklu ayakkabımın içinde büzüştü. Onun çekimiyle kuşanmıştım yine. Beni bir mıknatısmış gibi kendine çekiyordu.

Siktir! Bu bir tür büyü gibiydi.

Bana doğru yaklaşınca ayaklarım arkaya doğru geriledi. Bu istemdışı hareket de neydi? Neden kaçıyordum ki? Ayaklarımın olduğum yerde durmasını istiyordum. Bütün gücümle direnmek istiyordum. En son bana böyle geldiğinde kırılmıştım. Belki de beni tekrar kırmasından korkuyordum.

Beni kırmasını istemiyordum.

Ama kıracaktı. Bunu hissediyordum.

"Özür mü?" diye sordu hafif bir şaşkınlıkla.

"Evet. Bu tam olarak bir özür gibi görünüyor."

Kaygısızca omuz silkti. Benim öyle düşünmeme izin veriyor fakat düşüncemle ilgilenmiyormuş havası yaratıyordu. Ellerini cebine koyarak, bana doğru sakin adımlarla yaklaşırken de gücünü göstermeye devam ediyordu.

Kabul, bastırdığım tedirginliğim yüzeye çıkmak için beni zorluyordu. Daha ne kadar bastırabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Aksine..." derken oyunbaz gülüşüyle beni baltaladı. "İplerin kimin elinde olduğunu gösteriyor."

Onu bakışlarımla küçümsedim.

"Bana gücünü paranla göstermen acınası."

"Fahrettin Bey'e para teklif ettiğimi mi ima ediyorsun?" Cık cıkladı. *Korkuyorum.* "Gücümü hafife alman canımı sıkıyor."

"Görmek istemediğimdendir."

Bir cepheyi kuşatır gibi acımasızca güldü.

"Göreceksin."

Yine o korkutucu yakınlık...

O can sıkıcı koku...

Ve o kahrolası mükemmel dudaklar...

"Ne? Ne istiyorsun benden?" diye sordum. "Bir haftadır eve gelmiyorsun." Son cümle ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Bunu sormayacak, onu düşündüğümü bilmesine izin vermeyecektim.

İstediği bir şeyi almış gibi parlayan gözlerinden gözlerimi alamadım.

"Beni mi özledin yoksa?"

Buna net bir cevap vermek imkânsızdı. Onunla ilgilenmediğimi gös-

termeliydim. Gözlerim son gidişinde bıraktığım hasar noktasına usulca kaydı. O bronz tene...

"İyileşti mi?"

Gözleri seğirdi. Tenine dokunduğumda, boynunu tırmaladığımda arzu ikimizi de yakmıştı ama o an görememiştim. O dokunuşun tutkumuzu nasıl harladığını bir hafta boyunca düşünmekten kaçınmıştım ama bu adam gerçekten kaşınmıştı.

"İyileştirmek ister misin?"

"Hayır."

"Belki sadece senin iyileştirebileceğin bir şeydir."

"Niye? Ruhuna mı dokundum?"

Gardı kırılmış gibi davranarak omuzlarını düşürdü. Tek yaptığı beni kandırmaktı. "Hâlâ sertsin, Çilli," dedi geçmişimize atıfta bulunarak. "Seni nasıl yumuşatabilirim?"

Gözlerimle halimizi işaret ederek, "Bu saçmalığı anlatmaya başlayarak," dedim.

"Bu saçmalık?"

Ofladım.

"Benim burada ne işim var?"

"Anlaşmamızın bir parçası," dedi beni taklit ederek. "Burada benimle çalışacaksın. InfoTech'te yaptığın her şeyi burada da yapacaksın ama alanın biraz daha geniş olacak. Katılımların daha fazla olacak. Çabuk adapte olacağını bildiğimden sıkı bir programın olacak. Primlerini ona göre alacaksın. Hindistan'daki ofisle bağlantıyı doğrudan sen kuracak ve bizi bilgilendireceksin. Araştırmaların daha çok oraya yönelik olacak."

İş dünyasına bir torpille atılmış çeyrek stajyerden beklentileri bu kadar yüksek bir işadamı olabilir miydi? Hayır, ben romantik komedi dizisi mi izliyordum yoksa bunlar gerçekten benim başıma mı geliyordu?

Okey. Kendimi asla küçük görmüyordum ama insanlar bu mertebeye ulaşmak için varını yoğunu verirken ben nasıl iki haftada gelebilmiştim?

"Anlaşma için senden istediğim tek şey bu. Ev için de elimizden geleni yapacağız."

"Sadece senin istediğin şeyler," dedim tek kaşımı imayla kaldırarak. Beni nasıl yendiğini göstermeye çalışıyordu. Ve eve geri döneceğini söylüyordu. O halde para teklifim reddedilmişti.

Senin önde olduğunu zaten kabul etmiştim, Felix.

"Evet, şirketime geçiş yapacaksın. Aileni araştırdım. Zor bir aileyle baş etmeye çalıştığını da görüyorum. Bunun için hedeflerini kaybetmeni istemem. O yüzden dediğimi yap."

Kanıma dokunan adamın damarına basmazsam adam değilim.

"Ya yapmazsam?" dedim gözlerinin içine bakarak.

"Bu üç ay boyunca *benimsin*. İstersen efendi efendi kabul et istersen de zorla kabul et."

Benimsin, derken tınısı sahipleniciydi. Ona ait olduğumu bas bas bağırıyordu.

"Zorba herif!"

Bir elini kapıya yaslayarak beni sıkıştırdığında üzerime doğru eğildi. Bunu yaparken hem eğleniyordu hem de yeni lort prenses oyunumuzda seviyeler açıyordu. Ve bu seviye benim en sevdiğim seviye olmuştu.

"Hadi, o şeytana işkence çektir de sevabını kazan bakalım!"

Beni, benim lafımla vurmuştu. İşte şimdi canım sıkılmıştı.

Feci şekilde hem de!

6

Kirli Yemekler

Kokun baş döndürücü ve ben, orada can vermek istiyorum

Oyalanma.

Dudaklarda kaybolmak kolaydır.

Kaç, kaçabildiğin kadar.

Felix'ten kaçabilecek miyim? Ya da... Kaçmak istiyor muyum?

Kendime sorduğum soruları cevapsız bırakmak, en nefret ettiğim şeylerin başında geliyordu. Kendimle bile savaşacak gücüm yoktu.

Beni ben bitiriyordum.

"Hadi, cevap ver."

Dudağıma doğru fısıldarken ısrarcı oluşu muydu beni geren? Yoksa sıcak nefesinin dudağımı bir rüzgâr gibi yalaması mıydı? Bedenimi saran bu ürpertinin hesabını kime soracaktım? Tüylerimi diken diken eden bu sesin etkisinden nasıl kurtulacaktım?

Ne olduğunu anlamadım ama her şeyi hissettim.

"Ne istiyorsun?" diye açık açık sordum.

Ne istediğini biliyorum.

"İstediğin sevabı sana kazandırmak istiyorum. Böyle bir şeytan bulamazsın."

Sesindeki alaylı tonu yakaladım. Benimle alay ediyordu.

Kaç, Berna. Olabildiğince kaç. Seni manipüle eden bu adamdan arkanı bile bakmadan kaç.

Altdudağımı dişleyerek, "Sınırları aşıyorsun," diye uyardım.

Gözleri ısırdığım noktaya takılı kaldı.

"Geçen akşam kucağımdaydın."

"Pislik!"

"Dilin çok uzun, Çilli."

"Seni o dille boğarım!"

Yüzüne yerleşen şeytani sırıtışı görünce onu ittim ve çabucak uzaklaştım. Arzunun harlandığını ikimiz de hissetmiştik. Açık seçik sözlerle

artsak da birbirimizi korumak için uzaklaşıyorduk. Aslında ben uzaklaşıyordum, o da bunu yaptığım için bana gülüyordu.

Kesik bir gülmeden sonra sırtını bana dönüp, "Akşam uzun uzun konuşacağız ama öncesinde seni bekleyen Mina'ya git," dedi. "Yapacak işlerin var."

"Evine dönüyorsun yani?" diye sordum emin olmak için. Şaka yapmasını beklemiyordum, zaten şaka yapamıyordu.

"Beni özlediğine göre evet," diyerek dişlerinin arasından enfes bir nefes çekti. "Seni kendimden daha fazla mahrum bırakamam."

Kışkırtma görevine aylık abone olan adama cevap yetiştirmekle uğraşmadım. Bana varlığının mükâfat olduğuyla ilgili şarkılar söyleyen adamı arkamda bırakıp odasından çıktım. Son dakika söyleyeceğim lafı kapıda beni bekleyen kadını gördükten sonra yuttum. İçime dert olan sözlere tezat bir tavırla yüzüme sahte bir tebessüm yerleştirdim ve kadının beni yönlendirmesine izin verdim.

Hayatınıza yön veren her şeyi sorgular mısınız? Ben bir polisten çok daha fazla mesai harcıyordum. O kadar çok sorguluyordum ki bazen kafamı dişlemek istiyordum. Mesai çıkışım asla olmuyor, tükenme evresine geldiğimde kafa iznine anca çıkıyordum.

Durgun bir kafayla günü geçirmek en sağlıklısıydı. Yönlendirildiğim kadınla ilerlerken kendime sakin olduğuma dair telkinlerde bulunuyordum. İlk günüm, iyi insanlar ve mükemmel bir şirket... Böyle düşünmek her zaman iyiydi.

Bu iyi niyetin seni bir gün öldürecek. Sesini çıkarman gerek!

İç sesim bana meydan mı okuyordu? Felix'e ağzının payını vermeyip hâlâ buranın iyi olduğunu düşündüğüm için savaşa davet ediliyordum. Savaştığım pek çok şeyin arasına bir kaos daha ekleyemezdim.

Benden bu kadar!

Yeni bir departmana, yeni bir iş ortamına adapte olma sürecini kolaylıkla geçirmek zorundaymışım gibi kendime yüklenmeden önce, bana yardımcı olan -adının Mina olduğunu öğrendiğim- soğuk kadın yapmam gerekenleri kısa ve net bir şekilde anlatırken kalbimi ferahlatan bir detay da eklemişti. Kendimi asla kasmamam gerektiğini, burada herkesin bana kolaylıkla yardımcı olacağını ve zaten yanında çalışacağım Kerem Bey'in anlayışlı ve fazlasıyla kafa dengi olduğunu belirtmişti.

Sizi temin ederim ki soğuk insanların sözleri bana daha güvenilir geliyordu.

Ortamım InfoTech'ten daha farklı olacaktı. Muhtemelen orada geçir-

diğim tatlı yoğunluğu bu süreçte geçiremeyecektim. Bu noktada Mina'ya güvenmekten başka bir yol bulamıyordum.

Beraber çalışacağım yeni iş arkadaşımla tanıştırılmak üzere odasına alındım. Beni neşeli bir adam karşıladı.

"Kerem Ekinci," dedi sahici gülümsemesiyle. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Gerçek bir memnuniyet gördüğümü söylemek için erkendi. Kanımda gümbürdeyen heyecana da verebilirdim ama Kerem'in inanılmaz bir enerjisi vardı. Buraya gelene kadar pek çok yakışıklı erkek görmüştüm. Felix'ten sonra standardı en yüksek erkek şimdilik Kerem'di.

Uzun ve dalgalı kahverengi saçlarını geriye doğru dağınık bir şekilde taramıştı. Kulağındaki küçük küpe, adamın neşeli tavrına serseri bir hava katmıştı. Yüzünden anladığım kadarıyla da küçüktü, belki de benim yaşlarımdaydı.

Hoş, kaslarına yaptığı yatırımı hesaba alırsak büyük bile sayabilirdim. Beyaz gömleğini zorlayan kol kaslarını, bir kadın tarafından tutup, koparılacakmış gibi gerilen düğmelerini incelerken bunu hissettirmemek için ecel teri döküyordum. Adımın ilk günden röntgenciye çıkmasını elbette istemezdim.

Kerem Bey biraz ağız sulandıran, insanüstü bir varlık olduğundan kendimi kaptırmıştım.

Uzattığı elini, içimdeki manyak Berna'ya tezat bir tebessümle sıktığımda kendimi tanıtma nezaketinde bulundum. İlk izlenimlerime göre biz fena halde anlaşacaktık. Bana şirket içerisinde neler yapabileceğimi anlatırken oldukça açıktı. Lafı dolandırmadan, gözümde büyütmeden, üzerime bir sorumluluk yıkmadan, tamamen destek göreceğim konusunda güvence vererek profesyonelce anlatıyordu.

Tedirginliklerim, soyduğum bir kitabın dış cildi gibi beni özgür bıraktı.

"Demek Nihat Pektaş enişten oluyor," dedi keyifli bir mırıltıyla. "Saygıdeğer bir adamdır. İş ahlakı onunla iş yapmış herkes tarafından bilinir ve çok sevilir."

"Tanışıyor musunuz?" diye sordum günlük sohbete dönmenin keyfiyle. Kerem zaten rahat bir adamdı fakat benim tedirginliğimi gördükten sonra ortamı yumuşatmak için elinden geleni yapmıştı. Şimdi o uğraşın keyfiyle enişteni konuşuyorduk. Fahrettin Bey'in odasında içemediğim kahveyi içerek...

"Evet," derken sesi keskin ve neşeliydi. "Kısa bir süreliğine çalışma şerefine nail oldum. Çalışanlarına değer veren, oldukça cömert bir insandı."

"Kesinlikle, her zaman öyledir."

Katı kurallara sahipti ancak kimsenin hakkını yemeyen bir adamdı. Zaten çevresi tarafından pek çok kez dile getirilirdi. Halam bu yönüne âşık olmuş ve onu seneler önce bu yüzden kabul etmişti.

"Kısa süreliğine burada bulunacak olman üzücü. Birkaç mailin bana ulaştı, her çalışma bana titizlikle geldikçe mutlu oldum."

Demek işlerim burada olmadığım halde Kerem'in onayından geçiyordu. Fakat neden onun onayından geçtiğini anlamamıştım. Buraya alınmam için bir tür incelemeye mi alınmıştım?

Merakıma yenilerek, "Kaç dil biliyorsun?" diye sordum. Karşımda bilgisiyle beni mest eden bir adam vardı. Özgüvenini görmemek için taş olmam lazımdı.

"Altı dil biliyorum," derken hançeresinden yükselen kalın, buğulu ses tüylerimi diken diken eden bir tona büründü. "Bunun yanı sıra konuşamadığım ama anladığım birkaç dil daha var."

Gözlerim far görmüş tavşan yavrusu gibi açıldı. Tepkilerimi istesem de kontrol edemiyordum. Bu yaşta bu kadar dil bilmek, ciddi bir emek ve azim isterdi. Kaldı ki bu adam benden bir yaş küçüktü ama bilgisi olağanüstüydü.

"Harold ailesiyle ne zamandan beri çalışıyorsun?" diye sordum. "Daha doğrusu bu şirkete nasıl atandın?"

Kahvesinden bir yudum alırken gözleri hâlâ önündeki dosyadaydı.

"Altı yıldır onlarla beraberim. Türkiye'deki temsilcilerinden biriyim. Tabii ben orta tabakadayım. Asıl temsilcileri Tamer Bey."

Bu adam kaç yaşında iş dünyasına atılmıştı? Bu kadar kısa sürede böyle yükselişe geçmek inanılmazdı. Onun gibi olabilir miyim diye düşünmeden edemedim.

"O zaman herkesi tanıyorsun. En azından Harold ailesini?"

Meraklı gibi görünmek istemiyordum ama aynı evi paylaştığım bir adamı araştırmak için de epey geç kalmıştım. Senem benden daha fazla bilgiye sahipti.

"Evet, hepsiyle tanıştım. Dedeleri dışında, onunla karşılaşmak inanılmaz zor. Hep meşguldür."

Kerem'in sorduğum tüm sorulara sabırla cevap vermesi içimi bir nebze rahatlattı. Daha fazla şey sormak istiyordum. Daha fazla bilgi lazımdı. Felix'i tanımak için ailesini bilmem gerekiyordu önce.

"Yanlış değilsem iki ağabeyi var."

Beni onaylarcasına, başını sallarken bir dosyayı daha eline aldı. Hem sorularımı cevaplıyor hem de bu sırada işini dikkati dağılmadan yapı-

yordu. Kerem'i kesinlikle bırakmayacaktım. Ondan öğreneceğim çok şey vardı.

"Levi Harold sık sık gidip geliyor ama Logan Harold pek gelmez."

"Bay Logan ne iş yapıyor?"

Anladığım kadarıyla Harold imparatorluğunda herkes bir sektörü yönetiyordu. Kendi alanında çalışmalar yapan üç erkek kardeş isimlerini dünya çapında duyuruyor, aynı zamanda aile şirketlerini de yönetterek rakiplerini eziyordu.

Ne hayatlar var ama...

"Dünya starlarının turnelerini organize eden şirketin sahibi."

Ağzım aşağı sarkarken, "Ha?" tepkisi aradan kaçıverdi. Dünyaca ünlü starların turnelerini düzenleyen, dev organizasyonlara ev sahipliği yapan şirketin sahibiydi. Ve ben yanlış anlamadığımdan gayet emindim.

"Ben gerçekten kiminle yaşıyorum?" Mırıltım şaşkınlıkla dilimden döküldü. Sesli düşündüğümü Kerem'le göz göze geldiğimizde anlamıştım. Bir açık vermek üzereydim.

"Anlamadım?" derken belirsiz bir ifadeyi çehresinde taşıyordu.

"Yok bir şey," dedim çabucak. Onu şaşırtacak, aynı zamanda işkillendirecek kadar hızlıydım. Aynı evde yaşadığımız öğrenilirse olacakları tahmin etmek güçtü. Bu şirketin sahibi olmam yanında kolay kalırdı.

İşine ara verip dikkatini bana yönelten Kerem, kafasını sağ omzuna yatırıp, çarpık gülüşüyle beni süzerken şüpheci bir tavır da takınmıştı. "Sen..." dedi meraklı bir tınıyla. "Bay Felix'e evlenme teklifi eden Berna değil misin?"

Bu soru, içtiğim kahve yudumunu âdeta burnumdan getirdi. Masayı püskürdüğüm kahve bilgisayardan evraklara, isimlikten kalemliğe kadar her şeye bulaşıp ortamı olay mahalline çevirirken, utanç yüzüme sirayet edip beni de göz hapsine aldırmıştı.

Kerem'in kahkahası bir fırtına gibi kopup üstüme yığıldığında olay mahallinin çok da umurunda olmadığını görmüş, kahve fincanını kapıp sandalyesinden ayaklandığında ise durumumun da kayda alınmadığını anlamıştım.

Bin bir sitem etmek yerine savunmasızca, "Ben kimseye evlenme teklifi etmedim ya," diye inledim. Yükün altında kalan omuzlarım içim gibi çürümeye başlayacaktı. Gücümü ilk saatten tüketmiştim.

Kerem'in cevabı hunharca kahkaha atmak olmuştu. Yalnız bırakıldığım odada yeni bir öfke krizine tutulmuştum. Felix Harold beni reklam panolarına asılan bir yıldız gibi parlatmıştı.

Herkes çeyrek stajyer tarafından teklif aldığıma inanıyor, Berna Ön-

der ismi dilden dile bu şekilde dolaşıyordu. Başarmak istediklerimin önüne çirkin bir ün katılmıştı ve ben sebep olan bu adamı kızgın yağda levrek gibi pişirmek istiyordum.

"Ben seni buraya lak lak yap diye mi getirttim?"

Gürleyen davudi ses içsel krizime çarparak beni yerimden fırlattı. Öldürmek istediğim, canlı canlı doğramak istediğim, cayır cayır yakmak istediğim adam tam zamanında gelmişti.

Arkamı döndüğümde yeşil gözlü canavarımla göz göze geldim. Gözleri alev alevdi ama beni yakmıyordu. Ben yakacakmış gibi hissediyordum.

Sakin ol, kızım. Burası onun şirketi. O senin patronun!

Sen kimseye evlenme teklifi etmedin, önemli olan senin gerçekliğin.

Manidar gülüşüm kızaran yüzüme ağır ağır yayılırken, işaretparmağım hareketlenerek kendimi gösterdi. "Beni getirmeni istediğimi hatırlamıyorum," dedim üstüne basarak. "Göndersen çok memnun olurum."

Tepkilerimi görmezlikten gelerek, rahat bir tavırla sözlerimi geçiştirdi. "Seni buradan gönderirsem diğer işin de biter."

Öfkem kızgın demire su dökülmüş gibi söndü. Gülmemek için direndiğim üç saniyelik savaştan sonra güçlükle, "Ben de tehditlerin ne zaman başlayacak diyordum," dedim.

"Buna tehdit denemez."

"Düpedüz tehdit.

"Bu ülkede doğruları söylemek epey yanlış karşılanıyor," dedi omuz silkerek.

Söylediği şey derine indiğimde gerçeklik barındırıyor ve beni kırk yerimden bıçaklıyordu. Ama ben kendimi bu adama satamazdım. Kaldı ki bir haftalık yokluğunun acısını canımdan bezdirerek çıkarmaya çalışıyordu. Beni buraya aldırmasının tek sebebi de canımı her an sıkabilecek kolaylığa sahip olmaktı.

Yalnız kaldığımız odanın cam bölmelerinden göz ucuyla dışarıyı kontrol ettikten sonra dikkatimi yeniden ona verdim. Böyle bir adama evlenme teklifi edenin ben olduğum dedikodusunun yayıldığına inanamıyordum.

Doğrusuyla alakalı olmayan bir saptamada bulunarak, "Milyon dolarlık anlaşmalar yapan bir adama göre ortalıkta fazlasıyla boş geziyorsun," dedim. "Yoksa sen sadece bir görüntüden ve isimden mi ibaretsin?"

Sınırları zorlayan biri olduğumu kabul ediyordum. Burada pat diye girişmemin sebebi tamamen bu adamdı ve bu yüzden hoş karşılayacağına inanıyordum.

Masaya -bundan sonra benim çalışacağım masaya- doğru yaklaştı ve

yeşil gözleriyle beni tüketecek kadar incelerken kalçalarını masanın ucuna yasladı. Hatlarıyla bir kadını titreten sert çehresinde oyunbaz bir ifade vardı.

Arkasından ne geleceğini merak etmeden duramadım.

"Bana evlenme teklifi eden hanımefendiyi herkes merak ettiği için odana koştuklarını düşündüm. Gerçek bir lort olup seni kurtarmak için zamanımdan çaldım ve sana geldim."

Sana geldim...

Dünyanın bütün güzel sözlerini toplasalar şu iki kelimenin verdiği kayıtsız hissi yaşatamazlardı. Ama bana söyleyen yanlış ve olmaz bir adamdı. Duygulara dalıp maruz kaldığım saygısızlığı hafifletemezdim.

"Nankörlük sizde genetik olabilir mi?"

Hakarete varan sorular iletişimimizi engelliyordu. Ancak son sözünden önce söyledikleri beni ciddi manada ürkütmüştü. Evlenme teklifi konusunda ciddi miydi? Yoksa fırsatını bulmuş bir cambaz gibi benimle oynuyor muydu? Yalan haber bu kadar hızlı yayılmış olamazdı.

"Ortaya attığın yalanın zevkini çıkarmak için gelmiş olmalısın."

Bir kadını bütün suçlara davet edecek bir günahkâr gibi güldü. Daveti kabul etmek, -evlilik teklifi ettiği düşünülen bir kadının suçu yokken- dedikoduları resmen doğrulardı.

Masamda duran kalemi parmaklarının arasına alıp, ustalıkla döndürürken düşünceli görünüyordu.

"Kulağıma gelen bir yeni bilgiyi daha seninle paylaşmamı ister misin?"

Görüntüsünün aksine konuştuğunda sesi keyifli çıkıyor, gizli bir zevk sesinden sızıp fena halde sıkılan canıma bulaşıyordu. İçimde gürleyen öfke, ellerimi ne yapacağını bilmez bir halde harekete geçirdi.

"Yeni dedikodu mu?"

Başını bir kereliğine salladı ve zevkle parıldayan yeşil gözlerini üzerimde gezdirdi.

"Enişten seni bu şirkete transfer etmemiz için istekte bulunmuşsun. Fahrettin Bey de referans olmuş."

Her şey bok gibi olmadan içinden çıkamıyor muyuz?

Felix'in uydurduğu saçma sapan evlenme teklifinin şirketine nasıl yayıldığını sorgulamayacaktım ama durumun içinden çıkamayacağım bir hale gelmesine gerek var mıydı? Bunu gerçekten merak ediyordum.

"Bu durumda..." dedim seğiren gözlerimi sımsıkı kapamadan önce. "Sen de bana acıdığın için kabul etmiş mi oluyorsun?"

"Kibar bir beyefendi olduğum için kalbini kırmak istememişim."

Kalbimi paramparça ettiğinden bihaberken...

"Sana evlenme teklifi ettiğim yetmezmiş gibi bir de sana yakın olmak için torpil falan istemişim, öyle mi?"

İnsanların gözünde psikopat, takıntılı, ruh hastası bir kadın olarak görünüyordum. Ortak kiracım şanıma lekeyi tuzlu su uğruna sürmüştü ve o bugünden itibaren patronumdu.

Hayatımın her alanını işgal ediyordu. *İnanılmaz!*

"Evet, bana kafayı takmış sayısız kadınlardan birisin."

Yanımdaki su bardağına uzanınca her hareketimi kontrol eden Felix Harold'ın gözünden kaçmadı ve ben hamlemde bulunamadan, bileğimden yakalayarak engel oldu.

Dikkatli bir adam olduğunu unutmuştum.

"Sakın Beğna, sakın!" diye uyarıp bana doğru eğildi. "Şirkette olduğumuz süre boyunca bana saygısızlık yapma!"

Saygısızlığın büyüğü bana yapılmıştı. Dedikodu kazanına fırlatılan ben değilmişim gibi Merkez Bankası'nın Başkanı Bay Harold'ın uyarılarına maruz kalarak suçlu pozisyonuna düşürülüyordum.

Öfkem kabardıkça, göğsüm inip kalkıyor, haşin bir dalga içimde akarak kıyıyı yıkmam için beni cesaretlendiriyordu. Ama kıyıda yeşil gözlü bir canavar gülerek beni izliyor ve onu yıkamayacağımı belirtircesine güçlü bacaklarıyla duruyordu.

Gülümsüyordu.

İçimde kabaran tehlikeye inat, göğüslerimi inceliyor ve acımasızca gülüyordu. Bir kıyısı cennet, bir kıyısı cehennem olan dudaklarını kıvırıyor, bana eziyet çektiriyordu.

"Kurallarıma uymazsan senin o *tatlı kalbini* kırarım."

Durgun bir zihin, demiştim. Bu şirkete ayak bastığımda niyetim günü sakin ve ılımlı geçirmekti. Bu adamın canını doğru zamanda sıkmazsam hiçbir günü sakin ve ılımlı geçiremeyecek, daha kötüsü onun cesaretini takdir etmiş olacaktım.

Kıracağını düşündüğü kalbime ulaşamayacağını ona göstermeliydim.

Ellerimi masaya yerleştirip ayaklandığımda bedenimi ona doğru çevirdim. Bunu yapmayı istemesem de gerçekten iyi bir dersi hak ediyordu. Göğsümü bilerek koluna sürttüğümde hâlâ gülümsüyordu. Benden oldukça uzun olduğu için boyum elbette ona ulaşmıyordu. *Yaşasın topuklu ayakkabılar!* Ona doğru eğilirken en azından geriye doğru gitmesini sağlayabilmiştim.

Neredeyse Felix'in üzerindeydim. Açıkçası birinin gelip bizi görmesi bu saatten sonra umurumda değildi. Nasıl olsa adama takıntılı biri olarak bu şirkete geçmiş sayılıyordum.

Şaşırdı.

Güzel.

Geriye doğru eğildi.

Harika!

Gömleğinin yakasında toz varmışçasına nazikçe silkeledim. Gülerek parmağımı kasten boynuna sürttüm. Bu, geçmişe dair ince bir atıfta bulunmaktı. Bu sefer gülen ben olmuştum.

Ben gücümü kazanıyordum.

"Bırakalım da insanlar sana evlenme teklifi eden kişinin ben olduğumu sansınlar," dedim oyunbaz bir sesle. Avuçlarımı yakan boynundan ellerimi indirdiğimde ateş gürleyerek içimde tutuştu. Ona dokunmak kolay değildi. Ne onun için ne de benim için.

Kaslı göğsüne indirdiğim ellerimi tutuşmadan önce çekmek istedim ama onun rengi değiştikçe yapamadım. Yeşil gözlerinin içine bakarken talepkârdım, canını açıkça yakmak için onu istiyordum.

"Bu hikâyenin sonunda, tek dizinin üzerinde durup bana evlenme teklifi eden kişi sen olacaksın."

Sözlerim, şaşkınlığından sıyrılıp omuzlarını silkmesini sağlamıştı. Toparlanışını adım adım izledim. Gözlerinden saniyelik olarak geçen garip parıltıyı, daha sonra dudağına sinen sahici gülüşü yakaladım. Az önceki gerilemenin aksine toparlandıktan sonra bana doğru yaklaştı. Saçımın bir tutamını parmaklarının arasına alıp bir tüyü okşar gibi nazikçe parmaklarına doladı. Gözümün içine bakarken zevkle, "Beni dizlerimin üzerinde gördüğün zaman bil ki başka bir şey tadıyor olacağım," dedi.

Titredi.

Hayır. *Titredik.*

İndirdiği parmakları çenemi sertçe tuttu. Yüzümü yüzüne yakınlaştırmak için minik bir güç daha kullandı.

"Seni zevkten titreten bir diz çökme olacak."

Yutkunmamak için tüm gücümle savaştım. Varımı yoğumu verdiğim bu an... İç sesim kaçmam için emirler yağdırıyordu şimdi. Bunu yapabilir, ayakta kalabilirdim ama bana sadece birkaç dakika lazımdı. Zoraki de olsa yenilmemiş bir kadın profiline tutunarak Felix'e meydan okudum.

"O sırada zirvede değilsen neden olmasın."

Elimin tersiyle eline vurup geri çekildiğimde, tüm bu meydan okumalar gerçeklememiş gibi olabildiğince sakin bir şekilde uzaklaşıp odadan sessizce ayrıldım.

Bayılmadan, titremeden ve kendimi kaybetmeden...

Gün boyu Felix'i bir daha görmedim. Açıkçası görmek de istemedim.

Öğle vakti benimle ahlaksızca konuşan patronuma, iç çamaşırımı hiç ıslatmamış gibi yemek hazırlıyordum şimdi. Sevgili patronumun gün içinde yiyeceği yemeği eve gelmiş, benden hazırlamamı istemişti. Anlaşmamız gereği kabul etmekten başka çarem kalmamıştı.

Evden gitmesi en muhtemel kiracı ben olmama rağmen kalmıştım ve bu durum anlaşmaya bağlı kalmamı, Felix'le işleri yokuşa sürmememi gerekli kılmıştı.

Bazen şartlar aleyhinize işler.

Akşam yemeğimiz için masayı hazırlandıktan sonra kısa bir duş aldım. Hazırlanırken Felix'in geldiğini duymuştum. Nuriye teyze bir haftalığına babasının evine gittiği için rahattım. Her adımımı en yakından takip eden o olduğu için ekstra özen göstermem gerekiyordu. O olmadığı sürece Felix'i kontrol etmeme gerek kalmıyordu.

Felix'e özel tutulan yardımcı kadın gün içinde eve gelip temizlik yaptığı için evimiz temizdi. Kıyafetlerine ayrıca özen gösterdiği için kişisel alanda ona hizmet etmekten kurtulmuştum.

Mutfağı saymazsak...

Mutfağa geçtiğimde, "Yemek hazır," diye seslendim. Geleceğini söylediğinde onu beklememin imkânsızlığına kanarak masadaki yerimi aldım. Bugün bir yırtıcı kadar aç, vahşi bir hayvan kadar saldırgandım. Önce midemi dolduracak, daha sonra zihnimi meşgul eden ne kadar işim varsa hepsini halledecektim. Üniversitedeki hocamın yolladığı performans ödevimi kontrol etmem gerekiyordu. Birkaç not bırakmıştı ve ben o notları okuyamayacak kadar meşgul olmuştum.

"Zıkkım ye."

Sersemlemiş halde verdiğim aşırı tepki, sakinliğiyle şeytanı bile kudurtan Felix Harold'ın gözüne bile değmedi. Sandalyesini nazikçe çekerek, karşıma geçip oturan adamın ifadesi epey yumuşaktı. Hatta huzurlu olduğunu söylesem abartmış olmazdım.

Ama ben... Bocalıyordum. Durup dururken neden böyle yapmıştı?

"Zıkkım ye," diye tekrar ettiğinde suyunu doldurdu. "*Afiyet olsun*, demek değil mi? Sen bana öyle söylemiştin."

Şüpheli yaklaşımını çabucak bozarak sakin tavrına geri büründü. Ya bu adam gerçekten bir kılıfı çabuk değiştiriyordu ya da duyguları çabuk değişiyordu.

Sonra salaklığımı hatırladım. "Ha," derken ensemi istemsizce kaşıdım. "Evet. Evet, öyle. Zıkkım ye, Felix."

"Sen de zıkkım ye, Beğna."

Sesimi çıkarmadan, yemeğime gömülürken birbirimize durduk yere

hakaret etmemizin şaşkınlığını yaşadım. Zıkkım ye yalanını ben söyle-miştim, şimdi de lafımı bir güzel yiyordum.

Bu adam toplantıda bir iş arkadaşına *zıkkım ye*, derse... Olacakları dü-şününce iliklerime kadar titredim. Felix yalan söyleyip onu rezil ettiğim için canıma okurdu.

"Yemekten sonra çalışacağız. Hintçe gönderilmiş birkaç mail var, bana onları çevirmen gerek. Bir de Hindistan'da bir konferansım olacak, çevirmenim olarak katılacaksın."

Gözümü ağır ağır çevirince yemeğini gamsızca yiyen bir adam gör-düm. Son yemeğinin olma ihtimali bile vardı ama o bunun farkında değildi. Bana emir verme huyunu bırakmazsa elimdeki çatalla boğazını kesebilirdim.

Zira ne mesai saatlerindeydik ne de emir vermesini gerektirecek bir pozisyondaydım. Anlaşmamız mutfak için geçerliydi.

"Evde olduğumuz zaman bana emir verme, rica et."

"İş olacağı için emir vermemde herhangi bir sıkıntı yok."

"Ev içerisinde bana patronluk taslama, tamam mı?" diye uyardım sert bir sesle. "Rica edeceksin ve ben işim yoksa kabul edeceğim."

Tek kaşını kaldırarak bana uzun uzun baktı. Ağırlaşan gözkapakları bana bir mesaj verir gibiydi. Fakat sakinliğini öyle iyi muhafaza ediyordu ki sıkıldığını düşünemiyordum. Bana başka bir şeyin mesajını veriyordu.

Nihayetinde hareketlendi, ilk yaptığı telefonunu almak oldu. İnce uzun parmakları dokunmatik ekran üzerinde hızlı hızlı kaydı. Ne yap-tığının merakıyla onu pürdikkat izlerken telefonumun sesiyle irkildim. Halamın aradığım sandığım için tezgâhın üzerinde bıraktığım telefonu çabucak aldım ancak ekranda parlayan ismi gördüğümde kalakaldım.

"Bu ne şimdi?"

"Aç."

Direktifine karşılık gözlerimi abartıyla devirdim -görmesini istedi-ğimden özellikle ona dönmüştüm- ve aramaya cevap verip sesi hoparlöre aldım. Sesinin mutfakta yankılanmasını bekledim. Sanki hoparlöre al-mazsam duymayacakmışım gibi.

"İyi akşamlar, Beğna Hanım. Birazdan konferansım olacak, siz de katılacaksınız. Acilen çevrilmesi gereken üç tane mail var. İyi geceler," dedikten sonra telefonu kapatıp tabağının yanına bıraktı.

"Hıyar herif!" diye patladım.

Kaşlarını hafifçe yıkarak masumca, "O ne demek?" diye sordu.

Zıkkım ye faciasından ders almadan, "*Harika*, demek," dedim. "Ha-rika!"

Tamam, dercesine başını salladı. "Bana Türkçe kelimeler kullandığın zaman arkasından anlamını da söyle. Sana çok iyi konuşamadığımı ve anlamakta sıkıntı çektiğimi söylemiştim."

"Elbette, hizmete bunu da ekleyelim. Anasını satayım!"

Tamamen Türkçe konuşunca, "O ne?" diye sordu. Ona ters bir bakış attım. Bunu çevirmeyecektim. Bu adamı kötü kelimelerle süsleyip bütün Türklerin önüne atacak, birinin ağzını kırması için ellerine koz verecektim. *Özel bir toplantıda hakaret ettiği için Merkez Bankası'nın Başkanı dayak yedi!* Bu sözlerin gazetede basılmasını zevkle okuyacaktım.

Yapardım.

Okey, itibarımız için yapmazdım ama hayal edebilirdim.

Yemekten sonra yine isteği üzerine çaylarımızı hazırladım ve laptoplarımızı alarak terasa geçtim. Masayı çalışma alanımıza göre hazırlarken telefonda konuşan Felix'in yaklaşmasını bekledim.

Ona duyduğum kızgınlık, evde oluşunu görmenin heyecanını öldüremiyordu. İyi anlamda hissettiğim duygu daha baskındı. Açıkçası iyi hissetmeye ihtiyaç duyduğum şu günlerde tartışmaya veya kavgaya yönelik olmak, gardımı ona göre almak istemiyordum.

Yorgunluğumdan, mutsuzluğumdan bir miktar sıyrılmak istiyordum sadece.

Ancak Felix Harold ciddi ifadesi ve sert sesiyle yanıma geldiğinde bütün isteğim uçmuştu. Tek kelime etmeden, masadaki yerimi aldığımda Felix masada duran kumandayı alıp dev ekrandan haberleri açtı.

Bu ekran, sinema günleri için özellikle terasta kurulmuştu. Ama işkolik bir adamın bunu keyif için kullanmasını elbette beklemiyordum.

İngilizce konuşsa onu çok net anlayacaktım ama konuştuğu dil İrlandacaydı. Sesi yağ gibi akıp üzerime damlıyordu. Kadifemsi tınısını kasıklarıma kadar hissetmek, gergin anı âdeta büyüterek yerime çakılmama sebep oldu.

Etki alanı öyle büyüktü ki kendisi olsun veya olmasın, adı geçsin veya geçmesin bir kadını kolaylıkla çekebiliyordu.

Onu dinlerken konuştuğu dilin etkisiyle vurgulamalarının, tonlamalarının değişikliği o kadar dikkatimi çekmişti ki ağzımın sulandığını çok sonra fark etmiştim. Bu kadar mükemmel olmak suç sayılmalıydı. Ne kadar seksi olabildiğini bir kez daha fark ettim.

Telefonu koltuğa fırlatırken dev ekranın önünde durdu. Bir elini beline koyarken diğer elini yüzüne yakın tuttu. Burun kemerini sıkıp, hareket ettikçe gergin omuzları dalgalanıyordu.

Borsayı mı takip ediyordu yoksa istemediği şeyler mi oluyordu? İrlan-

daca bilmediğim için neler olduğunu da anlayamıyordum. Bu durumda yapmam gereken tek şey kutsal bir vazife saydığım izleme seansını gerçekleştirmekti. Geniş omuzlarını ve sıkı poposunu yakın takibime aldım.

Yüzüme yerleşen sırıtışa engel olamazken ellerimi çenemin altına yerleştirdim ve ara ara hareket eden kol kaslarının tadını çıkardım. Dev ekranın ışıkları uzun boylu adamın yüzüne vurdukça ışık oyunları onu daha devasa ve etkileyici gösteriyordu.

Felix Harold'ı arsızca izlemek muazzam bir zevkti.

Dizlerinin üzerinde oturmuş, sana tutkuyla baktığını düşünsene...

İç sesimin arsız teklifi şayet ben bakmaya devam edersem gerçekleşeceğinden çabucak toparlandım. İç çamaşırım ıslanmamış gibi geceme devam etmem gerekiyordu. Kafamı hızla sallayarak, kirli düşünceleri dağıtıp hazırda beklettiğim laptopuma odaklandım. Felix bu sırada aramasını sonlandırarak beni büyüleme seansına ufak bir mola verdi.

Tam zamanında!

"Hemen mailleri çevir."

Kızgın bir tutumla verdiği emri ikiletmeden yerine getirdim. Ona laf yetiştiremeyecektim, anlaşılan işlerinde bir sıkıntı vardı. Başka zaman burnundan getirirdim.

"Konferans ne zaman başlayacak?"

"Bir saate başlar."

Kısacık konuşmamızın arasına bir arama karıştı. *AirPods*'unu alıp kulağına taktıktan sonra telefonu masaya bıraktı. Ekranda parıldayan ismi çaktırmadan okudum.

LOGAN HAROLD

Ağabeyine nefes almadan, "Enflasyondaki risk niçin artıyor, Logan?" diye sorması üzerine bakışlarımı ona çevirdim. Çok nadir duyduğum bir homurtuyla, tonu giderek sertleşen sesiyle bakışlarını bir an olsun ayırmadığı bilgisayarından işini halletmeye çalışıyordu.

"Evet, bu artışın ne kadarlık kısmı bizden kaynaklanıyor?"

Ağabeyinin cevabını dinlerken gözlerini bile kırpmıyordu. Yeşil gözlü canavarım bugün Sauron'un Gözü* olmaya karar vermişti. Ona bakınca çekildiğim karadelik beni yutmak üzereydi.

Ateşliydi, tehlikeliydi, dikkatliydi...

"Bizden kaynaklanmayanları çözmenin çok etkisi olmayacağına göre bizden kaynaklanan olumsuzlukları çözmemiz gerekiyor."

* Yüzüklerin Efendisi üçlemesinde Sauron'un Gözü veya Büyük Göz, Karanlık Lort tarafından benimsenen bir semboldü. Korkunç bakışına pek bir azının dayanabildiği söylenirdi.

Sözleriyle vurduğu ağabeyi her ne söylediyse kızgınlığı dirhem eksilmeyen Felix Harold, gür sesiyle çatmaya devam etti.

"Kendine, bizim nerede hata yaptığımızı sor, Logan. Risk dolayısıyla kur artışının arkasında bizim hangi hatalarımız var? Bunları çözünce benimle tekrar iletişime geçersin."

Logan'ı tanımıyordum ama Bay Harold belli ki ağabeylerine kafa tutabiliyor, iş dünyasına hükmederken aile etiğini göz önünde bulundurmuyordu. Sorun Allah bilir neydi ve biz bundan etkilenecek miydik?

"Geleceğim için endişelenmeli miyim?"

"Gelecek için her zaman endişen olsun, Çilli," diyerek kahvesinden küçük bir yudum aldı. "Dünya değişiyor, insanlar da aynı hızla değişiyor."

Bu konuda ona katılıyordum. Zaman inanılmaz bir hızla akıyor, insanoğlunu yeni bir düzene zorluyor, bu düzene ayak uydurmayanı süründürüyordu. İnsanlar, bakış açıları ve hayatları o kadar hızlı değişiyordu ki bazı ortamlara adapte olmakta çok zorlanıyordum.

Bu yüzden yeni nesli pek sevemiyordum. Değişim her zaman güzellikleri getirmiyordu. Gözümü korkutan hızlı değişimler de güzellikler getirmeyeceğinin, ayak uydurmayanın ayağını kaydıracağının habercisiydi.

Ben zarif zamanların kadınıydım. Yanlış zamanda doğmuş gibi hissediyordum kendimi.

"Annenle babanı küçük yaşta mı kaybettin?"

Felix'in sorusuyla gözümü küçük ekrandan ayırıp ona çevirdim. Tanıştığımızdan beri ilk defa ailem hakkında soru sormuştu. Onunla bunu konuşmaya hazır mıydım bilmiyordum ama zaten bir araştırmayla her şeye ulaşabileceğini de biliyordum.

Ancak beklenmedik bir anda sorması beni şaşırtmıştı. Belki de sakin kalmak için konuyu değiştirmek istemişti. Ama açtığı konu benim için iyi miydi?

Hayır.

"Evet," dedim gücüm tükenmeden. "Önce annemi kaybettim, daha sonra babamı."

"Nasıl öldüler?"

Göğsümün sızını katlayan bir acıyla derin bir nefes aldım. Birbirimize bakmıyorduk, gözümüz önümüzdeki ekrandaydı. Ufak bir bakışma, tükenmeye yüz tutan gücümü emerdi. Tam tersi olma ihtimali varsa bile inanmıyordum. Kimseden güç alamazdım.

Annem için...

Annemin katili babam için...

"Babam..." dedim, aitlik hissinden kurtulamadığımı bir kez daha fark ederek. "Babam, annemi *öldürdü*. Sonra da kendi canına kıymış."

Konuşmamı bitirince Felix'in bir şey söylemesini bekledim ama tek kelime bile etmedi. Açtığı konunun ağırlığının altında ezilmiş ya da anılarımı canlandırdığı için kendini kötü hissetmiş olabilirdi.

Öyle insancıl duyguları var mı?

Her insanda birazcık da olsa merhamet vardır.

İnsan, insandır...

"Neden sustun?" dedim ekrana bakmaya devam ederken. Konuşmalıydı. Başlattığı konunun üzerine belirli sorular sormalıydı ki muhabbet etmek için öylesine sorulmuş bir soru olmadığını bilsin.

Sauron'un Gözü'nü andıran gözleri şimdi pişmanlıkla titreşiyordu. Sorduğu için pişmanlık duyduğunu görebiliyordum.

"Özür dilerim, niyetim anılarını tazelemek değildi."

"Biliyorum," dediğimde kahvemden bir yudum daha aldım. Bakışlarım yeniden önümdeki bilgisayara kaydı. Yazılar gözümün önünde uçuşuyordu, ona bir şey hissettirmemek için çabalıyordum.

"Annemi neden öldürdüğünü de bilmiyorum."

Bana baktığını hissettim.

"Hiç sormadın mı? Kimse yok muydu?"

Ses tonundaki şaşkınlığı duyumsamak beni çaresizce gülümsetti. Kim olsaydı şaşırırdı.

"Vardı ama kimse bana anlatmadı. Anlatmadıkları için de acımı annemle beraber o toprağın altına gömdüm. Ne bir anı anlatmalarını istiyorum ne gerçeği soruyorum. Gerçekler onların diliyle şekillenmiş gibi. Kimseye güvenemiyorum. Annem toprağa girdikten sonra bir daha da kimseye güvenemedim."

Anneme toprak hiç yakışmadı.

Kimin annesine toprak yakışır ki?

Keşke anneler ölümsüz olsaydı. Keşke toprak, anneleri kabul etmeseydi. Keşke toprak, çocukların öksüz kalmasını engelleseydi. Doğacak sonuçlar, bizim kimsesiz kalmamız kadar büyük olmazdı.

Ben kimsesizdim. Kırk halam annelik yapsın veya yapmasın, ben kimsesizdim.

"Gömdün diye geçmişi öylece bırakamazsın, Beğna," dedi. Kelimelerini özenle seçiyor olmalıydı ki duraksayarak konuşuyordu. "Mutlaka bir sebebi olmalı."

"Sebebi olduğu için gömdüm," derken ona baktım. Bana ilgiyle bakıyordu. Söylenmeyen sözlerini yeşil gözlerinde barındırıyordu. Acıma yoktu, sahtelik yoktu. Yalnızca samimiyet görüyordum.

"Tuhaf aslında."

"Tuhaf olan ne?"

"Annemi öldürdüğü halde babama bir nefretimin olmaması. Belki de ondan araştırmadım."

Çünkü babamın katil olduğuna inanamıyor, bunu kabul edemiyordum. Anneme deliler gibi âşık olan babamın onu öldürdüğüne inanamıyordum. Gerçek bundan fazlasıydı, hissediyordum.

Ben... Senelerdir bu hisle savaşıyordum.

Cevabım karşısında kaşları hayretle havalandı.

"Gerçekten çok saçma," dedim. "Ondan nasıl nefret edemiyorum? Ona nasıl beddua edemiyorum? Ellerimi açıp, onu Allah'a havale ederek cehennemde cayır cayır yanmasını bile isteyemiyorum."

Sessizce önüne döndü ve geldiğim ilk an âşık olduğum eşsiz İstanbul manzarasını izlemeye başladı. Söyleyeceği her şeyi akıl süzgecinden geçiren bir adam görüyordum. Hassasiyetime karşılık hassasiyetle yaklaşıyordu.

"İçinde kopan bir savaş var, Beğna. Senin tek başına mücadele edemeyeceğin kadar büyük. Acını anlayamam, empati yapamam, tavsiye falan da veremem. Ama..." diyerek duraksadı. Gerginliği akıcı konuşmasını böldü.

Bu hissi biliyordum.

"Belki de düşüncelerimin saçma olduğunu düşünüyorsundur," dedim onu tartarak. Yaptığım şey yanlıştı, beni anlamaya çalışan birini farkında olmadan teste tabii tutuyordum. Sanki duymam gereken buymuş gibi.

"Hayır, küçük olduğunu düşünüyorum. Küçüklük travman seni farklı hislere yöneltse de bazılarında asla yanıltmaz. Sen... Tanrı aşkına, daha çocuktun!"

"Aslında bu inancımla alakalı. Küçüktüm ama hatırlıyorum, babamın anneme nasıl tutkuyla bağlı olduğunu hatırlıyorum. Onların aşkı çok güzeldi."

Bir cinayetle sonlandırılamayacak kadar güzel.

"O zaman sorularını sor ve seni boğan geçmişinden kurtul," dedi. Basit bir şeymiş gibi söylemiyordu. Beni cesaretlendirmeye çalışıyordu. "Ne hissediyorsan onun peşinden git."

Senelerce cesaretlendirilmekten korktuğum için konuşamadığım her şeyi bir iş masasında, kriz anında dökmüş ve sonucunda beni adım atmam için iten bir adamla sarsılmıştım. Fazlaca bir şey anlatmadığım kısacık an beni bir daha üzerine konuşamayacak hale getirmişti.

Annemle katil babamı bir daha konuşmadık. Önüme döndüm ve bi-

tirdiğim çeviriyi ona atarken söylediğim tek şey, *ilk çeviriyi gönderdim,* demek oldu.

Zamana ayak uydur.

Zihnimi yormadan, uykusuz geceler geçirmeden zamana ayak uydurmam zordu. Günlerin çok hızlı geçtiğinin farkına hemen varamıyordum çünkü yeni şirketin yoğunluğu boynuma görünmez bir ip germişti. O ip nereye çekilse oraya savruluyordum.

Dayanamadığım tek nokta, iki gündür nefes aldırmayan Felix Harold'ın öfkesiydi. O gece başlayan sorun iki gündür devam ediyor, Harold ailesini diken üstünde tutarak çevresindeki herkese sıçratıyor, gözüne batmak istemeyenler ondan kaçıyordu.

Buna ben de dahil.

İki gecedir eve geç geliyor, yine sabahın erken saatinde çıkıyordu. Adamı mıh gibi yerine çakan kızgınlığı yüzünden eve gelirken, dikkatli olup olmadığını soramıyordum. Hoş, sormak istesem bile ona yetişemiyordum.

O gece çevirilerden ve Hindistan'daki konferanstan bir şeyler anlarım sanmıştım ama çeviriler gayet normaldi ve konferans oldukça iyi geçmişti. Bu sefer sorun tamamen farklıydı.

"Sana attıklarımı bitirdin mi?"

"Son dört çevirimiz kaldı."

Öğle molamızı bile doğru düzgün kullanamamıştık. Çevirmem için düşündüğümden çok fazla mail geliyordu. Gün içinde sayamayacağım kadar çok çeviri yapıyordum. Dünyanın her yerine ulaşmak böyle bir şey miydi?

Çeviriler dışında Kerem'in öğrettiği programlar üzerine çalışıyor, temsilcilerle ayarladığı toplantılara katılıyor, telefon görüşmelerini dikkatle dinliyor, bağlantılarını araştırıyordum. Her işini kontrol ediyordum ve bunu benden o istiyordu.

Çeyrek stajyerden tam donanımlı bir iş kadınına dönüşmemi istiyordu.

"Sen onları bitirene kadar ben de insan kaynaklarıyla görüşeceğim. İşimiz erken biterse sana yemek ısmarlayayım, öğle molasında hiçbir şey yemedin."

Kerem'le dışarı çıkmak iyi gelebilirdi. Son günlerde anlaştığım ve en çok zaman geçirdiğim iş arkadaşlarımdan biriydi. Harold Fam bünyesine katıldığımdan beri hiç dışarı çıkmamıştım, buna çok ihtiyacım vardı.

"Olur," dedim yorgunluktan kırılarak. "Harika olur."

"Özellikle gitmek istediğin bir yer var mı?"

"Buraya biraz yabancıyım, çok sevdiğin bir yer olabilir."

Kerem topu ona atmamın etkisiyle manidar bir gülücük gönderdi.

"Harika."

Pavyona götürmesinden korktuğumu itiraf edemeden ofis telefonu çaldı. Bekletmeden yanıtladım ve buzlar kraliçesi Mina'nın mızrak gibi sesini duydum.

"Bay Harold, sizi odasına bekliyor."

Telefonu kapadıktan hemen sonra ayaklandım. Kerem'in sorgulayıcı bakışlarına karşılık, yönetici katından çağrıldığımı bildirerek izin istedim ve öfkeli beyimizi bekletmemek için odadan ayrıldım.

Gülümseyen her yüze iyi dileklerde bulunarak yönetici katına çıktım. Son kata geldiğimde benden pek de rahatsız olmayan, genel olarak herkesi mızrak gibi sokan Mina'ya samimi bir gülümseme sundum ve yönlendirmelerine uyarak içeri girdim.

Bay Harold yine çok yakışıklı olduğu bir günde, bu yakışıklılığı öldürmeyen bir kuvvetle harıl harıl çalışıyordu. Adamın azmi bile yakışıklıydı. Bir erkek, oturduğu masada çalışırken nasıl bu kadar yakışıklı olabilirdi?

"Beni çağırmışsınız."

Gözünü elinin altındaki dosyadan ayırmadan, "Hizmetçi aradı," diyerek söze girdi. "Bir kadın kapıya gelmiş, yemek bırakıp gitmiş. Onu daha önce tembihlediğim için herhangi bir açık vermedi."

Beklediğim tüm sorunların dışında bir şey gelince, gerginlikten yükselen omuzlarım rahatlayarak indi. Hak ettiğim rahat nefesi şimdi alabilirdim. İşimde sıkıntı olmaması çok iyiydi ama bu adam beni her çağırdığında gerim gerim gerilmek bana iyi gelmiyordu.

Voltajı yüksek bir elektrik akımı gibi oluyordum. Bu adamı her an çarpabilirdim.

"Nuriye teyze gelmiş olabilir," dediğimde hatırlamasına biraz daha yardımcı oldum. "Bedir Aslan'ın yengesi."

Dosyanın üzerinde gezen gözleri duyduğu isimle duraksadı. Tek bir noktaya takılı kaldıktan hemen sonra başını ağır ağır hareket ettirerek bana baktı. Bedir Aslan'ın ismini duyunca bakışları anında değişiyordu.

"Bir numaralı gözcün dönmüş o zaman."

O Güner teyzeydi ama bir bakıma haklıydı. Nuriye teyze de halam tarafından gözlenmem için gönderilmişti.

"Evet, biraz dikkatli olmamız gerek."

"Tamam, çıkabilirsin," dedi hafif tersleyerek.

Başımla onaylayıp odadan çıktım. İşimin başına geri döndüğümde, hızımı iki katına çıkardım. Bedir Aslan'a duyduğu kızgınlığın, değişen bakışların ve beni içine çekercesine derinleşen gözlerin sebebini düşünmemek için sadece çalıştım.

Kerem'e yardımcı olduğum zamanlar kafamı daha çabuk dağıtıyordum. Onunla çalışmaya başlarken işten keyif alacağımı biliyordum ama bu kadar uyumlu olacağımızı asla tahmin etmemiştim. İşinde oldukça titizdi, bana bir şeyler öğretirken o kadar dikkatli ve ayrıntılıydı ki verdiği her işi daha kolay kavrıyor, daha çabuk öğreniyordum.

Çıkış saatimiz yaklaştığında Kerem yanımdan ayrılmadan önce otoparkta buluşmayı teklif etti. Masamı toplarken telefonuma gelen mesajı gördüm. Senem'in olduğunu düşünürken, Felix'ten geldiğini görünce elimde olmadan heyecan yaptım ve telefonu elime aldığım gibi attığı mesajı açtım.

Felix Harold: *Çıkışta otoparkta ol.*

Bu sefer ne olmuştu? Neden beni oraya çağırıyordu? Nedenini sorduğum mesajı yollayıp, beklerken sabırsızca ayaklarımı salladım. Bir dakika geçmeden cevabı aldım.

Felix Harold: *Beş dakika içinde otoparkta ol.*

Hay sana da emirlerine de ya!

Masamı toplamayı hızlıca bitirip, asansöre doğru yönelirken Kerem'i aradım ve acil bir işimin çıktığını söyleyerek bu akşamı iptal etmek zorunda kaldığımı bildirdim. Beni eve bırakmayı teklif etse de kabul etmeyerek hızla otoparka indim. Kerem gelmeden, beni Felix'le görmeden şirketten ayrılmam gerekiyordu.

Asansörde çantamı son kez kontrol ettim. Dün son çevirdiğim dosyayı şirkette unutmuştum ve akşam tekrar dönüp almak zorunda kalmıştım.

Asansör zemin katta durduğunda indim ve bir adım attığımda önümde bir *Aston Martin* tüm ihtişamıyla durdu. Bu arabaya ilk defa binecektim. Neredeyse onun kokusunu buram buram alacağım kişisel bir alanına giriş yapacaktım. Kafamı eğince camı indirdi ve yüzüme bakmadan binmemi istedi.

Arabaya bindim. Emniyet kemerini bağlamaya fırsat bulamadan, gaza basarak yola çıktık. Bu hız ve öfke bana anlamsız gelmeye başlamıştı. Sakin bildiğim o adamın profili her geçen gün parçalanıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum dayanamayarak.

"Levi geldi, evde bir toplantı yapmamız gerek. Kimse onun Türkiye'de olduğunu bilmiyor. En güvenli yer şimdilik benim evim. O yüzden

senin çok değerli komşuların görmesin diye bir çocuk gibi beni ve ağabeyimi yukarı çıkarman gerek."

"Tabii tabii..." dedim sakin kalmaya çalışarak. Beni korumak için ağabeyiyle eve gizlice girecek olmaları, çıkarmak istediğim kavganın önüne geçiyordu. Feragat ettiği şeyi görmezlikten gelirsem kendimi nankör sayardım.

"Güvenli yeri neresi oluyorsa..."

Söylenerek, eve doğru süren adamı izlerken kasten sustum. Öncelikle bu adamın hangi işinde ve nerede büyük bir sorun olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Ona göre ağzına tükürecek, bugünleri burnundan fitil fitil getirecektim.

Onunla sohbet etme havamda değildim, tek bir kelimem kavga çıkarırdı. Bu kadar uyumsuz iki insan nasıl bir kader bağıyla bir araya gelir, aynı eve girer, aklım almıyordu.

Arabayı otoparkta, teras katının numarasına göre ayarlanmış alana park ettiğinde doğrudan yüzüme bakmamak için telefonunu eline aldı ve bana bakmadan ilgisizce, "Etrafı kontrol et, asansörü hazırla, geliyorum," dedi.

Her zaman yaptığını yap ama ben seni sinir ederken yap.

İzlediği politika, tehlikelere karşı kullandığım güvenlik önlemlerimdi ama bunu çok çirkin bir şekilde yapıyordu. Arabadan inerken, sesimi özellikle duyacağı şekilde yükselterek, "Kibarlık, sağlam bir karakterden gelir," dedim. "İyi ve kibar adamları severim." Arabanın kapısını çarparak kapadım.

Güvenlik önlemlerimi sırasıyla yaptıktan sonra kapıları açılan asansöre Felix'i çağırmadan bindim. Yaklaşan ayak sesleri beni takip ettiğini bildirmişti. Çantamdaki telefonum titreyince, bekletmeden çıkardım ve Kerem'in beni aradığını gördüm.

"Efendim, Kerem."

Karşı taraftan meraklı sesi yükseldi.

"Vardın mı eve? Seni merak ettim."

Arkamda duran ve asansör düğmelerine kasıtlı bir şekilde sertçe basan Bay Harold'a yüzümü dönmemiştim. Nasıl bir ifadeye sahip olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Kerem'in sorusunu nazik ve tatlı bir tonlamayla, "Evet, şimdi vardım," diye cevapladım. "Aniden iptal ettiğim için üzgünüm. Başka bir akşama sözüm olsun."

"Aldım sözünü. Haber verseydin seni eve bırakırdım."

"Teşekkür ederim, taksiye atlayıp hemen geldim. Sana zahmet vermek istemedim."

"Asla zahmet olmaz, dikkatli ol."

Gülümsemem sesime yansıdı, veda ederek telefonu kapadım. Patronumuz asansördeyken biz yemek için konuşuyorduk. Asansör kat kat ilerledikçe ve birileri gelmedikçe rahatlamalıydım ama Felix'in ağır havası öyle çabuk yayılmıştı ki yapamıyordum. Bu durum, Kerem'le rahat konuşmama da engel olmuştu.

"Levi on dakika sonra şirketten çıkacak, geldiğinde gidip alırsın."

Sırtını deşecek kadar kötü bir bakış atarak, "Tekrar inip bu işkenceyi çekmek yerine neden aşağıda beklemedik?" diye sordum. Kerem'e sergilediğim kibarlığı bu adama sergileyemiyordum.

"Duş almam gerek, işim var."

Yüzüme bakmadan konuşan adama bön bön bakakaldım. Sırf duş alsın diye mi çıkıyordum yani? "Ne güzel ya, tek meşgul olan sensin, değil mi?" dedim imayla. İçimde çatlamak üzere olan bir Berna vardı ve onu bastırmaktan yorulmuştum. "Benim de işim vardı ama sizler için iptal ettim, Bay Harold!"

"Öyle mi?" dedikten sonra başını bana çevirerek ilk teması kurdu. "Kerem'le gecenize engel mi oldum?"

"Evet, haksızlık ettin."

"Haksızlık?" Tek kaşım imayla kaldırırken, ayaklarının üzerinde dönerek vücudunu tamamen bana doğru çevirdi. "Herkesle çok çabuk anlaşan, anlaştıklarıyla akşam yemeklerine giden fakat sözkonusu ben olunca fare deliği arayan bir kadının haksızlık ettiğimi söylemesi haksızlık değil mi?" diyerek ellerini cebine koydu. "Çok büyük çelişki."

Beni yenmeyi kutsal görevi ilan etmişti herhalde. Ne söylesem misilleme yapmadan günü geçirmiyordu. Çok acayip bir adamdı.

Pabucumun başkanı!

"Seninle aynı evde yaşıyorum, nasıl çelişki olabiliyor?"

Anlatayım, der gibi başını bir kereliğine salladı ve gözümün içine bakarak, "Kerem seni eve bırakacaktı," dedi. "Nihayetinde bu bölgeye girdiğin an birileri tarafından yakalanacaktın. Bir adamın arabasında yakalandığın için utanmak... Ne yobazca bir sistem."

Beni bilmeden, hikâyemi okumadan, çektiklerimi yaşamadan sırf daha özgür ve güçlü bir hayata sahip olduğu için beni yargılama hakkını kendinde buluyordu. Bu hayatı yaşamaktan memnunmuşum gibi bir alt metin geçiyor, bunu da fark etmeyeceğimi sanıyordu.

Kahrolsun önyargılı insanlar!

Ona bir adım atarak yaklaştığımda bastırdığım Berna'yı özgür bıraktım. Bu saatten sonra olacaklardan sorumlu falan değildim.

"Seni son kez uyarıyorum. Hayatım hakkı-"

Sözümü hızla kesip, "Hangi hayat?" dedi. "Fare gibi saklanarak yaşadığın, adına hayat bile diyemeyeceğin bu zindandan farksız delik mi?"

Tiksinti, kızgınlığa karışarak bütün yüzüme yayıldı. Her hücremin Felix'ten nefret ettiğine yemin edebilirdim.

"Sen iğrenç bir adamsın! Önyargıları olan bir barbarsın, Felix Harold!"

Kavganın en çirkin boyutuna geçtiğimizi fark ediyordum. Birbirimizi sağlam kıracağımız ana gelmiştik. Yakalanacağım yerde Felix'le korkusuzca kavga ediyordum.

"Ben mi pislik bir adamım?" dedi alayla gülerek. Gülüşüne baskın gelen öfke asla bastırılamayacak bir şiddetteydi. "Belki sen çok nankör bir kadınsındır?"

"Nerede nankörlük yaptım?" derken, elimi ona doğru kaldırıp, hesap sorarcasına salladım. "Gecemi sırf sen işini hallet diye heba ettim. Bunun neresi nankörlük?"

"Bok gibi işlerimin arasında sırf sen yakalanma diye ağabeyimle gizlice evime giriyorum, aklın hâlâ yemekte mi?"

Gürleyerek sorduğu sorunun ardından, sırtım asansörün duvarına çarpana dek üzerime yürüdü. Beni sözleriyle yargılıyor, suçlamalarıyla öldürüyor, kuytu yerde sıkıştırarak susturuyordu. İlk gün onu evde gördüğüm an yaşadığım korkuyu hissettim. Nabzım çıldırasıya atıyordu.

"Ne oldu? Çok mu istiyordun o adamla yemeğe gitmeyi? Neyi kaçırdın? Neyinize engel oldum?"

Çirkinleşiyordu.

"Kes sesini! O sadece arkadaşım."

"Arkadaşın olduğu için mi bu kadar delirdin? Gecen mahvoldu diye mi bu kadar çıldırdın?" Bir şeyden emin olmuş gibi başını salladı. "Demek ki sadece arkadaş değilmiş, bir hafta içinde hemen..."

Göğsüne hızla vurup geri çekilmesini istedim ama bana mısın demedi. Gücüyle yarışamadım. Köşeye sıkışmış bir yavru köpek gibi ona bakarken tekrar kaçmaya çalıştım ama avını yakalamış bir avcı gibi gitmeme engel oluyordu.

Ben kaçış modumu açmıştım ama o da yakalama modunu çoktan aktif hale getirmişti.

Korkumdan besleniyordu.

"Felix, kes şunu!"

"Kerem Bey hakkında tek kelime etmeme izin vermiyorsun. Mükemmel geceniz-"

Sözleri çok çirkin yakıştırmalara doğru gidiyordu. Konuşmasını "Sen iğrenç bir adamsın!" diye bağırarak kestim. "Sırf yemeğe gideceğim de diğim için iğrenç şeyler düşünen, berbat, bağnaz bir adamsın! Sen hayatımd-"

Sözlerim hızlı ve etkili bir hareketle yarıda kesildi.

İğrenç bir embesil olduğunu söylemeye kalmadan, çenemden yakalayarak dudaklarıma yapıştı.

Dudaklarıma... Yapıştı...

Hey! Bu adam dudaklarımı öpüyordu. Asansörde onunla kavga ederken beni öpüyordu. Tattığım tek şey hoş bir aromaydı.

Sert, odunsu kokusunun altında yumuşak ve tatlı bir tat...

Felix Harold, beni öpmüştü. Hem de asansörde!

Kirli Dudaklar

Felix Harold

Gün gelecek, kendini açıklamaya takatin kalmayacak.
Her şeyi boş verecek ve gelişigüzel izleyeceksin.
Zaman akıp gidecek, sen yerinden bir milim kıpırdamayacaksın.
Hayat seni yoracak.
Hayat senden çalacak.
Önce zamanını, daha sonra da seni.

Zamanı durdurmak gibi bir gücüm olsa bu ana hapsolmak için bütün varlığımı siper eder, bu kadının güzel dudakları için ruhumu ortaya koyardım. Tek bir saniyesinin bile pişman ettirmeyeceğini biliyordum.

Ruhumdaki açlığı bir öpücüğün doyuracağına inanıyordum.

Tadına bakmak gibi küçücük bir eylem bile beni tutsağı olduğum arzumdan kurtarırdı. Sonra boktan bir şekilde sıyrılırdım çünkü aklımın daha fazla karışmasına izin veremezdim.

Onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu düşünmekten, öpmemek için direnmekten yorulmuştum. Bir haftayı onsuz geçirdiğim süreç, aklımı kaçırdığım ve kimseye hissettirmediğim kötü bir kararın sonucu olarak geçmişti. Beni eve geri döndüren tek sebep onu manyak gibi özlememdi.

Onsuz bir gün bile geçiremez olmuştum. Şirkete aldırmamın sebebi de buydu. Akşamları yemekte bir saatten az oturmak artık yetmiyor, çalışma hali sürekli mesafe yaşattığından özgürce bir gün istiyordum.

Bu öpücük, istediğim özgürlüğü bize verecekti.

Sikik kalbim borsadaki dalgalanmadan daha hızlı atıyordu. Onun tatlı, iştah açıcı dudaklarında yeniden hayat buluyordum. Tadının nasıl olduğunu hep merak etmiştim.

Kahretsin! Şimdi çok iyi biliyorum.

Tadı tatlı bir şeftaliye benziyordu. Yumuşak, ıslak ve lezzetli...

Biraz daha tatmak istiyordum. Küçük bir öpücük daha alacak, nefesimi bir kez daha kesecek ve onsuzluktan delirmeyi göze alarak geri çeki-

lecektim. Çenesinden daha sıkı tutarak dudaklarına tekrar yapıştığımda aynı karşılığı verdi.

Kanımda pompalanan saf adrenalini, aletimi zorlayan saf hazzı dakikalara kadar yaşadım. Yumuşak dudaklarında tarifsiz bir haz vardı. Ona hazla bütünleştim, tatlı teninin beni yakmasına izin verdim.

Siktir! Bu kadın harika hissettiriyordu. Yumuşacıktı. En sevdiğim kremalı kek gibi...

Küçük öpücükle başlayan istek, onu yutup bitirmem için zorlayan koca bir ihtiyaca dönüştü. Ellerim vücudunun her yerinde gezinmek isterken aramıza giren ve bizi büyülü dünyamızdan ayıran tik sesi oldu.

Ne olduğunu anlayamadığım bir hızla, bacak arama keskin bir darbe aldım. Aletimin aldığı korkunç darbe yüzünden depresyona girmem muhtemelken, iki büklüm olup aynaya çarpan sırtım da ağrıdan nasibini alacaktı.

"Siktir! Bu çok acıttı!"

Küfrederek doğrulmaya çalıştığımda, gelen ikinci darbeyi dizinden tutarak engelledim. Son dakika haberlerine karşı bağışıklık kazanmış olsam da sürprizlerle dolu Berna Önder karmaşasını çözemediğimden kendimi koruyamamıştım.

"Dur, tekmeleme!" dedim acı içinde kıvranarak. "Şu lanet asansörden inelim."

Küfür olduğuna gönülden inandığım Türkçe kelimeleri nefes almadan sıralayan Berna, beni beklemeden, asansörden çıkınca ben de peşinden iki büklüm çıktım.

Acı ben hareket ettikçe aletimin koptuğu hissiyle beni kuşatıyordu. *Siktir!* En hassas noktamdan darbe almıştım.

"Tanrı'm... Şeytanla işbirliği mi yaptın?"

Peşinden söylenerek gittiğim kadının, yeryüzünü yakacak büyüklükteki öfkesiyle kartı okuturken konuşmasını umuyordum. Bizi büyük bir kavganın beklediğini, Berna'nın onu öptüğüme pişman edeceğini kapıya suratıma çarparak kapadığında anlamıştım.

Aletimi kurtaramamıştım ama burnumun kırılmasını engelleyebilmiştim. Acıyı yüzümden sildiğim güçlü bir nefesi ciğerlerime çekerek şifreyi girdim ve kapıyı iterek içeri geçtim. Ayağımın dibindeki öfkesiyle fırlattığını bildiğim çantasına küçük bir göz attıktan sonra ona döndüm.

Bana anlamını çözemediğim bir ifadeyle bakıyordu. Şaşkın desem yetersiz, hayal kırıklığı desem yetersiz, öfkeli desem gayet yerinde ama yine eksik olurdu.

"Sen... Sen benim iznim olmadan beni öptün."

Evet, öptüm. Seni temin ederim ki tadın muazzamdı.

"O an kavgamızı sonlandıracak tek çözüm bu gibi göründü."

Saniyelik bulduğum yalanın inandırıcılığı dilencilerin yalanıyla yarışırdı. *Sadece öpmek istedim ve bunu yaptım.*

Suratıma bön bön baktıran tatminsiz bir cevapla geçiştirmek sonrası için sağlıklı bir adım olmamıştı. Düşünmeden hareket etmenin bedelini ödeyecektim.

"Aptal herif! Benimle kavga eden sensin!" Elini bana doğru kaldırdı. "Sen... Sen var ya..."

Öpmeye doyamadığım dudaklarını birbirine bastırıp sözlerini yuttu. Bu şekilde kendine zarar veriyordu. Konuşmasını söylemek için atakta bulunduğumda elini kaldırarak beni susturdu. Hiçbir şey söylemeden, boğazından yükselen küçük bir çığlıkla sırtını dönüp odasına geçti.

Kapının arkasından cinayet işlemeye meyilli bir kadının kararlı ve tehlikeli ciyaklamasını duydum.

"Sakın karşıma çıkma yoksa seni öldürürüm!"

Yapacağına zerre kadar kuşkum yoktu. Onu tehlikede hissettirecek bir şey yapmıştım. Onu öptüğüm için pişman değildim ama yaşadığı öfke için üzgündüm. Kapalı kapıyı izleyen gözlerim cebimde titreyen telefonuma kaydı. İsteksizce çıkardığım telefonu kontrol ettiğimde, gelen mesajı hızlıca okudum.

Levi Harold: *Beş dakikaya oradayım. Annemize söyle de gelip beni alsın.*

Almaz, alamazdı. Bana olan öfkesinden dolayı bunu ondan asla isteyemezdim.

Mecbur tek inecektim. Kimseye yakalanmadan...

Eksikliğini tarif etmeye güç bulamadığım bir his var içimde. Özlüyorum ama ne olduğunu bilmiyorum, arıyorum ama tadını bilmiyorum, sormuyorum ve buna cesaret edemiyorum.

Berna hayatıma girdiğinden beri her şey tepetaklak ilerliyordu. Geçirdiğim en güzel günlerim kısıtlıydı ve saysam beş parmağın beşini geçmez olmuştu. Onu arıyordum. Benimle konuşmadığı her an çıldırmanın eşiğine geliyordum. Eksiklik hissi bir parçam olmuştu ama Berna'dan sonra beni kışkırtan bir ağrıya dönüşmüştü.

Bu mesafe üç gündür şaşmadan devam ediyordu. Öptükten sonra aramızda bir uzaklık olacağını tahmin etmiştim. Aslında etmemiş, bunu aklıma bile getirmemiştim.

Bir dakika, ben mükemmel derecede güzel öpüşüyorum. Sadece öperek bile kadınları zevkten bayıltan bir etkiye sahibim.

Sikeyim böyle işi!

Kusursuzluğum Berna'da pek işe yaramamıştı. Tutku dolu öpüşmemizden sonra bir tık yakınlık olacağını düşünmüş, aksine bütün iletişimi kesen kadınla sınanmıştım. Beni peşinden koşturmayı misyon haline getirmişse beklentileri askıda kalacaktı. Ona olan garip ilgimi bir yere kadar sürdürürdüm.

Siktir! Beni peşinden at gibi koşturuyordu.

Evde bir köşe kapmaca oynama hali mevcuttu. Şirkette onu neredeyse hiç görmüyordum. Kerem'in önderliğinde çalışıyor, yoğun tempoyla başa çıkmaya çalışıyordu. Yoğunluğum yüzünden yemek yemeyi bile unutacak raddeye geldiğim bu üç günün aşırılığına, üç günlük Hindistan gezim de eklenmişti.

Gitmeden önce Berna'yı görmek istiyordum. Ne durumda olduğunu merak ediyordum. Beni asıl endişelendiren ise iletişimi tamamen koparmış olmasıydı. Bu yüzden onunla konuşmak istiyordum.

Sadece tadını merak ettiğim için onu öpmüştüm. Onu bu evde gördüğüm ilk günden beri kurduğum bütün düşlerde tatlı dudakları vardı. Dokunmak için can attığım her gün, aramıza mesafe girerek düşlerime kilit vurmuştu.

Onu hâlâ çok istiyorum. Bir bağımlı gibi...

Bu yüzden yapabileceğim tek bir şey vardı. Aynanın karşısına geçtiğimde, tişörtümü ensemin ucundan tutup başımdan sıyırana kadar çektim. Aynada incelediğim kaslarıma bir görev adamı gibi ciddiyetle seslendim.

"Dışarı çıkmanızın zamanı geldi, çocuklar!"

Felix, bedeninle dikkatini çekeceksin, dostum. Yapacak başka bir halin yok.

O kadını kendine çekeceksin!

Evde yine çıplak gezemezdim, bu kural için baştan anlaşma sağlamıştık. Tekrar bayılmasını göze alamazdım. Bu defa nasıl bir reaksiyon alacağımızı kestiremiyordum. Zaten onu öperek, iletişimimizi sikip atmıştım. Günlerdir aklımı çelen planı işlemekten başka çıkar yol bulamıyordum.

Kadınların yanından geçerken bile onları kendime bağlayan bir adamdım ama şu an kirli oyunlar oynayarak ortak kiracı olduğum Berna Önder'in dikkatini çekmeye çalışıyordum.

Onun banyosunu kullanacak ve eve geldiği an banyodan çıkacaktım. Beni kendi banyosunda gördüğünde, banyomda sorun olduğunu, giderlerin tıkandığını ve acil bir toplantım için mecbur kaldığımı söyleyecektim.

Oyunum için tüm cevaplarım hazırdı.

Kontrol ettiğim saate göre Berna'nın gelmesine tam on dakika vardı. Şirketle ev arasında on dakikalık mesafe vardı. İşten çıkmış olmalıydı, trafiği de ekleyecek olursam Berna'nın gelmesi yakındı.

Banyomdan havlumu, şampuanımı, duş jelimi ve ek olarak parfümümü alıp aşağıya indim. Önce banyonun her yerine parfümümü sıktım. Kokumun buradan gitmemesi gerekiyordu. Odasının kapısında bekleyip, içeri doğru bir kez sıkıp kapıyı hemen kapadım. Kişisel alanına girmeyecek kadar ahlaklıydım. Annem bunları yaptığımı görse beni aletimden zincirleyerek Dublin Kalesi'nden sarkıtırdı.

Onu düşünmek tüylerimi ürperttiğinden parfümü tekrar odama bırakarak planıma odaklandım. Bir kadının kokusunun tamamen hâkim olduğu, kişisel olarak kullandığı banyoda sapık gibi bulunmak içten içe rahatsız ediyordu. Ancak ona ait bir yerde bulunmak, aynı zamanda acayip bir zevk veriyordu.

Bu iki duygunun arasında gelgitler yaşayan zihnim Berna'ya duyduğum bağımlılık hissiyle tamamen sıfırlanıyor, sağlıklı düşünme hakkımı baltalıyordu. Lanet olsun! Ondan uzaklaşmayı aklımdan bile geçiremiyordum. Bunu yapmayı hedeflediğim ve düşlediğimde hep tam tersini yapıyordum. Atalarımın aşk için topraklarından neden vazgeçtiğini anladığım bir andaydım.

Siktir!

Aşk yok!

Düşüncelerim istemediğim yollara doğru çıkınca duş başlığının altına kaçtım. Kaplumbağa hızında yıkanmaya özen gösterdim çünkü planım dakikalar üzerine kuruluydu.

Zaman aktı ve Berna Önder gelmedi. Mistik bir hava versin diye suyu sıcak ayarda tutarak tam dört kere saçlarımı yıkadım ve altı kere de duş jeliyle vücudumu ovaladım.

Merhametsiz kadın evine gelmedi.

Sıcak su tansiyonumu düşürmüş olmalıydı ki başım dönüyordu. Banyodan hemen çıkmam gerekiyordu yoksa bayılacaktım. Bir kez daha şampuan da duş jeli de kullanamazdım.

Bu durumda banyodan çıkacak hali de bulamayacaktım zira çift görmeye başlamıştım. Sıcak suyu kapadığım gibi havluyu kaptım. Hareketlerim aksıyor, belime sararken ellerim titriyordu. Buharın içinde, son savaşında yenilgiye uğramış bir savaşçı gibi sıcaktan damlacıklar oluşmuş fayanslara tutunarak kapıya ilerledim.

Dış kapı ben dokunamadan açıldı.

"Felix, senin burada ne iş-"

"Beni buradan çıkar."

Kelimeler ağzımdan ağır ağır dökülüyor, konuşmak kalan gücümü tüketiyormuş gibi hissediyordum. Ona bakamıyordum.

Kaç tane Berna vardı? Neden bakınca onu çift görüyordum?

"Cehenneme çevirmişsin burayı! Banyomda ne işin var, aşağılık sapık?"

Duyularım öyle zayıftı ki ses tonunun ne derece kötü olduğunu bile fark edemiyordum. Her şey ağır geliyor, devrileceğim bir koltuk istiyordum.

Berna kolumun altına girerek beni banyodan çıkardığında, odasındaki yatağa doğru süründüm. Küçücük kadına zarar vermemek için ayakta kalmaya direndiğimden her şey iki katı zor oluyordu. Hasara uğradığımız artık inandığım sinir sistemim bana her şeyi çift gösteriyordu.

"Sana gerçekten inanamıyorum. Banyomu kullandığına inanamıyorum. Kendine geldiğinde, geçerli bir sebebin yoksa yemin ederim seni bu yatakta boğacağım, Felix."

"Sus."

Sesi işkence mahkûmlarına dinletilen bir çığlık gibi geliyordu. Yanıldıkça kafam zonkluyor, acı bütün bedenime nüfuz ediyordu. Ben kendime gelene kadar susmalıydı.

Yatağına yatırdıktan sonra odadan çıkarak beni yalnız bıraktı. Susmasını istesem de gitmesini asla istememiştim. Borsayı parmağının ucunda döndüren Felix Harold'ın geldiği noktaya inanamıyordum. Bir dedikoducunun kemiksiz diline satılsam itibarım sikilirdi.

Birden koluma dokunduğunda hafifçe sıçradım.

"Bakalım tansiyonun düşmüş mü? Ona göre ne yapacağımıza bakacağız."

Üzerime eğilen kadını gördüm. Saçları çıplak tenimi okşuyordu, bunu çok net hissediyordum. Zayıf duyularımı harlayan her dokunuşunu hissederdim. Ona karşı aşırı hassastım.

"Berna!"

"İyi misin Felix?"

Yanağıma inen tokatların sayısını, fizikçilere taş çıkaran matematiğime rağmen sayamıyordum. Thales'i mezarında titreten bir âcizlikle yüzüme inen tokatları saymaya çalışıyordum.

Sikerler böyle planı!

Etkilemek istediğim kadından şiddet görüyordum. Kendime gelmem için miydi? Bir saniye, o meme miydi? Dört meme tarafından tokatlanıyordum.

"Berna."

"Efendim."

Son bir soluk aldım ve tüm duyularımı harekete geçiren arzumu ağzımı yayarak dile getirdim.

"Seni bir kere daha öpebilir miyim?"

"Ne?"

"Canım çekti."

Yanağımda patlayan keskin ve acılı bir tokattan sonra bütün dünyam kararadı.

Tokattan sonrasını asla hatırlamıyordum. Hayal meyal hatırladığım bir şey varsa o da Tuz Gölü'nün bütün kaynaklarını kuruttuğuna inandığım aşırı tuzlu ayranı içirdiği ve odamdan getirdiği kıyafetlerimi giymem için zorladığıydı.

Kendimi kandırmayacağım, acımasız bir kadın tarafından zorbalanmıştım.

Çıplak bir adamın yatağında kalmasını istemediğini söylemiş, bu durumun onu aşırı rahatsız ettiğini açıkça dile getirmiş, yarı baygın adama işkence çektirmişti.

İnsafsız kadının tekiydi. Bana hiç merhamet etmiyordu.

Zar zor üzerimi giyinirken sırtı bana dönük bir şekilde odada kalmıştı. Kaldığı süre zarfında asla susmamış, giyindiğime emin olduğunda bir sürü küfür sıralayarak odasını terk etmişti. Tabii tüm bu tepkiler onu o kadar doyumsuz bir hale getirmişti ki çıkarken kapıları kıracak bir hiddetle çarpmayı da ihmal etmemişti.

Gözümü ayırmadığım kapı, terk edilmiş bir kale kapısı gibi kimsesiz kalmıştı. Beni kontrol etmek için geleceğini düşündüğüm her dakika acıyla ve kalbimi kıran bir beklentiyle geçmişti.

Tansiyonum normale döndüğünde yataktan çıktım. Yemek getirmesini beklemek aptallık olurdu. En son tokat yemiştim, herhalde bu tokadın beni yeterince doyurduğuna inanıyordu.

Kafamı sikeyim! Onu öpmek istediğimi neden söyledim ki? Üstelik tansiyonumun düşmesine bizzat o sebep olmuşken.

Odadan çıktığımda onu salonda oturmuş, çalışırken buldum. Ofiste de yaptığı tek şey çalışmaktı. Komutu almış bir robot gibi yalnızca çalışıyordu. Sanki benim ondan çok farkım varmış gibi sıkı çalışmasına laf ediyordum.

Hak ettiği açıklamayı sıcağı sıcağına yapmalıydım. Beni bir sapık veya pedofil olarak görmesi yıkıcıydı.

Tuz yüzünden Sahra Çölü'ne dönen boğazımı temizleyerek açıklama-

ya giriştim. Konuşurken mahcup ya da pişkin görünmemeye özen gös terdim. Bu kadının sert çizgileri vardı ve onu aştıkça duvarları üstüm yıkılıyordu.

"Banyomdaki gider tıkanmıştı. Acil bir toplantım olduğu için mec bur kalarak senin banyonu kullandım. Aklına başka şeyler gelmesin. Ça fazla sıcak su kullandığım için sanırım tansiyonum düştü." Bir cevap ver mesini bekledim ama yine tık yoktu. "Özür dilerim, bunları yaşamanı istemezdim."

Özrümün samimiyetsizliğini ben bile hissedebiliyordum. Çilli bey yine duymazlıktan gelerek varlığımı inkâr ediyordu.

"Tombul surat!"

Beni duymazlıktan gelen bir inat makinesiyle birlikteyim.

"Çilli, sana diyorum."

Harika! Beni görmezlikten gelen bir katırla uğraşıyorum.

Önceki hayatımda kimlere çektirdiğimi düşünmeden edemediğim zor geceler geçiriyordum.

Bu kadının bana bir lütuf olarak gönderildiğine dair duyduğum inanç, maruz kaldığı darbeler yüzünden yüzeyi çatlak bir cam fanus gibiydi ve patlamak üzereydi.

"Sessizlik her zaman bir cevap değildir, Çilli. Yüzleşmekten korkan insanların tutunduğu âciz bir dayanak gibidir ve küçük bir darbeyle yıkılabilir."

Evet, sevimli hallerimle etkileyemediğim kadını şairane konuşmamla da kandıramıyordum.

Bu arada, küçük darbenin ben olmadığımı belirtmek istiyorum. Kesinlikle güçlü ve erişilmez biri olduğumu biliyorsunuz.

Küçük bir homurtudan sonra gardımı aldım.

Bana zorla patronluk taslamamı söylüyorsun, ha? Peki, bunu sen istedin. Seni yakacağım, kızım!

Yemek masasının üstünde bulduğum telefonumu alıp ona kısa bir mesaj çektim. Mesajımı okur okumaz, yüzüme dahi bakmadan ayağa kalktı. Rotasını mutfağa doğru çizerken varlığıma hakaret ettiğine inandığım kötü bakışlarıyla söyleniyordu.

Bu kadın çok zordu.

Komutu bu sefer ben vermiştim ve belli ki yerine getirecekti. Beni görmezlikten geliyor fakat anlaşmanın bozulmaması için patronu olarak isteklerimi de karşı çıkmadan yerine getiriyordu.

Şu an yemek hazırlaması gibi.

Baygın olduğum sürede bakamadığım telefonumu kontrol ettim

Dünya kadar arama ve mesaj gelmişti. Boş zamanım çokmuş gibi aramalara dönecek, mali müşavirle görüşmemi bitirecek, yarın Merkez Bankası'nın yönetim komitesiyle bir görüşme ayarlaması için Laura'ya belirli görevler verecektim.

Yemeğin hazır olduğunu hanımefendi söylemese de kontrol ettiğim için biliyordum. Küslüğü devam ettiren kadını rahatsız etmemeye özen göstererek masaya geçtim. O da sesini çıkarmadan karşımdaki sandalyeye oturdu. Aynı sessizlikle yemeğine başladı.

Sağlıklı bir zihinle düşündüğümde, beni o halde görünce tam olarak ne hissettiğini anlamaya çalışmak daha kolay oluyordu. Sonuçta çıplaktım. Bir saniye, -düzeltiyorum- yarı çıplaktım ve Felix Harold tüm ihtişamıyla Berna'nın elinin altındaydı.

O güzel kafasının içinde benimle ilgili neler döndüğünü o kadar çok merak ediyordum ki yemeğime dahi odaklanamıyordum. Sadece onu izliyordum. Sanki onu ne kadar çok izlersem o kadar net bir cevap alırmışım gibi.

Yemeğimizi yerken onu izlediğim için sandalyesini döndürdü. Ciddi ciddi, sandalyesini tersine döndürerek oturdu ve kucağına bıraktığı tabaktan yemeğini yemeye devam etti. Onu izlemek yerine sırtını izlediğimde, elimde olmadan homurdandım.

Demek böyle oynayacaksın, Çilli.

Oyna bakalım.

Oynadı da.

O geceyi yokluğuyla geçirdikten sonra sabah sırra kadem basar gibi evden çıktı. Gün boyu Kerem'in yönlendirmelerine uyarak çalıştı. Onu her çağırmak istediğimde ne hikmetse lavaboya gitmiş oluyordu. Öğle molasında onu yakalayacağımı sanmıştım ama Kerem'le yemeğe çıkmıştı.

Harika! Evde Bedir Efendi krizi, şirkette Kerem Bey virüsüyle uğraşıyordum.

Harika! Herkese var olan zaman, bana gelince kısıtlamalara ve sansüre dönüşüyordu.

Harika! Yok sayılıyordum.

Yönetim komitesiyle yaptığım görüntülü toplantı düşündüğümden daha uzun sürmüştü. Yatırımcılar borsanın düşüşüyle tedirginleşmeye başlamış, fonlarını koruduğumuz milyarderler kafa ütülemişti.

Bazen bir orduya yön veren komutan olmak istiyordum. Savaşır, çatışır ve ülkemin refahı için can verirdim. Ama hem kraliyet soyundan olmak hem de Merkez Bankası'nı yönetmek, şeffaf bir poşete altın külçelerini doldurup sırtında taşımak ve hırsızların arasında eli kolu bağlı dolaşmak gibiydi.

Bütün disiplinime ve korkusuzca oynamama rağmen hayatım ince bir ip üzerindeydi.

Toplantı bittikten sonra bütün programımı iptal etmiştim. Öfkemden kan kusacak bir yer arıyorken bürokratlarla zar atar gibi viski içemezdim.

Ofisten erken çıkarak stresli iş dünyasını arkamda bırakmıştım ama önüme dönüp telefonu elime aldığımda bütün hayatım yine işim oluyordu. Beni işimden uzaklaştıran tek şey *oydu*.

Onu çalışır vaziyette bırakıp şirketten ayrılmıştım. Yanına gitseydim kavga etmemiz kaçınılmazdı. Bu yüzden -gerçekten- huzuru bulduğum eve geçtim. Fakat ev bile beni bugün rahatlatamamıştı.

Beş bin kilometreye kadar koşmak iyi gelecekti.

Önce ufak bir yürüyüş, daha sonra düşünemeyeceğim kadar hızlı bir koşu, dağılan aklımı toparlamama yardımcı olmuş, beni saçma sapan işler yapmaktan uzak tutmuştu. Evde kaldığımda karakterime uymayan hareketler sergiliyordum.

O sikik aklını topla, Harold!

Ter, düzensiz nabız ve zonklayan bacak ağrısına bir de korkunç sıcaklık eklenmişti. İstanbul'un havasını genel olarak sevsem de bu mevsim beni zorluyordu. Pet şişemde kalan suyu başımdan aşağı dökerek biraz serinledim. Saçlarımı elimle dağıtırken sitenin girişini geçtiğimi yeni fark etmiştim.

Birilerine yakalanmadan adımlarımı hızlandırdığımda cüppeliyi görmemle adımlarım isteksizce yavaşladı. Berna ona yakalandığımı bilse kıyameti koparacaktı ama ne yazık ki bu saatten sonra yapacak bir şey yoktu. Açıkçası karşılaşmak da hoşuma gitmişti.

Nedense bu adamdan saklanmak istemiyor, aksine gözüne batmak, varlığımı ısrarla gözüne sokmak istiyordum. Beni istemediği her yerde görecekti.

Özellikle onun yanında. O tatlı cadının yanında.

"Sen çok dolanmaya başladın buralarda," derken elleri arkasında bana doğru yaklaştı. "Yine mi erişim sıkıntısı var?"

Sevmeyeceğim adamlar listesinde çok kısa bir sürede birinci sıraya yerleşmişti.

Bedir Aslan Akgün!

Üç gündür Berna her iş çıkışında onunla karşılaşıyor, tam da burada konuşuyorlardı. Bu adamda ne bulduğunu ve her karşılaştıklarında ne konuştuklarını deli gibi merak etsem de öğrenemiyordum.

Bileğimdeki saati göz ucuyla kontrol ettim. Berna'nın eve gelmesine

meselesiydi. Burada biraz daha oyalanacaktım. Gerçeği birinin öğrenmesi gerekiyordu. O kişi de Bedir Aslan olacaktı.

Bencillik etsem de canım onun öğrenmesini istiyordu.

Az çok bildiğim Türkçeyle, "Buralarda çok fazla sıkıntı var," dedim. "Uzun bir süre beni buralarda görebilirsin."

Birkaç saniye beni izledi. Türk olmadığımı anlamış olmalıydı. Mükemmel konuşamıyordum sonuçta. Aksanımdan da belliydi zaten.

İngilizce olarak, "Diğer oyuncu nerede?" diye sordu. Bana verdiği mesaj açıktı.

"Oyuncu?" diye sorduğumda gülerek kafasını eğdi. Kabul, istisnasız her kadının dikkatini çeken, yakışıklı bir adamdı.

Fakat bana neden garezi olduğunu çözemiyordum.

"Aa... Bedir Efendi..."

Beklediğim kadın, beklediğimden daha çabuk geldi. Kafamı çevirip bize doğru gelen Berna'yı gördüğümde içimden sabır çektim. Tedirginliğini kuşanmış düşmana, bir dosta gider gibi gidiyor, bize yaklaşıyordu. Beni çıldırtan bu anlamsızlık son bulmak üzereydi.

Üzgünüm, Berna. Bu sefer senin istediğin olmayacak. Efendin kim olduğunu bilecek! Bir saniye, efendi mi?

İç sesimi susturup ona döndüğümde istemsizce kaşlarımı çattım.

"Efendi mi?"

"Bey, bey," dedi ağzında geveleyerek. "Bedir Bey."

Bu adam kim, lan?

Diğer yaşlı adam kadar baskın bir havası vardı. Ama bunun avantajı genç ve oldukça yakışıklı olmasıydı. Tavrı sakin, bakışları nötr, düşmanca yaklaşımdan uzaktı. Garezinin Berna için olduğunu düşünmek üzereydim ama bizi hiç yan yana görmemişti. Eve giriş çıkışıma Berna için dikkat ediyordum.

Bedir Aslan'da beni rahatsız etmesini umduğum ama bulamadığım manevi bir hava vardı. Berna dışında oturup sohbet etsek eminim ki zevk alırdım. O sarıklı, cüppeli bir din adamıydı. Din adamlarından genelde uzak dururdum. Bu adam Berna'ya yaklaşmadığı sürece beni rahatsız etmiyordu.

Beni rahatsız eden Berna'nın ondan korkmasıydı.

Evet, tüm mesele buydu!

"Açıklığa kavuşturalım mı?"

Bedir'in sorusu üzerine bakışlarını benden ayırıp hızla ona çeviren Berna yine aynı tedirginlikle hareket etti. Bir sorun yoksa bile insanlar bu tedirginliği yüzünden sorun arardı.

Sorunun kendisi, Berna'nın özgürlüğü için vermediği savaştı. Ç. vaplarını ailesini araştırarak bulmaya çalışıyordum. Yakın zamanda ek me her şey geçecekti. Her şey...

"Açıklama yapmana gerek yok," dedim özellikle. "Yoluna bak ve ilerle."

Berna bana bakmadan, "Lütfen karışmayın, olur mu?" diye karşı çıktı.

Benimle mesafeli mi konuşuyordu? Beni bu yaştan sonra sinir hasta edecekti. Genelde sakin bir adamdım, Berna'yla tanıştığımdan beri yapım bozulmuştu. Onun yüzünden aksi ve huysuz adamın teki olmuştum.

Bana zarar veren bir kadındı.

En az benim ona zarar verdiğim kadar.

"Bazı hayatları hafife alma. Senin oynayacağın yer değil burası, dünyan yanar."

Bana doğru konuşan adama baktığımda alnım kırıştı. Ben kimin hayatını hafife alıyordum? Sırf bir kadın istediği hayatı yaşasın diye nelerle baş ettiğimi bilmeyen bir adamdan hayat dersi mi alıyordum? Bu cüreti ona kim veriyordu?

İşte, şimdi gerçekten kızdım.

Ellerimi cebime koyup ona doğru yaklaştım. Berna ikimizin ortasında kaldı. Onu arkama almak istiyordum, durması gereken yer orasıydı.

"Dünyanın yanmasını sorun etmem."

"Etme de," diyerek o da bana doğru yürüdü. Şimdi dip dibeydik. "Bak, aslanım..." Cüppesini düzeltip elini omzuma koydu. Bu dokunuşun altında buram buram tehdit seziyordum.

Ayrıca siktir! Ben kimsenin aslanı değilim.

Boğazını, kulağımı tırmalayan bir sesle temizledikten sonra ciddi bir tavırla, "Dünya iyi bir yer olsaydı gelirken ağlamazdık, yaşarken temiz olsaydık giderken yıkanmazdık," dedi. "O yüzden çok da ciddiye alma."

Kabul ediyorum, ne demek istediğini anlamamıştım. Yüz ifademin bunu net bir şekilde anlattığına da emindim. Neden bana seçmelerden kalıplaşmış bir cümle kurduğunu kendisinin bile bildiğine inanmasam da bu adamın kaçırdığı bir nokta vardı.

Biz ölülerimizi cayır cayır yakıyoruz, aslanım.

"Biz giderken yıkanmıyoruz."

"Bu adam gayrimüslim, lan!"

Berna aynı hızla aramıza girerek ellerini kaldırdı. "Hayır, hayır. Değil. Şaka yapıyor." Bozuk bir kahkahayla es verdi. "Müslüman."

"Müslüman mı?" diye inledim. Göz göze geldiğim kadın işbirliği için yalvarıyordu. Gözlerindeki çaresizliği izlemek, hak etmeyenlerin kurallı

rına göre yaşayarak teslim olduğuna şahit olmak beni öfkelendirdi. Göğsümde gümbürdeyen bir güç burayı yakıp yıkmamı istedi.

Beni bu adamın yanında görmezlikten geldiği gibi bir de değerlerimi aşağılıyordu.

Cebimde tuttuğum ellerim yumruk şeklini alarak bu düzene bir darbe gibi inmek istedi. Öfkemi çıkaracağım bir kadın olmasaydı muhtemelen şu an yumruk yumruğa dövüşüyor olurduk. Bedir'i bir noktada suçlayamıyordum çünkü bunu bana yapan Berna'ydı.

Sikerler böyle işi!

"Kimliğim sadece beni ilgilendirir. Kime hesap veriyorum?"

"Siz de epey şakacısınız ama," diyerek inkâr etmeye devam etti. Dinimi kabul etmeyip kendi kafasına göre hareket etti. Saygısızlık, korkaklık ve tutsaklık bu kadına duyduğum bütün değerleri ezmek üzereydi.

"Berna Hanım, biraz konuşabilir miyiz?" diyen Bedir Aslan Efendi epey ciddi ve rahatsız göründü. Ne konuşacaklarsa bunun değerlerime saygısızlık olduğunu da belirtmelilerdi.

"Tabii," diyerek gitmeye kalkıştığında kolundan tuttum.

"Onunla konuşmaya mı gidiyorsun?"

"Kendine gel!" diyerek kolunu hızla kurtardı Berna. Gözleriyle beni yargıladı. "Sana mı soracağım kiminle konuşacağımı?"

Hem suçluydu hem de güçlü. İsteği üzerine beni saklıyor, duruma göre bana kimlik veriyor, sıkışınca dini değerlerimi değiştiriyordu. Tüm bu saygısızlık yetmezmiş gibi beni burada tek başıma bırakıp o adamla gidiyordu.

Kendimi daha önce hiç bu kadar alçalmış hissetmemiştim.

Burayı ateşe vermeden, kahrolası asansöre binip terasa çıktım. Bu saatten sonra beni görecek kimse için tedbir almayacaktım. Berna bunu hak etmediğini az önce kanıtlamıştı. Ben onun hayatı için uğraşırken beni hiçe sayması kanıma dokunmuştu.

Beni aşağılayan bir kadınla uğraşmak, onuruma yakışmazdı.

Gelmesini bekledim. Bu sikik düzeni bozmasını istedikten sonra onu bir daha görmeyecektim. Salonun ortasında kaç tur attığımı bilmiyordum. Ne beni arayan telefonları açtım ne de beni bekleyen aramalara geri dönüş yaptım. İstediğim tek şey o kadının gelip bana makul bir açıklama yapmasıydı.

Evin kapısı açıldı, Berna Önder tüm kusursuzluğu ve bu kusursuzluğu lekeleyen seçimleriyle içeri girdi. Adımlarım beklentimi karşılayarak ona doğru kusursuz bir hızla ilerledi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun, lan?" derken elimi ona doğru kaldırdım.

Ben neler yapıyordum? Sakin bir adamdım. Öfkeli çıkışlarım, kontrolsüz tavırlarım yoktu. Çünkü iş dünyasında sabırlı bir adam olmayı öğrenmiştim. Fakat bu kadınla yan yana geldiğim zaman enerjimiz birbiriyle çakışıyor, içimde dinamitler patlıyordu.

Hasarı da kalp kırılmaları ve iyileşememe sorunları oluyordu.

"Sen kimsin de benim adıma kararlar veriyorsun, lan?"

Ben kadınları kırmayı sevmezdim.

Omuzları yenik, bakışları acı ve suçluluk doluydu.

"Bizi görenler var."

"Sikerim bizi görenleri! Şu an umurumda mı?"

Benim sakinliğimi benden söküp kendi parçası haline getirmiş olmalıydı. Aksi halde bu kadar sakin bir kadının karşısında çıldıran, bir manyak gibi davranan, öfkeli bir erkek olmam normal değildi.

Yaşlarla dolu güzel gözlerini bana çevirdi. Acı, tutup dokunacağım kadar saf ve belirgin bir şekilde akıyordu ama dokunsam eminim ki lav gibi ikimizi de eritirdi.

"Felix... Özür dilerim ama Bedir'e yalan söylemek istemiyordum. Çok özür dilerim. Ne desem ne yapsam karşılığı olmayacak, biliyorum. Ama ben... Ben bunu daha fazla kaldıramıyorum. Ona yalan söyleyemem."

Onun için yaptıklarımı görmezlikten gelirken Bedir için ağlıyor muydu? Beni hiçe sayarken, onu önemseyip yalanlarla kandırıyor muydu? Hangimiz bu oyunun kurbanıydık? Ve neden bunları yaşamak zorundaydık?

"Kim bu Bedir, lan? Ne gibi bir önemi var?"

Yoksa onu seviyor mu?

Ellerini teslim olurcasına kaldırdı. "Hepsini açıklayacağım. Söz veriyorum," derken titrek bir nefes verdi. "Ona anlatacağım ama öncelikle toparlamam gerek. Kim olduğunu, Türk olmadığını söyleyeceğim, söz veriyorum."

Türk mü?

Berna benim hakkımda ne kadar yalan söylüyordu? Başım koşudan önceki gibi zonklamaya fakat bu defa bir bıçakla oymamı hayal ettirecek kadar şiddetli bir şekilde sallanmaya başladı. Bu tartışmanın varacağı yer ürkütücüydü.

"Sen onlara Türk olduğumu mu söyledin?"

Suçunu kabul eden bir teslimiyetle başını öne eğip hüngür hüngür ağladı. Ağlamasını değil, bana doğru düzgün bir açıklama yapmasını istiyordum. Gözyaşları dökerek bir yere gelemez, hiçbir şeyi de toparlayamazdık.

"Kaygılanınca ona da *evet*, dedim. Düzelteceğim, söz."

Bu korku sağlıklı değildi, mantıklı hiç değildi. İran'da mı yaşıyordu bu kadın?

"Berna! Neden korkuyorsun? Kimden korkuyorsun? Sana ne yapabilirler? Seni öldürecekler mi? Öyle bir şe-"

Dehşetle büyüyen gözlerini acemi hareketlerle silerken sözümü aynı acemilikle kesti.

"Hayır. Hayır, öyle bir şey... Öyle bir şey yok, Felix. Bana bırak lütfen."

Kırmızı alarm! Sözümün kesilmesinden nefret ederim.

"Sana bırakayım da her şeyi bok et."

"Felix, Felix lütfen... Babaannemle kalmak istemiyorum. Lütfen, sana yalvarıyorum." Çaresizce ağlıyor, titrek ellerle yalvarıyordu. "Evden de gideceğim, merak etme. Her şeyi düzelteceğim. Kendime iki güne ev bulur, her şeyi hallederim. Özür dilerim."

"Ben senden açıklama beklerken sen aileni öne atıyorsun. Ben senden açıklama beklerken sen gideceğini söylüyorsun. Kızım, bana neden bu kadar korkak olduğunu söyle?"

Soruma cevap vermek yerine, ağlayarak özür diledi ve dilini yormayan bir hızla gideceğini tekrar edip durdu. Beni değil de kendini ikna ediyor gibi çekingendi.

"En... En kısa sürede... Gideceğim," diyerek, beni salonda tek başıma bırakıp odasına geçti. Beni cevapsız bırakıyordu. Bana bir çıkış kapısı göstermeden kendi kapısını en zorlu yollardan seçiyordu.

Yaşadıklarımızdan, onurum zedelendikten sonra gitmesi en doğru kararı. Ben de kafamı dinlerdim. O geldiğinden beri işime odaklanamıyordum. Ben, özümde ben değildim resmen. Ona mesaj atacak ve hemen gitmesini isteyecektim. Gerekirse evi ben ayarlayacaktım. Para da istemiyordum.

Telefonumu alıp ona kısa bir mesaj çektim.

Doğrusu buydu.

Felix Harold: *Evden ayrılma, üç ay için sözleşmiştik. Sözünü unutma!*

Attığım mesajı tekrar okurken telefona dehşet içinde baktım. Ben sikik bir yalancı ve Berna delisi bir psikopattım! Kendi kararlarım üzerinde duramıyorken Berna'yı yargılama cüretinde nasıl bulunurdum?

Duvara fırlatmaya son anda engel olduğum telefonu avcumun içinde var gücümle ezdim. Telefonu değil, kafamı duvardan duvara vurup bu hale nasıl geldiğimi çözmem gerekiyordu.

Gitmesinin doğru karar olduğunu desteklerken gitmemesi için mesaj

atıyordum. Benim sorunum neydi? Bir cevap almak için kafamı duvara vurup sikik beynime ilk hasarı verdim. Hiçbir cevap alamıyordum. Kafamı, vurduğum duvara yaslayıp gözlerimi yumdum.

Hadi ama... Ben, Felix Harold'ım.

HRL FAM GROUP'un CEO'su ve İrlanda Merkez Bankası Başkanı Felix Harold.

Borsanın kralı ve korkulu rüyası.

"Şimdi telefonu açacaksın ve Berna'ya mesajı yanlış attığını ve hemen gitmesi gerektiğini söyleyeceksin."

Sesli bir şekilde yapacaklarımı dile getirdikten sonra telefonun ekranını açtım. Berna'ya mesaj atmadan önce halletmem gereken bir şey vardı.

Mahvetmesine sebep olduğum ayakkabıyı almak!

"Ayak numarası otuz altı numara mıydı?"

Ayakkabı almak mantıklıydı. İstediği ayakkabı hangisiydi? Onu bulmam gerekiyordu. Buraya bir yere bırakmıştı. Etrafı incelediğimde kutuyu konsolun üstünde buldum. Model ve ayak numarasına özellikle dikkat etmesini isteyerek Laura'ya bildirdim ve hemen yarın ofisime göndermesini istedim.

"Yeni modelini de alsa mıydım?"

Siktir!

Siktir!

Siktir!

Ne yapıyordum ben? Telefonu görmediğim bir noktaya atarken kafamı duvara tekrar vurdum. Gitmesini isterken kalması için mesaj atıyordum. Tekrar gitmesini istemeliyken istediği ayakkabıyı alıyordum. Ben bitmiştim. Ben harbiden bitmiştim.

"Toparlan, Felix..." diye mırıldandım. "Toparlan, *Felix Harold.*"

Yukarı çıktım.

Arkama bakmadan bu evden gitmem gerekiyordu. Hatta bu gece evden kaçmam gerekiyordu. Yoksa bana yakışmayan şeyler yapacaktım. Bunun olmasını istemiyordum.

Kutuyla bakışmaya devam et.

Yeni mottom olsa fena olmazdı. Masamda, elimin hemen altında duran yepyeni kutuya bakarken parmaklarımı ritmik bir şekilde ahşap tablaya vuruyordum. Berna'nın ayakkabısı sabah ofise geldiğimde masamdaydı.

Keşke her şeyi şipşak halleden Laura, başıma bela olan ev meselesini de düzgün halledebilseydi. Fakat o zaman Berna'yla tanışmış olmazdım.

Beş dakika sonra katılmam gereken önemli bir toplantım vardı. Koskoca yönetici başkan -yani ben- burada oturmuş, bu ayakkabıyı Berna'ya nasıl teslim edeceğimi düşünüyordum.

Kendimi eleştiremiyordum bile. Hatta daha ileriye giderek prova yapmayı amaçlıyordum. Sabah erken çıktığım için onunla karşılaşamamıştım. Dün gece o kapı kapandıktan sonra onu bir daha görmemiştim. Büyük ihtimalle kendisini odasına kapamıştı. Belki de nasıl gideceğini düşünüyordu.

Neyse. Konu bu değildi. Onu önemsemediğimi gösterecektim ama yapılanı da unutmayan bir adam profili çizecektim. Ona verdiğim zararı ödeyen ve arkasına bile bakmadan giden bir adam olacaktım.

Beş dakika sonra başkanla görüşmen var, Felix.

"Bekleyebilir."

İç sesimle kısa bir çekişmeden sonra provama başladım. Berna içeri girmiş gibi davranarak yüzüme okunmayan bir ifade yerleştirdim. Duygulardan yoksun bir görev adamı gibi. Ordusuna emir veren bir lort gibi. Atalarım gibi...

O, topuklu ayakkabılarıyla tak tak sesi çıkararak tam karşımda duruyordu. Topuklu ayakkabılarının aklımı karıştırmadığına kendimi inandırarak ilgisiz bir tavırla konuşuyorum.

"Kendinize geldiniz mi Bayan Önder?"

"Neden, Bay Felix?"

"Yalanlarınızın sizi yorduğu kanaatindeydim."

Başarısız prova!

Kafamı hızla salladım. Hayır, bu şekilde olmazdı. Berna'da katır inadı vardı. Bunu söylersem anında laf sokup çıkardı. Baştan almam gerekiyordu.

Sakin ol, Felix. Laf sokmadan iki medeni insan gibi sohbet et.

Kaşlarımla kutuyu işaret ettim.

"İstediğin ayakkabı. Güle güle kullan ama..."

Daha lafımı bitirmeden hızla ayağa kalktım. Hayır, bu da olmazdı. Bu üslup çok çirkin ve biraz aşağılayıcıydı. Dün fena kavga etmiştik, evvelinde beni banyosunda çıplak yakalamıştı. Onu öpmek istediğimi söylemiştim.

Düşünmek daha karmaşık bir hale getiriyordu bizi. Daha fazla geç kalmamak için asistanımı arayıp Berna'yı odama çağırmasını istedim. Masanın önünden çekilip, büyük pencereye doğru giderken durumu toparlamaya çalıştım.

Toplantı saati, Felix.

İç sesim bana yine toplantıyı hatırlatırken gözlerimi sıkıca kapadım. Hayatım boyunca dakik bir adamdım. Zaman benim için oldukça önemliydi ve akan her saniye ne kaybedip ne kazandığımı biliyordum. Fakat bu kadınla tanıştığım, onu kucağıma aldığım o geceden beri bambaşka bir adam olmuştum. Önceliklerim değişmişti.

İlk görüşte aşk mıydı? Asla değildi! Berna'ya âşık değildim. Çözemediğim bir şey vardı. Anlamak için çırpındığım, çırpındıkça dibe batırdığım bir şey vardı aramızda.

"Bay Felix?"

Berna'nın sesini duyunca önüme döndüm. Onu karşımda görünce derin bir nefes aldım. Geldiği anı fark edememiştim. Bu kadar dağılmıştım işte.

Kapının önünde bekleyen kadını baştan aşağı süzdüm. Topuklu bordo ayakkabıları zarif bileğinde o kadar cezbedici ve kışkırtıcı duruyordu ki kasıklarım bu görüntüye ilk tepkiyi verdi. Fetiş değildim ama bu kadın beni fena halde baştan çıkarıyordu.

Gri, bütün hatlarını saran uzun bir elbise giymişti. İncecik belini ve güzel kalçalarını gözler önüne sererek başta ben olmak üzere herkese işkence çektiriyordu.

Siktir! Şirkette kaç kişi bu görüntüden hoşlanarak onu süzüyor?

O gözleri bulup önce oyacak, daha sonra göremedikleri istifa mektubunu yazdıracaktım.

Göğüs dekoltesi aşırı değildi ama benim gibi sahiplenici bir adam için fazlaydı. Onu kimseyle paylaşamazdım. Berna benim olsaydı bu odada kalırdı. Ve olmasını istediğim her yerde. Hayatımın merkezinde...

Ellerimi cebime koyarken oldukça sakin durmaya çalıştım. Sanki dün hiç atışmamışız gibi... Ona *gitmeyeceksin*, dememişim gibi ve onun da benim hakkımda bir sürü yalan söylediğini öğrenmemişim gibi ilgisiz davrandım.

Saçmalık! Burada özür dilemesi gereken Berna olmalıyken ben neden kasılıyorum?

Çenemle masada duran kutuyu işaret ettim.

"Ayakkabın geldi. Sabah teslim edecektim ama seni göremedim."

Gözleri önce masanın üzerinde duran kutuya kaydı. Boş gözlerle kutuyu izledikten sonra yeniden benimle temas kurdu. Çillerini, yapmış abartılı makyajıyla kapamıştı.

Neden?

"Bedir Aslan'la konuşmam gerekiyordu," dediğinde tek kaşım imayla

bakıp. Ben burada kendimi yiyip, bitirirken o, Bedir denen herifin yanında mıydı? "Teşekkür ederim ama gerek yok."

Sakin olmam gerektiğini kendime daha ne kadar telkin etmem gerekiyordu, bilmiyorum ama bu kadın yörüngemde olduğu sürece daha çok cebelleşecektim. Ayakkabıyı verdikten sonra Bedir'le ne konuştuğunu sormalıydım.

"İsteyen sendin," diye hatırlattım. Anlaşmamızın bir parçasıydı.

Başını eğdi. "Evet ama gerek yok. Yalanlarımla hayatınızı epey zora soktum. Ayakkabıyı unuttum, çok önemli değil," derken tekrar bana baktı. Mahcup mu görünüyordu? "Başınızı çok ağrıttım. Tekrar özür dilerim." Kafasını eğip sırtını döndü. Açıklama yapıp kaçıyordu.

Yerler senin oyunlarını!

"Nereye gidiyorsun?"

Yüzüme doğru bakıp, "İşimin başına," diye açıkladı.

"Ben sana çıkmanı söyledim mi?"

Gözlerini devirirken yerinde kaldı. İşyerimde bile bana saygı duymuyordu. Ben onun için onca şey yaparken bir Bedir kadar olamıyordum. Bedir derken el pençe duruyor, benim yanımda düşmanıymışım gibi davranıyordu.

"O adamla ne konuştunuz?"

"Bilmenizin lüzumu var mı?"

Evet, hissediyorum. O gerçek, kavgacı Berna geliyor.

"Aynı evi paylaşıyoruz."

"Evet ama her şeyi paylaşacağız diye bir kural yok," dedi omuz silkerek. "Zaten gideceğim."

"Anlaşmamızı yaptık, Berna. Sunduğum tüm seçeneklere burun kıvırıyorsun. Yoksa gurur mu yapıyorsun?" diyerek üzerine doğru yürüdüm. "Gurur, insanın zehridir."

Konuşacak gibi oldu ama ardından ağzını sıkıca kapatarak beni izledi. O dudakları tekrar tadarsam ne kaybederdim? Belki de toplantı için de iyi gelirdi.

Siktir! Toplantıyı kaçırdım!

Berna'nın dudakları bin toplantıdan daha değerliydi. Hiçbir zevk o tatlı şeftaliler kadar saf, tutkulu ve büyüleyici değildi.

Göğsüm göğüs kafesimle âdeta savaşır gibi yükselip inmeye başladı. Kendi nabzımla bile anlaşamıyorken bu kadına itaat etmesini öğretmeye çalışıyordum. Sonunda ona itaat edecek olanın ben olacağımı bildiğim halde.

Dibine kadar yaklaştım ve aramızdaki mesafeyi öldürdüm. Çünkü

aramıza giren o mesafelerden tiksiniyordum. Aleyhime olan her şeyden nefret ediyordum ama hiçbiri bu kadın için yaptıklarımın ve yapmak istediklerimin yanından geçemiyordu.

Az önce mahcup olan kadın gitmiş, yerine nefesi sıklaşan Berna gelmişti. Gördüğüm tepkiler yüzünden doğru yolda olduğumdan emin olmadım. Benden uzaklaşmak için geriye doğru adım attığında ben de bir adım daha atarak onu sıkıştırdım.

Porselen gibi pürüzsüz olan teni kızarıyordu. Benim düşündüğüm şeyi düşünüyordu. İstiyor muydu? Gözlerimiz dudaklarımıza kayarken onu öpmemi, o da en az benim kadar istiyor muydu?

Sırtı devasa kapıya çarptığında kaçacak bir yeri kalmadı.

Kaçacak bir yerimiz kalmadı.

Onu baştan aşağı süzdüğümde göğsünün hızla inip kalktığını gördüm. Benim gibiydi. Kendiyle içsel savaş halindeydi. Fark ettiğimi anladığında nefesini tuttu.

"Neden nefesini tutuyorsun?"

"Hıçkırığımı durdurmak için."

Yalanını sevsinler, Berna Önder.

Senin o yalanını seveyim!

Elimi kapıya yasladığımda göz kırparak onu işaret ettim.

"Seni öpeceğimi mi düşündün?"

"Ne münasebet!" diye çıkışırken kaşlarını çattı. Ama nefesini yine tuttu. O aksi Berna olmasına rağmen korkak bir kedi gibi kapı dibine sıkışıyordu. Biraz daha zorlarsa kapıyı tersten açan ilk kadın olarak tarihe geçecekti.

"Korkuyor musun?"

Çarpık bir gülüşle sorumu savuşturdu. Evet, o çatışmacı ruhunu ortaya koymak üzereydi. Tüm korkularından arındığında bizi yine sağlam bir kavga bekliyordu.

"Ne istediğini biliyorum," dedim gözlerim dudaklarının tatlı çevresinde, estetikli burnunda gezinirken. O sevimli suratını ısırmak istiyordum. Tanrı'm... Onu taparcasına istiyordum.

Dudaklarını birbirine bastırarak sözlerimi destekledi. Kesinlikle istiyordu.

"Bir kralın seni öpmesi ne büyük lütuftur."

"Bay Felix..."

"Evet, Berna."

"Senin kraliyetin benim asaletimle yarışamaz."

Heves ettiğim şeylerin kursağımda birikip varlığını güçlendirmesinden yoruldum.

Her sabah, her şey daha güzel olacak umuduyla uyanırken umutsuzlukla daha kötüye gitmesinden bıkmıştım. Düzen değişse bile fikirler ve düşünceler yerini bir mezarlık gibi koruyordu. İnsanlar, hayatını değiştirmek istiyorsa önce düşüncelerinin değişmesi gerektiğini göremiyordu.

Bir tabutun içine sakladıkları ve artık lahit mezara dönüşen basmakalıp fikirlerini yirmi birinci yüzyıla taşıyor ve uygulanması için modern manipülasyon tekniklerini uyguluyorlardı.

Açıkçası, fikirlerinizi önemsemeyen ve size kendi fikirlerini aşılayarak yaşamınıza müdahale eden insanları hayatınızdan çıkarmanız gerekiyordu. Peki, ben bunu yapabilecek güçte biri miydim? *Sanmıyorum.* Hayatım boyunca ödemem gereken bir borcum olduğunu düşünüyordum.

Bir çizgin olduğunu belirtmezsen sınırını ihlal ederler, demişti hocam bana. *Çizgimin olmasına izin vermediler ki ihlal etmelerine izin verebileyim*, diyememiştim. Hem çizgimi belirlemek için hem de konuşmak için çok geç kalmıştım.

Eğer çizgilerimi net bir şekilde belirleyebilseydim Felix benimle bu lakayt tavırla konuşma cesaretine sahip olamaz, bilmiş tavrıyla canımı yakamaz, öfkesiyle üste çıkamazdı.

Eğer kelimelerle birini öldürme yetkisine sahip olsaydı kesinlikle mükemmel bir tetikçi olurdu.

Bu özelliği dudaklarında yine kullanmıştı ama bu sefer saf arzu ve tutkuyla.

Varlığının artık unutulduğuna inandığım dudaklarım yakışıklı bir lort tarafından öpülmüştü. Ona karşı duyduğum dürtü ve ilgi öpüldükten sonra tehlikeli bir isteğe dönüşmüştü.

Tehlikedeydik.

O lorda tutulmamak, kötü sözlerinin döküldüğü büyüleyici dudak-

larından uzak kalmak için kaçındığım her gün ısrarla karşıma çıkmış gerçeklerle beni mahvetmeye, her kötü kelimesini yüzüme acımasızca vurmaya devam etmişti.

O kötü kalpli lort canımı çok yakmıştı.

Tüm bunlara rağmen ayaktaydım. Öptükten sonra daha farklı olacak sandığım, özür diler diye beklediğim Felix Harold, beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Sonradan farkına vardım ki ben zaten çoğu şeyi zannetmiştim.

Gözyaşlarımın akın ettiği yanağımı silerek odama girdiğimde kapıyı arkamdan kapadım. Çıldırmanın eşiğindeyken bağırdığım birkaç kelimenin ona işleyeceğinden şüphe duysam da buna ihtiyacım vardı.

Küçük bir çekirdeğe sıkışmış hissiyle kaldığım odadan şimşek hızıyla balkona çıktım. Oda bana dar geliyordu, duvarlar üzerime yıkılıyormuş hissiyle sarsılıyordum. Balkonun ferahlığı yüreğimdeki ağırlığı hafifletir miydi? Salıncağa doğru ilerledim. Yüklerimle oturup dizlerimi kendime çektiğimde salıncak hafiften sallanmaya başladı. Omuzlarımı ağırlaştıran her acıyı söküp atmayı dilesem de başaramadım.

Dışarı çıkmak istiyordum. Yoldan geçen herhangi bir insana sarılıp canım çıkana kadar ağlamak istiyordum.

Ağlamakla meşgul olduğum sürede arama ve mesajlar birikmişti. Biriken mesajların arasında açıp okuduğum bir tek onun mesajı olmuştu.

Felix Harold: *Evden ayrılma, üç ay için sözleşmiştik. Sözünü unutma!*

Mesajı sadece bir kere okuyup telefonu kapadım. Düşünceleri uzaklaştıramasam da telefonu kendimden uzaklaştırmayı başardım. Acıyan gözlerimi yumdum. Tek bir ses duymaya mecalim ve isteğim yoktu. İnsan ağır bir derdi olduğunda kimseyle konuşmak istemiyordu. Yirmi iki yaşında, bir gece de öğrenmiştim bunu.

Yirmi iki yıllık hayatımda ilk defa kimsenin tesellisini istemedim. Yalnızca benliğime sarılıp ağlamak istedim.

Ağlamak bana güzel yarınlar getirmeyecekti ama yükümü hafifletecekti.

Tekrar odaya geçtim. Karşımda duran aynada kendimi gördüğümde içimdeki acının daha da büyüdüğünü hissettim. Aynaya baktığımda bir zamanlar mutlu olan o cıvıl cıvıl kızı arıyordum. Ama ruhumu emdikleri için o kızın mahvolduğunu fark ettim.

Bu insanlar bana bir gençlik borçlu.

Umutsuzca uyandığım yeni bir günden merhaba.

Gitmek isteyip bir adım öteye gidemediğim çalkantılı hayatımın bil-

mem kaçıncı günüydü. Birilerinin bana *gitme*, demesinin de bu çalkantılı hayatımla alakası olabilirdi.

Kimliğim bu rezidanstaki önemli insanlar tarafından biliniyordu. Hatice Pektaş'ın yeğeni teras katına yerleşmişti nihayetinde, nasıl bilmeyeceklerdi ki?

Varlığımdan haberdar olan insanları görmezlikten gelerek yapacağım her hareket başta halama, daha sonra kocasına zarar verecekti. Tabii en son bana zarar verecekti çünkü kimsenin önceliği ben olmayacaktım.

Halama vereceğim en ufak bir açık bile onun buraya uçmasını sağlardı. Ev arkadaşımı iki kere sormuş, her seferinde işte olduğunu söyleyerek geçiştirmiştim. Laura denen kadınla görüşme imkânım yoktu. Eve alacağım yabancı herhangi bir insan yoktu.

Anlaşmayı ihlal edecek ve gidecektim. Mantıklı olan tek çözüm buydu.

Ancak gitmeden önce halletmem gereken önemli bir konu vardı. İçimi kemiren korkular beni tüketmeden bunu bitirmeliydim.

Aklındaki soru işaretlerine cevap arayan, beni her fırsatta köşeye sıkıştırmıyormuş gibi yaparak gizliden gizliye irdeleyen ama yeri geldi mi manidar bir uyarıyla açık veren Bedir Aslan'la konuşmam gerekiyordu. Aklındaki soru işaretlerini yok etmeliydim. Yani yine yalana başvurarak ondan gerçekleri gizleyecektim.

İndiğim bir alt katın kapısında belli bir amaç için dururken çekincelerimi yıkmak için kendimi telkin ediyordum. Bedir'in beni anlaması tek umudumdu. Biz bir açıdan aynı kaderi yaşıyorduk.

Zile uzanan elime baktım, titremiyordu. Bunun iyiye işaret olduğuna inanarak zile bastım ve kapının açılmasını bekledim. Medreseye gitmeden onu yakalamak istemiştim. Dün gece ayrılmadan önce bugün için sözleşmiştik.

Annesi öldüğünden beri yanında olan manevi annesi kapıyı açtı. Temkinli bakışlarını gördüğümde acemice gülümsedim. Başına, bembeyaz yüzünü çevreleyen siyah bir eşarp geçirmişti. Masmavi gözleri, samimi gülümsemesi, kemerli burnu ve ortalama bir altmış boyuyla epey tatlı bir kadındı. Her daim biri gelecekmiş gibi hazırlıklı olurdu. Üzerinde yine vücut hatlarının hiçbir kısmını belli etmeyen siyah bir elbise vardı.

"Hayırlı sabahlar, kızım. İçeri buyur."

"Hayırlı sabahlar, Mahire teyze."

Beni içeri aldıktan sonra Bedir'in çalışma odasına yönlendirdi.

"Bedir Efendi'yle önemli bir görüşme yapacağınız için içeride bulunmamam istendi. Caiz olması açısından kapının dışında bekleyeceğim."

Benim için sorun değildi fakat Bedir her detayı ince ince düşünüp dikkat ediyordu. Saygı duymaktan başka çarem yoktu. Odasına girdiğim anda beni tanıdık bir koku sardı. Bedir'den gelen baharatlı, oryantal bir kokuydu. Duyularımı harekete geçiren koku, odasını istemsizce incelerken beni usulca geçmişe sürükledi.

Bedir Aslan küçükken de hepimizden farklıydı. Bizler oyun oynarken o kitaplar okurdu. Bizler tatile giderken o kuran kursuna giderdi. Bizler okulda etkinlik yaparken o farklı diller öğrenirdi.

Kitaplığının bir tarafını süsleyen farklı dildeki kitaplar bunun kanıtıydı. En az beş dil bildiğini biliyordum. Daha küçükken öğrenmişti üstelik. Bilgi canavarı bir çocuk olmuştu hep. Öğretmenlerimiz, bilginin ona yetmediğini söyleyip dururdu.

Bir buhurdanlık, kalemlik, dizüstü bilgisayar ve metalden sarkaç toplarla süslenen çalışma masası temiz, az eşyalı ve özenliydi. Tüm bunların dışında masasında gözüme çarpan bir şey daha vardı. Sararmış ve not tutucuya iliştirilmiş küçük bir kâğıt parçası.

08.08.2020

Notta yazılı tarihi yutkunarak okudum. Annesini kanserden kaybettiği o en ağrılı, en unutulmaz gündü bu. Altında saati de yazıyordu.

03.52

Herkesin uğruna gözyaşlarını kuruttuğu acımasız bir tarihi var.
Unutulmak istenen ama unutulmayan.

Bedir Aslan için de en acımasız gün, o gündü. Annesinin elbisesine sarılarak sabaha kadar o yatakta ağladığını duymuştum. Sonra da mezarına gitmiş, üşümemesi için annesinin mezarını örtmüştü. Koskoca adam yazın en kavurucu sıcağında kan ter içinde kalırken üşümesinden korktuğu annesinin mezarını örtmüştü.

Bedir'in hiçbir feryadın yarışamayacağı sözleri beynimin bir parçası olmuştu o gün. Annesinin Bedrin Aslanı diye sevdiği oğlu, kara toprakla ilk defa o an konuşmuştu.

"Bu ne uzun yoldur, anne. Yürü yürü bitmiyor. Bu ne ağır bir yüktür, anne. Taşı taşı ağırlığı azalmıyor. Bu ne kalabalıktır? Bu nasıl bir düğündür? Söyle, anne. Sen ne yaptın da Allah seni bu kadar çok sevdi?"

Annesinin cenazesinde mahşerden farksız bir kalabalık vardı. Mahşeri görmemiştim ama daha önce böyle bir kalabalık da görmemiştim. Öyle seviliyordu ki duyan gelmişti. Gelen soluğu yanında almış, koskoca Bedir Aslan'ın sessiz feryadına şahit olmuştu.

Kocaman bir adamın, annesini toprağa verirken küçük bir çocuk oluşunu izlemişlerdi.

Istemiştim.

Geçmişin puslu perdesi arkamdan işittiğim sesle aralandı.

"Kendine zulmetmemeyi öğren," dedi buğulu bir sesle. "Bu en büyük yıkımdır."

Sakin sesini iliklerime kadar hissediyordum. Notu gördüğüm için mi böyle söylemişti yoksa gerçekleri öğrendiği için mi bilmiyordum. Bilmemek canımı yakıyordu. Bilmemek beni boğuyor, sığ sularda ayağıma zincir dolanmış gibi derine çekiyordu.

Bana nefes almayı öğret. Ben... Ben boğuluyorum, Bedir.

Beni sarsacak biri varsa o da Bedir Aslan'dı. Ama bunu yüksek sesle söyleyecek cesaretim yoktu.

"Buyurmaz mısın?"

Karşılıklı konumlandırılmış koltuklara doğru yürüdüm. Odasını bir kez daha incelemeye cesaret edemedim. Haki rengi deri koltuğa eteğimi toplayarak oturdum ve onun da karşıma geçip oturmasını bekledim.

Önceliğim özür dilemekti. Kafasındaki soru işaretlerini giderdikten sonra evden ayrılacaktım. Sadece *bu* evden değil, bana üç aylığına tahsis edilen rüya gibi teras katından da.

"Öncelikle beni kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Sırtına kazık bağlanmış gibi dimdik otururak, "Bizim kapımız herkese açıktır," dedi. Beni hoşgörüyle kabul etse de bir yanının bundan rahatsızlık duyduğunu biliyordum. Bana olan bakışları yüzeysel gibi görünse de derinime baktığını hissediyordum.

Bedir'i biliyordum ve ondan istemesem de çok korkuyordum.

Kapısının neden açık olduğunu da biliyordum. O kapının Felix'e bile açık olduğunu da...

Düşünce girdabı bana zaman kaybettirmekten, onun ağır havasının altında gerilip sinmekten öte bir şey vermiyordu. Yalan söyleme cesaretim kayboldukça, dilim uyuşuyormuş gibi hissettirerek konuşmamı engelliyordu. Dudaklarımın arasından firar edecek küçük bir kelime bile yıkımı getirirdi.

Nefesimi ağır ağır bırakınca huzursuz bir ifadeyle kaşlarını hafifçe çattı.

"Nedir yüreğine bindirdiğin bu ağır mesele?"

Sesi bakışlarına tezat bir şekilde sakindi. Ben oturduğum yerde çıldırmanın eşiğinden geçerken o, sesiyle dengeyi kuruyordu.

Bedir benim dengem miydi?

Sesi her sorunumu anında çözecek bir güven veriyorsa nasıl aynı anda korkutabiliyordu? Her şeyi olduğu gibi anlatıp, bu ağır yükün altından

kalkmak istiyorken, neden bunun mantıklı olmadığını söyleyip duruyordum? Bir kafada iki ayrı ses duyuyordum. Bu nasıl bir ikilemdi?

Bir yanım ölümü tatmış, bir yanım özgürlük arzusu için yaşamayı göze almıştı. Fakat ben hangi yanımın daha ağır bastığını bilememekle beraber Bedir'i gördükçe daha fena duvara tosluyordum.

Ya o cesedi sırtlamış çaresiz ruhsam?

"Seni yaratan Rabbi'n..." dediğinde eliyle göğüs kafesimi işaret etti. "Orada yatan acıyı bilmez mi sandın?"

Rabbi'm ruhumu ağırlaştıran cesedin de şahidiydi. Konuşmadığını fark ettiğinde beni teşvik etmeye çalıştı.

"Bilir elbette. Allah her şeyi bilendir," diyerek başımı eğdim. "Özür dilerim." Başımı kaldıramadım çünkü gözlerine bakamaz ve artık susamazdım. Bu odada yalanıma şahit olacak sayısıyla kutsal kitap vardı.

Allah'ım, yalvarırım beni Kuran'ın hürmetine affet.

"Kaldır başını."

Hayır, sana yalan söylerken başımı kaldıramam.

"Ben... Özür dilerim. Yalan söylediğim için. Aslında o adam servis çalışanı değildi."

"Kaldır başını!"

İkazına aldırış etmeden, soluk almadan açıklamaya devam ettim.

"O da ben evdeyken bir daha gelmeyecek. Söz... Söz verdi, sadece kiracımız olacak. Yani şey... Sekreteri de başka eve taşınacak ve bizzat o da taşınacak. O tek olacak evde."

"Kaldır başını!"

Bırak da gaza basmışken duvara toslamadan bitireyim.

"Bedir Efendi... Çok..."

"Berna!" Sert bir sesle beni uyardığında kafamı kaldırdım ve onunla göz göze geldim. "Kaldır başını!" diye yineledi. Kızgınlık belirtilerini ufak ufak görüyordum. "Sen, sen ol, bir kulun önünde sakın başını eğme. Ne ağa tanı ne paşa. Kul kuldan üstün değil."

Mahcubiyet, uyarıya karşı direnir, Bedir Efendi.

Kafamı gönülsüzce eğerken yalanımın kendini ele vermesinden ödüm kopuyordu. Olası bir ihtimalle bile kalbim bu denli çarparken Bedir'in anlaması halinde gözlerimi hastanede açardım.

"Size yalan söyleyerek mahcup olduğum için kafamı kaldıracak gücüm yok. Enişteme halamın iyiliğini istediğiniz için... En önemlisi beni koruduğunuz için... Bunu yaptığını biliyorum," diyerek ilk defa aramızdaki mesafeyi yıktım. Başımı tekrar kaldırdım ve beni pürdikkat izleyen o adamla göz göze geldim. "Aslan, biz çocukluk arkadaşıydık. Neler yaşa-

değimi biliyorsun. Babaannemi, hayatımı, yaşadığım zorluğu biliyorsun. Sadece korktum ve yalan söylemek zorunda kaldım."

Bakışları manidar bir ifadeyle aydınlandı.

"Yalan seni kurtardı mı?"

"Hayır. Hayır, kurtarmadı. Daha da dibe battım. Ne desen kabulüm."

Dirseklerini dizlerine yaslayarak oturdu, beni merakla izliyordu. Ellerini birbirine kavuşturmuş, başparmaklarını düşüncelerinin bir işaretiymiş gibi birbirine vurup geri çekiyordu.

Bedir küçükken benim gibi pek çok kızın gizli kahramanıydı. Sürekli ders çalışan, bilgi peşinde koşan bir canavar olsa da arka planda, mahalledeki ve okuldaki çocukların zorbalığından beni dahil pek çok kızı kurtarmıştı.

Arkadaşları arasında *Herkül* lakabını işte böyle almıştı.

Ona Herkül dememiz başlarda hoşuna gitmese de zamanla alışmış ve reddetmek yerine sessizce kabul eder olmuştu. Bedir'in bendeki yeri belki de bu yüzden farklıydı. Belki de ona karşı mahcup olmaktan utandığım için yalanlarımın ortaya çıkmasından korkuyordum.

"Sen, Herkül'dün..."

Geçmişe atıfta bulunarak beni yine kurtarması için ona açıkça mesaj verdim. Mesajımı aldı ama bu sefer yüzünde o çocuksu tebessümü yoktu.

Nihayet konuşmaya başladı. Beni köşeye sıkıştıran sorularla tabii.

"İnsanoğluna işkence reva mıdır sence?"

"Kötü olana değil midir?"

"Neden kötü oldun diye sormazlar mı?"

Kafamı eğdiğimde başımı *evet* anlamında salladım.

"Sorarlar elbette. Makul bir cevap vardır."

"Her şeyin cevabı vardır. Çıkmaz sokak diye bir şey yok, Berna."

Çıkmaz sokağın zeminini yalamamış her insan yokluğunu iddia ederdi. Dibi görmüş çaresizler, varlığıyla hayatına hükmeden çıkmaz sokakları anlatmaya bile mecal bulamazdı. Defalarca bu sokaklara sıkışıp kalmış bir kadın olarak hâlâ zeminde oturuyordum.

Doğrulduğum an yine üzerime gelmişlerdi.

"Bir iki güne evden ayrılmayı düşünüyorum. Şimdilik kimse bilmezs-"

"Bana yalan söylemeyi mi teklif ediyorsun?" diye sözümü keserek öne doğru atıldı. "Berna, sen buraya özür dilemeye gelmedin. Haddini aşmaya geldin."

Sözlerimi bıçak darbesiyle kesse canım daha az yanardı. Bedir beni sert sözlerle çok kolay vurabilirdi ve az önce bunu yapmıştı. Benim sabıklığım yüzünden.

Ağlamadan ne istediğimi açıkça söylemem gerekiyordu. Boğazımı deldiğine inandığım koca bir yumruyu görmezlikten gelmek, Bedir'i yok saymakla eşdeğerdi. Yine de konuşmayı başardım.

"Estağfurullah. Sadece gördüklerini unutmanı istiyorum. Felix'in sekreteri de evden ayrılacak, kalan sürede Felix evde tek olacak," dedi ğimde oturduğum yerden kalktım. "Çocukluk arkadaşın olarak sende bunu rica ediyorum."

"Berna," diye seslendi ayaklanırken.

"Efendim."

"Dünyadaki en pahalı şey nedir sence?"

Cevap vermedim. Vereceğim hiçbir cevap beni buradan kurtarmayacaktı. Bedir'in penceresine gelmek için temelden bir kale inşa etmem gerekti ki bunun için çok geç kalmıştım.

"Güvendir, Berna. Güveneceğin insanlar hayatında olsun," dedi sahici sesiyle. "Kaliteyi ucuz kumaşta bulamazsın."

Beni korurken aynı zamanda ruhumu incitmeyi de başarmıştı Bedir Aslan. Bu küçük başkaldırıdan sonra kahrolası siteden defolup gitmeliydim.

"Çıkabilirsin," diyerek eliyle kapıyı işaret ettiğinde sırtını bana döndü ve masasına doğru ilerledi.

"Bedir Efendi..." dedim. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bana haddimi bildirdiğin için."

Bir daha konuşmamak üzere sırtımı döndüm, ilk defa girdiğim odadan bir daha gelmemek üzere son defa çıktım. Bir daha Bedir Aslan Akgün'le karşılaşmamak dileğiyle o evden de ayrıldım.

Herkül'e veda ettiğimi hissetmiştim. Küçüklüğümüzü geride bıraktığımız hızlı bir an olmuştu. Onu zaten görmeyecektim, tekrar karşılaşırsak küçük Aslan ve küçük Berna olmayacaktı.

Mesainin başlamasına son beş dakika kala şirkete yetişmeyi başarmıştım. Nefes nefese oluşumun sebebi yüzleşmemiz miydi emin değildim ama iyi olmadığıma inancım tamdı. Günlük yoğunluğum hafiflediğinde Kerem'den ev bulmak için yardım isteyecektim.

Felix'in hesabıma yatırdığı avansı ev için kullanmak daha iyiydi.

Birikimimin yarısını eve harcayacak olmam, öncesinde kabul etmeyeceğim bir gerçekti ama bu kadar kısa sürede iki büyük şirketten güzel teklifler almak, burada daha uzun kalacağımı işaret ediyordu.

Ankara'ya geri dönmem şimdilik sözkonusu değildi.

Felix'in ben gelir gelmez odasına gelmemi istemesi ve bu konuda sert bir çizgi çekmesi, günlerdir uyguladığım kaçış modumu bloke etmişti. Artık istesem de kaçamazdım.

Onunla dört duvar arasında olmak eskisi gibi güvenli değildi. Hoş hiçbir zaman güvenli olmamıştı. Onun kavurucu bakışlarına maruz kalmak, hiçbir kadının altından kalkamayacağı kadar büyük, güçlü ve lezzetliydi. Onun tarafından arzulanmanın tadını almıştım ve şimdi odasında mağrur bir çeneyle, mesafeli bir duruşla aksini göstermeye çalışsam bile onun beni süzmesini, gördüklerinden hoşlandığını kabul ediyordum.

Felix Harold bana karşı güçlü bir çekim duyuyordu. *Siktir!*

Ayakkabıyı alacağını elbette biliyordum. O cömert bir adamdı. Kabul edersem bana alacaklarının sınırı olmayacağını da biliyordum ama bu teklifi kabul etmek, pek çok şeyi kabul etmek demekti.

Benim için çabaladığını biliyordum. Gitmemem için yaptıklarını, onu farklı lanse etmeme, değerlerine saygısızlık etmeme rağmen durmadığını görebiliyordum. Fakat onun göremediği bazı şeyler vardı.

Onun yaşam koşulları, kültürü ve görüşleri benimle taban tabana zıttı. Güçlüydü, yenilmezdi, yakışıklı ve acayip seksiydi.

Durmamı emrettiğinde hissettiğim arzu ateşi, yakınlaştıkça öpeceği korkusu ve içten içe isteme arzusu, baş edemediğim bir çığırtkanlıkla üzerime geldi. Duygularımı kontrol altına alamadıkça, kendimi yiyip bitirdim.

Beni öpecekti.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Fark etti. Korkumu, arzumu, histerik durumumu fark etti ve bunu yine lehine kullandı. Beni yine kıstırıp üzerime geldi. Nefesimi sımsıkı tuttum.

"Neden nefesini tutuyorsun?"

Kahretsin! Bunu da fark etti.

"Hıçkırığımı durdurmak için."

Ben berbat bir yalancıyım.

Felix Harold berbat yalancı olan bu kadını, kapıyla kendi arasında kıstırarak heyecandan ölecek raddeye getirdi. Fena bir imtihandan geçiyordum. O günahkâr dudaklar beni istiyordu.

Ben de istiyorum.

"Seni öpeceğimi mi düşündün?"

"Ne münasebet!"

"Korkuyor musun?"

Evet, korkuyorum. Sana kapılmaktan ve kırılmaktan. Sana inanmaktan ve kaybetmekten. Sana sarılmaktan ve düşmekten. Seni öpmekten ve büyük günaha girmekten...

"Ne istediğini biliyorum," dedi vahşi irisleriyle yüzümü incelerken. Her zerrem ona bir cevap veriyordu. Ona karşı kaybediyordum. Dudaklarımı birbirine bastırarak sözlerini destekledim.

"Bir kralın seni öpmesi ne büyük lütuftur."

"Bay Felix..."

"Evet, Berna."

"Senin kraliyetin benim asaletimle yarışamaz."

Sözlerimi alaycı bir kaş kaldırmayla savuşturdu ve altdudağını şehvetle ısırarak bıraktı.

"Beni kışkırtacak kadar gözünü karartan Berna acayip seksi. Ama ne bir kez daha öpersem..."

Sözlerini sürdürmesine müsaade etmedim. "Beni yenebileceğini sanıyorsun ama..." diyerek üst dudağımı dilimle ıslattım. "Seni bir ısırışta bitiririm."

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Küçük bir anda bunu hayal ettiğini, hayalini dibine kadar yaşadığını anlamam için dâhi olmama gerek yoktu. Delici bakışları vücudumu ateş topuna çevirene dek üzerimde yanıcı bir madde gibi gezindi.

"Isıracağın günü dört gözle bekliyor olacağım, Çilli."

Biliyorum.

Beynimin bana verdiği net bir emir vardı: *Kaç!*

Kaçabildiğim kadar kaçacaktım bu adamdan. Yerçekimim yokmuş gibi ona ağır ağır çekiliyordum. Gücümü benden aldığının gerçekten farkına varırsa beni avuçlarının arasına alacaktı.

Bay Felix'e karşı yenilgim dudaklarını tatmakla başlamıştı, zayıflığımın en birincil sebebi de şehvetten doğmuş günahkâr dudaklarına bulanmaktı. Unutamayacağım, tekrar tekrar isteyeceğim bir takıntı hâline bırakmıştı.

Yanlış olduğunu bilsem de beni yine aklımı başımdan alana dek öpmesini istiyordum.

Sanırım tanıştığımız ilk gün yaptığım gibi kendimi tokatlayacaktım. Bu takıntılı ve zayıf ruh halinden acilen kurtulmalıydım.

"Bedir'le konuştum," dedim aniden. "Senin terasa taşındığını ve sekreterinin de ayrıldığını söyledim. İki gün içinde taşınacağımı biliyor. Bu oyuna daha fazla devam edemem, Felix." Yutkunmak gibi bir hata yapmaktan kaçındım. "Birbirimize zarar veriyoruz. Ben... Ben kimseyi kırmak istemiyorum."

Seni kırmak istemiyorum, Felix.

Söylediklerimi ilgiyle dinlerken ifadesi sertleşti. Ardından kafasını ağır ağır salladı.

Hâlâ yakındık.

Çok fazla yakınız.

"Beni anladığından şüpheliyim şu an. Türkçeye çevirirsem ne dediğimi anlayacak mısın?" Bana ters bir bakış atınca konuyu sürdürmeye devam ettim. "Senden rica ediyorum, ben gittikten sonra sekreterin halamı arayıp evden ayrılacağını ve yerine senin geleceğini söylesin. Ben de halam-"

"Berna!" diyerek sözümü kesti.

O buğulu, hançeresinden yükselen kalın, sert sesi içimi okşayan bir güçle bağ kurdu. Nasıl bir etkisi olduğunu hâlâ çözemiyordum ama adımı böyle söylemeye devam ederse boynuna atlayacağımdan emindim.

Küçük bir yutkunuşla heyecanımı mideme indirdim.

"Efendim."

"Evden çıkmayacağız. Oyuna devam edeceğiz," diyerek beni boşlukta bırakan bir hızla yanımdan ayrıldı. O büyülü an duyguların değişmesiyle bozuldu. "Şimdi ayakkabını alıp çıkabilirsin."

"Ayakkabı kalabilir."

"Al ve çık, zamanımı harcıyorsun."

Arzuyu öldüren kaba tavrı karşısında yaptığım tek şey ona gözlerimi devirmek ve ayakkabıyı almadan çıkmak oldu. Hakkımda neler düşündüğünün merakına kapılsam da bu kısa sürdü. Zira bitirmem gereken dünya kadar işim, onları bitirdikten sonra da erken çıkmak için ayarlamalarım vardı. Burada her şey kısıtlı değildi ama kendi kafama göre de hareket edemiyordum. Üstelik ev ödevi alır gibi işlerin bir kısmını eve almam gerekiyordu.

Ayrıca Kerem benim için ev arıyordu. Ofise yakın bir konumdan bakmam, uygun fiyatlı bir ev bulmamı epey zorlardı. Zamanımdan çalmayacak ve maaşımın yarısını yol masraflarına yatırmayacak, uygun fiyatlı bir ev bulmayı ümit ediyordum. Ofisteki birkaç arkadaştan daha rica edecektim. İki gün içinde ev meselesini halledecektim.

Levi Harold'ın Meksika gezisi, İrlanda basınına düşmüştü. Harold ailesinin her adımı başta onları, daha sonra da bizi etkilediği için onları sürekli takip ediyorduk. Ne yaptıklarından haberdar olmamız esasında bir kuraldı.

Halamın evinde gizlice yaşayan Felix Harold dahil.

Hindistan'daki ortaklık mevzusu tamamen benim üzerimden ilerliyordu. Arada hocamdan ve akademisyenlerimden Hindistan için farklı bilgiler alıyordum. İş gücü, merkezi ağırlığın olduğu konum, konuma göre nüfus artışı, tüm bunları zaten eğitim hayatım boyunca araştırmış,

pek çok konuda bilgi almıştım. Fakat bilgilerimi tazelemem, Felix'in işine yarayacak bilgiler de toplamam gerekiyordu.

HRL FAM şirketinde bir gelecek görüyordum. Bunu riske atamazdım.

Sadece ekonomiyi yakından takip etmem ve terimleri daha sık öğrenmem gerekiyordu. Kafam bunun için şimdilik doluydu. *Üzgünüm.*

Felix Harold bir orduya yetecek kadar korumayla şirketten ayrıldı, diye bilgi geçildiğinde yine basın açıklaması için ayarlandığını anlamıştım. Başkanla görüşmesinden sonra basın toplantısı yapacaktı.

Doğrusu şirkette olmaması işime yarıyordu çünkü gün içerisinde aradan ortaya çıkıyor, işe odaklanmakta sorun yaşıyordum. Yaptığım her hareketi izlediği şüphesiyle kıvrandığımdan epey rahatsız oluyordum. Burada olmaması, bana rahatlıkla hareket etme özgürlüğü veriyordu.

Her an öpülecekmiş gibi bir hissiyattan da kurtuluyordum.

Öğle molasında Kerem'le beraber belirlediğimiz konutlar için emlak ofisiyle görüşmüş, akşam bakmak üzere danışmanla anlaşmıştık.

Tarihte şerefsizlik kavramı ilk ne zaman bulunmuştu, bilmiyorum ama bu devrin gayrimenkulcüleri için bulunduğuna artık emindim. Fahiş fiyata satılan, kârla dünyanın oburluğunu sırtlayan bu açgözlü sektör, bir ünlüden ve kraldan daha çok kazanıyordu. Genelleme yapmak istemesem de çoğunluk böyleydi ve kiminle görüşürsem görüşeyim hepsine aynı küfrü edeceğime emindim.

Mega şehirde trafik başlı başına bir sorundu. Metrekare başına düşen insan sayısı olması gerekenin üstündeydi. İstanbul'un çoğunluk için yaşanmaz şehir olmasını anlıyordum. Ama bana kalırsa esnafı, taksicileri ve emlakçıları yüzünden yaşanmaz hale gelmişti.

Pazarlık için yanımda Kerem olacak ve o halledecekti. İçimi bir nebze rahatlatan da yanımda işinin ehli birinin bulunmasıydı.

Üç evden biri için anlaşacağımı düşünerek daha fazla kiralık ev arama zahmetine girmedim çünkü yapılacak tonla işimiz vardı. Mesai başladığında, masalarımızda yerlerimizi almıştık.

Mesai çıkışına kadar gelen tüm mailleri çevirmiş, çevirdiğimiz mailler üzerine tartışmış ve bir konferansa katılmıştım. Günümün yoğunluğu bitti derken maliye bakanlığından bir heyet gelmiş, onları tüm dikkatimizle ağırlamıştık.

Kısa süren görüşme bittiğinde Kerem'le neredeyse kaçarak şirketten ayrıldık. Bulduğumuz üç ev de eşyalı kiralanıyordu. Özellikle 1+1 daire olmasına özen göstermiştim. Hem kirasından hem gereksiz alandan tasarruf edecektim.

Temiz olduklarını ve hor kullanılmadıklarını düşünmek istiyordum.

"Bu sezonda böyle ev bulmak çok zor, Berna," diyen Kerem, kırmızı ışıkta durduğunda bana döndü. "Şansımız yaver gitti diyelim."

"Umarım yanılmayız ve anlaşırız."

"Pazarlık konusunda iyiyim. Karşımızdaki sınırlarımı zorlamazsa o ev bizimdir."

"Umarım. Yoksa istediği meblağ beni zorlar."

"Yardımcı olabilirim," dedi bir kez daha. Öğlen de bu teklifi etmiş, yüksek kiralar için bana yardımcı olabileceğini söylemişti. Cömert teklifi mutluluk vericiydi ancak kabul edemezdim.

"Hayır, Kerem. Yeterince yardımcı oldun."

"Borç olarak düşün."

"Teşekkür ederim ama gerçekten gerek yok."

Kerem kıvrak zekâsıyla çabuk ikna edebilen bir adam olsa da beni mahcup etmemek için üstelemedi.

Yeşil ışığın yansıdığı parlak yüzey gözlerimi alırken Kerem emlak sektörüyle alakalı bilmem gereken birkaç tüyoyu paylaşıyordu. Evlerin beklediğimin dışında gelmesine şaşmamam en birinci kuraldı. Neticede dolandırmanın yeni adı ticaret olmuştu.

İlk eve, emlakçıyla dakika farkıyla vardık. Emlakçı Hüseyin'in önderliğinde gördüğüm ev fotoğrafların dışındaydı. Duvar dibindeki birinci katı, eşyaları hor kullanılmış ve gelen geçenin girdiği günlük evden bozma bir harabeyi gezdikten sonra koşar adımlarla geri çıkmıştım.

Tabiri caizse girişimle çıkışım bir olmuştu.

Bana göstereceği daha iki ev olmasa ağzımı açar, gözümü yumar, Kerem'in varlığını hiçe sayarak ana avrat söverdim. Ancak ona muhtaç durumdaydım. Bu da çenemi sıkı sıkı kapalı tutmam gerektiği anlamına geliyordu.

Hiç zaman kaybetmeden kalan iki evi görmek üzere yola çıktık. Hayal kırıklığına uğramaktan korkuyordum. Evlerden ikincisi ofise yedi sokak ötede, üçüncü ise bir semt kadar uzaktaydı. Beklediğimden daha temiz ve derli topluydu. Eşyalar midemi bulandırmayacak kadar temiz kullanılmıştı.

Ancak kira farkı beklediğim gibi yıkıcı bir sonuçla elime gelmişti.

Fakat kira ücretini düşünemeyecek kadar çaresizdim. Muhtemelen ikinci evi seçecek, yol farkını kirayla kapatacaktım.

Emlakçıyla karar vermek üzere anlaşıp yollarımızı ayırdıktan sonra akşam yemeği için Kerem'le lokasyondaki en yakın restorana geçtik.

Önümdeki leziz antrikotu haksızca eşelerken derdimi döküyordum.

"Aslında yükselişim bu kadar hızlı olmasaydı hiç bunlarla uğraşmaz, giderdim. Gerçekten iki şirketten bu kadar erken teklif almak beni bayağı şaşırttı."

"Parlayan hiçbir kadın fark edildiği için şaşırmamalı."

Kerem'in sözleri bir iltifattan daha fazlasıydı. Eti çeleyen parmaklarım bu iltifattan sonra kısa bir donukluk yaşasa da çabuk toparlandım. İltifat almaya alışkındım, okul hayatım bu sözleri duymakla geçmişti.

"Hem şaşıracağın bir şey yok. Sen fazlasıyla başarılı bir kadınsın. Hindistan'daki ortaklık işini hakkıyla bağlarsan seni hiçbirimiz tutamayız. Senden bir atak bekliyorum, Berna. O zaman kira derdini düşünmene bile gerek kalmayacak."

"Elimden gelenin fazlasını bile yapıyorum."

"Biliyorum," dedi gurur duyarcasına. "Üstüne daha fazlasını koyman gerektiğini bil. *Elimden gelenin fazlasını yapıyorum* cümlesini biz geçeriz bir bahane olarak kabul ediyoruz."

"Yapacağım," dedim bir kez daha söz vererek. Hindistan'daki işi bağlayacak ve Berna Önder'in ışığını fark eden herkesin gözlerini kamaştıracaktım. Sonra kendimle gurur duyacaktım.

Yemeğine ara veren Kerem biraz düşünceli bir tavırla, "Yalnız anlam veremediğim bir şey var," diyerek merakını gidermek üzere başka bir konuya geçti. "Tüm bunlarla uğraşmak yerine neden halana evindeki sorunları anlatmıyorsun? Ev sahibi olarak önlem alması şart."

Herkese farklı bir yalan anlattığım için işin içinden çıkamıyordum. Kerem'e de giderlerde sürekli sorun olduğunu ve özellikle apartmandaki insanlardan rahatsız olduğum için -ki bu doğruydu- çıkmak istediğimi söylemiştim.

"Anlatırsam babaannemi yanıma gönderir. Tek kalmak istiyorum, Kerem. Başımda bir gardiyan gibi dikilen, her adımımı sayan birini yakınımda istemiyorum. Kaldı ki işim bu kadar önemliyken kendimi daha büyük bir stresin altına sokamam."

Dehşetle irkildim. İşlerimi sağlama aldığım güzel günler geçirirken babaannemin yanıma gelişiyle tepetaklak olamazdım.

Peki, dercesine kafasını salladı ve yemeğine geri döndü. "Peki, hangi evi düşünüyorsun? Fiyatları birbirine neredeyse yakın."

"Sanırım ikinci ev," dedim zihnimde yine gördüğüm evi düşlerken. "Ofise yedi blok ötede, temiz, ayrıca 1+1 ama balkonu da var. Akşamları balkonda oturmayı seviyorum ve orada çalışmak iyi geliyor. Evin enerjisi de güzeldi."

"O zaman ikinci eve karar verdiğimizi Hüseyin'e söylerim. Pazarlığı bana bırak."

"Umarım bizi yanıltmaz."

Akşam yemeğini keyifli bir sohbetle bitirdikten sonra Kerem beni eve bırakmıştı. Hazırlık yapacağım için vaktimi dışarıda geçirememiştim. Daha eşyalarımı toplayacak, eve taşındıktan sonra halamı durumdan haberdar edecektim.

Üç bavulla gelmiştim, bir bavula ancak giymeyeceğim birkaç parça kıyafeti doldurmuştum. Okul eşyalarımı ikinci bavula sığdırmıştım. Üçüncü bavul elimin altındaki her eşyam, işe gidip gelme durumuma göre bıraktığım kıyafetlerim ve ayakkabılarım içindi. Onu da sözleşmeyi imzaladıktan sonra halledeceğim için şimdilik bırakmıştım.

Günün yorgunluğunu kısa bir duş alarak attıktan sonra yatağıma geçtim ve yarının bana mucizeler yaşatması için Allah'a dua ettikten sonra gözlerimi yorgunlukla kapadım.

Bazen sessizce annemden yardım isterdim ve Allah bana annemle bağ kurmam için bir şans verirdi.

Alarmsız uyanamayanlar derneğinin en beceriksiz üyesi olarak uyandığım yeni bir günden merhaba.

Tepemde zangır zangır çalan bir sesle uyanmak, babaannemle aynı yatakta yatmışım gibi bir hisse kapılmama sebep olduğu için güne nefretle başlıyordum.

Tamam, her zaman değil ama gergin olduğum zamanlarda durum tam da buydu.

Gerginliğim için bal gibi haklı sebeplerim vardı ancak bu sürdüreceğim manasına gelmiyordu tabii. Kafamı dağıtmamın birinci yolu limonlu dondurmaydı. Sabah sabah onu yiyemeyeceğime göre ikinci kozuma oynadım: Güzelliğimle kendimi şımartmak.

Güzel olmak için çaba sarf etmeye gerek duymadığım, her halimle güzel olduğuma inandığım ve bu inançla modumu yükselttiğim için ne giyersem kendime yakıştırırdım. Ama bu özenmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Palazzo model, lacivert, tok kumaş pantolon üzerine, Madonna yaka beyaz bluz, sallantılı küpeler, lacivert renkli *stiletto* seçtim. Giyinmeden önce saçımı kalın buklelerle şekillendirdikten sonra dağınık bir topuzla ensemde topladım ve şıklığımı tamamlayan, yüzümü daha canlı ve keskin gösteren bir makyaj yaptım.

Çantamı hazırladıktan sonra hızlıca giyindim ve soluğu mutfakta aldım. Yorucu bir gün beni beklediği için kahvaltı yapmam gerekiyordu. Tempom her geçen gün arttığı için bugünü kahvaltısız geçirmek gibi bir lüksüm de yoktu.

Güner teyzenin yaptığı börekleri dolaptan çıkarıp *Airfryer*'e dizdi; sallama poşet çayı kupada sıcak suyla buluşturdum. Yukarıdan gelecek bir ses duymak için arada kulak kabartsam da Felix Harold merakımı giderecek tek bir ses vermiyordu. Adam sürüngen gibi sessizdi.

Çalışma masasında almam için bekleyen ayakkabı kutusu, bugün diğer kutunun üzerinde duruyordu. Sübliminal bir mesaj mı vermeye çalışıyordu?

Ben her şeyin üstüne koyar, veririm.

Bir saniye, bu çok bel altı oldu.

Börekler pişerken, boş durmayıp üst üste dizilmiş Golden Goose ayakkabılarıma yaklaştım. Kapağını garip bir hisse kapılarak açtım. Aynı evde yaşıyor, beraber çalışıyor, aynı sofrada küs olsam bile yemek yiyoruduk. Telafi bile olsa hediye almış gibi yeni bir ayakkabı alıyordum.

Bizi yeni evli bir çifte benzetiyordum. Bazı açılardan her şey çok güzeldi. O öpücük gibi. Beraber terasta çalıştığımız andaki uyum gibi. Çatışmadığımız bir an olmasa da onunla konuşmaya doyamadığım gibi.

Felix'le şirket dışında bir daha yan yana gelemeyecektim. Henüz kararımı ona bildirmemiştim, nasıl karşılayacağı konusunda kararsızdım. Daha dün söylediğimde bile anlaşma yaptığımızı söyleyerek kabul etmemişti. Neden kabul etmediğini de bir türlü anlayamıyordum.

Kutunun içindeki ayakkabı istediğim modeldi, dudaklarıma sirayet eden gülümsemenin gerçek olduğunu biliyordum. Her ayrıntıya dikkat etmişti. Ayakkabıyı alıp almamak arasında kaldığım minik kararsızlık anıma evden gideceğim için hissettiğim acı da eklendi.

Buradan gitmeyi istememiştim.

Zil sesini duyana kadar bakışlarımı ayakkabıdan çekemedim. Dış kapıya gelen her kimse bakışlarım pürdikkat oraya kesildi. Felix'in evde olup olmadığını bile bilmiyordum. Fakat evden çıkmış olsaydı parfüm kokusu tüm salonu kaplamış olurdu. Yani henüz çıkmamıştı.

Kapıya doğru giderken Felix'in inmemesi için bildiğim bütün duaları okudum. Son dakika golü yemek istemiyordum. Zaten kambur gibi sırtımda bir yükle yaşıyordum, heybeme daha fazlasını almak haksızlık olurdu.

Kapıdakini görmek için gözden kontrol ettim ancak kimseyi göremedim. Muhtemelen apartmandaki çocuklardan biriydi ve anneleri kahvaltılık bir şey göndermiş olmalıydı.

Lakin kapıyı açıp ardındakini gördüğümde işin rengi değişti. Tutunmazsam düşeceğim korkusuyla kapının kolunu sımsıkı tuttum.

Bedir Aslan Akgün! Sabah sabah kapıma dayanmış olamazsın!

"Hayırlı sabahlar, Berna."

Sesimi düz bir tonda tutmak için çabalayarak, "Hayırlı sabahlar, Bedir Efendi," diye karşılık verdim. Korkuyla tekleyen kalbim hiçbir şeyi ele vermezse Felix'in ortaya çıkışı verirdi.

Odasından çıkarsa cemiyetin yüz karası seçilirdim. Bedir'in yüzüne bakamayan, rezil bir Berna olurdum.

"Bir... Bir sorun mu var?"

"İçeri girmemde bir sakınca yoktur umarım?" diye sorduğunda eşiği geçmek üzere bir adım attı.

"Evde kimse yok, Bedir," diyerek gitmesi için gerekli mesajı verdim. Ancak o gitmek yerine içeri girerek kapıyı arkasından kapadı. Mesajı yanlış mı vermiştim yoksa reddedilmek ona dokunmamış mıydı? Uygunsuz kaçabileceğini bildiği halde içeri nasıl girmişti?

Bir adım geriledim, o da kasten üzerime gelerek küçük bir adımla yaklaştı. Açıkçası rahatsız olmuştum ve korkmaktan hoşlanmadığım için yerimde durmak istesem de istemsizce bir adım daha atarak geri çekildim. Bu, onu yine durdurmadı.

Neler oluyor?

Ellerini arkasında birleştirerek koca evi merakla inceledi. Ben korkuyla yerimde sayarken Bedir Aslan sinirlerimi yıpratan bir rahatlıkla etrafı incelemeye devam ediyordu.

Bu yüzünü Felix'e benzettim.

Bu yüzünü geri kalan bütün erkeklere benzettim.

Bir sınırları, korkuları, ayıpları olmayan ve kimseye hesap vermeyen ama kadınların hayatına müdahale ederek sınırlar koyan bütün erkeklere benzettim.

"Bunu bilir misin?" diyerek bir şeyler anlatmaya başladı.

"*Resulullah (a.s.m) efendimize sormuşlar: 'Mümin korkak olabilir mi?' 'Evet, olabilir!' diye buyurdu. 'Mümin cimri olabilir mi?' diye sordular. Allah'ın Resulü (a.s.m) yine, 'Evet, olabilir!' diye buyurdu. 'Peki, mümin yalancı olabilir mi?' diye soruldu. Resulullah (a.s.m) bu sefer, 'Hayır, asla!' diye buyurdu.*"

Çözülmüştüm. Bedir Aslan Akgün anlattığı hadisten sonra evi daha detaylı arayarak, beni arkasında bırakırken cevaplarını bulmuştu. Berna'nın onu kandırdığını ve aptal yerine koymaya çalıştığını anlamıştı.

Gözlerimi sımsıkı yumdum.

"Gayrimüslim bir adam için cehennemine odun toplamaya utanmıyor musun?"

Suçlayıcı sesi kafama sert bir darbe almışım gibi beni afallattı. "Be-dir..." diyerek ona döndüğümde elini kaldırarak sözümü kesti.

"Bedir Aslan Efendi!"

"Lütfen..." demekle yetindim. Gözlerimi ıslatan yaşları durdurmaya gücümün yetmediği âciz bir an yaşıyordum ve suçlu olduğumu bildiğimden sessizce kabul ediyordum. Zira yakalanacağıma dair kuşkularım hiç gidememiştim, sadece yalanımı ilk yakalayan kişinin Bedir olmasını istememiştim. Gözünün içine bakarak söylediğin yalan üzerine yakalanmak ne büyük utançtı.

Gerçekten ölmek istiyorum.

"Dün sabah gözümün içine baka baka yalan söylemeye utanmadın mı?"

"Özür... Özür dilerim," dedim sesim titreyerek. Utanç ve acı birbirine karışan zehirli bir sıvı gibi bütün vücuduma yayıldı. "Yemin ederim çok korktum. Olay böyle değildi, tamamen sekreterinin hatası yüzündendi. Ama gidecektim." Kendimi açıklama gereği duyduğumdan hızlı hızlı konuştum. Sanki beni bir kere susturursa bir daha konuşamazmışım gibi hissediyordum. "Hatta ev de tuttum, eşyalarımı topladım. Bedir, sana yemin ederim ki bugün evden ayrılacağım."

"Dün bana anlattıklarınla, öğrendiklerim arasında dağlar kadar fark var, Berna."

Kandırıldığı için öfkeliydi. Onu anlıyordum.

"Biliyorum... Biliyorum ama mecbur kaldım. Her şey bir yanlış anlaşılmadan ibaret. Gerçekten gideceğim. Senden istediğim tek şey gördüklerini unutman ve susman. Lütfen... Birileri konuşsa bile sen sus, Bedir. Lütfen..."

"Yalanına ortak olmamı mı istiyorsun?"

Özür dileyerek başımı eğdiğimde ağzımdan bir hıçkırık kaçıverdi. Utanmamın sebebi yalanımla yakalanmaktı.

"Bir kadını ağlatmaya utanmıyor musun?"

Felix'in sesini duyduğumda inledim. Aşağıya inmesinden korktuğum adam tam zamanında gelmişti. Son dakika yakalanmaktan hep korkmuştum ve korktuğum başıma gelmişti. Son dakika golünü tam doksandan yemiştim.

"Haşa!" diyerek karşı çıktı Bedir Aslan. "Yalanın, riyakârlığın yuva yaptığı zihinlerinizin aksine biz kadınları ağlatmayız. Biz yalan söyleyen herkese aynı eşitlikle gideriz."

"Elinde olmayan sebeple-"

"Elinde olmayan sebepler diye bir şey yoktur," diyerek Felix'in sözünü

hızla kesti Bedir. "Susmak istediği durumlar vardı, susmayı tercih etti." Yukarıyı küçük bir el işaretiyle gösterip elini indirdi. "Odana çekil ve beni onunla yalnız bırak. Muhatabım şimdilik sen değilsin."

Felix Harold'ın bir adamı öldürmeye hazırlanmış ellerini incelemek, yaşamış kadar gerçek hissettiriyordu. Ürkütücü bakışlarına karşılık veremedim. Derdim Bedir'in ikna olmasıydı. Bu utanç... Hak etmediğim kadar fazlaydı.

"Bedir..." diye seslendim. Benimle ilgilenirse Felix'le tartışmazdı. "Babaannemden dolayı gitmedim. Onu tanıyorsun, nasıl bir insan olduğunu herkesten iyi biliyorsun. Kurtulmak istediğim için çalıştığımın da farkındasın. Ben oraya dönmek istemiyorum. Ben... Ben hayatımı burada kurup tek başıma kalmak istiyorum."

Bedir *anlıyorum*, dercesine başını salladı ve sakinliğini korumaya devam etti.

"Geçen gün seni uyardım. Neden anlatmadın?"

"Korktum," dediğimde göz göze geldik. "Hayır, utandım."

"Bu halin daha utanç verici!" diyerek beni yerime mıhladı. "Buradaki her şeyin bana ait olduğunu biliyordun. Benden habersiz kuş uçmaz, Berna. Sekreterin ve site görevlilerinin bana haber vereceğini düşünemedin mi? Yanındaki adamı sorduğumda hangi katta oturduğunu bana söylemeyecekler miydi?"

Her şeyi düşünsem de delirmemek için detaylara takılmamıştım.

Omuzlarım cevabımla beraber indi.

"Yakalanmayız sandım."

"Yanında olan adamın bu sitede oturduğuna dair dedikodular dolaşıyor." Sesi az öncesine nazaran daha yüksek çıktı. O da öfkesine hâkim olamıyordu artık. "Seni uyarmıştım."

Seni uyarmıştım!

Haklıydı. Bin kere söylese de gerçek değişmeyecekti. Beni açıkça uyarmış ve doğru adımı atmam için açık kapı bırakmıştı. Anlaşmamın elimi kolumu bağladığından habersizdi.

"Berna'nın bir suçu yok, asistanımın hatası yüzünden buradayız."

"Asistanının hatasından sen sorumlusun, Berna değil!" dediğinde eliyle beni işaret etti. "Yabancı bir kadınla bu evde kalıyorsun. Bu etik değil."

Felix Harold'ın kaşları meydan okuyan bir ifadeyle kalkarken dudaklarının kenarları ağır ağır seğiriyordu. Yeşil gözlü canavarım resmen sahalara geri dönmüştü.

Bedir Aslan'ın üzerine doğru yürürken, "Etik ahlakı senden mi öğreneceğim?" diye sordu.

İki adamın ateşi terası yakacak hiddetteydi. Benim herkesten önce yanacağımı hesaba katarsak bunu göze alamazdım. Kopardığım küçük bir çığlıkla ikisinin arasına sıvışıverdim.

"Felix, lütfen!" dedim bağırarak. "Bedir beni düşündü-"

"Bu düşünmüş hali mi lan? Bu duruma düştüğün için kendinden özür dilemek yerine ondan özür diliyorsun." Yeşil gözleri öfkeyle parladı. "Babanın sana bunu yapmaya hakkı yokken bu adam da kim?"

"Felix!" diye inledim. Sırtımı sakinliğiyle adamı katil eden Bedir'e dönerek kalbimi parçalamaya hazırlanan Felix'e baktım. *Bir kadını ağlatmaya utanmıyor musun*, diye soran Bay Harold, kalp kırmaktan hiç çekinmiyordu. Her şeyi kendine hak gören bir adam değildi ama haddini aştığı bir gerçekti.

"Sus lütfen."

"Ben sustukça daha da beter ediyorsun."

Evet, bu konuda kesinlikle haklıydı ancak üzerine konuşacak kadar uygun bir zamanda değildik. Bedir gittikten sonra onunla uzun uzun konuşacaktım.

Yeşil gözlü canavarımdan gözlerimi ayırmadan, "Bedir Efendi," diye seslendim. "Ben evimi tuttum, eşyalarımı aldım ve bavulumu topladım. Halama da gideceğimi bu akşam bildirecektim. Sadece sözleşmeyi imzalamayı bekliyordum."

Gözlerindeki korkunç öfkeyi, hayal kırıklığı kırdı. Öyle acıyla titredi ki benim içimi de titretti. "Sana inanamıyorum, Berna," derken gülmeye başladı. "Sana inanamıyorum. Sen... Sen tam bir hayal kırıklığısın!"

Hayır, değilim.

Evet, öylesin.

Felix Harold'ı destekleyen iç sesimi bastırarak sonunda sırtımı ona döndüm. Birbirimizi nihayetinde kırmıştık ve bu sadece bir dakika içinde gerçekleşmişti.

Müşkül, çaresiz ve güçsüz görünmekten bıkmıştım. Omuz silkerek toparlandım ve iki adamın arasında güçlü bir kadın gibi dimdik durdum.

"Kimsenin bu olayı öğrenmemesi gerekiyor, Bedir. Lütfen beni anla."

Anlayışlı ifadesi çehresine yayıldı ve sakin ifadesiyle bütünleşerek bana güç verdi. Bedir acımasız bir adam değildi. Aksine insanların kalplerine dokunan bir adamdı. Beni uyarmasına rağmen yalanıma devam etmem, hayal kırıklığına uğrattığım Felix gibi onun da sabrını taşırmıştı.

Hayatımı kurmak için insanlara yalvarıyorum. Bu haksızlık.

"Sizi görenler var, bu blokta yaşadığına dair söylentiler dolaşıyor

Daha da kötüsü, onu gören birkaç genç kızımız hangi dairede oturduğunu araştırıyor. Sen ise saklandığını sanıyorsun."

Genç kızlar... Araştırmak isteyen bir kadın kollarını sıvadığında, annesinin bile bilmediği doğum saatini bulur.

Ben tehlikenin göbeğinde, çıyanlar savaşının ortasında bir yem gibi küçük topal dolaşarak kurtulacağıma inanıyordum.

"Elimden geleni yaptım ama bugün son olacak zaten."

Bana inanmadığını görebiliyordum. Fakat artık inandırmak için çaba sarf edemiyordum. Haftalardır bir bokun içinde sürünüyor ve herkesi rahatsız ediyordum.

"Her şeyi görüyordum, Berna," dedi bakışlarını Felix'e çevirerek. "Her şeyin farkındaydım ama aptalı oynamak nasıl bir his merak ettim. Susum ve izledim. İzledim ve kendini kurnaz sanan her aptalı tespit ettim."

Beni aptal yerine koyan insanların âcizliğini izlemekten hoşlandım, demek istiyordu. Anlamam birkaç saniyemi almıştı. Doğrusu Bedir'i senelerdir görmüyordum ama onu herkesten çok iyi tanıyordum. Zaman ona çok şey vermişti, aldığı şeylerin aksine alamadıklarını biliyordum.

"Beni daha fazla mahcup etme. Yeterince yıprandım. Ne senin ne de Felix'in bana bunu yapmaya hakkı yok. Özgürlüğüm için hesap vermek ne kadar onur kırıcı, görmüyor musun?"

"Görüyorum. Peki, sen ne yapman gerektiğini görüyor musun?"

"Senin aksine mi?"

"Berna!" diye uyardı.

"Beni küçümsemeyi bırak, Bedir Aslan!"

Çenesini bir kereliğine sallayarak, "Kul küçüldükçe küçültür," dedi ve iyi günler dileyerek, geldiği yolu adımlayıp evden çıktı. Yine bana dolaylı yoldan anlatıyordu. Basit bir cümle kurmaya asla yeltenmiyordu.

"Sevgili Kerem'le kurduğun planını ve ortağınla konuştuğun kararını bana ne zaman açıklamayı düşünüyordun?"

Kararmaya yüz tutan börekleri hatırladığımda Felix'in sorusunu nedeyse unutuyordum. Mutfağa koşar adımlarla geri döndüm ve Airfryer'ın haznesini çektim. Börekler biraz kararmıştı ama yenilmeyecek gibi değildi. Hazneyi sinirle tezgâha bırakıp arkamda kalan adama döndüm.

Dibime kadar girmişti. *Yine...*

"Bugün..." dedim yılmış bir şekilde. "Bugün anlatacaktım."

"Bavulun elinde, kapıdan çıkarken mi?"

Gözlerimi kaçırdım. O vahşi gözleriyle beni avlarken kaçmak tek çaremdi.

"Börek yiyecek misin?"

"Senin elinden mi? Hayır, sabah sabah yeterince şey yedim."

Onunla göz teması kuramadan, beni mutfakta tek başıma bırakıp çıktı. Evden çıkışı da o kadar ani oldu. Geride hayal kırıklığının ağır havasında ezilen ve dirayetini kaybeden bir Berna kaldı.

Bugün hepimiz için oldukça kötü geçmişti. *Daha neler yaşayacağım.* Bu sorunun cevabını şirkete geçtiğimde almıştım. Emlakçı aracılığıyla haber gönderen ev sahipleri evi kiralamaktan vazgeçtiklerini bildirmişti.

Neler olduğunu çözemiyordum, hayatımın çöküş evresine gelmiştim ve dipten çıkmaya çalıştıkça balçığa daha fena çekiliyordum. Halama erkenden bildirmeyerek doğru kararı vermiştim.

Beni mutfakta bırakıp giden Felix Harold, şirkete gelmek yerine Fahrettin Bey'le görüşmek üzere InfoTech'e geçmişti. Toplantılarının son aşamasındalardı. Her iki taraf da birleşimden memnun görünüyordu ama sonuç henüz belirsizdi.

Kerem'le günlük işlerimizi hallederken öte yandan kiralık ev ilanlarını kontrol ediyordum. Gezdiğimiz ilk evi bile kabul etme durumuna gelmiştim ama o adam da çoktan kiraladığını söylemişti.

Yirmi dört saat dolmadan nasıl olabilirdi bunlar?

Bedir'in numarasını site sekreterinden istedim ve ilk müsait anımda onu aradım. Evlerin aniden iptal olduğunu ve beni iki gün daha idare etmesini rica ettim. Sesinden anlaşıldığı gibi pek hoş karşılamadı.

Sanki ben çok hoş karşılamışım gibi.

Bedir site ahalisini yeniden kontrol edeceğini, sadece iki gün daha idare edeceğini ve yarın sabah durum hakkında bilgilendireceğini söyleyerek telefonu kapadı. Kabul ederek işlerimin başına döndüm.

Reddetsem ne değişecekti ki?

Günü berbat bir şekilde bitirdikten sonra eve gittim, eşyalarıma dokunmadan işlerimi hallettikten sonra yatağıma geçtim. Zihnim direkt uyku moduna geçerek olanlardan kaçmamı sağlamıştı.

Ya da ben kaçmak için uykuya sığınmıştım.

Bedir'in geleceğini bildiğimden sabah erkenden kalkmıştım. Bir kahve demledikten sonra onu pijamalarla karşılamak istemediğimden hazırlandım. Kahvemi içerken oturamıyordum çünkü Bedir'in hakkımızda ne topladığını deli gibi merak ediyordum.

Felix'le dünden beri hiçbir şekilde karşılaşmamıştık. Son durum hakkında eve gelmeden önce ona kısa bir mesaj atmıştım ve cevap olarak bana sadece *tamam*, demişti.

Adamın umurunda değildim ki. Bedir'in söyleyecekleriyle de ilgilen-

miyordu belli ki. Kızların onu merak etmesine alışık olduğundan muhtemelen geçici bir şey sanıyordu.

Kızlar onu araştırıyordu. *Yellozlar!*

Adam âdeta ele düşmez bir meteor parçası gibi eşsiz ve gözalıcıydı. Dikkat edilmeyecek gibi değildi. Fakat ona kolaylıkla rakip olacak Bedir gibi bir adam vardı bu rezidansta. Kızların ona hasta olduğunu biliyordum.

Kafamı duvara kıvılcımlar saçacak şiddette vurmama az kalmıştı. Biten kahve fincanımı mutfak masasına bırakırken sessizliğim biri tarafından bölündü.

"Bedir Efendi'n ne zaman gelecek?"

Kıskanç biri tarafından.

"Gelmesi gerekiyor," dediğimde ona döndüm. Kapıdan içeri acelesiz adımlarla girdi. Yüzünde nötr bir ifade vardı. Hatta mutlu olduğunu bile söyleyebilirdim. "Sen çıkmayacak mısın?"

Demlediğim kahveyi fincana doldururken, bana bakmadan, "Çok hastayım, evde kalacağım bugün," dedi.

Bugün pazar olsa da bu adamın iş yapmak için pazar gününü tatilden saymayacağını biliyordum. Doğrusu hastalığa dair bir iz de bulamıyordum. Benden daha sağlam duruyordu ayakta.

Üzerindeki siyah, pahalı eşofman altı ve gergin kaslarını saran siyah tişörtü, tam evde pinekleyen bir adam havası verse de sözkonusu Felix olduğundan yine basit görünmüyordu. Ona her baktığımda içimde kıpraşan deli bir kadın uyanıyor ve ona dokunmaya can atıyordu.

"Oldukça sağlam duruyorsun," dedim ona inanmadığımı belli ederek. Bedir'in geleceğini öğrendiği için hasta numarası yapıyor olabilirdi.

Hilekâr!

Kalçasını mutfak tezgâhına yasladı. Ayaklarını çapraz yapıp, kahvesinden bir yudum alırken gözünü bir an olsun benden ayırmadı. Sonra omuz silkti ve bana her zaman olduğu gibi karşılık verdi.

"Ne kadar hasta olduğumu görmek istiyorsan bana doğru yaklaş."

"İstemez."

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi arsızca gülümserken.

Kanımı fokurdatan, *Felix* çığlıkları attıran bir gülüştü bu. Tatmak istediğim dudaklarında günahkâr ve baştan çıkarıcıydı. O çok... Yakışıklıydı ve canımı fena yakıyordu.

Zil sesiyle hareketlendim. Nihayet neler olduğunu tam olarak anlatacak, Felix'i tam olarak kimin görüp görmediğini öğrenecektim. Beni kustırıldığım bu zindandan demir parmaklıklara yaklaştıracaktı. Sonra o kilidi asmaya vuracak ve çıkacaktım.

Kapının arkasında, gerek kurtarıcım gerek yargılayıcım olma görevini üstlenen Bedir Aslan duruyordu. Küçük bir tebessümle *hoş geldin*, dedim ve içeri girsin diye bir adım geri çekildim.

"Selamünaleyküm," diyerek içeri girdi.

"*Good morning.*"

Benden önce konuşan Felix'i duyduğumda kafamı hafifçe yana çevirdim. Hemen yanımda duruyor, düşlerime girmeye çalışan tatlı bir çiftliğiz gibi misafirini karşılıyordu. Onu çözdüğümü sanırken her defasında afallıyordum.

"Ve aleykümselam," diye tamamladı Bedir. Bana bakıp, başını sallarken derin bir nefes aldı. "İnsan, insandır işte."

"Türkçeyi tam bilmiyorum diye bu adam bana laf mı sokuyor?"

Ne ara dibime kadar girdiğini bilmediğim Felix'e kaçamak bir bakış attım. *Felix, Bedir buradayken dibime bu kadar girme, yalvarırım!*

"Hayır, Felix. Kimsenin sana laf soktuğu yok. Yine kendini Bedir'e laf atmak için zorluyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?" diye sordu muzır bir ifadeyle. Benimle resmen flörtleşerek Bedir'e farklı bir versiyonumuzu yansıtıyordu. Onu kandırmaya çalışıyordu. Bir öpücükten cesaret alarak...

"Evet," diyerek es verdim. "Hayırlı sabahlar." Duyacağım tüm kötükunçluklara kendimi hazırlamıştım. "Bir sıkıntı çıktı mı?"

"Hayır, en azından bu dairede oturduğunu şimdilik bilen yok," derken gergindi. "Ama bu duruma daha fazla ortak olmayacağımı bil."

"Biliyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturup, karşımda dimdik dururken çatık kaşlarıyla yıkacak kadar suçlu bakıyordu.

"Bu faniyi de evimde istemiyorum. Dünyaya ahlak bozmak için gelmiş gibi."

Başımı yorgunlukla geriye atarken yine çaresizlikle kuşandım. Bu durum dediği tehlikeli oyuna onu ortak ettiğim için kendini günahkâr gibi hissetmesi bir tarafa beni de fazlasıyla rahatsız hissettiriyordu.

Ama Bay Umursamaz ne bizim kadar rahatsızdı ne de hissettiklerimizi anlıyordu.

"Ev bulana kadar idare edemez miyiz?"

Suçlayıcı ve söylediklerini anlamıyormuşum gibi kızgın bir tonla, "Sitedekiler bu adamın kim olduğunu öğrenmeye çalışıyor diyorum sana, Berna," dedi. Gerginliği hat safhadaydı ve bu halini ilk defa görüyordum.

"Özür dilerim. Peki, ben..." dediğimde mahcubiyetle alnımı kaşıdım. "Bir otele geçerim."

Bedir söylediklerimden hoşnut kalmamış gibi kaşlarını çatarken derin bir nefes aldı. "Dünya kadar parası var," dedi. "Bir otele geçme teklifini yanındaki adam yapsa daha makul olurdu."

Bedir'e laf çarpmak için nefes almadan bekleyen Felix Harold buna karşılık vermedi. Sözleşmemiz uzadığı için oldukça rahattı ve ikimizin evde kalmasından oldukça hoşnut olduğundan gitmesi hususunda bir teklifte bulunmuyordu. Bu adam yarı baygınken beni öpmek istediğini söylemişti. Tabii ki gitmek istemezdi.

Felix kaygısız bir tavırla söze girerek, "Sözleşmemizi imzaladık," dedi. "Pat diye her yere gidemem. Kim olduğumu bilmiyorsan bir *Google* araması yeterli."

"Tanımaya gerek görmüyorum."

"O zaman sus ve işini yap," dediğinde ikisi de bir müddet bakıştı. Felix meydan okumasını başlatmıştı ama Bedir altında kalmazdı.

Bir an sonra Bedir, "Yapacağım," diye yanıtladı. Meydan okumanın altında kalmayacağı aşikârdı ama bunu kendi usulünde yapacaktı. Bu durum da beni açıkçası korkutuyordu. *İki farklı dünya, iki farklı ruh, iki farklı insan...*

Bedir'in çehresinde görmeyi beklemediğim dostane bir ifade belirdi. Yanlış gördüğüme inanmak istediğim bariz bir gülümsemeyle Felix'i izliyor, kusursuz zekâsıyla beni ve suç ortağımı can evimizden vuracak bir hamle üzerine oynuyordu.

Eliyle kapıyı gösterdiğinde korkularımı destekleyen ilk hamlesinde bulundu. Felix'ten ayırmadığı delici bakışları bir an sonra samimi gülümsemesiyle örtüldü.

"Buyurmaz mısın?"

Bay Harold huzursuz bir merakla, "Nereye?" diye sordu.

"Allah'ın evine."

Mantıklı sorudan sonra gelen cevapla sersemledim. Bu adam şaka yapıyor olmalıydı.

"Gerçekten onu camiye mi götüreceksin?" diye tedirginlikle sordum. "Özür dilerim ama o cenabettir şimdi."

"Seni duyuyorum, Çilli."

Şu an konumuz senin duyman değil, Felix Harold!

Çilli, dediğinde Bedir'in ifadesindeki sarsılmaz duruş bozulmuştu. Bakışlarındaki belirsiz ifade Felix benimle flörtleştiğinde de zuhur etmişti ama o an anlayamamıştım. İkimizden de rahatsız oluyordu.

"Camiye değil," derken sarsılmaz duruşunu yeniden kazandı. "Med-

reseye götürecceğim. Orada birkaç kişi görse benim misafirim olduğumu düşünecek ve bu sayede dedikodular kesilecek."

"Ama dayın... Dayın onu gördü."

Endişelenmememi isteyen minik bir ifadeyle, "Dayım üç günlüğüne şehir dışına çıktı," diye açıkladı. Bu da içimi rahatlatan başka bir etken oldu. Bir süredir onu görmüyordum zaten.

"Bir dakika, bir dakika... Ben bu adamla nereye gidiyormuşum?"

"Gerçek dünyayı görmeye!"

Ellerini arkasında birleştiren Bedir dış kapıya doğru giderken Felix'le göz göze geldik. Onun aklmdan neler geçtiğini çözemiyordum ama korkmaya başlamıştım. Bedir ne yaptığını bilen, aklıselim bir adam olsa da ikisinin yalnız kalması fikrinden hoşlanmıyordum.

"Ha, bu arada..." dediğinde ikimiz aynı anda ona döndük. "Orada bana Bedir Efendi diyeceksin."

"Hadi, lan!"

"Sakın saygısızlık yapma, Felix Harold."

"Ben senin öğrencin değilim, bana emir verme!"

Bedir ciddi ifadesiyle, "Terbiyesizlik yapma!" diye diretti.

"Bir kadını, ahlaksız bir şey yapıyormuş gibi basıp evinde kıstıran ve onu ağlatan adamdan terbiye öğrenmeyeceğim!"

Ağzımdan küçük bir inilti acıyla kopuverdi. Son karşılık, beni ve Bedir'i kıran güçlü bir darbe olmuştu.

Onurum gibi kalbim de bir kez daha kırılmıştı.

Ben kimim?

Kimliğim, nüfusum, ilmim ve birikimim... İşin maddi boyutunu sorgulamıyordum. Manevi boyutunu sorguluyordum kendimde.

Türkiye'ye gelişim yatırımlar ve kazançlar üzerineydi. Fakat manevi sorgularım *Zero Points Residences*'a taşındığımda başlamıştı. İçsel huzuru ne zamandır tatmamıştım. O evde ne vardı, bilmiyorum ama bana hak ettiğime inandığım huzurlu uykuları vermişti.

Hayatım boyunca peşinde koştuğum bir şeydi huzur.

Ne eski ilişkimde ne işimdeki yükselişimde bu zevki tadamamıştım. Fakat huzuru tekrar tadarım sanırken aksi gibi en olumsuz zamanlarımı yaşıyordum.

Medrese dedikleri yere götürülecektim. Tabii Bedir Efendi'nin davetiyle. Üzerimi değiştirmek için izin istediğimde, Berna'nın arkamdan soluk aldığını duyup bir miktar daha kırılmıştım. Çünkü Bedir'e yönelttiğim kötü adam imajı, bana yansımıştı.

Bir kadını ahlaksız bir şey yapıyormuş gibi basıp evinde kıstıran ve onu ağlatan adamdan terbiye öğrenmeyeceğim!

Bedir Aslan Efendi'nin sessiz kalacağını sanmıştım. Bana önce gülmüş, -bir bilge gibi güldüğünü belirtmek isterim- daha sonra da Berna'ya anlayışlı bir bakış atmıştı. O kadının korkulu ifadesi dindiğinde aslında cevabı almıştım.

Ben... Ona bu dingin bakışları *verememiştim.*

"Bir kadına ahlaksız yaftasını ancak ahlaksız bir erkek yapıştırabilir."

O ahlaksızın ben olduğumu öne sürmüştü. Bu insanları asla anlayamamıştım.

"Bedir Aslan Efendi'ye saygısızlık yapma, Felix. Ben kendimden utanmasam ağlamazdım. Bir erkeğin beni ağlatacağı bir kadın değilim."

Nihova

Berna karnıma yumruğu geçirse onurumun zedelenirken çektiği ıstıraptan daha az acı çektirirdi. Artık kimin kimi üzdüğünü, kimin kimi küçülttüğünü öngöremiyordum.

Tüm bunlar ben giyinmeden önce olmuştu. Şimdi sitenin asansöründe durmuş, konuşmamak üzere sessizliğe gömülmüştük.

Konuşmuyorduk çünkü bu adamla ne konuşacağımı bilmiyordum. Belki de konuşmak istemiyordum. Onunla konuşmak, kendimde emin olduğum pek çok şeyin sarsılmasına sebep oluyordu.

Asansörden çıkıp sitenin dışına kadar onu takip ettiğimi fark ettiğimde pes ettim. Nereye gideceğimizi bilmek istiyordum. Bu medrese dediğiniz şey neyin nesiydi?

"Nereye gidiyoruz?"

"Gidince görürsün."

Dün mahvettiğim toplantımın özrü için tekrar bir kurul oluşturulmasını istemiştim. Toplantıya katılmam gerekirken Bedir Efendi'yle bilmediğim bir yere gidiyordum. Birkaç dakika öncesine kadar aynı ortamda bulunmayacağımı söylerken şimdi ellerini arkasında birleştirmiş olan adamın arkasından gidiyordum.

Bir saniye, onun arkasında mıyım? Ben hayatım boyunca asla arkaya atılmış bir adam olmamıştım.

"Oraya vardığımızda, ben konuşmadan sakın konuşma."

Yüzüme bakmadan konuşuyordu.

"Berna için susuyorum diye, senin her söylediğini kabul edecek bir adama mı benziyorum?"

"O oyunları oynamadan önce düşünecektin bunu. Sen az değilmişsin gibi ağabeyini de getirmişsin. İki bekâr adam, genç bir kadınla aynı evde kalmışsınız. Bunun neresi doğru? Din bir tarafa, hangi ahlak bunu kabul eder? Sen o kadına nasıl bir zarar verdiğinin farkında mısın? Senin yüzünden uğraşacağı zorlukları göremiyor musun?"

Siktir! Bizim hakkımızda bu kadar bilgiyi ne ara toplamıştı?

Ben bir şeyleri öğrenip kozları elime almak için çok mu geç kalmıştım? Kesinlikle geç kalmıştım. Berna aklımı o kadar çok kurcalıyordu ki son günlerde her şeye geç kalıyordum.

"Sen benim önümden yürümeyi keser misin?"

Söylediklerimi duymasıyla adım atmayı bırakıp bana döndüğünde, eliyle ikimizin olduğunu alanı işaret etti.

"Misafirim olduğun için bana göre gitmen gerek," dedi otoriter bir tavırla. "Asla benimle yan yana yürüyemezsin."

Şaka yaptığını düşündüm ama hadi oradan! Bu adamla şakalaşacak kadar yakınlaşmamıştık ki.

O zaman ciddiydi.

Tek kaşımı imayla kaldırıp, "Yan yana yürümek diye bir şey yok mu?" dedim. "Bir papa bile bu kadar bencil değildir."

Başını olumlu şekilde salladı. "Doğrusu odur. Kul, kuldan üstün değildir. Lakin..." dediğinde elini kaldırdı. "Müritler de âlimlerinin arkasında durur. Saygıdandır bu. Mecburen bir yalana ortak oldum. O da genç bir kadının hayatını kurtarmak için. Sadece tek seferliğine kabul edeceğim bir ortaklık. Cezamı çekeceğim zaten."

"Ceza?"

Ben nereye düştüm?

Bana cevap vermek yerine yürümeye devam etti. Öfkemin gittikçe kabardığını hissediyordum. Şu an Berna için çoğu şeyi kabul ediyordum ama benim de bir dur noktam vardı.

Fakat öfkemi dindirip sağlıklı bir zihinle düşündüğümde olaylar epey karışık ve can sıkıcı geliyordu. Bir din adamı bile yalan söylemeyi göze almışsa Berna'nın başı çok fena derde girmişti.

"İlk öğrendiğin Türkçe kelim-"

Konuşmasına izin vermeden lafı çarptım.

"Senin amına koyayım ben."

Söylediklerimi duymasıyla adımları duraksadı. Onunla beraber ben de durdum. Biz göz göze gelene kadar bedenini döndürdü. Keyifsiz görünüyordu.

"İlk öğrendiğin Türkçe kelimeyi sorduklarında sakın küfretme diyecektim," diyerek hafif bir tonla kızdı.

Ergen Felix bile böyle azarlanmamıştı.

"Ne dememi istiyorsun?"

Omuz silkti.

"Başka ne biliyorsun?"

"Hadi be oradan, amına koyayım," dedim çok rahat bir şekilde.

Hadi ama... Türkiye'de ilk kural budur. Yabancı birine Türkçe öğretmek istiyorsan ilk öğreteceğin kelime küfürdür. Bunu üç yaşındaki çocuk bile biliyordu. Bunu hepimiz farklı ülkelerde, farklı dillerde ve mezheplerde bile yapıyorduk. Dünyaya yayılmış ve bana göre eğlenceli, yazısız bir kuraldı bu.

Sabır çekerek sakallarını sıvazladı.

"Küfür saygın bir adama yakışmaz. Etik ahlakı benden öğrenemeyeceğini söylüyorsun."

Ellerimi cebime koyarken bu sefer ben omuz silktim. Bildiğim birkaç kelime vardı ama nedense bunları söylemek istemedim.

"*Zıkkım ye*, nasıl?" diye sordum keyifsizce. İstediği güzel bir kelimeyi söylemiştim işte. Buna da bir kulp bulamazdı.

"Oğlum, adamakıllı Türkçe kelime öğrenemedin mi?"

Bunu neden kabul etmemişti ki? "Zıkkım ye, dememi niye beğenmedin?" dediğimde kaşlarımı çattım. "*Afiyet olsun*, demek değil mi?"

"Bunu sana kim öğretti?"

Siktir! Galiba oyuna gelmiştim.

"Berna!"

"Küfürleri de Berna mı öğretti sana?"

Ona kötü bir bakış attım.

"Tabii ki hayır, sadece bunu öğretti."

"Berna sana bu şekilde öğretmişse onu epey kızdırmış olmalısın." Kafasını olumsuz yönde sallarken önüne döndü ve yürümeye devam etti. "Küfretme ve *zıkkım ye* gibi hakaretler etme. Mümkünse *hiç bilmiyorum*, de."

"Emriniz olur, Bedir Efendi."

Sitenin arkasında bu zamana kadar fark etmediğim bir villa bulunuyordu. Kapıyı geçip, bahçeye girdiğimizde geldiğimizi fark eden birkaç adam ellerini önünde birleştirip Bedir'e yaklaştı. Bir çeşit selamlaşma olduğuna inandığım bir hareketle başlarını öne eğdiler.

"Selamünaleyküm, Bedir Efendi."

"Esselamü aleyküm ve rahmetullah."

Bu Müslümanların selamlaşmasıydı. Papayı selamlamamız gibiydi. Farklı dillerde olsak da farklı tanrılara inansak da hepimizin pek çok yönden aynı olduğunu düşünüyordum.

Neydi bu farklı din ve dil kargaşası?

Dört kişilik grubun bakışları bana kaydığında, Bedir Efendi'ye gösterdikleri saygının zerresini göremedim. Hatta daha kaba bir tabirle belirtirsem beni gördüklerine pek memnun olmamış gibi görünüyorlardı.

Sebebini zaten anlamıştım. Ellerim cebimde karşılarında duruyordum. Bunu muhtemelen saygısızlık olarak görüyorlardı.

"Ellerini cebinden çıkar."

Bedir benim dilimde konuştuğunda, gönülsüz bir andan sonra dediğini yaptım.

"Burada ne kadar kalacağım?" diye sorarken bileğimdeki saati kontrol ediyordum. "Toplantım var, bu saçmalıklarla uğraşamam."

"Beş dakika sürecek. Sadece bana göre davran."

Başımı sallayıp, onu takip etmeye devam ederken lüks villanın içine girdik. Herkes ayakkabısını çıkarınca ben de ayak uydurdum. Türkiye'de ayakkabıyla eve girme âdeti yoktu.

Bahçede gördüğüm muamele burada da gerçekleşmişti. Bedir'in geldiğini fark eden kalabalık oturduğu yerden hızla kalkıp ellerini önlerinde birleştirmişti.

Bu kulağımı dolduran ses de neydi? Camide beş vakit okunan ezanı, cuma hutbesi dedikleri selayı biliyordum. Ama bu ses, bu yorum...

Tanrı'm, nasıl bir yere gelmiştim ben? Tüylerimi diken diken eden bu yorum Müslümanların bir tür duası mıydı? Onlar bizim gibi ayin yapmazdı.

Salonun başköşesinde, önünde bir rahle, üzerinde bir kitap ve başında bir adam görene dek gözlerimi koca evde gezdirdim. Kutsal kitapları Kuran'ı Kerim'i okuyordu.

Kafası eğikti. Ellerini önünde birleştirmiş, saygıyla okuyordu. Onu daha fazla dinlemek istedim. Arapça bilmiyordum ama adamın ilmini ilk defa kıskandım. Bilseydim ne demek istediğini anlardım.

Anlar mıydım?

Hissederdim, anlayamadığımın peşinden koşardım. Binlerce kez dinlemek istedim. Derimin gerildiğini, kalbimin mengene gibi sıkışıp gevşediğini hissettikçe sersemliyordum.

Benim kalbimi bu denli hızlı attıran şey bir yorumdan mı ibaretti?

"İş dünyasından yakın bir arkadaşım Felix Harold," diyen Bedir'i duyana kadar dikkatimi genç adamdan çekememiştim. Tanışma faslı yüzler değiştikçe daha çekilir olmuştu.

"Birkaç gün burada misafirimiz olacak."

Elini uzatan herkesin elini sıktım. Bana, "Selamünaleyküm," dediklerinde Bedir'le göz göze geldim.

"Türkçe çok fazla bilmez," diyerek beni kurtardı.

Aslında kurtarmasına gerek yoktu. Selamı karşılıksız bırakmazdım. Tanrı korusun, cezalandırılırdım. İçeri girdiğimizde Bedir'in herkese nasıl karşılık verdiğini hatırladım, elimden geldiğince eksik ama doğru telaffuz etmeye çalıştım.

"Essselağmu aleğkum."

Bedir'in çehresine sinen hafif tebessüm, başıyla beni selamlamasıyla son buldu. Akabinde arkadaşlarına döndü. Beni iyi ağırlamaları ve saygıda kusur etmemeleri konusunda nutuk çektikten sonra cüppesini giydi.

"Ben bu adamı tanıyorum," diyen yabancı bir ses duyduğumda gözlerim salonun başköşesinde oturan adama kaydı. Az önce sesi ve yorumuyla ruhumu darmadağın eden adamdı.

"İrlanda Merkez Bankası'nın başkanı değil misiniz?"

Ben konuşamadan Bedir benden önce davrandı ve adamı onayladı.

Onlarla çok fazla diyalog içinde kalmamı istemediği için dikkatleri üzerinde tutmaya devam etti. Sessizlik içinde bir an önce bu tiyatronun bitmesini isterken etrafı biraz daha gözetledim.

Az önceki adamın okuduğu kutsal kitaba gözlerim takıldı. *Dokunsam...*

"Abdestsiz dokunamazsın."

Bedir Efendi'den gelen uyarıyı başımla onaylarken elimi geri çektim ve beni izleyen adama, "Bitti mi?" diye sordum. Huzuru bir parça hissetsem de bu tiyatronun bir an önce bitmesini istiyordum.

"Bitti, gidebilirsin."

Elimle kalabalığı selamlayarak, Bedir'i arkamda bırakıp çıkış kapısına hızlı adımlarla vardım. İçeride değişik bir esans kokusu vardı. Papa cuma ayinlerinde yağ yakardı. Bu koku değişik ama güzeldi.

Ayakkabılarımı giyerken peşimden gelen adamın ayak seslerini duydum. Ona kısa bir bakış attım. O eski, huzursuz ifadesi yine yüzüne nüfuz etmişti. Gergin göründüğünü biraz daha dikkatli bakınca anlamıştım.

Sanırım onu da zor bir duruma sokmuştum.

"Sana atacağım daire numarasına geleceksin bu akşam. Berna evden taşınana kadar bende kalacaksın."

Berna taşınana kadar mı? Ben gitmeyecek dedikçe hepsi benim inadıma onu göndermek istiyordu. Ben onları anlamaya çalıştıkça hepsi karşıt görüşe geçiyordu. Benden daha fazla bilgiye sahip olduğu için bir adım öndeydi.

Önder ailesi ve ev sahibim hakkında bilgi toplamadığım sürece neler olacağını bilmeyecek ve kimlerin ne kadar tehlikeli olabileceğini çözemeyecektim.

Berna için ne kadar tehlikeli olabilirlerdi?

Sadece babaannesi ve halası için bilgi toplamıştım ve az çok nasıl insanlar olduklarını anlamıştım ama olay sadece babaannesi ve halası için geçerli değildi.

Aklımı tamamen karıştıran husus babasıydı. Karısını çok sevmişse neden öldürmüştü?

"Ben hallederim, senin karışmana gerek yok. Tanıştırdın, bitti."

"Bitmedi," dediğinde arkasını kontrol etti. "Berna benim için çok kıymetli. Zarar görmesini engelleyeceğim. Bu da Berna o evden gidene kadar bitmeyecek demek."

"Bedir, bizim işimize karışma, tamam mı?" diye sertçe uyardım. Sakinliğimi elimden alan biriyle daha uğraşamazdım. "Bu Berna ve benim

aramda. Berna'yı korumak için oyunumuza ortak oldun, daha fazlasına karışma." Ona doğru yürüdüm. "Yoksa ben de sana karışırım."

"Fark etmedin mi?" dediğinde o da bana doğru yürüdü.

Asla karşılıksız bırakmıyor, her hamlesiyle üstünlük sağlamaya çalışıyordu. Berna'yı hiçbirine bırakmayacaktım.

"Neyi?" diye sordum ilgisizce.

"Ben burada olduğum sürece her zaman benim isteğimin olacağını."

"Öyle mi?"

"Evet," diye onayladı. Kibir gördüğümü inkâr edemezdim.

"Eh, senin de başının eğildiği günü elbet görürüz, Bedir Efendi!"

"Ben başımı ancak Rabbi'me eğerim!" derken memnun bir tavırla arkasını döndü. "Onu da çok görürsün."

Ben Hıristiyan'dım ve onun tanrısına saygı duyuyordum, bu yüzden ibadeti sözkonusu olduğunda asla ters gitmezdim. Yaptığı ibadet için onur duymasını da anlıyordum. O bir din adamıydı, gördüğüm kadarıyla insanlar onun bilgisiyle, ilmiyle hareket ediyordu.

Papaya duyduğum saygıyı ona da duyuyordum.

Yalnızca Berna konusundaki hassasiyeti ve sert tavrı beni aşırı rahatsız ediyordu. Ne olduğunu anlayacaktım. Beni evinde ağırlama kararını kendi başına vermesi de buna dahildi.

Kapıyı arkasından kapadığında zaman kaybetmeden telefonu cebimden çıkardım. Başımın belası Berna'yı aradım. Bana hemen cevap vermesi şaşırtmadı. Ne konuştuğumuzu merak ediyordu. Bizi kapıdan geçirdiğinde de çok endişeli görünüyordu.

"Neredesin?"

Yükselen heyecanlı sesini avurtlarımı sıkarak dinledim.

"Ne yaptınız? Bir sorun..."

"Neredesin?" diye tekrarladım.

Sorusunu geçiştirmemden hoşlanmamış olmalı ki ilk tepkiyi burnundan soluyarak verdi. Sözsüz anlaşsak muhtemelen erkek ve dişi goril iletişimi kurardık. Ve benim kaybedeceğim bir kapışma olurdu.

Ona karşı bazen kaybediyordum ve bu iyi anlamda oluyordu. Hoşuma gidiyordu, işime gelirse tabii.

"Şirkete doğru gidiyorum," diye yanıtladı imalı bir ses tonuyla.

"Neredeysen bekle, geliyorum."

"Sitenin dışındayım."

Bilgiyi aldıktan sonra telefonu kapadım, sitenin otopark kapısından girdim. Güvenlik görevlisinin meraklı ifadesini profesyonelce örttüğünü sanmasına izin vererek daireme tahsis edilmiş bloka geçtim.

E Blok 21 Penthouse

Teraslı çatı katı için ayrılmış ana bölüm bizimdi. Berna'nın bir arabasının olmasını ve hemen arabamın yanında bulunmasını isterdim. Şirkette çok çalışmaya ve birkaç hafta daha yükselişini kanıtlamaya devam ederse ilk arabasını almış olacaktı.

Bunu ona tavsiye etmeliydim.

Arabaya atladım, yola çıkmadan önce Levi'ye beni birkaç dakika daha idare etmesi için kısa bir mesaj çektim. Bir an önce bu ev işini halletmeliydim. Olaylar benim isteğim dışında gelişemez, rızam alınmadan kararlar verilemezdi.

Çilli bozuk suratıyla kaldırımda bekliyor, kablosuz kulaklıklarıyla her ne dinliyorsa kafasını ara sıra sallıyordu. Beni gördüğünde kaşları çatıldı, sallanan kafasını durdurarak sağ omzuna yatırdı. Böyle vahşi, aynı zamanda tatlı görünüyordu.

Arkamdan iş çeviren kadın...

Arabayı yanında durdurduğumda, bekleyen Berna Önder'e kafamı hafifçe eğerek, "Bin arabaya," diye seslendim. Dilini damağına sürterek cıkladı. "Cıklama bana."

Devirdiği gözlerini sımsıkı yumarken dudaklarının etrafı gerildi.

"Senden kurtulmaya çalıştıkça başımı belaya sokuyorsun."

Korkunç çözüm yolları olduğunu söylemiyordu da beni suçluyordu. Bu kadın kriz yönetimini nasıl idare edecekti? Başı sıkıştığında içinden nasıl çıkacaktı? Birilerinin ağzına bakarak hayatını idame ettiren Berna Önder, yarın şirkette nasıl bir yol izleyecekti?

Tamam, yargılamak ve buna çabuk karar vermek için çok erkendi.

"Bin arabaya, Berna!" diye çattığımda oflayarak etrafını kontrol etti. Ardından arabaya binip kapıyı kapadı. Sıkıntısı hareketlerine kolaylıkla yansıyordu ya da o bilerek yansıtıyordu.

"Ne olduğunu sormayacağım çünkü Bedir Efendi halletmiştir."

Başlayacağım şimdi Bedir Efendi'ne!

Çatmam için yer arayan küçük belanın oyununa fena geldim. Küçük bir alanda, şirkete varmadan kavga edecek gibi görünüyorduk. Ancak, "O adamın..." diye başlayan sözümü tamamlamaya kalmadan Levi'nin araması bizi böldü. Onu bekletmeden aramasını yanıtladığımda telaşlı sesi arabada yankılandı.

"Felix, hemen gelmen gerekiyor, hemen!"

Sesi benim kadar Berna'yı da endişelendirdi. Koltuğunda kıpırdanarak telefona doğru eğilmiş, Levi'nin telefon üzerinden özet geçeceğini sanmıştı ama ağabeyim böyle bir şey yapmazdı.

Mesaj atmamın üzerinden çok geçmemesine rağmen aramıştı. Berna'yla sorunlarımızı sonraya erteledim. Geleceğimi söyleyerek aramayı bitirdim. On dakikalık yolu beş dakikaya indiren bir hızla şirketimize vardım ve Berna'ya sonra konuşacağımızı söyleyerek bıraktım.

Çilli, hızımdan hoşlanmadığı için dikkatli olmamı söyleyerek gitmemi beklemişti. Benim için endişelenen tatlı suç ortağımı arkamda bırakmak hoşuma gitmese de ağabeyim bir sorunla karşı karşıyaydı ve ben dakikalar içinde öğrenmek istiyordum.

İşlerin gerçek anlamda bok gibi olduğunu Levi'nin ofisine gittiğimde fark ettim çünkü benim sakin olan ağabeyim oldukça agresif görünüyordu. Masaya vuran parmakları kafasının başka bir yerde olduğunu ama anda kalmak için mücadele ettiğini gösteriyordu.

Müdürüyle olan konuşmasını bitirmesini beklerken, karşısına geçip oturdum.

"İskoçya'daki yeni inşaat sözleşmesinin durumunu derledin mi?"

"Evet, efendim."

"*Liberties** eyaletindeki genişleme projemizin ilerlemesi ne durumda?"

"Öğleden sonraki toplantıda planlar yeniden gözden geçirilecek. Belediyeden gerekli izinler alındı ve kabul edildi, şimdilik bir sıkıntı yok. Ayrıca her departmandaki bölüm başkanıyla yapacağınız toplantılar da mevcut."

Levi başıyla onayladıktan sonra müdürün çıkmasını isteyerek ikimizin tek kalmasını sağladı. Benimle göz göze geldiğinde huzursuzluk onu terk edip göğsüme yerleşti.

Ava ve katil ağabeyleri başına bela mı olmuştu?

"Ne oldu?"

"Turne," dedi keyifsizce. "Taciz iddiası var."

"Ne?"

Başını sallarken bana kötücül bir bakış attı. Levi bu gibi sapkın iddialardan bıkmıştı. Aramızda en fazla çabuk tepki veren ve iddialarla markamızı zedeleyenlerin cinsel organlarını kesmekle tehdit eden ikinci kişiydi. Birinci, dedemdi tabii. Tahtını henüz torununa devretmemişti.

"Logan yaklaşık yarım saat önce jetle Sri Lanka'ya uçtu."

"Taciz iddiası doğru mu?" dedim aksi bir cevap bekleyerek. "Çalışanlarımızdan biri mi?"

"Dansçılardan biri ve kostümcümüz arasında," dedi kaşlarını sinirle

* Liberties (İrlandaca: Na Saoirsí veya bazen Na Libirtí), İrlanda'nın merkezi Dublin'de , şehrin güney batısında yer alan bir bölgedir. Ana şehir yönetiminden ayrı, özel malikâne yargı yetkisine sahip çeşitli alanlardan oluşan bölge, Dublin'in en tarihi işçi sınıfı mahallelerinden biridir.

kaldırıp, indirerek. "Ve hayır, hiçbir kanıt yok. Adam yapmadığını ve kadının ona gıcık olduğu için işini engellemek adına bunu yaptığını söylüyor. Sanırım beden ölçülerini yanlış aldığı için kadının intikam almayı çalıştığını da söyledi."

Çıldırmasını anlıyordum. Öfkeyle hareket ederek gözden bir şey kaçıramazdık. Olay bir iddiadan fazlası da olabilirdi.

"Olay nerede gerçekleşmiş?"

"Kostüm odasında."

"Siktir!" diye patladım. "Kameranın olmadığı bir yerde mi?"

"Maalesef kameranın olmadığı bir yerde olmuş," dedi manidar bilgiyle gülerek. "Fakat çalışanların çoğu şimdiye kadar o adamla ilgili bir sorun yaşamadıklarını, aslında çok iyi bir ekip olduklarını söyledi. Görgü tanığı yok, adam evli ve çocuğu var."

Öfkesini gülerek mi atıyordu yoksa bu iddia işine mi inanmıyordu, emin değildim ama tepkileri bana bu defa fazla gelmişti.

"Evli olması, yapmasına engel değil," dedim sakince. Birimizin sakin olması ve mantıklı cümleler kurması gerekiyordu.

"Bu gerçeği inkâr etmiyorum, kardeşim. Ama iddia kanıtlanmayana kadar iddiadır. Logan ikisini ve bilgi sahibi herkesi net bir şekilde susturdu. Olayın basına yansımasının önüne başka türlü geçemiyoruz. İnsanlar yanlış yapmamız için pusuda bekliyor."

Logan'ın susturma yöntemleri acımasızca olabiliyordu ama bunun gerekliliğini de göz önünde bulundurmalıydık. İddia yalan çıkarsa kimse gerçekle ilgilenmeyecekti.

"Bu hiç iyi olmadı," diye mırıldandım.

İlk defa karşılaştığımız bir durum değildi tabii. İtibarımızı lekelemek için bu tarz iddialarda bulunan çok olmuştu. Fakat herkesin iftira atmak için yaptığını düşünemezdik çünkü taciz her yerde vardı.

İnsanları zapt etmek gerçek anlamda çok zordu. Kadınların kıyıda köşede, kendini savunamayacağı, görgü tanığı bulamayacağı pek çok yerde kıstırıldığını ve zarar gördüğünü biliyorduk.

"Logan'la konuştun mu?" dediğimde gözleri irileşip kapandı. Sert bir konuşma olmalıydı.

"Evet, öyle bir hata yaptım," dedi sinirle gülerek. "Sana tüm tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki Felix Harold, olay iddiadan daha fazla ve bu olay her ne sikime olduysa bizi zedelememeli!"

Zedelememesi için günü taciz iddiasına verdik. Türkiye sınırlarında Sri Lanka'daki bilgiyi almak kolay olmuyordu. Geçmiş turnelerde benzer iddialar da önümüze çıkmıştı ama çoğu gerçeklikle alakası bile olmayan

tamamen aralarındaki kavgalar ve anlaşmazlıklar yüzünden başlayan ve Logan'a sıçrayan asılsız olaylardan ibaretti.

Bunun, bir kadının taciz edilmesindense itibar karalama projesi olmasını bile tercih ederdim.

O sırada en güvendiğim adamımı arayıp Zero Points Residences'ta bulunan her daire sahibi ve kiracılar hakkında araştırma yapmasını, Berna'nın tüm geçmişini ve ailesinin ölüm anıyla ilgili belgeleri toplamasını istedim.

Fare deliğine girmesini söylemiştim. O tozlu delikte ne pisliklerin döndüğünü öğrenmem gerekiyordu. Polisin bile ulaşamadığı bilgiye ulaşacaktım.

Daha sonra dedemin taciz iddiasını duymasını engellemek için babamla iletişime geçtim ve haber basına yansırsa dedemi ulaşabileceği her yerden uzaklaştırmasını istedim.

O sırada Levi, Logan'la iletişimdeydi.

Günü bitirdiğimizde olay hakkında bir gram ilerleme kaydedemediğimizi görmüş, epey sinirlenmiştim. Kadın ısrarla taciz edildiğini söylüyor, adam ise iftira attığını söyleyerek suçlamaları kesin bir dille reddediyordu.

Görgü tanığı yoktu, kamera yoktu ama adam hakkında herkes olumlu konuşuyordu.

Çalışmaktan artık beynim uyuştuğu için günlük işime son vermiştim, Levi'nin de işi vardı. Ofisten çıkıp otoparka indim ve arabama bindiğim gibi yola çıktım. Berna'yı sabah ofise bıraktıktan sonra bir daha görmemiştim. Topuklu ayakkabısının sesinin bana ilham verdiğini bilmeyen kadının varlığından mahrum kalmıştım.

Bedir'in yolladığı mesajı bile açmamıştım. Muhtemelen daire numarasını atmıştı ama o eve gitmeye niyetim yoktu. En azından bu gece yoktu.

Artık siteye girip, çıkarken daha rahat olduğum için birileri beni görecek tedirginliğim son bulmuştu. Özgürlüğün bize bahşedilmiş en büyük armağan olduğunu bir kez daha tecrübe etmiştim. Fakat Berna bu armağandan nasiplenemeyen insanlardan biriydi. Hayatını hep başkaları ne diyecek korkusuyla geçiriyordu.

Ona özgürlüğünü bahşetmek istiyorum.

Sırtımı asansör duvarına yorgunca bırakıp, kafamı geriye yaslayarak destek aldım. Burada daha önce hiçbir kadınla duygularımı en üst seviyede tatmadığım arzulu, unutulmaz bir an yaşamıştım.

Berna'yı öpmekle kalmamış, perhize aldığım arzumu da uyandırmış-

tım. Daha doğrusu o kadın limonlu dondurmasıyla karşıma çıkıp, bayılarak yapmıştı bunu.

Siktir! Çok uzun zamandır bir kadını bu denli merak etmiyordum. Onu düşünmekten neredeyse kafayı yiyecektim. O tatlı, kışkırtıcı dudaklarını yemek istemediğim bir dakika bile yoktu.

Lezizdi, karşı konulmazdı ve kahretsin, doyumsuzun tekiydim.

Sakin sakin konuşabildiğimiz bir an yakalayamıyordum. Yoğun bir mesai sonrası aynı koltukta oturup, kahvemizi yudumlayarak birbirimiz ve hayatımız hakkında konuşmayı düşlüyordum ama o, yakınlaşmamız yasakmış gibi ısrarla duvarlar örüyordu.

Onun evden ayrılacağı fikrine bile tahammülüm yoktu. *Anlaşmanın canı cehenneme!* Berna'sız bir evde iki ay geçirebileceğimi sanmıyordum.

Şeftali...

Dudaklarının tatlı tadını anımsadım. Ateşli dudaklarının nasıl hükmettiğini ve beni yıkıp yeniden güçlendirdiğini...

Şeftali...

Siktir! Bir meyveyle kafayı yemiş gibi görünüyordum. Oysa o yalnızca ateşli bir kadının dudaklarıydı.

Ona köpek gibi ihtiyacım vardı.

Bu ihtiyacın ne ara güçlendiğini bilmiyordum ama göğsümde ateşli bir kızın adı gürledikçe düşüyordum. Hoş ve korkutucu bir düşüştü. Derine dalamıyordum. Duygularla işim yoktu. Olmamalıydı. Berna hak ediyordu ve o bunun farkında olmadan derinlere sürüklüyordu.

Ona cinsel çekimden daha fazlasını duyuyordum.

Tanrı'm, bu çok korkutucu.

İçimi çekerek asansörün açılan kapısından çıktım. Bizi bekleyen önemli bir yüzleşme vardı. Arkamdan iş çevirdiği için onu dizlerime yatırıp güzel kıçını bir güzel kızartmalıydım.

Hayali, saçımı beyazlatmaya yeterdi.

Kapıma doğru yorgun adımlarla ilerlerken zemini tıkır tıkır vuran topuklu ayakkabının tanıdık sesini duydum. Canıma okuyan, tüm gün duymak için odamdan çıkmaya bahane aradığım sesti bu.

Kafamı usulca kaldırdığımda gözüme parlak, topuklu bordo ayakkabılar ilişti. Sonra o müthiş bilekleri saran, siyah ince çorabı gördüm. Daha canıma ne kadar okuyabilir diye düşünürken yeni bir görüntüyle bunu başarıyordu. Hiç zahmet etmeden tek bir dokunuşla.

Eteğin veya elbisenin -her ne giydiyse- boyunun nerede bittiğini merak ettim. Çok kısa olmasını istemiyordum. O tatlı tenine dokunmadan başka gözlerin değmesini kabullenemiyordum.

Dizlerinin üzerinden dört parmak daha kısa olan elbisenin yırtmacı, bütün vücudunu sarışı, hafif göğüs dekoltesi ve açıkta kalan omuzları bana fazla gelmişti.

Salık bıraktığı saçlarını arkaya atmıştı. Çıplak gerdanında incecik bir kolye parlıyordu. Onun ışığını daha çok parlatan şey sayabilirdim. Çilkerini saklamadığı ama geceye uyan şık makyajı ve kırmızı dudakları da buna dahil.

Sikerler! Bu bana kurulmuş acımasız bir tuzak olabilirdi. Başka hangi kadın onu görmek için tutuştuğum bir gecede böyle hazırlanıp, yüzüme bakmadan yanımdan geçebilirdi ki?

"Sen..." dedim güçlükle. "Nereye gidiyorsun?"

"Arkadaşımla yemeğe gideceğim. İyi akşamlar, Bay Felix," dediğinde alaycı yaklaşımını yanında götürüp, yüzüme bakmadan, yanımdan geçip gitti. Telefonunun çaldığını ve hemen cevap verdiğini duysam da ona bakmadım. Bakamadım. Hâlâ gördüklerimin ve maruz kaldığım tavrın şokundaydım.

Asansör kapısı kapanırken duyduğum tek şey, "Kerem, iniyorum," demesi oldu.

Bu halde Kerem'in yanma gidiyordu.

Bunlar nereye gidecekti?

Bunlar ne ara kaynaşmıştı?

Yere zamk gibi yapışan ayaklarımı hareket ettirerek az önce kapanan kapıya ilerledim. Kanım resmen gürlüyordu. Ateşin kulaklarımdan başlayıp bütün vücudum zangır zangır titreyene kadar her hücreme yayıldığını hissettim.

Berna, benim!

Kapıyı açtığım gibi hızla geri kapadım. Berna Önder'in güzelliğini bu gece benim dışımda kimsenin görmemesi gerekiyordu. O kahrolası yemek iptal olmalıydı. Hem de hemen!

Onu merak ettiğim için eve soluksuz gelirken o hazırlanıyordu. Ben onu merak ederken o Kerem'le yemeğe gidiyordu.

Gidemezdi.

Bir şey düşün, Felix. O yemeği iptal et. O halde siktiğimin Kerem'iyle yemeğe gidemez.

Aklıma gelen fikirle telefonu cebimden çıkardım ve beni kurtaracak tek isme odaklandım.

Levi Harold...

Onu aramadan önce Berna'nın numarasını paylaştım ve zaman kaybetmeden Levi'yi aradım. Sesi kulaklarımı doldurmadan hemen önce auldım.

"Levi... Levi sana attığım numarayı çabuk ara ve şirkete geçmesini söyle."

"Kimi arayacağım, sevgili kardeşim?"

"Berna'yı ara," dedim çabucak. "Şirkete geçmesini söyle. Siktir! Kerem'le birlikte yemeğe gidemez!"

O halde gidemezdi. O kıyafetlerle benim yanıma gelmek dışında hiç bir yere gidemezdi. Devasa pencerenin önünde yansımam bana çarparken aşağıyı kontrol ettim. Böyle bakınca borsayı yöneten ama bir kadına sözünü geçiremeyen sefil bir adam gibi görünüyordum.

O tatlı kıçını sallayarak, topuklu ayakkabılarını takır takır vurarak siteden çıktı.

Hattın diğer ucundaki ses, beni dağınıklığımdan kurtardı.

"Ne oluyor, lan? Olay ne?"

"Olayı bırak. Sonra anlatırım. Sen Berna'yı ara. Saniyelerle yarışıyorum."

"Siktiğimin Felix'i! Yine ne bok yedin?" diye söylenerek telefonu kapadı.

Borsadaki kayıp bile kalbimi bu kadar gümletmemişti. Kafayı bozduğum kadının elimden kayıp gidişini sessiz bir haykırışla izliyordum. Çaresizdim. Kahretsin! Ona deli oluyordum.

Sitenin devasa kapısını geçtiğinde onu bir daha göremedim. *Defalarca kez siktir!* Aşağıya inmek istiyordum ama beni gördüğünde vereceği tepkiyi kestiremediğimden ve ne gibi bir bahaneyle çıkacağımı bilemediğimden ağabeyimi bekliyordum.

Avcumda titreyen telefon, bir atak bekleyen vücudumu harekete geçirdi.

"Ne yaptın?"

"Patronu olmadığım için hangi gerekçeyle onu şirkete çağırdığımı sordu."

Gelen cevap, beklediğimin çok dışında bir cevaptı. Ben burada çıldırırken Levi Harold beklenenin aksine oldukça sakindi.

"Demek öyle. Yani yemeğe gitti, öyle mi?" dedim avurtlarımı öfkeyle ısırırken. Yani ağabeyim onu çağırmasına rağmen o, yemeğe gitmişti. Yani iki tane Harold üyesine kafa tutmuştu.

"Evet, şirkete gelmeyi reddettiğine göre yemeğe gitti."

"Yani seni reddedip o yemeğe gitti?" dedim kafamı dalgın dalgın sallarken.

"Evet, bu konu hakkında ne düşünüyorsun?"

"Aşırı seksi göründüğünü düşünüyorum."

"Felix?"

"Ha?" *Ne diyordum ben?* "Tabii ki de seni es geçmesi oldukça yanlış. Bunu halledeceğim," diyerek apar topar kapadıktan sonra bu gecenin parlayan yıldızını aradım.

Gözümü ışığıyla, kasıklarımı cazibesiyle titrettikten sonra beni arkasında bırakıp giden ve bize kafa tutan asi kızımı...

Berna'nın numarasını hızlıca tuşlayan parmaklarım, arabaya binmeden onu durdurmak isteyen benliğimi desteklercesine üzerine düşen görevi yerine getiriyordu.

Hayatımın en büyük meselelerinden biriydi artık bu. *Berna'yı durdurma operasyonu.*

"Berna?"

"Evet?"

Beni mi tersliyordu?

"Levi seni acil bir durum olduğu için şirkete çağırmış. Ne gerekçeyle reddediyorsun?"

Kulağıma, zarafetine yakışmayan bir homurtu çalındı. Bu kadının sağı solu asla belli olmuyordu.

"Patronum olmadığı gerekçesiyle."

"Seni oraya Harold ailesinden biri çağırdı. Arabamın anahtarını güvenlikten al ve sana atacağım adrese gidip Levi'yi al. Şirkete geç geleceğim."

"Bu da nereden çıktı?"

"Borsadan çıktı, Bayan Önder."

"Borsanız sence umurumda mı? İş saatleri dışındayım. Ayrıca yemeğe gittiğimi gayet iyi biliyorsun. Seni bilgilendirmiştim, Felix!"

Sesi gittikçe yükseliyordu. Patron Berna, çalışanı da benmişim gibi duruyorduk. Bu garip anı kavga çıkararak çirkinleştirmeyecektim. Zaten onu, kafasını dağıtmayı hak ettiği bir geceden alıkoymuştum. Vicdanım bu yönüyle çalışınca Berna'ya karşı yüzüm kızarıyordu.

Otoriter bir tavır takındım. "Yukarıda kalıp konuşmama izin verseydin durumu açıklardım, Berna. Acil durum var, hemen dediğimi yap," dedikten sonra telefonu suratına kapadım.

Özür dilerim, Çilli.

Olduğu yerde çıldırdığına emindim ama önemli değildi. Yaptıklarım için sonradan çok sert sorguya çekileceğimi bilsem de tekrar Levi'yi aradım. Hattın ucunda beni beklediği için aramama çabuk cevap verdi.

"Berna gelip seni alacak, şirkete geçeceksiniz."

"Ne haltlar karıştırıyorsun, Fel?"

Kulağımı zorlayan bir bağırıştan sonra istifimi bozmadan konuşmaya devam ettim.

"Dediğimi yap, lütfen. Ben de arkanızdan geleceğim."

"Benim randevum var, lan. Senin sikime yaramayan işlerinle mi uğraşacağım?"

"Levi, seni şirkete bırakayım. Birkaç dakika oyalandıktan sonra çıkıp gidersin."

Biricik ağabeyim bana cevap vermek yerine, benim az önce Berna'ya yaptığım gibi telefonu suratıma kapadı. Harika bir iletişimimiz vardı. Ve ben bu insanlara milyon dolarlık işlerimi emanet ediyordum.

Mükemmel!

Resepsiyondan, anahtarımı alması için birini yukarı göndermesini istedim. Beş dakika geçmeden genç bir görevli kapıda belirdi. Anahtarı Berna'nın teslim alacağını söyledikten sonra on dakikaya bir taksinin benim için kapıda bekletilmesini ek olarak belirterek yolladım.

Taksi gelmeden önce üzerimi değiştirmek istedim. Berna'yı ikna edebilirsem o yemeği beraber yiyeceğimiz şık bir mekânda oturacaktık. Odama girişimle çıkışım sadece beş dakika sürmüştü. Pahalı, terzimin elinden çıkma takım elbisemi giymem pek uzun sürmedi. Beni telaşlandıran tek şey yıldızları barışmayan ağabeyimle ortak kiracımın bu gece yüzünden kavga etmesiydi.

Zaman kaybetmeden evden ayrıldım. Asansörü çağırmak için düğmeye basarken Berna'ya uyduracağım yalanı düşündüm. Bahane basitti. İş, demem yeterliydi çünkü biz dünyanın kalbi olan borsadaydık. Bizim işimiz son dakikaları severdi, gecenin bir yarısı alakasız bir yerden iş alabilirdik.

Yarınki çevirilerin acil olduğunu söyleyerek ona sunabilirdim. Zayıf bir bahaneydi. Berna bunu yemez, bana yedirmekten de çekinmezdi.

Bindiğim asansörden inmek her zamankinden daha acı verici olmuştu. Lobiden taksinin hazırda beklediği bilgisini aldıktan sonra kapıda bekleyen sarı araca bindim. Şirketimin adresini verip beni oraya uçurmasını istedim.

İçimi kemiren vicdanımın mırıltılarını duymazlıktan gelmek kolay olmasa da yemeği iptal etmenin vermiş olduğu rahatlık vardı üzerimde.

Kazanmama bir adım kalmıştı.

Şirkete varışım her zamankinden daha kısa sürmüştü. Keyifli olduğum söylenemezdi çünkü dakikalar geçtikçe Berna'nın bunu yaptığım için nasıl bir tavır takınacağını daha iyi biliyordum.

İşler yolunda olmasına rağmen aksi gibi davranıyordum. Umarım evren yaptığım bu piçlik için işlerimi rayından çıkarmazdı.

Yönetici katına her zamankinden daha sakin ama içten içe gergin girdim. Seksi stajyerimi masamda bulana kadar adımlarım durmamıştı. Hemen yanı başında ayakta duran ve elleri cebinde rahat bir tavırla bir şeyler söyleyen Levi'nin sakin ifadesi, beni olduğum yerde tutmaya yardımcı olmuştu.

Berna ne söylense ciddiyetle yazıyor, ara sıra Levi'ye bakıp bir şeyler mırıldanıyordu. Levi onu onayladıkça parmakları daha hızlı çalışıyordu.

Çok güzeldi. Işığıyla odamın karanlık köşelerini bile aydınlatıyordu. Onu o koltukta dik omuzlarıyla, ciddi ifadesiyle, meydan okuyan güçlü enerjisiyle görmek acayip hoşuma gitmişti.

Ağabeyimle göz göze geldiğimizde onu kaşları çatık, meraklı bakışlarla beni incelerken buldum. Başını dalgınca sallasa da düşüncelerinden kopamamış gibi görünüyordu.

Sanırım beni Berna'ya açıklama yapmaktan kurtarmıştı. Onun sorgusunu saymazsak tabii.

Çift kanatlı kapıyı geçtim.

"Berna'nın ellerinin bu kadar hızlı çalıştığını bilmiyordum, Felix."

"Öyle mi?" dedim imayla. "Ben dili daha hızlı çalışıyor sanıyordum."

Berna bana gözlerini devirerek Levi'ye döndü.

"Tarih eklememi ister misiniz Bay Harold?"

"Hayır, onlara atacağımız mail her şeyi hızlandıracaktır. Borsa beklemeyi sevmez."

Levi'nin ne yaptırdığını bilmediğim için yalanına uymaya çalıştım. Berna zeki bir kadındı, en ufak bir bocalamamda her şeyi anlar, ben de rezil olurdum.

Çilli, Hintçeyi daha iyi bildiğinden muhtemelen yeni şirket için ona bir mail yazdırıyordu. Daha hızlı çalıştığını söylediğine göre tahminimde yanılmazdım. Yanılmadığımı umut ederek konuşmaya dahil oldum.

"Umarım sert bir yazı olmuştur, Levi. Hintliler normalde çalışkan insanlardır, herifler son günlerde işimizi çok aksatıyor."

Levi'nin kaşlarını imayla kaldırdığını gördüm. Ardından bana memnun olmuş bir bakış attı. *Bingo!* Tahmin oyunum tutmuştu.

"Merak etme. Onlara gereken uyarıyı yaptım. Harold ailesi geç kalmayı sevmez."

"Umarım."

"Sen devamına bakabilir misin Felix? Benim bir telefon görüşmem olacak."

"Elbette. Sen geri kalan işini hallet," dediğimde Berna'nın omzunu hafifçe sıktı. Son hareketini görmezlikten geldim.

Neden ona dokunması canımı sıkmıştı ki?

"Eh... Gecen mahvoldu ama beni servis çalışanı olarak tanıttığın güne sayarsın," dedikten sonra onu baştan aşağı süzdü. "*Succubus.*"

Berna kafasını kaldırıp gözlerini kıstı ve Levi odadan çıkana kadar gözünü ondan ayırmadı.

Levi'nin o günü unutmadığını biliyordum.

Levi'yi taklit ederek, "Succubus mu?" derken harfleri ağda gibi uzattım.

"Doğaüstü bir varlık olduğunu söylemek istemiştir," dedim. Dalga yapıp vurarak içinden sıyrılmaya çalıştım. Doğrusu öyleydi de. Benzetmesinin haksız hiçbir tarafı yoktu. Ancak bunu ağabeyimin söylemesini istemezdim.

Berna, içinde cinsellik barındıran benzetmeler yapacağı bir kadın değildi. O Ava değildi, arkadaşı Kasey değildi, bu şakalara ayak uyduran yan komşusu Violet değildi.

"Ah, Harold'ların da *İncubus* olduğunu söylemekte haksız sayılmam o zaman?"

"Bu beni incitmez, *tatlım.*"

"İncitip incitmesiyle ilgilenmiyorum, Bay Harold!" Sert çıkışından sonra devam etti. "Koskoca şirkette benden başka çalışan yok mu?"

Kavga için start vermişti. Levi resmen onu baruta çevirip, hem benden hem de Berna'dan intikamını alarak gitmişti. Sakin ve kaygısız duruşumu normalden daha çok konuşturmam gerekiyordu.

Ellerimi cebime sıkıştırırken Berna'nın sınırı aşmaması için kolaylıkla patron havasına girdim.

Hangimizin patron olduğunu hatırlatan vakur bir tavırla, "Kimi çağıracağımızı size mi soracağız, Bayan Önder?" diye sordum. "Size ne söyleniyorsa onu yapın. Bay Levi size ne yazdırdıysa bana okuyun, zamanım yok."

Sesini çıkarmadan, önüne dönüp elinin altındaki suçsuz tuşlara sert vurdu.

"Kamu malına zarardan şikâyet edilmek mi istiyorsunuz?"

Ağzının içinde homurdanarak aksi gibi devam etti ve bana *evet* cevabını sözsüz bir şekilde verdi. Bu kadın patronun kim olduğunu unutuyordu.

Hatırlatmalıydım.

Levi'nin yazdırdıklarını dikkatle okumaya başladığında, adımların

---

• Eski Arap toplumlarında, Musevilerde, özellikle de Hıristiyan ve Yunan toplumlarında geçmişte inanılmış, insanları baştan çıkarmak için yaratıldığı düşünülen iblisler vardır. Dişilerine *Succubus*, erkeklerine *İncubus* denir. Çoğu kaynakta insanların rüyalarına girip baştan çıkardığı söylense de bazı kaynaklarda da gün boyu insanlara bağlandığı söylenmektedir.

kendiliğinden ona doğru ilerledi. Yaklaştıkça göğüs kafesimdeki organ çıldırmış gibi atmaya başladı. Sol avcumu masaya yerleştirirken vücudumu ona dönük tuttum. Bu sayede eğilirken tamamen onu görüyor, güzel yüzüne daha yakın duruyordum.

Burnum neredeyse saçlarının arasındaydı ve Berna çevirisini okurken ben saçlarını kokluyordum.

Bu kokuyla Kerem'e gidiyordu, öyle mi?

Gözlerim aşağı kayınca dekoltesinden taşan tatlı, tam dişime göre olan göğüslerini gördüm. Kalın baldırları dikkatimi çekti. O kışkırtıcı baldırlarını saran siyah çorabı... *Amına koyayım böyle işin!* Levi buradayken bunların hepsini görmüş müydü? Ne düşündüğünü, tam olarak ne gördüğünü düşünmek bile istemiyordum. Yoksa aklımı kaçırırdım.

Succubus...

Siktir!

Siktir!

Siktir!

"Dibime girmek zorunda mısın?"

Berna'nın sitemiyle etkisinde kaldığım karanlık düşlerimden sıyrılırken tek kelimesini dahi anlamadığım çevirisine gözlerimi diktim. Kelimeler gözümde dans ediyor, sinirden tansiyonumun düştüğünün sinyalini veriyordu.

"Ne yazdığını okumam gerek," diye yanıtladım. Sesim çatlak ve güvensizdi.

"Hintçe bilmiyorsun bile," diye hatırlattı. "Bilmeyi bırak, hangi harfin ne olduğunu bile anlamıyorsun."

"Tek tük kelimeleri anlıyorum."

Dudaklarının arasından üflediği sıcak nefesi zorlu ve sinir doluydu. Bana döndüğünde bu siniri destekleyen kötücül bir ifade çilli çehresinde yer alıyordu. Öpüp yatıştıracağım kadar yüzeysel bir duyumdu ama şu an pek sırası değildi.

Aramızda az bir mesafe kalmasına rağmen bunu pek sorun etmemiş gibi göründü.

Belki de biz bunları aşmıştık.

Sonuçta tadını biliyordum.

Şeftali...

Alt bölgelerimde haksız bir seğirme hissettim. Kahretsin, bunun da zamanı değildi. Ona olan arzularımı normal zamanda bastıramıyorken sınırlarıma girdiği an çılgın bir âşığa dönüşüyordum.

"Bu yemeği bilerek iptal ettin, değil mi?"

Sersemledim. Rakibinden beklemediği bir yumruk yiyen boksör gibi yığıldığı gibi yığılmıştım. Hiç beklemediğim zamanda gelen suçlama -doğruluk payını katmıyorum- toparlanmamı geciktirse de nihayet başardım.

Onunla göz teması kurmadan gözlerim bilgisayarda parlayan anlamsız yazıların üzerinde gezindi. "Özgüvenin aşırı hoşuma gidiyor, Çilli" derken ona döndüm. "Seksi bir kadın oluyorsun."

Bana soğuk bir gülümseme sundu.

"Evet, bilerek iptal ettin."

İltifatımı üzerine bile alınmadan suçlamasını sürdürüyordu. Hayır, evren yaptığım piçlik için yüzleşmemizi istiyordu. Tanrı'nın beni cezalandırma şekli her zamanki gibi adil olmuştu.

"Bunları neden yaptığını bilmiyorum ama yapma, zaten gideceğim," dedi. "Evimi buldum."

Sakinleşmiş görünse de beni kandırdığı aşikârdı. Fakat artık benim sakin kalmak gibi bir gücüm yoktu.

"Nerede buldun?"

"Bugün Kerem'le baktık, benim için anlaştı."

Sabırlı olmayı denedim ama bu ülkeye geldiğimden beri sakinliğim, kriz yönetme becerim elimden alınmıştı. İlk gelişim de değildi ve asla son olmayacaktı.

"O geçmişini siktiğim Kerem'le her yere gidiyorsun."

Sessizce kendi kendime homurdandığımda kaşlarını çattı. Onu dinlemek yerine sandalyeyi hızla çevirdim ve ellerimi sandalyenin kolçaklarına yaslayarak Berna'yı kollarımın arasına sıkıştırdım.

Şaşkın bakışlarına gülmek istedim ama gülemeyecek kadar ciddi hatta öfke doluydum. Tanrı korusun, aramıza bir duvar daha örmesine izin vermeyecektim.

Ona doğru eğildiğimde yüzünü saran, o tatlı çillerini daha da belirginleştiren kırmızılığı gördüm. Göğsü az öncesine nazaran daha hızlı kalkıp iniyordu.

Gözlerinde gördüğüm o açlık, cesaretlendiriciydi. Tenimi aşan, damarlarımdaki kana karışarak fokurdatan, bir zehir gibi yayılıp beni manyak bir adama çeviren dahası, acılı ruhuma dokunan bir bakıştı. İstediğim şeyi vermişti.

Tanrı beni cezalandırırken aynı zamanda ödüllendiriyordu.

"Ne istiyorsun?"

Ne istediğimizi ikimiz de biliyoruz, Çilli.

Dizlerinin üzerindeyken bana itaat etmeni.

"Tadını."

Sabret...

"Zamanın yok."

Hisset...

"Zamanımı durdur," dediğimde ona doğru biraz daha yaklaştım. "Ya da öldür."

Ve tat...

"Felix... Bu yanlış."

Yanlışı siksinler.

"Ben herhangi bir yanlış görmüyorum."

Kıpırdanıp sırtını gerdi. Onun da istediğini biliyordum. Berna da en az benim kadar sevmişti. Bizi, birbirimizi arzuyla tadışımızı...

Bu sefer hızlı, aç ve muhtaç olmak istemedim. Tadını doyasıya yaşayacaktım. Sonmuş gibi görünen ama devamını istediğim zaman getiren bir kavuşmaydı bu.

Belinden kavradığım gibi ayaklarının üzerinde durana dek kendime çektim. Vücudu bana temas ettiği an hançeremizden muhtaç bir inilti yükseldi.

Siktir! Biz birbirimiz için yaratılmıştık!

"Bu gece ışıldıyorsun."

Succubus...

O, baştan çıkarıcı bir varlıktı. Doğaüstü, dokunulmaz ve muazzamdı.

Siktir! Bir kadının arzusuna yenilmiştim.

Dudaklarına dokunmadan önce elbisenin sımsıkı sardığı kalçasını avuçladım. Dokunmak için tutuştuğum o tatlı kıçı elimdeydi. Ben okşadıkça vücuduyla bana daha çok baskı uyguluyordu.

Dudağının kenarına küçük bir öpücük bıraktım. Nabzını ölçmek içindi ama ikimizin de ağırdan alacak kadar sabrı yoktu. Kafasını yana çevirip bir öpücük daha bekledi. Ona istediğini verdim. Göğsümü saran göğsünü yükselten bu öpücük, ben onu nefessiz bırakana dek daha sıkı sarmama neden oldu.

Yetmiyordu, doyamıyordum.

Daha fazla, Berna... Daha fazlasını ver.

Daha fazlasını dudaklarını öperek aldım. Her kuytusunu ağır ağır keşfettim. O inledi, zevkle kabul ettim. O sardı, daha sıkı tuttum. O inledi, büyük bir tutkuyla yuttum.

Aletim seğirdikçe Berna'ya olan açlığım büyüdü.

Daha fazlasını ver...

Sevgili stajyerim kollarımda bayılmadan önce ona istediği arayı ver-

dim. Dudaklarım bu sırada asla boş durmadı. Yanaklarını, kulak memesini, kokusunun çıldırtıcı bir zevkle hâkim olduğu boynunu...

Bir kadını öpmekten bu denli zevk alacağıma inanmazdım.

Göz göze geldik. Zevkten ağırlaşmış gözlerini, kurumuş dudaklarını, yükselip inen göğüslerini göz ucuyla kontrol ettim.

"Çok güzelsin."

Sadece güldü. Zarif, utanmış ve nefes kesiciydi.

"Kırk yedi," dedim boş bulunarak.

"Ne?" diye sordu çatlamış sesiyle.

"Çillerin," diye devam ettim. "Tam kırk yedi tane çilin var, saydım."

Önce afalladı, daha sonra bunu çok tatlı bulmuş gibi güldü. "Felix..." dedikten sonra kıkırtıları kahkahalara dönüştü.

"Baygındın. Uyanmanı bekledim, uyanmadın."

Alnı çeneme düşene dek gülmeye devam etti. Elleri sahiplenici bir tutuşla enseme dolandı. Pek çok hayalimden biriydi. Çatışmasız, tatlı bir sohbet ve sıcak öpücükler...

"Seni asla çözemiyorum, Bay Harold."

"Zeki bir kadınsın, kapalı bir kitabı bile okuyabilirsin." Ona teslim olduğumu anlamış mıydı? "Berna..." dedim kuru bir yutkunuşun ardından. Ağırlaşmış gözlerine, pembe yanaklarına, tatlı çillerine son kez baktım. Biraz sonra daha güzel, daha parlak bir görüntü olacaktı. "Teninde biraz daha iz bırakmak istiyorum." Dudaklarım boynuna doğru indi. "Neden, biliyor musun?"

"Neden?"

*"Because you're mine."**

Dudaklarım boynunu kavradığında içime çektim.

Sahipleniciydim.

Dudağımı titreten atardamarın hızı aletime aynı etkiyi veriyordu. Berna Önder beni muhtaç, yoklukla savaşan biri haline getirmişti. Ensemdeki saçlarımı çekiştirdiğinde tüm dur noktalarımı ezmişti.

Elbisesini yukarı çekip onu kucakladığımda bacaklarını belimi doladı. *Siktir. Bitmiştim.* Çalışma masamda onun tatlı tenini görecek, her zerresini öpecek ve bir dua gibi ezberleyecektim.

Masanın üzerine kalçasını yerleştirdiğim kadının bacak arasında yerimi aldım ve aramızda bir santimlik mesafe bile bırakmayacak şekilde ona sarılırken ondan daha fazlasını istiyordum.

* (İng.) *Bana ait olduğun belli olsun.*

Daha fazlası, Çilli.

"Seni bu masaya yatırıp bayıltana kadar becerdiğimde neler hissedeceğini deli gibi merak ediyorum."

İnlemesi kesik bir acıya dönüştü, elleri aramıza girdi ve hızla itildim.

"Dur!" diyerek bağırdığında hızla masadan indi. Elbisenin uçlarını çekiştirip, düzeltirken anlayamadığım bir şekilde bir şeyler mırıldanıyordu. Çantasını alarak odadan çıkmaya yeltendiğinde kolundan yakaladım.

Bana tiksinerek bakıyordu.

Hayır, az önceki bakışlarıyla alakası yoktu.

"Ne oldu?"

"Sakın bir adım atma," diyerek kolunu çekiştirdi.

"Neler oluyor, Berna?" dediğimde yine ona doğru bir adım attım. Bizi bu halde bırakıp gidemezdi.

"Uzak dur!"

"Sen de istiyorsun, kızım."

"Benden uzak dur," dediğinde gözleri dolu bir şekilde bana baktı.

Suçluluk duygusu hissettim. Onu tehlikeye atamazdım. Gitmesine izin verdim çünkü o an bunu yapmaktan başka çarem yoktu.

Bir adım... Binlerce özür.

Geri adım... Binlerce kayıp dokunuş.

Bir adım daha... Bağışlanma.

Dün geceden beri Berna'yı görmemiştim. Eve gittiğimde kapı şifresini değiştirdiği ve bana kapıyı açmadığı için sabır dileyerek Levi'nin yanına dönmüştüm.

Onu aramak istemiş, açmayacağından emin bir şekilde vazgeçmiştim. Berna'yı tanıyordum artık.

Bu sabah şirkete geldiğimde odasının önünden kasten geçmiş, onu masasında görememiştim. Nerede olduğunu sorduğumda hasta olduğu için bir günlük izin aldığını söylemişlerdi.

Hasta değildi!

Onurumu zedeleyen başka bir darbe almıştım. Öpmek istemeyen bir kadın itmekle kalmaz, tokadı basardı. Onun nabzını ölçmeden öpmezdim, istemediğini anladığım an geri adım atardım.

Onu incitmezdim. İnciten bir piç olmazdım en azından.

Ne bilgim ne hislerim yanılırdı. Berna da en az benim kadar tenini keşfetmemi istiyordu.

Ama kapı şifresini değiştirdi.

İç sesimi duymazlıktan geldim. Belki de hatalıydım. Nabzını ölçmüş-

tüm ama belki de çok zorlamıştım. Özür dilemem gerekiyordu. En doğru adımı bu şekilde atardım. Zira uykumu bölen, zihnimi ateşe veren o bakışları asla unutamamıştım.

Bana bir pislikmişim gibi bakmıştı.

Siktir! Onu becermek istemem neden bu kadar tuhafına gidiyordu ki?

Şirkete bağlı olan çiçekçimin sitesine girip, en güzel çiçeği seçtikten sonra küçük bir not yazıp, kaydederken sekretere bağlandım.

"Mina, seçtiğim çiçeği kontrol edip öyle gönder."

"Tabii, efendim," dediğinde hattı kesildi.

Hatalı değildim ama Berna'nın beni yanlış anlamasını istemiyordum.

Kapının şifresini değiştirmiş, Felix!

Sanki evlenmişiz de yanlış bir şey yapmışım ve sevgili karım beni cezalandırmak için şifreyi değiştirmişti.

Sevgili karım mı?

Yüzümü hızla tokatladım. Ne yapıyorum lan ben? Neler düşünüyordum böyle? Evlilik... Sevgili karım... Bir öpücükle buraya kadar düşecek bir adam mıydım?

Bu düşünceleri aşmalı, işime odaklanmalıydım. Bugün beni bekleyen dünya kadar iş vardı, zamanla yarışırken aklımı bulandıran şeyleri düşünemezdim. Zihnim su kadar berrak olmalıydı.

Hem çiçek gönderip özür dilemiştim.

Kapı şifresini değiştirdi. Özür dilemesi gerek.

Evet, çiçekten sonra o da arayıp teşekkür eder, ardından özür dilerdi. Olay bu kadar basitti. Her olgun kadının yapacağı davranış buydu. Berna olgun bir kadındı neticede.

Günün geri kalanı tam anlamıyla facia gibi geçmişti. Felix Harold zamana meydan okuyan bir adamken, dakikalarla kafayı yiyen, telefonu amacı dışında kullanmazken ergen gibi telefona bağımlı olan bir adama dönüşmüştü.

Berna Önder sırra kadem basmıştı. Ne bir mesaj ne de bir arama gelmişti. Mina, çiçeğin ulaştığını bildirdiğinde, işi olduğu için aramamış olabileceğini düşündüm ama üzerinden saatler geçmişti.

Bir adım dahi geldiğini görmemek, beni inanılmaz germeye başlamıştı.

Felix Harold gücünden mi kaybediyordu?

Hayır, sadece Berna insan dışı bir varlık olduğu için hamlelerim onu işlemiyordu.

İki toplantıya katıldım ama her ikisinde de gözümü sikik telefondan alamadım. Şirkete geri döndüğümde Kerem'in yanma uğrayıp, Berna'yla konuşup konuşmadığını sormak istedim.

Hadi ama... O adama gidecek kadar da düşmedim. O kadın beni arayacaktı.

Saatler geçmeye devam etti.

Aramadı.

Mesaj atmadı.

Özür dilemedi.

Ve hayır, kuru bir teşekkür mesajı da gelmedi.

Ya çiçek yanlış kişiye gitmişse? Evet, bu ihtimal olabilirdi. İhale öncesi yatırım yapacağımız şirket için katılmam gereken üçüncü bir toplantı vardı. Lakin o toplantıda aklımın bulanmaması için önce bunu halletmem gerekiyordu. Sekretere tekrar bağlandım.

"Şu kahrolası çiçeğin gittiğinden emin misin?"

"Evet, efendim."

"Peki, bu lanet olası özür veya teşekkür neden gelmiyor?" diye telefona doğru kükredim.

"An- Anlamadım, efendim."

"Bana çiçeği götüren kuryeyi getir. Acil!" diye tekrar bağırıp telefonu öfkeyle kapadım.

Sikerim bu işi!

Dün gece bu masada onu öperken şimdi ulaşamıyordum. Onun kahkahasıyla ödüllenirken sesini duyamıyordum. Beni, ona ulaşabileceğim her noktadan itiyordu.

Ulaşılmazı mı oynuyorsun, Berna?

Sakinleşmek için büyük camın önüne geçerken ellerimi yanlarıma koydum. Boktan nefes egzersizlerinin bir sikime yaramayacağını bilsem de gerçekten sakinleşmem gerekiyordu. Fakat geçen her dakika öfkem dinmek yerine harlanan ateş gibi alevleniyordu.

Ben... Gelen her mesajı ve aramayı ondan *sanıyordum.*

Hevesle telefona bakarken, onun ismi dışında başka isimler gördükçe deliye dönüyor, beni arayan kimse hıncımı ondan çıkarıyordum. Kadın beni ergenden bozma bir çocuğa çevirmişti.

"Efendim, kurye geldi."

Ne ara içeri girdiğini bilmediğim Mina'nın sesiyle irkildim. Yanında genç bir çocuk görene kadar dönmemiş, şaşkın ve biraz korkmuş görünen adamı incelemem bitene kadar konuşmamıştım. Muhtemelen işini iyi yapmıştı ve şikâyet edildiğini sandığı için endişeleniyordu.

"İngilizce biliyor mu?"

"Hayır, ben yardımcı olacağım."

Başımı sallarken derin bir nefes daha aldım.

"Doğru adrese götürüp götürmediğini sor önce."

Mina dediğimi yapıp, çocuğa doğru konuşurken sabırla onları bekledim. Türkçe anlıyordum ama bir tercümanın bulunması daha sağlıklı bir iletişim kurmamızı sağlardı.

Sağlıklı bir adam kaldıysa tabii...

"Evet. Verilen adrese gittiğinde, güvenlik görevlisi eşliğinde son kat çıktığını ve kapıyı bir kadının açtığını söyledi."

"Nasıl bir kadın olduğunu sor."

Mina profesyonel bir çalışandı, duygularını asla işine karıştırmazdı. Ama bugün korkunç Bay Harold onun da profesyonelliğini bozmuştu. Afallasa da çabuk toparlandı ve çocuğa döndü.

Konuşmalarım beklerken masama doğru ilerledim ve kalçamı masaya yaslarken kollarımı göğsümde kavuşturdum. Belki böyle daha sakin durabilirdim.

Mina çocuğun tarif ettiği kadını yalın bir dille anlattı.

"Kumralla kızıl arası bir saç rengi olduğunu, saçlarını dağınık topladığını, burnunun estetik olduğunu, boyunun en az bir altmış beş boylarında ve zayıf bir kadın olduğunu tarif etti. Ayrıca çok üzgün görünüyormuş."

Evet, bu Berna'ydı, yani evdeydi. Tarife göre kapıyı açan oydu. Hâlâ başkası olma ihtimalini de göz önünde bulunduruyordum. Belki ona benzeyen bir kuzenini eve çağırmıştı. Ya da hiç bahsetmediği kız kardeşi olabilirdi.

Kapı şifresini değiştirdiği için de gelmeyeceğimden emindi.

"Çiçeği verdiğine emin yani, öyle mi?"

"Elbette."

"Emin ama ben neden emin olamıyorum?"

Mina'nın dudakları gerildi. Öfkem sesime nasıl yansıyorsa Mina da yanındaki çiçekçi çocuk da korkuyordu.

"Bana o anı canlandırsın."

"Ne?"

"Bana o anı canlandırsın, Mina!"

"Tabii, efendim."

Kuryeye dönüp talebimi belirttiğinde, çocuk Mina'ya delirmiş gibi baktı. Sonra deliren kişinin ben olduğumu fark ederek o bakışları bana layıkıyla hediye etti. Haksız değildi.

Ben deliydim!

Mina küçük bir öksürükle onu uyararak bakışlarını düzeltmesini sağladı. Çocuk mesajı aldığı için tedirginleşerek elini nereye koyacağını şaşırdı.

Kapıyı gösterdim ve Türkçe, "Orada dur ve ne yaptıysan göster," dedim.

Odanın kapısına uygulamak için değil de kaçmak ister gibi acılı bir bakış fırlattı. Neyse ki ikiletmeden kapıya doğru yürüdü. Mina'nın her şeyi eksiksiz çevireceğinden emin bir şekilde konuşmaya başladı.

Elini çiçek buketi taşıyormuş gibi şekillendirdikten sonra ağır adımlarla Mina'ya yaklaştı. Kapı ziline basıyormuş gibi parmağını kaldırırken bana kaçamak bir bakış attı.

Onu meraklı bir ifadeyle izlemekten kendimi alamıyordum. Ellerimi nereye koyacağımı bilemediğim zamanlarda ya burnumda tutuyordum ya çenemin baskısını azaltırcasına altında tutuyordum.

Sonra kapıyı açan Berna Önder rolüne geçti. Mina onu izlerken benimle göz teması kurmuyor ama çocuğun her cümlesini kelimesi kelimesine çeviriyordu.

Berna'nın kıvrak, kaymak gibi vücudunu, içimi âdeta bir kurşunmuş gibi delen çarpıcı gözlerini taklit edemiyordu.

"Beğenmedim, kadını bana iyi anlatmıyorsun. Tekrar taklit et."

Zorba herif!

Berna'nın sesi kulaklarımda çınladı. Kuryeye bunu yaptığımı bilse beni o buketle boğardı.

"Vazgeçtim. Bana çiçeği alırken ki yüzünü tarif et."

Çocuk bıkmış gibiydi ve gözlerini bana devirmemek için mücadele ediyordu. Konuşurken onu anlıyordum. Kahretsin, keşke bu sefer anlamasaydım.

"Kadını iyi incelemediğini, bunun onu rahatsız edeceğini bildiğinden sadece çiçeği eline verip, iyi günler dileyerek ayrıldığını söylüyor."

"Anladım," dedim gergin bir sesle. "Üzerinde ne vardı?"

Mina çocuğa özür dileyen bir bakış atarak soruyu sordu. İkisinin arasındaki sözsüz anlaşmayı buradan okuyabiliyordum. Çocuk soruya cevap verirken kelimeleri neredeyse yutuyordu.

"O kadarına da dikkat etmediğini ama elinde dondurma olduğunu söyledi."

"Tamam."

Dondurma yiyorsa bu kesin Berna'ydı. Çiçek bizzat istediğim kişiye ulaşmışsa bu kahrolası teşekkür neden gelmiyordu? Çıkmalarını istediğim şaşkın ikili tökezleyerek, kapıdan çıkınca onları önemsizce arkamda bıraktım.

Benim için önem arz eden Berna'ydı. O bakışlarını unutamıyordum.

İhale toplantısına odaklanmam gerekiyordu. Bu toplantıyı da telefo-

na bağlı bir acemi gibi geçiremezdim. Beni bekleyen müdürlere katılmak için odadan çıkarken telefonumu alışkanlık gereği kontrol ettim. Yine bir dünya arama ve mesaj vardı ama onların arasında Berna Önder yoktu.

Toplantı odasına girdiğimizde, müdürlerim dışında herkesi yerinde bulurken, zaman kaybetmeden yerime geçtim. Bugün InfoTech, Hindistan'daki ortak şirket ve ihale üzerine konuşacaktık.

InfoTech yatırım ortaklığı başından beri istediğim ve onayladığım bir işti. Teknoloji devrine ayak uyduran, yenilikçi, hızlı ve güvenilirdi. Fahrettin Bey'i ve mizacını da sevmiştim.

Hindistan için ortaklık fikri yarı yarıyaydı. Araştırmalarım henüz bitmemişti ve yüz yüze görüşmemiz tam anlamıyla gerçekleşmemişti. Demin bu konudaki görüşlerini de almamıştım. Beni bekleyen bir Hindistan ve İrlanda gezisi vardı.

Taciz davası da henüz netlik kazanmamıştı.

İhalesine katılmak istediğimiz yeni alışveriş merkezi hakkında görüşler, biçeceğimiz fiyat ve marka imajı bu toplantıda tartışılacak ve bugünkü kazanacaktı.

Yeni alışveriş merkezi hakkında güncel bilgiler paylaşılırken görüş sağ tarafımda duran telefonuma takıldı. Her mesaj geldiğinde aydınlanan telefon yüzünden asla toplantıya odaklanamıyordum.

Tanrı'm, bu neyin cezası?

Kendini sakınan bir kadını öpmenin mi?

Aynı dine ve kültüre sahip olmadığımız bir kadını bana ayak uydurma için zorlamamın mı?

Telefonumun ışığı tekrar yandığında, bankadan gelen sayısız bir mesaj daha görünce sağ tarafımda oturan ve toplantıyı pürdikkat dinleyen kıdemli müdürümüze döndüm.

"Frank, bankadan neden sürekli mesaj geliyor?"

Sorumu duymasıyla anında bana döndü ve duruşunu dikleştirdi.

"Her fırsattan haberleri olsun diye, efendim."

Ona buz gibi bir bakış attım.

"Her dakika fırsat mı sunuyorsunuz insanlara?"

"Öyle değil, efen-"

Sözünü kabaca kesip, "O zaman gereksiz mesajlar atıp insanların zamanım mı çalıyorsunuz?" dedim.

"Hayır, efendim."

"Ne peki?" dediğimde toplantı durma noktasına gelmiş, bütün gözler merakla üzerimize kaymıştı. Olayı anlamaya çalışan güruha onlar da katılmıştı.

Olay bana bir teşekkür etmeyen acımasız stajyerimdi.

Kapı şifresini değiştirdi, Felix!

"Sikerim kapı şifresini!" diye bağırdım. Muhtemelen İbranice küfrettiğim için çoğunluk ne dediğimi anlamamıştı bile. Bütün yüzler şaşkın, ağızları aşağı sarkmış halde bakınca, gerginlik derimin altına nüfuz ederek beni çılgına çeviriyor, psikopat patron havasına bürüyordu.

Kimse olayı anlayamayacaktı, keza ben de anlayamıyordum.

Eve gidip, Berna'nın neden bana aşağılık bir adammışım gibi baktığını öğrenmeden anlamayacaktım. Hemen gitmem gerekiyordu yoksa aklımı kaçıracaktım.

"Ne kadar var sunumun bitmesine?" diye sordum ayaklanırken. Sunumunu yapan Joe'ya bakarken tenimi geren öfkeyi dizginlemeye çalıştım.

"Şey... Efendim... Az kaldı."

Elimi yuvarlayarak toparlamasını istedim.

"Toparla toparla."

Yutkunarak dağılan zihnini ve hayret dolu ifadesini toparlamaya çalıştı. Gözlerini kırpıştırdıktan sonra kuru bir sesle devam etti.

"Şimdi alışveriş merkezinin kâr marjı..."

"Toparla, sonuca bağla, süslü cümleleri bırak. Pratiklik kazan, Joe. Alışveriş merkezi yatırımımız iyi bir hamle mi yoksa kötü mü?"

Özgüvensiz bir sesle, "İyi, efendim," diye yanıtladı.

"Tamam, toplantı bitmiştir," dememle telefonumu aldığım gibi toplantı salonundan çıktım. Hızlı adımlarla odama giderken, sikip attığım toplantının sonuçlarıyla yüzleşmeyi sonraya bıraktım.

Onlara bir açıklama borçluydum.

Berna Önder'in bana borçlu olduğu açıklama kadar...

Kızım, sen beni aşağılık bir sapıkmışım gibi hissettirip buna rağmen öptüğün için ve kapı şifresini değiştirip, toplantılarımı sikip attığın için özür dileyeceksin. Sonra o çiçek için teşekkür edeceksin.

Fena halde taktım.

Ben takık bir manyağım.

Arabanın anahtarını alırken odamın kapısı çalındı. Kim olduğunu bilmiyordum ama her kimse hemen çıkmalıydı. Odanın kapısı açıldığında içeri siyah takım elbisesiyle Brandon girince kaşlarım çatıldı.

Ne çabuk gelmişti.

"Bay Harold?" dedi saygın bir ifadeyle.

"Seni bu kadar erken beklemiyordum, Brandon." Masanın etrafında dolanırken ona doğru yürüdüm. "Bir sıkıntı mı var?"

"Buna bakmanız gerek," dediğinde bana beyaz bir zarf uzattı. "Berna Önder'in ailesi hakkında bilgi toplamamı istediğiniz zaman aklıma yatmayan birkaç gizlenmiş detay vardı ve ben o zaman biraz daha derine indim. Elimden geldiğince hızlı oldum, bu bilgiyi bulmam biraz zor oldu ama kafamdaki soru işaretini giderdi."

Yüz ifadesi her zamanki gibi soğuktu. Fakat gergin ifadesine her zaman rastlamazdım.

Siktir! Neler oluyor?

Berna'ya gitmem gerekiyordu ama onun hakkında önümde bekleyen önemli bir bilgi vardı. Geçmişine izinsizce dalıyordum ve -Tanrı korusun- bu beni şimdiden korkutuyordu.

Zarfı açarken Berna'nın zarar görmeyeceği bir şey olmasını diliyordum. Fakat öyle olmasa Brandon bu kadar atik davranmazdı. Ben kâğıdı çıkarırken Brandon, "Bayan Önder'in çok zor bir hayatı olduğunu belirtmek isterim, Bay Harold," dedi.

Burada kaldığım süre zarfında pek çok kez acıyla tecrübe etmiş, bugün anlaşmazlıklarımızın sebebi olan zor bir hayatı olduğunu fark etmiştim. Bir çocuk gibi onu kim yönetiyorsa ona göre ilerleyen bir kadındı.

Gözlerim yazıların üzerinden hızlıca geçerken okuduklarımın yanlış olduğunu düşündüm. Fakat Brandon emin olmadığı hiçbir işi bana getirmezdi.

Gözlerim ağır ağır adamıma kaydığında kafasını *evet* anlamında salladı. Elimdeki kâğıdı avuçlarımın içinde ezerken sessizce, "Berna'nın annesini öldüren, babası değil mi?" diye sordum.

Bir, iki, üç.

Fırlat, sektir, geri tut.

Daha fazlası, daha fazlası ve daha fazlası...

Unutmak için duvara fırlattığım topun daha fazla sekmesi gerekiyordu ama küçük topum her çaptığında duvara değil de beynime çarpıyor, enkazıma sebep olan dün geceyi zihin sinemamda yeniden canlandırıyordu.

Ben buna nasıl izin verdim?

Felix'in cehennemin dibinde yanıp kül olmasını diliyordum. Gizli tuttuğum, dışarı çıkmasına izin vermediğim arzulu yanımı uyandırmıştı.

İçimdeki Lilith'i uyandırmıştı. Kaos istiyordu. Yıkımın gerçekleşmesi için kaosu doğurmamı istiyordu.

O kahrolası yakışıklılığıyla, günahkâr cazibesiyle, mükemmel dudaklarıyla canıma okumuştu. Sakalları dudaklarımın kenarlarına batarken bile tutkunun zirvesini yaşamıştım.

Zevke acı karıştırmıştı.

O, acıyla tatlının karışımı bir adamdı. Nasıl tarif edebilirdim ki onu? Bir buz pateninin üzerinde kayarken, aynı zamanda yıldızlara uçuyormuş hissi verdiğini söylesem hakkını vererek ifade etmiş olur muydum?

Dün gece her şeyini hissettin.

Evet. Kokusunu, tadını, kulaklarımı saran o derin vahşi hırıltısını ve karnıma baskı yapan sertliğini dahi hissetmiştim.

Kırk yedi.

Çillerimin sayısını ben bilmezken o saymıştı. O kadar sevimli gelmişti ki bu... Tutkunun içinde *sevgi* hissetmiştim. Arzunun içinde *şefkat* hissetmiştim. Tehlikenin içinde *bağ* hissetmiştim.

Çillerimi saymıştı. Dudaklarım o anın hatırasıyla sızladı. Kalbim kötü sözlerle kırılmıştı ama hâlâ onu ve ona dair her şeyi istiyordum.

Ben... Boku yemiştim!

Dün gece kaçmayı başarmış olsam da henüz asıl felaketi yaşamamıştım. Yan yana gelişimizin bir felaket olacağını biliyordum. Sırf yüzleşmek için eve geldiğim gibi kapının şifresini değiştirmiştim. O öpücüğü ya da tükenmek bilmeyen o güçlü çekimi süzgecimden geçirene kadar Felix'i görmeyecektim.

Ama bu imkânsızdı. Biz bugün olmasa yarın karşılaşacaktık.

O durmazdı.

Zihnimde oynayan film perdesini kapamak için elimden ne geldiğince yaptım. Sabahın altısında uyanınca soluğu sahil şeridinde aldım.

Tam iki saat boyunca yürüdüğüm, kafamı toplamak için çiçekle bi çekle konuşmayı sürdürdüğüm sözüm ona unutma planım etkisiz olmuştu. Daha fenası, yürürken birbiriyle uğraşan bir çift görmüş, tüm hevesimi kırık bir nefesle geri yutmuştum.

Kahretsin, Felix beni dün gece güldürmüştü. Beni tatlı bir ilgiyle şımartmış, daha sonra her şeyi bozmuştu. Her şeyi...

Değiştirdiğim kapı şifresi, hatıramı daha güçlü kılarak dudaklarımı sızlattı.

Bugün şirkete gidemezdim. Onu görmeye asla hazır değildim. Odasına girmeye, yanından geçmeye, sesini uzaktan duymaya, beni çağırınca o masayı görmeye asla hazır değildim.

Müdürüm Kerem'di. Onu arayıp, resmi bir dille izin isteyince azarlanmıştım. Tavrımı değiştirerek arkadaşımın beni idare etmesini rica etmiştim. Hemen kabul etmiş, hastaneye götürmek için teklifte bulunmuştu.

Gerek olmadığını, temponun ağırlığından vücudumun iflas ettiğini, sadece bir gün dinlenirsem geçeceğini söylemiştim.

Dudaklarım ve kadınlığım sızlarken yalan söylemek zordu tabii.

Nasıl hazırladığımı bilmediğim kahvaltıyı yapmak da pek kolay olmadı. Çalışmak istedim, çalışamadım. Kitap okumak istedim, kafamın dağınıklığından başlayamadım. Kafamı dağıtacağına inandığım için halamı aradım. Havadan sudan ve işimdeki başarımdan konuştuk. *İşe yaramadı.* O kadar çaresiz kaldım ki babaannemi bile korkarak da olsa arayıp konuştum.

Felix Harold'ı, seksi öpücüğünü, beni ergen gibi kikir kikir güldürmesini unutamadım. Geçmeyen bir ağrının esiri olmuştum. Sızlayan her yanım onun adını andığında çığlık çığlığa bağırmak istemiştim.

Derdimi Senem'e anlatmaya karar verdiğimde aramama geri dönmeyen ve akşam müsait olacağını söyleyen bir arkadaşla cezalandırılmıştım. Son kurtarıcıma koştum.

Limonlu dondurma!

Huzurlarınızda dördüncü paketi açacağım.

Zira onun dışında başka çıkış yolum yoktu. Dolaptaki son limonlu dondurmamı alırken megafondan bir arama aldım. Akıllı ev sistemim son derece teknolojikti. Kamerada lobi danışmanımızın sesini, aynı zamanda net kamera görüntüsünü alabiliyordum. Alarm sistemini bu megafon üzerinden kontrol ediyordum. Telefondan kontrol etmeye ihtiyaç duymuyordum çünkü site son derece güvenliydi. Bütün önlemler alınıyordu.

Yanıt düğmesine basıp danışman Bilal Bey'e, "Efendim!" diye seslendim.

"Berna Hanım, adınıza bir paket var."

"Gönderin lütfen," diyerek aramayı sonlandırdım. Beklediğim bir paket yoktu, sipariş vermemiştim. Halam veya babaannem gönderseydi haberim de olurdu. Acaba Felix'ten mi gelmişti?

Elimde dondurmamla kapıyı açarken ne olabileceğini düşündüm. Omzumu pervaza yaslayarak kuryeyi bekledim. Sakinleşmek için yediğim limonlu dondurma zihnimi uyuşturmuyordu.

Hatta daha kötü anılara gebeydi.

Asansör kapısı iki yana açıldığında gözümü koca bir kırmızılık aldı. Güvenlik görevlisi Aziz'in arkasında, nötr bir ifadeyle bana doğru yaklaşan genç çocuğa dehşetle baktım.

Bu kocaman kırmızı gül buketi de neydi?

Teyit etmek için yeniden, "Berna Önder?" diye sordu.

"Evet, benim."

"Sizin için," diyerek bana dev buketi uzattığında kimden geldiğini sordum. HRL FAM GROUP'tan geldiğini söyledi. Çiçeği alırken güvenliğin gizli merakını az çok fark etmiştim. Ona ters bir bakış atarak, genç çocuğa teşekkür edip kapıyı kapadım. Elimdeki dondurmayı tabağa bırakırken kalbimin garip bir sızıyla teklediğini hissettim.

Kırmızı gül ve dev gibi bir buket sadece birinden gelebilirdi. Hatasını anlayan birinden. Özür dilemek için adım atan birinden. Ürkerek nota uzandım. Canlı çiçeklerin kokusu burnumu esir alırken korku kalbime hükmediyordu.

Korku sandığım şey aslında heyecan mıydı? Duygularıma ket vurmaktan yaşamayı mı unutmuştum?

Gelen notu tekrar ve tekrar okudum.

İki kelimelik bir cümleden vahşet aktı. Belki de kan akmalıydı!

"BİR HATAYDI!"

Çiçeği gönderen Felix Harold, dün gecenin bir hata olduğunu söylüyordu. Beni becermek istediğini söyleyen koskoca başkan bozuntusu,

reddedilmeyi onuruna yediremediği için hata olduğunu söyleyerek beni incitmeyi seçiyordu.

Öpmekten vazgeçmeyen, dokunmak için an kollayan pislik herif kalbimi avcunda bir kâğıt parçası gibi buruşturuyordu.

Not giderek bulanıklaştı. Elimin üstüne düşen sıcak damlayı hissettiğimde, boğazımdan acı bir hıçkırık yükseldi. Ben böyle kırılmayı hak etmemiştim. Pislik bir adamın zevkli dakikalar geçirip sonra pis bir not göndermesini hak etmemiştim.

"Şerefsiz!" diye mırıldandım.

Hıçkırıklarım yanan boğazımdan geliyordu fakat kırılan kalbimin acısını henüz dillendiremiyordum. Nasıl da kötü bir adama denk düşmüş ve bunu kendime yedirmiştim?

Elimdeki notu buruşturup, odanın bir köşesine fırlatırken acımı kusan bir hiddetle tekrar bağırdım.

"Şerefsiz herif!"

Bir hataydı, öyle mi? O zaman beraber olduktan sonra beni de köşeye attığı atıklarından biri olarak görecekti.

Sakin yanımı tamamen yitirmiştim. Bir günüm acısız geçmiyordu. Delirmeyi seçmiştim. Çıldırmayı seçmiştim. Çiçeği alıp Felix'in müsait bir yerlerine sokmayı düşlemiştim.

Şerefsizsin, Felix Harold!

Kustuğum acıyı bağırmak bir etki etmedi. Etmeyecekti, kahretsin! Hiçbir şey etki etmeyecekti.

İnip kalkan göğsüm normal ritmine dönene kadar oturduğum yerde bekledim. Acı geçmedi, öfke bitmedi. Fakat sakinleşme niyetimi de kaybetmedim.

Papatya çayı. Beni sakinleştirecek bir yardımcım vardı. Oturduğum yerden kalkıp mutfağa geçtim. Dolapları hızla karıştırırken bulduğum hazır paketi bir kupaya fırlattım. Kaynayan suyu kupama döktüm. Demlenmesini beklerken tezgâhın ucuna ellerimi yasladım.

Gözlerimi kapatırken bildiğim tüm duaları ettim. Dua etmek, Allah'a ve onun adaletine sığınmak bana iyi geliyordu. Bana güç veren biri vardı ve tüm hatalarıma rağmen yalnız bırakmıyordu.

*"Lâ yukellifullah..."**

Bedir'in bana küçükken öğrettiği zikri içimden defalarca okudum.

"Lâ yukellifullah..."

"Lâ yukellifullah..."

"Lâ yukellifullah..."

* *Ya Rabbi, yükümü hafiflet.* (Bakara Suresi, 286. ayet)

Yıpranmış sinirlerime iyi geleceğini düşündüğüm papatya çayımdan bir yudum aldım. Güzel çiçeğe gölge düşüren korkunç notu unutmaya çalıştım ama hayır, işe yaramadı.

Bedir'le konuşmam gerekiyordu. Beni bundan kurtaracak ve bana çıkış yolu gösterecek tek kişi Bedir Aslan'dı.

Küçüklüğümün kahramanı oydu. Annemi kaybettiğimde, mezarının başında çıldırmışçasına ağladığımda, yanına gitmek istediğimi bas bas bağırdığımda, öldüğüne inanmadığımda ve kafamı toprağına gömdüğümde yanımdaydı.

Gözüne toz kaçacak, benim omzumda ağlayabilirsin, diyen Bedir Aslan'dı.

Annemi özlemekten delirip, tepeye çıkıp ağladığımda, *kolların çok ıslanıyor, benim omzumda ağlayabilirsin,* diyen Bedir Aslan'dı.

Babamı kaybettiğim zaman kafamı duvarlara vurduğumda ellerini araya sıkıştırıp *canın yanacak, benim ellerime vurabilirsin,* diyen yine Bedir Aslan Akgün'dü.

O benim aslanımdı.

O benim Herkül'ümdü!

Koskoca ev mezarlık gibi hissettirince, dayanamayıp Bedir'i aradım. Felix olmasaydı muhtemelen Bedir'le aramızdaki mesafe yıkılmazdı. İyi miydi yoksa kötü müydü bilmiyorum ama sıkça karşılaşmamız ve dertli konuşmamız bana yalnız olmadığım hissi veriyordu. Ondan başka gidecek kapım yoktu.

Benim Bedir'den başka kimsem yoktu.

"Aslan?"

"Hayırdır, Berna?"

Dudağımı endişeyle kemirerek, "Seninle konuşabilir miyim?" diye sordum. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Bir yanlışımı düzeltmem gerek. Ben... Ben boğulduğumu hissediyorum."

"Bugün evimde ders var, ev kalabalık."

"Yukarı gelebilirsin, tekim. Evde kimse yok. Özel bir konuşma olacak zaten," dedim yorgunca. Kabul etmeyeceğini bildiğimden tekrar konuşum. "Aslan, lütfen..."

"Tamam," dedi üzerine çok düşünmeden. "İşim bitince uğrarım. Evde misin?"

"Evet, bugün evdeyim," dediğimde geleceğini söyleyerek telefonu kapadı.

Çiçeği yemek odasındaki masaya bırakırken, buruşturup, yere attığım not kâğıdını alarak yerine koydum. Hiç görmemiş gibi davranacaktım.

"İlaç aldın mı?"

"Benim yaralarıma ilaç iyi gelmez."

Ona döndüğümde başını sallarken gördüm. Anlıyormuş gibi görünse de daha çok karar veriyormuş gibiydi. Hafif çattığı kaşları, göz göze gelişimizde biraz daha çatıldı.

"Anladım, o zaman sebebi açık."

"Sebebi kendine..." derken konuşmamı kendi sesiyle böldü.

"Seni becermek istediğimi söylemem seni neden bu kadar kızdırdı ki?"

Bu kadar açıksözlülük bende tokat etkisi yaratmıştı. Gözlerim dehşetle irileşince, yanlış yapmış gibi panikleyerek gözlerini kaçırdı. Etrafına göz atarken, eliyle ensesini ovuşturarak boynundaki altın zinciri oynattı.

İtiraf etmeliyim ki boynundaki zincire hastaydım.

Çok fena tahrik oluyordum.

"Kaçmak yerine neden konuşmuyoruz?" dediğinde bana doğru bir adım attı. "Sorunlarımızı böyle çözemeyiz, *Micetta*."*

Micetta... Tahrik etme oyununda başarılı bir hamle oldu. Ama hayır, kaçmayacağım.

Geri adım atma.

Berna, sakın geri adım atma.

Seni öldürürüm!

Kendi kendini tehdit eden sayılı psikopatlardan biri olabilirdim. Ben susukça, bundan beslenerek üzerime geliyordu.

"Neden anlık gelişen güzel detayların tadını çıkarmıyorsun?"

Çiçekle gönderdiği notu ona hatırlattım.

"Bir hataydı!"

"Hata olarak görmemi isteyen sendin."

Oldukça açıktı.

Oldukça sakindi.

Ben sıkılmış yay gibi geriliyordum.

"Ben sana *beni incitme*, dedim. Ben sana *ailem hayatımın içine yeterince etti, sen de yapma*, dedim. Güvendiğim biri ol istedim."

"İncitmedim."

"İncittin."

Bir hata olduğunu söyledin.

Felix yumuşak bir sesle, "İstemiyor musun Berna?" diye sordu. Güçlü bakışları şefkatli ifadesiyle yer değiştirdi. İncittiğini söyledikten sonra tutumunu saniyelik bir hızla değiştirmiş, bu da beni gardımı kırmaya bir adım daha yaklaştırmıştı.

* (İt.) Tatlı kedicik.

Nabzım kulaklarımda atmaya başlarken ne cevap vereceğimi düşünüyor, istekli yanımı yanlış hissettirdiği düşüncesiyle bastırıyordum. Bu baskı uğradığım baskılardan daha zordu ama yine özgür hissettiriyordu.

Çünkü buna ben karar veriyordum.

"Berna, bana lütfen cevap ver," dedi yorgunca iç çekerek. Felix, yüzünden geçen sayısız duyguyu dizginlerken adımı zikretti ve aksanını ne kadar çok özlediğimi fark ettim. "Kapı şifresini değiştirerek bana güvenmediğini anlamış oldum zaten." Altdudağını gergince ısırıp bıraktı. Sanki söylemek istediği başka bir şey varmış gibiydi. "Kapı şifresini değiştirmek çok aşağılıkça bir hareketti, Berna. Buna rağmen senden özür diledim ama sen..." derken sinirle güldü. "Bir teşekkür bile etmedin."

Gözlerim izlemem gereken manzaranın dışına çıkarak İstanbul'un eşsizliğine kaydı. Cevabımı uzun uzun düşünmek için buna ihtiyacım vardı yoksa o yeşil gözlere bakarsam yelkenlerim, acımasız bir korsanın saldırısına uğramış gibi hemen inerdi.

Her şeyiyle beni düşünen adamı, daha ne kadar kötü karakterlere benzetmeye devam edecektim? Yanıtsız kaldığım an gözlerim asıl manzaramı yeniden buldu. Baştan çıkarıcı duruşuyla aklımı çelmeye gelen adama bakarken sözlerim içimdeki arzunun aksini iddia etti.

"Dün gece de yanlış olduğunu söyledim."

"Neresi yanlış?" derken ellerini cebine sıkıştırdı. Erkekler bunu yaptığında genelde gergin oluyorlardı ve okuduğum her kitapta o eller yumruk haline gelmiş oluyordu. Acaba Felix de bu halde miydi?

Neyse. Ne diyordu bu adam?

"Yanlış dediğin şeye karşılık veriyorsun."

Bana fena laf sokmaya gelmişti. Tabii haklı çıkmaya ve yaptığım saygısızlığı yüzüme vurmaya da. Şifreyi değiştirmek büyük bir terbiyesizlikti, kabul ediyordum. Bunun ona ne hissettirdiğini düşünmek de pek zor değildi.

Ben cevap vermeyince dibime kadar geldi ve çekilmeme fırsat tanımadan çenemi tuttu.

"Susma, konuş ki orta yolu bulayım."

Yine sustum ve yine gözlerimi kaçırdım. Yenilmemem gerekiyordu. Korsanım, yeşil gözlü canavarım, kötü kalpli lordum -artık her neyse- zaafıma oynamamalıydı. Ben daha az önce ona kızgındım!

Eli çenemi sıkıca kavrayıp beni kendisine doğru hızla çekti.

"Bana bak."

O emir dolu ses...

Günah dolu yakınlaşma...

Kokusu...

Ve tadını bildiğim o mükemmel dudaklar...

Allah'ım...

İmtihanım, kalbimdeki yükten büyüktü. Yanlış gelen bir şeyi yapmamam gerektiğini biliyordum. Nefsime yenilmek, arzu ettiğim bir şey değildi ama bu adam yörüngemde olduğunda yolumdan şaşıyor, bir yıldız gibi ona kayıyordum.

Kalbim kulaklarımda şiddetle attı. Bir damla ter omurgamın hizasından kayarken ellerim terlemeye ve titremeye başladı. Tekrar istiyor muydum? Cevap basitti.

O yeşil gözler öyle korkutucu bakıyordu ki göğsümdeki baskı ağırlaştı. Gülümseyince ortaya çıkan gamzeleri yoktu. Aksine çenesini öyle çok sıkıyordu ki alnındaki damarları belirginleşti.

Nefes al.

Bir... İki... Sakin ol ve nefes al.

Seni incitmesine izin verme.

Seni incitmeyecek.

"Seni öptüğüm zaman istemiyorsan geri çekilirsin ama çekilmiyorsun," diye homurdandı. "Tanrı şahidim olsun ki en az benim kadar istiyorsun."

"Felix, ben senin iki gün gönül eğlendirip köşeye atacağın bir kadın değilim. Bunu kabul etmem."

Afalladı.

"Ne?"

Gerçekleri konuşmak her zaman daha iyiydi. Şimdi konuşmazsam bir daha hiç konuşmayacağımı biliyordum. Ben borsa kralı Felix Harold'ın gönül eğlendirdiği, canı her istediğinde bir yerlerde sıkıştırıp öpeceği ve dilediği bir gün arkasında bırakacağı bir kadın olmayacaktım.

Karşılık veremezsin.

Kes sesini, karşılık vermeyeceğim artık.

Söz mü?

I-ıh...

İç sesim kesinlikle Felix'ten yanaydı ve bu da canımı feci sıkıyordu. Onunla tartışmak yorucuydu. Gün sonunda Felix ve Felix seviciler kazanıyordu.

Konuşmak için kendimi toparladığımda kapı zili ortama düştü ve Felix kapıya döndü. Beni saran pençelerden kurtulduğum gibi kapıya doğru hızlı adımlarla ilerledim.

"Bedir Aslan Efendi geldi," diye şakıdım heyecanla.

Kızaran yanaklarımı nasıl saklayacaktım? Bedir gibi zeki bir adamın gözleminden nasıl kaçacaktım? Eminim ki çoktan bir şeyleri çözmüştü.

"Sikerim böyle işi. Şirkette Kerem, evde Bedir ama nedense benimle yakalanman sorun."

Onu duymazlıktan gelerek kapıyı açtığımda Bedir'i karşımda gördüm.

Küçük bir samimiyetle ama mesafesini bozmadan, "Hayırlı günler, Berna," dedi.

"Hayırlı günler, Bedir," diyerek geçmesi için geri çekildim. İçeri girdi ve hemen arkamda Felix'i görünce bıkmış bir tavırla üfledi. Evde tek olduğumu söylemiştim ve şimdi yine Felix vardı. Bu sahneye alışmıştı artık.

Bedir ve Felix yine karşı karşıyaydı.

Cennet ve cehennem gibi.

Ve ben ortalarında kalmıştım.

Hayatım sadece iyi kurgulanmış bir romandı. İpim başkalarının elindeydi.

"Hani eve gelmemiştin?"

"Yeni geldim," dedi dürüstçe.

"Yalan söylüyorsun."

Suçlamaya karşılık dürüstlüğünü korudu.

"Gayet ciddiyim."

"Evde ne işin var?"

"Asistanım bir gün başını belaya sokmazsa rahat etmiyor," dediğinde kaşlarını çattı. "Bana hesap sormayı kes!"

Bedir karnı titreyecek bir güçle güldü. Bu gülümseme çok samimiydi. Onu uzun bir aradan sonra ilk defa böyle görmüştüm. Felix'le aralarındaki tutum nasıl bir yol katediyor, pek göremiyordum fakat iyiye gideceğini seziyordum.

"Medresedekiler seni pek sevmiş."

"Dürüst adamlar her zaman sevilir."

"Dürüst, ha?" dediğinde kafasını salladı Bedir. Vurgulamasının az önceki tavrıyla alakalı olduğunu anlamış ve karşılık vermeden benimle muhabbete girmişti.

"Benimle konuşmak isteğin konu neydi, Berna?"

"Yalnızken konuşmak istiyorum."

Günahlarım için bana bir çıkış kapısı göstermesini isterken Felix'in duymasını istemiyordum.

"Tabii," dedi ihtiyatla. "Dürüst patronun izin verip işine dönerse neden olmasın."

Dürüst patron vurgulaması doğrusu beni üzmüştü. Felix gerçekten dürüst ve işinde oldukça iyi bir adamdı. Onunla çalışma sürem çok çok kısa olsa da bu süreçte herhangi bir hatasını görmemiştim.

Seni öptü, aptal.

Hem de iki kez.

Kastım elbette kişisel alanım değildi. Sözkonusu iş dünyası ve bencil dünyaydı. Buna rağmen kimsenin hakkını yemeyen, çalışanlarına karşı oldukça saygılı, kırmamaya pek çok kez özen gösteren bir adamdı.

Bir boğaz temizleme sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım ve bunun Felix olduğunu anladığımda bakışlarımı ona çevirdim.

"İmalı konuşman bittiyse cüppeli, evime ne zaman girip çıkacağımı sana, daha doğrusu size soracak değilim."

Bir bombayı bana fırlatmıştı. Kabul, bunu hak etmiştim. Hayır, hak etmemiştim. Beni bir kez daha öpmüştü. Çalışma masasına oturtup ucuz bir kadınmışım gibi davranmıştı.

İşte beni kıran buydu.

Aşkın olmadığı bir yerde tenlerin buluşmasından nefret ederdim.

"Ev demişken..." diyen Bedir bana döndü. "Senin için dairelerimden birini hazırladım. Ayrıldığını kimse bilmeyecek. Kalan iki ayını orada geçirirsin."

Bunu kabul etmeyeceğimi söyleyecekken Felix benden önce davrandı.

"Berna hiçbir yere gidemez. O bana lazım."

Bedir'le aynı anda ona döndüm, karşımda yine o kaygısız, umursamaz ve sakin adam duruyordu. Yeşil gözlü canavarım rolünden sıyrılmış, centilmen bir lort olmuştu.

"Bazı zamanlar acil çeviriler geliyor ve dakikasında halledilmesi gerekiyor. Birkaç gün sende kalırım, Berna burada kalsın. En azından işler hafifleyene kadar."

O zaman Felix dün gece gerçekten yemeğimi iptal etmek zorunda kalmıştı. Yani doğruyu söylemişti ve ben onun yemeğimi bilerek iptal ettiğini söylemiş, hakkına girmiştim.

"Bu akşam seni çağıracağım saatte aşağıda ol, Berna. O zaman daha iyi olur."

"Elbette," diye mırıldandım.

Bedir Aslan, Felix'e döndüğünde kesin ve net bir sesle, "Üst kata çıkmayacaksın, bende kalacaksın," dedi.

"Bana olan bu düşkünlüğünü bir erkek olarak biraz korkutucu buluyorum," dedi muzip bir ifadeyle. Bedir'i sinirlendirmek istediğine bahse girebilirdim. "Ama kıymetli sevgin için de teşekkür ederim, Bedir Efendi!"

Bedir baştaki sözleri çürüten bir umarsızlıkla, "Allah'ın her kulunu severiz biz," diyerek evden ayrılmak üzere kapıya vardı.

Onu geçirirken, "Çok mu dara düştün?" diye sordu. Kafamı evet anlamında salladım. İşaretparmağını kaldırdı. "*Fe-inne me'a-l'usri yusrâ(n)i*" dedi. "Şüphesiz, güçlükle beraber bir kolaylık vardır."

Minnetle gülümsedim.

"Bunu sıkça okuyacağım."

"Rabbi'ne güven ki umutların çiçek açsın."

"Ona olan güvenimle ayaktayım, Aslan."

"Hayırlı günler."

Kapıyı kapadığımda salonun ortasında bekleyen Felix'e doğru yürüdüm. Yalnız kalmamız benim açımdan dezavantajdı. Konuşmayı kısa kesip, odama geçerek durumu avantaja çevirebilirdim.

Küçük bir öksürükle dikkatini tamamen üzerime aldıktan sonra, "Dün gece yemeği bilerek iptal ettiğini düşündüğüm için özür dilerim," dedim. Ondan çekindiğime inanamıyordum. Bu zaten ondan beklenen bir hareketti. Felix kendi kendine güldü. "Ne oldu?" derken ona garip seyen bir bakış attım.

Ortaparmağını başparmağının arasına sıkıştırarak alnıma hafifçe fiske attı. "Çiçek için teşekkür etmek bu kadar zor muydu?" dedi.

"Çiçek için hâlâ teşekkür etmedim," dedim net bir sesle. "Etmeyeceğim de. Sadece işimizi hafifsediğim için özür diliyorum. Şimdi izin verirseniz odama geçmek istiyorum, Bay Harold."

Ne bir engel ne bir reddetme... Sessiz kalarak kararıma saygı duydu ve ben onu koca salonda tek bırakıp, odama geçerken herhangi bir hamlede bulunmadı.

Masamın üzerinde her zaman hazırda bekleyen A4 kâğıtlardan birini alıp üzerine kocaman bir puntoyla "**Depresyonda**" yazdım. Yapıştırmak için banttan küçük bir parça koparıp odanın kapısını tekrar açtım.

Felix'in göz ucuyla ayakkabısını giydiğini görsem de üzerinde pek durmayarak kâğıdı bantla kapıma yapıştırdım.

"Şifreyi söylemen hiç fena olmaz, Çilli."

"Bedir Efendi kızar, olmaz," diye tersledim.

Küçük bir homurtunun peşinden, "Eşyalarım her sabah hazır olsun, aşağı indireceksin," dedi. "Sonra da kahvaltımı hazırlayacaksın."

Sözleriyle âdeta emirler yağdırmıştı.

İşte bu beni kızdırdı.

"Emriniz olur, paşam!" diyerek bağırdığımda kapıyı suratına çarptım.

* (İnşirah Suresi, 5. ayet)

Fakat bu da onu durdurmadı. Emirlerinden sonra kesin yapacağına inandığım bir tehdit savurdu.

"Yarın seni şirkette görmezsem kovulursun!"

Yarın gözümü açtığım gibi şirkette olacaktım. Zira aklımı kaçırmamak için başka bir yol bulamıyordum.

Hem ekonomik, hem psikolojik hem de aşk hayatımdan bıçaklanmıştım.

Patronumun, daha doğrusu *kayıp kiracının* içine düştüğüm ikilemin farkında olmasını umuyordum. Umuyordum çünkü üç gündür ondan kaçıyordum ve eşyalarını Bedir'in manevi annesine teslim ediyordum.

Şirket içinde gerekmediği sürece seksi patronumla yan yana gelmemeye çalışıyordum ama istesem de son üç gündür onunla zaten yan yana gelemiyordum. Çünkü ağabeyi Levi Harold'la bitmek bilmez işleri çıkıyor, çözmek için harıl harıl çalışıyorlardı.

Anladığım kadarıyla bu, Logan'ın şirketiyle alakalı bir sorundu. Basına yansıtmamak adına verdikleri mücadele için bile madalyonu hak ediyorlardı.

Şirketin teras katına dinlenme alanı oluşturulmuş, bir kafe kurulmuştu. Bu kafede pratik yemekler, çölyak hastaları için pratik lezzetler, vegan, vejetaryen seçenekli tatlı, salata ve hafif öğünler de bulunduruluyordu.

Bazen bu lezzetlerden nasibimi alıyordum ve hiç fena olmuyordu.

Bir saatlik molamızı terasta öldürme kararıyla çıkmıştık. Kahvelerimizi içerken sohbet ediyorduk. Tatlı işini bu ara abarttığım için boğazımı sıkma evresine çok erken gelmiştim. Giydiğim müthiş elbiselerin içinde yağlı, etli butlu olmak istemediğimden ufaktan diyete başlamıştım.

Sohbetimiz bu defa Harold ailesiydi. Haklarında bilgi toplamaya çalışıyordum. Senem bu işin magazinsel kısmındaydı. Yani halkın bildiğini biliyordu. Kerem ise bizzat inindeydi, şeytanın kuyusunu bile kazıyordu.

"Bay Felix bugün de şirkette yok. Yarın basın toplantısı da var."

Kerem başını sallarken, sırtını koltuğa yaslayıp ayak ayak üstüne attı.

"Yarın sabah biz de orada olacağız."

Kaçtığım adamın dibine girecektim ve yalnız olmayacaktık. Onu düşünmekten kaçınarak, "Bay Levi de olacak mı?" diye sordum.

"Hayır, sanmıyorum. Onun halletmesi gereken işleri var."

Evet, sonunda istediğim yere değinmişti. "Logan'ın şirketindeki sorun..." dedim meraksız görünmeye dikkat ederek. "Epey ağır görünüyor."

Konuşmamı bitirmemle kaşlarını çatıp bana baktı.

"Sen Bay Felix'i mi dinliyordun?"

Felix'ten kaçarken yanlışlıkla kulak misafiri oldum.

Zihnimde dolaşan düşünceler dışında başka bir şey söylemek için kahvemden bir yudum alarak zaman kazandım. Yüzündeki sorgulayıcı ifade kızışınca gözlerimi devirdim.

"Saçmalama," diye çattım. "Çevrileri teslim ettiğimi söylemek için odaya gittiğimde duydum. Olay hakkında hâlâ bilgisizim ama basına yansımaması gerektiğini bağırarak birilerine söylüyordu. Kız meselesi falan mı?"

Bağırarak kısmını üstüne basa basa söyleyince tutumunu özür dileyen bakışlarla geri çekti. Müdürümdü ve bana kızmakta haklıydı. Fakat düşündüğü gibi değildi.

Kerem kaşlarını *hayır*, dercesine kaldırdı.

"Harold ailesi magazin dünyasında çapkınlıkla anılmaz. Daha çok üç adamın da diktatör olduğu söylenir. Tabii Bay Levi'yi bundan bir tık uzak tutmamız gerek çünkü onun birkaç kaçamağını yakaladılar. Logan Harold evli ve iki çocuğu var. Ama dedesinin gözbebeği Bay Felix'tir. Yani senin evlenme teklifi ettiğin adamın asla..."

Konuşmasını bitirmesine müsaade etmeyerek yanımdaki renkli kırlenti ona fırlattım ama o kahkaha atarak atışımdan kaçmayı başardı.

"Seni öldürürüm!"

"Şaka yapıyorum," derken duruşunu düzeltti. "Lan, ciddi ciddi tuzlu su verdiğin için kur yaptığını düşündü. Adam tam bir kolpa, yemin ediyorum."

"Kerem?"

"Tuzlu kahve âdetimizi sen anlatmışsın gerçi, senin suçun."

"*Kerem*, diyorum?"

"Bay Harold'a çeyrek stajyerin tuzlu suyla evlenme teklifi ettiği basına yansırsa seni linç kraliçesi ilan ederiz. Ama siz kızlar bunu çok tatlı bulursunuz," derken içi gidiyormuş gibi bir ifadeye bürünerek bütün tatlı kızları taklit etti.

Şerefsiz!

"Acaba diyorum, o zamanlar bana kur yaptığımı söyleyerek, iftira atan Bay Harold'ı boğmayarak hata yapmam, seni hemen şimdi boğmam için elime fırsat mı verdi?"

Sorumu kınayan, sert bir ifadeyle öteledikten sonra dalga geçmeye devam etti.

"Bünyemizde müdür katili barındırmıyoruz. Ama patrona tuzlu suyla evlenme teklifi eden stajyerlere küçük bir yerimiz var. Arada makarasını yapar, stresli iş dünyamızı eğlenceli hale getiririz, fena mı?"

Altdudağımı şevkle dişleyerek, "Benden günah gitti, oğlum," dedim.

Diğer yanımdaki kırlenti aldığım gibi üzerine uçtum. Kırlentten aldığı darbeyle inleyerek koltuğa düştü.

"Tamam ya, tamam! Hak ettim."

"Sen bu sıcak kahvelere dua et."

"Ey, sıcak kahvem! Sana duacıyım."

Hâlâ benimle dalga geçiyordu. İkinci darbe için hareketlendiğimde kahve kupasını alarak girişimimi başarısız çıkardı. *Pislik!*

"Tamam, özür dilerim."

Onu duymazlıktan gelerek yerime geçtim. Kahve kupamı elime alırken, Kerem kendine çekidüzen vererek ayaklarını küçük berjerin üzerine uzattı. Oldukça rahat görünüyordu. Az önce kafasına kırlent yememiş gibiydi.

"Patrick Harold, ilk torunu on beş yaşına girdiği an ültimatom verdi. İlk torunu Logan değil bu arada. Harold ailesinin kesin ve tek kuralı magazinin ana yemeği olmamak. Kadınlarla yakalanmama kuralı var. Harold itibarını ezen, Harold kimliğini de kaybeder ve bu hüküm değişmez."

Kraliyet aileleri ültimatomlarıyla meşhurdu. Bir dönem dizisine sıkışsak Felix Harold nasıl bir vâris olurdu, merak ettim.

"Ciddi misin?"

"Evet."

"Söylenenler doğru mu? Onlar gerçekten bir kraliyet ailesi mi?" diye sordum şüpheyle. Krallığın İngiltere'de hüküm sürdüğünü biliyordum ama İrlanda konusunda bu bilgiler hafızamda pek taze değildi.

Gözlerini kırpıştırarak, beni onaylarken, "İrlanda'nın kraliyet soyundan geliyorlar, epey eskiye dayanıyor," diye aydınlattı. "Yani sayılı soylardan. Dedeleri bu zamana kadar hem itibarını, hem gücünü hem de konumunu diri tuttu. Bay Harold'ın kuzenleri de var ama bu üç kardeş daha ön planda. *Google*'a girip aileyi arat. Mesela Patrick Harold, Merkez Bankası'nın başkanıydı ama yönetim komitesiyle uzun görüşmeler sonucunda torununa devretmeyi başardı ve bu konuda hata yapmadıklarını her geçen gün anlayınca üç kardeşin yükselişini destekledi."

Bilgiyi henüz içeriden almamıştım. Bunu arama motoruna yazsam aynı bilgileri okurdum. Bana kimsede olmayan şeyler lazımdı.

"Felix Harold etkinliklere her zaman en yakın arkadaşı Rayne'yle katılır. Onun dışında başka kadınlarla görmezsin. Arkadaşlarıyla yemeğe gittiğinde de hep aynı ekiple yakalanır. Ya da her zamanki gibi partneri Rayne yanındadır."

"Rayne?" diye tekrarladım ama daha çok soru soruyordum. Acaba nasıl bir kadındı? Felix'le araları ne derece iyiydi?

Rayne'ye mola veren zihnim, Kerem'in anlattıklarına odaklandı. Dikkatli bakınca Felix'in tanıştığımızdan beri bir kadınla görünmediğini fark ediyordum. Senem onları anlatırken bile çapkınlıklarından bahsetmemişti. Levi'nin fena olduğunu söylemişti ama Felix ve Logan hakkında asla kötü bir izlenime sahip değildi.

Belki de Felix yakalanmayacağımızı bildiği için beraber olmak istemişti. Fakat istese gizlice yapardı. Şirkette de istediği an yapabilirdi. O zaman bir kadınla görünmemeyi başarılı bir şekilde yapıyor, ben dahil kimsenin ruhu duymuyordu.

Felix Harold yatakta nasıl bir partnerdi acaba?

Düşüncem yüzüme ulaşarak beni kıpkırmızı kesti. Yaptığım aptallığı fark ettiğim an kahvemi içerek yüzümü birkaç saniye Kerem'den sakladım.

Kerem bana kısa bir bakış attıktan sonra, "Rayne Larson, dünyaca ünlü mücevher markası *neLar's*'ın* tek vârisi ve CEO'su," dedi. "Babasının prensesi. Hatta insanlar Bay Felix'le aralarında gizli bir aşk olduğunu da söyler. Kimi evleneceklerini bile söyler."

Son cümle hazır olmadığım bir bombaydı. İçeriden almayı asla hedeflemediğim bu bilgi, boğazıma sarılmış bir ip gibi sıktıkça sıkarak nefes almamı güçleştirdi.

Siktir! Bana ne oluyor?

"Belki... Belki de evlenecekler."

Bir saniye, sesim mi titriyor? Beni ilgilendirmiyor ki!

Felix iki ay sonra hayatımdan çıkıp gidecek, düzenine devam edecekti. Ne hayatıyla ne kadınıyla ilgilenmem saçma olurdu.

Ama vücudumu titreten bu iç sarsıntılar da neyin nesiydi?

"Belki," dedi garip bir sesle. "İkisi de hayatının zorluğunu biliyor. Yani bana göre Bay Felix'i kaldıracak tek bir kadın var, o da Rayne. İsminin anlamını layıkıyla taşıyan kudretli kraliçe."

Rayne, kudretli kraliçe.

"Tanıştınız mı?" diye sorarken tadını artık almadığım kahveyi soğuk bir hisle içtim.

O günlerin hatırası zihnine düşmüş gibi gülümsedi. Etkilenmiş görünüyordu.

"Evet, buraya gelmişti. Markasının tanıtımı için Türkiye'ye geldiğinde Bay Felix ona yardımcı olmamı istedi. Zaten ekibi çok güçlü ve olay bir lansmanla *neLar's*'ın tanıtımını yaptı. İtiraf etmeliyim ki birçok dünya güzelini elinin tersiyle sollayacak bir zarafete sahip."

* *neLar's* markası, Rayne Larson'ın isminden türetilmiştir.

Ona gururlu bir bakış attım. "Aileye bayağı girmişsin, ha? Kızları varsa iç güveyi olarak gidebilirsin, Kerem," diyerek dalgaya vurdum. Kafamı dağıtmak için Kerem'i çıldırtmam gerekiyordu. Kendimi hiç iyi hissetmiyordum. "Şanslıysan kayınbaban hayattadır ve senin nasıl bir içgüveyi olduğun hususunda methiyeler dizebilir."

"Babam da değerli organlarımı ucuz mermilerle doldursun."

Moderniteyi reddeden bir babanın oğluydu. Onun da bazı şeylere sınır çizdiğini duymak beni duygulandırdı. Sanırım bu sınırı çizmek zorunda kalan yalnızca bendim. Çünkü onlar *seçiyordu*, ben *seçmek zorunda* kalıyordum.

Dayanamayıp güldüm. Karşımda küçük bir kardeşim varmışçasına, elerimi saçlarının arasına daldırıp karıştırmak istedim. Kerem bana pek çok açıdan yardımcı olan, aynı zamanda sorgulayan yanımı güçlendiren bir adamdı. O benim hayatımda *şans*, diyebileceğim biriydi.

Rayne'yi unutmak için Kerem'i kullanıyordum. Ne ucuz bir hareket! Rayne'yi tanımadığım halde içime dert olmuştu.

"Kısa ve son bilgi ama bunu hiçbir yerde konuşma," dediğinde toparlandı. İfadesi gördüğümden çok daha ciddi, çok daha gergin ve sıkıntılıydı. Kerem bugün acayipti. Garip olanın ben olduğumu sanıyordum ama o da pek normal değildi.

"Nedir?"

"Ablaları Alvy'yi daha küçükken kaybettiler. Harold kardeşlerin bu konuda yarası vardır. Hakkında konuşmaz ve kimseyi konuşturmazlar."

Ailenin özelinden gelen gizli bilgi canımı yakmıştı. Küçükken yaşadığım kaybı Felix de yaşamıştı. Belki de az çok beni anlıyordu. Onun neler hissettiğini merak eden yanımı bastıramadım. Neler hissettiğini duymak ve onu anlamak istiyordum sanırım.

"Yüz ifaden çok değişik."

Kerem'i dalmış halde beni izlerken, görünce usulca toparlandım ve kalın kahvemden son yudumu da içtim. Neden böyle söylediğini anlamamıştım ama tedirgin oldum. Çünkü konumuz Harold ailesiydi, ben değil.

"Surat ifaden anlık değişiyor. Kendini sakladığını sanıyorsun ama saklayamıyorsun. Kendin hakkında konuşmayı pek sevmiyorsun."

Bunu bana Senem de hep söylerdi.

"Benim en büyük problemim ne, biliyor musun?"

"Nedir?"

"Hislerim hakkında konuşmayı bilmiyorum," dediğimde acıyla gülümsedim. "Sanki kendimi anlatırsam beni daha çok ezmek için onların ellerine fırsat veriyormuş gibi hissediyorum."

"Belki de hayatında o tür insanlara yer verdiğin içindir."

Haklıydı. Hayatımı beni yıkan insanların çevresinde sınırlı tuttuğum sürece hislerimi ve benliğimi konuşmaktan her daim korkuyor olacaktım.

Aramız bittiğinde işimizin başına geçtik. Ya beni boşta bırakmak istemediklerinden ya da düşündüğümden daha çok çeviri geldiğinden asla boş kalamıyordum. Bu gariplik ne zamandır gözüme batıyordu. Hintçe bilmemelerini anlıyordum. Ancak İngilizce pek çok çeviri de bana geliyordu.

Çevirileri bitirmem uzun sürmüyordu. Gelen mailleri önce çeviriyor, ilgili birime aktardıktan sonra cevap mailini Türkçe alıyordum. Sonra onu Hintçe'ye çeviriyordum. İngilizce gelen maillerin Türkçe cevapları bana zaten doğrudan geliyordu. Ya ilgili birim ya da Bay Frank'ın onayından geçtikten sonra mailler gönderiliyordu.

Saat on biri geçtiğinde Kerem beni eve bırakmıştı. Bugünkü yoğunluk midemi aşırı ağrıtmıştı. Sinirden her yerim uyuşuyordu. Stajyer olarak bulunduğum şirkette bir stajyerden daha çok şey yapıyordum.

Eve çıktığımda Felix'in ayakkabısını görünce evde olduğunu sanmış ama anlık heyecanım su dökülmüş yangın gibi sönmüştü. Evde hiç yanmayan ışıklar, evde olmadığını kanıtlamıştı. Belki de eve gelip üzerini değiştirmiş ve geri gitmişti.

Şifreyi Mahire Hanım'a söylemiştim, ondan almış olmalıydı.

O gece bunu düşünemeyecek kadar yorgun düşmüştüm. Gece bakımımı güçlükle yapmış, rahat yatağıma koşarak ulaşmıştım.

Sabah Kerem'in beni uyandırmasıyla kendimi şirkette bulmuştum. Basın toplantısı için ön hazırlık yapılıyor, bizden herkesin yanında birilerinin bulunması isteniyordu.

Kerem'le beraber Felix'in yanına verilmiştim.

Saat on gibi şirketten ayrılıp basın toplantısının yapılacağı kongre binasına geçtik. Heyecanıma ket vuramıyordum, nihayet Felix'i görecektim. Kerem'in varlığı aramızda oluşacak bir kıvılcımı, arzu ateşini veya tartışmayı engellerdi.

İçeri girdiğimizde Kerem'in aldığı acil arama üzerine ayrılmak zorunda kaldık ve korktuğum başıma geldi.

Kerem bu durumları daha önce tecrübe ettiği için rahat ve heyecansızdı. Fakat ben neyle karşılaşacağımı bilmediğimden gergin ve azıcık sinirliydim.

"Berna, sen Bay Felix'i son kez kontrol et. Ben de korumalarla beraber denetleme yapacağım."

Kuru bir sesle, "Tamam," demek zorunda kaldım. Salonun girişinden itibaren korumalar denetime başlamıştı. Tehlike unsuru sayılacak her de-

ay tek tek kontrol ediliyor, temiz alan vakit kaybetmemeleri için hepsine seslenıyordu. Aralarında neredeyse sözsüz bir anlaşma vardı. Artık bakışlarla, anlamlı el hareketleriyle ve baş sallamalarla anlaşıyorlardı. Kim bilir kaç senelerini bu işe vermişlerdi.

Özellikle Felix Harold'ın duracağı kürsü ve basın mensubunun bulunacağı noktalar her açıdan denetleniyordu. Gözlerim onlardayken kulaklarımda yükselen mırıltılardaydı. Kafamı çevirince daha önce InfoTech'te gördüğüm manzarayla yeniden karşılaştım.

Felix Harold arkasında bir ordu dolusu adamı ve yanında da Bay Frank'la kongre salonuna doğru yaklaşıyordu. Korumaların gözleri her noktayı kesiyordu. İnsanlar meraklı bakışlarını gizlediklerini sanıyorlardı ama hepsini görüyordum.

Görüyorduk.

Patronumun tek başına bana doğru geldiğini fark edince duruşumu düzeltttim. Ondan önce yine o lanet güzellikteki erkeksi kokusu gelmişti. Rüzgârı nasıl arkasına alıyorsa geçtiği her yerde bir iz bırakıyordu.

Kasıklarımda heyecan belirdi. *Siktir! Islanmanın zamanı değil.*

Ama ya o? Özel dikim, simsiyah takım elbisesiyle, jilet gibi çekilmiş bir kravat ve geriye taranmış saçlarıyla, yeni tıraşlanmış sert yüz hatlarıyla âdeta bir Yunan heykelini canlandırarak yürüyordu.

Yakasında İrlanda bayrağının renklerini taşıyan küçük bir broş vardı. O güçlü omuzların üzerine yağ gibi akan takım elbisenin onu ne kadar görkemli gösterdiğini biliyordu. Tüm bunlar onun dış görünüşünün bir parçasıydı.

Heyecanlanmamaya dikkat ettim. Kişilik olarak tam bir şerefsizdi. Ama iş görünüşe geldiğinde, kahretsin ki tam benim tipimdi.

Yanıma yaklaştığında, "Rahibe Teresa, nasılsınız?" diye sordu.

"Bugün esprili yanınızdan uyanmışsınız, Bay Harold."

Çok rahattı. Sanki hiç kavga etmemişiz gibi davranıyordu.

"Bana o günün cevabını vermedin," dediğinde ellerini cebine koydu. Meraklı kalabalığa aldırış etmeden, beni âdeta yeşil gözleriyle içine çekerek süzüyordu. Bugün kuğu gibi süzülmek için ekstra özen gösterdiğimden kendimi tebrik ediyordum. Fakat basına malzeme verecek bir hareketten de kaçınmalıydım.

Ya da bunu Bay Harold yapmalıydı.

Ona temkinli bir bakış attım.

"Ne cevabı?"

Bakışları kararttı, gözleri kırmızıya boyadığım dudaklarıma kaydı. Alnımda ter birikmesin diye dua kitabını ezbere okuyabilirdim şu an.

"Seni öpmemi isteyip istemediğini söylemedin. Bundan kaçacağını sanıyorsun ama kaçamazsın," diyerek itiraz etti. "Bedir bedenimi esir almış olabilir ama düşüncelerimi daha esir almadı."

Kendisi hem bedenimi hem de düşüncelerimi utanmazca esir alırken, Bedir'e laf atarak eğleniyordu.

Kerem'in anlattıklarını unutamamışken, dahası kafamda kurup, kendime türlü türlü işkencelerle yazık ederken Felix'in basın toplantısı öncesi benden bir cevap almak için karşımda durması beni aşırı geriyor, doğru düşünmemi engelliyordu.

Zihnim puslu bir vadinin eteğine konumlanmıştı ve orada neler olduğunu çıplak gözle göremiyordum. Zihnimin bir kargaşayı nasıl yöneteceğini öngöremiyordum. Bu çok... Tehlikeliydi.

Benim açımdan yani.

Ya Felix Harold magazinin diline düşmemek için beni kısa süreliğine yatak arkadaşı olarak düşünüyorsa? İşte zihnimi pusa çeviren soru buydu. Buna asla izin veremezdim. Felix'in öpmesi bir yana, bana dokunmasına dahi izin veremezdim artık.

Şakağını kaşırken, arkasına dönüp son hazırlıklara baktı. Onun o keskin, ısırmaya can attığım çenesini izlerken, "Beni öpmenden hoşlanmıyorum," diye saçmaladım. Hem de çok büyük saçmaladım.

Allah beni kahretsin! Bokunu çıkardım!

Cevabımın aniliğinden mi yoksa absürtlüğünden mi bilinmez, Felix Harold dehşete düşmüş görünüyordu. Onu haksız bulamazdım.

Ancak dehşeti bir dakikadan az sürdü. Dudağının bir kıyısı bilge bir tavırla yukarı kıvrılırken güçlü omuzları gülüşüne inat bir gerginlikle yükseliyordu.

"Yalan söylüyorsun. İstemesey-"

Çenemi kaldırarak beni yalancıya çıkaran adama gururlu bir bakış attım. "İstemiyorum," diyerek lafını böldüm. "Karşılık vermem, anlık olarak nefsime yenilmemdendi. Bir daha beni izi-"

Bu sefer o sözümü kesip, "Hâlâ yalan söylüyorsun, Çilli," dedi. "O gözler öpülmekten asla şikâyetçi durmuyordu."

"Bay Felix, iznim dışında beni öptünüz. Bu tacize giriyor."

Son cümle ağzımdan çıktığı an dilimi ısırdım. *Allah beni kahretsin!* Bunu nasıl söylemiştim? Ortada bir taciz olayı bile yokken nasıl iğrenç bir suçlamayla zan altında bırakmıştım onu?

Alnındaki damarlar belirginleştiğinde, ne kadar ileri gittiğimi bir kez daha anladım. Yeşil gözleri ölümcül, ateşten bir zindan gibiydi ve içine baktıkça yandığımı hissettim. Soğuk hislerim, alevli gözlerle temas halindeydi.

Bana doğru tehditkâr bir suretle eğilirken kaşlarını inanılmaz bir sertlikle çattı. Gördüğüm adamın görünmeyen yüzüyle tanıştım.

Diktatör Felix Harold bu muydu?

"Söylediklerine dikkat et, Berna. Seni asla taciz etmedim."

Biliyorum. Her şey ikimizin isteği dahilinde oldu.

Özür dilerim, Felix.

Dişlerini gıcırdatarak, "Son söylediklerini geri al!" diye hırladı.

Emri veren adama uyarsam eğer geri adım attığım için bir daha durmayacaktı.

"Düşüncelerim değişmeyecek, Bay Felix."

"Hâlâ yalan söylüyorsun," dedi sessizce. "Amacını çözemiyorum ama bunu sakın yapma!"

"Olan şey-"

Sözümü bir kez daha kesti. Fakat bunda çaresizlik sezdim.

"Canım sıkkın bir şekilde şuraya çıkarsam borsa düşer!"

"Umurumda değil, Felix."

Ona cevap verme hakkı tanımadan, yanından ayrılınca, sırtımı döven sesi çok geçmeden duydum.

"İyi o zaman, piyasanın amına koyalım!"

Kur artısı ve eksisi ona yansır, gergin Felix Harold'ı uyandırırdı. Bunu daha önce de görmüştüm. Evimde, evimizde. O zamanlar sebeplerini bilmiyordu ama şimdi biliyorduk.

Kasten yaptığım bir şey değildi. Kerem'in söyledikleri beni altüst etmişti. Adamın hayatında isteyip de alamayacağı kadın yoktu. Beni ne yapabilirdi ki? İlk amacı ailesinin ismini koruyup basına malzeme vermemekti. Benim de herkesten gizli yaşadığımı bildiği için temiz iş istiyordu.

Onun başını ağrıtmazdım. İkimiz de bir açıdan birbirimize benzediğimiz için sorun yaşamazdık. Yatağını birkaç hafta ısıtacaktım, daha sonra arkasına bakmadan gidecekti. Ben de sanki hiçbir şey yaşamamışız gibi ardından bakacaktım.

Kalbimi ve onurumu kırardı bu.

"Ne halt yersen ye, Felix Harold. İstediğin cevabı sana vermeyeceğim."

İrtibatımızı bu saatten sonra kestim. Onu dev organizasyona doğru giderken izlemedim. Ardından bakmayı kendime yediremediğim şu günlerde güçsüz kalacağım hiçbir etken istemiyordum.

Salona girdiğim gibi yerimi aldım. Kerem kürsünün biraz dışında bekliyordu. O bu durumlarda tecrübeli olduğu için ters giden bir duruma hemen müdahale edecekti. Bana öğretmek istedikleri de kriz yönetimiydi.

"Amına koyayım, bunun suratı niye asık?"

Muhabirin sorusunu duymazlıktan gelerek kürsüye çıkan Felix'i izledim. Flaşlar deli gibi yüzünde patlıyor, sorular havada uçuşuyordu. Muhabirlerin sakin olduğunu ve söz hakkı aldıktan sonra konuştuklarını bilirdim ama buradaki görüntü yanıltıcıydı.

Felix'in sağında dev bir ekran kurulmuştu. Siyah ekranda borsa verilerini anlık olarak canlı izliyorduk. Hisse senetlerinin yükselişini, siyah ekranda değişen verileri yabancı bir gözle izliyordum. Bu konuda hâlâ fazlasıyla bilgisiz ve yetersizdim.

Gazeteciler ve arkadaki konuklar o verileri çok iyi biliyordu. Gözler bir Felix'in bir veri takibinin arasında gidip geliyor, Felix Harold'ın konuşacağı an bekleniyordu.

Yine korumalarından temiz onayını almıştı. Nihayet konuşmaya başladı.

"Günaydın," derken hissiz, düz ve biraz öfkeli göründü.

Abarttığını düşündüğüm bir şeyle yüzleştim. Piyasanın içinden geçtiğini söylerken şımarıklık etmiyor, bana gücünü satmıyordu. Zaten buna ihtiyacı da yoktu.

Gözler dev ekrana sabitlenmişti. Gazetecilerin yaylım ateşi gibi soruları veriler değiştikçe peş peşe geliyordu. Yeşil çizgiler kırmızı çizgilerle yer değiştirdiğinde, sayılar düşmeye başladığında salonun arka tarafından derin bir mırıltı koptu.

Patlayan flaşlar ve muhabirlerin sorusu bastırsa da duymuştum. Felix dışındaki her noktayı izliyor, tepkileri zihnime kaydediyor ve değerlendirme yapmak üzere heybemde saklıyordum.

Felix Harold resmen söylediği şeyi gerçekleştirmişti.

Borsanın düşüşü, Felix'in durgun ifadesiyle aynı oranda hareket ediyordu. Ön protokolde oturan resmi kurum davetlileri gerginlikten hareket etmiyor, kürsüdeki adamı izlemekle kalıyordu. Gerginlik güçlü bir enerji dalgası gibi salona yayılarak herkesi abluka altına aldı. Sorulan sorular yavaş yavaş kesilmeye başladığında Kerem'in gergince kıpırdanmaya başladığını ve terlediğini fark etmiştim.

Felix sakindi. Hatta buz gibiydi.

Basın toplantısı beklediğimden çok daha kısa sürdü. Felix beklemeden, bir dünya orduyla salondan ayrılırken muhabirler, "Adam en pahalı iyi günler mesajını götümüze sokup gitti," diyerek kendi aralarında konuşuyordu.

Sessizce yanlarından uzaklaştım.

Felix Harold borsa piyasasını kötü bir şekilde etkiledikten sonra her-

keri suratı asık, işlerini halletmeye gönülsüz bir ruh haliyle geri göndermişti.

Aşınya kaçtığımı düşünsem de haklıydım. Uzaklaşmamız gerekiyordu. Onun metresi veya hayat kadını olmayacaktım. Bu benim ahlakıma terstı.

Gergin patronumu gün içinde görmedim. Şirket çalışanları onu görmemeyi yeğliyordu. İlk defa çalışanlarını bu kadar korkmuş olarak görmüştüm.

Bunun sebebi ben miydim?

Ona tacizci, dedin!

Önce kapı şifresi, daha sonra da tacizci iftirası.

Meraklı bakışlardan ve sorulardan beni kurtaran şey Bay Frank'ın beni Fahrettin Bey'in yanına göndermesi olmuştu. Hindistan'daki şirketleri için proje araştırmasına katılmam istenmişti.

Sabah olaylı başlayan günüm yine gece mesaisine kalmamla son bulmuştu. Vücudum ve beynim iflas eşiğine geldiğinde paydos vermiş, koşarak nihayet evime gitmiştim. Yıkandıktan sonra uykulu gözlerle yatağıma koştum ve nihayet istediğim derin uykuya daldım.

Sabah kimse aramadan uyanmak bana farklı bir enerji vermişti. Dünün gerginliğinden sonra bugünü biraz daha olaysız geçireceğimize inanıyordum. Bedenimdeki yorgunluğu atmak ve zihnimdeki düğümü çözmek için kısa süreli bir koşuya çıkmıştım.

Eve geldiğimde terim soğumadan suyun altına girdim. Kaslarımın çözüldüğünü hissettikçe kendimi daha iyi hissetmiştim. Belki de Felix'i kendimden uzaklaştırmayı başardığım için böyle hissediyordum. Ya da yine kendimi kandırıyordum.

Giyinmeden önce kahvemi hazırladım. Demlenmesini beklerken, odama girip hazırlandım. Tam beş gündür Felix evde değildi ve Bedir'le kalıyordu. İkisinin aynı evde bulunmasını düşünmediğim anlar nadirdi. Anlaşacaklarına inansam da aksi beni üzerdi.

Dolabımdaki tüm lüks çanta ve ayakkabılar halamın hediyeleriydi. Zevkli bir kadın olmasının yanı sıra benim zevkimi de biliyordu. Ne zaman çocuklarıyla veya sadece enişteyle bir yere seyahat etse geri dönüşünde marka bir çanta veya -spor, klasik, topuklu fark etmeksizin- bir ayakkabıyla dönüyordu.

Kıyafetlerime çok karışmasa da giyim kuşamım onun görüşüne hiç uymadığından çok nadir kıyafet alırdı. Yine de dolabımı böyle zengin zevklerle doldurduğu için ona minnettardım.

InfoTech veya HRL FAM GROUP'a çok göze batmayan ama seçici

parçalarla giden bir kadın profili sunuyordum. Bu da benim için önemliydi.

Siyah, parlak deri *Christian Louboutin* bugünkü tercihimdi. Kombinimi on bir santimlik *stiletto*'ya göre yapacaktım. Biraz karıştırmak zorunda kaldığım dolabım, seçimlerim tamamlandığında eski halini aldıktan kapanmıştı.

Bugünkü tercihim askısız, leopar bir elbiseden yana oldu. Streç elbise yine istediğim gibi tüm kıvrımlarımı sarmıştı. Korse elbise, zaman zaman rahat hareket etmemi engellese de artık alışmıştım.

Siyah, deri küçük çantayı da eklemiştim. Saçlarımı toplamayı severek de bugün iri dalgalar halinde şekil vermeyi tercih etmiştim. İddialı bir makyajla bütünleştirdikten sonra artık hazır bir şekilde odamdan çıktım.

Çantamı ve dosyalarımı doldurduğum evrak çantamı aldım. İş çıkışı alışverişe gidip birkaç parça almak istiyordum. Özellikle istediğim iki üç tane *stiletto* vardı ve onlar tükenmeden kapmalıydım.

Çift mesaiye kaldığım günler için ek primlerimi almıştım. Sabahın ilk saatlerinde hesabıma paranın yattığına dair bildirim alıyordum. Fahrettin Bey'in ofisinde mesaiye kaldığım için ek prim de almıştım.

İnsan hakkı yememek böyle bir şeydi.

Kahvemi fincanıma doldurdum, sıcak kahvenin boğazımı yakmasının zevkini gözlerim kapalı yaşadım. Ancak gözlerimi kapamamla Felix'i merak eden yanım yeniden zuhur etti.

Dün çok fazla ileri gitmiştim. Bugün bir bahaneyle odasına girip gerçekten özür dilemem gerekiyordu. Sağlam bir özrün beni beklediği aşikârdı. Zira daha şifreyi değiştirmenin özrü de vardı.

Felix benim için adına kiraladığı evde bile kalamıyorken ben ona demediğimi bırakmıyordum.

Allah'ım, ikizler burcu muyum ben? Venüs'üm, Satürn'üm, ayım, yıldızım, yükselenim ikizler mi? Ne oldu bana böyle? Neden bir anım diğer anıma uymuyor ve kendim gibi davranmıyorum?

Oysa yükseldiğim tek şey uzun boylu, yeşil gözlü, yakışıklı bir bok kandı.

Öpücüğüne karşılık verdin.

Evet, Felix sevici, karşılık verdim.

Tamam, onun kadar ben de hatalıydım. İkimiz de hatalıydık. Dünkü suçlamamdan sonra Felix asla adım atmazdı. Onu dün çirkin bir suçlamayla kırmış, arkamı dönüp gitmiştim.

Senem'le uyuşmayan telefon trafiğimizi bozmak için ona mesaj attım. Müsaitse işe gitmeden beni aramasını istedim ama uyanmamış bile ola-

Nilüfer

Henüz yedi olmamıştı, bu saatte gelecek tek bir kişi vardı.

Belki de kıyafetlerini almaya gelmişti. Konuşmadığımız için beni aramak yerine kendisi gelmiş olabilirdi. Fakat yeni şifreyi bilmesine rağmen neden kapıyı çalmıştı? Kaygılanmamaya gayret ederek, gözden kontrol etmeden kapıyı açtım.

Yanılmadığım, tebessüm eden Felix Harold'ı gördüğüm garip bir sabah yaşadım. Daha ilk saatlerimde, olaysız geçeceğine inandığım bir saatte...

Gelişi nedense sorun getirecekmiş gibi hissediyordum.

"Salamun aleğkum."

Ha?

"Günaydın," diye gevelediğimde az önce yanlış duyduğumu sandım. *Felix ne dedi?*

"Ve alağkum selam, Berna." Beni düzelttiğinde, başını olumsuz yönde salladı. Kendi kendine konuşur gibi, "İnsan, insandır işte," diye mırıldandı.

Sabah hızlı başlamıştı ama Felix'le baş döndürücü geçiyordu.

"Kimsin sen?" diye sordum dehşetle.

"Ne?"

"Bedir Aslan Harold mı? Yoksa Felix Akgün mü?"

"Görmek istediğin adam," dediğinde bana döndü. "Özlediğin adam."

Duyduklarımı hazmedemezken yeni bir şok dalgası bedenimi esir aldı. Daha birkaç saniye öncesine kadar *asla yüzüme bakmaz*, dediğim adam karşımdaydı, gülüyordu ve benimle uğraşıyordu.

Felix gerçekten benimle oynuyor olabilir miydi?

Allah'ım, çıldıracağım.

"Dün cevabımı verdim," dedim aniden. Kapıyı cevabımla beraber çarparak kapamıştım. Kişilik sorunları yaşadığımı düşündürten bir şey daha yapmıştım.

Aptal! Özür dileyecektin.

Dilemeyeceğim.

Dileyeceksin.

Bence benimle oynuyor.

Harika iç sesimle kavgam yine tezahür etmiş, allak bullak zihnimi puslu vadime uçurmuştu. Bu adamın yörüngesine girdiğim an nasıl dağılabildiğime asla anlam veremiyordum.

Felix'in dudakları kıvrılsa da gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Dünkü Berna'yı tanımıyorum. Gerçek Berna şu an karşımda olan kadın," dediğinde bana doğru yürüdü.

Yeşil gözleri arzuyla tenimde gezindi. Her kıvrımımı inceledikçe yeşil rengin siyaha dönüşüne tanıklık ettim. Çehresindeki ifade daha önceler gördüğüm ve tıpkı şimdiki gibi hoşlandığım bir anlam taşıyordu fakat aynı zamanda korkutuyordu.

Beni tutkuyla isteyen Felix bakışlarıydı.

"Bugün vahşi tarafından uyanmışsın," dedi lezzetli bir şeye bakar gibi. "Tam istediğim gibi."

"Tam istediğin gibi mi?"

"Son bir deneme yapacağım."

Siktir! Ne olduğunu biliyorum.

"Ne? Ne denemesi?"

"Atıştırmalık meselesi."

"Felix, hayır!"

"İstemezsen tokadı basarsın."

Berna Önder'in o tokadı asla basmayacağını, kaçmak istese de bir adım bile atamayacağını ve öptüğü an onun boynuna adayacağını biliyordu. Felix Harold beni hemen çözmüştü.

Asla esrarengiz bir kadın olamamıştım.

Hani seni kullanmasına izin vermeyecektin?

İç sesime cevap veremedim zira siyah makosenler, sivri uçlu topuklumun ucuna çarpana dek durmadı. O makosenlerin sahibi güçlü bedeniyle üzerime doğru eğildiğinde sesim çıkmadı.

"Sen de istiyorsun."

Tenime bir âşığın dokunuşu gibi bir ses çarptı.

Günah gibi gelen o ses.

Hayır, bizzat günahın baş meleğiydi.

Bana cehennem kapılarını sonsuza dek açık bırakacakmış gibi bakıyordu.

Telefonumun zil sesi şehvetin yoğunlaştırdığı sessiz anımızı böldüğünde irkilerek yerimden sıçradım. Felix bir milim bile kıpırdamadı. Hâlâ gözlerime bakıyordu.

Telefon ekranında parlayan ismi görünce uzaklaşmak istedim ancak Felix belimden kavrayarak beni sıcak vücuduna hapsetti. Cevaplamam gereken bir halam vardı. Bu saatte araması demek, kıyamet çanlarının çalması demekti.

"Felix," diye inledim. "Halam."

"Seni öpmemi istiyorsun çünkü sen de sevdin bunu," derken çaresizliğimi görmüyordu. Kafayı bana takmış bir manyak gibi davranarak bütün fabrika ayarlarımla oynuyordu.

Dibimdeydi. Bir milim uzağımda, nefesi yüzüme çarparken gözlerini dudağım ve gözlerim arasında gezdiriyordu. Yine aradığını bulmuştu. Burnunu boynuma doğru indirdiğinde bedenim otomatikman ona doğru eğildi.

Yapmam gereken bunun aksiydi. *Aptal, Berna!*

Güldüğünü hissettim. Boynuma çarpan sıcak nefesinden anladım. Onu istediğimi anladı. Onu taparcasına istediğimi bir kez daha anladı. Bunu ona hep vermiştim. Vermediğime inandığım zamanlarda bile.

Ondan kaçamayacağımı anlayınca halamı reddetmek için hareketlendim. Kaderin cilvesi bana aksini yaptırarak yanlışlıkla cevap verdirdi ve sonunda zır zır çalan telefonun aramasını kabul ettirdi.

Sınanıyordum.

Yakışıklı bir erkeğin kolları arasında, buna tamamen karşı olan bir kadınla konuşacaktım. Tam da bu haldeyken telefonu kulağıma yaklaştırdım.

"Ha- Hala?"

"Güzelim, son dakika haber verdiğim için özür dilerim. Birazdan uçağımız kalkacak. Babaanneni de aldım, geliyoruz. Seni çok özlediği için bir haftalığına yanma gelmek istiyor."

Halama cevap vermek için dudaklarımı araladığımda, Felix Harold elimdeki telefonu alıp, duvara monteli dresuarın üstüne atarak bütün ilgimi kendisine verdi ve sonunda yapmak istediği şeyi yaptı.

Dudağımı rehin aldı.

Bu saatten sonra da hiçbir şey umurumda değildi.

Çünkü sıçmıştım!

Duzenleme
Ny.ozlem

11
Kirli Oyunlar

Aşırı sakin bir sinir krizi geçiriyordum.

Berrak bir suda huzurla yüzüyormuş hissini veren Felix'in varlığıydı, belki de beni bu krizden usul usul döndüren de oydu. Kopan her kıyametten nasipleneceğimi bilsem de güçlü kolların arasında ve lezzetli dudakların temasında erimeyi seçiyordum.

Dudakları sinir krizime yazılmış bir reçete gibiydi ve ben kullanmak istiyordum.

Kollarımı boynuna dolağımda Felix Harold güçlü kollarıyla beni kucakladı, sırtım sert duvara çarpana dek durmadı. Üzerimdeki uzun elbisenin darlığı barikat görevi görüyor olabilirdi ama onu ve sıcaklığını hissetmeme asla engel olamazdı.

Elleri her yanımı gezdi, gezdiği her yerde ateşini bırakarak beni yaktı. Vahşi bir adam tarafından öpülüyordum ama yetmiyordu.

Ondan daha fazlasını istiyordum.

Daha fazla tutkuyu, alevi daha güçlü ateşi, derin arzuyu...

Ağzının içine inlediğimde karşılığı daha sert, daha aç ve daha ihtiraslı bir öpüşme oldu. Beni yutuyordu ama doymuyordu. Beni istiyordu ve alıyordu.

Onu özlemiştim. Onun vahşi arzusuyla şımartılmayı özlemiştim.

Altdudağımı ısırarak bıraktı ve nefes almam için geri çekildi. Bana birkaç saniye bahşettiğini biliyordum. O zaten birkaç saniye dayanabilirdi.

"Tadı nasıl?"

Kupkuru dudaklarımın arasından bir kelime vızıldayarak çıktı.

"Güzel."

"Güzel mi?"

Başımı sallarken dudağımı dilimle yaladım.

"Çok güzel.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dediğinde biraz daha yanaştı.

Vahşi gözleri tehlikeyle parladı.

"Birazcık daha ister misin?"

"Olur."

"Çok lezzetli, küçük bir atıştırmalıksın, Berna," derken burnumun ucunu ısırdı.

Küçük bir kıkırdama dudaklarımın arasından kaçtığında o da gülümsedi.

"Ne oldu?"

"Hiç... Hiçbir şey..."

Bitiremediğim cümle dudaklarının arasında kayıplara karıştı.

Serdiğini karnımda hissettikçe baskısı öpüşüyle beraber büyüyordu. Bu adam doyumsuzun tekiydi ve beni kendine benzetmek üzereydi. Tükeniyordum ama yeniden hayat buluyordum.

Daha fazla...

Daha fazla...

Daha fazlasını istediğimi anladı. Beni tatlı iniltilerle coşturdu ve dudaklarımdan yanağıma, boynuma doğru tehlikeli bir yolculuğa çıktı. Öpemediği her noktayı damgaladı.

Benimsin, der gibiydi.

Yalnızca benimsin!

Ensesindeki saçları çekerek onu durdurdum. Durdurmazsam kollarının arasında orgazma ulaşacaktım ve bunu sadece öperek başaracaktı.

Boynumu son kez öptü. Tenimi acı yalvarışlarla yalnız bırakarak alnını alnıma dayadı. Bir süre öylece kaldık. Bir süre nefeslerimizin birbirine karışarak dinmesini bekledik.

Küçük bir yutkunuşun ardından, "Halam geliyor," diye mırıldandım.

Anlamadığı için kaşını yıkarak, "Ne?" diye söylendi.

"Halam uçakta, buraya geliyorlar."

Midem kaygıyla kasılmaya başladı. Felix'in öpücüğüyle donan beynim belki de tekrar işlevsel hale gelmiş ve asıl sorunumu gözler önüne sermişti. Ama hâlâ sakindim.

Bu normal değil.

Anlıyorsunuz, değil mi?

"Peki, iyi misin? Seni pek sakin görmezdim," derken beni görmek için kırışını biraz gevşeterek omzunu geri çekti ve yüzümü endişeli ifadesiyle inceledi. "En azından henüz sakinsin."

Sesindeki tedirginlik, içimdeki kırgın kadını okşadı. Benim için endişelenen bir adam görmek güzeldi.

Buruk bir tebessümle ona katıldım.

"Ben de anlamadım."

Bedir'in beni kurtaracağını bildiğim için miydi yoksa Felix'in yanımda olmasının rahatlığı mıydı? Şu an evi ayağa kaldırmam gerekirken hoşlandığım adamın kollarında gördüğüm ilginin sarhoşluğuna kapılıp yordum.

Sakindim, telaşsızdım. Garip ve yanıltıcıydım.

"Peki, nereden çıktı bu?"

"Bilmiyorum," dedim sağ omzumu silkerek. "Henüz haberim olmadı."

Omuz hareketim bakışlarının omzuma kaymasını sağlayınca gözleri çıplak tenimde ilgiyle gezindi. Omzumu başparmağıyla okşarken, "İyi misin?" diye sordu.

Sakin kalmamı tuhaf buluyordu çünkü bana iyi geldiğinin farkında değildi.

"Sanırım iyiyim."

"Ne kadar süre burada kalacak?"

Yeşil gözlerinin sıcağı içimde buzdan endişeler oluşmasını engelliyordu. Sanırım ona kapıldığım için halamın ve babaannemin gelişini gözümde büyütmüyordum.

"Bilmiyorum," dedim açıkça. "Aslında halam kiracımın evde olmadığını sanıyor. En son burada olmadığını söylemiştim. Tek olduğumu bildiği için geliyor. Babaannemi de getiriyor."

Onu burada istemiyordum. Kimseyi bu evde istemiyordum. Felix Harold dahil. Onu çok istesem bile aynı evde yaşama fikri şu zor günlerimde razı olacağım bir şey değildi. Bir parça huzura, sessizliğe ve diğer zamanlarda Felix'e ihtiyacım vardı.

"Burada kaldıkları sürece yukarı çıkamam, öyle mi?"

Mahcubiyetim yanaklarımı yaktı, bir parça pembelikle dudaklarımı büzerek af diledim.

"Özür dilerim."

Gözleri dudaklarıma kaydığında, tatlı bir gülümseme dudaklarından tüm çehresine yayıldı. Sanırım beni daha tatlı bulmuştu.

Aman Allah'ım, bu adam fabrika ayarlarımı sıfırlayarak kendi kurallarına göre yeniden şekillendiriyor!

"Belki arada aşağı inersin, olmaz mı?" diye sordu üstünkörü bir ilgiyle.

Bedir'in Aslan Akgün'ün evine, gizli gizli kaçamak yapan âşıklar gibi.

"Bedir Efendi ikimizi böyle görürse bizi yer."

Kaşlarını hiddetle çattı.

"Hayır, seni yemesin."

Paylaşmayı sevmiyor.

"Tamam, seni tek yesin."

"Onun yerine ben seni yerim."

Gülümsedim. İçimden geldiği ve beni mutlu ettiği gibi. Tüm çıplaklığıyla ve tüm gerçekliğiyle kabul ettim. Evet, beni yiyordu. Hayatımda asla yapmam dediğim şeylerin neredeyse çoğunu bu adamla tanıştığımdan beri yapıyordum.

Bazı haller mecburiyet, bazı haller keyifti. Hatta benim kendi irademle seçimimdi.

Mesela onu öperken veya o güçlü omuzların üstündeki yakışıklı yüzü seyrederken, keskin zekâsının sonuçlarına zevkle katlanırken, gerçek bir erkek oluşuyla övünürken, o kaymak gibi teninde dalgalanan kaslarını dikizlerken...

Asıl konumuz bu değildi tabii. Gölgede kalan, dağınık sayılan bir belirsizlik istemiyordum. Biz birbirimize şeffaf olmadığımız sürece bir ilişkide bulunmazdım. Felix Harold beni tanımadan gelmişti ama ilk öğrenmesi gereken şeylerden biri buydu.

Beni sarmalayan ve düzenli aralıklarla öpen Yunan heykelimle nasıl ciddi konuşacağım muammaydı ama taşların kesinlikle yerini bulması gerekiyordu.

Tırnaklarımın ucunu omuzlarına batırırken, "Felix..." dedim. Tedirginlik beni çok hızlı avlamıştı.

"Evet, Çilli?"

Çillerimin sayısını biliyordu. Altdudağımı, hatırladıklarımın etkisiyle ısırdım.

"Nasıl olacak? Yani bu sadece böyle mi devam edecek? Sen sadece istediğinde öpeceksin ve bu kadarıyla sınırlı mı kalacak?

"O tatlı beyninde neler kurdun? Bana açık ol, *Micetta*."

Bana açık ol. Evet, istediğim buydu.

"En hassas noktamı okşadınız, Bay Harold."

"Nedir?"

"Şeffaflık!"

Araştırmacı gözleriyle sözlerimi tarttı.

"İlişkimizde şeffaflık istiyorum. Dürüstlük ve sağlam bir iletişim. Bunlar yoksa ben yokum," dedim kesin bir tavırla. Sonda söylenecek kriteri başta söylemek avantaj mıydı yoksa dezavantaj mıydı biraz sonra öğrenecektim.

"Seksi bir kadının çizdiği sınırlara bayılırım."

Lafı dolandırmadan bir şeyleri çözüme ulaştırmak istiyordum ki kar-

Paylaşmayı sevmiyor.

"Tamam, seni tek yesin."

"Onun yerine ben seni yerim."

Gülümsedim. İçimden geldiği ve beni mutlu ettiği gibi. Tüm çıplaklığıyla ve tüm gerçekliğiyle kabul ettim. Evet, beni yiyordu. Hayatımda asla yapmam dediğim şeylerin neredeyse çoğunu bu adamla tanıştığımdan beri yapıyordum.

Bazı haller mecburiyet, bazı haller keyifti. Hatta benim kendi irademle seçimimdi.

Mesela onu öperken veya o güçlü omuzların üstündeki yakışıklı yüzü seyrederken, keskin zekâsının sonuçlarına zevkle katlanırken, gerçek bir erkek oluşuyla övünürken, o kaymak gibi teninde dalgalanan kaslarını dikizlerken...

Asıl konumuz bu değildi tabii. Gölgede kalan, dağınık sayılan bir belirsizlik istemiyordum. Biz birbirimize şeffaf olmadığımız sürece bir ilişkide bulunmazdım. Felix Harold beni tanımadan gelmişti ama ilk öğrenmesi gereken şeylerden biri buydu.

Beni sarmalayan ve düzenli aralıklarla öpen Yunan heykelimle nasıl ciddi konuşacağım muammaydı ama taşların kesinlikle yerini bulması gerekiyordu.

Tırnaklarımın ucunu omuzlarına batırırken, "Felix..." dedim. Tedirginlik beni çok hızlı avlamıştı.

"Evet, Çilli?"

Çillerimin sayısını biliyordu. Altdudağımı, hatırladıklarımın etkisiyle ısırdım.

"Nasıl olacak? Yani bu sadece böyle mi devam edecek? Sen sadece istediğinde öpeceksin ve bu kadarıyla sınırlı mı kalacak?

"O tatlı beyninde neler kurdun? Bana açık ol, *Micetta*."

Bana açık ol. Evet, istediğim buydu.

"En hassas noktamı okşadınız, Bay Harold."

"Nedir?"

"Şeffaflık!"

Araştırmacı gözleriyle sözlerimi tarttı.

"İlişkimizde şeffaflık istiyorum. Dürüstlük ve sağlam bir iletişim. Bunlar yoksa ben yokum," dedim kesin bir tavırla. Sonda söylenecek kriteri başta söylemek avantaj mıydı yoksa dezavantaj mıydı biraz sonra öğrenecektim.

"Seksi bir kadının çizdiği sınırlara bayılırım."

Lafı dolandırmadan bir şeyleri çözüme ulaştırmak istiyordum ki kar-

şımdaki adam açıkça ifade etmeyi savunarak, bana bilmeden yardımcı oluyordu. Fakat sırnaşırken ciddi bir şey konuşmak ve çözüme kavuşturmak zor gibi görünüyordu.

Önceliklerim vardı. Mesela Felix bana ne gözle bakıyordu? Arkadaşıyla arasında gerçekten bir şeyler var mıydı? Aileleri onların evlenmesini istiyor muydu?

"Rayne... Onunla evlenecek misin?"

Sorum beni bile şaşırtmıştı. Siktir! İlk soracağım şey bu değildi. Allah kahretsin ki bunu sormayacaktım. Avurtlarımı fark ettirmeden, sıkarken utancımı gizlemek için hayatımı ortaya koydum. Ben netliği savunurken düşük bir özgüvenle karşısında kıvranan kadın profili çizmeyecektim.

Geri dönüşü yoktu. Bir bok yemiştim zaten.

"Nasıl?" derken araştırmacı bakışları sorgulamayı ağırladı. "Bir saniye, sen arkadaşımı nereden tanıyorsun? Beni mi araştırdın yoksa?"

Bunu yapmamıştım. Dolaylı yoldan, ilk elden değil... *Of, siktir.* Kendi kendime araştırmamıştım, sadece laf arasında bir şeyler öğrenmiştim.

"Tabii ki araştırmadım. Hakkında bildiklerimin sınırları dudağını uçuklatır..."

Keyifli bir kahkaha dudaklarından kopup bana çarptığında, sözlerim cılız bir acıyla havada asılı kaldı ve dudağıma doğru yanaşan sıcak nefesle yıkıldı.

Yanaşmaya çalışan adamın öpmesine izin veremezdim. Hâlâ çözülmeyen noktalarımız vardı.

"Hey! Rakibim dişli çıktı."

Bundan utanmadım. Felix Harold hayatını idame ettiremeyen bir kadın görebilirdi ama özel hayatımda bu durum asla onun düşündüğü veya düşüneceği gibi olmazdı. "Rakibinin dişli olduğu konusunda sana katılsam da yanılıyorsun," dedim çabucak. "Seni araştırmadım. Sadece seni hiç eve kadın atarken görmedim. Belki de o sevgilindir diye düşündüm. Ama eğer dedenden dolayı... Yani verilen ültimatomdan dolayı magazine düşmemek için benimle olmaya çalışıyorsan Felix Harold, gözünün yaşına bakmam, seni vururum!"

Beni anladığından emindim. Emin olmak istedim.

"Yani seni tek gecelik zevklerimden biri olarak düşündüğümü mü düşündün?"

Başımı salladım. Acıydı ama onu gönülsüzce onayladım.

Gözleri arzu kıvılcımlarıyla parlayarak yeşilin en tehlikeli ahengini gözlerime resmetti. Sanırım arzulanmanın dibini sıyıracaktım ve bu ateşli adamla hayatım boyunca şımarmadığım kadar şımaracaktım.

"Seni yatağa atıp sabaha kadar becermek istiyorum. Bilmen gereken bunu tek bir geceyle sınırlı bırakmayacağım."

Bir tutam sersemlik, sağlıklı düşünen yanımı baltaladı.

"Yani her gece mi istiyorsun?"

"Dayanabilirsen her gece isterim," diyerek göz kırptı. Vahşi, güçlü, aynı zamanda fazlasıyla talepkârdı.

O derece sert veya büyük müydü? Belki de acımasızdı.

Acımasız, sert bir boğa...

Kafamı hızla salladım, konu bu olmamalıydı. Beni neden öptüğünü ve bunu ne için sürekli istediğini öğrenmeliydim.

Kafanı karıştırmasına izin verme, Berna!

Felix'in delinin teki olduğumu düşünmesini göze alırsam kendimi tokatlayıp toparlanmamı sağlayabilirdim tabii. Hoş, pek gerek yoktu. Daha önce bunu yaptığım için birkaç tahtamın eksik olduğunu muhtemelen düşünüyordu.

"Felix, uğraşmayı bırak," diye ikaz ettim. "Sana ciddi bir soru sordum. Sen benden tam olarak ne istiyorsun?"

"İstediğim sensin," derken belimi kavrayışı sertleşti. "Berna, senden hoşlanıyorum. Bu kapıda karşılaştığımız an başladı her şey. Aynı duygulara sahip olduğumuzun farkındayım. Öyle olmasa..." Dudağımın kenarına küçük, neredeyse hissedilmeyecek kadar nazik bir öpücük bıraktı. "Bunların hiçbirinin olmasına izin vermezdin."

Nazik öpücük dudaklarıma dokunduğu an ateşli bir öpücüğe dönüşerek beni sorduğum her şeyi unuttuğum bir arzu girdabına sürükledi. Bütün dünyama hâkim olmasını yadırgamak yerine sessizce kabul ediyordum.

Tehlikedeyim.

"Senden istediğim şey şu," dedi nefes nefese ayrıldığımızda. "Duygularımızı birbirimizden saklamadan bir ilişki sürdürmek ve gidebildiğimiz yere kadar gitmek."

Ağzımın içinde kıkırdadım.

"Yani bana çıkma teklifi mi ediyorsun?"

Yirmi birinci yüzyılda *flört edelim*, demek yerine adam gibi çıkma teklifi eden bir milyarderle karşılaştığıma inanamıyordum. Ben çıkma teklifinin yüzyıllar önce kaldırıldığını sanmıştım.

"Sanırım onu yaptım." Burnundan güldü. "Flört etmek istersen ona da açığım."

"Sen bana kimin duasısın acaba?" derken, hissettiğim duygu seline kapılmadan son sözlerine odaklandım. "Hayır."

"Güzel. Tekeşliliği savunan bir adamım, benim olan yalnızca benim dir. Yakın arkadaş, efendiler dahil hiçbir fazlalığı kabul etmiyorum."

"Konumuzun..." Önemli konuşmamın ortasında çalınan zil beni bölmeyi kalmamış, bizi alevden kaçar gibi birbirimizden de aynı saniyede itmişti.

Gözlerimiz giriş kapısına merakla kaydı.

"Birini mi bekliyordun, Felix?"

"Hayır, Levi servis çalışanı olmayı kabul etmediği için gelmez."

Aman ne komik!

"Bedir Efendi'yi beklemiyoruz," dediğimde yavaşça kapıya ilerledim. Her ihtimale karşılık gözden kimin geldiğini kontrol ettiğimde, Nuriye teyzeyi ve arkasında dikilen iki kadını gördüm.

Yuttuğum çığlık kapıdan koşarak, uzaklaşıp Felix'e varmamla devam etmiş ve kolundan kavradığım adamı açıklama yapmaksızın odama kadar sürükleyip içeri itmemle son bulmuştu.

O bana şaşkın gözlerle bakarken kapıyı kapadım. Buna çok sinirlene necekti.

Giriş kapısına geri döndüğümde neler olabileceğini kafamda hızlıca tarttım. Felix'i içeri girerken görmüş olsalardı kapıyı daha erken çalarlardı. Kötü bir şey olsa zile bir kere basıp bekliyor olmazlardı.

O halde üç kadın sabahın köründe kapıma neden dayanmıştı?

Ben düşüncelerle ve ihtimallerle cebelleşirken kapı sabırsızca bir kez daha çaldı. Bir numaralı gözcüm uzun bir aradan sonra sahalara dönmüştü ve nihayet evime teşrif etmişti.

Kapıyı açtığımda nötr bir ifade takınarak onlara tebessüm ettim.

"Nuriye teyze?"

"Hayırlı sabahlar, kızım."

"Hayırlı sabahlar. Hayırdır inşallah?"

"Kızım, babaannenler yolda."

Minik bilgiyi omzumdan itekleyerek vermiş, beni yolundan çekmek için elinde tencerelerle içeri rahatlıkla girmişti. Arkasından giren yaşlı iki kadın bana başıyla selam verip peşine düştüğünde şaşkınlıkla tökezledim.

Felix içeride kaldı.

Nuriye teyzenin sesi çok uzaklardan geliyordu. Aynı evde, aramızda birkaç adımlık mesafe olmasına rağmen ne dediğini asla anlamıyordum. Sabah sabah bu tantanayı çektirmeye hiçbirinin hakkı yoktu.

Halamın evi olsa bile.

Arkamda kalan bülbüle nihayet döndüm ve şakıdığı her şeye mecburen kulak verdim.

"Aslında dün bana söyledi, sürpriz yapacaklardı. Biz de sürprize göre hazırlık yaptık ama dün gece Bedir Aslan'ım *olmaz öyle şey, kız çalışıyor, sen yine de haber ver*, dedi. Haber verecektim de geç oldu, gelemedim. Ben tüm hazırlığı yaptım. Sen işine git, kuzum. Ben evi hazırlarım."

Felix odamda rehin olarak tutulacak, onlar evi çekip, çevirirken ben işyerime gidecektim, öyle mi? Felix'le kiracı olarak kaldığımız evde başka insanların hayatımızı darmaduman edişine izin veremezdim.

Allah'ım, ben çok sevdiğin hangi kulunun ahını aldım da hayatım bir türlü düzene giremiyor?

Derin bir soluğun ardından, "Nuriye teyze," dedim.

"Maşallah, kızımız da çok güzelmiş. Her akşam eve gelirken görüyordum."

Adını bilmediğim kadın reklam arası verince, bunaldığımı göstermemeye özen göstererek derin bir nefes daha aldım.

Beni her gece görüyor muydu yoksa dikizliyor muydu? Sakin kalmaya çalışıp teşekkür ettim.

"Nuriye teyz-"

"Bekârsın, değil mi yavrum?"

Sözüm bir kez daha kesildi. Beni alıcı gözüyle baştan aşağı süzen yaşlı kadına bakarken kafamı duvara vurmak istedim.

"He. Bekâr, bekâr. Senin yeğeninle tanıştıralım. İsmet iyi çocuktur," dedi adını bilmediğim diğer kadın. "Yavrum, bir kahve için. Randevunuzu hemen ayarlayalım da siz görüşün, olur mu? Yeğeni Dalaman Havalimanı'nın ortaklarından biri. Sen-"

"Nuriye teyze, neler oluyor?"

Sözünü kestiğim için kendimi kötü hissetsem de başka çarem yoktu. Onları dinlersem zamanım gidecek, içeride mahsur kalan Felix'in işleri de aksayacaktı.

"Bak, utandı kızımız," diyen Nuriye teyze mutfağa doğru ilerledi. "Yavrum, babaannen gelecek, halan gelecek. Öyle hazırlıksız mı kalsınlar? Dediğim gibi ben her şeyi ayarladım." İki kadına döndü. "Hatice balkonunu çok özlemiştir. Sofrayı oraya kuralım."

Varlığımı ısrarla hiçe sayan Daltonlar, gölgemden bile şüphe ettirecek kadar beni görmezlikten gelerek, mutfağı arşınlarken huzursuz ve bıkkın bir iç çekişle kafamı salladım.

Ben evden ayrıldığımda da kalmaya devam edecekleri kesinleştiğine göre yapacağım tek şey Felix'in odasını kilitlemekti. Fakat asıl sıkıntı bu evden nasıl çıkacağımızdı.

Bütün özel anıma bodoslama dalan üçlüye söylenerek yukarıya çık-

tım. Burası alt kattan bağımsızmış gibi çok çok nadir geliyordum. Felix'in kokusu hâlâ buralardaydı. Allah yardımcım olsun ama halam bunu kesinlikle anlardı.

Düzenli ve temiz odanın anahtarını arka kilidinden çıkarıp kapıyı kapadım ve dikkatlice kilitledim. Anahtarı çekip katın geri kalanını kontrol ettim. Ona ait herhangi bir eşya aradım ama bulamadım.

O zaten hep derli topluydu.

Aşağı indiğim gibi mutfağa geçtim. Sessiz mutfak, Daltonların hâlâ balkonda olduğuna işaretti. Seslerin oradan gelmesi de büyük avantajdı bizim için. Masada bıraktığım çantayı kaptım. Elimdeki anahtarı içine atarken, Felix'in dresuara fırlattığı telefonu da kaparak odama koştum.

Balkonda durmuş, sofra için ne yapacaklarını konuşan üç kadının gelmemesini ummaktan başka şansım da yoktu.

Kapıyı açtım ve borsa kralımı yatağımda ayak ayak üstüne atmış, telefonunu kurcalarken buldum. En son yatağımda tansiyonu düştüğü için yatmış ve beni öpmek istediğini söylediği için onu tokatlamıştım.

O günün hatırası içimde bir şeyi tetikledi fakat üzerinde durmadım. Yine heyecan ve tedirginlik arasında nefes alamayan bana, Felix'in alışık olduğum sakinliği düşmüştü.

Allah'ım, sakin kalmayı nasıl başarabiliyor?

"Kalk çabuk."

"Gitti mi gözetmenin?"

Sesi duygudan yoksun ve kalındı.

"Hayır."

"Kim sana randevu ayarlıyormuş?" diye sorarken bakışlarını telefonundan ayırmadı. Sesi bir oktav yükselmişti.

"Kimse, Felix. Hadi, çıkalım."

"O kadına çok gıcık oldum."

Ne şüphe! Kıskançlık krizlerini sakin haliyle sürdürerek beni çileden çıkarıyordu. İnanılmaz bir vizyona sahipti bu adam.

Ben pek sakin takılıp bu odada dedikodu malzemesi vermeye gönüllü değildim. Balkondan hâlâ ayrılmayan kadınların sunduğu fırsatı değerlendirerek, elinden yakaladığım adamı kendime çekerek ayaklandırdım. Çekiştirilmeye alışık olmalıydı ki hareketleri garip bir şekilde hafif ve bana uyumluydu.

Odamdan ve evden çıkışımız muhtemelen beş saniye sürmüştü. Arkama bile bakmadan, çıktığım evin kapısını kapatırken, gidişimi bağırarak bildirmiştim.

Felix'in elini bırakmadan mevcut katı üstünkörü kontrol ettim. Nere-

deyse herkesin çıkış saati yakındı, yakalanmamız bu yüzden de olasıydı. Merdivenleri kullanarak aşağı kata indiğimizde etrafı bu defa korkuyla kolaçan ettim. Bedir Aslan'ın kaldığı kat aşırı hareketliydi.

Tüm bu süre boyunca sessizce bana uyan Felix'e, "Şifreyi gir," diye komut verdim. Sevgilim komutumu alarak şifreyi girdi. Ancak onun uyumlu zarafetine ters düşen uyumsuz kabalığım, kapı açıldığı an Felix'i salona doğru itmemle rezil bir hal almıştı.

Görünmez bir el bizi takip ediyormuş güdüsünü, içimden bir türlü sökemediğim korkunç anla birleştirmiş, bu güdüyü kapıyı kapatarak sonlandırmıştım.

Artık güvenli alandaydım.

Sırtımı kapıya yasladım ve gözlerimi kapatıp soluklandım. İçimi kemiren izleniyormuş hissi dinlenmeme fırsat vermeyerek yumduğum gözlerimi açtırdı. Gördüğüm manzara, rezaletimin hangi boyutta olduğunu ben tartamadan göstermişti.

Bedir Aslan'ın ağzı şaşkınlıktan bir karış açılmıştı. Havada asılı kalmış parmaklarının arasında tuttuğu bir lokmalık ekmeğiyle bize bön bön bakarken, Mahire annesi de doldurduğu çayı taşırdığının farkında olmadan bizi hayretle izliyordu.

Ben ne bok yemiştim?

"Mahire anne, çayı başımdan aşağı dök istersen."

Bedir'in şaşkın ikazı annesini kendine getirmeyi başarmıştı.

"Ha... Oğlum, üzgünüm. Şaşkınım."

"Farkındayım," diyerek toparlanan Bedir ayaklandı ve salonun ortasında söylenen Felix'e baktı.

"Ben sana bazen insan dışı bir gücü olduğunu söylüyorum."

Bedir Aslan, "Onu çok iyi bilirim," diyerek avuç içlerini bize doğru açtı. "Yine ne tür bir bela getirdiniz bana?"

Hakkımdaki sitemlerini duymazlıktan gelerek asıl soruna odaklandım.

"Neden halamın geleceğini söylemedin?"

"Haberi gönderdim, Berna," derken Felix'e doğru bir adım attı. "Sen yine terasa mı çıktın?"

"Evet, sevgili babacığım. Kasamdan almam gereken bir şey vardı."

Felix'in alaycı cevabına gözlerini deviren Bedir, karşılık vermeye gerek duymadan ilgisini bana çevirdi. En kötü ihtimalle haberin nasıl ulaşmadığını tartışacaktık. Fakat önce soluklanmam gerekiyordu.

Oturmam için beni üçlü koltuğa davet ettiğinde Mahire annenin bana uzattığı suyu yeni gördüm. Bu kadın ne ara dibime kadar gelmişti?

Teşekkür ederek su bardağını kaptım ve davet ettiği koltuğa dizlerim titreye titreye ulaştım. Duvarda asılı duran koca saati kontrol ettiğimde son otuz dakikamızın kaldığını fark etmiştim.

Bugün Hintli ortakları gelecekti ve ben bunca hengameyi sabahın yedisinde yaşıyordum.

Önce Felix tarafından vahşice öpülmüş, ardından komşularımız tarafından basılmış, Felix Harold'ı odama bir ergen gibi kapamış, daha sonra onu evden kaçırmıştım. Şimdi ise güvenli bölge ilan ettiğimiz Bedir Efendi'nin evinde sığınmacı gibiydik.

Allah'ım, sen Felix'e merhamet et. Çünkü benim etrafımda olduğu sürece ben ona edemiyorum.

Felix oturmak yerine, salonu antreden bölmek amacıyla konulmuş ahşap sütuna dayandı. Sütun sıra sıra ve neredeyse on santimlik bölmelerle birbirinden ayrılmıştı. Tam önünde yemek masası vardı ve kahvaltıları hâlâ o masada duruyordu.

Sırtını sütuna yaslarken kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu. Çok sakin ve hoş görünüyordu. Onu bu açıdan izlemek de güzeldi. Bedir'in bizi fark etmeyeceğini umsam da Felix'in delici bakışları bizi zaten ele veriyordu.

Bakışmamızı ikimizin ortasından hızla geçen bir şey kesti. Ne olduğunu anlayamadığım bir sesleniş de arkasını takip etti.

"Baba!"

Yanlış duyduğuma inandığım, sabah hengamesinden sonra çarkları şaşmış beynimin bana bir tür oyun oynadığına kanaat getirdiğim kısacık bir andı. Ve belki de bir halüsinasyondu.

Halüsinasyon ihtimali Felix'in bakışlarını görene kadar sürmüş, daha sonra cılız bir ampul ışığı gibi sönüvermişti.

Yanlış görmemiştik, yanlış duymamıştık, küçük bir oğlan çocuğu Bedir'e *baba*, demişti.

"Oğlum," diye karşılık veren Bedir'i ağzımız açık izledik. Kucağına tırmanmasına yardımcı olduğu küçük oğlanı tutarken birbirlerine sevgiyle gülümsüyorlardı. Bedir'in gözlerinde gördüğüm şefkat içimi dağladı.

Kayıp vermiş bir adam, küçük bir çocuğa ancak bu kadar güzel bakabilirdi. Esmer babasıyla alakası bile olmayan küçük oğlanın uykulu gözleri sadece babasındaydı. Çenesini öperken kıkırdıyor, Bedir'i de beraberinde güldürüyordu.

"Seni çok özledim, babacığım."

Allah'ım, bu çocuk resmen *babacığım*, diyordu.

Kıvırcık sarı saçların altındaki mavi gözlerle, tombul yanakların ara-

sına sıkışmış küçük dudaklarla, pamuktan farksız beyaz tenle bu yakışıklı çocuk gerçekten de Bedir Aslan'ın oğlu muydu?

Nefes alamadım. Şok bütün uzuvlarımı rehin almış, hareket kabiliyetimi tamamen kısıtlamıştı. Onlar sessiz sedasız mırıldanırken bakışlarım onlardan saniyelik de olsa ayrılmıyordu. Sanki gözümü ayırsam bu gerçek bozulacakmış gibiydi.

Derin bir nefes aldım. Üzerimdeki şaşkınlık ağını yavaşça araladım. Babasının, üzerindeki lacivert uzun elbiseyi çekiştirdiği anı izlemek güçtü. Bu elbiseyi halam umreden komşusunun torunu için getirmişti. O da bu çocuk gibi dört beş yaşlarında vardı. Küçük çocuklara hac, umre kıyafeti olarak giydirirlerdi ama Arapların çoğunluğu zaten bu kıyafeti giyerdi.

Ve bu tatlı oğlan o elbisenin içinde aşırı sevimli görünüyordu.

"Bu... Bu kim?" dedim kuru bir sesle.

"Zeyd Aslan Akgün," dedi sakin bir ses tonuyla. Bedir bakışlarını oğlandan çekmediği için ne bizi fark ediyordu ne de adamakıllı bir açıklama yapıyordu.

"Senin oğlun mu vardı?"

"Bilmiyor muydun?"

Soruma soruyla cevap verme!

"Aslan, sen evli miydin?"

Bedir beni utandıran bir gülüşle sorumu kovuştururken kucağında oturan küçük oğlanı Mahire anneye teslim etti. Yeni uyandığı için hâlâ sersemdi, bizi gördüğünden bile emin değildim.

"Kahvaltısını yedir, Mahire anne."

Odadan çıkan küçük çocuğun arkasından bakarken, Felix tekli berjere geçip oturdu. Sağ ayak bileğini sol dizinin üzerine koyarak sırtını koltuğa yasladı. Sorgulayıcı bakışları Bedir'in üzerinde gidip geliyordu.

"Bu evde olduğum sürede bir kadına ait bir parça görmedim," derken altyazı geçti. "Annen dışında."

Bedir bakışlarından rahatsız olmadan sakince, "Göremezsin," diye karşılık verdi.

"Neden? Karınla küs müsün yoksa? Evliler genelde yatak ayırır, ev ayırmaz," dediğinde bana baktı. "Yatak ayırmaya özellikle karşıyım."

Bu özel ve mahrem bilgiyi uluorta paylaşıp, özellikle bana bakarak şüpheyi üzerime çektiği için onu yalnız kaldığımız ilk an boğacaktım. Son cümlenin unutulup, gitmesini umarak dikkatimi tamamen Bedir'e verdim.

"Evlendiğini hiç duymadım."

"Lâ havle ve lâ kuvvete..." diye sabırla zikir çeken Bedir şaşkınlığımızın farkında değildi. Daha kötüsü beni Zeyd'le tanıştırmadı.

"Evlilik dışı çocuk mu? Asla senlik bir hareket değil."

"Felix Harold, saygısızlık etme!"

"Fikir üretmeme fırsat vermek yerine açıklama yapabilirsin," diyerek Bedir'in sakin ve anlayışlı tavrını taklit etti. "Bence bu daha sağlıklı iletişim kurmamızı sağlar. Sonuçta yetişkin insanlarız."

Bedir'le her fırsatta uğraşmayı kendine kutsal bir görev olarak kabul eden sevgilim, mizacını bugün de konuşturmuştu.

Taklidine karşılık yarım bir gülüşle karşılık veren Bedir sonunda boğazını temizleyerek, "Zeyd Aslan çok yakın iki arkadaşımın oğluydu," diyerek mevcut durumu açıkladı. "Geçen sene benim yazlığa gelirken yolda kaza geçirdiler. Annesiyle babası olay yerinde hayatını kaybetti. Zeyd çok şükür, kurtuldu. Manevi babası olmak istedim, Zeyd de benden uzaklaşmak istemedi. Ben de onu yanıma aldım. Ara ara dedesine gönderiyorum."

"İşte bu senlik bir hareket."

Bedir övgüye karşılık başını bir kereliğine salladı. Ancak ben onun kadar gülümseyemiyordum bile. Zeyd bizim gibiydi. Yetim ve öksüz kalmıştı. İleride onları ne kadar arayacağını bilmeden acısıyla tatlısıyla büyüyordu. Onu en iyi anlayacak insanlardan biri bendim. Ve diğeri de Bedir Aslan'dı.

"Ailesi nasıl kabul etti?" diye sordum sessizce.

"Zeyd'i ilk başta vermeyi kabul etmediler. Ben yanından ayrılınca günlerce yemek yemedi. Sürekli ağladı, annesiyle babası dışında sadece beni istediğini söyledi. Baş edemeyince vermeyi kabul ettiler. İki tarafın da ailesi yaşlıydı. Mihri zaten tek çocuktu. Eren'in ağabeyi de yurtdışında yaşıyordu. Kendisi doktor ve ancak kendi hayatına yetişebiliyordu. Yedi ay oldu yanıma geleli. Sadece bir aydır yanımda değil, iki dedesinin yanında on beşer gün kaldı. Dün gece geldi ve artık benim yanımda."

"Baba olmak kolay değildir. Tüm övgüleri sana armağan ediyorum," diyerek apar topar ayaklandı Felix. "Tatlım, Bedir Efendi'ye ne soracaksan çabuk sor da şirkete geçelim. Ortaklarımız birkaç dakikaya burada olacak."

Ne için geldiğimi unutmuştum. Ne için burada bulunduğumu bile bilmiyordum. Aklımı bulandıran Zeyd Aslan'ı düşünmekten bir sonraki adımı nasıl atacağımı unutmuştum.

Çok uzun süredir bildiğim ama üzerini yaşlarımla kapadığım bir acının mezarı kazılmıştı. İçinden çocuk Berna'yı çıkarmış ve önüme getirmişlerdi. Küçük Berna onun yaralarını sarmamı söylüyordu.

Zeyd Aslan'ın varlığı ve kaybı, küçük Berna'nın ta kendisiydi. Belki acılarımız aynı değildi ama kayıplarımız aynıydı.

Şu an yapmak istediğim tek şey yanına gidip ona sıkıca sarılmak ve hayatında Bedir gibi bir adam olduğu için bu konuda şanslı olduğunu ona söylemekti. Belki de o da şansının farkındaydı ki ailesini tercih etmek yerine Bedir'i istemişti.

Kapıya yaklaştığımızda, Felix yeni bir şey hatırlamış gibi bize döndü. Bakışlarıyla Bedir'i incelerken kızgın görünüyordu.

"Bundan sonra Berna'nın bilmesi gereken bir şey olduğunda ona ulaştığından emin ol," dedi. Sağ kolunu gösterirken oyunbaz bir tavırla çaresiz rolünü oynadı. "Bu kol milyon dolarlık. Bununla imzalar atıyorum ve Merkez Bankası'nın kaderini belirliyorum." Bedir'le birlikte ona dik dik bakmamızdan rahatsız oldu ve bunu sonlandırmamız için, "Hey, kesin şunu!" diye bağırdı.

Bedir ağzının içinde söylenirken ayakkabımı giydim. Kıyafetlerimi yeni fark eden adamın bakışlarını henüz fark etmiştim ama doğrusu umursamadım. Kimseye kıyafetlerim için hesap vermeye ve mahcup olmaya mecbur değildim.

Asansöre bindiğimizde ikimizi saran sessizlik bindiğimiz arabada da sürmüştü. Felix bir ara halamların gelişi hakkında endişelenmememi istemiş, hiçbir şey öğrenmeyeceklerine dair söz vermişti.

Şirketin otoparkında henüz bir hareketlilik yokken ve biz yan yana yürürken dikkatimi çekecek bir hamlede bulunmuştu.

"Bir şey daha var," dedi. İfadesinden muziplik aksa da yeşil gözlerinde o tanıdık endişe vardı. Sol kolunu gösterirken muzipliğini sürdürdü.

"Sol kolumun da çok değerli olduğunu bilmeni isterim."

Hareketleri beni şüphelendirdiğinden, yarım yamalak bir sesle, "Neden?" diye sordum.

Sol koluyla belimi kavrayarak beni kendine çektiğinde ve dudaklarıyla alnımı öptüğünde, "Bunun için," diye mırıldandı.

Ama onu duymadım. Öpücüğündeki şefkatin etkisiyle kalbimdeki acı biraz olsun hafiflemişti. Ne yapmak istediğini anlamıştım. Neden sessizliğime ortak olduğunu, bana acımı yaşama süresi verdiğini anlamıştım.

"Bedir'in bunu bilmesine gerek yok çünkü bunu yapacağım kişi o olmayacak."

Beni güldürmeyi başarmıştı. Acımı hafifleten şefkatin yanı sıra esprili yanıyla kalbime dokunmuştu.

Küçük bir kahkahayla es verdim.

"Ah, Tanrı'm! Düşüncesi bile korkunç!"

Kahkahamı içime attığımda, o da benimle birlikte gülmüştü. Bu adam gerçekten benim ilacım olabilir miydi? Yalnız, kimsesiz Berna'nın her şeyi olabilir miydi?

"Merak etme," dedi alnıma bir öpücük daha kondurduğunda. "O sevimli çocuk hep güvende olacak."

"Biliyorum," dedim içimi çekerek. "İçimi rahatlatan tek şey bu olacak."

Yakalanmadan birbirimizden ayrılmıştık. Acım hafiflese de tam anlamıyla tükenmemişti. Sabah sabah yaşadığım aksiyondan sonra toplantımız için gereken motivasyonu biraz olsun sağlayabilmişti.

Ona minnettardım.

Hareketli iş gününü ofise ayak basar basmaz başlatmıştık. Felix Harold bütün çalışanlarına emirler yağdırırken, aynı zamanda iyi dileklerde bulunarak motivasyonlarını da arttırmıştı.

Fazlasıyla hoşuma gidiyordu.

Ne var ki bu etki Hintlilerle yapacağımız toplantıyı yapana ve sonrasına kadar sürdü. Hintli işadamlarıyla ön konuşma için beni istemişlerdi. Okuduğum bölüm ve Hindistan'a hâkimiyetim hakkında sunduğumuz bilgilerden sonra anlamıştım ki aslında başarılı bir üniversite öğrencisinin yolunu açmak için beni tanıtmak istedikleriydi. Toplantının sonraki süreci İngilizce konuşacakları için rahatlıkla süreceğinden odadan gönderilmiştim.

Felix'in toplantı boyunca takındığı asık suratı ve çatık kaşları dikkatimi epey dağıtsa da açık vermeden çıkmıştım. Günü iş dışında kimseyle konuşmadan geçirdim. Evdekilerin aramasına, akşam onları göreceğim için geri dönmedim.

Mesai saatlerimi Felix'i görmeden geçirmiştim. Buraya kadar her şey normal gibi görünse de asla değildi. Çoktan çıktığı haberini aldığımda şaşırmıştım ama tek kelime edemedim.

Kime edecektim ki?

Sabah öpüşmemiz, konuşmamız gibi yarım kalmıştı. Onunla ne zaman gelecekle ilgili bir konuşma yapmak istesem sorunlar eşikte bekliyormuş gibi kapımı çalıyor ve hayatıma giriyordu.

Kerem beni eve bırakmayı teklif ettiğinde tereddütsüz kabul ettim. Zira birinin beynimi boşaltması gerekiyordu. Felix'in odasının kapısını kilitlemiştim. Eşyası ortalık yerde yoktu ve aniden eve gelemezdi.

Bu açıdan kurtarılmıştım ama ya göğsümdeki ağrının sebebi neydi?

Öpüşmemiz mi?

Felix Harold'la bir ilişkiye başlamamız mı?

Yoksa Zeyd Aslan mı?

Otoparkta verdiği destek acımı hafifletmişti ama sonraki saatler sessizliğe gömülmesi beni gafil avlamıştı.

"Konuşmak istersen bir yere geçebiliriz."

"Beni evde bekleyen iki kriz var. Önce onlarla yüzleşmem gerek. İyi hissetmezsem çıkarız, olur mu?"

"Tamam, senden haber bekliyor olacağım."

Kerem'in beni eve bıraktığı kısacık zaman dilimi üstümdeki kasvetli ağırlığı hafifletmişti. Teşekkür ederek arabadan indim. Beni ayaküstü oyalayacak birilerine veya *birine* rastlamadan aceleyle içeri girdim.

Hasret giderme faslının bir an önce bitmesini umuyordum. Evin son durumundan habersizdim, Nuriye teyzeye bıraktığım gibi çıkıp gitmiştim. Hoş, her şeyin yerini benden daha iyi biliyor ve uyguluyordu. Halamın, evi hep ona emanet ettiğini biliyordum.

Felix seni hiç aramadı.

Zihnimin köhne karanlığına sıkışıp kalmış kışkırtıcı ses aniden yankılanarak sessizliğimi böldü. Kafamı asansör aynasına yaslarken bu sesi nasıl kısacağımın yolunu aradım. İyi değildim, giderken bana haber vermeyen bir adamın ani yokluğu yüzünden bocalıyordum.

Sonuçta bir ilişkiye adım atmıştık.

Ben, Felix Harold'la sevgiliydim.

Beni bu asansörde öpmüştü. O sakin görüntünün aksine derinlerinde yatan deli öfkesi, gereksiz çıkışları, kıskançlığı ve öpücüğü... Kalbimin yerinden çıkacağını sanmıştım. İlk öpücüğüm değildi ama Felix başkaydı.

Ona dokunmak, tutkuya dokunmaktı.

Asansörün sesi tutkuyu bölmemi sağladı. Sakin bir zihne her şeyden çok ihtiyacım varken biraz sonra beni sürekli karanlığa boğan bir ortama girecektim. Halam belki bu karanlığı bir nebze aydınlatırdı ama babaannemin varlığı o aydınlığı da benden koparırdı.

Eve gitmek üzere attığım adımlarım, kapının önünde beni heyecanlı gülümsemesiyle bekleyen halamı görünce hızlandı ve ona çabucak yetişmemi sağladı. Yüzüme sinen gülüşü hissettiğimde neredeyse boynuna atlayarak sarıldım.

Şefkatli kolları beni sardığında bütün yüküm hafifledi. Kendimi ona bıraktım. Halamdan ne kadar çekinsem de güvendiğim tek insandı.

"Benim dünyalar güzeli kızım."

"Seni çok özledim, hala."

"Ben de kızımı çok özledim."

Nihova

Öpücüklerinde, saçımı okşayışında, beni sarmalayışında özlemi hissettim. Onun şefkatini her zaman en dibine kadar hissederdim. Elimi bırakmadan beni heyecanla içeri çekiştirmesine izin verdim.

Salonun cam bölmeye bakan köşesini her zaman onun bilirdim ve şimdi orada görmeye pek hevesli olmadığım babaannem oturuyordu. Beni yine meraklı ve rahatsız edici bakışlarıyla süzüyor, çehresine fark etmediğimi sandığı zorlama bir gülümsemeyi nakış nakış işliyordu.

Geçen zaman yüreğime de ona karşı hissettiğim buz gibi mesafeyi nakış nakış işlemişti. Her birinde onun payı, sözlerinin ağırlığı, baskılarının bıkkınlığı, korumacı zannettiği tutumunun zararı vardı. Mesafemin ve kabullenmediğim bir parça nefretimin sebebi kesinlikle şımarık olmamla alakalı değildi.

O, hatalarıyla duvarlarını kendisi örmüştü. Şimdi sadece babaannem olduğu için duyduğum mecburi saygı ve üstünkörü sevgiyle yaklaşıyordum ona.

Bana kalırsa başka bir evde altı ayda bir kontrol ettiğim biri olabilirdi.

Böylesi büyük bir arzu için elbette yaşadıklarımın ve yaşattıklarının da payı vardı. Ancak onun dışında küçüklüğümden bu yana ona karşı hissettiğim güvensizlik ve şüphe de bunun bir parçasıydı. Sebeplerini düşünmekten kafayı yediğim geceleri sonlandırmıştım. Ara ara bu dürtü beni tetikler, kendini hatırlatır ve bu kadından istemsizce uzaklaşmamı sağlardı.

Tetiklendiğimi hissettim. Şüphe küçük bir kıvılcımla içimde çakışarak her bir zerreme sinsice yayıldı.

Neden ondan şüpheleniyorum?

"Yavrum, hoş geldin."

Silkelenerek sinsi yıkımı zihnimin karanlık bir köşesine attım. Kilitledim ve yine orada bıraktım. Bir gün çok fena patlayacak ve kaosa sebep olacaktı.

"Babaanne," diyerek ona doğru gittim. Ellerini öpüp sarıldığım esnada balkondan içeri süzülen Nuriye teyzeyi gördüm. Hâlâ buradaydı. Eve gitmeyi düşünmüyordu.

O zaman Mükremin Efendi henüz dönmemişti. Bu da Felix'in bir süre daha yakalanmayacağı anlamına geliyordu. Mükremin Efendi burada olduğu sürece çat kapı Bedir'in evine gidebilirdi.

"Eh, dedim size, bazen işi uzuyor. Bir de ona sürpriz yapacaktınız. Kızcağız bu yorgunlukla ne yapsın size?"

Sabah ona söylenmiştim ama beni koruması hoşuma gitti.

Teşekkürler, Nuriş teyze.

"Doğru diyorsun, Nuriş," diyen babaannem leopar elbiseme kısa bir bakış attı. "Ben işlerin bu kadar zor olduğunu bilmiyordum."

Beni yoran iş değil, işimi yaparken burada maruz kaldığım baskı ve itibar koruma göreviydi. Hayatıma aldığım ve almayı istemediğim herkesin bu yorgunlukta bir payı vardı. Yoksa ben kendimle kalmayı seven, zaman zaman yalnızlığıma içerlensem de aslında bu yalnızlıktan da zevk alan bir kadındım.

Hoş, Felix hayatıma girdikten sonra yalnızlık, içinde sürüklendiğim bir boşluk gibiydi gözümde. Ve şimdi o yalnızlığı doldurduğu için ona bağımlı biri haline gelmekten korkuyordum.

Sanırım delirmek üzereyim.

Akşam yemeği -ki bu yaşlı dişi kurdun inanılmaz bir el lezzeti vardı- tatlı sohbetlerle ve gülmeye yer aradığım komik hikâyelerle geçmişti. Babaannemle geçirdiğim mecburi zaman bu gece biraz daha kendi tercihi olmuştu. Sanırım tetiklenen yanımı bastırmak için bunu yapıyordum.

Felix'i düşünmemek için.

Babaanem gittiğim için çok zorlandığını ve onu sürekli aramadığım için kızgın olduğunu söylemişti.

Yarım yamalak yaptığım açıklamanın ardında, aklımın bir köşesine yerleşen Felix yoksunluğu vardı. Hâlâ yazmadığı, gidişiyle alakalı bir yorum yapmadığı için bir yanımı kendine bağlı kılarak öfkelendiriyordu.

Neden yazmadığını bilmiyordum, onu aramak istesem de ilk adımı atan ben olacağımdan vazgeçiyordum.

Yemek masasını topladıktan ve mutfağı temizledikten sonra çayları dağıttım. Zihnimi saran pusu dağıtamadığım için sürekli dalıyordum. Bu halimle halamın dikkatini çekmiştim ama umurumda değildi.

Neden aramıyorsun, Felix? Pişman mı oldun yoksa?

"Bedir Efendi'yle hiç konuşuyor musunuz kuzum?"

Babaannemin sorusu üzerine tehlikeli konu dibi görmeden çabucak, "Yok, babaanne," diye cevapladım. "Çok nadir görüyorum."

"Hmm, pek yakışıklı olmuş görmeyeli," derken memnun ifadesiyle salındı. "Öğlen selam vermeye geldi oğluyla. Oğlunu gördün mü hiç?"

Bakışlarındaki memnuniyet, sesindeki imalı tını dikkatimden kaçmadı. Çaktırmadan halamla Nuriye teyzeyi kontrol ettim. Onların da gülümseyerek, beni izlediğini görünce ufaktan sersemledim.

Umarım düşündüğüm şey değildir.

Ben ve Bedir Aslan mı?

İmkânı yok.

Sizi hayal kırıklığına uğratacağım ama kızınız gayrimüslim bir adamla sevgili oldu.

Ninova

Hem de bu sabah, bu evde, her gün bir telaşla çıktığım ve yorgunca girdiğim kapının önünde...

Niyetlerini anlamazlıktan gelerek babaannemin ikinci sorusuna odaklandım.

"Oğlunu da yeni öğrendim zaten. Henüz resmi bir tanışmamız yok."

Nuriye teyze dikkatimi çekecek bir noktaya basıp, "Ayşe birazdan Zeyd'le gelecek, o zaman tanışırsınız," dedi.

"Ayşe sizde mi?"

"Evet, o da yeni geldi."

Ayşe, Nuriye teyzenin en sevmediğim yeğeniydi. İstanbul'a sık sık geldiğini biliyordum. Bir ara burada kaldığını ve okuduğunu duymuştum. Sonrasına vakıf değildim, doğrusu pek öğrenmeye de heves etmemiştim.

Mahalle arkadaşlarım eğitim hayatını sürdürmek için başka şehirlere hatta başka ülkelere taşınmıştı. Çoğunun eğitim hayatında başarıya ulaştığını bir kısmının da atanmayı bekleyenler grubuna dahil olduğunu öğrenmiştim. Hiçbiriyle görüşmüyordum.

Ayşe'yle de anlaşamaz, ikimiz de birbirimizden pek hazzetmezdik. Şu an her şey bambaşkaydı. Büyüyüp olgunlaşmıştık. Küçüklük anılarımız Kadı İzzettin Sokağı'nda kalmıştı.

Konya, ardımda bıraktığım büyük bir yaraydı sadece. Oraya gitmeyi asla ve asla istemiyordum. Ne doğduğum evi görmeye ne okuduğum okulu ziyaret etmeye niyetim yoktu. Annemi görmek için bir otel ayarlar, üç gün boyunca mezarına gider, içimi tam anlamıyla döktükten sonra Ankara'ya geri dönerdim.

Bugünlerde yine gitme ihtiyacı duyuyordum. Ona hayatımdaki gelişmeleri anlatacaktım. Felix'i, yıllar sonra karşılaştığım Bedir Aslan'ı, manevi oğlu Zeyd'i...

Babamın mezarlığına *gitmezdim.*

Hiç gitmemiştim.

Çay bardaklarını toplayıp mutfağa geçtim. Tatlıyla çerezleri hazırlarken Ayşe ve Zeyd geldi. Zeyd'in sabah gördüğü için beni hatırlayacağını düşündüm ama o kadar sessizdi ki tek kelime etmeden halamın beni onunla tanıştırmasını bekledi.

Ayşe'yle çok samimiyet kurmadan birbirimize sarıldık. Büyümek onu güzelleştirmişti. Bu değişimin karakterine ve tavırlarına da yansımış olmasını umuyordum.

Bakışlarım gün boyu kahrolduğum küçük Aslan'a döndü. Bedir'in manevi oğlu olduğuna hâlâ inanamadığım Zeyd Aslan, ayağımın ucunda durmuş, meraklı ve çekingen gülüşüyle beni seyrediyordu.

"Bak, bu benim güzel kızım, Berna Önder."

Halamın beni takdim etmesine karşılık, meraklı mavişlerini benden ayırmadan, "Zeyd Aslan," diye karşılık verdi.

Minik elini uzatınca, altdudağımı dişleyerek ısırdım. Acayip tatlı bir şeydi. Küçük ellerini tutup hafifçe sıktığımda ona doğru eğildim.

"Memnun oldum, Zeyd Efendi."

Ona *Zeyd Efendi*, demem çok hoşuna gitmiş olmalı ki küçük gülümsemesini tatlı bir kıkırdama takip etti. Az önce elimi sıkan küçük çocuk, bana doğru bir adım atıp kollarını boynuma sardı.

Size yemin ederim, kalbim yerinden çıkacak sandım.

Bir çocuğun ruhuna dokunmak öyle güzeldi ki.

"Zeyd, çok mu beğendin kızımızı?"

Sessizliğini koruyarak, bana sarıldıktan sonra Nuriye teyzenin yanına geçip oturdu.

"Baban nerede, oğlum?"

"Medreseye gitti, Hatice hala."

Felix'in eve gelip gelmediğini öğrenmemin henüz imkânı yoktu. Merak duygum giderek öfkeyle yer değiştiriyor, Felix Harold'ı bacak arasından tekmelemem için beni teşvik ediyordu.

Bir şeye adım attığımızı unutmuş muydu? Yarım kalan konuşmamızdan bunu mu çıkarmam gerekiyordu? Böylesi umursamaz, mesafeli bir birlikteliğe karşıydım.

"Berna?"

Halamın sert sesi beni sıçratarak hareketlendirdi. Meraklı bakışların merkezinde kaldığımı fark edene dek dalgınlığımdan kurtulamamıştım.

"Efendim, hala."

"Sana sesleniyorum, kızım. Nereye daldın sen öyle?"

Azarı minimum düzeyde olsa da tavırlarım pek hoşuna gitmediğinden saklayamamıştı.

"Yok, yok bir şey, hala. Bir isteğin mi var?"

"Kahveleri yap da oturalım artık."

Başımı sallayıp, Ayşe'nin oturmasını istedikten sonra kahveyi nasıl içeceklerini sorarak mutfağa geçtim. Telefonumu almak son anda aklıma gelmişti.

Tezgâha bıraktığım telefonun ekranında ne bir arama gördüm ne de bir mesaj.

Öfkeleniyordum ama önyargıyla yaklaşmaktan da korkuyordum. İyi olmayabilir hatta düşündüğümden çok daha kötü bir durumda olabilirdi.

Ailesiyle birkaç sorunu olduğunu Kerem'den öğrenmiştim. Belki bu sorun büyümüş, Felix de ailem geldiği için bana yansıtmamayı tercih etmişti. En yakın ihtimal buydu.

Kahveleri ikram ettikten sonra onu arayacaktım.

Nuriye teyze fincanları ve ikramları bile hazırlamıştı. Yapmam gereken tek şey kahve makinesiyle kahveleri yapmaktı. Herkes sade içtiği için işim kolaydı. Zeyd için dolaptan meyve suyu çıkarıp bir bardağa doldurdum. Bardağını tepsiye bırakırken birinin arkamdan bacaklarıma dokunduğunu hissettim.

Arkamı kontrol edince mavi gözlü bir bebeği tatlı tebessümüyle buldum. İçimi kıpır kıpır eden bir tebessümdü. Saf, temiz, gerçek ve çok güzeldi.

"Bir isteğin mi var?"

Kafasını sallarken önce arkasına baktı, ardından bana döndü.

"Babam seni tanımıyormuş gibi yapmamı istedi. İyi oynadım mı?"

Küçük bir şaşkınlık iniltisini güçlü bir kahkaha takip etti. Bu tepkiler bana aitti ama Zeyd'i kucağıma alıp onunla beraber gülene kadar fark edemedim. Öpmek için müsaade istediğimde, hevesle kabul eden küçük çocuğu öperken hâlâ gülüyordum.

İlk tanışmamızda neden hiç konuşmadığını şimdi anlıyordum. Ne akıllı çocuktu. Hoş, Bedir'in yörüngesinde olup ne yapacağını bilmemesini beklemiyordum. Yine de o bir çocuktu ve kolaylıkla bocalayabilirdi.

"İyi oynadım mı Berna abla?"

"Sen harika bir oyuncusun," dediğimde ağzıyla sus işaret yaptı. "Tamam, oyunumuza devam edelim."

"Olur."

"Peki, baban sana ne zaman söyledi bunu?" diye sordum. Onu biraz daha konuşturmak istiyordum. Mavi gözleri baktıkça içine çekildiğim bir çukur gibi derin, gözbebeğini saran irisler bir ressamın kalemle çizemeyeceği kadar kusursuzdu.

Bir sonraki sözleri bütün mavilerimi solduran bir haber getirdi.

"Felix amca geldiğinde."

"Felix amca mı?"

Ne ara amcası oldu? Ne ara bu kadar kaynaştılar?

"Evet," dedi gözlerini kırpıştırarak. "Felix amca geldiğinde beraber yemek yedik, babam öyle söyledi ve çıktılar. Onlar çıktıktan sonra buraya geldim."

Kafayı tırlatmaya yaklaştığım bir akşam vaktinde, ailesinin sorunlarıyla cebelleştiğine inandığım erkek arkadaşım beni merakta bırakarak, bir akşam yemeğine katılıp küçük bir çocukla kaynaşıyordu.

Ben burada çıldırırken o, Zeyd'in amcası olacak kadar müsait oluyordu.

"Baban..." dediğim an da Ayşe'nin mutfağa girişiyle susmak zorunda kaldım. En yanlış zamanda gelmişti. Merakımın ve hayal kırıklığımın üstüne konan bir ağırlık gibi içeri süzülmüştü.

Açıkçası onu görmek hiç hoşuma gitmemişti.

"Neye güldünüz öyle?"

"Zeyd beni korkuttu da ona güldüm."

Ayşe samimiyetten uzak, zorlama bir gülümsemeyle es verdi. Zeyd'i ayaklarının üzerinde sağlam durduğunda bırakırken kahve makinesinin tik sesini duydum.

"Zeyd, aşkım, şu meyve suyu senin," dedim ona uzatarak. "Ben de kahveleri doldurup geleceğim."

Bardağı dikkatlice tutarak, mutfaktan çıkınca Ayşe boş su bardaklarını doldurmaya başladı. Bu sohbetten ne çıkacağını istemsizce merak ettim. Muhtemelen neler yaptığımı merak ettiği için sorular yağdıracaktı.

"Buraya geldiğini duyunca çok sevindim, canım."

Fincanlara ilk cezveden kahve doldururken, "Evet, kısa süreliğine geldim zaten," dedim. "Sen de hiç görünmüyordun. En son burada okuduğunu duymuştum."

Üzerindeki uzun, bol elbiseyi düzeltirken aynı zamanda boş bardakları dolduruyordu. "Burada değildim, Dubai'ye gitmiştik. Bugün döndüm."

"Okulu bıraktın mı?"

"Saçmalama, Berna," diyerek abartılı bir çıkışla tepki verdi. Sanki çok manasız ve imkânsız bir şey söylemişim gibi. Bardakları doldurmayı bitirip etrafa göz gezdirdi. "Sadece kısa süreliğine dondurdum. İş hayatına atılmayı düşünüyorum. Onun üzerinde çalışıyordum."

"Buna sevindim, umarım başarırsın."

"Hı hı. Maşallah, Zeyd'le de hemen kaynaştınız. Normalde kimseye ısınmaz, babası dışında herkese mesafelidir."

İmalı mı konuşuyordu yoksa ben mi yanlış algılıyordum? Belki de Ayşe için iyi niyetimi geri çekmeliydim. Hâlâ aynı kafada olan bir insan olabilirdi.

"Sevmiş olabilir, ısınmış olabilir. Küçücük çocuk. Sorgulayamam bunu, Ayşe."

Yüzüne sahte bir gülümseme yayıldı. Allah'ım, hâlâ itici ve ikiyüzlüydü.

"Tabii canım, orası öyle de demek istediğim ilk defa tanışmışsınız gibi gelmedi bana."

"Ne demek istiyorsun, Ayşe?"

Kahveleri bırakarak tüm hıncımla bana laf soktuğunu sanan kadına döndüm. Haddini aşarsa şayet o kahrolası şeytana uyacak, Felix'e olan tüm öfkemi ondan çıkararak rahatlayacaktım.

"Ay, Berna, çocuk seni sevdi diyorum işte."

Geri adım attığına göre konunun kapanacağını sanıyordu. Vah zavallı, hâlâ kiminle uğraştığını bilmiyordu.

"Hayır," dedim gardımı alarak. "Kastın o değil. Aslan'ın bizi daha önce tanıştırmış olabileceğini düşünüyorsun."

Geri adım atmadı ama bir karşılık da vermedi. Bunun yerine onu ilgilendirmeyen bir noktaya parmak basarak konuyu dağıttı.

"Aslan, ha? Sen küçükken de ona hep *Aslan*, derdin. Hâlâ aynısın yani?"

"Evet, bir mahzuru mu vardı?"

"Tabii ki yok, canım. Fakat burada genellikle Bedir Efendi denir."

"Ortam içinde nasıl davranacağımı biliyorum, Ayşeciğim."

Kollarını göğsünde kavuşturup bir adım yaklaştı.

"Bernacığım, canım, şimdi sen bu ortamlardan uzak durduğun için bilmemen normal. Tek olsanız da *Bedir Efendi*, diyeceksin. Yani saygımızı aşmayalım lütfen. O senin küçüklük arkadaşın değil artık."

Bana saygıyı mı öğretiyordu? Benim evimde bana nasıl davranacağımı mı söylüyordu? Ben sabırlı bir insan değildim ve Ayşe gibi hayatıma müdahale eden bir yabancıya tahammülüm sıfırdı.

Bir babaanne ve haladan sonra Ayşe gibi bir aptalı sindiremezdim.

"Bana bak," dediğimde ona doğru bir adım attım. "Seni öyle bir aşağılarım ki yarısını yarın anlarsın."

"Bernacığım..."

"Berna, diyeceksin!" diye sertçe çıkıştım. Onu paralamama az kalmıştı. "Benimle öyle vıcık vıcık konuşma." Yüzümdeki tiksinti ve sert tepki afallayarak gerilemesini sağlamış, bu da beni amacıma ulaştırmıştı.

Yeterince derdim yokmuş gibi bir de Aslan Efendi'nin âşığıyla uğraşacaktım. Hoş, adama niye kızıyorsam! Ayşe'nin duygularından haberdar olduğunu bile sanmıyordum.

Kahve tepsisini alarak mutfaktan çıktım. İkram ettiğim gibi Zeyd'i alıp odama çekilecektim.

Fakat niyetim suiistimal edildi. Kalkacağım an tek bir bakışıyla beni yerime mıh gibi çakan halam yüzünden baltalanmış, gecenin sonuna kadar onlarla kalmıştım.

Zeyd kucağımda uyuyunca onu yatağıma yatırmanın bahanesiyle

odama geçmiştim. Günü burada geçiren ve geceye de niyetlenen Nuriye teyzenin kalkmasını beklememiştim.

Bedir'in manevi annesi kapıya gelip Zeyd'i aldığında gece nihayet sonlanmıştı. Kimseyle konuşmak istemediğim için direkt yatağıma geçerek aile saadetimize bir kez daha katılmamıştım.

Halamla konuşmaya henüz hazır değildim.

Felix, iyi geceler mesajı atmadı.

Sabah yine aynı saatte uyanıp hazırlandım. Kimse uyanmadan evden ayrılmayı planlamıştım çünkü babaannem beni bir saat lafa tutar, dün gece gözleriyle başardığı eleştiriyi bugün kuvvetli diliyle yaparak, kıyafetime tonla laf söyleyip sabahımı zehir ederdi.

Çantamı alarak odadan çıktığımda mutfak kapısından çıkan halama yakalandım.

"Hayırlı sabahlar, kızım," derken beni baştan aşağı süzdü. Babaannem gibi yargılayıcı değildi. Ya da alıştığı için artık kıyafetlerime laf etmiyordu.

Hayatımın bir yönüne müdahale edemeyeceklerini liseyi bitirdikten sonra söylemiştim. Çok kez bu kararım gözlerine batmış, zaman zaman tartışma konusu olmuştu. Yine de yılmamıştım. Bir kere fire verirsem kapana kısılmış fare gibi istedikleri yöne gitmek ve ona göre yaşamak zorunda kalacaktım.

Bir gün tesettüre girmek istersem bunu önce Allah'ın rızasını kazanmak ve emrini yerine getirmek için yapacaktım. Bu karar kimsenin zoruyla olmayacaktı.

Bu halimle bile çıldırmama ramak kalmışken göze alamazdım.

"Hayırlı sabahlar, halacığım. Neden bu kadar erken kalktın?"

"Sana kahvaltı hazırladım," dedi içten bir gülümsemeyle. "Aç mı gideceksin?"

Seni aç bırakır mıyım? Bu sorunun çehresine usul usul yayılışını izledim. Beni asla aç bırakmazdı.

"Hayır ama Nuriye teyze bir sürü şey yapıp gönderiyordu. Sabahları onları ısıtıyorum."

"Tamam, burada gerçek bir kahvaltı var," dediğinde gülümseyerek yanına gittim. Yanağına bir öpücük kondurup yerime geçtim. Kahvaltı masasını bu saate rağmen dolu dolu hazırlamıştı.

Çok uzun zamandır böyle bir masada oturmamıştım.

"Babaannem nerede?"

"Kuşluk namazını kılıyor," dediğinde çayımı doldurdu. "Sabah na-

mazına kalkmadın. Dün akşam da namaz kıldığını görmedim. Şirkette mi kılıyorsun?"

Fark edeceğini unutmuştum.

"Şey... Hayır. Bu aralar işler... İşler çok yoğun, zaman bulamıyorum."

Hayatım kaç kovala savaşıyla geçtiği için...

"Öyle mi?" Demliği geri bırakırken gergin ifadesiyle beni inceledi. "Ahirete zamanı olmayıp dünyalık işlere zamanı olanlar bilsin ki cehennem acımasızdır."

"Allah'ın merhameti çoktur," dedim sığındığım gerçeği dile getirerek. Müslüman olarak hepimizin sığındığı tek şey Allah'ın merhameti değil miydi zaten?

"Allah'ın merhameti çoktur ama Allah'ın emri de nettir."

Cevabı tokat gibi suratıma yapıştırdığında yutkunamadım. Beni vuracağı noktayı yine iyi bulmuştu.

"Ev arkadaşın daha gelmedi mi?"

İlk lokmamı, son lokmam olmasına ramak kala yutmuştum.

"Hayır, zaten onu pek görmüyorum," dedim gerginliğimi saklayamadan. "Evi resmen boşuna kiraladı."

"Öyle olmuş ama onların bileceği iş."

"Tabii. Neden sordun?"

"Onu hiç görmediğim için merak ettim," dedi ilgisiz bir tavırla. "Sen onunla kaldığın için aklım sürekli sende kalıyor."

"Merak etme, bir sorun çıkmadı. Ayrıca çok sessiz bir kadın. Bu arada, giderken odasını kilitlemişti. Haberin olsun. Kişisel algılamamamız gerektiğini söyledi. Sorun olmadığını söyledim."

Profesyonel bir yalancıyı aratmayan Berna Önder, saygısını kazandığı ve içten içe korktuğu Hatice Pektaş'ı kandırırken, olacakları düşünmeden yalanlarını sıralamayı sürdürüyordu.

Bu halim iğrençti ve kendimden nefret ediyordum.

"Hayır, sorun değil. Bu arada, Fahrettin Bey'in şirketinden çıkmışsın, doğru mu?"

Her şeyi biliyordu. Her zaman haberdar olurdu ama konuşmadığı sürece bilmezdim. Beni tetikte tutan şey vaktinin geldiğine inandığında konuşmasıydı.

"Çıkmadım, Hindistan projesi için transfer edildim. Şu an olduğum şirket Fahrettin Bey'in şirketinden çok daha büyük. Ayrıca ara ara eski şirketime de gidiyorum. Ortak olacaklar zaten."

"Evet, enişten söyledi. Seninle gurur duyuyor. Fahrettin Bey seni övе övе bitiremedi."

Gözlerindeki gururu kaçırmadım. İstedikleri gibi gidiyordum.

"Teşekkür ederim."

"Bu arada sen..." dedi kaşlarını çatarak. "Yeni patronuna evlilik teklifi mi ettin?"

İçtiğim çayı masaya püskürtürken lokmam boğazıma kaçmıştı. Kaçamadığım boğulma vakasını nihayetinde yaşatmıştı.

Boğazımı yakan, ölümcül bir öksürüğe tutan lokmayı ne yutabildim ne atabildim. Halam ayağa kalkıp sırtıma hızlıca vurdu.

"Helal, helal!"

Orospu çocuğu, Felix! Seni öldüreceğim!

"Ne? Ne ev- Evliliği?" Öksürmekten konuşamayınca sustum. Halamın uzattığı suyu içip sakinleşene kadar bekledim. O da bana sakinleşmem için müsaade etti.

Fahrettin de durmamış, izbe bir mahallenin süper dedikodu ajanı gibi her şeyi en ince ayrıntısına kadar yetiştirmişti. *Şerefsiz!*

Allah'ım, sen bana bir çıkış yolu göster de bu durumdan kurtar.

"Evlenmek istediğini bilmiyordum," dedi ciddiyetini koruyarak. "Onu bırak, senin bir adama evlilik teklifi edeceğini hiç düşünmezdim."

"Öyle bir şey yok. Asla," derken ayaklandım. "Şirkete geç kalacağım."

"Kaçma!"

"Kaçmıyorum, işim var."

Kaçıyordum. Boğmak istediğim adam elime bir fırsat daha verdiği için onu yakalamayı düşlüyordum.

Çantamı aldığım gibi evden kaçtım, çağırdığım asansöre bindim ve otoparka indim. Otoparka inmemin sebebi Felix'in çıkıp çıkmadığına bakmaktı. Dünden bu yana maruz kaldığım rezaletin sonlanması için onu bir an önce görmem gerekiyordu.

Neden peşinden gidiyorsun ki Berna?

Bu çok acıtıyordu. Ergen gibi davranmak istemiyordum. Ama kim sevgilisine *iyi geceler*, demeden ya da sesini duymadan uyuyabilirdi ki?

Sevgili...

Tozunu bile aratan bir yokluk bırakan sevgilim...

Arabasını görmeyince, lobiyi arayarak bir taksi istemelerini rica ettim. Site sakinleri için neredeyse beş dakikalık mesafede, hazırda bekleyen taksi durağı vardı. Ben otoparktan çıkana kadar taksim gelmişti. Taksiye atlayıp, şirkete giderken Senem'den bir arama aldım.

On dakikalık bir boşluğum vardı. Bu kısa sürede konuşabilir, hayatımın olağanüstü akışını kısa bir özet geçebilirdim.

Hava bugün gri bulutlarla çevriliydi. İçimdeki kasvete eşlik ediyor,

patlayacak bir güçle gökyüzünü süslüyordu. Keşke yağmur yağsaydı. Kalbimdeki acıyı alıp beni hak ettiğim hafifliğe kavuştururdu.

"Berna Hanım, neden aramama dönmüyorsunuz?"

Karşıdan gelen sesini içimi çekerek dinledim. Senem uzakta olsa bile bir aramasıyla bile ilacım olmuştu.

"Senem, hayatım öyle boktan ki... Kendime bile zaman ayıramıyorum."

"Harold ailesiyle yan yanayken mi söylüyorsun bunu, kızım?"

Bu sitemi benim etmem gerekmiyor muydu? Onların varlığı zaten bunları yaşatmıyor muydu?

"Çektiklerimi görseydin anlardın," dedim tükenmiş bir sesle.

"Sen böyle söyledikçe kötü oluyorum. Bir haftalık izin alıp yanına geleceğim."

Keşke gelseydi. Dostuma o kadar çok ihtiyacım vardı ki. Bir sabah kapımı çalarak beni uyandırsaydı. En güzel rüyayı görsem bile şikâyet etmezdim.

"Sana çok ihtiyacım var, Senem. Ama bu hafta gelme, babaannemle halam geldi."

Sürpriz gelişmeyi oflayarak bildirdim. Karşılığı kulağımı zorlayan ve telefonu uzaklaştırmama sebep olan keskin bir çığlık oldu.

Ciyaklarak bağıran Senem'in sorusunu telefonu uzaklaştırdığım halde duymuştum.

"Felix ve Levi o evdeyken mi?"

Telefonu sinirle kulağıma geri yaklaştırdım.

"Maalesef."

"Allah'ım, sen Levi'mi Müzeyyen teyzenin şerrinden koru."

"Senem..."

"Allah'ım, sen Levi Harold'ıma merhamet et. Çünkü Müzeyyen teyze etmeyecek."

"Senemciğim."

"Allah'ım, sen Levi Harold'ı mı Önder ve Pektaş ailesinin gazabından koru."

"Senem, biz Felix'le sevgili olduk."

Onu susturacak tek silahım buydu. Silahım menzile başarılı bir vuruşla ulaştı ve hedefi tam noktasından vurdu. Telefonu kapadığını bile düşündüğüm Senem'den çıt çıkmadı.

Hazır arkadaşım şokun etkisinde kalarak, çenesini kapalı tutmayı başarmışken, özet geçip konuyu kapatabilirdim.

"Dün oldu, yani daha önce de birkaç yakınlaşmamız oldu ama dün

gerçek anlamda bana çıkma teklifi etti. Ben de kabul ettim. Ayrıntıları sonra anlatırım, nasıl geliştiğini nasılsa öğrenirsin. Şu an önemli olan o değil. Önemli olan biz sevgili olup şirkete geçtikten sonra bambaşka birine dönüştü," dedim gülerek. Şaşkın ve kırgındım.

"Gün içerisinde birbirimizi hiç görmedik, beni hiç aramadı. Ya aramayı bırak, bir mesaj bile atmadı. Tamam, aşırı yoğun bir adam. Gün içinde fırsat bulamamasını bir noktaya kadar anladım. Ama akşam... Ne bileyim, yatmadan önce bir iyi geceler mesajı atmak zor değil ya. Sen sormadan söyleyeyim, bu sabah da günaydın mesajı ve arama almadım."

"Yani koskoca Merkez Bankası'nın başkanı Felix Harold'la sevgili oldun, öyle mi?"

Şaşkınlıktan sesi kısıktı.

Senem bunu görecekmiş gibi başımı sallayıp, "Evet," diyerek onayladım. İnanması güçtü, biliyordum ama biz sevgiliydik.

"Yani benim Konyalı arkadaşım, İrlanda Kralı'nın torunuyla sevgili oldu, ha?"

"Şey... Konyalı derken bir küçümsedin sanki?"

"Yani Konya'nın göbeğinden İrlanda'ya uzanan bir aşk hikâyesi."

"Şu Konya'yı belirtmesen mi acaba, Senem? Anladım. O prens, ben de taşra kızıyım."

"Yok, yavrum, neticede Hatice Pektaş'ın yeğenisin."

"Sağ ol, ya."

"Ama hâlâ şoktayım," dedi. "Ayrıca sevgiliye geçiş döneminizi aşırı merak ediyorum. Güzel giden bir şey varsa niye yazmasın ki? Onun öncesinde bir kırılma anı yaşadınız mı?"

"Aksine her şey güzeldi. Sonra birden değişti."

"Sen neden aramadın? Belki çekiniyordur seni aramaya."

Felix ve çekinmek mi? İşte buna bir tarafımla gülerdim.

"Seni temin ederim ki dünyanın en umursamaz adamı. Çekinecek hiçbir şeyi yok. Ayrıca ben yukarıdayken o da aşağıda, Bedir Efendi'nin evindeydi."

"Ah Berna, ah! İki leziz pilicin arasında cenneti yaşıyorsun kızım sen."

"Senem!"

"Sana neden bugün şaka yapamıyorum ya?"

Neden acaba? Boktan bir düzenin içinde sürüngen gibi kaçtığım, vahşi olmak yerine korktuğum için olabilir mi?

Şirketin önüne park edilen taksiden inerken sessizdim. Ücreti ödediğim anı sessizce dinleyen Senem de konuşmuyordu. Çantamdan yaka kartımı çıkarıp güvenlik noktasına okuttuktan sonra içeri girdim.

Asansöre doğru ilerlerken, Senem'in huzursuz sesinden dökülen uğursuz kelimeleri kıvranarak dinledim. Konuşmasının sonunda üzerime bir enkazın yağacağından habersizdim.

"Ama hiç aramaması normal değil. Acaba o da mı şokta? Yani olaya gidişatını tam bilmediğim için sağlıklı yorum yapamıyorum, hayatım," dedi keyifsizce. "Aramaması ve mesaj atmaması hiç normal değil. Çok saygısızca bir davranış. Sanki kızı kaptım, artık cepte havası vermiş gibi olmuş."

Korktuğum gerçek Senem Çetin tarafından yüzüme vurularak beni sert bir tokat yemişim gibi sarstı. Afallayarak girdiğim asansörden koşarak uzaklaşmak istiyordum. Kapalı alan fobim yoktu ama az sonra bunu tecrübe edecekmişçesine fenalaşıyordum.

"Doğru."

Kırgın bir kabulleniş, dilimden mırıltıyla dökülmüştü.

Ağlamak istiyordum.

"Özür dilerim, bebeğim. Biliyorsun, biz her zaman gerçekleri söyleyen tarafız."

"Biliyorum, canım," dedim teslim olmuş vaziyette. "Kendime söyleyemediğim gerçeği bana söyledin. Ben de bundan korkuyorum."

Göğsümdeki acıyı hafifletecek bir şey bulamıyordum. Asansörden inip Kerem'le ortak kullandığımız odaya geçene ve masama oturana kadar sarsıntım geçmemişti.

Cepte olduğum düşüncesini bir kadın olarak kendime yakıştırmıyor ve bunu kabul etmiyordum. Fakat tecrübe ettiğim düşüncesini içime işleyen sinsi yanımı da bastıramıyordum. Senem'in darbesi de sinsi yanıma okşamıştı.

Çantamdan suyumu çıkarırken etrafımı kontrol ettim. Ofis gelenekle beraber canlanmaya başlamıştı. Gri bulutlar birçoğunun çehresine yansımış, yüzlerinden neşeyi almıştı.

Felix ofise kaç gibi...

Hâlâ onu düşündüğüme inanamıyordum. Kendimi boğmak istedim.

"Peki, öyle biri mi? Bunların öyle süslü geceleri yok. Bundan emin olabilirsin. Magazinde adları *playboy* olarak geçmiyor. Levi Harold'ı kızma, o biraz azgın."

"Biraz mı?"

Bana *Succubus* diyen adamı, *biraz azgın* olarak tanıtmak onun büyülü tutkusuna hakaret olurdu.

"Bu arada, yanına geldiğimde Levi Harold'a teklif edeceğim," dediğinde içtiğim suyu ekrana doğru püskürttüm.

"Yirmi birinci yüzyılın prensesleri artık kadınlar değil, erkekler. Çünkü her adımı kadından bekliyorlar.

"Doğru," diyerek onayladım. Önce peçeteyle ağzımı sildim. Ekrana püskürttüğüm suyu da temizlerken Senem'i gerginlikle dinliyordum. Yükselen sesi duygu değişimlerini o kadar net yansıtıyordu ki Senem'i hareketlerinden ifadesine kadar her şeyiyle hayal edebiliyordum.

"Yakında evlenme teklifini de biz edeceğiz."

Sitemli sese şaşkın bir gülümsemeyle eşlik ettim.

"O kadar mı beklenti içindeler?"

"Ayıp ediyorsun. Bu arada, Levi Harold benlik mi?"

"Çok farklı bir kafaya sahip. Anladığım kadarıyla birinden kaçıyor."

"Buna geldiğimde karar vereceğim," dediğinde ikimiz de güldük. "Az önce canını yaktım. Şimdi onardım mı?"

Konumdan sapmamıştı. Canımı yaksa da onarmadan durmuyordu. Kırılmış kalbime bir merhem olup benim bile kapatamadığım yaralarımı kapatıyordu. Senem bu dünyada başıma gelen en güzel şeydi.

Ona sahip olduğum için şanslı olduğuma inanıyordum.

"İyiyim, merak etme," dedim. "Senin söylediğin şeyi ben de düşünüyordum. Hatta beni yatağa atmak için beraber olmak istediğini bile düşünüyordum. Sonuçta Rayne'yle evlenebilir."

"Sen çok zarif ve güçlü bir kadınsın. Hiçbir erkek seni kolaylıkla avlayamayacağını bilir. Belki Felix Harold şu an hata yapıyordur, belki arkasında bir sebep vardır. Ama senden korktuğuna eminim. Kaybetmemesi gerektiğini de biliyordur. Rayne konusunda araştırma yapacağım zaten. Fakat senden de bilgi almak istiyorum. Hatta bunu öğle molamızda konuşalım, patronum ikidir çağırıyor."

Tamam, diyemeden telefonu kapamıştı. Ben ona teşekkür edemeden, son sözleriyle kalbimi okşayıp, sabahımı biraz daha güzelleştirdiği için minnet duyduğumu söyleyemeden...

Elinde iki fincan kahveyle bana doğru gelen Kerem'i gördüm. *Günaydın*, dediğinde tebessüm ederek karşılık verdim.

"İyi misin?"

"Harikayım."

Kerem yalanımı yutmadı. İkna edemediğim adam işimi yaparak kafamı dağıtacağımı düşünmüş olmalı ki bugünkü tempoyu biraz hızlı başlattı. Saat dörde doğru InfoTech'e yapacağım bir iş ziyaretimin olduğunun ve iki saatlik mesai harcayacağımın bilgisini aldım.

Doğrusu yoğun tempoya hazırlıklı ve hevesliydim. Felix dışında bir şey düşünmeyen beynimin meşgul olmasını, bu sayede izbe ve karanlık

sokaklardan çıkıp, mega şehirde gezinerek dünyayı fethetmesini istiyordum.

Yoksa fethedilen sadece ben olacaktım ve sömürgeci birinin baskısı altında kalacaktım.

Ara ara telefonumu göz ucuyla süzmem, fethedildiğimin gerek bir kanıtı sayılsa da gururum itiraz ediyordu. Belki de biz Felix'le sevgili olmamıştık, zihnim bana bir tür oyun oynayarak şizofrenik belirtilerin sinyalini veriyordu.

Saatler geçti, sevgilim bildiğim adamdan haber alamadım. Şirkette mi yoksa değil mi bilmiyordum. Gelip gelmediğinden bile emin değildim.

Yaklaşık bir saat sonra molaya çıkacaktık fakat midem o kadar kötüydü ki öğle yemeğini geçiştirmeyi düşünüyordum. Kerem'i ikna etmek zor olacaktı ama şansımı deneyecektim.

Şirket telefonum Felix Harold'ın asistanı Mina Hanım tarafından arandı.

"Berna Hanım, Bay Felix sizi odasına bekliyor."

"Tabii, Mina Hanım."

Kısacık görüşme yatıştırdığım sinirlerimi zıplatmıştı. Kısacık görüşme sakinleştirdiğim kalbimi coşkuyla uyandırmıştı. Nihayet beyefendinin aklına gelmiştim. Nihayet Berna diye bir sevgilisinin olduğunu hatırlamıştı.

Kerem'e aldığım telefonu bildirdikten sonra odadan ayrıldım. Yönetici katına çıkışım kendime telkin ettiğim gibi sakin, heyecansız ve ilgisizdi. Bu tavrı takınmak pek kolay olmasa da başardığıma inandım.

Bir erkeğe yenilmek yok, kızım!

Kapıyı çalıp odaya girdiğimde tek olacağımızı sandım. Yanında Bay Frank ve Bölge Operasyon Müdürü Caner Elvan'ı görene dek hüsrana uğradığımı kabullenemedim. Beni görmek istemesinden daha ziyade iş için çağrılmıştım.

Toplantı masası yarısı açık, yarısı kapalı dosyalar ve renkli klasörlerle doluydu. Bay Frank bilgisayar üzerinden koordine olurken Caner Bey dosyalarla haşır neşirdi ve Felix'e bir şeyler anlatıp duruyordu. İrlandan bilen sayılı isimlerdendi.

Hindistan projesi için bu adamdan pek çok kez mail almıştım. Bu şirketteki yüzleri çabuk öğreniyordum. Bakışlarım operasyon müdürünü can kulağıyla dinleyen Felix Harold'a kaydı.

Gömleğinin manşetlerini katlamış, alt bölgemde sulama sistemini aktive eden saçlarını serseri gibi dağıtmış, yakışıklı yüzünde haşin bir görüntüyü ağırlamıştı. Elindeki dolmakalem durmadan hareket ediyor

gözlerimi her zerresinde gezdirip sonra o zerreleri öpme arzusuyla tutuşturuyordu.

Acayip seksiydi.

Allah'ım, aklımı kaçıracağım.

Bu adam benim sevgilimdi.

Hayır, sevgilin değil.

"Berna, birazdan Bedir burada olacak. Onu karşılarsın."

Sulama sistemim, yabancı cisim sebebiyle tıkanarak arızalandı.

Bedir mi?

Tutkumun ateşini söndüren duyduğum isim miydi yoksa yaklaştığım masaya rağmen Felix'le aramızda hissettiğim uçurum muydu emin değildim. Emin olduğum bir şey varsa sevgili olduğumuzdan artık gerçekten şüphe duyduğumdu.

Ben deliriyordum. Evet, deliriyordum. Felix'le belki de öpüşmemiştik, belki de okuduğum kitapların ve dizilerin etkisiyle bu hülyaya kapılmıştım.

Zihin sinemamda bir perde açılıyor, acayip sahneler kurgulayıp canlandırıyor, daha sonra onları gerçek sanıyordum. Belki de onunla aynı evi paylaştığımız için öyle hissediyordum. Ya da ondan çıldırmış gibi hoşlandığım için öyle düşünüyordum.

Kahretsin! Şizofrenik bulgulara rastlamak üzereydim. Kendi kendine tanı koymak, yanlış teşhis koymaksa benim yaşadığım bu ikilem de neydi?

"Tabii. Başka bir isteğiniz var mı Bay Felix?"

"Hayır," derken bakışlarını önündeki dosyadan ayırmadan eliyle çalışma masasını gösterdi. "Orada, üzerinde bugünün tarihi not edilmiş bir belge var. Bana getir."

Hayır, dedikten sonra bir istekte bulunmak bu adama mahsustu. Gerçekten kendine has biriydi. Sessizce istenileni yaptım. Belgeyi alıp toplantı masasına yaklaştığımda Caner Bey telefonla konuşmak üzere masadan uzaklaştı. Bay Frank kulağında kulaklıklarla birilerine talimat verirken neredeyse varlığımdan habersizdi.

Belgenin ne olduğuna baksam da anlamadım. İrlanda dilinde yazıldığı için anlayacağımı da sanmıyordum. Felix'in önüne dikkatlice bıraktım.

Belgeyi göz ucuyla kontrol edip, doğruluğundan emin olunca, kafasını sallayarak Kerem'e teslim etmemi istedi. Ancak bunu söylerken küçük bir el işaretiyle ona yaklaşmamı istedi.

Göz teması kurmuyordu.

Şerefsiz!

Seni o kravatla boğacağım, şerefsiz herif!

Evlilik teklifi ettiğimi sandıkları patronuma doğru eğildim. Belgenin alakasız bir yerini göstererek, Kerem'in dikkatli olmasını zırvalayıp durdu. Ne yapmaya çalıştığını anlayamadığımdan Bay Frank'ı gizlice kontrol ettim. Hâlâ bizim farkımızda değil gibiydi.

Kokusu... Siktir!

Kokusu tarafından esir alındım.

Dibindeyim.

"Seni çok özledim, *Micetta.*"

Bu bana karşı kullandığı arzulu sesiydi. Şehvetin en ham halini hissettiğim sesini asla unutmazdım.

Unutmalısın!

Faydasız bir telkindi.

"Kerem Bey'e ileteceğim," diyerek özlemiyle ilgilenmediğimi belli ettim. Vahşi gözlerine bir kez olsun bakmadan arkamı döndüm. Belge elimde yırtılmadan, büzüşmeden Kerem'e ulaşmalıydı.

Onu duymazlıktan gelerek odadan çıkmak, kendime yaptığım en büyük iyilikti. Belgeyi ulaştırmak, toparlanmam için büyük bir yardım oldu. Kerem'e teslim edip, Bedir'i karşılayacağımı söyleyerek odadan apar topar çıktım.

Lavaboya girdim. Yalnız kaldığım geniş alanda toparlanmak için küçük metotlara başvurabilirdim. İlki, hemen yüzümü yıkayıp kendimi tokatlamak oldu. Tokatlama metodu yanlış düşüncelerden ve varsayımlardan uzaklaştırmaya yarayan özel bir silahtı. Ben bu silahı ara ara kendime kullanır, tetiği çekerdim.

"Kendine gel, Berna. Kendine gel, kızım. Bir adam için delirme, toparlan. Bedir gelip gittikten sonra onunla konuşacaksın, başka çaren yok."

İkinci metot motive sözleriydi. Yani yapacağım şeye karar vermek ve uygulamak için kendimi cesaretlendirmekti.

Cesaretimi toplayarak lavabodan çıktım. Orada ne kadar süre kaldığımı bilmiyordum ama çıktığım an ofisteki hareketlilik dikkatimi çekmişti.

Odak noktaları, asansörden çıkarak yaklaşmakta olan meteor parçasıydı.

Bedir Aslan Akgün tek başına, arkasında bir ordu varmışçasına kendinden emin bir şekilde yürüyordu. Güçlü, sarsılmaz ve cesur görünüyordu. Bakışlarındaki netlik ve kalabalığa sunduğu sahici tebessüm, yanından geçtiği herkese sunduğu iyi dilekler ve aldığı karşılığa yalnızca başını sallayarak cevap verişi, kalabalık tarafından anbean izleniyordu.

Herkül'üm kocaman bir adam olmuştu. Her zaman ilgi çeken ve aynı zamanda bu ilgiyi görmezlikten gelen biri olmuştu. Bir parçası hiç değişmemişti. Bir parçası hâlâ küçük Bedir'in elindeydi ve onu yönetiyordu.

Bej tonlarını, hâkim yaka gömleğinden kumaş pantolonuna ve spor ayakkabısına kadar uygulamıştı. Bu tonlarla ve tarzla yaşından çok çok daha genç ve yakışıklı görünüyordu.

"Kim o?"

"Bedir Aslan Akgün!"

Çalışma arkadaşımız, Kerem'e doğru biraz daha yanaşırken heyecanla, "Gayrimenkul zenginlerinden biri," dedi. "Ama o daha çok dürüstlüğü, ahlakı, yiğitliği, cömertliği ve mertliğiyle bilinir. Yardım gecelerinin bir numaralı adamı. Sayısız yardım derneği var. Birçok milletvekiline kafa tutmuş, gayrimenkul mafyalarına ve tefecilerine gözdağı vermiş adamdır. Kısacası, Allah'ın Aslanı derler ona."

Allah'ın Aslanı...

Bedir için en iyi tanım buydu. Gerçekten de kimse olayı öğrenmesin diye arkada kalmıştım ama onların yanına gitmem gerekiyordu. Felix karşılamamı istemişti fakat ben ortalıkta yoktum.

"Berna Hanım?"

Felix'in sesini duyunca sersemledim. Az önce dağınık haliyle canıma okuyan adam saçlarını geriye taramış, manşetlerini düzeltmiş, derli toplu haliyle ansızın karşıma çıkmıştı.

"Evet, Bay Felix?"

"Tercümanlık için odama lütfen."

Başımla onaylayıp peşlerine düştüm. Bedir'in kimseye çaktırmadan bana attığı günahkâr bakış tökezlememe sebep olmuştu.

"Yalanlarına daha çok ortak olduğum için günahlarım çoğalıyor, Berna."

"Cezanı üstlenmeye hazırım, Aslan," diyerek başımı suçlu gibi eğdiğimde tebessümünü son anda yakaladım. Ne olursa olsun o tebessüm asla dinmiyor, garip bir şekilde güç veriyordu.

"Sen hele en ufak yalanının hesabını ver bakalım."

Cehennem azabını küçümsemek kimin haddine ki?

Türkçe konuştuğumuz için Felix tam olarak ne konuştuğumuzu anlamıyordu. Bizden bir adım önde yürüse de her şeyiyle burada olduğunu hissediyordum.

İçindeki vahşi kemirgenlerin onu yediğini de.

Öyleydi, değil mi? Çünkü biz sevgiliydik.

Odaya girip, kapıyı arkamızdan kapadığımda Felix oturma grubuna

doğru yürüyerek Bedir'i karşısına oturması için davet etti. Birkaç dakika önce dağınık olan toplantı masası temizlenmişti. Oturma grubunun ortasındaki siyah ahşap sehpanın üzeri meşrubatlar ve tatlılarla doldurulmuştu.

Bedir'le aynı koltuğa oturduğumuzda Felix karşımıza geçti.

Bir an önce gelişinin sebebini öğrenmek istiyordum. Bedir Aslan'ın şirkete kadar gelişi, kopması muhtemel görünen fırtınaların habercisi demekti. Bir ihtimal ki Felix Harold bildiği için dün geceden beri bana yazmamış ve bugünü ayarlamışlardı.

Üçümüzün yan yana geleceği yerin HRL FAM GROUP olması şaşırtıcıydı. Zero Points Recidances yan yana gelişimizin imkânsız olduğu bir yer haline gelmişti.

"Ne içersin, Bedir Efendi?"

"Sade bir kahve alayım," dediğinde başımı sallayıp telefonumu elime aldım ve Felix'in mesajını gördüm. Ben Bedir'le konuşurken büyük ihtimalle o mesajı atmıştı.

Mesajına çaktırmadan baktığımda okuduklarımla kaşlarımı çattım.

Felix Harold: *Biraz daha uzağa otur.*

Hadi canım!

Felix Harold bu kadar kıskanç mıydı?

Bütün önemini yitiren Felix Harold, böyle bir talimat verme hakkına sahip değildi. Varlığını unutturan bir yokluk bıraktıktan sonra ne yapacağıma karar veremez, dahası müdahale edemezdi.

Bana hiç yazmamış gibi Bedir'le havadan sudan konuşuyordum. Bir yanım kalkmak isterken diğer yanım bunu kabul edersem yarın daha çok alanımın işgal edileceğini söylüyordu. Bedir benim hayatımda olan bir insandı.

Sınırlarına hepimizden çok dikkat eden bir adamdı.

Telefonum tekrar titrediğinde mesaj kutuma ikinci bir talebi veya bir kavgaya sebep olacak tartışmacı cümleleri düşmüştü. Bildirime tıklamadan Mina'yı aradım. Üç sade kahve siparişi verdikten sonra kapadığım telefonu ters çevirip sehpaya bıraktım.

Homurdanışını duymazlıktan geldim. Ayaklarını hızla sallayışını görmezlikten geldim. Bütün tepkiler nezdimde çürütüldü ve ilgim tamamen Bedir Aslan'a kaydı.

"Zeyd'le tanışma şerefine nail oldum."

Bedir'e tanışmamız nasıl anlatılmışsa küçük bir gülüşle karşıladı.

"Zeyd Aslan seni çok sevmiş. Mahire anneye sürekli senin yanına gitmek istediğini söylüyor. Çalıştığını ve geç geldiğini duyduğundan beri morali bozuk."

Duyduklarım kalbimdeki acıyı bir kez daha hafifletti. Zeyd tarafından sevilmek, benim için bir lütuftu. Eve giderken onu mutlu edecek bir hediye almayı aklımın bir köşesine not ettim.

"Oyunumuza ortak olmuş, aşırı tatlıydı."

"Benim oğlum çok akıllıdır," dedi Bedir gururla.

"Berna Hanım, bana masamdaki dosyamı uzatır mısınız?"

Bedir'in gururlu ifadesi yavaş yavaş sönerken benim ifadem ona nazaran çok hızlı değişti. Dosyanın sırası mıydı? Biz küçük bir çocuğu konuşurken baltalamaya gerek var mıydı? Onun mesajını dikkate almadığım için aklınca cezamı kesiyordu.

Sesimi çıkarmadan doğruldum, masaya doğru ilerledim ve sözkonusu dosyayı bilgisayarının yanında buldum. Siyah dosyayı kaparken Felix'in manidar sesi sırtımı dövdü.

"Konuya girmeden önce, gayrimenkulle uğraştığın için sana şu evleri göstermek istiyorum, Bedir. İşbirliği için aklımda birkaç proje var."

Önüme döndüğümde onu benim yerimde, Bedir'in yanında otururken gördüm. *Kıskanç herif!* Kafayı yemiş olmalıydı. Ne ara ayaklanmıştı da beni sabote edecek bir hızla yerime oturmuştu?

Dosyayı ona uzattığımda yine bana bakmadan aldı. Verdiğim dosyayı doğru düzgün incelemeden geri kapadı.

"Yanlış dosyayı vermişsin, Berna. Neyse. Bunu sonra hallederiz. Önemli olan konuya gelelim."

Şerefsiz! Beni kaldırmak için böyle basit oyunlara başvurmuştu.

Az önce yerinde homurdanan Felix'in yerini, manyak Berna almıştı. Az önce ayakları felç geçiriyormuş gibi hiddetle sallanan Harold belasının yerini, deli Berna almıştı.

Bay Borsa Kralı, taşını yontmuş Konyalı manyak Berna'nın diğer yüzünü tanımadan, can damarına basarak Türkiye sınırlarında küresel bir faciaya sebep olacak mezar kazma işlemini kendi elleriyle yapıyordu.

Senin o yeşil, çipil çipil bakan gözlerini oyacağım!

Sekreter içeri girip, kahveleri bırakırken öfkem hâlâ geçmemişti. Kahvemi içip, suyu kafama dikerken de öfkem dinmedi. Bu ateş, yokluk ve varlık arasındaki dengesizliğin çatırdamasıyla yakılmıştı.

"Felix haklı," diyerek kahve fincanını tabağına bırakan Bedir Aslan neşesiz bir tebessümle bana döndü. "Asıl konumuza dönelim, şimdilik önemli olan o."

"Aslan, korkmam gereken bir şey mi var?"

Gözbebekleri titredi. Acı çekeceğimi biliyor gibi söylemekte tereddüt ediyordu. "Dün gece beklemediğimiz bir vakitte dayım geldi. Haber vermeden geldi," dedi çenesi kasılırken. "Kapıyı Felix açtı."

Ruhum son cümleden sonra teslim oldu. Şoka, acıya, korkuya... Ne derseniz deyin. Tam anlamıyla bir tutukluk yaşadım. Nefes almayı unuttuğum dakikalarda Bedir endişeyle beni teselli etmek için konuşmaya çalışıyordu.

Tesellisi de geri dönüşü de yoktu.

Dehşetle baktığım adama çatarken tavrımın sertliğine engel olamadım.

"Kapıyı neden sen açtın?"

"Zeyd sandım."

Kafamı yastığa gömüp çığlık atmama ramak kalmıştı. Yumruklaşan ellerimin gerginliği omzumdan sırtıma yayılarak beni kaskatı kesiyordu. Korktuğum başıma gelmişti.

"Mükremin Efendi... O... Onu hatırladı mı?"

Lafı dolandırmayan, beni asla kandırmayan Bedir Aslan yine dürüsttü. Lafı gevelemeden dosdoğru cevaplıyordu.

"Anladığını düşünüyorum. Dayımı tanıyorsun, Berna. Gördüğü kimseyi unutmaz. Endişe etme, Vekil Ahmet'in bu olayı örttüğünü düşünüyorum."

Vekil Ahmet de bizi biliyordu. Artık herkes biliyordu.

"Sakin ol, Berna."

Tüm bunların suçlusu sadece oymuş gibi kötü bir bakış attım. "Ne sakin olması? Nasıl sakin olayım, Felix? Halamla babaannemin geldiği gün, seni çalışan olarak bilen adam yeğeninin evinde senle karşılaşıyor. Nasıl bir felakete sebep olacağını görmüyor musun?"

"Farkındayım, Berna. Dün geceden beri ben de iyi değilim."

Benim aksime sözlerine ve tavrına dikkat ediyordu. Bu sakinliğe sahip olması da normaldi. Neticede o bir zarar görmeyecekti.

"İyi olmak için dikkat edeceksin o zaman. Sen..."

Konuşamadım, oturduğum koltuğa sığamadım. Çaresizce ayağa kalkıp yüzümü avuçiçime sakladım.

"Allah'ım, bu neyin imtihanı?"

Boğuk inleyişimi, sakin gibi görünen Bedir Aslan'ın, "Sakin ol, Berna," diyen endişeli sesi böldü. "Felix mecbur kaldı. Annemle ben namaz kılıyorduk. Dayım zorlayınca kapıyı açmak zorunda kaldı. Burada suçlanacak kişi o değil."

Felix Harold tehlikeli bir sessizlik ve sakinlikle beni süzüyor, ona bakmadığım her an tansiyonumu yükseltiyordu. Doğrusu bakma isteğim yoktu. Ona aşırı kızgındım. Her anlamda...

"Hatice abla ne zaman gidecek, Berna?"

Bedir'in sorusu kendimi toparlamam için açık bir mesajdı.

"Bir hafta daha kalacaklarını söylediler."

"Magazinciler orada oturduğumu bilmiyor," dedi Felix. Sesi bir çelik kadar sert, duygusuz ve buz gibi soğuktu. "Oturduğum rezidans benim için daha güvenli. Berna'yı zor durumda bırakmak istemiyorum ama oradan gidemem."

Aslan anlayışla karşılasa da bu durumdan hiç hoşnut değildi.

"Medresedeki herkese kefil olamam. Konuşmayacaklarının garantisini veremem." Felix konuşamadan Bedir devam etti. "Seni Berna'yla görenler de var."

Vücudum bugün için şok kotasını doldurmuştu. Artık tepki veremeyecek kadar yitirmiştim. Gücümü, reflekslerimi, nefesimi...

Felix'le tüm olanlardan sonra göz göze geldim. Artık ona bakabiliyordum. Korku ve dehşetle, nasıl göründüğümüzün kaygısıyla, hakkımızda kimin konuştuğunun korkusuyla.

"Nerede?" dedim kuru bir sesle.

Bütün duygularımı sabrım gibi yitirmiştim. Ben gerçekten de bitmiştim.

"Tanrı aşkına, Harold!"

Gürleyen bir kadın sesi kritik toplantımızı dehşetle böldü.

"Bana neden Levi piçinin senin yanında olduğunu söylemiyorsun?"

Kapıdan içeri giren sarışın bir kadın kollarını açarak Felix'e koştuğunda, algılarım yine bir şizofrenik vaka olduğuma inanacak kadar sert bir darbe aldı. Neler olduğunu anlamaya çalışmakla uğraşmadım.

Kotamı doldurmuştum.

Artık kimseye ve hiçbir şeye yetişemiyordum.

Her şey o kadar hızlı ilerliyordu ki çözümsüz bir bulmaca köşesindeymişim gibi sürünüyordum.

Benden daha şaşkın olan Bedir, kadının hareketlerini dehşetle takip ediyordu. Toplantı benden daha manyak bir kadın tarafından sabote edilmişti.

Bu kadın, Rayne Larson olabilir miydi?

Kadın saniyeler içinde Felix Harold'ı yörüngesinden çıkararak bambaşka bir ismi içine aldı. O kişi Bedir Aslan Akgün'dü.

"Bu yakışıklı ejderha da kim?" diyerek aniden Bedir'e döndüğünde, hayalini kursam hayatım boyunca göremeyeceğim bir sahneye şahit oldum.

"Estağfurullah!"

Felix ve Bedir Efendi aynı anda aynı tepkiyi verdiğinde, az kalsın küçük dilimi yutuyordum.

Felix Harold *estağfurullah* çekmişti!

Felix Harold!

Bedir Aslan Akgün, bu beş gün içinde gayrimüslim Felix Harold'a ne yapmıştı?

Duzenleme
Ny.ozlem

12
Kirli Zihinler

Sen kimsin?

Beni nasıl böyle üzebiliyorsun?

Bir anda hayatıma girip her şeyime sahip olmak isteyen bir adamı, hayatımın merkezine koymayı nasıl göze alıyordum?

Neye dayanarak bir adama körü körüne teslim olmayı kabul ediyordum? Sınırlarımın ihlal edilmesine hangi aşamada izin veriyor ve bugün ihlal edildiği için savaş açıyordum? Henüz dün sabah adım attığımız bu ilişki nasıl çirkin bir görüntüyle kirleniyordu?

Ben arkadaşımla aynı koltukta oturduğum için uzaklaştırılma emri alırken o nasıl karşımda bir kadınla sarılmış vaziyette durabiliyordu?

Buna ben mi izin veriyordum?

Bir erkeğe bu hakkı kadın mı veriyordu?

Gözlerim tekrar sarılan çiftin her zerresinde ağır ağır gezindi. Felix'in kadını şaşkın bir ifadeyle izlediğini görünce deliye döndüm.

Bu kadın kimdi ve ona böyle sarılma cesaretini nereden buluyordu?

"Ava, senin burada ne işin var?"

"Levi'yi günlerdir bulamıyorum. Aramalarıma da dönüş yapmıyor, piç. Burada olduğunu biliyorum, o yüzden yanına geldim."

Felix'i hızlıca aydınlattıktan sonra bütün ilgisini yakışıklı ejderha diye etiketlediği Bedir'e verdi.

"Ava Fortin," dedi elini ona doğru uzatarak.

Bedir elini sol yanına yaslayıp kibar bir şekilde reddetti.

"Bedir Aslan Akgün."

Eli havada asılı kalan Ava kaşlarını çatarak, "Neden elimi sıkmıyorsun?" diye sordu. Bir sonraki hamlesini ölçmeye çalışır gibi Bedir'e doğru bir adım atarak kollarını açtı. "Sarılmak istersen..." Sözlerini tamamlayamadan Bedir bir adım geriledi. Felix boşluktan yararlanarak hemen araya girdi.

"Seni kibarca reddetti, Ava. Saygı duy."

Ava kaşlarını çattı. Huysuzca, "Abartma, Fel," diyerek karşı çıktı. "Sarılarak selamlaşmak istediğini düşündüm. Ama neden elimi sıkmıyor?"

Felix Harold küçük bir çocukla konuşuyormuşçasına nazik ve anlaşılır bir dille tane tane anlattı.

"Ava, o bir din adamı. Onların dininde kadının elini sıkmak yok. Aynı şey kadınlar için de geçerli."

Kafasını Felix'in sol yanından uzatan kadınla göz göze geldim.

"Sen de mi onların elini sıkmıyorsun?"

Bedir'le aralarında dağ gibi mesafe varken Felix'le her şeyi yapıyor.

İç sesime yumruğumu çakmak istedim. Öyle ayarsız zamanlarda bana savaş açıyordu ki ne doğru düzgün kendimi ifade edebiliyordum ne kendimi savunabiliyordum.

Felix konuşmama izin vermeden tekrar araya girdi.

"Levi için gelmedin mi?"

"Sikerler Levi'yi. Buradaki ateş parçası çok başka."

Bedir bana dönerken hafifçe öksürdü.

"Bu edep bana fazla."

Az önceki öfkemi profesyonel bir gülümsemeyle örttüm.

"Bana da Aslan. Biz en iyisi çıkalım."

Bedir beni onaylayıp onunla konuşmak isteyen kadını bir kez daha nazik bir dille reddetti. Akabinde konuşmaya daha sonra devam edeceğini söyleyerek Felix'le üstünkörü vedalaştı.

Odadan çıktığımızda ne Felix bana baktı ne ben ona. İki yabancı gibi patron, çalışan ilişkisinden ibarettik.

Onu odasında, o kadınla yalnız bırakıp çıktım.

Yönetici katının sessizliği ve Mina'nın bize asansöre kadar eşlik edişi, geçen sessiz zamanda sakinleşmeme biraz yardımcı olmuştu. Bedir'in tüm bu olanlar için bir yorumda bulunacağından kuşkuluydum. O asla bir kadının arkasından konuşmazdı.

Asansörü paylaştığımız çalışanlara ve indiğimizde bizi karşılayan kalabalığa rağmen ikimiz de oralı olmadık. Derdim kesinlikle onlar değildi.

Derdim yukarıdaki kadının Rayne olmamasıydı. Levi'yi istediğine göre onun sevgilisi miydi? Bunları düşünmek istemiyordum. Aslında ikisini odada bırakmak umurumda bile olmamalıydı.

Felix Harold şimdilik bilmiyor olabilirdi ama bu ilişki başlamadan bitmişti. Kimsenin oyuncağı olmaya niyetim yoktu.

Şirketten dışarı çıktığımızda valenin getirdiği siyah Range Rover arabanın önünde durduk. Vale indiğinde Bedir teşekkür etti ve yanımızdan ayrılmasını bekledi.

"Felix'le aranızda bir şey mi var?"

Sorunun hızı ve zamansızlığı beni gafil avladı. Hoş, şaşırmayacağım kadar barizdik. Felix zaten Bedir'e bizi gösteriyor, imalı konuşmalarıyla çeğin aklına karpuz kabuğu sokuyordu.

Bedir'in net bir şekilde emin olduğu an, Felix'in beni onun yanından kaldırdığı andı. Belki de bizi görenlerin anlattıklarından anlamıştı. Hâlâ bizi nasıl gördüklerini bilmiyordum ama bu bile ağır geldiği için artık öğrenmek istemiyordum.

Çok yoruldum.

Camdan bir fanusun içinde sergilenen devasa bir mum gibi yanıyor, geçen her dakika tükeniyorum.

"Ha?"

Küçükken hep yaptığı hareketi yıllar sonra yine yaptı. Ayağının ucuyla ayağımın ucunu ezdi. Ne zaman yalan söylersem bana bunu yapardı.

Bir an küçük Berna'yla küçük Bedir Aslan'ı gördüm. Birbirlerine her anlamda yardımcı olan ve benim koruyucu meleğim olan Aslan'ım...

Elimde olmadan gülümsediğimde o da gülümsedi. Gülüşümü küçük bir kıkırdama takip ettiğinde Bedir hâlâ gülerek beni izliyordu.

Küçükken de böyle kıkırdayarak kaçmaya çalışır, asla başarılı olamazdım. Yine o kazanıyordu. Yine derdimle dertlenip beni sakinleştiriyor ve bir anda güldürüyordu.

"Kaçmaya çalışma."

"Kaçmıyorum, Aslan."

"Bana daha fazla yalan söyleme, Berna."

"Sana yalan söylediğim için günahım artıyor mu?"

Kaşları yukarı doğru kalktı. "Yalanın hükmü herkes için geçerli. Yalan söyleyen herkesin günahı büyüktür," dediğinde ayağımın ucunu bir kaz daha ezdi ve kafasını bana doğru eğdi. "Bu dünyada canın yeterince yandı. Öbür dünyada da canının yanmasını istemiyorum."

Ona bakarken küçük Herkül'üme bakıyordum.

Derde devayı tedarik etmelerini isteseler Bedir Aslan Akgün ruhunu ortaya koyardı. O bir tedarikçi olmakla kalmaz, Allah'ın Aslanı gibi bütün kardeşlerine, arkadaşlarına, insanlara deva bulurdu.

O benim küçük ama yüreği büyük Herkül'ümdü.

"Eğer şimdi gitmezsen sana sarılıp ağlayacağım," diye mırıldandım. Gözyaşlarımı tutacak gücüm kalmamıştı.

Kaşları daha da yukarı kalktı. "Bunu sonra konuşuruz. Hayırlı günler," diyerek, arabasına atlayıp gitti. Arkasından baktığımda ağlamamak için dişlerimi sıktım ama gözyaşlarım yanaklarımı çoktan ıslatmıştı.

Ben küçük Berna'yı ve Aslan'ı istiyordum.

Acı çeken, yalan söyleyen, ailesini kandıran o kadını istemiyordum. Sorunlardan ve sorumluluklarla çıldırma raddesine gelen olgun Berna'dan yorulmuştum. Anlaşılamamaktan, çırpınmaktan, sürekli bir tarafa savrulmaktan bıkmıştım.

Kimse bu halimi görmeden ve ne olduğunu sormadan lavaboya kaçmayı başardım. Mola sürecimi temiz olsa da çok yanlış bir yerde geçirmiştim. Gelen giden, dolu lavabonun boşalmasını isteyen birçok kadından şikâyet yükselince yalnız kaldığım bir ara kaçmayı yeniden başarmıştım.

Bu sefer odama gelmiştim. Aklını başına toplamış bir Berna olarak o masada oturacağıma inanmıştım.

Masama doğru ilerlediğimde küçük bir not kâğıdı ve tatlı bir kutuyla karşılaştım. Hatasını anlayan Felix Harold böyle bir jestle kalbimi onarmaya mı çalışmıştı? Küçük notu elime alıp okuduğumda kalp çarpıntım büyük bir hayal kırıklığına dönüştü.

Seni görmedim ama iyi değilsin. Bu tatlı pankeklerin sana mutluluk getireceğini düşündüm. Geri döndüğümde seni gülerken bulmak istiyorum. Yakışıklı müdürün, Kerem...

En ince, en düşünceli adamdan aldığım kutuyu başkası zannederek saygısızlık etmiştim. Yüzüm utançla kızardı. Beni sevgilimden daha çok düşünen Kerem'di.

Kutunun içinde, üstü farklı şekillerle süslenmiş pankekler vardı. Gülümseyerek yenmeyi bekleyen tatlı pankekleri izlediğimde ofis telefonum çalındı. Herkes hâlâ yemekte olduğu için departmanım bomboştu.

Telefona cevap verdim.

"Pazarlama Departmanı, buy-"

"Hemen odama!"

Felix Harold'ın ateşli sesini duyduğumda elimdeki telefonu sıktım. Ona cevap vermeden, telefonu kapadığımda kutumu bırakıp tekrar yukarı çıktım.

Yüzleşme vaktiydi.

Hayır, ilişkiyi bitirme vaktiydi.

Başlamadan bitiyordu işte. Beni eski şirketime göndermesini isteyebilirdim. İkimiz için en sağlıklı ve en doğru adım bu olurdu.

Yönetici katı mezar sessizliğini ağırlıyordu. Koca şirkette molaya gitmeyen biz mi kalmıştık?

Kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldım. Kendime sakin kalmayı öğütlediğim bir dakikanın ardından kapıyı açıp içeri girdim. Odasında volta atan, öfkesini omzunda bir nişane gibi taşıyan adamı izledim.

Kapıyı ardımdan kapadığımda duraksadı. Asırlar sonra denk gelmiş gibi birbirimize uzun uzun baktık. İkimiz de bittiğimizin farkındaydık. İkimiz de aşamayacağımız bir felakete doğru yol aldığımızın bilincindeydik.

Felix Harold sabah gördüğüm adamdan çok farklı bakıyordu. Öfke mi? Hayal kırıklığı mı? Kırgınlık mı? Ne vardı bu yeşil gözlerde, çözemiyordum. Çözme gayretini kendimde bulamıyordum. O da zaten ben el atmadan her şeyi mahvetti.

"Senin derdin ne?" Elini bana doğru kaldırıp salladı. "Kızım, senin derdin ne?"

"Derdim mi?" diye sordum anlamadığımdan. Teyit etmek için yanlı soruyu sormuştum. Ne dediğinin farkında olup olmadığını sormalıydım

Yeşil gözleri bir alkolik gibi kıpkırmızı olmuştu.

"Biz bir şeye adım attık. Biz bir şey için adım attık. Senden o herifin yanından kalkmanı istiyorum. Mesajımı görmemek için karşında olmama rağmen telefonunu ters çeviriyorsun. Sen ne yaptığının farkında mısın?"

Bu adam bana savaş mı açmıştı yoksa ben mi yanlış yorumluyordum?

Onun çıldırmış halinin aksine sakin kalmayı başardım. Henüz delirmemiştim. Henüz beni delirtmeyi başarmamıştı. Bunu ona vermeyecektim.

"Bedir'in yanında oturuyorum diye oradan kalkmamı isteyemezsin, Felix," diye belirttim. Sesim net ve kararlı çıktı. Duruşumdan ödün vermesem de bu adamın anlayacağından şüpheliydim.

"Kızım, ben sana ne dedim? *Benim olanı paylaşmam*, demedim mi?"

Kaşlarımı *öyle mi*, der gibi kaldırdım.

"Arkadaşımla aynı koltukta oturmama izin vermeyip gözümün önünde başka bir kadına sarılan benim sevgilimdi."

Geri adım atmadı, benim sakinliğim onun çıldırmış tavrını söndürmeye yetmedi.

"Aniden içeri girip sarıldı, buna kendi gözlerinle şahit oldun. Ben uzaklaştım. Ama sen telefonu bile bile ters çevirdin. Bu saygısızlıktır. Paylaşmayı kabul etmediğimi söylememe rağmen senin bu yaptığın büyük bir saygısızlıktır!" diyerek yüzüme doğru bağırdı.

Bana resmen savaş açmıştı. Ona saygısızlık ettiğimi ilan ederken çirkin davranışını örtbas ediyordu.

İşte bu sabrımın son kırıntısıydı. Bastırdığım bütün öfkeyi patlatan tek dokunuş oldu.

"Saygısızlık mı? Paylaşmamak mı? Biz neyi paylaştık seninle?" dedim

gülerek. Dibine girene kadar durmadım ve susmadım. Benden çıldırmamı istediyse bunu ona zevkle verecektim. "Erkek arkadaşımdan dünden beri bir arama, bir mesaj almadım. Benim için ilişkiler böyle yürümez, Bay Felix," dedim gülmeye devam ederek. Sakin sakin çıldırıyordum ve o henüz farkında değildi. "Neredesin?" Bunu sorarken kollarımı iki yana açmıştım. "Dün sabah öptün ve yok oldun. Seni bir daha hiç görmedim. Sabaha kadar bir mesaj atmanı bekledim. Gözüm sürekli telefondaydı. Neden?"

Topuklu ayakkabılarım, ayakkabısının burnuna değene dek durmadım. Artık sınırlar ve mesafeler yoktu.

Doğrudan gözlerinin içine baktım ve ona gülmeye devam ettim.

"Şizofren olduğumu bile düşündüm, biliyor musun? Bir ilişkimizin olduğuna inanmıyorum. Sen bir ilişkiye sahip çıkamayacak kadar geridesin. Çünkü yoksun."

"Nerede miydim?" diye sordu ama bunu yüzüme doğru kükreyerek yaptı. "Seni psikopat ev sahiplerinden uzak tutmaya çalışıyordum! Dünden beri bir çıkmazdayım. Arayıp aramamak arasında kaldım, defalarca telefonu elime aldım. Ararsam birilerine yakalanıp sorun çıkar mı? Canı sıkılır mı? Gecesi mahvolur mu?" İhtimalleri sıralarken bencilmişim gibi küçük düşürücü bir ifadeyle bakıyordu. "Sabaha kadar seni düşünmekten kafayı yedim!"

Sesi o kadar yüksek çıkıyordu ki nasır tutmuş yüreğimi korkaklığımdan törpülüyordu. Duvarları aşan her kelime bedenime çarpıp beni sarstığında usul usul delirmeyi bıraktım.

"Bir mesaj atmak bu kadar zor muydu?" dedim bağırarak. Öfkesini yüzüme bağırarak kusan adamın altında bir daha kalmadım.

"Tehlikeleri göz önünde bulundurdum, anla artık bunu! Atacağım herhangi bir mesaj, yapacağım herhangi bir arama, biri tarafından fark edildiği an zor duruma düşerdin. Tamamen seni düşündüğümden geride durdum. Patronun olarak aramak istedim ama yine iş dışı aramaya laf atacaklar ve canın sıkılacak diye vazgeçmek zorunda kaldım."

Bu erkeklerin hep bir bahanesi oluyordu. Bu bahaneleri duymaktan midem bulanıyordu artık.

"Bir mesajdan kıyamet kopmazdı, Felix! Bu bahane değil, bu gerçek bir bahane değil!"

Sözlerim yeşil gözlerini alev topuna çevirdi. Baktıkça yandım ama sonunda ikimizin de kül olacağından habersizdim.

"Bana ailenin böyle olduğunu söyleyen sendin. Seni aramadığım için beni suçlayamazsın, Berna. Babaannenden, halandan kaçan sensin. On-

ları bir psikopat gibi gösteren sensin. Geleceklerini öğrendiğinden beri iyi olmayan sensin!" derken geçmişe atıfta bulundu. "Tecrübe ettiğim bunca şeyden sonra tehlikeye atmak istemediğim bir kadını aramamı nasıl beklersin? Daha kötüsünü de söyleyeyim, aşağıda başka bir adama yakalanmanın verdiği yükümlülüğü hak etmediğim halde sırtlandım. Sikeyim böyle işi! Uğraştığım insanlara bak. Uğraştığım hayatlara bak."

Geçmişim ona konuşma hakkı verse de hakaret etme cüretini veremezdi. Onu sertçe uyardım.

"Ailem hakkında düzgün konuş."

"Ailen hakkında düzgün açıklama yap o zaman."

Elimi kaldırıp işaretparmağımı ona doğru salladım.

"Haddini aşma, Felix."

Suç benimdi. Ailem hakkında böyle konuşma hakkını ona ben vermiştim. Nasıl olduklarını ben anlatmıştım. Korkularımı, sırlarımı ben paylaşmıştım. Babamı, annemi, aslında en güvenli sığınaklarımı deşifre etmiştim. Yabancı birinin eline silahı verip beni neremden vuracağını öğretmiştim.

Suçlu biri varsa o kesinlikle bendim. Öyleyse neden öfkem Felix'in tavırları üzerineydi? Belki de ailemden çıkaramadığım acımı, başka bir insana öfke duyarak tahliye ediyordum.

Yüküm yaşımdan büyük, ruhumdan ağırdı.

Zihnimde uğuldayan sesler, öfkesinin en çirkin haliyle ilk defa tanıştığım Felix Harold'ın sözleriyle netleşti. Kesinlikle ona bu hakkı ben vermiştim. Çünkü hâlâ sınırlarımı zorluyordu.

"Had mi bıraktınız adamda? Yukarı çıkıyorum, Berna ve ailesinin zorbalıkları. Aşağı iniyorum, Bedir Efendi ve kuralları. Siz kimsiniz? Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" dedi irileşen gözleriyle. Onu tanıyamıyordum artık. "Güvenli bir bölge buldum derken kaçtığım yerden daha korkunç bir yere düştüm. Magazincilerden, öldürmek isteyen sayısız rakipten uzak kalmak isterken olduğum yer, bana kaçtığım herkesi aratı." Bu gerçeği kendine kabul ettirmeyi onuruna yedirememiş olmalı ki hakaretlerini sürdürdü. "İstanbul'un en tehlikeli sayılan bölgeleri sizden daha güvenlidir. Siz var ya, siz... Aklınızı birbirinizin hayatına müdahale etmekle kaçırmış, hasta ruhlunun tekisiniz."

"Sen iğrenç bir adamsın!"

"Yobaz bir kadından bunları duymayı hakaret sayarım," dediğinde bu sefer işaretparmağını o bana doğru salladı. Bu sefer kırıcı olan oydu. "Sen çok bencil bir kadınsın. Senin için yaptıklarımı, kabul ettiklerimi görmeyecek kadar bencil, yobaz ve düşüncesiz bir kadınsın. Hayatın bo-

yunca yaptığın tek şey insanların ağzına göre yaşamaya çalışmak. Büyü, Berna!"

Sözleri yüzünden katledilmek üzere olduğundan habersizdi. Onu boğmak yerine göğsünden hızla ittim. Yerinden bile kıpırdamadı aşağılık herif.

"Sen tam bir şerefsizsin. Tüm bu iğrenç lafların, hareketlerin, sevgili olduğumuz sabah ailemin gelmesi yüzünden, değil mi?" dediğimde tezimde haklı çıktığımı fark ettim. "Evet, sonuçta yatağını ısıtacak güvenilir birini arıyordun. Seni ailemden gizliyordum, bu da senin işine geldi çünkü senin de magazine çıkmaman gerekiyordu. Dedenizin ültimatomunu bozamazdın. Güvenilir bir ev, hazırda sessiz bir kadın ve sen. Planın mükemmeldi, değil mi Felix Harold? Ama ailemin geldiği sabah hepsi suya düştü ve sen de sevgililik oyununu oynamak istemedin."

"Sikimi dedemin kurallarına göre kullanmıyorum, Berna. İstediğim kadınla yatarım. Sadece kadınlara saygı duyduğum için her kadını yatağa atacak ve her kadına cinsel bir objeymiş gibi bakacak kadar iğrenç bir adam değilim." Kendini süslü cümlelerle övdükten sonra beni tekrar ve tekrar incitti. "Ama sen bunu bile göremeyip beni çirkin düşüncelerinle manipüle edecek kadar ileri giden bir kadınsın. Burada olduğum süre boyunca istediğim kadınla oldum, sadece bunu senin gözünün önünde ve senin evinde yapmayacak kadar sana saygı duydum. Neden şaşırıyorsam! Her şey belli değil mi zaten? Bizi mahveden, karanlık zihniyetinizin doğurduğu sonuçlar değil mi?"

Gerçek bir erkekle beraber olduğum düşüncesi, korkunç bir adamla aynı evi paylaşıyor olduğum düşüncesiyle hızla yer değiştiriyordu. Bu süre zarfında nasıl gerçek yüzünü görememiş ve ona nasıl teslim olmuştum ben? Hâlâ rüya gibi geliyordu.

Alaycı gülüşümü destekleyen öfkem biraz sonra incinen kişinin sadece ben olmayacağımı gösterdi.

"Saygıyı, taciz edildiğim bir adamdan öğreniyorum, ne hoş!" dedim gülmeye devam ederek. "O kadar çok saygı duydun ki Felix, ne yakınlaşmaların bitti ne öpücüklerin. O kadar saygı duydun ki her gecemi heba ettin. Sen tacizci kişiliğini, boktan saygı seremonilerinle örtbas ettin sadece. Ve şimdi süslü cümlelerle üste çıkmaya çalışıyorsun. Ahmak herif!"

Çenemden yakalayan pençesi tatmin olmamış, canavar gözlerini daha iyi görebilmem için canımı yakarak beni kendine doğru çekmişti.

Dünden beri ilk temasımızdı. Elektrik çarpmışa döndüm ama bunu istediğimden değildi. Korktuğumdan, ona yenilmekten, onun kazanmasından ve beni bir kez daha yıkmasından.

Gözlerimin içine baktı. Tek bir noktaya odaklı, kararlı ve kızgındı. Bu yakınlık normal zamanlarda beni öpmek için olurdu. Ama şimdi canımı yakmak ve beni paramparça etmek için kullanıyordu.

Biz bütün rezaletimizle bitmiştik.

"İstemiyorsan neden karşılık verdin? İstemiyorsan neden sevgili olmayı kabul ettin? Dediğin gibi ben ahmağın teki bir tacizciysem ve seni yatağımı süsleyen bir kadın olarak gördüysem neden kabul ettin? O zaman sen de istiyordun. Seni tek geceliğine kullanmamı kabul ediyorsun."

Çenemi hızla pençelerinin arasından kurtardığımda yanağına tokadı indirmek isteyen sağ elim havaya kalktı. Elim yanağında patlamadan durdum ama çıldırmış gibi tir tir titriyordum.

Vücudum çok aşırı tepki veriyor, Felix Harold'ı öldürmem için beni teşvik ediyordu.

"Sen, sen iğrenç bir adamsın!" diye bağırdım. "Sen hayatımda gördüğüm en aşağılık adamsın!"

"Kalbin kadar değilimdir." Buz gibi bakışlarım karşısında gülümsemesi genişledi. "Şimdi dışarı çık, Berna Önder. Gerekmediği sürece de karşıma çıkma."

Bana sırtını döndüğünde hançerlenmeyi bekleyen demirden bir duvar gördüm. O yıkılmayacağını sanıyordu ama ben nasıl yıkıldıysam onu da yıkacaktım.

Ona istediğini verdim. Arkamı döndüğüm gibi odadan çıkarken görmek istemediğim adamı ardımda bıraktım.

Çıktığım sadece yönetici odası değildi. Çantamı ve telefonumu almadan, şirketten kaçarcasına çıktım. Özgürce çıldırabileceğim bir deliğe girmek istedim. Kimseye niçin delirdiğimin hesabını vermeyeceğim bir yere...

Her adımımın çetelesi tutulunca hesabını vermemek gibi bir lüksüm olmuyordu.

Sokakları ıslatan yağmur ayakkabılarımı kirletiyor, saçlarımı ıslatıyordu. İnsanlar gülüşerek, mırıltılar eşliğinde yağmurdan kaçarken ben sessiz adımlarıma devam ediyordum.

Uçan her yaprak yüzümü teğet geçerken onlar kadar şanslı olmadığımı hissettim. Felix Harold yine haklıydı. Ben bir yaprak kadar özgür değildim. O ağacın dalına âciz bir tohum gibi yapışmış, bana nefes vermesi için bekliyordum.

Ait olmadığım yerde yeşermeyi hedefliyordum.

Beni kapağı kapalı bir kavanoza sıkıştırıp hayatımı küçücük alanın içinde şekillendirmemi istemişlerdi. Beni belirledikleri zorlu kurallar çerçevesinde yaşamaya itmişlerdi.

Oysa buna *yaşamak* denmezdi.

Yaşamayan kimse mahvolduğum baskıyla düşe kalka büyüdüğümü, sesimi çıkarmak istediğim zamanlarda çığlığımı boğula boğula yuttuğumu bilmiyordu. İçimde ukdelerle yetiştiğimi, yetişkinliğimin bile çocuk muamelesiyle sınandığını göremiyordu.

Ben görüyorum.

Ben yaşıyorum.

Bir parkın içine daldığımda gözüme takılan salıncağa yürüdüm. Islak salıncağa tüm yükümle oturduğumda zincir şangırdadı. Hayatıma da böyle bir ses ve şiddetli sarsıntı gerekliydi.

Herkese kafa tutmak ve özgürce yaşamak için düzeni altüst etmem gerekliydi.

Salıncağımda yavaşça sallanırken kendi kendime konuşmaya başladım.

"Bu hayatı ben seçmedim, Felix Harold olmayı da sen seçmedin. Hayatım üzerinden beni küçümseyemezsin. Buna hakkın yok. Ailem baskıcı diye beni küçümseyemezsin. Buna hakkınız yok. Yemin ederim yok."

Kendime sarıldım.

Benim kendimden başka kimsem yoktu.

Benim kendimden başka kimsem yoktu.

Benim bu hayatta kendimden başka hiç kimsem yoktu.

Neler yaşadığımı, neler çektiğimi ve neler hissettiğimi benden başka anlayacak bir Allah'ın kulu yoktu. Bana sunulan hayatı ben seçmemiştim. Kendilerine sunulan altın tepsiyi onların seçmediği gibi.

Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum ama lambaların aydınlattığı sokaklar ışıl ışıl parlıyordu. Yağmurun kokusuyla huzur bulamayacak kadar kederime gömülmüştüm. Un çuvalı gibi sırılsıklam olmuştum.

Saatten habersizdim, her şeyim ofiste kalmıştı. Derman kalmayan dizlerimle nasıl yürüyeceğimi kestiremiyordum fakat eve gidip yatağıma uzanmak istiyordum. Gözlerimi bir daha açmamak üzere yummak istiyordum. Ben yalnızca bu dünyadan sessizce gitmek istiyordum.

Kimseye yük olmadan.

Topuklu ayakkabılarımı elime alıp evime doğru yürüdüm. Ne çalan korna seslerini, ne laf atan erkekleri ne yardım etmek isteyen insanları dinledim. Kimseyi görmüyordum.

Ben sadece cehennemim olan evime gitmek istiyordum. Belki biraz daha yanar, o yangının içinde son kez can verirdim. Belki annem gibi giderdim bu dünyadan. Beni yalnız bırakan babam yüzünden gidemediğim anneme giderdim.

Yürüdüm... Yürüdüm... Sadece yürüdüm...

Ta ki tanıdık sitenin ismini görene kadar.

Bana doğru koşan birini gördüm. Tanıdık biriydi. Ne zaman başım sıkışsa bana koşan hep aynı kişiydi. Yine o koşuyordu bana. Yine beni korumak için bütün doğrularından şaşıyordu. Bütün sınırlarını beni yıkmak için değil, korumak için aşıyordu.

Bedir Aslan Akgün.

Benim gibi yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Tam karşımda durduğunda omzumdan tuttu ve şiddetle sarsıldım.

Nefes nefeseydi. Neler oluyordu?

Senin de mi kalbini kırdılar, küçük Aslan?

"Sen neredeydin?"

"Sen de mi kırıldın?"

İrileşen gözleri, kesik nefeslerine öyle karıştı ki Bedir Aslan sanki benden önce can verecekti. O da mı gitmek istiyordu?

"Sen neredeydin, Berna? Aklım çıktı! Sen neredeydin?"

Vücudumu o kadar telaşlı bir şekilde süzdü ki neredeyse yaralandığıma inanacaktım. Tatmin olmadığı her saniye gözleri gözlerimde ve vücudumda mekik dokuyordu.

"Yaşıyorum," dedim gülümserken. "Yaşıyorum, Bedir Efendi. Korkma."

Eli omzumdan kayarak bileğime doğru indi.

"Gidelim, konuşacağız."

"Hayır, gerek yok. Beni anlamayacaksın zaten."

"Berna..."

"Bırak beni, Aslan!" dediğimde bileğimi kurtarıp adımlarıma devam ettim. Bahçedeki kalabalığı görünce site girişi yerine otoparktan girmeyi tercih ettim. Yolum biraz daha uzadı. Dizlerimdeki son dermanı da kaybettim.

Üzerimden sızan yağmur suyuyla asansörü ıslatırken derdimin de paçalarımdan böyle akmasını diledim.

Evimin kapısı ardına dek açıktı. Islak kıyafetlerime aldırmadan içeri girdiğimde ilk babaannemi gördüm. Elimdeki ayakkabıları köşeye attım. Beni görünce, çığlık atıp heyecanla bana doğru koştu.

O sarıldı ama ben sarılmadım.

"Yavrum, sen neredesin? Sen neredesin? Seni de kaybettiğimi sandım."

"Babaanne..."

"Çok korktum. Berna'm..." Sıcak gözyaşları soğuk bedenime akarak

beni titretiyordu. "Kurban olduğum kuzum, çok korktum. Hatice'nin yüreğine indi. Öldü, öldü dirildi."

"Babaanne, ıslanacaksın."

Uyarımın ardından geri çekildim. Tanıdık birkaç yüz kapıda belirmiş, onlardan önde yürüyen halam feryat figan bana koşmuştu. Yaklaştığı an kollarını bana sarmıştı. Her zaman hissettiğim o sıcak şefkat bugün soğuktu. Onlar yüzünden bu haldeydim.

Sarılan kimseye sarılmadım. Odama geçmek istediğimi söyleyerek onları arkamda bıraktım. Halam gelmek istedi. Kabul etmedim.

Tek başıma kalmak istiyordum. Sebep olan ve bu tiyatroyu izleyecek fazladan gözler görmeye takatim yoktu.

Talebimi saygıyla karşılayıp kabul ettiler. Sıcak bir duş aldım ve yatağıma girdim. Sabaha kadar ağladım. Çünkü acımı hafifletecek tek şey gözyaşlarımdı.

Kulağımın dibinde zır zır öten bir sesle uyanmanın güne hiçbir faydası yokken, gece uykusuzluğuma bir de bu huzursuzluk eklenerek beni nefret topuna dönüştürmüştü.

Herkesten ve her şeyden nefret etme modum yeni güne hayırlı olsun.

Ekranda parlayan ismi okumadan yanıtladığım telefonu kulağıma dayadığımda neredeyse kolum kalkmıyordu. Tüm gece ağlayarak bir o yana bir bu yana döndüğüm, yorgunluğun üstüne her yanımı ağrıttığım için kendimi berbat hissediyordum.

"Evet?"

"Günaydın, ortak. Bugün çok fazla işimiz var ve sen güzellik uykundan uyanmıyorsun."

"Kerem, ben..."

"Stajın yanarsa okulun biter, Berna. Aşağıda seni bekliyorum."

Kısa ve net konuşmuş, neler olduğuna dair sorularla beni bulandırmadan net bir şekilde çağırmıştı.

Çaresizce boyun eğdim.

Bir adam için okulumu, geleceğimi yakamam.

Telefonu kapadığımda söylenerek ayaklandım. Kemiklerim sızlayarak bana küfürden şiirler okuyordu.

Her bir zerremi öpüp iyileştirmek isteyen yanımı, kırgın ve umarsız kalbim reddetti. Sanırım yas süremde bu pek mümkün olmayacaktı.

Ölü toprağını bir parçammış gibi üzerimde taşımamak için banyoya girdim, saçlarımı ıslatmadan vücudumu yıkadıktan sonra aceleyle odama geçtim. Dolaptan düz, siyah bir elbise çıkardım. Şirketin kuralı olmasa bir pantolonla tişört giyip çıkardım.

Hızlıca giyindim, ağlamaktan şişmiş ve kızarmış gözlerimi kamufle edebileceğim ama beni rahatsız etmeyecek düzeyde bir makyajla yüzümü gölgeledim ve bugün savurmayı istemediğim saçlarımı sıkı bir topuz yaptım.

Aynadaki yansımama baktığımda yıkılmış kadının izlerini gördüm. Her terremde, her noktamda, hiçbir makyaj malzemesinin kapatamayacağı açıklıktaydı. Işığı sönmüş gözlerimde karanlık duygular ve acı görüyordum.

Belki de gördüğüm şey içimdeki kederdi.

Odadan çıktığımda halamla burun buruna geldik. Muhtemelen beni merak ettiği için yanıma gelecekti.

"Günaydın," dedim zorlama bir gülümsemeyle.

"Hayırlı sabahlar, kızım," dedi beni endişeli gözleriyle incelerken. "Bugün izin alsaydın."

"Gerek yok," diye kestirip attım. "Korkmanız gereken bir şey de yok. Beni gün içinde sürekli aramayın. Dün işlerin yoğunluğundan sert bir kriz geçirdim. Bugün toparlandım, artık iyiyim."

Sözlerim sesim kadar baskın, içimdeki keder kadar çıtkırıldımdı. İki yanım birbiriyle çatışarak benim için endişelenen kadınların korkusunu güçlendiriyordu.

Babaanneme yaklaştım, yanağına bir öpücük kondururken gözüme ilişen ayakkabı kutusuna çarpıcı bir bakış attım. Hiçbir zaman ihtiyacım olmayan ve istememem gereken ayakkabı orada, kutusunda duruyordu.

Kutuyu kaptım.

Beni bekleyen Kerem sıkıntıdan kangren olmadan evden ayrıldım. Rüyam bildiğim ama cehennemim olan evden her ayrıldığımda huzur buluyordum. Çok değil, yakın zamanda ayrılacaktım. Hissediyordum bunu.

Sitenin dışında beni bekleyen arabaya ilerleyene dek geçen zamanda gözlerim sadece kutuya takılı kalmıştı. Anlaşmamın bir parçası gibiydi ama aslında değildi. O anlaşma bitmişti, dolayısıyla ayakkabı da bu bitişin bir parçasıydı.

Gözümü kırpmadan, kutusundan çıkarıp çöpe attım. Kutuyu da peşinden çöp konteynırına fırlattıktan sonra sırtımı döndüm.

Kederime de en kısa zamanda böyle sırtımı dönecek ve ardımda bırakacaktım.

Arabaya bindiğimde Kerem bana anlayışlı bir bakış attı.

"Çok sıkıldın mı beklerken?"

"Evet. Yukarı çıkıp, seni sürükleyerek getirmemek için keçileri sayıyordum."

Ona anlamsız bir bakış attıktan sonra etrafımızı kontrol ettim. Burada herhangi bir keçi sürüsü görmemiştim. Allah bilir, belki en son milattan önce buradan bir keçi sürüsü geçmişti.

"Nerede keçiler?"

Kerem kıkırdayarak arabayı çalıştırdı. Pislik, beni kandırmıştı.

Ona ters bir bakış atınca, kıkırdaması içinde gürleyen bir kahkahaya dönüşerek omuzlarını sarstı.

"Berna, keçileri en son babamın köyünde gördüm. Onları saymaya çalışıyordum."

"Korkunç espri anlayışın üzerinde çalışmayı ne zaman düşünüyorsun?"

"Böyle iyiyim."

"Ben değilim."

İkimiz de bakışarak güldük. Yine korkunç sabahımı kurtarıyordu. Stajımı kurtardığı gibi beni kederimden uzaklaştırarak aklımı başıma almamı sağlıyordu. Sanırım bu işin bana kazandırdığı en güzel ve en gerçek şey Kerem Ekinci'ydi.

"Eşyalarımı dün sen mi getirdin?"

"Evet."

"Aileme haber veren sen miydin?"

"Evet."

Felix'le alakalı tek bir iz, bilgi, ima yoktu. Dün gece kalabalık site sakinlerinin arasında o yoktu. Olmadığım süre içerisinde telefonumu arayan kişiler listemde de o yoktu.

Yine yoktu. Zaten olmayacaktı da.

Şirkete vardığımızda Kerem'in verdiği tatlı güç azalarak yok oldu. Yukarı çıkmamı söylediğinde uysam da kendimi arabada kazandığım güçten mahrum hissediyordum. Keşke buraya gelmeseydim.

Bağlı olduğum departmana geçtiğimde birkaç iş arkadaşımın ilgisine maruz kaldım. Onlara selam verip iyi olduğumu söyledikten sonra masama geçtim.

Dün çıkardığım krizden sonra işten atılmam gerekiyordu ama sanırım merhametli patronum dünkü krizimi iyi yöneterek çeyrek stajyerini mağduriyetten kurtarmıştı. Ne merhamet ama! Gözlerim yaşarıyordu.

Çevirilere başlamadan önce yapacaklarımın sıralandığı hazır listeyi inceledim. Önceliğim dün yarım bıraktıklarımı halletmekti. Sorun çıkarmaları an meselesiydi.

"Berna?"

Tanıdık bir ses duyduğumda arkamı döndüm ve elleri cebinde beni

izleyen Levi Harold'ı buldum. Aksam bana hiç yabancı gelmiyordu. Karşeşinden daha kalın sesliydi ama çağrısında etkileyici bir tını vardı.

Giydiği beyaz gömleğin ilk üç düğmesini açıkta bırakarak bronz tenini ve gördüğüm küçük bir dövme parçasını gözler önüne sermişti. Geniş omuzları çok sıkı spor yaptığının kanıtıydı zira o üçgen vücuda doğuştan sahip olması imkânsıza yakındı. Fit görüntü için ne terler döktüğünü tahmin etmek zor değildi.

Çok hoş bir adamdı.

Succubus, dedi. Azgın herif.

"Buyurun, Bay Harold?"

Sabahın ilk saatlerinde burada ne işi vardı?

"Terasa çıkalım mı?" dedi ciddi ifadesiyle. "Bir kahve içeriz."

"Konu nedir?"

Felix Harold?

"Konu Ava," dediğinde içimdeki ihtimali öldürdüm. Sessizce teklifini kabul ettim.

Dün felakete sebep olan Ava hakkında en fazla ne konuşabilirdik ki? Levi'nin ondan kaçtığını biliyordum ama haklarında bir bok bilmediğim için asla anlayamıyordum.

Dosyalarımı masaya geri bırakarak Levi'nin yanına yaklaştım. Asansöre doğru ilerlerken sessizdik. Asansörün inmesini beklerken galeri boşluğuna gözüm kaydı. Sabah hareketliliği başlamıştı. Gelen geçenlerin bir noktaya bakıp sürekli başıyla selam vermesinden anladığım kadarıyla gelmişti.

Gözlerimi çevirmek için direnşem de başaramadım. Dünden beri hiç görmediğim adamı gördüm.

Canıma okuyan yeşil gözlü, kalpsiz canavarım...

Sitede bu kadar yalnız takılan adamın, şirket ve şirket dışında bir ordu adamla güvenlik önlemleri alarak gezmesini tuhaf buluyordum. Bu önlemleri site yakınlarında niye almıyordu?

Ah! Doğru. Dikkat çekmemek içindi.

Asansöre binmek üzere asma katın altına doğru yaklaşmadan önce Kerem'i yanında gördüm. Her ne söylüyorsa onu dinliyor, arada kafasını sallayarak onaylıyordu. Yüzünü seçebilecek kadar dikkatli bakmadım.

Bakamadım.

Beni görmemesi için bir adım gerilediğimde Levi bana döndü. Anladıysa da bir şey belli etmeden asansöre bindi. Arkasından bindim ve sessizce terasa çıkmayı bekledim.

Teras katına çıktığımızda bir yere geçmemi isteyerek, arkamdan gele-

ceğini söyleyince Kerem'le her zaman oturduğumuz yeri seçtim. Burayı gerçekten seviyordum. Yorgun geldiğimiz zamanlarda enerjisiyle bizi yeniden dirilterek motivasyonumuzu yükseltiyordu.

Elinde iki kupayla yanıma gelen adama manidar bir bakış atarak, "Bu sefer de bana servis yaptığınız için canınız sıkılmasın?" diye sordum. Onu servis çalışanı olarak tanıttığım için küplere bindiği günü anımsayıp gülümsememi bastırdım.

Çok uzak bir gün değildi ama üzerinden bir yıl geçmiş gibi hissediyordum.

Çapkın sırıtışını göz kırparak güçlendirdi.

"Bir kadına kahve ikram etmek benim canımı sıkmaz, Berna."

Teslimiyetimi sakin gülümsemem takip etti.

"Konu nedir?"

Kupayı önüne bırakırken gergin göründü. Tutumunu koruduğunu zannetse de, "Senden ufak bir şey isteyeceğim," derken kalın sesi tereddütlü çıkarak ilk açığı verdi.

Dinliyorum, der gibi başımla onaylayıp kahvemden bir yudum aldım.

"Ava birkaç gün sende kalsa olur mu? En azından onu eve gönderene kadar."

Kaşlarımı çatmadan duramadım.

"Neden?"

"Yanımda olması çok riskli. Fortinler bende kaldığını öğrenirse kan döker."

Teksas'ın töresi de başkaymış!

Düşünmeden kabul etmem mümkün müydü? İsminden başka bir şey bilmediğim ve henüz dün gördüğüm, yarım saat bile konuşmadığım bir kadını evimde ağırlamam mantıklı mıydı? Daha fenası, belalı bir aileden geliyorsa bana ve aileme bulaşmazlar mıydı?

Tereddüdüm yüzüme ulaşarak Levi Harold'ın rengini değiştirdi.

Kim olsa tereddüt ederdi. Halamla babaannemin oluşu maruz kalacağım bir tehlikeyi aza indirgerdi ama ya bu aile düşündüğümden daha tehlikeliyse? Ya Nihat Pektaş'a duymak istemediği isimler ulaşırsa?

"Özür dilerim, çok mu ileri gittim?"

"Hayır," dedim bocalayarak. "Bizde kalabilir ama Ava..."

Elini kaldırıp sözümü kesti. Ne söyleyeceğimi az çok tahmin etmişti.

"Ava bana zorluk çıkarmak dışında kimseye zorluk çıkarmaz. Evet, çok renkli bir mizaca sahip. Bazılarına çok fazla gelebilir ama dikkatli bakarsan çok iyi bir kadın olduğunu görürsün." Yalvarmaya yakın bir tutumla, "Lütfen..." diye rica etti. "Güvenebileceğim tek kişi sensin, Berna."

Benim için yaptıklarından, göz yumdukları rezaletten ve sessiz anlaşmalarından sonra böylesine küçük bir ricayı kabul etmezsem nankörlük etmiş olurdum.

"Peki, Ava'yı ağırlayabilirim," dediğimde derin bir soluk verdi. O kadar gergindi ki rahatlaması uzun sürdü. "Doğrusu bize gelmesi biraz işime yarar. Halama kiracımın kız kardeşi derim, bu sayede şüphelerini de sileriz. Ne zaman gelecek?"

Bana minnetle gülümsedi.

"Akşam ikinizi eve bırakırım."

"Peki," diye onaylayarak doğruldum. Acilen çalışıp kafamı dağıtmam gerekiyordu. "Kahve için teşekkürler, Bay Levi."

Önemsiz bir şeymiş gibi elini savuşturarak gülümsedi. Ancak gözlerinde gülümsemeden iz yoktu. Merak ve endişe, zümrüdün en çarpıcı yeşilini taşıyan gözlerini esir almıştı.

Onun gözleri Felix'e hiç benzemiyordu.

"Berna?"

Bu sesleniş ürkütücüydü.

Ürperdim.

"Evet?"

"İyi misin?"

"Evet," dedim gerçeklikten uzak bir tavırla. "İyiyim."

"O iyi değil. Ne oldu bilmi-"

Onun hakkında tek bir şey duymak istemiyordum. "Akşam görüşürüz," diyerek lafını böldüm. Tavrımı net bir şekilde ortaya koyduktan sonra yanından ayrılarak terastan çıktım. Aşağıya indiğimde ellerim titriyordu. Onun iyi olmamasının başlıca sebebi kendisi ve çirkin tavırlarıydı.

Bir erkeğe yakışmayacak kadar çirkinleşmiş, bir kadının hak etmediği bütün sözleri öfkesinin bahanesiyle savurmuştu.

Bana *yobaz*, demişti.

Masama geçtim, rutinim haline gelen mail çevirilerine odaklandım. Görevime dört çeviriyle başlayacaktım. Kafamı dağıtmak için bunu fırsat olarak gördüm ve işe koyuldum. Nitekim bitirdiğim ilk iki çeviriyi Kerem'e ilettikten sonra her şey rayından çıktı.

"Berna, çeviride hataların var."

"Ha?" Kaba tepkimden sonra utanarak toparladım. "Hemen düzeltiyorum."

Gün içerisinde çalıştığım dört çeviri de bana hatamın olduğu gerekçesiyle geri döndü. Bu utanç, işimi yarıya indirmemi istediklerinde benim için büyük bir sarsıntıya dönüştü.

Es geçemeyeceğim kadar hata yapmıştım. Kusursuz işime kendi elle-rimle leke sürmüştüm.

Kahretsin!

Günümün yarısını yanlış çevirilerle ve özürlerle geçirdim. Çalışmanın iyi geleceğine duyduğum inanç, darbenin etkisiyle sarsılarak beni terk etmişti. Benim açımdan iyi geçmişti ancak hata kabul etmeyen Harold şirketi için pek sıcak geçmemişti.

Kerem'in desteği ayakta kalmamı sağlamıştı. Gerçek anlamda iyi ol-madığım görülüyordu ve bu tutum anlayışla karşılanıyordu.

Bir bakıma şanslıydım.

Mesai çıkışı masamı yeniden topladım. Hatalarımı öğrendiğim bu masa benim için büyük dersti. Yarın çok daha zinde ve aklı başında bir stajyer olarak gelecek, işimi kendime yaraşır bir şekilde bitirecektim.

Levi'den geldiğine dair bir mesaj aldım. Bir günümü daha burada bitirmiştim.

Felix'i bir daha görmediğim gibi gün içinde hakkında küçücük bir bilgi bile alamamıştım. Bedir Efendi'ye geldiğine pek ihtimal vermiyor-dum. Görmeye hiç hazır olmadığım için benim açımdan iyi oluyordu.

Misafirimiz için halamı bilgilendirmem gerekiyordu. Onu ararken gergin hissediyordum. Felix'in izlerini silemezdim ama Ava olası şüphe-leri yıkardı.

Aramama yanıt veren halamı kısa bir konuşmayla bilgilendirdikten sonra otopark katında duran asansörden indim.

Levi ve Ava beni siyah spor arabada bekliyordu.

Arka koltuğa geçtiğimde ben konuşamadan, Ava neşeli tavrıyla arkaya dönerek, "İnanmıyorum, sen de mi kalacağım?" diye ciyakladı.

O ışıltıya ters bir donuklukla, "Evet," dedim. "Ben, Berna Önder."

"Liv bana anlattı. Merak etme, sana zorluk çıkarmayacağım," diyerek dudaklarını büzdü. Yanlış biri gibi anlatılmış olmanın, zor biri olduğu düşüncesiyle başkasına dertmiş gibi yaşamanın mahcubiyetini taşıyordu.

Bu his çok tanıdıktı.

"Teşekkür ederim."

Levi başıyla onaylayıp yola çıktı. Ava dışında konuşan yoktu. Zaten ne dediğini de anlamıyordum. Aklım yine yanlış yörüngeye kayarak beni iç dünyamdan acımasızca kopardı.

Felix... Bu durumdan haberdar mıydı? Levi ona ilk söylediğinde ne demişti? *O yobaz ailenin yanına gönderme*, demiş miydi?

Hakkımızdaki tek düşüncesi bu olduğuna göre olasıydı.

"Bu arada, baklava aldım. Bir eve ilk defa giderken hediye götürüyor-

muşsunuz. Neler götürdüğünüzü sordum ve en çok aldığım yanıtlardan biri buydu. Siz baklava çok seviyormuşsunuz."

Tatlı aksandan yükselen ses, kapıldığım yanlış yörüngeden sürünerek çıkmamı sağladı. O an elindeki paketi heyecanla gösteren Ava'yı gördüm. Dudaklarım hissettiğim tatlı kıvılcımla yukarı kıvrıldı. Dünden sonra ilk defa içten bir tebessüm edebilmiştim.

"Gerek yoktu, Ava. Önemli olan düşünmen."

"Bu az olursa çiçek de alabiliriz, Liv."

Ava'yı ikna etmek, sandığımdan daha zor görünüyordu. Bu enerjiyle baş edebilir miydim bilmiyorum ama aklımı dağıtacağı kesindi. Çünkü bu kadına dolaylı yoldan bakıcılık yapacaktım.

Eve kısa sürede vardık. Arabadan inmeyen Levi, bu sürede Ava'yı uyararak inişini izledi. Konuşacakları olabilir düşüncesinde olsam da Ava'nın yanıma gelişi bir dakikayı bulmadı.

"Felix'in haberi var. Bana ulaşamadığında ona gitmekten çekinme lütfen."

"Tabii. İyi geceler."

"Bir sorun olursa beni ara," dedi tüm ciddiyetiyle. "Ne olursa."

Tamam, dediğimde Ava uzanıp Levi'yi öptü. Siteden içeri girene ve Levi kaybolana kadar sürekli arkasına bakarak el salladı. İnanılmaz bir enerjisi vardı. Ava o kadar cıvıl cıvıl bir kadındı ki gördüğü her şeye güzel yorumlar yapıyor, nefes almadan konuşuyordu. Asansörle yukarı çıkarken de konuşup durdu.

Asla ama asla susmuyordu.

Belki de Allah tarafından bana gönderilen bir arkadaştı.

O konuştukça ben düşünme yetimi kaybediyordum.

"Bu arada, sen işe gideceğin için sabah benim yardımcım..." Yanlış bir şey söylemiş gibi aniden duraksayarak dilini ısırdı. İfadesini hemen düzelttikten sonra konuşmaya devam etti. "Arkadaşım benim için gelecek. Tercümanlık yapacak, sizinkilerle zorlanmadan iletişim kurmak istiyorum."

"Güzel fikir."

Kapı şifresini girdim, içeri önce onu davet ettim. Halamla babaannemin sesi mutfaktan geliyordu. Geldiğimizi ilk fark eden halam oldu. Önce beni öptü, daha sonra da misafirimizle ilgilendi. Ben onları tanıştırırken halam epey ilgili davrandı.

Çantalarımızı bıraktıktan sonra ellerimizi yıkamak üzere beraber banyoya geçtik. Banyoda çift çanaklı lavabolar bulunuyordu. Aynada bakışarak ellerimizi yıkarken Ava'nın parlayışını ve yanında sönük kalışımı izledim.

Ben gerçekten de berbat haldeydim.

Ayna bana görmek istemediğim her şeyi bir kez daha göstermişti. Toparlanmam ve ışıldamam için ihtiyaç duyduğum bir destek gibiydi ama aynı zamanda sönmem ve yıkılmam için sert bir darbeydi.

Ava fark etse de görmezlikten geliyordu ya da beni toparlamak için güldürmeyi daha doğru buluyordu.

Hazır masaya oturduğumuz sırada köşesine istiflenen babaannemin, Ava'yı nemrut bir ifadeyle süzdüğünü gördüm. Bu aşırı rahatsız edici huyunu ölse de bırakmayacaktı. Bazen anlam veremediğim bir nefret geliyordu. Muhtemelen yakışık almayan bu hareketlerinden dolayıydı.

Huzursuz bir iç çekişin ardından, "Gavur kokusu geldi," diye söylendi.

"Babaanne, çok ayıp!"

Ava'nın çok güzel koktuğunun farkındaydım. Babaannem bizim almadığımız nasıl bir koku almış olabilirdi?

"Anne!" dedi halam kınarcasına.

Tavırların asla farkında olmayan, hep dans ediyormuş gibi süzülen Ava Fortin yemekleri mutlulukla incelerken anlık bir refleksle oturduğu yerden fırladı. Heyecanla bir şeyler ararken dresuarın üstünde bıraktığı ikram poşetini buldu. Poşeti kaptığı gibi uzatarak halama doğru yanaştı.

"Bu kız delilere benziyor."

"Babaanne," diye uyardım bir kez daha. Ava'nın Türkçe bilmeyişi yüzlerimizin kızarmasını engelliyordu. Ama bu haliyle bile ona karşı mahcup oluyordum. Hiçbir şeyden memnun olmayan Müzeyyen Hanım'm nefreti de aksiliği gibi dillere destandı.

"Ava eli boş gelmek istemediği için tatlı getirdi."

Halam keyifle elinden alıp onu tekrar kucakladı ve İngilizce teşekkür ederek eliyle tekrar oturmasını istedi.

"Hadi anne, gel."

"Tırnakları çok uzun, midem bulandı," diyerek halama döndü. "Hatice, siz yiyin. Ben sonra yerim."

"Anne, ayıp olur."

Onunla baş edebilen ve onu yöneten tek kişi halamdı. Yine bir sözüyle ayaklandırmayı başarmıştı. Bazen aralarındaki sözsüz iletişim beni aşırı gererdi.

Bastonundan destek alarak ayaklanan babaannem söylene söylene sofraya geçtiğinde memnuniyetsizliğini sürdürecek bir şey buldu yine. Ve bu da Ava'nın yemek yiyişi oldu.

Nazikçe yemek yiyen ve görgü kurallarına uyan bir kadının her lok-

masına göz dikiyordu. Bu kadın beni bir gün delirtecek ve gazabımdan nasibini alacaktı. Ona karşı duyduğum güvensiz korkunun kaynağını bulamıyordum. Pek çok sebep saysam da hep başka bir şey varmış gibi geliyordu.

Belki de annesiz ve babasız büyümenin getirisiydi bu his.

Belki de oğlu, annemi katlettiği içindi.

Bir zaman sonra Ava'nın neşesi, babaanneme duyduğum rahatsızlığı ve ilgiyi unutturdu. Tercümanlık yaptıkça kafam dağılıyor, önümü daha net görüyordum. Bugün Kerem'den sonra bana en iyi gelen kişi Ava Fortin'di.

Yemek epey eğlenceli geçmiş, birer bardak çay içtikten sonra Ava'yı alıp odama geçmiştim. O bakımını yapıp uyuyacak, ben de çalışacaktım.

Bu evde ilk gecesi olduğu için benimle uyumak istediğini söylediğinde onu kırmadan kabul ettim.

Bugünkü çevirimin hatalarını kontrol edip, tekrar düzeltirken Ava gece bakımını bitirmiş, yatağa yeni geçiyordu.

"Işığı kapasam sorun olur mu Beğna?"

"Hayır, tabletimin ışığı bana yetiyor."

Gece lambasını kapatıp, sırtımı yatak başlığıma yaslarken Ava kafasını yastığa yatırmak yerine yatağa bıraktı ve çektiği yastığı iki bacağının arasına sıkıştırdı.

"Felix'in kalbini mi kırdın?"

Duyduğum soruyla dokunmatik ekranın üzerindeki elim taş kesildi resmen. Dondurulmuş bir tabut gibi hissettiğim anı çabucak bozamadım. Bu nereden çıkmıştı?

"Ne?"

"Sen..." dedi durgun bir sesle. "Felix'in kalbini çok kırmışsın."

"Bilmediğin bir konu hakkında konuşma, Ava. Rica ediyorum."

Sesim, taş kesmiş ellerim gibi sertti.

"Biliyorum," dediğinde bakışlarım ona kaydı. Pozisyonu hâlâ aynıydı. Gözleri masamdaki herhangi bir şeye takılmış, biraz sonra anlatacağı felakete dalmıştı.

"Siz çıktıktan sonra arkanızdan geldik. Seni Bediğ'le aşağıda gördük. Siz birbirinize çok yakındınız, sen ona gülüyordun. Felix defalarca adım attı gelmek için. Ama gelmedi. Biz de oradan ayrıldık."

Ellerim kaygıyla titriyordu. Bedir ayağıma basarken bizi görmüştü. Biz gülerken görmüştü. Kızgın olmasının sebebi buydu. Acısını bu denli çirkinleşerek, kalbimi kırarak ve beni hiçe sayarak mı çıkarmayı seçmişti?

Böyle kıskançlık krizlerine de lanet girsin!

Kalbim paramparça olmuştu.

"Beğna?" Seslenişini kuru bir mırıltıyla yanıtladım. "Felix hayatında görüp görebileceğin en güzel adamlardan biri," dediğinde sesi bu sefer tok ve kesin çıktı. "Sen Felix'i çok kırdın, Beğna. Onu bir daha kırma. Çünkü onun kalbi kırıldığında küçük bir çocuk gibi inciniyor. Felix kimseyi incitmemeye çalışır, onu incitenlere rağmen."

"Beni incitti."

"Sen de incittin," dedi istikrarla.

Sen ne biliyorsun ki, diye bağırmak istedim. Ama kelimeleri ağzımdan kerpetenle almaları gerekecekti zira konuşma yetimi tamamen yitirdiğim dakikalardaydım.

"Neden ilk etapta ofise geldim, biliyor musun? Aslında Levi'nin nerede olduğunu biliyordum."

Tabletimin ışığı kapandığında oda karanlığa gömüldü. Şimdi karanlığın içinde, kırgın yanımı okşamaktan uzak bir kadınla beni yıkacak bir mevzuyu konuşuyorduk. Susmasını istedim ama kendimi, "Neden?" diye sorarken buldum.

"İlk Felix'e görünmek istedim. Çünkü Levi'nin karşısına çıkarsam bocalayacaktı. Levi'nin küçük bir hatası Felix'in omzuna yüklenecekti. Bunu Felix'e yaşatmak istemedim. Ona saygı duyuyorum çünkü o da herkesin hayatına saygı duyuyor."

Acıyla gülümsedim.

"Beni yobaz ilan eden bir saygı!"

"Sana fazlasıyla kızgın olmalı," dedi imalı sesimi bastıran bir kararlılıkla. "Seninle ilgili bir acısı var ve içinde yaşıyor, sana söylemediği için acısını belki de böyle çıkarıyor." Son sözlerini sesini kıran bir esnemeyle mırıldandı.

Çarşafın bitmek bilmeyen hışırtısı ne zaman biter derken, Ava Fortin en rahat pozisyonunu yakalayana kadar yatakta dönüp durdu.

Sonra son sözünü söyleyip beni karanlıkta boğmaya çalıştı.

"Felix'i çok kırdın."

Ama ben de çok kırılmıştım!

Kötü bir gece geçirdiğinizde, sabahını da kötü geçirme ihtimalinin yüzde seksene yakındır. Ya da ben yüzdeliği yükseltiyorum.

Yükseltiyorum çünkü uyandığımda etrafımı yoklama refleksim, istediğim kişiyi bulamadığımda göğsümü zonklatan bir paniğe dönüşerek yüzdelik ihtimalimi kanıtladı.

Yataktan fırladığımda olay mahallindeki ilk kanıtı buldum: Geceliğini yere bırakmıştı.

Hayır, Ava. Hayır, Ava. Hayır! Bana bunu yapmış olamazsın, hayır.

Odamın her köşesi bir kapıya çıkıyormuş gibi uyku sersemiyle her yeri aradım ama onu bulamadım. Odamdan telaşla çıkıp evi kontrolsüz bir korkuyla aramaya devam ettim. Aradığım, hiçbir yerde bulamadığım kadını ihtimal vermediğim balkona çıktığımda bulabildim.

Oradaydı.

Cam pervaza yaslanarak soluklandım. Ciğerlerimde hava, içimde umut kalmamış gibi iki büklüm kıvrıldım. Sabah sabah bu aksiyonu yapıyacak kadar nasıl bir günah işlemiştim acaba?

Babaannem seccadesini yere sermiş, sabah namazını kılarken Ava da matını sermiş, üzerinde yoga yapıyordu. O an gördüğüm şey farklılıklarda uyumun olduğuydu.

Bir dünya, iki farklı insan.

Bir dünya, binlerce farklı yaşam.

Ava'nın hemen yanında bir kadın daha vardı. Onunla beraber aynı hareketleri yapıyordu. Bahsettiği tercümanı olabilirdi. Fakat sabahın köründe neden gelmişti?

İçimi bir nebze rahatlatan şu görüntüyü izlemeye devam edersem beni işime geç gitmek zorunda bırakacaktı.

Odama geçip hazırlanmaya başladığımda ellerim hâlâ titriyordu. Kaçsaydı Levi'ye ne diyecektim? Konu sadece Levi değildi. Ava buraya yabancıydı, zarar görecek korkusunu aşamıyordum. Yeni tanışmamıza rağmen içime bir sevgi tohumu atıp yeşermeye bırakmıştı.

İşe geç kalacağımı fark ettiğimde hızlanarak eşyalarımı topladım. Bugün Hintlilerle toplantımız vardı. Felix Harold'ı göreceğim toplantıda, duvarlarımın ne kadar sağlam olduğunu anlayacağım bir testten fena halde geçecektim.

Odamdan çıktığımda, mutfakta salınarak enerjisini atan Ava'yı gördüm. Minicik bir spor şort ve büstiyer giymişti. Babaannemin yüreğine indirdiğinden habersiz etrafta kuğu gibi süzülüyordu.

Ava farkında değildi ama benim intikam meleğimdi. Ona gülümsedim.

Beni gördüğü gibi koşarak, yanıma gelip sarıldı. Sabah cıvıltısını tercümanıyla tanıştırırken ikiye katladı. Kadın onun yanında o kadar olgun ve aklı başında duruyordu ki Ava'nın on dört yaşlarında olduğuna inanıyordum.

Manyak bir ruha sahipti.

Tercümanı Kelly'yle kısa bir sohbet edip durumu çıtlattım. Levi'nin açıkladığını ve bu konuda aklımın burada kalmasına gerek olmadığını söyledi. Güven veren bir kadındı ya da ben çabuk güveniyordum.

Tedirginliğimin bir kısmından kurtulduğuma göre rahatlıkla ofise gidebilirdim.

"Babaanne, ben çıkıyorum," diye seslendim.

Bastonundan destek alarak, bana doğru gelirken, "Bu gavur kız burada mı kalacak?" dedi. "Çalışmıyor mu?"

"Senin gibi tatile geldi işte."

Beni geren karanlık, eleştirici ifadesinin hüküm sürdüğü yaşlı yüzünde, gözlerinde yeniden belirdi. "Bu elbiseyle mi gideceksin?" diye sordu sertçe. Sonra lafa çok sert girdiğini fark ederek bakışlarını yumuşattı. "Kızım, burada bir sürü medrese talebesi var."

Onun sahtekâr bakışlarına karşılık gülümsedim.

"Babaanne, bugün önemli bir toplantımız var. Çok şık olmamız gerek. Ayrıca kimse beni görmüyor, sabahın köründe çıkıyorum."

Çoğunun gördüğünü ve beni mercek altına aldığını biliyordum. *Allah beni, Müzeyyen Önder'e dedikodumu yapan komşuların gazabından korusun.* Kırk takla atsam kırk birinci taklada oltaya takılan balık misali avlanırdım.

"Ee, kızım, onlar da sabah namazına kalkıyor."

"Tamam, namaza kalkıyorlarsa seccadelerinde kalsınlar, camdan gelip geçene bakmasınlar."

Kafasını sallaya sallaya koltuğa oturmak üzere hareketlendiğinde, Ava'ya bir şey olduğu an beni aramasını söyleyerek evden ayrıldım. Lobiden istettiğim taksi, kapının önünde beni bekliyordu.

Sabahlarımı yormayan tek şey şirkete on dakikalık mesafede oluşumdu. Yolda, çevirileri teslim ettiğimi Kerem'e bildirdim. Bugün oldukça yoğun bir gündü. Zamandan tasarruf etmek için önceliğim iletişimi düzgün ve yerinde kurmaktı.

Şirkete vardıktan sonra yukarı çıktım, odama geçmeden önce bir kahve kaptım.

Geç gelen sayılı çalışanlardandım, çoğunluk masalarını doldurmaya ve sabah hengamesinde koşturmaya çoktan başlamıştı.

"Berna, bitirdiğin dosyaların hepsini Arzu Hanım'a yönlendir, ben bugün yokum." Kerem'in sesi sırtımı aşarak kulağıma ulaştı. "Ayrıca Hintlilerle olan toplantıda teksin. Sakın heyecan yapma."

İşte şimdi sıçtım. Duvarlarımı sağlama alma gayretim başlamadan yıkılmıştı. Felix'i nasıl göreceğimi bilmiyordum ve Kerem yanımda değilken kendimi çok yetersiz hissediyordum.

Gergin ifademi saklamak için yüzümü ona dönmeden, "Neden yoksun?" diye sordum. Hem de böyle önemli bir günde."

"Rayne geldi."

Duyduğum isim sırtıma mızrak gibi inerek göğsümü yaralayan bir yarık oluşturdu. Kanadığımı hissedemeyecek kadar uyuşuktum. Doğru anladığımdan, aslında çok iyi duyduğumdan emindim ama kalbim teyit edilmesini istiyordu.

Usulca arkadaşıma döndüm.

"Anlamadım, ne?"

"Bay Felix'in arkadaşı Rayne geldi," dedi imalı gülüşüyle konuştuklarımıza atıfta bulunarak. "Dün gece beraberlerdi. Hatta çıktıkları mekânda magazine yakalanmışlar. Bu sabah tüm magazin sayfaları onları konuşuyordu."

Kor bir ateş, mızrağın oluşturduğu yarığa düşerek beni içimden dışıma acı acı yaktı. Onları görecektim. Yan yana, dip dibe. Bütün gözler onların üzerindeyken ve herkes onları birbirine yakıştırırken...

"Öyle mi?" dedim. Sesim başka bir kadına aitmiş gibi çıkmıştı.

"Evet, geldiğinde Bay Felix her zaman benim ilgilenmemi ister. Yolda gelirken aldım haberi. Bugün yokum, ortak. Sana güveniyorum, bu fırsatı çok iyi değerlendir."

Sessizce onayladım. Moral sözleriyle güçlenemeyecek kadar donmuştum. Mekanik hareketlerle masama ulaşmaya çalıştığımda kulaklarım can yakıcı fısıldaşmalar doldurdu.

Kelimelerin ölümcül şiddetine bir kez daha şahit olmuştum.

Ve ölen de bendim.

"İnanmıyorum! Rayne şirkette."

"Şaka gibi. Çok yakışıyorlar."

"Nihayet kadını canlı gördüm. Yüzü cam gibi!"

Onları yan yana gören, dedikodu için birbirine koşuyor, aşırı büyük tepkilerle atmosfere ölümcül cümleler bırakıp solumama izin veriyorlardı. Giderek çoğalan yorumların bende bıraktığı hasarı bilmeden, kıkırdayarak şiddetli bir arzuyla onları göz hapsine alıyorlardı.

Her şey korkunç ve yaralayıcıydı.

Fakat daha korkuncu benim onları görmek istememdi. Sanki hiç acım yokmuş gibi bunca sansasyonel yakıştırmaların hedefi olan ikiliyi görmeyi arzulamamdı.

Kesinlikle merak değildi. İkisinin yan yana duruşu, kafamda kurduğum saçma sapan düşünceleri gerçekten destekliyor mu diye görmek istiyordum.

Siz bittiniz!

İç sesimin hatırlatmasını heybeme alarak hareketlenen ayaklarımın beni asansör lobisine götürmesine izin verdim. Kimseye hissettirmeden ve onlara görünmeden baktım.

Kusursuz bir kadının ve mükemmel bir adamın yan yana duruşunu izledim. Gördüğüm şey kesinlikle... Müthiş bir uyum olduğuydu.

Zihnimin karanlık kuyusundan uyanan kesin yargım, sinsi sinsi içime sızarak ruhuma kadar yayıldı. Artık emindim, Felix Harold'ın hayatındaki kadın oydu.

Lobinin acınası köşesinde izleyerek acı çeken ben olacaktım.

Elleri cebinde, rahat bir tavırla asansörün inmesini bekleyen Felix'in yanında, boyu boyuna uygun olan zarif kıvrımlarıyla Rayne Larson duruyordu. Ona bir şeyler anlatıyor, ne kadar komikse artık gülüyordu. Felix'in ifadesini görmüyordum ama Rayne her ne anlatıyorsa oldukça eğleniyormuş gibi duruyordu.

Daha fazlasını izlemek istemedim.

Ama gözlerim, şanslı genleriyle güzellik tanrıçalarını kıskandıran Rayne'den kopamıyordu. Şarap kızılı saçları sırtından atın yelesi gibi parlak ve gözalıcı dalgalarıyla inerken gözlerimi ondan ayırmam imkânsızdı. Bakışları Felix'e her kaydığında yan profilden bir kez daha görmek de.

Üzerinde, V şeklindeki geniş dekolte yakasından başlayarak omuzlarının bir kısmını saran, zarif, beline tam oturmuş, önü yuvarlak, kocaman bronz detaylı düğmelerle çok şık bir gömlek vardı. Eğimli gri çizgilerden ve ana rengi maviden oluşan soft bir gömlekti. Beyaz, palazzo kumaş pantolon büyük kıvrımlı kalçasına ve incecik beline öyle güzel oturmuştu ki gözlerimi bir müddet ondan alamadım.

Boyu benden daha uzundu ama kıvrımlarımız her ne kadar aynı olsa da Rayne Larson'da beni mest eden bir duruş vardı. İçimi acıtan bir görüntünün dışında...

Bu kadın çok güzeldi!

Ruhuma çektirdiğim işkence seansını sonlandırarak güvenli sığınağıma geri döndüm. Bu şirkete geldiğim ilk gün, ona evlenme teklifi eden âşık Berna olduğumu ilan eden Felix Harold, bugün en çok yakıştırıldığı kadını yanında getirmişti.

Bana çevrilen gizli bakışların farkındaydım. Herkes onu takıntı haline getirdiğimi düşünmüş olabilirdi ama değildi.

Biz diye bir şey yoktu. O takıntı haline bile getiremeyeceğim kadar gerçekdışıydı.

Masama ulaştığımda kulağım uğulduyordu. Rayne ve Felix'in yakış-

tırmalarının etkilerini hâlâ taşıyordum ve sanırım onları dip dibe gördüğüm için kolay kolay atlatamayacaktım.

Çalışma kâğıtlarımın üzerindeki yazılar gözümün önünde dans ediyordu.

"İyi misin?"

Kerem'in meraklı ve biraz da endişeli sesini duydum.

"Evet, tabii. Sanırım kahvaltı yapmadan kahve içtiğim için çarpıntı oldu."

Ona bakamadım. Bunu yapsaydım gözlerimde biriken acınası yaşları fark edecekti.

"Sana bir şeyler alacağım."

"Hayır, gerek yok. Hadi, sen işine odaklan," diyerek, dosyalarımı kapıp Kerem'den uzaklaştım. Halledip, geleceğimi söyleyerek fotokopi odasına geçtim ve kapıyı arkamdan hızla kapadım.

Bunlar her zaman olacaktı. Bağışıklık kazanana kadar sakinleşmeyi öğrenmem gerekiyordu. Nasıl olacağını bilmiyordum ama onu düşünmeyeceğime dair esaslı bir karar almıştım. O gece, o parkta, yağmurun altında kendime sarılırken söz vermiştim.

Kafamı dağıtan her şeyden arınacak, geleceğimi kurtarmak için sağlam adımlar atacaktım.

Öyle de yaptım. Fotokopi odasından çıkmadan toplantı saatine kadar çalıştım. Ara ara beynim o düşüncelerin esiri olsa da kendimi kurtarmayı başardım.

Ben bu savaştan galip çıkacaktım.

Toplantı saati gelip çattığında sığınağımdan çıktım. Kerem olmadığı için uzun süre gözden uzak kalmayı başarmıştım. Şayet şirkette olsaydı fotokopi odasında on dakikadan fazla kalamazdım.

Bugünü atlatırsam beni hiçbir şey yıkamazdı.

Geri kalan dosyaları masamdan aldığım gibi bir üst kata çıktım. Toplantı odası dolmaya başlamıştı. Kapıdan içeri girdiğim an beni farklı parfüm kokularının ve kahve kokusunun karıştığı ağır bir hava karşıladı.

Bir uçtan bir uca uzanan temperli cam masa, iki ucunda ters V şeklinde kullanılan paslanmaz çelikten ayaklarıyla bütün odayı sarıyordu. Güneş ışığı, zikzak modeliyle masanın etrafını saran yirmi adet akrilik sandalyeye vurarak gözlerimi aldı.

Bu odaya çok kez gelmiştim ama her gelişimde jaluzi perdeler indirildiği için güneş bu kadar rahatsız etmiyordu. Rahatsızlığımı fark eden şirket avukatımız Eren Tekin, odada dört dönen yardımcı personele jaluzilerin indirilmesi için direktif verdi.

Ona teşekkür ederek yerime geçtim. İkinci kahveyi içemeyecek kadar kötüydüm. Buraya gelmeden önce bir şeyler atıştırmadığım için lanet ettim. Midemin heyecandan kasıldığını düşünmüştüm ama aç kalmak beni çok fena çarpmıştı. Bu hatayı bir daha asla yapmayacaktım.

Felix henüz gelmemişti.

Onlar gelene kadar son bir kez daha dosyama göz attım. Yanımdaki arkadaşım geldiklerini söylediğinde gözlerim kapıya çevrildi. Heyecandan uyuşmayı beklerken gördüklerimin şaşkınlığıyla sersemledim.

Onun burada ne işi vardı?

Felix'in hemen solunda ilerleyen Rayne Larson, bunu sürekli yapıyormuş gibi onu tek bırakıp odanın ucuna karşılıklı konuşlanmış, bir tekli ve ikili berjerin bulunduğu oturma alanına kalçalarını sallaya sallaya yürüdü.

Sorgulayıcı gözlerimi üzerinden alamıyordum. Buradaki varlığının sıradanlaştığını düşünmeye çalıştım ama hayır, o buraya aitti. Ayak ayak üstüne atarak çok rahat bir tavırla oturuyordu. Kerem'le çıkacaklarını sanmıştım ama şu an buradaydı.

Kerem neredeydi?

Odadakiler gözünü Rayne'den alamıyor, o da gösterişli yanına rağmen alçakgönüllülüğünden ödün vermeden ona bakanlara tatlı tatlı gülümsüyordu. Kızıl saçlarının altında parlayan cam gibi mavi gözlerini ilk defa gördüm.

Neden güzelliğine vurulduklarını şimdi anlamıştım. Bu kadın, benim gördüğüm ve onu standart bir cümleyle güzellik kalıbına sığdırışımın haksızlığını yüzüme sertçe vuruyordu.

Rayne Larson, olaydı.

"Toplantıya başlayabiliriz."

Felix'in sesi, bakışlarımı kıskacıma aldığım güzellik tanrıçasından ayırmamı sağladı. Ancak bu bakış, patronumun bütün çalışanlarına ve Hintli misafirlerine özel ilgisine şahit olduktan ve bana orada yokmuşum gibi hissettirdikten sonra meraktan derin bir acıya dönüştü.

Felix Harold beni es geçti.

Ben neden bu şirkette kalmıştım ki?

Toplantıyı Bay Frank başlatmış, Hintlileri tanıtma ve tercümanlık etme görevi bana devredilmişti. Bütün kalabalığa hitap ederken profesyonel bir tavır takınmaya özenle dikkat ediyordum.

Çeyrek stajyerin bugün toplantıda neden var olduğunu kanıtlamaya çalışmıştım. Patrona kafayı takmış bir manyak gibi görünmek yerine, şirkette varlığıyla pek çok kapıyı açabilecek potansiyelde olan, başarılı genç bir kadın olduğumu kanıtlamak istemiştim.

Tabii tüm bunlar kolay olmuyordu.

Kahrolası toplantıda Felix bana hiç bakmıyor, varlığımı inkâr etmeye devam ediyordu. Fahrettin Bey ve ekibi Hintli müşterileriyle konuşurken, teknoloji şirketlerinin çatışması sürerken ve sunumlar yapılırken herkesi bakışları ve sözleriyle onurlandırmıştı.

Hindistan projesinin sunumunu yaptığım zaman onurlandırmasından mahrum kaldığım için midem bulanmıştı. Canavar gözlerini beyaz projeksiyondan hiç ayırmadan zorlama sorularla beni dinlediğini göstermeye çalışmış ve beni herkesin içinde kırmıştı.

Hata yapmaktan korktum ama asla yapmadım. Bocalamaktan korktum ama müthiş bir şekilde konuştum. O beni kırdıkça güçlendim. O konuşamadıkça sesimi duyurdum. O bakmadıkça Berna Önder'i gösterdim.

Beni görmeyen adama inat, ışığımla parladım.

"Hintçeyi o kadar güzel konuşuyorsunuz ki size hayran kaldım."

Toplantı bittiğinde ilk iltifatımı kapmıştım. Yanıma yaklaşan adama gülümsedim. Gian, Hintli misafirlerimizden şirketin genel müdürüydü. Boyu o kadar uzundu ki yüzünü görmek için kafamı geriye doğru eğmek zorunda kaldım.

"Teşekkür ederim," dedim neşeyle. "Hindoloji okuyorum."

Gözleri heyecanla parladı.

"Bu harika! Sizi evimizde ağırlamak isterim."

Hep beklediğim fakat hazır olmadığım bir anda teklifi alınca afalladım. Küçük sersemlik Gian kıkırdadığında dağılmış, ona eşlik etmemle yok olmuştu. Berbat hislerimin üzerine bir kova dolusu iyi hisler dökülmüştü sanki.

Dosyalarımın hepsini heyecanla toplarken sandalyemden uzaklaştım.

"Bunu duymak çok iyi geldi. Bir gün yolum düşerse aklımda bulunduracağım."

Gian kararlı bir duruş sergileyerek, "Ciddiyim," dedi. "Öylesine bir teklif değil. Yıllık izninizde sizi benim misafirim olarak orada ağırlamak isterim." Ceketinin iç cebinden telefonunu çıkardı. "Numaranızı almamda bir sakınca var mı?"

Gian gözlerimin içine heyecanla bakarken acemice gülümsedim. Tipik, Hintli bir erkekti. Yakışıklı olduğunu inkâr edemezdim. Birbirimize numaralarımızı verirken okuduğum bölüm hakkında sorular soruyor, cevaplarımı ilgiyle dinliyordu. Toplantı odasından çıktığımızda ona merak ettiğim birkaç konuyu anlattım.

Tezim için Gian bir numaralı yardımcım olacaktı.

Tanıdık bir koku burnuma dolduğunda ve cilveli bir ses sırtıma vurduğunda arkamızdan geldiklerini anlamıştım. Aramızdaki mesafenin elle tutulur oluşu ürkütücüydü. Onları görmek istemiyordum.

Adımlarımı hızlandırdığım sırada sırtımdaki bıçağı derine sokan bir darbe aldım.

"Bugünkü işlerimin hepsini ertele, Mina. Ayrıca her zamanki restoranda akşam için rezervasyon yaptır."

"Tabii, efendim."

"Yine tüm gününü ve geceni bana mı feda edeceksin, Fel?"

"Seni tek bırakacak değilim."

Önümüzden rüzgâr gibi geçerek Fahrettin Bey'le Hintli müşterileri Başkan Shivam'a ulaştılar. Bizi arkalarında bıraktıklarını sanıyorlardı ama bana kıncı bir davranışın ağır atmosferini bırakmışlardı.

Tüm gece...

Yanımdan geçerken bunu mu konuşmuşlardı gerçekten? Bana gerçek kadının kim olduğunu mu göstermeye çalışıyordu?

Bu çok... Çok alçakçaydı!

Kudretli kraliçesi sadece arkadaşı değildi. Beni yermeye çalışan bu adama duyduğum ölesiye öfke bütün şirketi yakmam için ihtiyaç duyduğum gücü verse de kılımı kıpırdatamıyordum.

Don, kaç veya savaş!

İhtiyaç duyduğum savunmayı yapamıyordum. Onun bir patron, benimse çalışan olmamdan mı? Haklı olduğum halde haksız çıkacağım korkusundan mı yoksa başka bir kadının yanında küçük düşürmeyi kendime yakıştırmadığımdan mı bilmiyorum ama gerekçelerim çok fazlaydı.

Nefesim göğsümde tıkanıyordu. Şirket üstüme üstüme gelirken Gian'ı belli belirsiz bir ilgiyle uğurlamış, kıvranarak odama koşmuştum. Dosyamı masama bıraktığım gibi odamdan ayrıldım, adımlarım daha önce gitmem gereken yere doğru gidiyordu.

Burada bir saniye olsun kalmak istemiyordum artık.

Bu çok fazlaydı. Kaldıkça kendime işkence ediyordum. Üstesinden geleceğimi söyledikçe kendime zarar veriyordum. Burada kalarak bir adamın bana göz göre göre zarar vermesine çanak tutuyordum.

İstediğim yere geldiğimde kapıyı çalıp, beklemeden içeri girdim. Beklediğim adam masasında hız kesmeden çalışıyordu. Çünkü Bay Felix şirkette değildi ve durum değerlendirmesi yapmak için bile beklememişti.

"Merhaba, Bay Frank."

"Merhaba, Berna. Bir sorun mu var?"

Tırnağımla alnımı ağır ağır kazırken verdiğim kararın doğruluğunu

sorguluyordum. Fakat gerilmemin sebebi bu değildi. Doğru karar verdiğime emindim. Kararımın sorgulanmasından ve gerekçemin kabul edilmemesinden endişe duyuyordum.

"Özür dilerim, Bay Frank. Bir karar aldım ve size danışmak için geldim."

Sandalyeyi göstererek, "Lütfen otur," dedi.

Davetini kabul ederek oturdum. Ayakta kalışım da anlamsızdı çünkü biraz sonra önemli bir konuyu tartışacaktık. Ya da tartışmaya gerek kalmadan, halledip yol ayrımına girecektik.

"Hindistan projesi için endişelerin mi var? Eğer öyleyse sana açıkça söylemek isterim ki başkan seni ve senin gibi yetenekleri görmek için sabırsızlanıyor."

"Hayır," dedim ve duraksadım. Ayrılmak isteyeceğimi söyleyeceğim sırada aldığım haber göğsüme ağır bir taş gibi oturdu. Bu sayede bir erkeğin, bir kadının kariyerine ne denli etki ettiğini çok net görmüştüm.

Ama ben başarılı bir kadındım. InfoTech şirketinde de bu ivmeyi yakalar hatta üstüne katlardım. Ne de olsa her şey orada başlamıştı ve orada bitebilirdi.

Boğazımı temizleyerek, "Ben eski şirketime dönmek istiyorum," diy konuya girdim. "Dönersem stajımda herhangi bir sorun yaşar mıyım? Size danışmak istediğim konu bu."

Bay Frank afalladı. Bugünkü toplantıdan sonra gitmek istediğim duymayı beklemiyordu. Kelimenin tam anlamıyla önce dondu, daha sonra çözülerek hareket etmeye ve konuşmaya başladı.

"Neden gitmek istiyorsun? Biz senden ve özverinden çok memnunuz."

"Teşekkür ederim ama son günlerde işlerimde hep aksilik oluyor. Birkaç çevirim hatalı çıktı. Buradaki tempo beni çok fazla yoruyor sanırım."

Hak verircesine başını salladı ama cevabımdan pek tatmin olmamış gibiydi.

"Bu aralar hepimiz için zor bir tempo oluyor. İşler beklediğimizden fazla yoğun geçiyor. Fazla mesaiye kalıyorsun, bunu inkâr edemem."

Sonuç?

"Elbette geçebilirsin. Ama bunu Bay Felix'le konuştun mu? Çünkü seni şirkette isteyen oydu."

Bu kararı yeni aldığım için hayır, bilmiyordu. Ki onunla konuşmak bile istemiyordum.

"Hayır, maalesef bugün şirkette olmayacak."

"Peki, senin için bir şansımızı deneyelim."

Telefonunu eline alıp Felix'i aradı. Bay Frank'ın yıllardır Harold ailesiyle çalıştığını ve Felix'in sağ kollarından biri olduğunu biliyordum. Bu durumu benim için çözeceğini bildiğim için ona gelmiştim.

Yüzüne nötr bir ifade yerleştirdi. Az önce gördüğüm ilgili adamdan bambaşka bir adama dönüştü. Daha ciddi, daha otoriter.

"Felix, neredesin?"

"Anladım. Stajyerimiz Berna Önder eski şirketine dönmek istediğini bildirdi. Seninle konuşmadan onaylamak istemedim."

Felix her ne söylediyse ifadesi asla değişmedi, mırın kırın etmedi. Sadece *evet*, *anladım*, *doğru* gibi tek tük kelimelerle onu onayladı. Bu da bana nasıl karşıladığının bilgisini asla vermedi.

Ne söylediğini merak etmekten çatlayacaktım. Heyecandan avuçlarım terlemişti. Arama sonlandırıldığında nefesimi tutarak Bay Frank'a baktım. Sanırım masasına kusacaktım.

"Peki, Berna. Ben şirkete mail attığımda gidebilirsin."

Felix onaylamıştı. Midem acıyla çalkalandı. Ekşi bir şeyin tadı ağzımda çalkalanmış gibi her yere dağıldı. Bu kadar çabuk onaylamasını beklememiştim. Heyecanım saniyeler içinde hayal kırıklığına evrilerek beni yerle bir etti.

Bozuntuya vermeden, "Çok iyi," diyebildim.

"Yarından sonra eski şirketine geçebilirsin. Çünkü Felix'in de gelip dosyanı imzalaması gerek. Staj dosyan için."

"Teşekkür ederim, Bay Frank," diyerek odadan çıktım. Yarından sonra bu odayı da bu insanları da görmeyecektim.

HRL FAM GROUP için kalan üç çevirimi de halledip, işimin bittiğini söyleyerek şirketten ayrıldım. Eve doğru giderken kafam epey dolu du. Ani ayrılığım henüz arkadaşlarım tarafından duyulmamıştı. Gidişim de gelişim gibi sürpriz olacaktı.

Ancak tüm dertlerimin bununla sınırlı kalacağını sanan ben, büyük yanılmıştım. Hocam aramıştı. Proje ödevimi teslim etmem gerektiğini söylediğinde duvara toslamıştım.

Zamanın bu kadar yaklaştığını fark etmeyecek kadar kendimi unutmuştum. Bir ayda hayatım çökmüştü.

İki gün içinde teslim etmem gereken bir proje ödevim vardı ve elimde üstünkörü araştırmalarım, derlemelerim dışında hiçbir şey yoktu. Bu geceyi uykusuz bir sefil gibi geçirecektim.

Yarınımı, yarın olduğunda düşünecektim.

Eve geçtiğimde akşam yemeğine oturmadım. Aç olmadığımı söyleyerek odama geçtim. Halam gelip, benimle konuşmak istediğinde proje ödevimi yetiştirmem gerektiğini söyleyerek çıkmasını rica ettim.

Bir şeylerin farkındaydı. Sadece zamanı geldiğinde konuşacaktı. O zamana kadar bu evden gitmelerini diliyordum.

Halam çıktıktan birkaç dakika sonra Ava, elinde meyve ve çerez tabağıyla odaya girdi. Çerez tabağını masama bıraktı. Dergilerini alarak, yatağıma geçip oturdu. Ses çıkarmadan çalışmaya devam ettim.

Ödevimi bitirmem gerekiyordu. Fakat içimdeki soytarı ruh Ava'yı sorguya çekip milyon tane soru sormak istiyordu. O ruhla başa çıkamazdım.

"Rayne Larson'la tanıştın mı?"

Ava benden daha akıllı çıktı. Sorgulanan ben olacaktım belli ki. İlgisiz görünmeye çalışarak, "Hayır, neden?" diye sordum.

"Sizi tanıştırmadı mı?"

"Konuşmuyoruz, Ava. Toplantıda bana çok büyük saygısızlık etti. Önemsiz bir şeyin peşinden koşmayacağım çünkü yarın o şirketten dönmemek üzere ayrılıyorum."

"Hmm..." diye mırıldandı ve önünü ardını düşünmeden konuştu. "Onu çok kırdın işte."

Bakışlarım ok gibi üzerine kaydı. *Saf maf demem, bu kadını evire çevire pişman ederim.* "Beni kırmasaydı kırılmazdı! Bu kadar basit. Maruz kaldığım hakaretleri duysaydın çok sevgili arkadaşını böyle korumazdın," dediğimde toparlandım. "Rica ediyorum, sus. Projemi bitirmem gerek."

Sert çıkışıma karşılık tatlı tatlı gülerek kafama bir üzüm tanesi attı.

"Fel için ölüyorsun. Âşık olmuşsun, kızım."

"Kimseye âşık olmadım," diye çıkıştım. "Siktirsin gitsin, Felix'iniz."

"Hı hı," dediğinde ayaklarını sallayarak dergisini okumaya devam etti. "Bu arada, bu gece Felix'in odasında uyuyacağım."

Tablete inen bakışlarım anlık karardı. İcazet almadan, kendi başına karar vererek onun odasına geçeceğini söylüyordu. Onun odasında, onun yatağında, onun kokusuyla baş başa kalacaktı.

Bir kadının Felix'in kokusunu kolay kolay unutacağını sanmıyordum. Ava'nın şıpsevdi bir kadın olduğu da aşikârdı. Levi için gelip kafayı Bedir'e takan biri, Felix'ten de etkilenebilirdi.

Sonra bunun beni ilgilendirmediğini hatırladım. Felix benim için yoksa hangi kadının ondan etkilendiğinin de bir önemi yoktu.

"Anahtarı çantamda," deyiverdim.

Odasının anahtarını vermek, Felix'e kapımı kapadığımın açıkça kanıtıydı.

Ava *iyi çalışmalar*, dileyerek dergisini, meyve tabağını ve anahtarı alarak odadan çıktı.

Âşık olmuşum!

Ben kimseye âşık olmamıştım. Sadece unutmakta zorluk çektiğim günler geçiriyordum. Felix Harold benim için yıkıcı sandığım, geçici bir alışkanlıktı sadece. Birkaç gün sonra bütün acılarım dinecek, ben de onu unutacaktım.

Projene odaklan, Berna.

Mantığımın uyarma şekli nazikti. Beni bekleyen meşakkatli bir projem vardı. Gecenin geri kalanını kafamı âdeta çorbaya çeviren projeyle geçirdim. Türkiye ve Hindistan arasındaki ticaret anlayışını konu aldığım bir projeydi.

Bugün farkında olmadan Gian'a yönelttiğim sorular ve son birkaç haftadır aldığım staj sayesinde projem şekillenmişti. Felix'le yaşadıklarım olmasa bu ödev düşündüğümden çok daha kolay bitecekti.

Saat gecenin birini geçiyor, ben hâlâ çalışıyordum. Son proje ödevimdi, bitirip yarın hocama teslim edecektim. Çalışma hırsımı titreyen telefonum bölünce ürktüm. Bu saatte aranmak herkes gibi beni de endişelendirmişti. Ancak Levi tarafından aranmak açıkça dehşete düşürdü.

Elimin titrediğini fark ederek aramayı yanıtladım. Kulağıma dayadığım telefondan müjdeli bir haber duymayı dileyerek bekledim.

"Umarım seni güzellik uykundan uyandırmamışımdır, *Succubus*."

Endişemi unutarak gözlerimi devirdim.

"Hayır, gece mesaisi yapıyorum. Bir sorun mu var?"

"Üzgünüm, seni bu saatte rahatsız ettim. Ava'yı kontrol edebilir misin? İçim hiç rahat değil."

Endişe, içimde körüklenen bir ateşe dönüştü.

"Felix'in odasında uyuyor."

"Tek mi?"

Tereddüt ettim.

"Evet."

"Lütfen hemen kontrol eder misin?"

"Tabii."

"Telefonu kapama."

Odamdan ayrılarak ürkek adımlarla merdivenden çıktım. Herkes uyuduğu için elimden geldiğince sessiz olmaya çalışıyordum fakat ürkekliğimin sebebi bu değildi. Ava'nın delice bir şey yapmış olmasından korkuyordum.

Odanın kapısına geldiğimde Felix'in kokusunu duymamak için ağzımdan nefes alıp vermeye başladım ve yavaşça kapıyı açtım. Kulağımda gümbürdeyen nabzım Ava Fortin'i odada bulamayınca kesik kesik ritimlere dönüştü. Bugün ikinci donukluğumu yaşadım.

"Levi, yok."

"Siktir! Hissettiğim buydu işte. Geliyorum ben."

"Dur," demeyi başardım. Boş olduğunun farkında olsam da banyoyu ve katın geri kalanını, en son da terası kontrol ettim. Ancak Ava Fortin, yer yarılmış da içine girmiş gibi kayıptı.

Alt katı ve balkonu aynı hızla taradım ancak dikkatimi çok daha kötüsü çekti. Dış kapı açıktı. Apartmandan yansıyan ışık huzmesi, kapı aralığından eve ulaşarak bana kötü haberi veriyordu.

"Umarım düşündüğüm şeyi yapmamıştır."

"Neyi?"

"Bedir'in evine gitmemiştir."

Tam da onu yapmıştı. Ben merdivenleri inerken sarı saçları dalgalanan kadını gördüğümde neredeyse çığlık atıyordum. Sessiz adımlarım onu durdurmak için koşu yarışçısı gibi hızlı ve soluksuz oldu.

Zile basan kadının kolundan tutup onu alacağım sırada kapı açıldı ve Ava ben onu yakalayamadan neşeli bir çığlıkla içeri girdi.

"Ava! Burada ne işin var?"

Arkasından içeri girdiğimde Felix'i gördüm. Sesindeki şaşkınlık sert yüzüne ulaşmıyordu. Onu evde bulmayı beklemiyordum açıkçası. Hem de üzerinde eşofman takımıyla.

Gecesini adadığı Rayne Larson tarafından ekilmiş miydi?

"Bediğ Efendi nerede?"

Ava'nın sesi kirli sorularımın üzerine bir örtü çekti. İlgili kişi kesinlikle Felix olmamalıydı. Daha mühim bir konumuz vardı ki Ava Fortin her erkeği önüne diz çöktürecek dekolteli, minicik bir gecelikle Bedir Efendi'nin evine gelmişti.

Tepine tepine çığlık atmak istiyordum.

Çığlık atma isteğim Bedir mutfak kapısında belirip, Ava'yı mini gecelikle görünce gerçekleşti. Ben ağzımı avcumla kaparken o dehşetle sırtını döndü.

"Bu da ne?"

Felix Harold hassasiyetleri konusunda bilgi sahibi olduğundan salona geri dönerek, koltuğun kolçağında hazır duran pikeyi alıp Ava'nın üzerine örttü. Sert bakışları Ava'nın alnında bir delik açmak üzereydi.

Sesi de benim kalbimde...

"Sen aklını mı kaçırdın, Ava?"

Bana asla bakmıyor, Ava'yı sıkıca tutarak üzerini açmasını engelliyordu.

Ava sorunun muhatabı değilmiş gibi gözlerini Bedir'den ayırmadan

dudak büzüyordu. "Ben onunla konuşmak istiyorum, Felix," dedi kederli bir sesle. "Sadece bir kahve içmek istiyorum."

"Ava, o Levi değil. Saçma sapan hareketler yapma. Hepimizi tehlikeye atıyorsun."

Felix Harold'a kulak asmayan tek bir kadın görüyordum. Sözlerinin bir hükmü olmadığını, kendi kafasına estiği gibi davranmanın lezzetine varmış bir kadının korkusuzluğunu ama aynı zamanda düşüncesizliğini izliyordum.

"Ama ben onu çok beğendim," dediğinde parlayan gözlerini ona dikti. "Kokusu çok güzel."

"Tövbe estağfurullah!"

Bedir'in tepkisi bakışlarımın ona kaymasını sağlamıştı ki sonunda onun tarafından fark edilmiş ve muhatap alınmıştım.

Günler sonra benimle konuşup, "Neden aşağı inmesine izin veriyorsun?" dedi.

Sert sesi onunla göz göze gelmemizi sağladı. Bugün eski şirketime gitmeme izin veren bu adamdı. Bencil bir kadın olduğumu söyleyen bu adamdı. Beni kıran... Canımı acımasızca yakan bu adamdı.

Benim bir zamanlar yeşil gözlü canavarımdı. Şimdi gördüğüm tek şey öfkeydi.

Onun öfkesini izlerken ilgisiz bakışlarımla, "Buraya geleceğini tahmin etmedim," diye yanıtladım. "Odanda uyuyordu, Levi onu kontrol etmemi istediğinde son dakika yetişmeye çalıştım."

Onun öfkeli sesine nazaran benim sesim donuktu. Çünkü beni bugün tamamen tüketmişti. Artık onu görmek istemediğimi anladım. Artık onunla bir ilgimin kalmadığına inandım. Artık onu gördüğümde heyecanlanmıyordum.

Canım acı acı bağırıyordu.

Bedir, "Berna, evdekiler seni gördü mü?" diye sordu.

Felix bana kızarken Bedir beni merak ediyordu.

Bilmiyorum, dercesine omuz silktim. Kimin ne gördüğüyle ilgilenmeyecek kadar tükenmiştim doğrusu.

Gözlerimi Felix'ten kaçırırken gözüm masadaki dağınıklığa takıldı.

Açık bir Kuran'ı Kerim'in etrafında bir sürü dosya vardı. Bedir Aslan Kuran okurken Felix Harold harıl harıl çalışıyordu.

Biz onunla uzaklaşırken ikisi bu kadar yakın dost mu oluyordu?

Yeryüzünde sebepsiz hiçbir şey yoktur.

Toz zerreciğinin bile hikmetinin bulunduğu dünyada hiçbir şeyin tesadüfen olmadığını, hakikatte tesadüf dediğimiz kavramın esasında tevafuk olduğunu, tanışmaların bir intizam içinde gerçekleştiğini, insanı insana vesile kılanın Yaradan olduğunu tam bir teslimiyet halindeyken görebiliyor ve çözebiliyorduk.

Yan yana gelen herkesin muhakkak bir sebebi vardır.

İnandığım gerçek buydu. Kader onları yan yana getiriyordu.

Felix'in evime gönderilmesinin çok büyük bir sebepten olduğunu biliyordum. Bu olayların içinde görevim tam olarak neydi, bilmiyorum ama Felix'i ebedi olarak Bedir'le dost kılmak için aracı seçilmiş olabilirdim.

Yan yana gelmelerine ihtimal vermediğim iki adam dostluğunu pekiştirerek, farklı kültürleri bir masaya yatırırken, ben yüreğimdeki acıyı hangi masaya bırakıp paylaşacaktım?

Sinirli bir homurtudan sonra bastıra bastıra, "Ava!" dedi. "Hemen şimdi yukarı çıkacaksın ve bir daha bu eve asla gelmeyeceksin!" Net anlattığından emin olmuş gibi tehdide başvurdu. "Bir daha buraya indiğini görürsem karşında bambaşka bir adam göreceksin. Burası senin şımarıklıklarına göz yuman Fortin malikânesi değil."

Felix Harold'ı ilk defa bir kadına bu kadar sert bir ses ve ölçüsüz bir tonla patlarken görmüştüm. Benim dışımda tabii. Şayet bana karşı savurduğu davranışı öne sürsem muhtemelen kelepçelenmesi için polise ihbar etmem gerekirdi.

Neden sinirliydi? Bedir bile onun kadar tepki vermiyordu. Gecesi kötü mü geçmişti? Sahi, bu gecesini Rayne'ye ayırmıştı. Neden evdeydi?

Gözlerim dağınık masayı detaylıca inceledikten sonra hakkında düşünmekten kendimi alıkoyamadığım adama doğru ağır ağır kaydı. Fakat yolculuk sırasında gözlerim başka bir adamın gözleriyle buluştu.

Nemova

Bedir Aslan onlara bakmıyor, beni merak diyebileceğim üstünkörü bir ifadeyle izliyordu. Ona karşı duyduğum mahcubiyeti de görüyor muydu? Ya baştan aşağı duyduğum utancı?

"Özür dilerim, Bedir Efendi," dedim mahcubiyetle. "Gelişine engel olamadım. Aslında buraya geleceğini bile bilmiyordum. Senin burada oturduğunu nasıl öğrendiğini de bilmiyorum."

"Sana emanet edildi!"

Bu suçlama bana yönelikti.

Felix'in sesimi basturan kalın, sert ve duygusuz sesini gözlerimi devirerek öteledim. Sabır dileyerek yolculuğuma kaldığım yerden devam ettim ve nihayet bakışlarım onunla buluştu. Nedense tüm acısını benden çıkarıyormuş gibi hissediyordum.

O buradayken her şey yeterince zor değilmiş gibi haksız yere üstüme geliyordu.

Beni suçlayan sadece oydu.

"Özür dilerim, Bay Felix. Ofiste dünya kadar çeviri ve toplantı vardı. Dahası, yetiştirmem gereken bir proje ödevim ve korumam gereken bir mental sağlığım var. Arada benim bir robot olmadığımı kendinize hatırlatırsanız sevinirim." Onun kırıcı sertliğine nazaran sakin ve yalın bir sesle konuşmuştum. "Her türlü tehlikeye karşı onu evime almayı kabul ettim. Memnun değilseniz arkadaşınızı alırsınız. Eminim si-"

Sesim çatlak kadın tarafından kesildi.

"Muzi söyledi."

"Muzi kim?" diye sordu Felix. Ondan uzaklaşmış ama üzerini açmaması için tek eliyle pikeyi sımsıkı tutmuştu. Ava'nın daha fazla tartışmamamız için sözümü kesmesine uyum sağlamıştı.

"Berna'nın babaannesi. Muzi. Yemek yaptı, halasından Bediğ Efendi'ye götürmesini istedi. O zaman anladım ki burada oturuyor. Yemeği götürürken onu izledim."

Zaferini neşeli gülüşüyle kutladı.

Parlayan gözleri, ona asla bakmayan, varlığını dahi kabul etmeyen Bedir Aslan'ın gözlerinden ayrılmıyordu. Ona âşık bir kadın gibi bakıyor, reddedilmesine rağmen ısrarla savaşıyordu.

Ava Fortin çılgın bir savaşçıydı ve tarihin sayfalarına anılmak üzere kaydedilmeyi hak ediyordu.

"Bir kahve içelim."

Kapıda bir gürültü koptu. İrkilerek, arkamı dönünce Levi Harold'ı gördüm. Nefes nefese kapıya tutunuyor, gözlerini tek tek üzerimizde gezdiriyordu. Felix'e ne kadar benzese de bir o kadar aykırı duruyordu.

Soluklanmak için birkaç saniye bekledi. Gözlerini benden ayırmadan yaklaştı ve omuzlarımdan tutarak hafifçe sıktı. Gözlerindeki mahcubiyeti görüyordum.

Senin bir suçun yok, Levi.

"Özür dilerim, Berna. Çok özür dilerim. Başına iş açtım, kaçacağını tahmin etmeliydim. Seni zor durumda bıraktığım için üzgünüm."

Felix bana kızarken Levi özür diliyordu.

Felix beni suçlarken Levi kimin suçlu olduğunu biliyordu.

Omuzumu sıkan adamın ellerini sıktım.

"Sorun değil, sonuçta Ava üç yaşında bir çocuk değil. Kimseyi peşinden böyle çocukça koşturmaya hakkı yok. Aklını doğru kullanacak kadar büyümüşse böyle şımarıklıklar yapmaya devam etmez."

Çok mu sert çıkıştım?

Belki de iyi niyetim bu oyundan sıkılmıştı. Ruhuma zarar veren herkesi ve her şeyi uzaklaştırmak için bir tür sertlik oyunu oynuyordu.

Ava'nın alıngan sesi bakışmamızı böldü.

"Beğna, çok kırıcısın."

"Beni soktuğun durum kadar değil, Ava," dedim dürüstçe. Felix'ten tonla laf işitmeme sebep olan bu şımarıklığı yüzünden kötü olan gecem berbat bir şekilde ilerliyordu. Kalbimi kırması için adamın eline geçersiz sebepler veriyorlardı ve o da bunu kullanıyordu.

Bedir ve Felix sessizliğini sürdürdü.

Levi tekrar özür dileyerek, kardeşine bakmadan Ava'nın yanına gitti.

"Hey, Ava!" diye seslendi. Sakin kalmak için çabaladığını gergin omuzlarını esnetmeye çalışmasından anlayabiliyordum. "Sana Berna'yı zor durumda bırakma dedim." Kadının elinden tutup çekiştirdi. "Uçak biletini ayarlayacağım, yarın Teksas'a dönüyorsun. Dönmezsen kardeşini arayacağım. Çünkü bu oyundan çok fena sıkıldım."

Ciddiyetlerimizin aksine Ava Fortin asla ciddi kalmıyor, enerjisini onu kırmış olmama rağmen düşürmüyordu.

"Olmaz, gidemem," diyerek reddetti. Levi'nin sorgulayıcı bakışlarına hemen karşılık verdi. "Sabah Muzi'yi namaza kaldıracağım."

"Ne?"

Dördümüzün aynı anda verdiği tepki gecenin sessizliğinde gürültüyle inledi.

Ava bizi onaylayan bir baş hareketiyle gülümsedi. "Yoga yaptığım için erken saatte uyanıyorum. Muzi de namaz kılmak için o saatte uyanıyormuş." Dudaklarını büzdü. "Eğer onu kaldırırsam günahlarım bağışlanacakmış, şeytanlar da gidecekmiş."

Allah'ım, dünya üzerinde asla yan yana gelmeyecek olan iki insan nasıl aynı çatı altında kalabiliyordu?

Sırf babaannemi namaza kaldırmak istediği için gitmek istemiyordu. Ona karşı sergilediğim sert tutumumdan utandım.

Az öncesi için özür dilemedim ama tutumumu daha yumuşak bir tavırla sürdürdüm. Çünkü içten içe Ava'nın bunu sürdüreceğini biliyordum. Kafayı Bedir Efendi'ye takmıştı.

"Ava," diye seslendim dikkatini üzerime çekmeyi başararak. "Eğer bizde kalmak istiyorsan beni tehlikeye atmamalısın. Böyle yapmaya devam edersen seni ben gönderirim. Evime bir daha kabul etmem."

Bana acılı bir bakış attıktan sonra gözlerini yine Bedir'e kaydırdı. Sanki bu anı sadece onu izleyerek değerlendirmek istiyordu. Bu tavır bana aşırı tanıdık geliyordu.

"Ama ben Bediğ Efendi'yle kahve içmek istiyorum."

Kadife gibi sesi masum isteğiyle incelerek içime dokundu. Bedir'in verdiği huzuru ben de seviyordum. Onunla konuşmak dünya dertlerini unutturuyor, aynı zamanda önemsizmiş gibi hissettiriyordu.

Ava sınırları göz ardı ediyordu. Muhtemelen hayatı boyunca bir erkeğin peşinden koşmamıştı. Hoş, Levi'nin peşinden buraya gelmişti. O an anladım ki Ava'nın sınırları kendisi için yoktu.

Levi derin bir nefes aldı. Sabrının sınandığını görebiliyordum. "Güzelim, bizde papalar başka kadınlarla görüşüp evlenemiyorsa Müslümanlar da kendi eşleri olmadığı sürece yabancı bir kadınla görüşemez. Onların dinlerine, kültürlerine, yaşam tarzlarına saygı duymamız gerek. Sen böyle yaparak o adamı zan altında bırakıyorsun. Üstelik..." dediğinde öfkeyle dişlerini sıktı. "Yarı çıplak gelmişsin!"

Başka kültürlere saygı duymayı Ava'ya değil, kardeşine öğretmelisin, Levi. Zira Ava kültürümüze ayak uydurmanın eşiğinde. Bizi yobaz ve cahil ilan eden senin kanından olan adam.

Dışavurumum sert olacaktı ama içimde biriktirmekten öteye gidemedim.

Ava ikna olmuyordu.

"Ben onu Muzi'ye sordum. Yanımızda biri olursa kahve içebiliriz," derken beni işaret etti. "Beğna yanımızda dursun."

"Babaannemin de çenesi düşmüş," diye huysuzca söylendim.

"Yanındaki tercüman arkadaşını almamız gerek, o zaman ikisi konuşamaz," diye önerdi Levi. Mantıklıydı fakat halam çok zorlanırdı. Ava, Arapça biliyor olsaydı halam açısından asla problem olmazdı.

"Bediğ... Eğer istersen Muzi'nin kafasına taktığı o şeyi ben de takarım. Kahve içelim mi?"

Levi Harold homurdandı.

Kıskanmıştı.

"Kızım, sen bana âşık değil miydin? Evden kaçıp buraya gelmedin mi?"

Çatlak bir kadınla, sınırlarından ödün vermeyen bir din adamının hikâyesini okumak ister miydim? Arada kafayı yiyen bir Levi Harold fena olmazdı. Kafamı dağıtmak için okuyacağım bir kitap olsa muhtemelen arada açar, en sevdiğim sahnelerin üzerinden geçerdim.

Ya da sinemaya uyarlansa ve onları bir film afişinde görsem ilk bileti kapmaya koşa koşa giderdim. Belki göremediğim pek çok sahneyi beyaz perde sayesinde izler ve uyumlarla uyumsuzluklar arasındaki farkı tartardım.

Böylece Bedir Aslan Efendi'nin iç dünyasını öğrenirdim.

Ava dikkatimi çeken sözler söylediğinde düşüncelerimden arındım.

"Beni iyi dinle, Liv. Beni anlamanı istiyorum. Bediğ çok farklı, dehşet bir huzuru var. Kalbimdeki tüm endişeyi yok ediyor gibi. O olunca sanki dünyada bir telaşım yokmuş gibi."

Levi Harold öfkeyle hırladı.

"Sen bu adamı yeni gördün, Ava!"

"Evet ama onu ilk gördüğüm zaman bunu hissettim. Nasıl bir şey olduğunu sana tarif edemiyorum, Liv. Bu çok başka bir duygu." Bir âşık gibi tatlı tatlı iç çekerek Bedir'e gülümsedi. "Onu gördüğüm ilk an ruhumun gerçekten nefes aldığını hissettim."

Dudaklarım engel olamadığım bir tebessümle kıvrıldı.

Ava, onu izlememeye yemin eden Bedir'i içini çekerek, izleyip kafasını Levi'nin koluna yasladı. Ancak Levi onu dürtünce, ona söylenmek için sinirlenerek çenesini yukarı kaldırdı. O anda ölümcül bakışları görünce, duruşunu düzelterek bakışlarını Bedir'den tamamen kopardı.

Ona duyduğum bütün kızgınlığı tüketmek üzereydim ki çenesi kopasıca Felix Harold hücrelerimi sinirden titretecek bir ton saçmalığı dile getirdi.

"Buna kanmamanı tavsiye ederim, Ava. Sonra çok fena kırılabilirsin," diyerek ucunu tuttuğu pikeyi Levi'nin tutması için ağabeyini tek bir bakışıyla teşvik etti. Bu sırada asla bana bakmadı, onu izlediğimi biliyordu. "Onu reddet, Bedir ve sen de eski kız arkadaşını buradan götür, Levi. İşim var. Zamanımı Ava'nın hevesiyle harcayamam."

Saygısızca bir üslupla herkese emir verdikten sonra sırtını dönüp, gidince ağzım bir karış açıldı.

Bedir Efendi bunu elbette kabul etmedi.

"Kimsenin seni kırdığı yok, Felix. Herkesin koşulları farklı, herkesin hayatında birtakım zorluklar var. Kimse hayatını sana göre şekillendirmek zorunda değil. Biz *bu* diye gösterebileceğin insanlar da değiliz. Kelimelerini seçerek konuş," diyerek ciddiyetle ikaz etti. "On kere düşün, bir kere söyle."

Felix Harold ikazdan sonra adım atmayı bırakınca korkunç sahnenin devamına tanıklık etmek istemedim. Burada kalamazdım. Evden koşarak çıktım çünkü devamını duymaya cesaretim yoktu.

Beni paramparça etmesine göz yumamazdım.

Ava'nın orada kalmaya devam edeceğini sandım ama arkamdan gelerek beni şaşırttı. Kapının önüne geldiğimde tüm acımı Ava'dan çıkarmak isteyerek ona döndüm ve işaretparmağımı ona doğru kaldırıp en sert ses tonumu kullandım.

"Bir daha beni böyle iğrenç bir durumun içinde bırakırsan kalbini çok kötü kırarım. Yemin ederim ki seni..."

Ava sarılarak beni susturdu.

Şaşkınlıkla karşımdaki duvara bakarken elim aramızda, ağzım açıkta kaldı.

"Ağla, ağlayabilirsin. Bu sana iyi gelecek," dediğinde kaskatı kesilen bedenimi serbest düşüş moduna alarak Ava'nın eline bıraktım ve kapının önünde içim çıkana kadar sessiz sessiz ağladım.

Soysuz bir acıyı, asil bir kadın sessizce çeker.

Asaletimle yarıştığım adam tarafından kalemim kırıldığında ne bir asillik kalmıştı ne de bir soy.

İkimiz için de kalmamıştı doğrusu. Kısa sürse de onu kısmen tanıyordum. Güçlü ayakları çeken Felix Harold'ın acıdan iki büklüm olduğunu biliyordum.

Buna sevinmediğimi söylesem yalan olurdu, bilakis hoşuma gidiyordu. Soysuz bir acıyı tek başıma çekmeyi asla yediremezdim. Neticede ona bu hakkı tanıdığım için hâlâ kendime kızgındım.

Sabahları yorgun uyanmak ve hazırlanmak rutinim haline gelmişti. Bu da yas sürecimin bir parçasıydı ve ben sürecimi kabullenmiştim.

Dün gece sabaha kadar Ava'nın kollarının arasında ağlamıştım.

Yorgun düşerek sonunda uymuştum ama Ava sabaha kadar başımda beklemiş, uyandığım bir vakit babaannemi namaza kaldıracağını söyleyerek beni yalnız bırakmıştı.

Ona dün gece kızdığım için pişmandım. Hislerimi anlayan, tesdli eden bir kadını anlayışsızlığımla sınamış, hissettiklerini görmezlikten gelerek muhtemelen kalbini kırmıştım.

Nirova

İşten döndükten sonra onunla konuşacaktım. Hatta onu yemeğe çıkaracak, tam olarak ne istediğini soracaktım.

Bu ikimize de iyi gelecekti.

Kız kıza kafa dağıtacaktık.

Asansöre bindim. Kapıların kapanmasını beklerken bitirmediğim proje ödevi için profesörden bir gün daha izin koparmam gerektiğini hatırladım. Bugün işten ayrılacaktım. Erkenden çıkarsam izin almama gerek kalmadan bitirirdim. İşten ayrılışım mesai çıkışına kalırsa kurtaramazdım.

Asansör bir alt katta durduğunda iliklerime kadar dondum. Bedir Aslan olması için bildiğim ne kadar dua varsa ediyordum. Ancak çıkış saatleri belliydi, onunla aynı asansörde karşılaşma ihtimalimiz yüzde doksan dokuz nokta dokuzdu.

İhtimalimiz olmasa bile evren acı çeken insanları bir şekilde bir araya getirme nezaketi gösteriyordu.

Kapı iki yana açıldı, Felix Harold'ı elleri cebinde beklerken gördüm.

Yıkılmamış, yontulmuş bir heykel kadar sert ve dinamik görünüyordu. Dün geceden sağ çıkamamıştım fakat onun göğsüne bir taş bile gelmemiş görünüyordu.

Bu haksızlığın onun yakışıklı bir piç olmasıyla ilgisi yoktu. Özel dikim takım elbisesinin içinde iç çamaşırımı ıslatmasıyla, kasıklarıma çığlıklar attırmasıyla ve beni ağız sulandırıcı görüntüsüyle boynuna atlamaya hazır bir kadın haline getirmesiyle de alakası yoktu.

Bay Mükemmel, her zaman yıkılmaz görünmeyi başarabiliyordu.

Beni aştığını düşünüyordum. Benim kadar duygusal bir bağ kurmamıştı. O yabancı yeşil gözlerinde ve gamzesi silik, taş kadar sert yüzünde hiçbir duyguya yer yoktu. Kalbi de gözleri gibiydi. Mükemmel ama duygusuz.

Varlığımı hiçe sayan müthiş bir tavırla asansöre bindi, otopark katının düğmesine basıp kapıların kapanmasını bekledi.

Küçücük alanda etkisi dev gibi büyük bir adamla sıkışmak, evrenin bana kurduğu en büyük kumpastı. Unutamadığım, burnumda tüten kokusu etrafımı bir ağ gibi sardığında kumpasın hain bir eylem olduğuna karar verdim.

Ben yine kötü bir lort tarafından kuşatılmıştım. Bu sefer duygularım yıkıktı, topraklarım -kalbim- yağmalanmış ve kimsesiz kalmıştım.

Bu asansörde olmamız da epey manidardı. Zaman bizi bir kapsüle sıkıştırmıştı ve anılarımızın olduğu bir mekânda bir araya getirmişti.

Nefesimi tuttum ve asansörün ışık hızında zemin kata inmesini diledim. Teknoloji sihirli bir dokunuşla bana bunu sağlayabilir miydi?

Sayın bilimciler ve mucitler, beni hemen kurtarır mısınız? Uzayla uğraşmayın, beni hemen üç saniye içinde bu asansörden çıkarın!

Çıkarmadığınız takdirde, kalbimi kıran vahşi bir adamın nefis kokusu yüzünden ölen ilk kadın olarak tarihe geçeceğim.

Hayır, beni bu asansör aynasına yaslayıp vahşice öpmesinin hatırasıyla sızlayan kadınlığımın onurunu ayaklar altına alacağım.

İki şekilde de ölümüm yakın göründü.

Ya da hatıraların yalnızca beni esir alıyormuş gibi görünmesi acıydı. Her asansöre bindiğimizde benimle uğraşmasını hatırlamak, hassas kalbimi sarsıyordu. Bu asansör bile bizim anılarımızla doluyken onun bu kadar rahat ve umursamaz olması canımı yakıyordu.

Terleyen avuçiçlerimi bir yerime silmemek için mücadele ettim. Siper aldığım adama kaburgalarımın arasındaki kalbim aynı niyeti taşımıyordu. Onu görünce heyecanlanmayacağıma dair telkinlerimi boşa mı yapmıştım?

Mezara gitse daha çok konuşurdu ama tabutta tek başınaymış gibi sessizdi. Ava hakkında soru sormadı, gidişimle ilgili tek bir kelime etmedi. Beni görmek için bir yere bakmayı bahane etmedi.

Bakışları doğrudan kapıya odaklıydı.

Bugünden sonra bir daha birbirimizi görmeyecektik. Felix Harold kısa bir süre sonra İrlanda'ya geri dönecek, ben de stajım bittiği an kendimi Ankara'da bulacaktım.

Vedalaşmamız bile çirkindi.

Ortama düşen telefon sesi bakışlarımın usulca yan tarafa dönmesini sağladı. Çalan onun telefonuydu. Kimin olduğunu merak etmeme gerek kalmayan kısacık bir andan sonra içimi titreten derin ses, tadını bildiğim ve artık yabancısı olduğum dudaklardan döküldü.

"Günaydın, Rayne."

Ne Rayne'ymiş! Yırtık dondan çıkar gibi her yerden çıkıyor.

İç sesime hak verdiğim aralar oluyordu tabii.

"Hayır, daha kahvaltı yapmadım. Sen daha iyi misin? Gelip seni hastaneye götürmemi ister misin?"

Hasta olduğu için mi ateşli geceleri iptal edilmişti? Belki de Bay Felix'in kuyruk acısı buydu. Acısını da Ava bahanesiyle benden çıkarmıştı.

"Buna sevindim."

Yağmurun altında herkesi habersiz bıraktığım o gece beni de merak etmiş miydi? Niye sorguluyorsam! Ben cevabımı hiçbir şekilde iletişime geçmeyen adamdan almıştım zaten.

"Sana gelip kahvaltı yapacak kadar zamanım yok. Bugün çok yoğu-

num." Kısa bir an sustu, daha sonra devam etti. "Yarın gideceğimiz için buradaki tüm işlerimi halletmem gerek."

Programına pek de hâkim olmadığım için nereye gideceğini, dünden beri Kerem'le hiç konuşmadığım için de neler olduğunu bilmiyordum. Gelişmelerden yarım saat içinde haberdar olurdum.

Tabii Kerem Bey kudretli kraliçenin bakıcılığını yapmazsa...

"Evet, kahvaltıyı getirirsen beni dünyanın en mutlu adamı yaparsın."

Sahici gülüşünü tok kahkahası takip etti. Yokluğumun hiçe sayıldığının yüzüme bu kadar çirkin bir şekilde vurulmasını hak etmiyordum. Ona bu kadar cesaret vermemiştim, bu kadar hak tanımamıştım. Bana dilediği her an saygısızlık yapabileceği krediler bağışlamamıştım.

"Hayır, Ava cezalı. Bu hafta çıkamaz evden. Döndüğünde görüşürsünüz."

Rayne ve Ava görüşecek kadar yakın arkadaştı. Fakat Ava, yakınlıklarını benden saklamayı tercih etmişti.

"Tamam, şirkette görüşürüz."

Zemin katta duran asansörün kapıları açıldığı an soluğu lobide aldım. Ardımda bıraktığım adamın yarın nereye gideceğini bilmiyordum ama cehennemin dibi olsa çok iyi olurdu.

Hazırda bekleyen taksiye atladım. Benden net bir haber bekleyen Senem'e mesaj attım.

Berna Önder: *Felix'le ilişkimiz bitti.*

Okundu bilgisinden sonra ekranda *yazıyor* bilgisi belirdi.

Senem Çetin: *Oha! En kısa zamanda yanındayım, balım.*

Doğrusu tek cümlelik haberimin üstüne konuşmayı istemiyordum. Senem bana toparlanmam için kısa bir zaman verip sonrasında üstüme çok rahat gelecekti. Bugünlük kurcalama meselesini rafa kaldırmıştık.

Bugün son defa geleceğimi bildiğim, çok elzem olmadığı sürece transfer edilmeyeceğim şirkete girdiğimde garip duyguların beni sarmasını bekledim ama her şey aynıydı.

Boş hissediyordum. Sanırım kurtulmayı bekliyordum.

Kerem'i masasında bulunca afalladım. Her zaman hepimizden önce gelmeyi nasıl başardığına anlam veremiyordum. Evi en yakın olan bendim ama en geç gelen çalışan da bendim. Ve bir stajyere iyi tolerans gösteriyorlardı.

Dünkü toplantıda neden bulunmadığını sordum.

Rayne'nin bir işi için şirketten ayrılmak zorunda kaldığını ve kadının öğlene doğru pek iyi olmadığı için gün içindeki gezintisini iptal ettiğini söyledi. Ayrıca Felix, aklı arkadaşında kalacağı için gözünün önünde

kalmasını istemişti. Rayne'ye olan bağlılığı bu kadar fazlaydı. Hastalansa bile başına şirketteki en iyi adamını dikiyordu.

Ahım mı tutmuştu acaba?

Bir ahımın tutmayacağı kadar uzağa gidiyordum. Şirketten ayrıldıktan sonra ev mevzusunu da halledecektim. Halamların gitmesini bekliyordum sadece.

"Kerem, ben eski şirketime geçiyorum."

Gözlerini bilgisayardan ayırmayan Kerem doğru duyduğundan emin değilmiş gibi kaşlarını yıkmış, sorgular ifadesiyle verdiğim haberi tartmıştı. Tatmin olmayınca gözlerini ağır ağır bana çevirdi.

"Anlamadım."

Ona anlayışla gülümsedim.

"Doğru duydun."

Bana doğru yaklaşırken, "Neden?" diye sordu. "Hatalı çevirilerin yüzünden mi seni gönderiyorlar?" Bu ihtimal imkânsızmış gibi kafasını iki yana dalgınlıkla salladı. "Hatalarını kimsenin öğrenmesine izin vermedim. Zaten kızlar da konuşmaz."

Tepkileri değişirken, "Hayır," diye atıldım. "Hayır, onunla ilgisi yok. Aksine ben istedim. Bay Frank'la dün konuştum. Şimdi de staj dosyamı alacağım ve imzaladıktan sonra InfoTech'e geçiş yapacağım." Ona doğru bir adım attım. "Sana yeni haber verdiğim için üzgünüm ama buradaki tempo bana çok ağır geliyor. Proje ödevimi bile yapmamışım ve bugün son günüm. Hocamdan bir gün daha koparmak için fırsat bulamadım henüz."

İnanmamış görünüyordu.

"Berna... Sorun gerçekten bu mu?"

"Evet, sen arada geliyorsun zaten. Ayrıca takıldığım, zorlandığım zamanlarda yine sana danışırım. Sonuçta bizim arkadaşlığımız burayla sınırlı değil." Elini tutarken dostane bir şekilde sıktım. "Senin gibi bir arkadaşı asla kaçırmak istemem."

Kerem elimi itip, sıkıca sarılırken zoraki gülüyordu.

"Senin gibi bir arkadaşı ben de kaçırmam, Berna."

"Buna sevindim," diyerek uzaklaştım. Vedalaşmanın ağırlığı göğsümdeki taşı fena halde sektirmişti. Kırk yerimden taşlanmışım gibi acılı ve güçsüz hissediyordum.

"Şimdi dosyamı imzalatmaya gidiyorum."

Staj dosyamı alırken Kerem tek bir kelime etmedi. Sanırım bunun bu kadar zor olacağını ikimiz de bilemediğimiz içindi. Göğsümdeki yaralarla buradan gidecek, ardımda acılı hatıralar ve kazandığım güzel insanların tatlı anılarını bırakacaktım.

Doğrusu bu vedanın kendi yaşamımdaki zorluklarla ve bu zorlukları çıkaran insanlarla olmasını tercih ederdim.

Fakat onlar hâlâ benimleydi. Kovsam da gitmezlerdi.

Yönetici katına çıktım, masasında her zamanki titizliğiyle çalışan Mina'ya son kez selam verdim. Bir daha bu nemrut kadını da görmeyecektim. Açıkçası onu özleyeceğimi biliyordum.

Felix'in müsait olup olmadığını sordum ve içeri girebileceğimi söyledi.

Günler önce birbirimizin canına okuduğumuz o odanın kapısındaydım. Enerjisini hâlâ sıcacık hissettiğim hiddetli kavgamızın anayurduna savunmasız bir göçmen gibi girecektim.

Sakin ol, Berna. Onun günlerdir çalışıp misafirleriyle güldüğü odada korkan sen olmayacaksın.

Mekânın bir anlamı olmadığına kendimi inandırdım. Sabah asansörde olanlardan sonra buraya çok anlam yüklememeliydim. Dosyamı sıkarken kendimi motive etmeye çalıştım. Beş saniye bile sürmeyecekti. Sonuçta gideceğimi biliyordu, tek yapması gereken hızlı bir imza atmaktı.

Çaldığım kapının ardından gelen derin sesi girmem için müsaade verdiğinde güçlü bir soluk vererek kavradığım kolu indirdim. Bu odaya en son geldiğimde benim için kıyamet kopmuştu.

Bir gece o masada deli gibi öpüşürken bir sabah canımın yanmasına şahit olmuştum.

Her şey bugün son bulacak, Berna. Tüm acın bitecek, kızım.

Beni gördüğünde *evet*, der gibi baktıktan sonra kafasını eğdi. Yeşil gözlerindeki belirsizlik, çatık kaşlarından sızan rahatsızlığı gizleyemedi.

"Staj... Staj dosyamı imzalamanız gerek. Eski şirketime geçiş yapabilmem için."

Yüzüme bakmadan, yığılı dosyaların üstüne işaretparmağıyla pat pat vurarak ilk emri verdi.

"Buraya."

Tavrı o kadar sinir bozucuydu ki dosyayı kafasına fırlatasım geldi. Kavga edebilir, özel hayatımızda her şeyi bitirebilirdik ama bir patron olarak sınırlarını bilmesini ve genel tavrını korumasını beklerdim.

Profesyonel bir patron gibi davranması gerekiyordu ama yapmıyordu

Çirkin emri üzerine dosyayı karmaşanın üzerine bırakıp geri çekildim.

Yüzüme bakma nezaketinde bulunmadan, "Fahrettin Bey'le görüş tüm, şimdi çıkmayın," dedi. "Bugünkü çevirileri de teslim ettikten sonra çıkarsınız. Dosyanızı akşam imzalarım."

Mesafesi, resmi dili, muhteşem bir şekilde yok sayan tavrı...

Felix Harold'ın özündeki adamla yeni mi tanışıyordum yoksa her şey öfkenin bir eseri miydi çözemiyordum.

"Tabii," dedim bozuntuya vermeden. "Kolay gelsin." Sırtımı dönüp kapıya doğru ilerledim. Elimi pirinçten yapılma eskitme kola doğru uzattığımda kapı benden önce açıldı ve Rayne gülümseyerek içeri girdi.

Hareketleri aksamayan ve beni görür görmez, ezber bir tebessümle karşılayan kadın hiç ara vermeden kendinden emin adımlarla hedefine doğru ilerledi.

"Fel, sana muazzam bir kahvaltı hazırladım."

Rayne Larson'ın neşeli narasını hücrelerime kadar işitmeye devam ettim. Her hücremin duvarını aşan bu ses, bu heyecan, bu sahiplenici tavır çatlaklarımın içini dolduran bir irin gibiydi.

Kusamıyordum. Zehri kusamıyor ve her şeyi yutuyordum.

Duyduklarımın yetersizliğine inanan gözlerim, onları net bir şekilde görmek için beni kontrol etme dürtüsüyle yokladı. Bu dürtüye yenildim. Bir âciz gibi bu dürtüye yenilip onlara baktım.

Felix'e sarılan kızıl saçlı bir afet gördüm.

Keşke görmeseydim!

Kapıyı öylece bırakıp gitme dürtüme yenilmedim. Felix Harold'a kıskanç bir kadın ödülünü vermedim. Gururum bu kadarını kaldırmıyordu. Ancak gücüm bir noktaya kadar kendini korumuştu.

Kızıl saçların ardındaki yeşil gözler ben kapıyı kapamadan önce gözyaşlarımı görmüştü.

Kapıyı kapadım!

Şirketten ayrılmak, bugüne kadar aldığım en doğru karardı. Sorgularım bu yönde olsa da vücudum zihnimle aynı düşünceleri desteklemiyordu.

Neden ellerim titriyordu?

Sık.

İlerlemezsem tökezleyecek miydim?

Daha hızlı yürü.

Yemin ederim ki beynim zonkluyordu. Beynim sert bir cismin etkisiyle ikiye bölünmüş hissi veriyor, sarsıntılarımın nedenini açıkça izah ediyordu.

Kimseye fark ettirmeden saçımı çektim. Ben deliriyordum. Ben deliriyordum ve bu beni korkutmuyordu.

Acıma en büyük şahit kıldığım lavaboya koştum. Onun dili olsaydı Felix'e neler söylerdi?

Cansız bir cisimden surete hakikati anlatsın istiyordum.

Sanki suret neler çektiğimi görmüyormuş gibi...

Manasız merakıma bakılırsa delirmek iyi bir şeydi. Sonuçta gözyaşlarım akmıyordu. Her şey soğuk geliyor, Felix Harold içimdeki soğukluğun adını hakkıyla taşıyordu.

Buzla kaplı göğüs kafesim aldığım her nefesi haram kılıyordu.

Dardayım, Allah'ım...

"Sana hakkımı asla helal etmeyeceğim, Felix," dedim. "Sana hakkımı helal etmeyeceğim ki öbür dünyada karşılaştığımızda sana bunların hesabını sorabileyim."

Buradan en kısa sürede gitmeliydim. Programımdaki son görevleri de yerine getirip, defolup gidecektim.

Ellerimi yıkadıktan sonra departmanıma geçtim. Kerem yine ortalıktan kaybolmuştu.

İşimin başına dönmeden önce hocama mailden uzun bir yazı yazdım. Staj yaptığım iki şirket arasında sürüngüğümü, proje ödevim için bir günlük daha mühlet istediğimi belirttim. Yetişmek için son bir gün bana yeterdi.

Hocamdan yanıtı hemen almayı beklemiyordum. Beni aradığında ufak çaplı bir panik yaşamış, sonrasında telefonu hemen açmıştım.

Staj yaptığım şirketlerin isimlerini verdiğimde şok yaşamış, akademik hayatım için stajıma çok önem vermemi, ne kaparsam kâr sayılacağını belirterek daha dikkatli ve özenli çalışmamı önermişti.

Bu sayede bir değil, iki günlük mühlet kazanmıştım.

Günümü kurtaran ve beni motive eden tek şey değerli hocamın desteği olmuştu.

Bu destekle günlük programımı uygulamaya başladım. Ancak bugüne kadar aldığım hiçbir mailde bu kadar uzun ve karışık bir bilgi almamıştım. Hintçe çeviride zorlanacağımı söyleseler asla inanmazdım.

İmla ve anlatım bozukluğu yüzünden kusma raddesine geldiğim maili kimse görmeden silmeme ramak kalmıştı. Transferim gerçekleşmeden bir faciayı gerçekleştirip gidecektim.

Doğrusu kendimi sabaha nazaran daha iyi hissediyordum. Sabah ateşli ağrısı şimdilerde sönerek küllerini bırakmıştı.

Felix Harold duygularımı da öldürmüştü.

Öldürülen duygularımın hakkını sorgularken sabit kaldığım ma birdenbire hareketlenmeye başladı. Ne olduğunu anlayamadan, tekerlekli sandalyemin üstünde sürüklenerek tehlikeli bir hızla asansöre yaklaştırıldım.

Çığlığım içimde kalmıştı.

"Hadi bakalım Konya güzeli, kahve molası."

"Kerem! Dur!" diyerek kahkaha attım. "Dur! İşim bitmedi."

"Moladan sonra yaparsın, Berna. Kafam davul gibi."

Asansöre toslamadan, beni tutarak sandalyeyi durdurdu. Bize çevrilen gözler, kopardığım şiddetli kahkahayla daha uzun kaldı.

Düşmemek için Kerem'in kollarına asılırken ona suçlu bakışlar atıyordum.

Sanırım gitmek bu yönde beni çok yaralayacaktı.

"Fark ettim ki hemen bitirip gitmek istiyorsun ama yemezler. Akşama kadar buradasın."

"Sömüreceğimiz kadar sömürelim diyorsunuz."

Sandalyeyi itip asansöre bindik. Kerem Ekinci teras katına çıkan asansörde bir temsilciyi yanlış lanse edecek şeytani bir bakışla sözlerimi destekledi.

Kesinlikle sömürülüyordum.

"Reddetmiyorsun, ha?"

Yıkılmış bir tavırla sorarken asansörden aynı anda indik.

"Yani kendi isteğiyle giden bir çalışandan son dakikasına kadar yararlanacaksın ki tarafımızdan çıktığına değsin."

Gözlerim kocaman açıldı. "Sayın Ekinci, bana bunun bir şaka olduğunu söyleyin!" Olağanüstü tepkimi, bastırdığım kahkaham yerle bir etti. Kerem'in şeytani bakışlarına alışıktım ama sömürüleceğimi söylerken bunu gerçeğe çok yakın bir inandırıcılıkla yaptığı için afallamıştım.

Terasa çıktığım an kızıl saçlar ve yeşil gözler çarpıcı bir güzellikle dikkatimi dağıttı. Kahkahamı duymuş olmalılar ki onlar ve barda oturan grup bizi izliyordu.

Kıskançlığın kavurduğu yeşil gözleriyle Felix Harold beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. Yüzümdeki tebessüm solduğunda kafamı çevirdim.

Henüz yeni kahvaltı yapıyorlardı. Bu da Rayne Larson'ın saatlerdir yanında bulunduğunu gösteriyordu. Tek bir an yalnız kalamıyorlardı.

"Sen otur, Kerem. Ben kahveleri getiriyorum."

Kerem beni reddetmeyerek patronuna doğru yaklaştı. Ne konuştuklarını uzaklaştığım için duymadım. Ben kahvelerimizi alırken Kerem artık bizim olduğu bilinen oturma grubunun bulunduğu tatlı alana geçmişti. Koltuğun arkası tamamen yeşil bitkilerle süslüydü ve canlı çiçeklerin enerjisiyle bütünleşmişti. Bu kat özenle temizleniyor, çiçek ve bitkilerin bakımları dikkatle yapılıyor, masalar ve oturma grupları tertemiz tutuluyordu.

Burayı çok özleyecektim.

Bana her zaman güzel zaman geçirme fırsatı veriyordu. Enerjisiyle besleniyor, çalışma tempomu dinlenmiş bir kafayla aktifleştirerek günü verimli geçiriyordum.

Vedam çok zor olacaktı.

Kahvelerimizi alıp, Felix'in önünden geçerken özellikle ona bakmadım. Rayne'nin şüpheci bakışlarını gördüğüm an silik bir tebessümle karşılık vererek Kerem'in yanına geçtim.

Neden bana şüpheyle bakmıştı?

Ah, doğru! Felix beni anlatmamıştı. Levi, Ava ve Bedir dışında bizi fark eden yoktu.

Dalgınlıkla kahvemden bir yudum aldım. İkinci kadın olduğum düşüncesi, Felix'in suçlayıcı sözlerinden sonra silikleşiyordu ama ikisini yan yana gördüğümde bu düşünce alevlenerek üzerime geliyordu.

"*Ice Americano*," dedim dudaklarımı büzerek. "En çok özleyeceğim şeylerden biri olacak. Burası muazzam yapıyor."

Kangren gibi düşüncelerle zehirlenmeden, konuyu saptırarak dikkatimi dağıtmayı başardım. Biraz sonra Kerem beni tamamen hafifletmiş olacaktı. Buna inanıyordum.

"Şirket, kahvelerini bu sene Brezilya'dan almaya başladı. Önceleri Kolombiya'dan alıyorduk ama üretici firmayla bilmediğim bir anlaşmazlık sağlandı," dedi geçmişe dair küçük bir bilgi geçerek.

Bana anlattığı her şeyde bu şirketle ilgili küçük bilgiler veriyordu. HRL FAM GROUP bünyesinden çıkmadan iyi kötü birçok bilgi edinmiştim.

"Merak etme, canın çektiği zaman sana gönderirim."

"Beni sömüreceğin bir dosyayla beraber gönderecekmişsin gibi geliyor."

Kerem Ekinci, bir tutam saçı gözlerinin önüne düşerken serseri bir tavırla güldü. "Çelenkle yollasam nasıl olur?" dedi.

Pislik! Hâlâ yakışıklı ve ukalaydı.

Kahvemi masaya bırakırken kollarımı açtım.

"Böyle kocaman bir şey mi?"

"Sen yeter ki iste," dedi göz kırparak. "Hallederiz."

Sırf benimle dalga geçmek için bile olsa bunu yapardı. Açık bir kapı bıraktım. Arada gülmeye ihtiyacım olacaktı.

"Tamam o zaman, sana açık bir kapı bırakıyorum," dediğimde ikimiz de güldük. Açık kapı demek, Kerem'in istediği her şeyi yapması demekti. Sınırlarını zorlamayan fakat eğlenmekten de kaçınmayan bu adama sandığımdan daha çok ihtiyacım vardı.

Ona nasıl veda edecektim?

Kerem düşüncelerimi hissetmiş gibi altdudağını ısırdı. Bakışları az öncesine nazaran daha kasvetliydi. Gözlerinde kederin gölgelerini gördüm ve o an tutup atmak istedim.

"Berna, seni gerçekten çok özleyeceğim."

Ben de onu özleyecektim.

Patlayan cam sesi vereceğim cevabın önüne geçti. Panikle sesin geldiği tarafa döndük. Rayne küçük bir çığlıkla ayağa fırlarken, Felix duruşunu bozmadan oturuyordu.

"İyi misin Fel?"

Kadının endişeli sesi içimde uğuldadı. Bakışlarım doğrudan Felix'in yüzüne kaydığında zarar gördüğüne dair bir şey bulacağım sandım ama o tek bir noktaya odaklanmıştı, bir şeyin öfkesini söküyormuş gibi derin nefesler alıp veriyordu.

Kerem ne olduğunu anlamak için doğruca onlara ilerlerken barda oturan grup yanlarına koşar adım yaklaştı.

Yerime çivilendim.

"İyiyim."

Kalabalığı yatıştırmak için basit bir kelimeyle konuşmuştu. Ama sesi...

"Soğuk su getirir misiniz?"

Rayne'nin bağırışı onlara daha dikkatli bakmamı ve kırılan kahve fincanının aslında Felix'in eline döküldüğünü fark etmemi sağladı.

Zarar görmüştü.

Yerimden kalkıp ona koşmak isteyen yanımı bastırdım ve çivilendiğim koltuğa sökülmemek üzere yapıştım. Konuşmak isteyen dilimi ısırdım, ona dokunmaya cüret eden ellerimi sıkarak sırtımı döndüm.

Sabah benim canım yanarken o da bir şey yapmamıştı!

"Hastaneye gidelim, Bay Felix."

Kerem'in telaşlı sesi tenimi aştı. Ruhum azaplar içinde can çekişiyordu. Ona koşmak isteyen yanımla, durmak isteyen yanım birbiriyle çatışarak beni zorluyordu.

Ona bir adım bile atamıyordum.

"Sorun yok. Kahvaltını ettiysen inelim, Rayne."

Ona bakmak isteyen yanımı o kadar zor zapt ediyordum ki boynumu koparacakmış gibi hissediyordum. Yüzümdeki yangın kırmızısı, kesilen nefesimle âdeta bütünleşiyordu.

Felix ben yerimden kalkmamak için cebelleştiğim sırada gitmiş, beni de ikilemde kalmanın azabından kurtarmıştı.

"Berna?" Kerem'in ağırlaşmış kulaklarıma çarpan sesi, tuttuğum nefesimi gürültüyle bırakmamı sağladı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedim bir yalanın serenadını dramatik bir şekilde yaparken. "Sadece... Yutkunamayınca buz boğazıma kaçtı. Ama hallettim, sorun yok."

Gergin ifadesiyle nefesini üflerken terastan çıkanları tek tek kontrol ediyordu. Sessizlik ortama çöktüğünde ve Kerem anlamlı ifadesiyle bana döndüğünde yalnız kaldığımızı anladım.

"Felix'le aranızda bir şey var, değil mi? Sen anlatmayana kadar özel hayatınıza giriş yapmak istemiyorum. Ama umarım toparlanırsın." Eğilip kahvesini aldı. "Kahve eline döküldü, kötü yandı."

Acımı rahatlıkla yaşamam için beni koca terasta tek bıraktı.

Başlamadan biten bir ilişkinin yasını tutuyordum. Bir kadın olarak maruz kalmamam gereken pek çok şeyi Felix tarafından yaşamış, bunun ağırlığıyla ondan nefret etmeye hazırlanmıştım.

Ancak bunların arasında o acı çekerken kaygısız kalma kuralı yoktu.

Onun eli yanarken ve bunu küçük bir şeymiş gibi görürken kalbim kesinlikle aksini söylüyordu. Bin parçaya bölündüğünü kabul etsem ona koşardım, kabul etmesem yaşadığını aşamazdım.

Ama gidersem Felix beni kovabilirdi. Neticede Rayne varken ona gitmem neye yarardı ki? Ona en iyi gelen kişi yanındaydı ve acısını da dindirecekti.

Gerçek şu ki Felix'in beni kırmasından korktuğum için ondan uzaklaşıyordum.

Kabul ettiğim bu gerçek, yıkım güllesi gibi üzerime inerek beni darmadağın etti.

Yalnız kaldığım terastan indiğimde ruh halim bütün günlerden daha kötü, daha çekilmez ve daha karanlıktı. O enerjik Berna ve çalışmaya tam gaz hazır kadın yoktu. Acı çeken, yasını gizlice tutan, yalnız bir kadın vardı.

Eli yanmıştı...

Göğsüme bir iğne daha battı. Umursamadığımı söylediğim her an daha fazla batıyordu iğneler. Onu umursamadığım bir an yoktu. Felix beni benden almış, yerine kendine dair her şeyi koymuştu.

Şimdi tüm yanlarımla onu merak ediyordum.

Saatlerdir bitiremediğim işi yarım bırakıp sabah bizimle terasta bulunan kızların yanına gitmeye karar verdim. Bilgiyi asıl kaynağından almıyordum ama onlardan da bir şey kaçmazdı. Hem bu durumun da sıkı takipçisi olacaklardı.

Eda'yı masasında tek başına bulunca rahatlıkla yanma gittim.

Kederimi içime gömerek, "Eda," diye seslendim. "Bay Felix'in eli nasıl oldu?"

Yüzü aniden düştü. "Aa, hastaneye gidip geldiler. Eli çok kötü yanmış," derken yüzünü acıyla buruşturdu. "Kahveyi ben götürmüştüm ve daha çok sıcaktı."

Eli çok kötü yanmış...

İğneler uzun ve kalın dikenlere dönüşerek kalbimi deşti. Sanki görünmeyen bir güç göğüs kafesimi tutuyor, ellerinin arasında nefessiz kalana kadar sıkıp, ben ölmeden serbest bırakıyordu.

Ben bu acıyla nasıl baş edecektim?

Allah'ım, sen aklıma mukayyet ol.

"Arkadaşıyla mı gittiler?" diye sordum. Sorduğum an pişman oldum.

"Evet, evet. O götürdü zaten. Şu an yanında."

"Anladım, teşekkür ederim," diyerek yanından ayrıldım. Masama doğru yol alırken, yukarı çıkıp çıkmamak arasında bocalıyordum. Gidersem ne diyecektim? Rayne'nin varlığına aldırış etmeden benimle çok çirkin bir üslupla konuşabilirdi. İkisinin özel bir ilişkisi vardı.

Ya beni terslerse?

İkilemim, korkum yüzünden son buldu. Yukarı çıkmamaya karar verdim. Onu görmeden içim rahat etmeyecekti ama çıkamazdım. O kadın orada olduğu sürece aramızda belirgin bir mesafe olacaktı.

Masama geçtiğimde telefonumun zil sesiyle irkildim. Sesinin ne zaman bu kadar yükseldiğini bilmediğim telefon zırlamaya devam ederken dosyaların altında kalan telefonu harıl harıl aradım.

Ekranda Ava Fortin'in ismi parlayınca, bekletmeden yanıtladım. Fakat konuşmaya fırsat bulamadan ağlamaklı sesi kulağımı doldurdu.

"Beğna... Beğna..."

Vücudumu kaskatı kesen korku, sinir merkezimi ani saldırısıyla altüst ederek hareket kabiliyetimi tamamen kısıtladı.

"Ava..." diye soludum ürkekçe. "Ne oluyor? Güvende misin?"

Allah'ım, bir kadının yanımda yöremde zarar görmesini kaldıramazdım. Ava her koşulda bana emanetti. Onun evimde zarar gördüğü ihtimalini kabul edemedim.

"Beğna..."

Adımı hıçkırıklarıyla sayıklamak dışında bir şey söylemeyen kadın, yitirdiğimi sandığım yetilerimi geri kazandırarak beni ezbere bildiğim yollarda koşturdu.

Yukarı çıkmaya çalışıyordum. Bütün gözler önünde, herkesin telaşlı seslenişlerini ardımda bırakarak tek dayanağıma koşuyordum.

Ava Fortin tehlikedeydi. Birileri gelmiş, onun canını yakmış, Ava'yı düşünmeye cesaret bile edemediğim bir hale getirmişti. Aklımı kaçırmama ramak kalmıştı. Birkaç saniye içinde bin bir senaryoyu zihin sinemamda döndürdüm.

Ava Fortin tehlikedeydi.

Seslenmelerim hep bir hıçkırıkla kesiliyor, ne kadar diretsem de karşılık alamıyordum.

Sonunda çıldırmış gibi, "Ava, konuşsana!" diye bağırdım. Mina bağırışımı duymuş, sandalyesinden endişeyle fırlamıştı. Ne olduğunu sormasına fırsat vermeden, onu korkusuyla baş başa bırakarak Felix'in odasına daldım.

O bağırışımı duymamış, kapının hışımla açılmasını fark etmemiş gibi üçlü koltuğa uzanmış, yatıyordu. Yaralı elini karnının üzerinde tutarken sağlam elini gözlerine kapamıştı.

Canı yandığı için mi uzanıyordu?

Ağlamamak için direndim.

"Ava!" dedim nefes nefese. Felix sesimi duyar duymaz kalktı. "Ağlıyor. Aradı ama konuşmuyor." Kesik kesik bildirdiğim haber bitmeden Felix uzun adımlarla bana yetişti.

Telefonu hoparlöre verdiğim an bizi korkutan bir nara yükseldi.

"Beğna, koş! Koş, kurtar beni!"

"Ava, neredesin?"

Felix koşmaya hazır bir şekilde gardını almıştı, Ava'dan gelecek tek bir yanıt bekliyordu.

Bu ellerle ne yapacaktı? Bu ellerle Ava'yı hangi cehennemden kurtaracaktı? Yanık elini incelerken gözlerim seğiriyordu. Bileğine kadar sarılı eli kaçıncı derece yanıkla değerlendirilmişti?

Can acısından bükülüyordum.

"Babaanne benim tırnaklarımı kesti. Hepsini kesti, Fel. Günahmış. Şeytan üzerinde namaz kılıyormuş." Kulakları sağır eden bir çığlık yükselince ikimiz de rahatsız bir ifadeyle telefondan uzaklaştık. "Şeytan mı var benim üzerimde?"

Tüm bu kıyamet bir tırnak için miydi?

"Ava..." diye inledim. "Kalbime iniyordu."

Elimi kalbime bastırırken bedenim sert, sıcak ve davetkâr bedene sığınarak yaslandı. Korkumu onun teninde ve kokusunda atarken derin bir nefes aldım. Ava iyiydi.

Benim evimde, benim sınırlarımda, benim sorumluluğumda büyük bir zarar görmemişti.

Konuşmak için ağzımı açtığım sırada yaslandığım beden benden uzaklaştı.

Kaskatı kesildim. Müthiş bir utanç içimden taşarak buz tutmuş bedenimi merhametsizce yaktı.

Farkına varmamış gibi davransam da devam etmek güçtü.

Çok, çok kırıcı ve utanç vericiydi.

"Tamam," dedim yutkunarak. "Ava, telefonu babaanneme verebilir misin?"

Hıçkırıkları arasında, "Hayır, ona küstüm," diye karşı çıktı. "Daha beni yıkayacakmış, Beğna. Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama üzerimde çok nazağ varmış."

Elin Amerikalısına nazarı da öğretmişti. Babaannemin bir ödülü hak ettiğine inanıyordum. Ancak bu korkuyu hak etmemiştim.

"Anladım. Sen şimdi kapa. Ben arayacağım onu."

Ava'ya bırakmadan aramayı sonlandırdım. Hemen kapamayacağını, sitemler ve çığlıklar eşliğinde babaannemin bütün huylarını sıralayacağını biliyordum.

Dakikalar sonra Felix Harold'a döndüğümde gözlerim yeniden eline takıldı. Nasıl olduğunu sormaya dilim varmıyordu. Tek bir kelime dilime vurulan kilidi kırardı ama yapamıyordum.

Gururum bana hükmediyordu.

Bakışlarımı yukarı kaydırdığımda beni izleyen yeşil harelerle karşılaştım. Ben onun elini incelerken o beni seyrediyordu.

O yeşil gözlerinden geçen ifade neydi? Nasıl bir anlam barındırıyordu da ben belirsizlikten başka bir şey göremiyor, bu belirsizliğe rağmen acı çekiyordum?

Kuru bir yutkunuşun ardından, "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Odaya aniden daldım."

Beni soğuk gözleriyle parçaladı.

"Bir dahaki sefere dikkatli olun, toplantım olabilir."

"Bay Levi, bir sorun olduğunda size ulaşmamı istemişti."

Önemli hatırlatmada bulunurken donuktum. Ancak bu donukluk, sözlerim bittiğinde son bularak cevap vermesine engel olacağım bir hızla odadan çıkmamı sağlamıştı.

Elindeki yara, kalbimdeki yarayı aşındırıp kanatıyor, iyileşmek isteyen acımın önüne geçiyordu.

Kafamı duvarlara vurma isteğim her geçen dakika büyüdü. Ben ona yaslanırken o benden uzaklaşmıştı.

Ben Felix'i değil, Felix beni bitirmişti.

Çalışma masama geri döndüğümde babaannemi aradım. Bir daha böyle bir aksiyonu yüreğim kaldırmazdı.

"He, Berna?"

Sesindeki sakinlik panikle çarpan kalbimi tırmaladı. "Babaanne, sen Ava'nın tırnaklarını mı kestin?" diye sordum tersleyerek.

"He, kestim," diye aynı karşılığı verdi. "Cadı tüm apartmanı ayağa kaldırdı. Kıyamet koptu sandım."

Bir dervişin sabrını diledim kendim için. Belli ki bu kadınlar yüzünden epey ihtiyaç duyacak, bütün dertlerim arasına bir de çatışmalarının stresini çekecektim.

Derin bir soluk aldıktan sonra sakince, "Neden kestin?" diye sordum. "Sana, ona karışmamanı söylemiştim."

Bir homurtu yükseldi. "Ee, yemek yaptık, illa *ben de yardım edeceğim*, dedi. Ben de *o tırnaklarla olmaz*, dedim. Nasıl olacağını sordu. Ben de çözümü sundum."

Allah'ım, çok basit bir şey yapmış gibi anlatıyor, sinirlerimi pinpon topu gibi zıplatıp duruyordu.

Bu iki kadının bir araya gelişinde nasıl bir hikmet vardı da ben göremiyordum?

"Bak, onu zorlayacak şeyler yapma," diye soludum. Tekrar uyarmanın hiçbir faydası yoksa da zorundaydım.

"Yapmıyorum, evladım. Sabah ona bir okudum, üfledim, hâlâ esniyorum. Nasıl bir nazar varsa evdeki herkese geçti. Bu akşam Mükremin Efendi'nin evine götüreceğim. O da okusun, üflesin. Onun nefesi bayağı kuvvetli. Hele onu bir yıkayayım."

Dehşet beni gerim gerim gerdi. "Sakın!" diye patladım. "Babaanne, sakın onu yıkama!"

Tekrar homurdandı. Sinirlenince sesi bir oktav düşüyor, anlamayacağım kadar cızırtılı çıkıyordu.

"Gavur kokuyor, Berna!" diye söylendi. "Öyle mi götüreyim adamın yanına, evladım? Sirkeli suyla yıkayacağım onu, nazarı biter. Hadi, işim var. Kapa telefonu."

Konuşmak için ağzımı açtığımda, babaannem telefonu suratıma kapatarak ağzımı bir karış açık bıraktı. *Harika!* Hiç derdim yokmuş gibi günümü Ava için endişe duyarak geçirecektim. Bu banyo sefasının bana nasıl bir cefa getireceğini hayal etmeye cesaret edemiyordum.

Yemek molasına kadar harıl harıl çalıştım. Bugün benim için ved günüydü ve ben bunu kafamdan atmak için direniyordum. Buradan ş me arzum korkutucuydu ama aynı zamanda hayatımın olağan akış yeniden dönmem için gerekliydi.

Kerem'le son kez yemeğe çıkışımızdı. Bunu duygusallığa bağlamadan, tadını çıkararak yapmış, gelişimden bugüne kaydettiğim ilerlemeler üzerine konuşmuştuk. Bir şeyleri başardığımı duymak, kendimi istediğim gibi kanıtladığımı görmek, hedeflerime ulaşmak için iyi motivasyon olmuştu.

Öğleden sonrası biraz ağır geçti. Muhtemelen üst üste binen çeviriler ve çeviri sonrası görüşmeler yüzünden allak bullaktım. Aklım biraz Ava ve babaannemin çatışmasında kalıyor, biraz da eli yanan bir adamın dürtüsüyle bocalıyordu.

Kerem, çevirilerimden başını kaldırmadan, "Berna," diye seslendi. Elinde mavi bir dosya tutarak bana uzatıyordu. "Bunları Bay Frank'a teslim eder misin? İmzalaması gerek."

"Tabii."

Telefonumu aldım, uzattığı dosyayı elinden kaptım ve yukarı çıkmadan önce Bay Frank'ın nerede olduğunu sordum. Yerinde durmadığı için odasında bulmamam mümkündü.

Bay Frank odasındaydı. Yönetici katına çıktığımda Felix'in kokusuyla çarpıldım. Siktir! Kokusu buraya o kadar hâkimdi ki her gelişim eskisinden daha kederli oluyordu. Hoş, bunlar son gelişlerimdi.

Buraya bir sonraki gelişim, dosyamı almak için olacaktı.

Bay Frank'ın odasına girdiğimde yalnız olmadığını gördüm. Felix yanındaydı ve ikisi de ayaktaydı. Gergin duruşlarıyla daha ilk saniyede beni de germişlerdi.

Bay Frank'a, "Bu dosyaları imzalamanız gerekiyor," diye bildirdim. Felix'i radarıma alırsam konuşmakta güçlük çekecektim.

Bay Frank elimdeki dosyaları alırken telefonum titredi. Arayanın tekrar Ava olduğunu gördüğümde nefesimi yorgunlukla bıraktım.

Cefam çok geçmeden başlıyordu.

"Özür dilerim," dedim. "Ava arıyor."

Aramaya yanıt verdim. Henüz kulağıma yaklaştırmamıştım ki hıçkırık sesleri telefondan yükseldi. Kafamı duvardan duvara vursam daha az acı çekerdim.

Peşimden geldiğini fark etmediğim Felix Harold, kokusuyla arkamda olduğunu hissettirince gerildim. Vücudum onun sınırlarındayken, benim komutumdan çıkarak onun emirlerine ve havasına uyuyordu.

Olası bir çığlıkta tekrar ona yaslanmamak için bir adım ileri gittim. Yaslandığım beden aşamadığım bir duvar olduğunda geri çekilmeyi öğrenmiştim.

"Ava," diye seslendim. "Seni dinliyorum, yine ne oldu?"

"Beğna... Beğna... Kafama kafama vurdu."

Hıçkırıkları arasından zar zor konuşuyordu. Babaannem canına okumuş olmalıydı.

"Anlamadım."

"Beni banyoya soktu. Cadı Muzi sert bir şeyle keseledi. Her yerim sabun kokuyor."

Birbirlerine cadı diyen iki kadının arasında kalan ben ne oluyordum acaba? Elçilik görevimden istifa etmek istiyordum. Bu heyecan ömrümden bir beş yıl almıştı.

Çığlık atmamak için avurtlarımı ısırdım. Nihayetinde ikisi de beni delirtecekti. Babaannem onu uyardığım halde Ava'yı zor duruma sokuyor ve bunu misafirine açıkça yapıyordu.

"Ava, halam nerede?"

"Mutfak kabından kafama su döktü."

"Tamam, o önemli değil."

Önemliydi.

"Canımın yandığını söyleyince o kapla kafama vurdu. *Sus sus*, dedi. Böyle susturdu."

Tiz sesiyle ağlasa da sevimli geldiğini inkâr edemezdim.

İstemsizce güldüm.

"Bitti mi banyo?"

"Sonra sirkeli suyu başımdan aşağı döktü ve gözüm yandı." Küçük bir hıçkırıktan sonra hüngür hüngür ağlayarak yalvardı. "Beni bu cadıdan kurtar, Beğna."

Ava beni dinlemiyordu ki.

"Tamam, işim bitince geleceğim."

"Çabuk gel yoksa onun saçını çekeceğim."

Gözlerim irileşti.

"Ava, sakın!"

Burnunu çekti.

"Biliyorum ama kafama vurmasın."

"Tamam, bitti. Vurmayacak."

Bana cevap vermeden telefonu kapadığında, arkamda sabırsızca bekleyen Felix'e döndüm. Bakışlarımız birleştiğinde kaşlarını çatıp düzeltti. Gergin ifadesini saklamaya mı çalışıyordu yoksa bana duyduğu kızgınlığı örtmeye mi anlamadım. Ancak onu çözmek gittikçe zorlaşıyordu.

Dudağının kenarı seğirince gözlerim oraya kaydı. Bir şey söyleyecekti.

"Ava," diyerek beni yanılttı. "Ne diyor?"

"Babaannem banyo yaptırmış ona. Canını yakmış biraz."

"İyi mi?"

"İyi," dedim onu telkin ederek. İlki gibi panik halinde değildi, gardını almamıştı. Ava'nın güvende olduğundan -bir bakıma- emin olduğundan üzerinde bu sefer durmadı. Ancak ben üzerinde durmaya niyetliydim.

Çünkü babaannemin sınırlarında olduğu sürece Ava yüzünden akıl ve kalp sağlığım güvende olmayacaktı. Ruh sağlığıma gelene kadar önceliğim zihnimi gerçek anlamda korumaktı.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Bunu istemek benim için kolay değildi. Levi'nin ricasını bu zamana kadar kırmamıştım ama artık dayanamıyordum.

"Ava'yı bizden alsan iyi olur. Sürekli beni arıyor, bu tedirginlik çok fazla."

Anlayışla başını salladı.

"Akşam gelip alırım."

"Peki," dedikten sonra yanından geçtim. Bay Frank'ın imzaladığı dosyayı geri alırken iyi çalışmalar diledim. Arkamda kalan adamın yanından geçerken son kez eline baktım.

Son kez canımı yakan yaraya baktım.

Ve aşağıya indim.

Dosyayı Kerem'e teslim ettiğim sırada yanağımdan bir makas aldı. Çehresinde muzır ifadesi cirit atıyor, kalbime korkuyla saplanıyordu. Bu bakışı biliyordum.

"İki mail daha geldi, ellerinden öperler."

"Ama son yirmi dakika!" diye karşı çıktım ağlamaklı sesimle. Alacağım para umurumda değildi. Buradan gitmek istiyordum. Mesainin bitmesine yirmi dakika kala iş çıkması haksızlıktan başka bir şey değildi. Herkes toparlanırken ben burada kalacaktım ve işimi bitirip, teslimim onay almadan çıkamayacaktım.

Ve imzalatmam gereken bir dosya vardı.

Felix Harold tarafından.

Telefonum tekrar titrediğinde çevirip kimin aradığına baktım. Gördüğüm isim sabır çektiren kadına aitti. Görüşmeyi bitireli henüz beş dakikayı geçmemişken yeniden aranıyordum.

Masama oturduğumda telefonu masaya bırakıp aramayı yanıtladım ve kulağımı telefonuma yatırdım. Eve gidene kadar böyle kalacaktım. Çünkü Ava beni rahat bırakmayacaktı.

"Ava," dedim kendimi sakin konuşmaya zorlayarak. "Yine ne oldu?"

Karşıdan meraklı ve mutlu bir ses tonu yükseldi.

"Beğna, yemeğe gelmeyecek misin?"

"Hayır, beni beklemeyin. Mesaiye kalıyorum."

"Haci anne, gelmiyor."

Telefonun üzerine yatırdığım sol kulağımın yanlış duyduğuna inanarak kafamı kaldırdım ve sağ kulağımı telefona yerleştirerek resmen yapıştırdım.

"Hacı anne mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hı hı. Haci anne," diye mırıldandı kıkırdayarak.

Bunu nasıl öğrenmişti? O tatlı aksanıyla *haci anne*, demeye çalışmasına istemsizce ben de kıkırdadım. Az önce babaannemin saçını çekeceğini söyleyen kadın, ona Türkçe sesleneceği hitabı öğrenmişti.

Bu ikilinin bir gün içinde ne yaşadığını gerçekten o kadar çok merak ettim ki.

"Ava, bunu nereden öğrendin?"

"Hala öğretti."

"Çok iyi, size afiyet olsun."

Teşekkür ederek telefonu kapadığında depomu dolduran enerjisi sayesinde doğruldum. Kollarımı öne doğru uzatarak parmaklarımı birbirine geçirdim ve ufak bir esneme hareketinden sonra moral bozucu bütün düşüncelerden ve kimliklerden sıyrıldım.

Hadi bakalım, Berna Önder. Son iki dosyan. Sonra geçici yuvana döneceksin. Son dakikalarını güzel hatırlamak için iyi değerlendir.

Yazılar gözümün önünden akıyordu. Zor olan çevirmek değildi aslında, bekleme sürecimdi. Muhtemelen burada onay için bir süre beklетilecektim.

Çeviri esnasında içimdeki ses kışkırtıcı tonuyla uğuldadı.

Eli acıyor mudur?

Dikkatimi dağıtan bu sesi düşmanım ilan edebilir miyim?

Hızlı çalışan parmaklarım klavyenin üzerinde dondu. Bütün enerjim çekilmiş gibi hissediyordum. Acıya, meraka, endişeye...

Hayır, düşünme!

Yasağa çekilme!

Parmaklarımı oynattım. Bu defa hızım bir miktar düştü.

Yaralarını Rayne sarıyor.

Beynim kesinlikle benimle oyun oynuyordu. Kışkırtıcı sesin kalbimden geldiğine inansam da artık beynim ve kalbimin bir olduğunu düşünüyordum. Zira her anıma bu kadar müdahale ederek mantığımın devre dışı bırakılmasını başka şeye yoramıyordum.

Düşünmeyi bırak, Berna. Çalış, işini bitir ve irtibatını kes.

Pansumanını da Rayne değiştirecek...

Parmaklarım daha sert bir şekilde tuşlara vurdu. Şimdi de tüm acımı klavyeden çıkarıyordum. Bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama ilk dosyayı kaydedip kapadığımda parmaklarım inanılmaz acıyordu.

"Beğna... Beğna..."

Tüm günüm onun paniği ve telefon trafiğiyle geçtiği için gaipten sesler duyduğumu sandım. Fakat tatmin olmayıp kapıyı kontrol ettiğimde doğruca masama koşan sarışını fark ettim.

Panikle ayaklandığımda dengemi sağlamamı beklemeden kollarıma atladı. Gerçekten bu kadının anı anına uymuyordu. Sevgi dolu olması ve bunu yansıtmayı her defasında başarması da dengesizliğini katlanır kılıyordu.

"Burada ne işin var?"

"Sana yemek getirdim." Elindeki paketi kaldırıp gösterdi. Kocaman gülümsemesini bir sonraki sözleri takip etti. "Haci anneyle tatlı yaptık, sana da getirdim."

Kendimi kötü hissettim. Ava'ya karşı bencil ve dürüst değilmişim gibi çirkin bir tavır alıyordum. "Teşekkür ederim," dedim mahcup bir edayla. "Buna gerek yoktu."

Karşılık vermedi.

"Hemen eve gitmem gerek. Felix ve Levi o gece bana çıkma yasağı verdi. Büyük patron beni görmeden gitmeliyim."

Neşeli harelerinin aksine sesi kısık, duruşu aceleciydi. Yakalanmaktan gerçekten korkuyordu. Onu nasıl ikna ettiklerini merak etmiştim doğrusu.

Yanağımı öpüp, sırtını döndüğünde refleksime yenilerek elini tuttum. Aceleci hareketim üzerine düşününce yavaşladı.

Doğrusu bu gibi gelse de söylemek zordu. Bir saat sonra bu şirketten ayrılacaktım ve bir şey olduğunda Levi'ye ulaşmadığım zaman Felix'i aramak istemiyordum.

Külfetime ağır gelen vicdanımın sesini kısarak Ava'ya kararlı bir bakış attım.

"Eve gidemezsin. Gideceğin adres değişti."

Ava'nın gülüşü soldu.

"Nereye?"

Onu üzmüştüm.

Duruşumu bozmamaya gayret ederek, "Felix'le gideceksin," diye açıkladım.

"Ben gitmek istemiyorum ki."

"Ama... Öğlen şikâyetçiydin."

"Hayır, ben o evi çok sevdim, çok huzurlu," dediğinde gülümsedi. "Burada kalacağım."

Herkese huzur veren o ev, neden bana cehennem azabını yaşatıyordu?

Endişe tenime nüfuz ettiğinde yüzüm karıncalanıyordu. Çillerimin üstünü hızlı bir hareketle kaşırken, "Ava, beni sürekli arıyorsun," diye sitem ettim. "İşime odaklanamıyorum ve korkuyorum." Etrafıma bakındım. Birinin bizi duyması ihtimaline karşılık sesimi kıstım. "Senin yüzünden sürekli Felix'e gitmek zorunda kalıyorum. Bilgin olsun diye söylüyorum, şirketten ayrılıyorum. Onu arayamam artık."

Beni can kulağıyla dinleyen Ava, ayrılacağımı söylediğimde güler gibi uslamış, hemen sonra teslim olurcasına kollarını kaldırmıştı.

"Tamam, aramayacağım."

Hareketi garibime gitse de mevcut konumuza odaklı kaldım.

"Ava, olmayacak. Lütfen bana zorluk çıkarma."

"Söz veriyorum, aramayacağım. Haci anne benim canımı yakmayacak artık. Hem Muzi... Hmm..." dediğinde eliyle çenesine vurdu. "Zikkır çekecek, bana da öğretecek. Yemeğe yetişmemi söyledi. Yoksa bastonla popoma vuracakmış." Elinin içine kıkırdayarak bana şeytani bir bakış attı. "Cadı süpürgesinden korkuyorum."

Tepkimi beklemeden, bana el sallayıp odadan koşar adımlarla çıktı. Çıkışını gülmekle ağlamak arasında bir ifadeyle izledim.

Sabah namazına kaldırmak için kalıyor, zikir çekmek için heyecanlanıyor ve uğradığı zorbalığa rağmen babaannem gibi zor ve yaşanılması imkânsız bir kadınla yaşamayı istiyordu.

İnsan sahip olmadığının fukarası mıydı?

Biz neredeyse aynı hayatı yaşıyorduk. O da baskıcı bir aileye sahipti ama sözünü bir yönde onlara geçirebiliyordu. Sevdiği adam için beş ağabeyini karşısına alıp buraya kadar gelmişti. Bugün benim ailemi sevdiği için gitmiyordu.

Ava'yla aramızdaki farklar din, dil, ırk, kültür, çevre ve pek çok şeyi kapsıyordu. Taban tabana zıttık. Kaçtığım şeye o koşuyordu. Hem de önünü arkasını düşünmeden. Anını yaşıyordu. Bense kaçmaktan başka çare bulamıyordum.

Neden?

Zihnimin kara kutusuna sakladığım düşüncelerim bir eylem sonrası gün yüzüne çıkmış, hayat telaşemin üstüne yapışarak kolay atlatabileceğim bir günü epey zorlaştırmıştı.

Moral bozan bütün soruları ve düşünceleri terk ederek ana döndüm.

Son kalan dosyamı bitirdiğimde karanlık çökmüş, ofisin bu katı benim odam ve asansör lobisi dışında karanlığa gömülmüştü.

Ava'nın getirdiği yemek bıraktığı gibi masada duruyordu. Şirketten ayrıldıktan sonra parkıma gidip tek başıma kutlayacaktım.

Felix'in hayatımdan çıkması bana iyi gelecekti.

İlk dosya Arzu Hanım'ın onayından geçmişti. İkinci dosyayı da ona gönderdim. Onay verirse revize etmeme gerek kalmayacaktı. Tam da bunu diliyordum. Ben toparlanırken bu sırada Arzu Hanım'dan onay mesajı gelirdi.

Yapıştığım sandalyeden acı içinde inleyerek doğruldum. Her yerim tutulmuştu. Sporu hayatımdan çıkardığımdan bu yana ne zihnim ne de bedenim sağlıklıydı. Fahrettin Bey'in şirketine geçiş yaptığımda bu konuya da bir el atacaktım.

Eve geçtiğim gibi proje ödevimi bitirecek, daha sonra mışıl mışıl uyuyacaktım.

Fakat öncesinde bu masayı toplamam gerekiyordu. Duygusallığa bağlamadım. Masamı elimden geldiğince hızlı toparlayarak şahsıma ait bütün eşyaları kutuya yerleştirdim.

Felix'in de geç saate kadar burada olacağı bilgisini son dakika aldığım için onu yakalamakta zorluk çekmeyeceğimi biliyordum. Dosyam zaten oradaydı. Sadece imzalayacaktı.

İmzalamış olmalıydı.

Başkan'ın odasına gitmek üzere hareketlendim. İlk adımlarını atan bebekler gibi sendeliyordum. Ürkek, meraklı ve paniktim.

Asansör hobisi, kaybımdan sonra fobi haline gelmişti. Siteden ayrıldığımda onu bir daha görmeyeceğim için sersem gibi olmayacaktım tabii.

Yönetici katına asansörle çıktım. Her kat lobi dışında karanlığa gömülmüştü. Güvenlik ve temizlik kokusundan anladığım kadarıyla personel dışında kimse kalmamıştı. Muhtemelen alt kata geçmişti.

Kerem sömüreceği konusunda haklı çıkmıştı. Son günümü burnumdan getirmeyi başarmışlardı. Bu kıyağı unutmayacaktım elbette.

Apliğin ışığı altında, altın yaldızlarla süslenmiş tabeladaki Felix Harold isminin parlayışını izledim. Hâlâ çalışıyordu. Borsa kralı olmasını, dev imparatorluğu yönetmesini bu azme borçluydu.

İki kanatlı dev kapıya yanaştığımda, ilk adımlarını tamamlamış bebek gibiydim. Kursağımda kalacak sevinci biraz sonra o odadan imzalanmış dosyamı aldığımda kutlamış olacaktım.

Kolumu uzattım. Tıklatacağım sırada kapı açılarak kolumu havada asılı bıraktı. Felix Harold karşımda belirince, kolumu indirerek bir adım geriledim.

İlk adımlarım başarısız oldu.

"Ben... Benim işim bitti."

Yeşil gözlerinde beni yargılayan ateş gibi bir ifade belirdi.

"Staj dosyan masamda, alabilirsin."

İmzalamıştı.

Hâlâ gitmemi istiyordu.

Yanından geçerken göz ucuyla eline baktım. Kızarıklıklar bileğini geçmiş, sargı sarılmamış bronz teninde canıma kasteder gibi ilerlemişti.

Canı yanıyordu. Onu öperek iyileştirmek istiyordum.

Düzenli ve özenle temizlenmiş masada fazlalık olarak duran tek şey benim uğursuz dosyamdı. Onu aldığımda, bize dair her şeyi bitiren şansı da alıyordum.

Biz zaten bitmiştik.

Derin bir nefes alarak kapıya doğru ilerledim. Felix hâlâ eşikte bekliyordu. Gitmiş olacağını düşündüm ama muhtemelen çıkmamı bekliyordu. Yanından geçerken, vereceğim haber için adımlarımı yavaşlatarak durdurdum.

"Bu arada, biz aramızda konuştuk. Ava beni bir daha aramayacağı konusunda söz verdi. Teksas'a gidene kadar bizde kalabilir." Başımla selamladım. "İyi akşamlar."

Sırtımı ona dönüp, kapının dışına bir adım atarak, çıktığımda elbisemden tutarak beni durdurdu. Bir daha adım atamadım.

İlk temas, evrendeki ilk ışık gibiydi.

O an dünya etrafımda aydınlanıyormuş gibi hissettim.

"Hiç mi merak etmedin?" Kederli sesi sırtıma çarparak beni kaskatı kesti. "Hiç mi canın yanmadı? Hem de gözünün önünde olmasına rağmen."

Merak etmedim mi? Aklımı kaçıracaktım. Canım yanmadı mı? Göğsümdeki ağrıyı bir ben bir de Allah biliyordu. Defalarca gitmek istediğim adamın yanında, varlığıyla kalbimi ağrıtan Rayne'yi görmek yanağıma patlatılan bir tokattan daha ağır geleceği için cesaret edememiştim.

Fakat büyük patron bunları bilmiyordu. Felix Harold her zamanki gibi bana ve duygularıma karşı haksız yargılamalarda bulunuyordu.

Bunlar önemsiz detaylardı. Her şeyi geçmişte bırakmaya karar vermiştim. Hepsini kapı arkasında, tam da bu odada bırakarak gidiyordum.

"Senin gibi kör ve topalı oynadım, Felix," dediğimde onunla göz göze geldim. Kapı arasında kalmıştık. O içerideydi, ben ise dışarıdaydım. Bu defa ben gidecektim.

Günlerdir içimi kemiren o bakışın ne olduğunu nihayetinde an' mıştım.

Hayal kırıklığı...

"O gün seni aradım," dedi mazereti yeterliymiş gibi.

O gözlerle bana ne anlatsa haksız çıkarırdım. Çünkü ben bu bakışları hak etmemiştim.

"Neden görmedim?" diye sordum üstüne basa basa. Onun kırıcı bakışlarına inat ifadesiz kalmaya zorladım kendimi. "Herkesi gördüm, sen yoktun. Herkes aradı ama sen aramadın." Güldüm. "Telefondan aramayı bilmezsin zaten onu anladık ama orada yoktun."

Yutkununca âdemelması hareketlendi.

"Görmek istemeyeceğini düşündüm."

Acıyla gülümsedim. Bahaneleri aşmıştım.

"Felix, ben alıştım. Senin acına alıştım," dedim onu suçlayan bir ifadeyle. "Gideceğim son saniye konuşman çok gereksiz. Az önce gitmem için dosyamı imzaladın."

Çenesi minik bir seğirmenin eşiğinden geçti.

"Sana hâlâ kırgınım."

"Bana bencil diyene bak," dediğimde sırtımı döndüm. Neyi konuşuyordum ki? Adam beni suçlamak ve vicdanıma azap çektirmek için durdurmuştu.

Aydınlandığına inandığım dünyam hâlâ karanlıktı. Ben sadece aydınlandığım *sanmıştım.*

"Tüm gün bu odaya gelmeni bekledim. Tüm gün bir bahane bulup şu odaya gelmeni ve sormanı bekledim. Her gelişin kendi işini görmen içindi. Bir kere bile sormadın, görmezlikten geldin. Ya dosyan için geldin ya Ava için. Ava için koşa koşa geldin hem de."

"Kes sesini, Felix!" diye patladım tüm hiddetimle. Bastırdığım bütün acım hiddetimle beraber yüzeye çıkmıştı ve bu daha çeyreği bile değildi. Derinlerde benim bile korktuğum bir Berna ve öfkesi vardı.

Güvenlik ve temizlik personelleri hâlâ buradaydı. Ben Felix Harold'ın canına vicdansızca okurken duymalarını istemiyordum. Dosyamı odanın bakmadığım bir köşesine fırlatarak asıl hedefime doğru döndüm ve göğsüne vurarak içeri ittim.

Bunu bekliyormuş gibi gerileyerek kapıdan çekildi ve ben kapıyı arkamdan kırarcasına, çarparken yeşil gözlerini gözlerimden bir saniye bile ayırmadı.

"Sen beni gördün mü?" dediğimde bir hışımla tekrar ittim.

Ne hakla acılarımı küçümseyebiliyordu?

Yeşil gözleri son zamanlarda şahit olduğum Felix Harold'ın bir yansıması gibi ateşli ve hiddetliydi. O gözlerin içine bakarken bizi bitiren

her şeyi gördüm ve bir kez daha bitirmek için konuşamadığım her şeyi kustum.

Sözünden dönenin kalemi kırılsın!

"Herkese bakarken beni yok saydın, Felix! O kadınla yemeğe gidip, geceni süslerken beni yok saydın! O kadınla magazine poz verirken beni yok saydın!" O günlerin acısını çıkarır gibi ittim onu. "Asansörde Rayne'yle konuşup, kahkaha atarken beni yok saydın! Şirketten ayrılacağımı söylediğimde kabul ederek beni yok saydın! İkiniz bu odada sarıldığınızda ağladığımı görüp, ona sarılmaya devam ederken bile bile yok saydın beni!"

Öfkem ve hiddetim bütün bedenimi esir almış, ciğerlerim kaldıramadığım öfkem yüzünden şiddetle çarparak beni son sürat çıldırmış Berna versiyonuma götürmüştü. Bu saatten sonra her kaza ve bela Felix Harold'ın sorumluluğundaydı.

Onu küçümseyici bir bakışla yargıladım.

"Sen... Sen kendi hareketlerine bakıyor musun da beni yargılayabiliyorsun?"

Sesim o kadar yüksek çıkıyordu ki ses tellerimin kopmasından korkmuştum. Ama bu bile acımı söndürmüyordu.

Tek kelime etmeden beni izledi. Yetmiyordu demek.

"Ava... Ava evden kaçtığında bile kötü olduğumu düşünmek yerine beni suçladın. Bedir acımı gördü, Levi beni anladı ama senin o kör gözlerin beni görmedi. Benim dışımda herkesi görüyorsun."

Son sözlerim onu harekete geçiren bir kıvılcım oluşturmuştu. O ana kadar beni gerek sözleriyle gerek gözleriyle suçlayan Felix Harold sessizlik orucunu bozmuştu.

"Hey!" dedi uyarı dolu bakışlarıyla. "Beni görmeyen sendin, her zaman başkasına koştun ama beni asla görmedin. Yeni tanıştığın bir adamın tati-"

Sözünü, "Kes sesini dedim sana!" diyerek hiddetli bir bağırışla kestim. "O gece Rayne'yle geceni süslemeye gitmedin mi?"

Bana delirmişim gibi baktı.

"Rayne benim arkadaşım. Aramızda özel bir şey yok. Kafanda saçma sapan şeyler kurmayı bırak."

"Sana inanmıyorum!" diye patladım. "Sana asla inanmıyorum. Sana niye gelmedim, biliyor musun?" Bu gerçeği paylaşmak beni rencide edecek olsa bile söyleyecektim. O bu utançla yaşamalıydı, ben değil. "Beni kırmandan korktum. O kadının yanında beni küçük düşürüp kırmandan korktum. Çünkü sen bunu Ava'nın yanında yaptın. Herkes acı

gördü. Herkes acımı onarmaya çalıştı. Senin dışında herkesin desteğini gördüm," dediğimde şiddetini ayarlayamadığım hıçkırıklarımın arasında boğuldum. Acımı kusmayı tercih etmiştim bir kere. "Beni bir tek sen görmedin."

Acımasız bakışları tökezlemiş gibi yumuşayarak kederi ağırladı. Nihayet içten içe acı çektiğini bildiğim adamı görebilmiştim. O yeşil gözlerin acıdan kısılıp kan çanağına dönmesini diledim. Vicdansızca olacaktı ama canım öyle hafif bir acıyla yanmamıştı. "Seni hep gördüm," dedi kendinden emin bir tavırla. "Seni izlemediğim bir an yoktu. Seni düşünmediğim, seni merak etmediğim bir dakika geçirmedim." Gözleri eline kaydığında omuzları düştü. "Sadece bir kere sormanı bekledim. Tanrı biliyor, gelseydin seni onun yanında kırmazdım, Berna."

Alaycı bir gülüş dudaklarıma uğradı. "Yapardın. Yobaz, cahil ve kalbini kirli gördüğün bir kadını kırardın," dedim tükenmiş bir nefes vererek. Hiddetimi her şeyi itiraf etmenin etkisiyle yitirmiştim. "Sen haklısın, Felix... Sen gerçekten haklısın. Son günlerde düşündüğüm tek şey bu. Baskıcı bir ailede büyüyüp, sesimi çıkarmayarak hayatımın içine ettiğim için tek suçlu benim. Bu benim hayatımdı."

Bana doğru bir adım atarak, "Berna," dedi.

Elimi kaldırarak onu durdurdum. Bana yaklaşamazdı. Her şeyi bitirmemize sebep olduktan sonra duvarlarımı yıkamazdı. O yeşil gözleriyle, zehir gibi diliyle iyileşmemek üzere yaralanmıştım.

Rayne'nin belinden kavrayıp önümden geçtikten sonra buna izin veremezdim. Asansörde onunla kahkahalarla konuşmasına şahit olduktan sonra izin veremezdim. Odasından çıkarken gözlerimin dolduğunu görmüş ve ona sarılmıştı. Buna izin veremezdim.

"Sen ve senin gibilere bu fırsatı vermek benim hatamdı. Seni hayatımda görmek istemiyorum. Seni hayatıma kabul etmek istemiyorum. Sen bana sadece yara veriyorsun. Ben hayatımda seni..."

Konuşmamı bitiremeden üzerime doğru geldi ve beni bu hareketiyle susturdu. Yeşil gözleri benim hiddetimi devralmıştı. Şimdi o, canavar gibi bakıyordu.

Bundan sonrası sadece bağırması ve kıskançlık krizini itiraf etmesi oldu.

"Şirketimde en güvendiğim temsilcim Kerem'in sana sarılması, en güvendiğim adamım Kerem'in seni özleyeceğini söylemesi, Kerem'in yanağından makas alması, sevgilisi olan bir kadına yapılacak şeyler mi?" Nabzı şakağında atıyordu. "Bedir'le yan yana oturdun. Bedir'le aşağıda güldün, samimi tavırlar sergiledin. Bunların hepsine göz yummamı mı

bekliyorsun? O adamın tatil teklifini kabul ettin. Ona numaranı verdin. Hem de ben oradayken."

Yüzüme bağırdığı her an daha korkunç biri haline geliyordu. Aynı zamanda eşitsizliğimizi ve haklı haksız yönlerimizi de söylüyordu. Fakat ona olan öfkemi utanca çeviren bundan sonra söylediği sözler oldu.

Çünkü kesinlikle haklıydı. *Ve kırıcı...*

"Bana hep pis bir adammışım gibi baktın!" Hayal kırıklığı ve öfkenin harmanlandığı sesi acı ama şiddetliydi. "Yasal haklarımın olduğu evin hırsızı oldum senin yüzünden. Kapı şifresini değiştirdin. Tacizci damgasını yedim, hem de beni öpmek isteyen bir kadın tarafından. Senden cesaret almadığım sürece bunları yapmayacağımı bildiğin halde bir özür bile dilemedin. Seni güvensiz hissettirmemek, bir kadın olarak yaşam hakkını gasp etmemek için aynı evde olmamıza rağmen yanına gelmedim." Yutkunamadım. "Ve inan bana daha fazlasını yapabilirdim. Seni sadece öpmekle kalmaz, daha fazlası için ikna edebilirdim. Buna çok kolay kanabilirdin, Berna. Sana değer verdiğim için dokunurken bile korktum. Söylediklerine ve maruz kaldığım onca hakarete rağmen sana geldim. Görmezlikten geldim çünkü senden hoşlandığımı söyledim. Seni kaybetmek istemediğimi de söyleyen bendim."

"Bitiren de sendin," dedim hatırlatarak. Tutunacak bir şey arıyordum ama bu odadan çıkmam çok daha yerinde olurdu. Zira nefes alamıyor, aldığımı sandıkça göğsümdeki ağır gürz* boğumlarıyla içimi dövüyordu.

"Bitirmemi isteyen sendin," diye hatırlattı nispeten.

"Evet, bizi bu sefalet ilişkiden kurtardım."

"Sefalet, öyle mi?" dediğinde üzerime geldi.

"Evet."

Geri gitmek istemedim. Ondan korkmuyordum çünkü.

"Bunu bir sefalet olarak mı görüyorsun?"

"Kıt beynin anlamıyorsa heceleyebilirim se-"

Beni boynumdan yakalayarak dudaklarıma sarıldığında sözlerimin devamı dudaklarında bitti. Beklemediğim bu hamle, hiddetiyle haklılığını bas bas bağıran adamdan gelince sersemledim. Bunun sonunda birbirimize bakacak yüz bile bırakmayız sanmıştım.

Ancak o kaçmamam için o kadar sert tutuyordu ki boynumun kopma ihtimalini içime korkuyla düşürdüğünü bilmeden öpmeye devam ediyordu.

Karşılık vermek istemedim. Karşılık verirsem onca çektiğim acının hesabını soramayacaktım. Karşılık verirsem kararlarımı çiğneyecektim. Bana çektirdiği acılar öylece yok olup gidecekti.

* Silah olarak kullanılan ağır topuz.

Boynumu, aynı zamanda belimi kavrayan elleri o kadar sıkı ve talepkâr bir tutuşla sarıyordu ki vücudumun her zerresi onun sıcaklığını ve sert hatlarını hissediyordu.

Dudakları... Tadı o kadar muazzamdı ki bir kez daha onu ne kadar çok özlediğimi hatırladım. Kalbim karşılık vermek için benimle bir tür savaşa girmişti.

Belki de tatlı dudakların ısrarına yeniliyordum.

Kendimle savaşım bitmeden geri çekildi.

Dudaklarım terk edilmiş bir çocuğun yüreği gibi üşüdü.

"Karşılık ver bana, *Çilli*."

"Seni istemiyorum."

"Senin o yalanını seveyim."

Tebessümle kıvrılan dudaklarından derin bir kıkırdama döküldü, daha sonra da altdudağını ısırdı. Dudaklarımın üzerinde izinsiz geziye çıkan lordum dokunuşuyla sadece bedenimi yakmıyor, kalbimi hoplatmıyordu. Aynı zamanda bir mezarlıktan farksız ruhumu çiçeklerle bezi-yordu.

Yine de kararımdan dönmedim.

"Seni istemiyorum, Felix Harold."

Dudaklarının arasından ıslık çalar gibi derin, şehvetli bir iç çekti. "Bana böyle başkaldırdığında senin için daha da çok çıldırıyorum," dediğinde kulağıma doğru yanaştı. "O içini öyle bir doldurmak istiyorum ki aklını başından almak istiyorum." Kulak mememi ısırdı. "Sana neler yapmak istediğimi bir bilsen Berna!"

Midemdeki tutuklu kelebekler özgürlüğe kavuşmuş mahkûmlar gibi uçuştu. Fakat şimdi ben tutsaktım; yeşil gözlü bir canavara, arzulu bir lorda, tutkulu ve talepkâr bir erkeğe.

"Sen..." dedim kurumuş dudaklarımı yalayarak. "Sapıksın."

Kocaman gülümsedi. Gamzeleri beni tekrar kör etti. Bir kez daha o gamzelerle beni kandırdığını fark ettim.

"Seni öpmemi istemedin mi?"

Dudaklarımı aralayıp ciğerlerimi oksijenle doldurmak istedim ama kahretsin ki bu odada hiç oksijen kalmamıştı.

İstedi, defalarca...

"Sana dokunmamı istemedin mi?"

Her gece istedi.

Sapıklığıyla yüz kızartan iç sesim, Felix Harold'ın gelişiyle resmen sahalara geri dönmüştü. Onu susturmanın bir yolunu bulmalıydım.

"Beynim senin gibi sadece alt bölgem için çalışmıyor."

"Senin o alt bölgeni seveyim."

"Felix..." diye inledim. "Kes sesini."

Ona kızmak isterken gülmüştüm. Bütün dengemi yine altüst etmişti.

"Seni çok özledim," dedi şiddetli bir arzuyla. Alnı önüme düştüğünde korkuyla irkildim. Onu tutmak için kolumu uzattığımda hareketlenerek alnını dudaklarıma yasladı. Bunu neden yaptığını anlamamıştım. "Seni o kadar çok özledim ki defalarca kapına gelmek istedim. Çalışırken defalarca yanına gelmek istedim. Geldim ama ben de senin beni kovmandan korktuğum için geri döndüm. Seni düşünmekten uyuyamıyordum. Bir gece..." dedikten sonra sustu. Devam etmeyeceğini sandım ama o devam etti. Keşke etmeseydi. "Bir gece o kadar kötüydüm ki Bedir ve Zeyd o gece sabaha kadar yanımda kaldı."

Alnını küçük öpücüklerle taçlandırırken buldum kendimi. Bitti sandığım adama körkütük yanmıştım ve inkâr etsem de ona aittim.

"Felix, sus lütfen." Bunları dinlemeyi yüreğim kaldıramazdı. Zeyd küçücük kalbiyle Felix'in yaralarını sarmış olamazdı. Hayal edemeyeceğim kadar ağır bir travma olarak zihnime kazınırdı.

Benim küçük Zeyd'im yaralıyken başkalarına da merhem oluyordu. Hem de kocaman kocaman adamlara.

"Zeyd *kalbini kıran kimse söyle, onu döveceğim*, dedi." Göğsünden gürültülü bir ses yükseldi. "Senden nefret etmesini istemedim."

"Bu beni öldürür," dedim dürüstçe.

Derin bir iç çekişin ardından hiç itiraf etmemiş gibi yine özlediğini söyledi.

"Seni çok özledim. Seni kırdığım için özür dilerim. Söylediğim tüm o korkunç ve gerçeklikle alakası olmayan sözlerim için özür dilerim. Canını yakıp seni görmezlikten geldiğim için özür dilerim."

Göğsümde ıslaklık hissettiğimde bunun Felix'in gözyaşları olmamasını diledim. Çenesinden yakalayıp bana bakmasını sağladığımda, kızarmış yeşil gözlerini sırılsıklam buldum.

Bir erkek benim için gözyaşı döküyordu.

Gerçekti, samimiydi, utangaçtı.

Kalbimin bir kıyısı, sevilmemiş küçük Berna'yı gizliyordu. O Berna'ya bu zamana kadar dokunan biri olmamıştı. O küçük Berna'yı sığındığı güvenli karadelikten çıkarmak üzereydi.

Boğazımdaki kaya parçasına yumru demeseler bir taş yuttuğuma inanırdım. O kaya parçasını yutkunmak için büyük bir mücadele başlatmam gerekti.

"Felix," dedim güçlükle. "Lütfen bunu yapma."

Beni duymadı, canıma okumaya devam etti. İçimdeki kız çocuğuna uzandığını bilmeden hem de.

"Seni o gece bulamamaktan o kadar çok korktum ki aklımı kaçıracağımı sandım. Sana zarar verenin ben olduğumu bilmek, kendimi çekip vurmam için yeterliydi. Sonra sen geldin. Seni öyle yıkılmış görmek, bulduğum için sevinmeme engel oldu."

Gözyaşlarını sildiğimde duraksadı. Ona dokunuşum gerçek değilmiş gibi irdeleyen gözleriyle beni uzun uzun süzdü. Parmakları parmaklarıma karıştığında gerçek olduğuna kanaat getirerek, gözyaşları arasında rahatlayarak nefesini bıraktı.

Her dokunuş benim için de gerçekliğini sorgulatıyordu.

"Ben sana koştum," dedi beni ikna etmeye çalışarak. "Ama Bedir benden önce geldi. O her zaman benden önde olacak, biliyorum." Bu kabullenişle kaşlarını çattı. "İzin verirsen elinden tutmak istiyorum. Kahramanın artık ben olmak istiyorum."

Küçük Berna'nın kahramanı olmak üzereydi zaten.

Kalbim daha fazlasını kaldıramadı. Karanlıkta kalan bütün dünyam aydınlanana dek ona sarıldım. Boynunu koklayıp öptüğümde kırılmış bütün yanlarımın, irinle dolmuş kırık ruhumun içinde hiçbir zehir kalmayana kadar orayı mesken tuttum. Gururu bırakıp bugün son günümüzmüş gibi onu kabullendiğimde aslında yaşadığımı fark ettim.

Felix Harold beni benden almıştı, evet ama mahsur kalmış bütün acılarımı da salmıştı. Şimdi özgürdüm. Acımın bir ortağı, yaramın bir şifacısı vardı.

"Söylediklerim için özür dilerim." Fısıltım boynunun nefes kesici tenine çarptı ve onun irkilmesine sebep oldu. "Canını çok yaktım, sana bir pislikmişsin gibi davrandım. Yaptıklarım çok saygısızcaydı."

Özrümü saçlarımı uzun uzun koklayarak kabul etti.

"Sabah elim yandığında o kadar mutlu oldum ki çünkü senin bana geleceğini düşündüm. Odamın kapısı her çaldığında gelenin sen olduğunu umut edip bekledim. Gelmedin."

"Özür dilerim," derken geri çekildim. Yanaklarını ıslatan yaşları silerken çaresizce gülüyordum. "Seni böyle görmek çok can sıkıcı."

"Elim yanıyor, ondan ağladım. Kişisel algılama."

Kıkırtılarımız birbirine karışarak uyumlu bir ahenk yakaladı.

Bunu seviyordum.

"Ben de Borsa Kralı'nın benim için gözyaşı döktüğüne neredeyse inanacaktım."

Kederin yavaş yavaş terk ettiği yakışıklı çehresi yumuşamaya baş-

lamıştı. Görmemek için verdiğim bütün direnişi kaybetmiştim. Artık onun içini görüyordum.

Bir kaşını ustalıkla kaldırdı. "Bir kral hazinesini kaybettiğine değil, nasıl kaybettiğine ağlar," dedi.

Beni kaybetme şekline mi ağlamıştı yani?

"Ben senin hazinen miyim yani? Beni her şeyin önüne mi koyuyorsun?"

Bakışları tahrik edici bir hızla karardı.

"Seni önüme koymayı tercih ederim!"

"Kes sesini, Felix Harold ve beni öp."

"Sizi anlayamadım, Bayan Önder. Tekrar edin lütfen."

Evet, o eski Felix, sapık iç sesim gibi sahalara geri dönmüştü.

"Gerçekten kaşınıyorsun, öp beni."

"Emri tahrik unsuru sayarım, Bayan Önder. Benden rica et."

Bu gizli bir tehditti ve doğrusu belimi okşayan başparmakları kadar hoşuma gitti. Sertliğini karnımda hissettiğim eşsiz anları da özlemiştim. Her dokunuşu kutsal sayacaktım bundan sonra. Bu ayrılık bana, içimde ne kadar büyük ve unutulmaz biri olduğunu anlamamı sağlamıştı.

"Senden başka kimseyi istemediğim için azgın adamın teki oldum."

Ona kötücül bir bakış attım.

"Benim dışımda bir sürü kadın var."

Bu ona hatırlattığım birtakım sözlerinin özetlenmiş haliydi. Kalbimi bu yönde de az kırmamıştı.

Felix kafasını iki yana sallarken, sahici bakışları yüzümün her zerresinde gezinerek gerçekliğini geçtiği noktalara kazıyordu. Ona inanıyordum.

"Seni istedikten sonra onlar anlamsızdı."

Biri hayatına anlam kattıktan sonra geri kalan anlamsız mı gelirdi?

"İstediğin kadınla beraber olduğunu söyleyen sendin."

Gururlu bir bakışla eskiyi defetti.

"O seni istemeden önceydi. Sadece seni isterken hiçbir kadın beni tatmin edemezdi, Berna."

Ateşimi yükselten Felix Harold, arzumla baş edemeyecek kadar çıldırmamı istiyordu. Bunu ona vermeye hazırdım çünkü onu istiyordum.

Düğmeleri açık olan gömleğinin arasından görünen çıplak bronz teni, boynundan sarkan zincirle bezenmiş, kadınlığıma zevkli bir saldırı yapmıştı. Saldırıyı üstlendim ve zincirden yakalayarak onu kendime çektim.

Dudaklarına yapışırken, attığı kahkaha ağzımın içinde inleyerek kayboldu.

Aşina olduğum talepkâr dudakları, dudaklarımı sardığı an bastırdığım şehvet bütün yanlarımı sararak ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu. Kolları, dudakları gibi sahiplenici bir tutuşla etrafımı sa

Onunla bir bütündüm. Sanki onun için yaratılmıştım.

Damarlarımda tüm yakıcılığıyla dolaşan şehvetin onu da esir aldığını ve en az beni yaktığı kadar onu da yaktığını biliyordum.

Dudaklarımı sömüren bir hızda ve ilkellikte değildi. Yumuşak, özlem dolu ve ağırdı. Kavuşmamızı ağırdan alıyordu. Beni tüketen yavaş, erotik öpücükle kalp hastalarının yanına çıkarmak istiyordu.

Buna biraz daha devam ederse nirvanaya ulaşacaktım.

Dizlerim beni taşıyamayacak hale gelince ona daha sıkı sarıldım. Fark etmişti.

Beni kucakladığı gibi çalışma masasına oturttuğunda hızını kesmeden bacaklarımın arasında yerini aldı.

Arzudan ağırlaşmış yeşil hareleri beni hızlıca taradı. Dudaklarından sert bir soluk çıktı.

"Siktir! Seni şu masada tekrar görmeyi ne kadar çok hayal ettim, tahmin bile edemezsin."

"Felix!"

Dudaklarına doğru inledim. Küçük bir kıvılcım beni bambaşka bir pozisyona sokabilirdi. Tenlerin çarptığı, sıcak nefeslerin birbirine karıştığı ve birbirimize tamamen ait olduğumuz bir an gibi...

"Bana Fel, de."

Kıkırdadım. "Fel," diye mırıldandım. Şehvet sesimi, nefessiz öpüşmemiz soluğumu kesmişti. Ama hiçbiri bu adam kadar eşsiz ve güzel değildi.

"Daha fazlasını istiyorum. Seninle ilgili her şeyi istiyorum."

"Sana istediğin her şeyi vereceğim, hayatım."

Tahrik unsuru sayılsın lütfen! Böylece bana her şeyini verebilsin.

Elleri yaramaz bir şekilde elbisemin altına girdiğinde inledim. Talebim karşılığını saniye geçmeden alıyordu. Büyük, sıcak elleri kalçamı kavradığında zaman benim için yeşil gözlerin içinde durdu. O büyülü, egzotik, aynı zamanda zevkli dünyanın içine hapsoldum.

Sanırım uzun süre de oradan çıkamayacaktım.

"Felix Harold, kız kardeşim nerede?"

Yabancı, tehditkâr ve ürkütücü bir ses kaybolduğum dünyanın dış duvarlarına çarparak beni içine hapsolduğum zevkli hayal dünyasından hızla kopardı. Heyecanın etkisiyle telaşa kapılamıyordum ama merak ve bölünmenin rahatsızlığıyla yavaş yavaş öfkeleniyordum.

Bakışlarımı, bacaklarımın arasındaki yüzü ve saçları zevkten dağılmış Felix'ten ayırıp geriye doğru çevirdiğimde, heyecanım ve öfkem yerini hızla korkuya bırakıp zevk sisini dağıttı.

Beş yetişkin erkek, silahlarını bize doğru kaldırmıştı.

Gözlerim, gördüklerimin gerçekliğini reddederken Felix'in ağzından çıkan sert bir küfür kulağıma çalındı.

"Amına koyayım ben böyle işin!"

14
Kirli Yargılar

Ölüm yaklaştığında şayet iyi bir insansanız size, herkese güzel bir veda edecek zaman bahşedilir ve siz son anlarınızı öleceğinizi bilmeden sevdiklerinizle vedalaşır gibi geçirirsiniz.

Şanslıysanız onu sevdiğinizi söylemiş olursunuz.

Ölüm bana yaklaştığında bunu hissedeceğimi sanarak yıllarımı devirmiştim. Ama şimdi bir histen yoksundum.

Şok dışında.

Kelimenin tam anlamıyla şoktaydım.

Ölmeyeceğimi hissetmemin sebebi şokun en basit ya da en derin etkisi miydi bilmiyorum. Muhtemelen hassas beyin hücrelerim, bir namlunun varlığına aşırı duyarlılık gösterdiğinden dramatik bir şekilde hasara uğramıştı.

Namlusu bize doğrultulmuş beş silah...

Çeliğin parlaklığı gözlerimi alıyordu. Biz nasıl kurtulacaktık bundan? Henüz hiçbir şey yaşayamadığım adamla son demlerimin olduğu düşüncesine girecek kadar olayı tam anlamıyla kavrayamamıştım.

Gözlerim, sert hatları ve tanıdık çehreleriyle içimi kemiren adamlardan ve tuttukları silahlardan başka bir noktaya odaklanamadığı için düşüncelerim bir konu üzerinde duruyordu.

Ölmeden kurtulacak mıyız buradan?

Benim şokum anladığım kadarıyla Felix Harold'ı sarmamıştı. Bacak aramdan çıktığında nihayet kafam masaya düşmeden gözlerimi önüme çevirebilmiş ve benden ayrılarak sıcaklığının yerini kırıcı soğukluğa bırakan adama bakabilmiştim.

Keşke bakmasaydım.

Beni belimden kavramadan önce baldırlarıma kadar sıyrılan elbisemin uçlarını hızla çekiştirerek adamlara sunduğumuz gösteriyi bitirdi. Sonra masadan nazikçe indirdi ve hiçbir şey söylememe izin vermeden arkasına aldı. Durumumuzun vahametini fark edince yüzüm utançla kızardı.

Kendimi biraz daha sakladım.

Felix korkudan onun arkasına sığındığımı düşünmüş olabilirdi ama bu, yüzümün kutu boyaya batırılmışım gibi kıpkırmızı olması ve devam edersem tüm vücuduma yayılması tehlikesine karşı olmamla alakalıydı.

Kavuşma anımızı sabote ettikleri için toplarını kesip ağızlarına vermem gerekiyordu.

Hey! Bunu yapabilirim!

"O silahını indirmezsen seni Teksas bile kurtarmaz."

Teksaslı adamları tehdit ederken yükselen ses, namlunun çeliğinden daha sert, daha tehlikeli bir tınıyla kulağımda çınlayarak gergin omuzlarını izlediğim adamı daha ürkütücü gösteriyordu.

Onun korkusuzluğunu izlemek müthiş bir coşkuya kaptırsa da değişmeyen ve durumu hafifletmeyen tek bir şey vardı.

Bize doğrultulan beş silaha karşılık savunmasızdık.

Koskoca şirketi koruyan güvenlik ekibi hangi cehennemde yanıyordu da bu adamları fark edemiyordu? En üst düzeyde korunduğu iddia edilen HRL FAM GROUP nasıl bir güvenlik açığı vererek, düşmanların elini kolunu sallaya sallaya içeri girmesine olanak tanıyordu?

"Tekrar etmem işleri zorlaştırır, Harold. Ava, nerede?" dediğinde silahı bana doğrulttu. "Konuşmazsan onu öldürürüm."

Felix yumuşak karnını ilk dakikada belli ederek düşmana yem vermişti. *Beni...*

Derin bir homurtunun ardından masanın etrafında dönüp, silahlı erkek grubunun üzerine gittiğini gördüğümde kolunu ucu ucuna tutmayı başararak onu durdurdum.

Bu deli cesareti de neydi?

"Dur! Dur, onlar silahlı!"

Duvara konuşmuşum gibi tepkisiz kalıp, bütün hiddetini bana silah doğrultan adama yönelterek, "Çek o silahı, orospu çocuğu!" diye patladı. Gerilim hattına en yakın olan ben için etkili ama silahlı adamlar için etkisiz bir girişim olmuştu. Elini kaldırarak işaretparmağını adamlara doğru salladı. "Silahı ondan çekmezsen senin hayatını sikerim!"

"Kız kardeşim nerede?"

Kıt beyinli herifin aynı cümleyi tekrarlamaktan öteye gitmemesi ve elindeki silaha güvenmesi canıma tak etmişti. Bu korkuyla dakikalar geçirmektense Ava'nın bende olduğunu söylemek boktan çenesini kapatırdı.

Felix'in, ağabeyi için konuşamadığını tahmin ediyordum. Olay Levi'yle Ava arasındaydı ve onun vereceği herhangi bir bilgi karşı tarafın namluyu başkasına doğrultmasına neden olurdu.

Bu, Levi dışında biri de olmazdı.

Hemen Felix'in sol tarafına geçtim.

"Ava benimle," dedim çabucak. "O benim arkadaşım, bu seyahati daha önce planlamıştık."

"Sus, Berna!"

Hayır, susamazdım. Bu adamlar bu kadar ciddi dururken susamazdım. En azından Ava'nın benim yanımda olduğunu bilmeleri gerekiyordu. Kız kardeşini öldürecek kadar ilkel barbarlar değillerdi.

Umarım.

"Ara, gelsin."

"Sen o silahı ben bir yerine sokmadan indir yoksa kimse kimseyi aramayacak."

Ben göz açıp, kapatana kadar öndeki adam silahının emniyet kilidini açarak inatçı kişiliğini sürdürdü. "Pazarlık şansın yok, Felix," derken çenesi seğiriyordu.

Göğüs kafesimin ardındaki organ ritmik düzenini şaşırmıştı. Ben değilse bile Felix bir zarar görecekti.

Ellerimi kaldırıp parmağımı ona salladım.

"Kız kardeşini istiyorsan o silahı indir!"

"Sabırlı değilimdir," dediğinde çaresizce Felix'e döndüm.

"Ağabeyi ona bir şey yapar mı?" diye fısıltıyla sordum.

"Hayır, alıp götürürler. Ona kıymazlar."

Pek iç rahatlatıcı olmasa da elle tutulur bilgiyi kabul ederek telefonumu aramaya koyuldum. Kahretsin ki aşağıda, topladığım eşyalarımın yanında bırakmıştım.

"Telefonum aşağıda kaldı."

Çenesi kafasından daha sert, zekâsından daha sivri olan adam silahıyla Felix'i işaret ederek sanki emir eriymişim gibi, "Ondan ara," diye pervasızca komut verdi.

Ona dik dik bakmamak için dudaklarımı birbirine bastırarak çalışma masasına geri döndüm. Son halimizi düşünmeyi kalbim kaldırmıyordu. Mükemmel giden her şey hayatımda pek de yeri olmayan insanlar yüzünden mahvoluyordu.

Bugün için planladığım her şey geride kalmıştı. Şimdi kendi canım ve Felix'in canı için endişe ediyordum.

Planların canı cehenneme!

Özgürce yaşamak istiyorum.

Felix'in telefonunu bulup, derin bir nefes alarak yanına geri döndüm.

"Şifren ne?"

"736681."

Acaba özel bir anlamı var mıydı? İnsanlar şifrelere özel anlamlar yüklemeye bayılıyordu. Ben annemle babamın ölüm tarihi aynı gün olduğu için sayıların önemini yitirmiştim. İsimlerin bir önemi kalmamıştı.

Şifresini girdiğim telefonun ana ekranı adını bile bilmediğim garip uygulamalarla ve sağ üstte sayıları birbirinden fazla bildirimlerle doluydu. Bir imparatorun bilgileri küçücük şeye sığıyordu ve hayatını hatta insanları buradan yönetiyordu.

Tek bir tuşla.

Rehberde Ava'nın adını aratırken ellerimin titrediğini yeni fark etmiştim. Gözlerim titremeyi takip etse de beynim durdurmak için içimdeki endişeyi takip edemiyordu.

Ava Fortin aranırken Felix'ten bir komut aldım.

"Hoparlöre al."

Hoparlöre aldığımda silahın soğuk ve tehlikeli havasıyla doldurduğu katı ve sessiz atmosferi bip bip sesleri doldurdu.

O konuşmadan benim her şeyi söylemem gerekiyordu. Ava patavatsızdı. Verilen ceza ya da Levi hakkında herhangi bir açık verebilir, manyak ağabeylerini tamamen harekete geçirebilirdi.

Bu durumda gözler Levi'den çok Bedir Aslan'a kayardı.

Aman Allah'ım, bunun olmasına izin veremezdim. Beynimi kemiren endişe Ava'nın sakin sesini duyana kadar sürdü.

"Fel..."

"Ava," diye panikle atıldım. "Benim, Berna. Ağabeylerin burada, şirkete gel."

Dikkatini tamamen tehlikeli ağabeylerine çekerek mevcut durumu biraz daha çekilir kıldım. Ava ceza, Bedir ya da Levi hakkında bir şey söylemezdi. Yani umarım.

"Ne?"

"Evet, şirkete gelmen gerek."

Sakin sesi sertleşince içimdeki panik hafifledi.

"Telefon hoparlörde, değil mi?"

"Ev- Evet."

"Orlando, oraya geldiğimde eğer Beğna'nın canı yanmışsa seninle asla konuşmayacağım."

Arama sonlanarak sessizliği yeniden ağırladı. Bu atmosferde nefes seslerinden başka bir şey duymamak beni aşırı rahatsız etmişti.

Bir sese ihtiyacım vardı. Yatıştırıcı, güçlü bir sese...

Ava'nın rahatlıkla rest çektiği ağabeyini unutturacak bir şeye...

Felix'in telefonunu masanın ucuna bırakıp koluna asıldım. Kaskatı vücudundan yayılan enerji, içimdeki paniği körükleyen saf öfkeyle doluydu ama garip bir şekilde güven veriyordu.

Sargılı eline dikkat ederek kolunu tutmaya devam ettim.

"Korkma," diye fısıldadı.

"Bir çılgınlık yapmanı istemiyorum."

Bu *Jonny Depp* çakması saçlarla epey yakışıklı görünse de adama o kadar kin besliyordum ki onu incelemem için midemin dörtte birinin alınmış olması gerekiyordu.

En güzel anımızı mahvetmişlerdi.

Teksas piçleri!

Adının Orlando olduğunu öğrendiğim adam, "Levi burada mı?" diye sordu.

Ava'nın resti pek işe yaramamış gibiydi çünkü ağabeyi ne silahını indirmiş ne tutumundan vazgeçmişti.

"Hayır, Levi'nin geldiğinden haberi bile yok."

Silahın namlusuyla çenesinin altını kaşırken gergin dudaklarını oynatmıyor, şüpheci gözlerini kasten Felix'e dikiyordu. Silahı çektiğinde, "İrlanda'da değil," diye mırıldandı.

Nabız yoklamak için peşinde olduğunu mu söylüyordu yoksa hiçbir şey bilmiyor da öğrenmek için bir açık mı arıyordu?

Felix ona cevap vermek yerine ellerini cebine koyup kaşlarıyla adamın elindeki silahı işaret etti.

"O silahın hesabını vereceksin, Orlando."

"Büyük bir keyifle."

Belli ki bir şey bilmiyordu. Felix oyuna gelmeyerek, konuyu değiştirip dikkatini dağıtmıştı.

"Şimdi... Sevgili kız kardeşiniz geleceğine göre Berna gidebilir."

Beni gönderip bu zorbalarla tek başına kalmayacaktı. Ben güvenli duvarlar arasında kalırken, o tehlikenin içinde kalarak çıldırmam için zemin hazırlayamazdı.

"Hayır," dedim kararlılıkla. Aksini kabul etmeyecek bir sertlikle karşı çıkmaya devam ettim. "Hiçbir yere gitmeyeceğim, Felix. Buradan seninle beraber çıkacağım."

"Biricik sevgilin sensiz çıkmaz."

Orlando dışında kimse konuşmuyordu. Arkasında kalan dört silahlı, emir eri gibi komut bekliyordu. Hiçbiri yorulmamış gibi elleri havada dakikalardır bize doğru silah tutmaya devam ediyor, düşmanca bakışlarını istikrarlı bir kuvvetle sürdürüyorlardı.

Aralarında biri daha kindardı desem yanlış olmazdı.

"Levi, nerede?

"Cehennemin dibinde, Orlando. Oraya gitmeni tercih ederim."

"Beraber gideceğimiz tek yer, Felix," dediğinde silahını indirdi.

Tek bir kişi dışında hepsi silahını indirdi. O kişi aralarında kinle bakan tek manyaktı. Bu adamın tedavi edilmesi gerektiğini düşünüyordum. Bakışlarımı istesem de ondan ve kindar gözlerinden alamıyordum. Yeşile çalan göz rengi, doğanın bir parça huzurunu bile taşımıyordu. Belki de bu kini hisseden doğa onu alıkoymuştu.

Orlando hareketlendiğinde bakışlarım istemsizce ona kaydı. Toplantı masasındaki sandalyelerden birini çekip, oturduğunda sağ ayak bileğini sol ayak bileğinin üzerine bırakarak beni göz hapsine aldı.

Gerildim.

Kaşlarıyla beni işaret ederken, "Türk müsün?" diye sordu.

"Onunla sohbet etme onurunu sana vermeyeceğim, Orlando. O piç çeneni kapa!"

Silahının ucunu ritmik bir şekilde masaya vururken tek kaşını imayla kaldırdı. "Vaov!" diye abartılı bir tepkiyle Felix'i tiye aldı. "Harold imparatorluğunun gelini olacak kadar önemli biri." Bakışlarını yeniden bana kaydırdı. Bu sefer daha ilgili ve meraklıydı. "Felix'le evlenirsen ailenin göz bebeği olursun."

Felix'le evlenmek mi?

Berna Harold...

Hayır!

Berna Önder Harold.

Oyuna mı geliyordum? Toparlanmalıydım. Şerefsiz herif! Aklımla oynayarak beni manipüle ediyor, muhtemelen içten içe bunun zevkini yaşıyordu.

"Ava'ya olan saygımdan dolayı size saygısızlık yapmak istemiyorum ama insan hayatını hiçe sayarcasına, içeri dalıp üstüne hiçbir halt yememiş gibi benimle sohbet etmeye çalışmayın!" dedim bir nefeste. "Bu yalnızca midemi bulandırır!"

Felix korkmuyorsa benim de korkacağım bir şey yoktu.

Felix, "İşte benim kızım!" dediğinde bana bakıp güldü.

Bu gülüş... Gururumu okşamıştı.

"Felix sana neden Levi'den nefret ettiğimi hiç anlattı mı?"

Orlando"nun merakla ışıldayan bakışları beni ablukasına aldığından ona bakarken gerilmemem, dahası kendimi korunmasız hissetmemem imkânsızdı. Felix benim için bir koruyucu olsa da cesaretimi körükleyen bir güç olsa da silahlı adamlara karşı hâlâ savunmasızdık.

Ve sıçtığımın şirketinde hâlâ bir güvenlik görevlisi yoktu. Güvenlik açığı hâlâ fark edilmemişti.

O merakla ışıldayan gözlere bakarken, tiksinti damarlarımda kabardıkça kabardı. Bu adama haklı bir kin duyuyordum. Onların aksine.

"Levi'nin silah taşıdığını ya da bir yere silahla daldığını görmedim ama sizi az önce gördüm." Bakışlarım silahını indirmeyen adama kısa bir ziyarette bulundu. Namlunun ucu hâlâ Felix'e bakıyordu. Derin bir nefes alarak, "Bu durumda Levi'nin sizden nefret etmesi gerek."

Seğiren çenesini düzenbaz gülümsemesiyle örtbas etmeye çalıştı.

"Felix'e mi güveniyorsun?"

Evet.

"Kendime güveniyorum, sizin gibi silahıma güvenmiyorum. Barbarlara benziyorsunuz."

Namlunun ucu Felix'ten bana kaydığında korku görüş açımı bulandırmış, üzerime doğru hücum edercesine gelen adamı Orlando Fortin elini kaldırana kadar durduramamıştı.

Odadaki gerginlik troposferde* koca bir delik oluşturacak kadar yoğunlaşmış, bütün dünyamı altüst etmeyi başarmıştı.

Adam üzerimize doğru gelirken ne ben ne de Felix karşısında bir adım atmadık ama her şey benim açımdan oldukça zor ve katlanılmaz olmuştu.

"Hışşş! Kenny, sakin ol," derken alaycı ve bir o kadar rahattı Orlando. "Biricik kuzumuz onun dostu."

Felix bana doğru eğilmeden küçük bir fısıltıyla, "Güzelim, onları kışkırtma," diye uyardı.

Alnımda boncuk boncuk beliren ter damlalarını silmeyi gururum kaldıramadığından görmezlikten gelerek, "Adrenalin patlaması sanırım," diye mırıltıyla karşılık verdim.

Atağıma ben de pek inanamamıştım doğrusu. Adrenalin ve korku ikilisi bende farklı bir savunma ve harekete geçme dürtüsü oluşturmuştu.

Yoksa doğrultulmuş bir silahın namlusuna bakan tarafta siz varsanız ve üç yaşında değilseniz kışkırtmamanız gerektiğini bilirsiniz.

"Hey, bro!"

Ava'nın sesini duyana kadar nefesimi tuttuğumu ve Felix'in kolunu kangren tehlikesiyle karşı karşıya bırakacak kadar sıktığımı fark edememiştim. Doğrusu o da bir şey belli etmemiş beni bu utançtan kurtarmıştı.

Ansızın içeri dalan Ava Fortin'in bizi bu saçmalıktan çabucak kurtaracağına inandım ve bu inançla bekledim. Fakat biraz sonra yaşayacaklarımı önden haber verseler bile asla inanmazdım.

* Troposfer, atmosferin yere temas eden en alt katıdır. Bu katmanda yerden yükseldikçe sıcaklık düşer. Gazların en yoğun olduğu kattır.

Keyifli ifadesi, adının Kenny olduğunu öğrendiğim adam silahını indirdiğinde sönmüştü. Bu onun ağabeylerinden biri olmalıydı. Dikkatli bakınca Ava dışında neredeyse hepsi birbirine benziyordu. Ufak tefek farklılıklar dışında neredeyse beşiz gibilerdi.

Siktir! Bu beş adam onun ağabeyi miydi?

"Sen Berna'ya silah mı kaldırdın?" diye sordu. Açıkça gördüğü bir şeyi teyit etmeye neden ihtiyaç duyduğunu anlamamıştım ama ağabeyleri anlamış gibi bir parça huzursuzlanmaya başlamıştı.

"Kenny!"

Ciyaklamaya benzer bir sesle adını bağırarak söyledi.

Kenny kız kardeşine ters bir bakış atarak bunu yapmamasını ister gibi tek kaşını kaldırdı ama Ava onu dinlemedi.

Ne olduğunu asla çözemedim. Benim aksime Felix, gördüklerinden zevk alırmış gibi derin bir nefes vererek bakışlarını bana çevirdi. Küçük bir göz kırpmadan sonra bakışlarını yeniden Ava'ya çevirdi.

Sanırım ters giden bir şeyler vardı.

Çantasını ağabeylerinin tam ortasına gelecek şekilde atarak onları sinirlendirdi. Kızgın olmalarını istiyor olmalıydı ki Kenny'ye doğru yürüdü.

"Bir arkadaşıma daha silah kaldırırsanız ne yapacağımı söylemiştim."

Beşi aynı anda, "Ava!" diye seslendi.

Ava onları dinlemeyerek acısını kustu.

"Sizin yüzünüzden bir arkadaşımı daha kaybedersem ne yapacağımı açık açık söylemiştim."

"Ava!" Orlando sıkılmış gibi uyarıcı bir tınıyla seslendi. "Kes şunu!"

Ava'nın yanakları ıslanana dek ağladığını fark etmemiştim. Bir şey söylemek istediğimde Felix tuttuğum kolunu oynatarak beni engelledi. Susmam bir işe yarayacak mıydı bilmiyorum ama ona uydum.

"Günlerdir seni arıyoruz. Hemen yarın buradan gideceğiz. Yeterince işim var. Zamanımı boş kovalamacalara harcayamam, tatlım."

"O silahı kaldırdığını görmeseydim seninle gelirdim ama gelmeyeceğim. Herman Fortin'e bunun hesabını vereceksiniz. Sizi bu sefer aklamayacağım."

Yere attığı çantasına ulaşana dek durmadı. Ağabeylerinden biri onu engellemek için çantasına uzandığında Ava tiz bir çığlıkla onu durdurdu.

"Aklımdan bile geçirme, Simon!"

Telefonunu çantasından çıkardığında gözyaşları çantasına akacak kadar şiddetlenmişti.

"Biliyor musunuz? Bundan çok sıkıldım!"

Telefonuyla bir süre meşgul oldu. Bu sırada ağabeyleri bakışıyor, sıkılmış ifadeleriyle Ava'nın ağlama seremonisini dinliyorlardı. Pislik herifler! Kız kardeşlerinin üzüntüsünü göremeyecek kadar sağduyudan uzaklardı.

"Herman Fortin! Cesedimi aramak istemiyorsan bu dangalak heriflere arkadaşlarıma bir daha silah kaldırmamaları gerektiğini söyle." Hıçkırıklarla sesli mesajı bıraktıktan sonra omuzlarını düşürerek, "Hepinizden nefret ediyorum!" diye bir kez daha bağırdı.

Fortin ailesinin pislik erkekleri aynı anda hareket etmeye başladı. Orlando oturduğu yerden kalkarken gergin ve sıkılmış görünüyordu. Ava'yı istemişti ama bana kalırsa istediğine pişman olmuştu.

"Senin yüzünden gerçek bir arkadaşım bile yok. Bunun hesabını vereceksiniz."

Orlando tehdidi kulak ardı etti. "Bu gece dostunla vedalaş, Ava. Yarın sabah seni buradan alırım. Gelmezsen tatlı canlar yanar," diyerek odadan çıktı. Peşi sıra dört kardeşi de çıktı.

Şaşkınlıktan sarkan ağzımla olanları izledim. *Tatlı canlar* ben ve Felix mi oluyorduk yoksa ben ve ailem mi oluyorduk? İçimi rahatlatan Ava'yı tehdit etmekten öteye gitmeyen bu adamların umduklarını bulamamaları mıydı yoksa Ava'nın onları haklaması mıydı emin olamıyordum.

Felix nihayet sessizliğini bozarak Ava'yı dramatik bir bakışla süzdü.

"Herman Fortin bundan hoşlanmayacak."

"Kenny bunu çoktan hak etti," derken bakışları bana kaydı. "Özür dilerim, Beğna. Sana bunu yapmalarını istemezdim."

Cadı Muzi'nin intikamını aldıklarını söyleyecek oldum ama babaannemin kötülüğüyle bu adamın kötülüğü aynı kulvarda değildi. Birbirleriyle yarışamazlardı bile.

Bu adamlar pisliğin ta kendisiydi.

"Kötü bir deneyimdi," dedim kuru bir yutkunuşun ardından.

Birbirine karışan kıkırtıları duyduğumda alnım kırıştı. Anlamsız bir ifadeyle Felix ve Ava'nın kıkırdamalarını izledim.

"Orlando'nun ifadesini gördün mü?" diye sordu Ava coşkuyla. Az önceki kederden bir kalıntı aradım ama noktasını bile bulamadım. *Ava, kes şunu*, diyerek, ağabeyini taklit edip gülmeye başladı. "Ona bunu her yaptığımda o kadar eğleniyorum ki Fel. Bu sefer çok kötü tosladılar. Beni sürekli kaçmaya mecbur bırakmalarından çok sıkıldım."

Felix buruk bir gülümsemeyle kafasını salladı.

"Bunun hesabını vereceklerini biliyorsun, değil mi?"

Ava, Felix'in son sözlerini havada asılı bırakacak bir çığlıkla üzerime geldi. "Beğna!" Omuz başlarımdan tutup beni sarstı. "Ne olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Ne?" diye sordum şaşkınca.

Onun ve Felix'in anlık değişen duyguları, bir gülüp bir sinirlenerek tiyatro çeviriyormuş gibi dramatik bir ana bağlayışları, Ava'nın ağabeyini taklit etmesi... Her şey -beş dakika bile değil- birkaç dakika içinde gerçekleşmiş ve bitmişti.

Eli silahlı beş adam ciddi ciddi bizi basmış ve tehdit etmişti. Kenny şerefsizi silahla üzerime gelmişti. Allah aşkına, bu insanlar nasıl bu kadar sakin olabiliyordu? Gereksiz yere sakin ve rahatlardı. Bu tür olaylara çok mu alışkınlardı?

Felix'in konumu gereği tehlikenin içinde olmasını ve bu durumu yadırgamamasını anlıyordum ama ya Ava?

"Beni Bediğ getirdi. Buraya koşarak geldiğimi gördü ve önümü kesti. Ben de olayı anlattım, o beni getirdi. Beni kurtarmaya geldi. Yol boyunca beraberdik." Ayaklarını yere heyecanla vururken sevinç nidaları ölçüsüzdü. "İkimiz tektik, o müthiş kokusu..."

Koluna asıldığım Felix bir anda koşmaya başlayınca, tökezleyerek Ava'ya tutundum. Kapıdan çıkarak gözden kaybolduğunda müthiş bir korku, gerilmiş bedenimi sararak buz kesti. Neye koştuğunu anlamasam da peşine düştüm. Onu lobide, asansör düğmesine kıracak kadar sert basarken bulduğumda yanına koştum.

"Felix," dedim ürkekçe. "Ne oldu?"

Alnı endişeyle kırışmış, öfkeli gözleri gelmeyen asansöre kilitlenmişti. "Ya Bedir'i gördülerse?" dediğinde bana döndü. Bakışları biraz yumuşadı. "Ya Bedir onları tuttuysa? Ya Bedir'e bir şey yaptılarsa?"

Bu telaşı Bedir için miydi? Çehresindeki endişeyi beş adam bize silah çektiğinde bile görememiştim. Az önce kıkırdayarak Ava'nın oyunculuk performansını tebrik ediyordu.

Sabırsızca çağırdığı asansör kata çıktığında kapı sessizce iki yana açıldı. Sabırsız adımlarını taklit ederek peşinden asansöre bindim. Arkamızdan gelen Ava kapılar kapanmadan yetişmişti.

Bedir'e bir şey olmadığını biliyordum. Ava'nın yanında olmaktansa kasıtlı olarak aşağıda durduğunu da biliyordum. Gitmiş bile olabilirdi. Ava'nın daha fazla beklentiye girmesini engellemek için yapabilirdi. Onu anlardım.

Zeminde duran asansör kapısının açılan aralığından fırlayan Felix Harold, gözünü bile kırpmadan, olası bir tehlikeye koşarken beni ardından nasıl koşturduğunu göremiyordu.

Bizi karşılayan güvenlik ekibini gördüğümde neredeyse küfredecektim.

Felix yüzlerine bakmadan bir kaplan gibi tüm hiddetiyle, "Kendinize yeni bir iş bulun!" diye kükredi.

"Efendim..."

Küfretmeme gerek bile kalmamıştı. Adamları bir cümleyle kaskatı kesen Felix Harold, yarın sabah iş arayışına başlatacağı adamları arkasında bırakarak konuşmalarına -gereksiz açıklamalar yapmalarına- fırsat tanımadı.

Şirketten dışarı çıktığımızda, kollarını göğsünde birleştirip arabasına yaslanan Bedir'i gördüm.

"Nedir bu telaşın?" diye gülümseyerek soran Bedir Aslan'ın ifadesini oyunbaz bir tavır sardı. "Yoksa bana bir şey olmasından mı korktun?"

Allah'ım, neden bu kadar rahatlar?

"Çok yakışıklı, değil mi?"

Kulağıma fısıltıdan biraz yüksek bir sesle cıvıldayan Ava Fortin'e manidar bir bakış attım.

Şu an Bedir'in yakışıklı yüzünü konuşacak durumda olmadığımızı göremiyor musun?

"Olanların farkındasın, değil mi?" diye sorsam da ondan bir cevap beklemedim. Felix ve Bedir'in genel tavrı daha çok dikkatimi çekiyordu. Ah, doğru ya! Bedir Aslan silahla basıldığımızı, dahası bana silah çekildiğini bilmiyordu. Muhtemelen o yüzden bu kadar rahattı.

Felix, "Sen manyak herifin tekisin, rahat durmazsın," derken etrafı hızlı gözlerle taradı. "Neredeler?"

Bedir umarsızca omuz silkerek, "Bu kapıdan çıkmadılar," diye cevapladı. Bize doğru yürürken çehresindeki oyunbaz ifade dinmiş, gizli bir merak sarmıştı. Bakışları bana kaydığında merakın ne olduğunu anlamıştım.

"Piçler! Otoparktan giriş yapmışlar demek ki."

"Burada kalmaya devam ederler mi?"

Yarın Ava'yı götüreceklerini söyleyecek oldum ama felaket tellalı kadın benden önce davranarak en olmaz şeyi söyledi.

Felaketi, kıyameti, yasaklı bilgiyi...

"Beğna'ya silah çektiler ama..."

Boşboğazlık eden Ava'nın kolunu telaşım yüzünden bir atakla cimcikledim. Çok fena yapmış olmalıyım ki ciyaklayarak benden uzaklaştı. Bu kadın fiziki her türlü şiddeti Önder ailesinden görse de ben psikolojik şiddeti ondan daha çok görüyordum.

Kahretsin! Bedir öğrenmişti.

"Ne yaptılar dedin?"

"Halledeceğim," diye teminat verdi Felix. "Sen karışma, Bedir."

Ava'yı kapı eşiğinde bırakıp karşı karşıya kalan iki adama acele adımlarla yanaştım. Akşamın sıcak esintisi içimde buz tutan güveni eritemiyordu. Bedir'i sakinleştirmezsem Fortin ailesiyle iletişime geçer, Levi Harold'ı radarlarından çıkararak kendini orta hedef haline getirirdi.

Benim için yapacağından asla şüphem yoktu.

Onu durdurmalıyım. Hemen!

"Felix'i korkutmak için... Yani bana silah çeker gibi yaptılar ama aslında çekmediler."

Yarım yamalak açıklamam Ava'nın sözlerini destekledi. O bana böyle bakarken yalan söylemek mümkün değildi. Zaten ne zaman yalan söylersem anlardı.

"Berna, burası dingonun ahırı değil!" dedi gözlerini gözlerime dikerken. "Ellerini kollarını sallaya sallaya, kız kardeşlerini almak için buraya gelip kimseye silah çekemezler." Felix'e döndü. "Burada kalmaya devam edecekler mi?"

"Ava'yı almadan gitmezler," derken omzunun üzerinden Ava'ya garipsediğim bir bakış attı. "Ava, onları durduracak bir şey yaptıysa da."

"Yine de kız kardeşleri hâlâ burada ve bizimle. Onu bulmadıkları her an bize ulaşmaya çalışacaklar."

"Ben buradayım, Bedir. Fortinler bunu yapacak kadar aklını kaçırmadı," derken, kaşlarını kaldırıp indirdi. "Henüz."

Felix'in rahatlığı bundan mıydı? Ona bir şey yapacak cesaretleri olmadığını bildiği için mi yukarıda o kadar rahattı? Yine de silahlı adamlara güvenmezdim. Kör bir kurşuna kurban gitmemiz saniyeleri bulmazdı.

"Burada savaş çıkarırlarsa Felix Harold, kan akıtmaktan bir an bile kaçınmam!"

Bedir Efendi'den bu sözleri duymak beni gafil avladı. Kan akıtmak bir tarafa alnını bile kırıştırmayan bu adam, düşmanlık yerine dostluktan yana olan bu adam beni şoka sürükleyecek bir şeyi savunuyordu.

Kan dökmeyi!

Elbette Bedir Aslan haklıydı ancak biri silahı kaldırdı diye aynı karşılığı vermek gerekmiyordu. Ben onun saygın ve aklıselim tarafını destekliyordum. Benim için kan dökmek, Bedir'in yapmaması gerekenlerin başında geliyordu.

Hepimizin amacı barışı diri tutmak olmalıydı ve hepimiz ortak bir amaçla hareket etmeliydik.

Felix Harold, "Böyle insanlar için kan akıtmaya değmez," dedi.

Buna karşılık Bedir Aslan, onu çürüten bir ifadeyle, "Böyle insanlara kan parası da verilmez!" dedi.

Onun hiddeti Felix'ten çok daha büyüktü.

"Sayıları bizden fazla," diye hatırlattı.

Bedir korkusuzca gülümsedi. "Gözümün gördüğü hiçbir şeyden korkmam," dediğinde işaretparmağını yukarı doğru bakacak şekilde kaldırdı. "Ya hak! Ya hak!"

Yanımda bir hareketlilik hissettiğimde dönüp baktım. Kaşları çatık, dudağı gergin, parmaklarını karmaşık ve tedirgin düşüncelerini destekleyen bir hızla birbirine dolayan Ava Fortin'i, Bedir'i izlerken buldum. Yukarıdaki numarasından sonra bu hali bana oyun gibi gelse de değildi.

Ava'nın, Bedir'i kandıramayacağını biliyordum. Ondan aldığım enerji tamamen korku ve tedirginlikti.

"Bediğ..." Sesi az öncesine nazaran daha kısık ve mahcup çıkıyordu. "Üzgünüm ama... Fortinler dünyanın sayılı eroin baronlarından biridir. Buna boyun eğmek zorundayız. Karşılık vermek çok..."

Bedir başını dik tutarken, kendinden oldukça emindi.

"Sağ olduğum müddetçe Allah'tan başka kimseye biat etmem," dedi. "Biz ancak Rabbi'mize biat ederiz."

Korkusuzluğu güç vericiydi. Kimseden korkmaz, kimseye boyun eğmez ve kimseye fırsat tanımazdı. O, gücünü Allah'tan alıyordu. Zerresine korku düşse onu da ezip geçerdi.

Felix her ne söyleyecekse Bedir gülerek onu engelledi.

"Hadi ama Felix... Sen de en az benim kadar onlardan korkmuyorsun."

Felix onu destekleyen bir baş hareketinden sonra sıkıntıyla soluğunu bıraktı. Bakışlarını üzerime kaydırıp bir müddet bana baktı. Yeşil gözlü canavarım yumuşak karnına bakıyordu.

İçi gidiyormuş gibi...

"Berna'yla ilişkimin ortaya çıkmasını istemiyorum, Bedir," dedi ona dönerek. Bakışları sesi gibi sertleşerek bir sonraki sözlerinin etkisini büyüttü. "Fortinlerden hiçbir zaman korkmadım, onlardan yana sıkıntım yok. Berna ve ailesi için geride durmak zorundayım."

İlişkimizi resmen duyurdu. Resmen!

Bana çevrilen bakışlardan kaçarak gözlerimi indirdim. Bedir Aslan bize yönelik bir yorumda bulunmaz, hayatıma müdahale etmezdi. Zaten bizden şüphelenmiş, söylediğim yalanlar için ayağıma basılmıştı. Muhtemelen resmen duyurulmasını o da beklememişti ama.

"Hadi Ava, seni evine götüreyim."

Bedir Aslan, kaplanın ağzına girmek için avına korumasızca yaklaşarak, kendini yem olarak sunuyordu. Ava'nın en lezzetli bulduğu ve kapmak için hayatını ortaya koyduğu yem...

Oysa teklif normaldi ve Ava'yı ilgisiz bakışlarıyla ümitlendirmekten koruyordu. Koruduğunu sanıyordu.

"Hmm, harika!" diye neşeyle ciyakladı. "Ama önce bir kahve içsek?"

Teklifinin reddedilmesini beklerken, Felix Harold araya karışarak rollerimizi değiştirdi.

"Berna'yı eve götür. Ava'yı bana bırak, kısa bir işimiz var."

Kaşlarımı çattım.

"Nereye?"

"Eve git," dedi yumuşak bir tınıyla. "Arayacağım seni."

Olayların büyümesini önlemek için uymak zorunda olduğumu hissediyordum. Önlemek için yapacağım ilk şey de Bedir'i bu olaydan muaf tutmaktı. Herman Fortin'in ne yapacağını bilmesem de pislik oğullarını zapt edeceğine inanıyordum.

Ava, bizi kısa metrajlı bir filmin içine çekmiş ve aniden çıkarmıştı. Filmin sonunda güleceğimize dair umut besliyordum.

"Ben de onlarla gideceğim."

Felix uyarıcı bakışlarını ona dikti.

"Ava, şımarıklığın sırası değil. Yeterince aksiyon yaşadık, daha fazlasını kaldıramam."

Ava'nın ağlamaklı sesiyle, "İstemiyorum!" diye nidasını kopardığı akşam vakti giderek dayanılmaz bir hal almaya başladı. "Ben Bediğ'le..." dediğinde Felix bileğinden yakalayarak sonrasını bildiği sözlerin kesilmesini sağladı ve onu götürmek üzere olduğu yer her neresiyse oraya sürüklemeye başladı.

Ancak Bedir onu elleriyle durdurduğunda şaşkınlığımı gizleyemedim. Ava'yı yanımızda götüreceğini söylemesini bekledim fakat Bedir tam da başında olduğu gibi sert ve sarsılmaz bir duruş sergilemeye devam etti.

Ava'nın umut dolu heyecanını söndüren dayanılmaz bir sertlikle, "İstesen de o kahveyi içemeyiz," dedi. "Senin dünyan, benim dünyamla bir değil. Benden yana bir adım görmezsin. İyi akşamlar."

Sözlerini noktaladı ve geniş sırtını bir kez daha tatmin edici bir şekilde Ava'ya döndü.

Ava Fortin yine de tatmin olmadı.

"Benimle o kahveyi içeceksin, Bediğ!" diyerek tehditkâr ve kararlı bir şekilde bağırmaya devam etti. "Sen benimle kahve içmeye geleceksin!"

Felix onu sürükleyerek götürdüğünde bile Ava susmamayı, ısrarla geri dönüp arabaya binmek için çabalamayı sürdürdü.

Bedir Efendi farkında olmayabilirdi ama bir kadın kafasına koyduğu şeyi yapmadan asla durmazdı. Öyle ya da böyle Bedir'in bu tuzağa düşeceğine inanıyordum.

Ava Fortin bir şekilde kazanacaktı.

Bedir Efendi... Kaybedebilirdi.

Arabaya bindiğimizde huzursuzluk geri döndü. Felix'le ilişkimiz hakkında soru sormasını istemiyordum. Ne söyleyeceğimi ben de tam olarak bilmemekle beraber nereye kadar gideceğimizi öngöremiyordum.

Sadece anı yaşamak istiyordum.

Mutsuz olmak ve panikten bir süre ayrı kalmak istiyordum.

Hayatımın sonuna kadar.

"Bedir Efendi, gördüğüm adamlar sağlam adamlar değildi," dedim panik beni ele geçirdiğinde. "Eli kirli insanlara bulaşılmaz. Bunlar gözünü kırpmadan adam öldürürler."

Gözlerini güvenlik ekibinin bir oraya bir buraya savrulmasından ayırmadan önce güler gibi bir ses çıkardı. "Seni korumak için güçlü kelimelerle teminat verip bir kapıyı koruyamayanlar ordusu," diye mırıldandı. Gözlerini nihayet bana çevirdiğinde gerçekten gülümsüyordu. Alışık olduğum ama nadir gördüğüm o gülümseme vardı yüzünde. "Bizim arkamızda Allah var, karşımızda kimin olduğunun bir önemi yok. Biz kâfire asla boyun eğmedik."

"Onu biliyorum, Felix de bundan korktuğu için aşağı indi."

Başını sallayarak bana katıldı.

"Fark ettim. Sadece Ava'nın böyle bir aileye sahip olması beni şaşırttı."

Eroin baronluğu... Fortin ailesinin arkasındaki kutsal güç...

"Beni de şaşırttı."

Omuzlarım hayal kırıklığıyla inerken, düşüncelerim *bu sana yetmez,* dercesine beni başka bir gerçekle sarstı. Hatırlamak ve ihtimal bile vermek istemediğim bir gerçekle.

İrileşen ve biraz sonra kucağıma düşmesinden korktuğum gözlerimi Bedir'e çevirdim.

"Bedir Efendi..."

"Efendim, Berna."

"Şey... Geçen gün Ava bize tatlı aldı. Çalışmadığını biliyorum, gelir kaynağı ailesi. Bu durumda ben..." dediğimde hızla avuçiçimi dudağıma bastırdım.

Elleri direksiyonda kalan Bedir Aslan çaresizliğim karşısında kendini tutamayarak güldü.

"Müzeyyen anne duymasın, yüreğine iner."

Ya benim yüreğim? Dudaklarımı büzdüm ve arabanın içine gömüldükçe gömüldüm.

Allah'ım, beni haram lokma yemekten koru.

Ha gayret!

Boynunu koklayıp huzurlu sığınağına kavuşmaya son dakikalar.

Kendimi avutmuyordum ama sabırsızlığımı yenmek için telkin ederken de pek başarılı hissedemiyordum.

Zira dün gece olanların etkisi bir dalga gibi üzerime geldiğinden böyle hissetmeyi de normal karşılıyordum. Normal karşılamam gerekiyordu, değil mi? Bize çevrilen silahtan sonra yeni barıştığım sevgilim ortalıktan kaybolmuştu ama eski halimizden ufak bir ders alarak.

İşlerinden dolayı aramadığını ve sabah erkenden beni aşağıda beklediğini söyleyen kısa bir mesaj çekmeyi akıl etmişti. Durumların gerçekten kötü olduğunu bildiğim için mesajına karşılık aramıştım, o ise iyi olduğunu ve korkmamam gerektiğini bir mesajla daha ileterek aramamı yanıtsız bırakmıştı.

Buna alışmayı ve normalimiz buymuş gibi boyun eğmeyi istemiyordum.

Zero Points Recidances neredeyse 200 metre uzağımdaydı. Mesajla ilettiği gibi onu bekliyordum ama sitedeki dedikoducu ve muhafazakâr komşuların sözünden ve gözünden sakınmak için mümkün olduğunca uzakta bekliyordum.

Sağ şeride girmekte olan ve yavaşlayan araç dikkatimi çekince bakışlarım oraya kaydı. Kim olduğunu göremiyordum ama onun olduğunu biliyordum.

Parlak yüzeyiyle, bir panter kadar gözalıcı, simsiyah rengiyle Mercedes G63 tam önümde durdu.

Kendi gibi yakışıklı parçalar seçiyordu. *Pislik herif!*

Dudaklarım ilk adımlarını öğrenen bir bebeğin büyüyen heyecanı gibi adım adım genişleyerek kocaman bir neşeyi ağırladı.

Benim sevgilim gelmişti.

Daha düne kadar onu görmeyeceğimi söylerken şimdi onu bekliyordum. Daha düne kadar bir daha asla yan yana gelmeyeceğimi düşünürken şimdi yoluma onunla devam ediyordum.

Hayat sürprizlerle doluydu.

Ve ben Felix olmadan nefes alamaz olmuştum.

Arabanın kapısını açtığım anda beni saran yoğun baharatlı kokuyu içime çektim. Bu adamı unutacağımı sanarak yılın aptalına aday falan olmuştum.

Adaylıktan çekiliyorum.

Ona döndüğümde bir beklentiye kapılıp gülümsedim. Ancak bana sarılıp öpmek yerine, "Günaydın, Çilli," diyerek yola çıktı. Bozuntu

vermesem de kalbim bu mesafe karşısında küçük bir artçı geçirmiş, heyecanımı kederli sorgulamalara bırakmıştı.

Kafamı dağıtmak için zoraki bir gülümsemeyle dünü sordum.

"Son durum ne?"

"Fortin ailesine gereken uyarı gitmiştir." Yüreğimi hoplatan bir göz kırpmayla gülümsedi. "Kimse Felix Harold'ın sevgilisine silah doğrultamaz."

Sevgilisi...

İçim gitti.

Neden beni öpmedi?

"İhanetin telafisi, kahpeliğin bahanesi olmaz."

Felix anlamadığından kaşlarını çattı.

"Ne demek istedin?"

Türkçe söylersem tabii ki anlamazdı. Ama bunu basit kelimelerle çevirmeyecektim de.

"Yok bir şey," diyerek geçiştirdim.

Gaza basarak hızlandı. Bu hızla gitmemize gerek kalmayacak kadar yakın bir menzildeydik. Kaldı ki mesainin başlamasına henüz bir saat vardı.

"Elin nasıl oldu?"

Direksiyonu tutan sargılı eline küçük bir bakış attı.

"İyi, çabuk atlattım."

Bu konu ikimiz için derin bir yara bırakmıştı anlaşılan.

"Ava bende kalmayacak mı?"

"Dün geceden beri meşe palamuduyla aklını kaçıran *Scrat*[1] gibi *Bedir*, diye söylenmekten beynimi sikti." Sıkılgan ve biraz öfkeli bir yanıtın ardından yeşil gözlerini bana çevirdi. "Onu Rayne'nin yanına bıraktım. Pasaportun yanında mı?"

"Evet," dedim. "Neden?"

Tekrar yola bakarken, "Yarın İrlanda'ya uçuyoruz," diye yanıtladı.

İrlanda ve *uçuyoruz*. Bu kelime çoğul kullanılmışsa ve arabada baş başaysak bu benim de uçacağım anlamına geliyordu. Değil mi? Evet, pasaportumu sorduktan sonra uçacağımızı söylüyorsa bu adam beni kesinlikle ülkesine uçuracaktı.

Ona bön bön baktığımın farkındaydım ama o değilmiş gibiydi.

Nasıl gidiyoruz? Olaylar bu kadar karışıkken biz nereye uçuyoruz?

Vize sorunumu bile kafasına takmayan bu adam, İstanbul'dan Mersin'e uçacakmışız gibi rahat ve kaygısızca konuşuyordu.

[1] *Scrat*, animasyon film serisi *Buz Devri*'nin kurgusal karakteridir.

"*Uçuyoruz*, derken? Sen aklını mı kaçırdın? Vizem yok."

"Onu ben hallederim, iş için gideceğiz. Bu sabah gitmem gerekiyordu ama bu olaydan dolayı ertelemek zorunda kaldım." Yüzüme bakmadan sebepleri patır patır sıralıyordu. "Kerem yanımda olacaktı ama Hindistan projesi için senin gelmen daha uygun olacak, Kerem de Frank'a yardımcı olacak." Yüksek bir homurtudan sonra asıl niyetini açıkça belli etti. "Bu piçler buradayken seni asla burada tek başına bırakmam."

Neden beni öpmüyordu? *Allah'ım, aklımı kaçıracağım.*

"Felix, ailem ve bizimkiler hâlâ burada. Ava'yı askıya aldık ama onu ben ağırlıyorum. Yani gideceğini düşünmüyorum," diye açıkladım. Hoş, askıya alınan sadece Ava değildi. Benim feshettiğim stajyerlik sözleşmem de vardı. Gitmemi kabul eden acımasız patronuma doğru yanaştım. "Hem seninle nasıl geliyorum? Eski şirketime geçiyorum ben."

Yan profili son cümlemden sonra yumuşadı. Dudağının kenarı seğirince kafamı biraz daha öne eğdim ve sırıttığını gördüm. Beni kör eden gamzesi minik bir çukurla yanağında belirmişti.

"Kim dedi?"

"Ben dedim ve sen de kabul ettin. Onlara haber verdiniz. Üstelik dosyamı imzaladın, Felix."

Otoparka giren araba bizi aydınlıktan loş bir karanlığa götürdüğünde Felix Harold'ın yakışıklı yüzü bir anlığına tehlikeli ve korkutucu göründü. Gölgeler yüzünde hoyratça dans ederken kendimi aksiyon filminin bir sahnesindeymişim gibi hissettim.

Büyük bir beladan birkaç dakika öncesi...

Başım belada mıydı?

"Kimseye haber verilmedi, senin dosyanı da imzalamadım."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Kendisine hususi olarak tahsis edilen alana park ettiğinde, "Hayır, güzelim," diye yanıtladı beni. "Sana bilerek öyle söyledim." Pervasızca gülümsüyor, karanlıkta tehlikeli ve bir o kadar güzel parlıyordu.

Sanırım tehlikesini de seviyordum.

"Neden?" diye sordum dalgın bir şekilde.

"Neden mi? Aklımda şöyle bir plan vardı," dediğinde vitesi çekip tamamen bana döndü. "Sen masumca InfoTech'e geçiş yapacaktın, karşı taraf tuzağımdan habersiz olduğu için başın sıkışacak, açıklamaların yetersiz kalacaktı. Burası biraz dramatik." Bir noktaya dikkat çekmişti. Bunu yaparken de yüz kasları gevşedi. Ancak gülmemek için kendini zorluyordu. "Fahrettin tarafından çağrılacaktın. Eski patronun dosyana bakacaktı ve... Kahretsin! Yetkili imzası yok! Tabii sen üstün zekâlı bir

kadın olduğun için kıvırıp şirkete koşacaktın ve bana gelecektin. Hıncını çıkaracağın kişi..." derken eliyle kendini gösterdi. "Ben olduğum için bana gelecektin. Her zamanki gibi kavga edecektik, ben de seni öperek bu saçma kırgınlığı bitirecektim. Aklımdaki plan tamamen buydu." Çehresi bir sonraki sözlerinin etkisiyle yenilgiyi ağırladı. Memnun ve biraz şaşkındı. "Tanrı'nın bizim için her zaman bir planı var. Kader devreye girdi ve elim yandı. Planlarımın bir önemi kalmadı ama sen kaldın."

Savunmasını dinlerken hayretler içindeydim. Frank'ı da bu oyuna ortak etmiş, beni istenmediğim düşüncesiyle baş başa bırakmış, kalbimi bir kez daha acımasızca kırmıştı.

Şerefsiz herif!

"Sana inanamıyorum! Sana inanamıyorum! Seni ruh hastası!"

Bittiğini sandığım bütün öfkem üzerime çığ gibi yığılarak beni güçsüz bırakmıştı. Sitem etmekten başka bir şey yapamayınca onu havalı arabasının içinde tek başına bırakmaya karar verdim. Zaten bu öfke ve acıyla bizi kıracak bir şey söyleyeceğim kesindi.

Emniyet kemerimi hışımla çözdüğüm gibi kapıya uzandım. Kapıyı açamadan ensemden yakalayan vahşi lordum beni kendine doğru çekti. Konuşma fırsatımı dudaklarımı dudaklarının arasına hapsederek engelledi.

Nihayet...

Zihnimdeki tüm sesleri susturan bir kavuşma gerçekleşti. Sıcak, yoğun ve özlem doluydu. Dudaklarının arasında erimek üzereydim.

Vücudumuzun bir yarısı koltukta, diğer yarısı birbirine yapışmış vaziyette uzun süre kalamayacağımızı biliyordum. Felix beni belimden yakalayıp kucağına yerleştirene dek durmadı.

Soluklarımı dizginleyemeden nefesimi kesen bir açlıkla tekrar öpüldüm. Beni alev alev yakan şehvet, kim bilir bu adama neler yapıyordu.

Kendimi ona bıraktım. Onun ateşine, güçlü ve ne yaptığını bilen maharetli ellerine, sıcak, tatlı, yakıcı dudaklarına ve tüketen kokusuna... Tamamen bir teslimiyet halinde olmak tehlikeliydi ama bunu cazibeli kılan da buydu.

Vücudum ona çekiliyordu. Her zerresine ulaşamayacağını biliyormuş gibi çaresiz bir açlıkla tutunmak istiyordu.

Nefes nefese kaldığım şehvet anını Felix geri çekilerek bitirdi. Gözümün önüne gelen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırması, arabanın içinde onun kucağına tırmandığımı fark ettirmişti.

Her şey bir anda oluvermişti.

"Senin o tatlı beyninin içi *neden beni öpmüyor, neden beni öpmedi,* diye bağırıyordur şimdi."

Bilgeliği karşısında yüzüm pancar gibi kızardı.

"Al- Alakası yok."

Yine sesli mi düşünmüştüm?

Allah'ım, bu rezillikti. Tam da dediği gibi düşünüyordum.

"Evet, var," dedi acımasızca gülerek. "Seni biliyorum, seni her şeyden çok daha iyi biliyorum." Bilgeliğiyle üstünlük tasladı ve bunu yaparken aşırı seksiydi. "Birinin seni görmesini engellemek için en kısa sürede buraya geldim ve tadını doyasıya çıkarmak istedim."

Yanağını öpmeden önce, "Beni bu kadar çok düşünmen aşırı hoşuma gidiyor," diye soludum. "Seni daha çok yemek istiyorum."

"Zevkle yediririm."

Öyle de yaptı. Hem beni yedi hem de kendini sundu. Ondan aldığım her şeyi geri verdiğim bir öpücük oldu. Şehvetse şehvet, tutkuysa tutku, sevgiyse sevgi.

Bileklerimden tutup, arkamda topladığında ona dokunamamanın acısıyla inleyerek geri çekildim.

"Sana dokunmama izin ver."

Ağırlaşmış gözlerini dudaklarımdan güçlükle çekerek beni reddetti.

"Risk grubundasın."

Bunun ne olduğunu tam anlayamasam da dudakları çenemle yanağım, boynumla gerdanım arasında gidip geldiğinde tamamen unutmuştum.

Daha da unutturan ise bileğimdeki lastik tokaya uzanan eli oldu. Ne yaptığını sorgulamaya kalmadan, lastiği çekiştirip döndürdü ve diğer bileğime geçirerek kelepçeler gibi bağladı.

Göğsüm tam da onun ağzına göre havalanmış, bütün vücudum tatlı işkencelerine hazırmış gibi savunmasız kalmıştı.

Savunmasızdım ama aynı zamanda güvendeydim.

Sahte kelepçemden sımsıkı tutarak beni biraz daha geriye yatırdı. Boynumu işkence merkezine almadan önce dudaklarının arasından sıcak nefesini üfledi.

"Seni bir an önce İrlanda'ya götürmek istiyorum," dedi boynumu öpücüğüyle dağladıktan sonra. "Seni yatağımda görmek istiyorum."

Öpücüğü müydü yoksa yatağı mıydı beni bu kadar yakan?

Düzensiz soluklarım kesilmiş gibi, "Felix..." diye geveledim. "Ben..." Ne söyleyeceğimi de bilmiyordum.

"Senin istemediğin hiçbir şey olmayacak. Sadece senle orada bir anım olsun istiyorum."

Tek başıma yeşil bir vadiye çıkmışım gibi tehlikeli hissettiren yeşil

gözlerine korkusuzca bakmaya devam ettim. Tutkusunu seviyordum ama korkmak...

"Sadece yatakta mı?"

"Hayır," dediğinde yüzümü avuçiçlerine hapsetti. "Her yerde ve her anda." Yüzümün her noktasına küçük, tatlı öpücükler bırakarak beni huylandırdı.

Huylandığımı ilk defa tecrübe edince, küçük kahkahalarım arabanın içinde yankılanıp durdu.

"Dur!"

"Çillerini o kadar çok özledim ki..." dedi içi gider gibi.

Yanaklarımı avuçları arasında tutarak dudaklarımı büzüştürene kadar sıktı.

"Bekle, tekrar sayacağım."

Gülerek kafamı çekmeye çalıştım ama o kadar sıkı tutuyordu ki ondan bir milim uzaklaşmama fırsat tanımıyordu. Sahte kelepçeyi çözerek ondan kurtulmaya çalıştım.

Ruh hastası.

"Saçmalama, Felix. Biri bizi görecek."

Yaptıklarımızdan sonra yersiz bir hatırlatmada bulunmuştum. Adamın kucağına yayılmış, her türlü erotik öpüşmenin ve seslerin tadını çıkarırken çillerimi saymasına itiraz ediyordum.

Sıktığı yanağımı serbest bırakarak bu defa uzun, sert bir öpücükle dağladı. Her temas bende unutulmaz bir iz bırakıyor, sıcağını aldığı an buz gibi bir hisle tenimi kimsesiz bırakıyordu.

Çenesini dudağıma kaydırdığında, kucağında kıpırdanarak göğsümü göğsüne sürttüm. Nefesimi kesen bu adam öpeceği sinyalini veriyorken bile beni çıldırtıyordu.

Dudağıma konan öpücük saf şefkatle doluydu. Onun sevgisini hissettiğim bu an doyumsuzluğumu kırmış, beni kollarında yumuşatmıştı.

Ateşe tutulmuş *marshmallow* gibi eridim.

"Hey, Çilli!" diye seslendi. "Ruhunu doyurdum, sıra karnını doyurmaya geldi."

Bu adamla işim sandığımdan daha zordu. Kıkırdayarak kucağında hareketlendim. Bacağının her iki yanına attığım bacaklarımla dizlerimin üstünde durduğumda, kalçamı sıcak ve büyük eller sardı. Kornaya basmamdan endişelendiğini mırıldandığı birkaç bahaneyi sıralarken kalçamı yoğurmaya devam ediyordu.

"Felix!" derken ki ikaz şeklim ondan kaçtığımda son buldu. Pantolonunda oluşan şişkinliği gördüğümde gülüşüm şokla silindi. Felix'le ağır ağır göz göze geldim.

Bir gram utanma belirtisi göstermeden bıyık altından gülümsedi.

"Sen asansörü çağır, ben geliyorum."

"Ta- Tamam," dediğimde elbiseme rağmen yan koltuğa neredeyse atladım. Çantamı alarak indiğim gibi ilk işim etrafımı gözetlemek oldu. Görünürde kimse yoktu fakat arabada olanlar tehlikeliydi.

Felix aklımı alıp kendinde bırakmıştı. Ne yapacağını düşünmeye cesaret edemiyordum.

Bu utanç vericiydi.

Acaba...

Kafamı hızla salladım.

Düşünme, Berna. Düşünme, Berna.

Arabada neredeyse sevişecek hale geldikten sonra düşüncelerimi kısıtlamam çocukça gelebilirdi ama sınırlarımı korumak, düşüncelerimi dizginlememe neden oluyordu.

Bu gerekliydi.

Yoksa onun tutkusuna çok kolay kapılacaktım.

Asansörün gelmesini beklerken çantamdan telefonumu çıkardım, saati kontrol ettiğimde altıyı kırk geçtiğini gördüm. Henüz çok erkendi ve neden bu kadar erken geldiğimizi sorgulamıyordum.

Sol elim, sağ elin sıcaklığında kaybolana dek geldiğini fark etmemiştim.

Felix Harold yanımda dimdik durduğunda bana bakmıyor, göz temasından kaçınıyordu. Bense aşağıya kaymaya inat eden gözlerimi dizginlemeye çalışıyordum. Ona yakalanırsam rezil olurdum.

Az önceki sahneyi hiç yaşanmamış sayarak kafamı eğdim ve gözlerimi ayaklarıma indirdim. Topuklu ayakkabı giymemden fazlasıyla etkilenen bu adamın hassas noktasını öğrenmiştim. Bundan sonra onu nasıl delirteceğimi biliyordum.

Ayakkabılar... Hatırama sızan hain bir sahnenin etkisinde kalarak çenemi kaldırdım ve bu sahnede etkisi epey büyük olan adamla göz göze geldim. O zaten bana bakıyor, beni merakla izliyordu.

Nasıl bir yüz ifadesine kapıldıysam merakı depreşti.

"Ne oldu?"

"Şey... Ben o sabah, senin bana aldığın ayakkabıları çöpe attım."

Pat diye söylemek beni bile gafil avladı. Hoş, mırın kırın etmenin de bir anlamı yoktu. Gözlerini benden ayırdı ve elimi bırakmadan benimle birlikte kapıları açılan asansöre bindi.

"Biliyorum."

Alnım kırıştı. Elini bırakmadan vücudumu ona döndürdüm.

"Biliyor musun?"

Başını sallayarak beni onayladı ve her bir kapı biz yukarı çıktıkça, kaybolurken onları izlemeye devam etti. "O sabah seni görmüştüm. Kerem'in arabasına binmeden önce attın."

Yok olduğunu sandığım her anımda vardı. *Bilmez*, dediğim her şeyin hâkimiydi. *Gelmez*, dediğim her yere gelmişti. Sadece ben görememiştim. Bu adam bir lütuf muydu yoksa bir imtihan mı bilmiyordum ama eğer ona gerçek bir gözle bakmazsam hayatımın en güzel fırsatını kaybedeceğimi biliyordum. Kalbimin de yenilgiyi tadacağını ve artık toparlanamayacağını biliyordum.

Altdudağını dişleriyle kemirirken hâlâ bana bakmıyordu. "Sorun değil," diye üstünkörü geçiştirdi. "O an yaşadığın öfkeyi anlıyorum."

Sesi tok çıkıyordu. Kırgınlığını mı saklamaya çalışıyordu yoksa o an çektiklerimizin hatırasını mı bastırıyordu, anlayamadım. Üzerine konuşmayı istesem de bugünü, kötü ve olumsuz geçmişimizi hatırlamak yerine anı yaşamaya odaklamıştım. Bu yüzden ona ayak uydurarak sustum.

Teras katına çıktığımızı fark ettiğimde asansör *ding* sesiyle kapılarını açtı.

Bu sese guruldayan karnımın sesi karıştığında Felix Harold'ı kısık, can yakıcı ve sinir bozucu bir gülme yakaladı.

"Ruhundan önce karnını doyurmam gerekiyormuş meğer."

Elini avcumun arasında sıkarak, "Dün gece senin yüzünden sadece dondurma yedim," dedim suçlar gibi. "Yemek yemedim."

"Sadece dondurma mı?"

Sorma şeklini tam anlamıyla idrak edememiştim. Sadece başımı sallamakla yetindim ve bizi karşılayan sıcak, parlak güneşe çıktık. Terastaki pergolanın altında kurulan kahvaltı masasını görene dek buraya neden çıktığımızı anlamamıştım.

Gözlerim kocaman açıldı.

"Bunu ne zaman hallettin?"

"Seni alırken hazırlamalarını istedim. Biz asansördeyken onlar çayını doldurdu," derken beni masaya yönlendirdi. Bizden başka kimsenin olmadığı terasta beraber kahvaltı yapacaktık.

Sandalyemi çekerken, yanağıma bir öpücük kondurup oturmamı bekledi.

"Karnını doyuralım bakalım."

Günler sonra kahvaltısız başladığım güne, bugün güzelce kurulmuş bir masada, hoşlandığım adamın jestiyle başlıyordum.

İnce düşünceli erkeklere hayrandım gerçekten.

Karşıma geçip oturduğunda kahvaltıya başladık. Onunla ilk defa kahvaltı yapmıyordum. Ama sevgili olarak bu bizim için ilkti ve benim için her anıyla özeldi.

Serpme kahvaltı kültürünü şirkete taşıdığına ve bu kadar benimsediğine inanamıyordum. Hamur işi lezzetlerini de eksik etmemişti.

"Orlando Fortin'le bir geçmişiniz mi var? Sana sık sık silah kaldırıyormuş gibi davranıyordun dün gece."

Sorumun zamansızlığı karşısında afalladı. Ağzına attığı peyniri ağır ağır çiğnerken yeşil gözleri sorgulayıcıydı.

Pislik! Böyle de çok güzeldi.

"Bu nereden çıktı?"

"Oldubittiye getirilecek bir konu değil," diye belirttim dikkatini çekerek. "Silah karşısında bir adım gerilemedin, Felix."

"Silah elindeyken herkes güçlüdür," diye tıslayarak sözlerimi savurdu. "Önemli olan nedir, biliyor musun?" Sormamı beklemeden cevapladı. "Sana doğrultulmuş bir silahın karşısında dik durmaktır."

Dik durmak için silah tutanın bir mertliği hatta akıl sağlığının yerinde olması da gerekirdi. Orlando tehlikeli bir adamdı ve yanında silah taşıyordu. Belki çok kişiye çekip sıkmamıştı ama bu yapmayacağı anlamına gelmiyordu.

Her şey anlıktı. Bir saniye sonra aklına gelmeyen başına gelirdi.

Ona ters bir bakış attım. Sözlerini desteklemediğimi bu sayede anladı.

"Teksas ve İrlanda. Nasıl oldu? Ava hayatınıza nasıl girdi?"

Sohbetimiz çok sıradan bir şeymiş gibi davranıyordu.

Çayını yudumladıktan sonra tadından zevk almış gibi derin bir mırıltı yükseldi. Mırıltısına ve dudaklarına odaklanmaktan söylediği şeyleri neredeyse kaçıracaktım.

"Fortinler, İrlanda'da özel bir hastanenin sahibi. Hastane, eroin işi için bir paravan. Sağlıkta iyi hizmet gösterisi yaparak evsizleri, madde bağımlısı ünlüleri, politikacıları ve zengin cemiyeti ağlarına düşürerek onlar üzerinden para ve güç kazanıyorlar. Dünyada bir asırdır süren sistem gibi." Sistemin ne olduğunu sormama gerek yoktu. "Kaynağı bilime dayandırılmış bir hastalıkla veya belirtilerle manipüle et. Kandır ve kazan. Ağa düşürmek için insan beyniyle oynamak bu kadar kolay. Onlar da bu sistemin bir kölesi. Güç ve para için yapamayacakları şey yok. İrlanda yasalarına rağmen her şeyi korkusuzca yapabiliyorlar. Tutuklanmaları yakındır."

Merak ettiğim, bu kadar kirli işlerde ün yapmış adamların neden hâlâ tutuklanmadığıydı.

"Hükümet neden göz yumuyor?"

"Sistemleri çok iyi. Eroin lobisine bir kere bulaşan artık köledir. Onlar da bu köleler sayesinde, buna hukukçular ve politikacılar da dahil çok kolay bir şekilde sıyırıyorlar." İnsan hayatını pazarlayarak güç sahibi oluyorlardı. "Tanrı, para kazanmak için insanları ölümüne cezalandıran Fortin ailesini, onlara Ava gibi bir kadın vererek cezalandırdı. Tanrı'nın adaletine tam da bu zamanlarda daha çok inanıyorum."

Ben de cehennemin tam da bu insanlar için var olmasına seviniyordum. Kim ne için ve nasıl orada bulunacak, bilmiyordum ama bu inanç, kötü insanlar için kalbimin rahatlamasını ve Allah'ın adaletine güvenerek arkama yaslanmamı sağlıyordu.

Sadece babamın yandığı düşüncesine bir türlü katlanamıyordum. Oysa onun da yanması gerekiyordu.

"Ava'nın oyunu..." dedim kırıcı düşüncelerimi bölerek. "Hepiniz buna alışkın gibiydiniz. Öyle mi?"

Felix yakalanmış bir çocuk gibi güldü.

"O aslında hiçbir şeydi. Ava sana silah çekildiği için gerçekten üzgündü. Ağabeylerini babasına kolay kolay şikâyet etmez çünkü bunun yaptırımları çok ağır olur."

"Ne gibi?"

"Fortin erkeklerinin hak ettiği gibi. Ava'nın ve senin bir kadın olarak buna maruz kalmanızın ne denli iğrenç bir şey olduğunu anlamaları gibi."

Herman Fortin'in bir gazap tanrısı olduğunu falan mı söyleyeme çalışıyordu? Her halükârda onun vârisleriydi ve pis işlerinde ortaklardı. Ne ceza verirse versin başka hayatları sömürmenin yerini dolduramazdı.

"Peki, bu oyun işe yarıyor mu?"

"Her defasında," dedi gülerek. "Bil bakalım, bunu aklına kim soktu?"

Düşünmeden, "Levi," diye cevap verdim.

Beni onaylarken gülüşü gurur doluydu.

"Levi'den bu yüzden nefret ediyorlar. Ava'nın kendi gücünü fark etmesini sağladığı için. Ava istese o beş adam zindanlarda çürüyebilir, Berna. Hem de hiç afları olmadan."

Ava'yı tanıma merakımla tanıma pişmanlığım arasında gidip geliyordum. Benzer hayatlara sahip olduğumuzu düşünsem de hangimizin hayatı daha kötü, karar veremiyordum.

"Peki, neden ağabeylerinden kaçıyor?" diyerek yeni bir soru yönelttim. "Bunu sürekli yapıyormuş gibi konuşuyorsunuz."

Gözlerini devirdi.

"Çünkü sürekli yapıyor. O heriflerin sevgilerini verme şekilleri boktan. Ava kız kardeşim olsaydı benim yanımda her zaman özgür ve güçlü olurdu. Tutsak bir prenses gibi kederli olmazdı."

Ona ablasını sormaya çekindim. Benimle hiç paylaşmamıştı. Eminim yaşasaydı Alvy prensesler gibi yetiştirilir, Logan'ı bilmesem de Felix ve Levi'nin gözbebeği olurdu.

"Ava'yı sevmiyorlar mı?"

"Aslında çok seviyorlar. Sadece yanlış şekilde seviyorlar. Koruma güdüleri bizden farklı. Bir gorilin eline koparılmış bir papatya versen nasıl ilgileneceğini daha iyi bilir. Herman Fortin'e ve eşine rağmen oğulları öyle değil."

"Ava ikisi için çok mu değerli?"

"Dünyadaki her şeyden ve herkesten. Yine de Ava dışında hepsinden tiksiniyorum."

En merak ettiğim konuya dalmaya hazırdım.

"Levi ve Ava? İkisi nasıl oldu?"

Kahvaltısına devam etmeden önce bana manidar bir bakış attı. Yeşil gözleri sürekli tabağımda ve dudaklarımda gezinip duruyordu. Yediğimden emin olmak için yaptığını biliyordum.

"Hastanenin yardım gecesinde," dedi. Gözleri o anıya dalmış olmalı ki kaşlarını yıkarak yüzümün bir noktasına odaklandı. "Levi bir arkadaşım partiye bıraktığı sırada Ava partiden kaçıyor. Yakalanmamak için önüne çıkan ilk arabaya atlıyor ve onu bir yere bırakmasını istiyor."

Tanışmalarının böyle olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. Ava bir arabaya atlayıp hayatını değiştiren bir adamla tanışıyor ve kader onları buraya, bana kadar getiriyordu. Süreçlerinin nasıl ve ne şekilde ilerlediğini aşırı merak ediyordum.

İkisinin hikâyesini dinlemek hoşuma gitmişti. Heyecanıma yenik düşerek içini biraz eşeledim.

"Ava, Levi'yi tanıyor muydu?"

"Yani isim ve tip olarak tanıyordu ama tanıdığı için arabasına binmedi. O an karşısına çıkan kişi Levi'ydi." Ağzını peçeteye sildikten sonra devam etti. "Annesi o partide canını sıkınca Ava partiden kaçıyor. Arkadaşı da kızı tanıdığını söyleyip bırakmasını istiyor."

"Büyük ihtimalle o gece yakınlaşıyorlar."

Felix onaylarcasına başını salladı.

"İlişkilerini bir süre öğrenmedik. Levi gizledi çünkü Fortin ailesinin kızı olduğunu beraber olduktan sonra öğrendi. Dünyanın en pis ailesi olduğunu bildiği için cesaret edemedi."

Kahvaltı yapmayı neredeyse unutmuştum. Felix'in anlattığı her detaya hâkim olmak istediğimden bir detayı atlayacağım diye korkuyordum. Ondan dinlediklerim, bir kitapçıda gezerken raftan rasgele aldığım ve içini karıştırdığım çerezlik bir aşk kitabına benziyordu.

İsmi ve kapağıyla bana Levi ve Ava'nın hikâyesini gülümseterek okutan, unutulmaz bir yaz mevsimi kitabı gibi...

Felix yemediğim için kızmadan önce tereyağlı çörekten bir ısırık aldım.

"Harold imparatorluğuna leke sürecek bir üne sahiplerse Levi onunla beraber olmayı nasıl göze aldı?"

Bana huzursuz bir bakış attı. "Levi'nin heyecan arayışı korkutucudur. Benle Logan'ın aksine yasaklardan ve tehlikeden zevk alır." Cümleyi yarıladığında huzursuzluğu dinmişti. "Ava güzel bir kadın, bu fırsatı kaçırmadı."

Cevabını bildiğim halde, "Peki, Fortin ailesiyle ilişkiniz olur mu?" diye bir soru yönelttim.

Bu sefer kafasını iki yana salladı.

"Net bir şekilde *hayır*, diyebilirim. Onlar dünyanın en kirli işini yapıyor, Berna. Biz elimizden geldiğince insanların hayatına dokunmak istiyoruz. Adlarımızın beraber bulunduğu bir listede bile bulunmaktan kaçınırız. İtibarımızın zedelenmesini başka türlü engelleyemeyiz."

"Eroin ticaretiyle ilişkiniz olduğunu düşünmelerini istemiyorsunuz."

"Evet, öyle."

"Böyle bir yanlış anlaşılma durumunda nasıl bir yol izlersiniz?"

Olmasından korkmuş gibi seğiren çenesini yumuşatmaya çalışarak bana kuru bir tebessüm etti. "Tanrı bilir." Bıçağıyla kahvaltımı işaret etti. "Kahvaltını yap, *Micetta*. Sorularını sonra sorarsın."

Direktifine sessizce boyun eğdim. Daha zamanımız vardı. Ona sorulacak dünya kadar sorum, hakkında bir şeyler öğreneceğim çok günler ve geceler vardı. Her şeyi bir kahvaltı masasında konuşamazdık.

Terasta geçirdiğimiz kahvaltı zamanını bir saate yaymıştık. Hem ruhumu hem midemi doyuran adama kimseler görmeden kaçamak bir öpücük bırakmış, tekrar istemesine rağmen sızısı kalsın diye reddetmiştim.

O sızı beni unutturmayacaktı.

Teşekkür ederek masamdaki yerimi almıştım. Kerem, Fahrettin Bey'in şirketine geçmiş, iş ortaklığımızı bugünlük Arzu devralmıştı. Yarın gideceğimiz için elimden geldiğince işimi hafifletmeye çalışıyordum - o kadar sıkı bir program vardı ki neye yetişeceğimi şaşırıyordu

Kahve molası veremediğim sırada, Bay Felix bütün çalışma arkadaşlarına tatlı ve kahve göndermişti. Yoğunluğumuz arasında kahveyi soğutmuş, hiçbirimiz doğru düzgün içememiştik.

Senin için, diye attığı mesajı ise telefonumda ancak yakalamıştım.

Bu jesti benim için yapmıştı. Keşke bu jesti işimizi bu kadar yoğun bir programa almayarak yapsaydı. HRL FAM GROUP öğle arasına bile çıkamadığımız sıkı ve bunaltıcı bir gün yaşatmıştı.

Felix Harold'ın bu süre zarfında üç ayrı mekânda yapılan üç ayrı toplantıya, aralarında neredeyse yirmi dakikalık bir molayla girdiğini öğrenmiştim. Molalarını ise yolda geçirmişti. Bir toplantıdan çıkıp diğerine gitmiş, bu süreye Rayne'yle buluşmayı da eklemişti.

Beni o kadınla hiç tanıştırmamıştı. Varlığımdan haberdar mı diye merak ediyordum. Bizi neden tanıştırmadığını anlayamasam da dar bir kalıba sığdırarak önyargıyla yaklaşan, özgüvensiz bir kadın olmaya niyetli değildim.

Raporların, son dakika imzalanması gereken satış belgelerinin ve benden beklenen çevirilerin arasında kafayı sıyırma eşiğine geldiğim korkunç anı, bakmaya pek de gönüllü olmadığım bir telefon sesi zır zır öterek böldü. Yine hangi departmandan, hangi yetkili ne isteyecekti benden?

Doktor Octopus muydum ben? Sekiz kollu değildim ya!

Telefon zihnimdeki kalabalık ve karmaşık ağları elektrik verilmiş kırmaç gibi hareketlendirince, dosyaları bir hışımla fırlatıp telefona baktım.

Felix Harold arıyordu.

Bütün hışmım, ağlamaklı inlememle sönerek yerini kedi miyavlamasına bıraktı. Kulaklığı takmadan aramayı yanıtladım. Bir mucize için aramış olmasını diliyordum.

"Efendim."

"Kahve molası."

Dönmüş müydü? Üzülerek kahve molasını reddetmek zorundaydım. Tüm bu işlerin arasında çıldırmadan önce en azından bir kısmını halletmem gerekiyordu. Eve geçip, hazırlamam gereken bir bavul olduğunu düşünerek, çığlık atmadan hemen önce onu reddettim.

"Felix, çalışıyorum."

"Bayan Önder, odama kahve getirin!"

Burnumdan soludum.

"Mina'dan kahve isteyebilirsin. Ben senin hususi baristan mıyım?"

Uzaktan bir kahkaha sesi duydum. Telefonu uzaklaştırmış mıydı? Yanında birinin olduğuna ihtimal vermiyordum doğrusu. Hoş, Frank'ı oyununa ortak ettiğine göre o bir şeyler biliyor olmalıydı.

Bana başkaldırdı.

"Stajyerimsin."

"Peki, bir düzine rapor, satış evrakları ve çeviriler yetişmezse umurumda olmaz, Felix. Yarın gideceğimizi söylüyorsun."

"Bir kahve, Berna," diye tekrarladı. Kapamadan önce bana otoriter bir sesle tekrar emir verdi. "Odama çeyrek stajyer. Hemen!"

Telefonu kapadıktan sonra CEO Harold'ı küfür yağmuruna tutarak kattaki küçük kahve bölümünde iki kahve hazırlamış, yönetici katma çıkmıştım. Ben ona zamanımın olmadığını söylüyordum ama o keyfine göre kahve içiyordu.

İçmesine karşı değildim tabii ama işlerimi aksatmama neden olmamalıydı.

Elimde iki kahveyle geldiğim katta beni Mina ve şaşkın bakışları karşıladı. Kahve getirmemi beklemeyen kadına mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Bay Felix istedi."

Bir şey söyleyecek olsa bile ona bakmadığım için görememiştim.

Devasa kapıya geldiğimde öfkem bedenimi hızla terk etti. Heyecanın bu öfkeyi kovduğunu ve yerine çocuksu bir neşeyle içime yerleştiğini hissettim. Midem sevinçten takla bile atıyor olabilirdi.

Kapıyı, nefesimi son bir kez üfleyerek açtım. Beni soylu cazibesiyle nefes kesen Felix Harold'ın keskin kokusu karşıladı. Evimin üst katındaki kapısını kilitlediğim odaya da bu koku sinmişti.

Üçlü koltuğun kolçağına kalçalarını yaslamış, kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuş halde beni izleyen büyülü yeşil gözlerin deryasına kapıldım. Bir akıntıya sürüklenmiş olmalıydım.

Bu akıntı sert, bu akıntı tehlikeli, bu akıntı ölümcüldü.

Bu adam ne kadar seksi durduğundan habersizdi. *Forbes*'a* kapak olacak bir fotoğraf karesinden çıkmaydı. Ağzımın suları akmadan önce onun bilerek böyle durduğuna, canıma okumak için bunu yaptığına kendimi inandırdım. Aksi halde akıl sağlığım için endişelenmem gerekecekti.

"Felix?"

Kapıyı kapatınca bize sağlanan mahremiyetin bir kez daha farkına vardım. Sanırım beni geren Mina'nın bakışlarıydı.

Bana eliyle yanına yaklaşmamı işaret ettiğinde sendelediğim için kahveleri bir tık döktüm. Bakışlarında daha önce görmediğim bir şey vardı. Neden böyleydi? Neden içimdeki kelebeklere ulaşıyormuş gibi hissediyordum?

* Amerikan iş dünyası dergisi.

Yanına yaklaşınca, "Bir şey mi oldu?" diye sordum. Elimdeki tepsiyi sağlam eliyle kapıp kolçağına yaslandığı koltuğa aceleyle bıraktı.

Gözlerim koltuğa fırlatılmış tepsi ve Felix Harold arasında gidip geldi. Ne yaptığını dudaklarıma vahşi bir açlıkla yapıştığında anlamıştım.

Kahveler...

Koltuğa...

Öylece...

Döküldü...

Vahşi öpücük sert başlamış, inlememi yutan bir açlıkla beni tüketmişti.

"Seni o kadar çok özlüyorum ki..." diyerek dudağımı talepkâr bir hırsla esir aldı. "Şu siktiğim aklımı sürekli kurcalıyorsun."

Dudağına bulaşan ruju silerken gülümsüyordum. Sabahki kaçamak öpücük işe yaramıştı. Ancak onu delirttiği kadar beni de tüketmişti. Hem de defalarca.

"Bu gidişle borsanın içine edeceğim, Berna."

"Geleceğim için endişelenmeli miyim? Bir borsa kralından yatırım tavsiyesi almak isterim. Paramı altına mı, kriptoya mı yoksa dolara mı yatırmalıyım? "

Dalgasına söylediğim şeyi fırtına gibi ansızın kopan kahkahasıyla estirdi. Öyle ki kafası geriye düşecek kadar kendinden geçmiş, beni de göğsüne hapsetmişti.

Felix Harold'ı bizzat yatırım tavsiyesi olarak alabilirdim.

Bana dünyanın en leziz yemeği gibi sunulan boynuna doğru uzanıp küçük bir öpücük kondurduğumda, kahkahası küçük bir inlemeyle kesilmiş, belimi sıkan ellerinin desteğiyle beni kendine sertçe bastırmıştı.

"Siktir!" diyerek sert bir küfür daha savurdu. "Bunu yapma bir daha."

"Emriniz olur, Bay Harold."

Sargılı elini yüzüme doğru yanaştırdı. Saçımı sırtıma doğru bırakarak boynumu açığa çıkardı. Öpeceğini sandım ama sağ elini boynuma götürerek okşamaktan öteye gitmedi.

Sanırım hassasiyetimle oynamayı seçiyordu.

"Kahveni içtikten sonra seni eve bıraksınlar," dedi. "Hazırlığını yap, bu sabah vizen için gereken tüm bilgileri gönderdim. Frank her şeyi halletti."

Saf şehvet gözlerinden içime aktı. Kendini dizginlediğini görebiliyordum. Ya benim içindi ya da büyük bir adım atmaktan korkuyordu.

"Kahve içmedim zaten, sadece öptün."

Kahvemi döktün.

"Tadımı kahve olarak düşünebilirsin."

Bütün kadınlığımı alarma geçirerek susuzlukla sınayan bir lütuf saydığım öpücük mü? Hayır, imkânı yoktu. Eşi benzeri olmayan bu adamın ve şehvetli öpücüğünün müptelası olmuştum.

Gözlerimi dudaklarından güçlükle ayırarak, "Kaç gün kalacağız?" diye sordum.

"Şimdilik üç gün gibi görünüyor. Uzayabilir, sen ona göre kendini hazırla."

Kabul ederek kollarının arasından çıktım. Büyülü an koltuğu görene kadar sürmüştü. İki fincan tamamen devrilmiş, sıcağıyla koltuğa işkence çektiren kahve kokusu odaya yayılmıştı.

Eğilip, kahve fincanlarını tepsiye yerleştirirken, "Mahvettin, her yeri mahvettin!" diye söylendim. Dilim sinirden Türkçeye dönmüştü. "Sakince koysaydın ölür müydün?"

"Kaç giyiyorsun bu arada?"

Arkamdan gelen derin sesle ürperdim.

"Neyi?"

"Sutyen ölçün?"

Usul usul ona doğru döndüm. Elleri cebindeydi. Zevkli gülüşü dudağının kıyılarına konmuşu ve parıldayan yemyeşil gözleriyle kalçamı izliyordu. Gözleri ben dönünce haz dolu bir merakla kalçamdan göğüslerime doğru uzandı.

Eğilerek kendimi ona sunmuştum.

"Defol, Harold!"

Tepsiyi koltuğa fırlattığım gibi eline düşmeden, odasından kaçarcasına çıktım. Kahkahasını kapıyı kapadığımda bile duymuş, Mina'nın kaçamak bakışlarını görmezlikten gelerek yönetici katını acele adımlarla terk etmiştim.

HRL FAM GROUP'da mesai sonuna gelmiştim.

Arzu'ya hazırlanmak için gitmem gerektiğini söylediğimde haberi olduğunu, kalan işleri halledeceğini söylemiş, içimi bir nebze rahatlatmıştı. Çantamı ve laptopumu alarak aşağıya inmiş, Felix'in hazırlattığı arabaya binerek on dakika içinde evime varmıştım.

Halamın nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum. Seyahatime karışmaya, laf etmeye hakkı zaten yoktu. Fakat onun içerleneceği konu, burada beni görmekten çok yokluğumu görmeleri üzerine olacaktı. Onlarla hiç vakit geçirememiş, kötü hallerim dışında da pek bir şey görememişlerdi.

Beni çok sert bir fırça bekliyordu.

Teras katına çıkan asansörden inerken kendimi yüzleşmeye hazır

yordum. Doğrusu bu yüzleşmeye ölene kadar hazır değildim. Ön verandayı aştığımda kapının önündeki terlikleri gördüm, rahatlayarak nefesimi bıraktım.

Misafirlerimiz vardı. Halamı oyalayanların akşama kadar kalmasını diledim. Rahatlamanın etkisiyle yüz kaslarım gevşemiş, gülümseyerek şifreyi girmiştim. Komşuların sesi kapıyı ittiğim an üzerime hücum etmişti.

Zeyd Aslan adımı bir çığlıkla koparıp, koşarak bana doğru geldi. Kucağıma atlaması için eğildim. Beni sıkıca tuttuğu an doğruldum ve beni sevgisiyle şımartan küçük oğlanı öpücüklere boğdum.

"Ee, dondurmaları bitirmişsin."

Dondurma arkadaşım, sitem etmeye halamdan önce başlamıştı.

"Öyle mi yapmışım?" diye sordum utanarak.

Felix amcan sağ olsun.

Dudağını büzerek, "Evet," dedi. Saçları kafasını salladıkça salınıyor, kalbimi tatlı işkencelere maruz bırakıyordu.

"Dün akşam biraz stresli geçti. O stresle hepsini yemişim. Ama ben bavulumu hazırlarken marketten isteyebiliriz."

Anlaşmayı sunduktan sonra onu kucağımdan indirmeden salondaki misafirlere *hoş geldiniz*, dedim ve halamı yanıma alarak odama geçtim.

"Hayırdır, bugün erken geldin?"

Zeyd'i yatağıma bırakıp dolabımın önüne geçtim. Gözlerine bakmak istemediğim için kıyafederimle meşgul oldum.

Gözlerine baktığı an gizlediğin her şeyi çözen bir yeteneğe sahipti Hatice Pektaş. İnsan sarrafı olmayı fena halde abartmış, bunu da üzerimde epey kullanarak yeteneğini bir bıçak gibi bilemiş, beni de bileyerek tüm bunlara hazırlamıştı.

Beni kandırma, derdi.

Beni sakın kandırma.

Bana duyduğu sevgiden zerre şüphem yoktu. Öyle ki çocukları zaman zaman bu sevgiyi sorgular, bana şaka yollu sataşarak, annelerini bile isteye sinirlendirirlerdi. O zaman da halam yanımda dururdu.

Fakat iş istemediği konulara geldiğinde çocuklarının bile ürkerek kaçtığı birine dönüşürdü. Onun tersiyle savaşacak kadar güçlü değildim.

"Acil durum. Şirket İrlanda'ya iş gezisi düzenledi ve ben son dakika dahil edildim. Hintlilerle yaptıkları anlaşma sebebiyle beni projeye eklediler. Sürece başından beri hâkim olduğum için görüşmeler ve olası sıkıntılar için orada bulunmam gerek."

"Ciddi misin?" dediğinde yatağıma geçip oturdu. "Çok ani olmadı mı?"

Sesindeki heyecanı ve şaşkınlığı çok net aldım. Rahatsız olmamıştı. Gülümseyerek, dönüp ona baktım. Zeyd onun aksine üzgün görünüyordu.

"Bana da sürpriz oldu," dedim gözümü küçük meleğimden güçlükle ayırarak. "Normalde müdürüm Kerem Bey giderdi ama burada kalıp yöneticimize yardımcı olması gerek. İşimde hızlı olduğum için beni kaçırmak istemediler. Öyle ki vizemi bile gün içinde halledecekler."

"Seni böyle görmek o kadar hoşuma gidiyor ki... Tam bir iş kadını gibisin. Güçlü, kendi ayaklarının üzerinden duran..." Göğsünü gere gere, bir anne gibi gurur duyarak konuştu. "Bana eski halimi hatırlatıyorsun."

Görüşüm bulanıklaşınca, sendeleyerek ona doğru yürüdüm.

"Benimle gurur duyuyorsan ve yaptığım işi övüyorsan demek ki gerçekten başarmışım, hala."

"Başarmışsın," dedi. "Eniştenin söylediğine göre çok önemli bir şirkette stajyer olarak çalışıyorsun. Stajyerliğinde bile bu kadar başarılı olman beni yine gururlandırıyor. Ama biz buradayız, seni hiç görmedik. Son günlerdeki tavırların da hoşuma gitmiyor."

Korktuğum şey geliyordu.

"Biliyorum."

"Biliyorsun zaten," dedi açıkça. İmada bulunmuyor, benimle açıkça yüzleşiyordu. "Birkaç gündür toparlanmanı bekliyordum."

"Geldiğimde konuşuruz," dedim zorunlulukla. "Eğer uzatabilirsen bir hafta daha kalmanızı istiyorum. Geldiğimde şirketten iki günlüğüne izin alırım. O zaman bol bol vakit geçiririz. Sen de sormak istediğin her şeyi sorarsın."

Umarım soracak kadar kalmazsın.

Gözlerimin içine baktı. Görmekten korktuğum o bakışlarla, içimi okuyan o felaket kadın moduyla beni süzdükçe süzdü.

"Umarım sorularımın cevabını net bir şekilde alırım."

Solduğunu hissettiğim yüzümde sahici bir gülümseme takındım.

"Ben Zeyd'le bavulumu hazırlarken sen bize limonlu dondurma sipariş edebilir misin halacığım?"

"Yaşasın, limonlu dondurma!"

Sevinçli nidasıyla yüzleşmemizi tamamen bitiren Zeyd Aslan ayaklanıp, yatağımın üzerinde zıplayınca, halama çaktırmadan rahat bir nefes verdim. Ancak halam odadan sessizce çıkarken arkasından bakmayacak kadar telaş sarmıştı her yanımı.

Ne soracağını biliyordum.

Bilmek beni öldürüyordu.

Küçük kurtarıcıma usulca döndüm. "Sana oradan ne getirmemi istersin?" diye sordum.

"Hmm..." derken epey düşündü. O düşünürken bavulumu hazırlamaya koyuldum. Götüreceğim parçaları özenle seçtim. Dolabımdaki bütün zengin parçalar halamın hediyesiydi. Beğendiğim ve istediğim her şey bir şekilde dolabımda yer almıştı.

Ne seçersem kaliteli olacak ne seçersem beni taşıyacaktı.

Felix'in yanında duracaktım. Asıl çevresiyle ve gerçek kimliğiyle tam anlamıyla tanışacağım için asla onların altında kalmak istemiyordum.

Ayırdığım her kıyafeti Zeyd yavaş ve düzensiz bir şekilde katlamaya çalışıyordu. Onun küçük ellerini alıp arada ısırıyor, hediyem için ipucu vermesini söylüyordum. Bana yardımcı olmuyor, afacanlığıyla bana sataşıyordu.

Halam yaklaşık yarım saat sonra odama elinde iki paket dondurma ve bir kutuyla geri döndü. Dondurmalarımızı elimize verirken kutuyu bana uzattı.

"Bu senin. Canın sıkkınken moralini yerine getireceğini düşündüm."

Bana uzattığı kutuyu görünce gözlerim kocaman açıldı. Dondurmamı tekrar eline bırakıp hemen kutuyu açtım. Gördüğüm topuklu ayakkabıyla gülmeye başladım.

Miu Miu markasının rugan, tokalı, arkadan bantlı topuklusuydu.

"Sen ciddi olamazsın."

"Sana çok yakışacağını düşündüm. Özellikle şirketinde giyerken."

Ona sıkıca sarılıp teşekkür ettim. Onun hakkını asla ödeyemezdim. Beni düşündüğü her an için minnettardım. Bu minneti maddi anlamda ödeyemesem de manevi anlamda ödeyecektim.

Onun gibi her an için.

Ayakkabıyı incelerken nerede giyeceğime çoktan karar vermiştim. Bunu Felix'le İrlanda'da çıkacağımız akşam yemeğinde giyecektim.

Tabii sevgili prensim beni orada gizli tutmaz ve biz yemeğe çıkabilirsek...

Halam misafirlerin yanına gitmek zorunda kaldığını, bir şeye ihtiyacım olması durumunda çağırmasının yeterli olduğunu söyleyerek odamdan ayrıldı. Çıkışıyla duygusal bir boşluğa girdiğimi itiraf etmeliydim.

Beni yine çok mutlu etmişti.

Telefonum titreyince, Felix'ten mesaj aldığımı sanarak telefona koştum. Banka hesabımın uygulamasından bir bildirim gelmişti. Telefon yüzümü taradığı an gizli bildirim okunur hale geldi.

Hesabınıza para yatırıldı.

Kim bana para atmış olabilirdi ki? Kilidi açıp şifreyi girdim, çatık kaşlarım paranın halamın hesabından geldiğini görene kadar düzelmedi.

Hesabıma beş bin dolar aktarmıştı. Açıklama kısmına *keyifle harca,* diye yazmıştı. Beni sorgulasa da hem hediyeyle şımartıyor hem de harçlığımı veriyordu. Ürkütse de mutlu etmenin yollarını arıyordu.

Ensemde tepinip duran panik, nihayet yakamdan düşmüştü.

Hayat güzeldi.

Finansal anlamda güçlü bir halanızın olması kadar güzeldi hem de.

İrlanda / Dublin Havalimanı

Bir rüzgâr eser, saçlar savrulur, bir adam heybetiyle sisli geceden çıkagelir.

Ben o adamın gelişine şahit olmuştum.

Öhöm!

Tamam, yarı çıplaktı ve evim kesinlikle sisli bir geceyi andırmıyordu ama heybetini de tüm gerçekliğiyle göstermişti. Bir havlunun belden sarılı oluşunun ne kadar etkileyici olduğunu bilecek kadar hem de.

Bayılmadan önce görmüştüm tabii. O muhteşem vücudu görmemek için kör olmam lazımdı.

Bana hayatımın en hızlı yazını yaşatan bir adam çıkagelmişti. O zamanlar bir borsa kralı olduğundan, Forbes'in ilk elli listesinde üst sıralarda yer aldığından, aile geçmişiyle bir imparatorlukta doğduğundan habersizdim.

Felix Harold gizli gerçekleriyle hayatıma izinsiz giriş bileti almış, yıkılmanın eşiğinden dönen Berna'yı rüya gibi bir aşkla tanıştırmıştı.

Bu bilet hiç kesilmesin istiyordum. O evin kartı hep onda ve bende kalsın istiyordum. O zamanlar kıymetini bilmediğim ve aslında bir fırsat olduğundan habersiz olduğum akşam yemeklerimizi beraber hazırlamak istiyordum.

Bizi bir bütün haline getirecekken korkularım ve sınırlarım sayesinde tüketmişti.

Toparlanmayı başarmış, yeniden bir adım atmıştık. Bu sefer daha dikkatli ve özenli davranmayı seçiyorduk. Fakat zaman ve çevre bu fırsatı bize verecek miydi emin değildim.

Sürekli çabalayarak yorulmamıza da gönlüm razı gelmiyordu.

İrlanda gezisi bunu tecrübe edeceğim fırsat olacaktı. İşin tamamen bahane olduğunu, Hindistan projesini buradakilerin bizden çok daha iyi ve verimli bir süreçle ilerleteceklerini uçağa bindiğim an fark etmiştim.

Felix beni yanında istediği için gelmiştim.

First class'ta gerçekleşen uçuşumuzda yan yana gelememenin kederini sessizce çekmiştim. Öyle bir keder ki ilk defa uçtuğum bu ayrıcalıklı sınıfın tadını bile çıkaramamıştım.

Çeyrek stajyer olarak sessizce özel kabinimde oturmuştum.

Zira nerden geldiğini bilmediğim başkan vekili, finans direktörü ve genel danışmanıyla uçuş boyunca çalışmış, koltukta şifreli konuşmalarla işlerini halletmek için uğraşmıştı.

O, nefes almayı bile unuttuğu işlerinin başında ter dökerken ben de yarım kalan işlerimi halletmiştim.

Yeşil gözlerin yoğunluğunu üzerimde hissettiğimde dönüp ona bakıyor, varlığımın tadını böyle gizli saklı çıkaran sevgilimin tadını çıkarıyordum. Ama bazı anlar zordu. Bazı anlarda ihtirası hepimizi ateşe verecek bir hiddetle yükseliyor, beni serbest uçuşa geçiriyordu.

Kadınlığım onun ateşiyle yanıyordu.

Dublin Havalimanı'na indiğimizde bizi bir ordu dolusu adam bekliyordu. Felix Harold'ın dönüşü gizli değildi. Üst düzey korunan Merkez Bankası'nın başkanı güvenlik ekibiyle de özel olarak korunuyordu.

Kendimi bir anda takım elbiseli, bir doksanlık heriflerin içinde bulunca afallamıştım. Her ne kadar Felix'in korunmasına şahit olsam da burası biraz ağır gelmişti. Birbirinden habersiz bir adım bile atmayan erkek ordusu, komutanları Felix Harold'ın direktifleriyle nefes alıyor gibiydi.

Sıraya dizilmiş yaklaşık altı araba görsem de etrafımdan çok Felix'i izliyordum. Aramızda gözle görülür bir mesafe vardı. Bunu korumamı özellikle istemiş, ikimiz için de önemli olduğunu belirtmişti.

Teminatı kabul etmiş, her harekete sessizce uyum sağlamıştım. Fakat bu, merakıma yenik düşmemi engelleyememişti.

Felix Harold'ın gerçekte kim olduğunu burada öğrenecektim.

Belki de o bana bunu göstermek istemişti.

Uçaktan indiğimizden beri direktifleri bitmek bilmeyen Felix Harold, İrlandaca konuştuğu için anlayamadığımdan bir arabanın ve korumanın eşliğinde beklemeye alınmıştım. Korumaya verdiği küçük bir hareket, sonunda kaskatı kesilmiş vücudumu hareket ettirmemi sağlamıştı.

Önünde beklediğim arabaya bindirildim. Kapı, koruma tarafından kapatıldı. Şoförlüğümü onun yapacağını henüz yeni fark etmiştim. Sanırım *jet-lag** olmayı kelimenin tam anlamıyla yaşıyordum.

* Farklı zaman dilimlerindeki iki yer arasında seyahat etmenin sonucunda ortaya çıkan geçici bir uyku sorunudur.

İrlanda, Türkiye'den üç saat gerideydi. Saatimi kontrol ettiğimde sekizi on geçtiğini gördüm. Bütün düzenimi altüst eden saat farkına adapte olmakta epey zorlanacaktım.

Yorgunlukla beraber burada olanlar... O kadar kalabalık ve karışıktı ki etrafımda dönen hiçbir şeye hâkimiyet kuramıyordum.

Senem bu anlattıklarımdan sonra çıldıracaktı.

Sağ arka koltuğun camı indirildiğinde bakışlarım hemen diğer tarafında beliren Felix'e sabitlendi. Emir eri gibi bir direktif mi alacaktım yoksa ayrı arabalarda eve geçeceğimizi mi söyleyecekti?

"Gelmiyor musun?"

Yeşil gözleri huzursuzdu. "Acil durum," dedi keyifsizce. "Halletmem gereken birtakım işler var. Seni evime bırakacaklar. Yemeğini ye, duşunu al ve yatağımızda beni bekle."

Yatağımızda bekle, derken?

Alevler içinde kalmışım gibi yandıkça yandım. Her şeyi huzursuzca dile getiren bu adamın bunları söylerken ki kısık, derin sesinin etkisinden de olabilirdi ama beni feci şekilde tahrik etmişti.

Onunla uyumaya hazır olup olmadığımı bilmiyordum.

"Gecikirsem uyu, yarın sabah yanında olurum."

Başka bir şey demeden yanımdan ayrıldı. Huzursuz atmosferinin bir kısmını bende bırakmış, bir kısmını yanında götürmüştü. Araba, korumanın binmesiyle çalıştı.

Ağır ağır hareket ederken camdan Felix'i kontrol ettim. Siyah renkli Rolls Royce Boat Tail arabasının önünde dikiliyordu. Elleri belinde, bakışları doğrudan karşısındaki adama sabitti. Her ne anlatıyorsa dikkatle dinliyordu.

Adam ne anlatıyorsa beden dili değişen Felix Harold'ın çehresine kasvet düşüyordu. Keskin yüz hatları unutamayacağım bir görüntü bırakmıştı.

Buradaki durumlar hayal ettiğimin aksine geçecek gibi görünüyordu.

Büyük Britanya'ya ayak basmıştım. Dublin topraklarını son model, lüks bir araçla gezerek sevgilimin evine götürülüyordum.

Bir kadının kalbi darda olunca gözü hep yolda kalırmış.

Kalbimin darda olduğunu kabullenmek, bana pahalıya patlamışn. Her şeyimi Felix'e verdiğimi anlamış oluyordum. Sanki onsuz nefes alamazmışım gibi. Düşünmekle kabul etmek arasındaki farkı da gözetmiştim.

Söylemler ve eylemler asla aynı olmuyordu.

Aklımı yanında götüren Felix yüzünden nereye baktığımı bilmiyo

dum. İlk defa ayak bastığım bir ülkede, bir koruma eşliğinde iki aylık tanıdığım ve artık sevgilim olan adamın evine götürülüyordum.

Kafayı sıyırmış olmalıydım.

Felix Harold'ın evi tahmin ettiğim gibi metropolden uzakta, yemyeşil bir arazide, üç beş lüks villanın arasındaydı. Kaç dönümlük bir araziydi, bilmiyorum ama duvarlarının çevresinde uzun bir süre dönmüş, güvenlikle korunan özel girişe yanaşmıştık.

Burası tahminimde yanılmıyorsam bir çiftlikti.

Kafasını işten kaldırmayan Felix Harold'ın çiftlik işlettiğine inanmak epey güçtü.

Özel girişten araba yoluna girdik. Araba hiç sallanmadan, uçarak büyük villanın önüne yanaştı.

Kapım bir erkek tarafından açılınca dikkatlice indim. Beni ellerini önünde birleştirmiş, gülümseyen iki kadın karşıladı.

Solda duran uzun boylu, yumuşak yüz hatlarına ve cam gibi mavi gözlere sahip kadın, "Hoş geldiniz, Bayan Önder," diyerek dikkatimi tamamen gözlerine çekti.

"Teşekkür ederim."

"Bay Felix bizi bilgilendirdi. O gelene kadar sizinle biz ilgileneceğiz."

Gülümsemeleri hiç solmayan iki kadına teşekkür ederek peşlerine düştüm.

Üç katlı villa kırmızı tuğlalarla kaplı, sıcacık bir çiftlik havası veriyordu. Devasa ağaçlarla ve peyzajıyla göz kamaştıran koca bahçe, temiz havasıyla içime dolmuş, içime biraz olsun ferahlık vermişti.

Ahşap kapıyı geçip içeri girdiğimizde beni sade döşenmiş, az eşyalı, bol güneş alan bir hol karşıladı. Evin camları o kadar büyüktü ki neredeyse dış cephedeki tuğlaları sayacaktım.

Evi gezdirmeyi teklif ettiklerinde sessizce kabul ettim. Beni üç katlı villanın üç katında da gezdirmişlerdi. Her katın tarzı birbirinden farklı döşenmişti. İlk kat sade ve ahşaba uygun, ikinci kat daha modern ve gri beyaz ağırlıklı, üçüncü kat ise siyah ve gri ağırlıklı mobilyalarla, duvar giydirmeleriyle ve döşemeleriyle dekore edilmişti.

İkinci katın misafir odasına alındığımda ev gezisi bitmiş, benim de pilim tükenmişti. Bavulumu boşaltmaya başladıklarında beni odadaki banyoya yönlendirmişlerdi.

Sıcak küvete uzanıp vücudumdaki tüm gergin kaslarım gevşeyene kadar kalmıştım. Çıktığımda derim buruşmuş fakat bedenim biraz gevşemişti. Yol yorgunluğunu atmış haldeydim.

Giyindikten sonra beni küçük balkonu olan bir dinlenme odasına götürdüler. Küçük balkonda tek kişilik bir akşam yemeği hazırlanmıştı.

Teşekkür ederek masaya geçtim. Felix, Müslüman olduğum için yemeğimin özellikle helal ürünlerle hazırlanmasını istemiş, bunu da adının Tara olduğunu öğrendiğim mavi gözlü kadından öğrenmiştim.

İnce düşünceli sevgilim...

Hassasiyetime saygı duyan sevgili kriptonitim.

Yemeği yerken hiçbir şey düşünmemeyi seçmiştim ama her yanım Felix diye çığırıyordu. Bir banliyöde, oksijenin bol olduğu ve doğanın sesinin birbirine karıştığı özel bir yerde, özel bir andaydım.

Felix'e kısa bir mesaj çektim. Cevabı beklediğimden çok daha hızlı geldi.

Berna Önder: *Ne zaman geleceksin?*

Felix Harold: *Uyuma, yetişeceğim sana.*

Harika! Onu göremeyeceğim korkusuna kapılmadan güzel haberi almıştım. O gelmeden uyuyamazdım zaten ama belirsiz bir bekleyiştense netliği tercih ederdim.

Yemeğimi bitirdikten sonra Tara'ya teşekkür ederek aşağıya indim. Felix'in geldiği ilk anda aşağıda bulunmak istiyordum.

Ferah salonda tek başıma oturdum. Tara'nın getirdiği kahveyi yudumlamadan önce devasa televizyona ufak bir göz attım. Bu evde en çok dikkatimi çeken çalışma odası olmuştu.

Orası bambaşka bir dünyaydı. Metropolün sesinden ve kalabalığından uzakta rahat çalışmak için bu eve taşınmış olduğunu kızlardan öğrenmiştim. Çalışma odası dört farklı, boyutları birbirinden bağımsız *MacBook*, *iMac* ve duvara sabit devasa bir projeksiyonla doluydu.

Duvara dayanmış kocaman masada tek başına düşünüp bu kadar radyasyona maruz kaldığını bilmek, canımı acıtmıştı.

Her şey işten ve paradan mı ibaretti? Bu adam kafasını bir kereliğine kaldırıp kendine ne yaptığını soruyor muydu?

Kocaman evde tek başına yaşadığını hissediyor muydu?

Bir aile kurma hevesi duyuyor muydu?

Onunla ilgili her şeyi o kadar merak ediyordum ki... Kahvemi yudumlarken sorularıma cevap alacağım bir gün diledim.

Enseme yapışan nemli saçlarımı kurutmaya üşendiğimden arada parmaklarımı geçirip savuruyor, yapışkanlığını en aza indiriyordum. Yine de rahatsız ediciydi.

Felix'in yokluğu yani...

Saçım değil, ben saçımı seviyordum.

Aynı yatakta mı uyuyacaksınız?

Felix sevici iç sesimin sahalara dönüşü beni açıkçası ürküttü. Fark et

mediğim her detayı fark etmemi sağlayan iç sesime ilk tepkimi gözlerimi kocaman açarak verdim. Bu evde kameraların olduğunu ve izlendiğimi unutmamak istesem de çalan çanlar bana unutturmak üzereydi.

Beni yatağında görmek istediğini söyleyen adamın kollarında, en azından biraz daha uygun bir şeyler giyebilirdim. Üzerimdeki saten mini şort ikimize de yardımcı olmayacak hatta bizi kandıracak kadar tahrik ediciydi.

Hemen uzun bir şeyler giymeliydim. Gerekirse Felix'in bir eşofman takımını giymeliydim ama onunla böyle uyumamalıydım.

Kahve kupamı koltuğun kolçağına bir anlık panikle bırakıp ayaklandım. Henüz bir adım atamadan evin kapısı açıldı.

Ve tüm ihtişamıyla Felix Harold içeri girdi.

Siktir! Geç kaldım.

"Tanışıyor muyuz?" derken bana doğru yürüdü. "Genelde evime yabancı kadınları almam." Delici gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. "Ama sen bir istisna olabilirsin, *Micetta*."

Elleri cebinde, güçlü adımlarla bana yaklaşırken dudağının kıyısında tahrik unsuru sayacağım hınzır bir gülümseme vardı. Altına lacivert bir eşofman, üzerine beyaz bir tişört geçirmiş, saçlarını sürekli gördüğüm mükemmeliyetin aksine dağıtmış, boynunda görmek istediğim zinciri de tişörtün üzerine bırakmıştı.

Islandığıma yemin edebilirdim.

Nereye gitmişti ki? Burası asıl evi değil miydi? Bilmediğim başka bir evi daha mı vardı? Bozuntuya vermeden benimle flörtleşen adama ayak uydurdum.

"Kalbini çalmaya gelen biri diyelim."

"Ne utanmaz bir kadın, aklımı çaldığı yetmezmiş gibi."

Spor ayakkabısı çıplak ayaklarıma değmeden durdu. Kokusu ondan önce gelmiş ve daha bana dokunmadan canıma okumuştu. Sağlam eliyle çenemden yakalayıp yüzüme doğru eğildi ve çillerimin üstünü uzun uzun öptü.

Devam edeceğini sandım ama Felix beni kucaklayarak şaşırttı. Düşmemek için bacaklarımı beline dolarken, ağzımdan heyecan dolu bir nefes kaçarak ikimizi de güldürdü.

"Off!" Heyecanla içini çekti. "Seni evimde asla böyle hayal etmemiştim."

Kollarımı boynuna dolayınca yeşil gözleri kararda. Sanırım bu görüntüyü biraz daha görmemin bir tehlikesi olmazdı. Değil mi?

Ensesindeki saçlarıyla oynarken, gözlerinin ağırlaşarak kapanmasını zevkle izledim.

"Ben de evine geleceğimi asla düşünmemiştim. Şu an burada olduğuma inanamıyorum."

Hayal dahi etmediğim bir şeyi yaşarken bulmuştum kendimi. Hatta hayalimin ötesindeydim.

"Ee, beğendin mi?"

Çehresini seyrettikçe beni özleyen bir adam görüyordum. "Hı hı," diye sessiz bir mırıltıyla onayladım. "Senin kokunun olduğu her yer hoşuma gidiyor."

"Sen de benim hoşuma gidiyorsun."

Kıkırtım, sevgilim hareketlendiğinde son buldu. Merdivenlere doğru gittiğimizi fark ediyordum.

Beni tahmin ettiğim yere götürmüyordur, değil mi?

Saf ayağına yatarak, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Numaramı yemediğini ifade eden imalı gözlerle, "Odama," dedi. "Seni uyutacağım. Bebeğimi uyuttuktan sonra ben de uyuyacağım."

Saf oyununu manasızca sürdürdüm.

"Benimle mi uyuyacaksın? Bu çok erken."

Üzerimi hemen değiştirmem gerekiyordu. Felix hayatta rahat durmazdı.

"Söz veriyorum, uslu duracağım."

"Felix Harold, senin sözlerine asla güvenmiyorum."

Merdivenleri inanamadığım bir hızla aşarak beni yatağına kadar taşıdı. Yaralı eliyle, canının yanmasını umursamadan...

Beni yatağa yatırırken, üzerime ağırlığını vermeden, eğilip alnımı öptü. "Bedir'in okuduğu kitap üzerine yemin ederim ki uslu duracağım," dedi.

Dudaklarımdan şaşkın bir homurtu kaçmış, büyük sözün anlamını idrak ettiğimde inleyerek onu sıkıca sarmıştım.

Hiç okumadığı Kuran-ı Kerim üzerine söz vermişti.

Bedir Aslan Akgün, Felix'e ne yapmıştı, bilmiyordum ama bu gece uslu duracağını biliyordum.

Beni incitmeyeceğini de biliyordum.

Ya da ben öyle sanmıştım.

15
Kirli Sınırlar

Isırık... Ürperti... Tatlı acı...

Uykuda bundan daha fazlasını hissedemeyeceğimi sanırken bir eylem binlerce his getirdi.

Yanağım dişleniyordu. Rüyamda bir kedi ve köpek tarafından sevildiğimi görmediğime göre bu dişlerin sahibi benim erkeğimdi. Benim vahşi, talepkâr erkeğim...

Yüzümün her noktası küçük öpücüklerle ödüllendirilmiş, yokluğunun sızısı henüz bitmeden tenimin başka yerlerinde tatlı izler bırakmıştı. Bu tuhaf döngü, bana rüyadaymışım gibi bir his verse de her şeyiyle gerçekti.

"Felix..." Küçük bir yutkunmadan sonra sitem ettim. "Uykudayken beni ısıramazsın."

"Çillerini dişleyeceğim."

Bir fısıltıyla kurduğu cümle, hançeresinden yükselen en şiddetli haykırış gibi gelmişti. Bu haykırış, çenemi yakalayan elin sahibi sözkonusu olduğunda benim için bir lütuf, benzersiz bir iltifattı.

Küçük görünen ama etkisi büyük olan bir şeydi. Her şey ona özeldi. Sanki her anımı değerli kılmak için bir şeyler yapıyor ama aslında en basit cümleyle bunu yaptığından habersiz çabalıyordu.

Yanağıma konan öpücüklerin son bulduğunu sanmak gibi bir hataya düştüm ki burnumun ucu da ısırığından nasibini aldı.

Felix Harold tarafından şımartılıyordum.

Çillerimi bu kadar çok sevmesi... Allah'ım, sana geliyorum.

"Çilleri çok seviyorsun," diye mırıldandım. Bir tespitten çok nedenini sorguluyormuşum gibi çıkmıştı sesim.

Uykuya doymayan gözlerimi açmak istemesem de onu görmek için bunu göze alırdım. Gözlerimi ağır ağır açtığımda beni aydınlık değil, karanlık bir oda ve bana bakmakta olan yeşil gözler karşıladı.

Dirseğinden destek alarak, beni öpen adamın göz göze geldiğimiz an

hareketlenmesiyle inleyerek kıpırdandım. Seğiren dudağından anladığım kadarıyla korkum hoşuna gitmişti.

Ağırlığını vermeden, üzerime tırmanarak vücudumu tüm heybetiyle kapadı. Parmakları yüzümde yavaşça gezinirken, "Evet," diye onayladı. "Bana ölen ablamı hatırlatıyorsun."

Buğulanan yeşil hareleriyle canıma okumadan hemen önce çenesini boynuma doğru indirerek saklandı.

"Bu iyi bir şey galiba," dedim tepkisini merak ederek. "Bu kadar çok sevdiğine göre."

Sıcak dudağının esiri altındaki boynum yumuşak öpücüklerle keşfedilirken, kalbim bu şefkat karşısında bütün savunma duvarlarını indirerek asıl düşmanına geçiş izni verdi. Felix savunmasız olduğumu bilmemeliydi. *Yoksa ben...*

Keyifli keşfin tadını çıkarmaya çalıştım. Öpücüklerini ardı ardına bırakmaya devam ederken de göz teması kurmayan ama her şeyiyle benim olan adamın, duygularıyla da açık olmasını bekledim.

"Evet," dedi kederli bir sesle. "Küçükken Levi,'yle birlikte ablamın çillerini saymaya bayılırdık. Güneşe çıktığında çilleri artardı. O, çimlere uzanınca biz de yanına uzanır, çilleri hakkında tahminde bulunup iddiaya girerdik. O da kimin kazanacağını bilse de hiç sesini çıkarmadan sabırla saymamızı beklerdi."

Kederi içime aksa da tatlı anlarına gülümsemeden edemedim.

"Kim daha çok kazanırdı?"

"Hile yaptığını düşünsem de Levi daha çok kazanırdı."

Boş bulunarak, "Fotoğrafı var mı?" diye sordum. Özel bir ana bodoslama daldığımı ancak Felix benden koptuğunda anlayabilmiştim. Üzerimdeki ağırlığı, o kalktığında uzay boşluğunda sürüklenen başıboş bir göktaşı gibi hissettim.

Yoğun duygularıyla sarmalandıktan sonra aniden mahrum kalmak beni fena halde yalnız hissettiriyordu.

Yataktan yuvarlanarak indi. Uzaklaşacağını sandığım anda üzerime eğilip beni atik bir hareketle kucakladı.

"Hadi bakalım, Bayan Önder. Elinizi yüzünüzü yıkayın, kahvaltı yaptıktan sonra hemen çıkmamız gerekecek."

Konuyu konuşmamam için tamamen kapatarak açıkça mesaj vermişti. Acıdan mı yoksa konuşmak istemediğinden mi emin olamadığım anın üzerine düşmeyerek, o konuşmadığı sürece ablasını sormamayı kendime not edip konuyu kapadım.

Yanağını öptüğümde beni banyonun kapısında indirdi. Giyinme

odasının kapısıyla birbirinden bağımsız olan banyonun önünde dikilirken ona doğru sakince, "Eşyalarım burada değil," dedim.

Felix bir anlık duraksamadan sonra kaşlarını yıkarak kapıya baktı.

"Tara eşyalarını misafir odasına mı yerleştirdi?"

"Misafirin olduğum için olması gereken bu değil mi?"

"Sen benimsin," dedi kasvetli bakışlarını kapıdan ayırarak.

Tara'nın sağlam bir fırça yiyeceğini anlayınca ona anlayışla gülümsedim.

"Böyle daha iyi, aynı zamanda hazırlanırız. Vakit kaybetmeyiz böylece."

Onu giyinme odasının önünde bırakarak odasından ayrıldım. Misafir odasına girip, zaman kaybetmeden hazırlandım. Banyoda ihtiyaçlarımı giderip sabah bakımımı yaptıktan sonra giyindim.

Bembeyaz bir tüvit elbise seçmiştim bugün için. Saçlarımı atkuyruğu yaparak omuzlarımı ön plana çıkarmıştım. Seçtiğim ayakkabı ise pembe bağcıkları olan kısa sandaletimdi. Bütün topuklu ayakkabıları getiremediğim için gün gün giyeceğim kombinler olarak ayarlamıştım.

Bu beyaz elbiseyle Felix'in aklını karıştırabilirdim ama dolabımda özenli parçalar bulunduruyordum.

Nereye gideceğimizi tam olarak bilmiyordum. Merkez Bankası'na mı yoksa ana şirkete mi geçeceğimizin bilgisi elimde olmasa da muhtemelen ana şirkete geçecektik. Merkez Bankası'nda yapacağım bir şey yoktu.

Gideceğim yer her neresiyse değişmeyen bir şey vardı: Felix Harold'ın gerçek imparatorluğunu görecektim.

Hazırlığım bittiğinde tabletimi ve çantamı alarak odadan çıktım. Geniş ve birçok kapıya açılan koridorda ilerlemeden önce, misafir banyosu ve misafir odasının arasında konuşlanan, çerçevelerle kaplı dresuara çantamı ve tabletimi bıraktım.

Burnuma çalınan mis kokular, sabah açlığımı hatırlatmıştı. İştahım bugünlerde epey iyiydi, yemeklerle aramı daha sağlam kuruyordu.

Dün oturduğum balkona kurulduğunu düşünerek küçük odaya geçtim. Masa uzaktan gözüme dolu dolu göründü. Üstünde dumanlar tüten kahve ve hamur işleriyle ahlaksızca davet ediliyordum.

Bu ahlaksız daveti seve seve kabul ederdim.

Fakat ev sahibi olmadan oturmak istemedim. Balkona geçtiğimde beni akşam manzarasından farklı bir doğa harikası karşıladı. Nefesimi tutarak, İrlanda topraklarının ne kadar müthiş olduğunu bir balkondan izleyerek deneyimledim.

Uzaktan bir yerden bir çocuk kahkahası, bir yetişkinin nefes almadan söylendiğini, bir kadının durmaksızın birilerini çağırdığını duydum.

Bu tatlı anın tuhaflığını istesem de reddedemiyordum.

İki ayrı dünyaya, kültüre ve dile sahiptik. Konumlarımızın farkını görmezlikten gelmem imkânsızdı. Bir milyonerin kızı değildim, köklü bir aileden geldiğimi söyleyemezdim.

Ben bir katilin kızıydım.

Felix Harold köklü bir aileden gelmekle kalmayıp ekonomiye yön veren bir unvana, dev bir güce sahipti. Bir katilin oğlu olmadığı da kesindi.

Onu merak etmeden duramıyordum. Bu yaşına kadar neler yapmıştı? Nasıl zorluklarla ve kolaylıklarla hayat geçirmişti? Nelerle baş etmişti? Zihnimde dönüp duran soruları onun dışında kimse cevaplayamazdı. Dürüst olacağına emindim ama tamamen içinde olmadığım için belki de pek çok şeyi abartılı bulacak ve empati kuramayacaktım.

Hangi rengi sevdiğini bile bilmediğim bir adamla sevgili olup gözüm kapalı ülkesine uçmuştum. Hayatıma o kadar uzak gelen bir kavramdı ki sorgulamayı, *ben ne yapıyorum*, demeyi bile göze alamıyordum doğrusu.

Karnıma dolanan güçlü kollara kendimi bırakmadan arkaya doğru küçük bir bakış attım.

Başımın tepesini öptükten sonra, "Neler geçiyor buradan?" diye sordu.

"Seni hiç tanımadığım," diye yanıtlarken vücudumu tamamen ona döndürdüm. "Seni gerçekten tanımıyorum."

Çehresine nüfuz eden merak, yerini anlayışa bırakırken sahici bir gülümsemeyi ve ihtiyaç duyduğum güveni de bırakmıştı.

"Çıkacağımız akşam yemeğinde merak ettiğin çoğu şeyin cevabını alacaksın." Elimden tutarak arkamızdaki masaya oturmam için yönlendirdi. "Bugünkü program aşırı yoğun. Hepsini erkenden bitirmek ve seninle güzel bir akşam yemeği yemek istiyorum."

Sandalyemi çekerek oturmamı bekledi. İşi bittiğinde masanın etrafında dolanarak hemen karşıma geçip oturdu. "Sonraki iki gün boyunca daha yoğun bir programımız olacak. Bitirmek gibi bir planım var. Bir sorun çıkmazsa dördüncü günü seninle gezimize ayırdım. Beşinci gün dönüşümüz olacak, programımız şimdilik böyle şekillendi."

Başımı olumlu yönde salladım.

En azından programdan üstünkörü haberdardım. Nereye gideceğimizi sorduğumda ana binaya geçeceğimizi söyledi. Kahvaltıyı her zamankinden daha hızlı yapmıştım. Tara ve Julia harika bir masa hazırlasa da keyfini çıkaramadığımız için üzülmüştüm.

Kahvaltıdan sonra eşyalarımızı alarak aşağı kata indik. Ellerimi hiç tutmadığını fark etsem de buradaki kuralları pek bilmediğimden, hayatına hiç aşina olmadığımdan dile getirmekten kaçındım.

İçimdeki ses susmamı ve beklememi emrediyordu.

Geniş bir daire kadar büyük olan garaja geçtiğimizde, bizi hazırda bekleyen, kapısı açık, siyah Transporter'a doğru yürüdük. Felix'in birilerine İrlandaca emirler yağdırdığını gördükçe geriliyordum.

Vip araca indiğimizde arkamızdan bir kadın ve bir adam bindi. Hiç görmediğim bu yüzler, yalnız olacağımız düşüncesini çoktan elimden almıştı.

Kadın esmer, ortalama bir altmış beş boyunda, etine dolgun, kahverengi iri gözlere sahip güzel ve çekici biriydi. Adının Elenaor olduğunu ve yönetici komitesinde başkan yardımcısı olduğunu öğrenince imrenmiştim. Yüksek mevkide, bu kadar stresli bünyede işini yapan bir kadına göre cildi ay gibi parlıyor, dişlerini gösteren geniş ve içten bir gülümseme sunuyordu.

Ben çeyrek stajyer halimle pestilim çıktığı için ağlıyordum.

Yanındaki adam da onunla aynı pozisyonda, araştırma görevlisiydi. Yasuzo, Japon'du. Gülünce, gözleri kaybolarak beni ve Felix'i gülümsetiyordu. Elenaor'a göre daha ağırbaşlı ve mesafeliydi ama tanışma esnasında nezaketini asla bozmadı.

Tanışmamız tatlı fakat kısa sürmüştü. Ciddi iş maskesini yüzlerine takarak önlerine aldıkları dosyalara gömüldüklerinde, dilleri tamamen İrlandacaya dönmüş, halkımın tabiriyle onlara tamamen Fransız kalmıştım.

Yeni hedef İrlanda dilini öğrenmek.

Onlar işleriyle ilgilenirken ben de pencereden dışarıyı izledim. Şehir merkezine uzak olmanın avantajını yaşıyordum. Kırsalda her şey huzurlu, doğanın dinginliği ise bütün antidepresanlardan daha yatıştırıcı bir etkiye sahipti. Belki de doğayı sevdiğim için böyle hissediyordum.

Çıplak bacağımda hissettiğim küçük bir dokunuşla ürperdim. Ne olduğunu anlamak için başımı eğdiğimde ahlaksız parmakların çıplak tenimle hâlâ bütün olduğunu ve kıpırtısız durduğunu gördüm.

Gözlerimi dikkatlice yüzüne doğru kaydırdığımda, bana hiç dokunmamış gibi davranarak, Elenaor ve Yasuzo'yla konuştuğunu görünce, gözlerimi kısarak onu süzdüm.

Dikkatimi mi çekmeye çalışıyordu?

Belki de yanlışlıkla dokunmuştu. Tekrar önüme döndüğümde, çıplak bacağımdaki el hareketlenerek tenimi dağlayan bir ateşle yavaş yavaş okşadı.

Kasıklarım bu gizli, yavaş harekete kayıtsız kalamayarak kasıldı. Nefesimi kesmekte üstüne yoktu adamın.

"Rahat dur!"

Sessiz ikazımı Türkçe konuşarak yapmıştım. Mesajın sadece Felix'e gittiğini, diğer ikilinin beni anlamadıklarını umarak bakışlarımı usulca onlara çevirdim. Şükür ki anlamamışlardı ve beni meraklı gülümsemeleriyle izliyorlardı.

Boğazımı kuru bir öksürükle temizledim ve onlara samimi bir tavırla gülmek için kendimi zorladım.

"Şey... *Burası çok güzel*, demek istedim."

Bana hak verdiklerini, başlarını bir kere sallayarak belirttikten sonra işlerine geri dönmüşlerdi.

O sırada olay mahallinin gerçekleştiği tarafımda, suçun ele başı Felix Harold bıyık altından sinsice gülümsüyordu.

Şerefsiz!

Şehre varış noktasına kadar belki de on kez Felix Harold'ın sinsi dokunuşuna maruz kalmış, o gizliden gizliye bunun eğlencesini yaşarken ben kızaran yüzümü saklamanın telaşına kapılmıştım.

Nihai varış noktamıza ulaştığımızda küçük ama eğlenceli dokunuşları da son bulmuştu.

Otomatik kapı açıldı. Elenaor ve ben, Felix Harold'ın davetiyle önden indik.

HRL FAM Holding tam anlamıyla karşımdaydı.

Felix'in gelişini bekleyen, korumaların çemberinde bulunan bir düzine insana bakmaktan binayı inceleyemedim ama İrlanda'nın renkli sokaklarının arasında, eski ve göz kamaştıran mimarisiyle beni epey büyüledi.

Modern bir yapı sanmıştım.

Felix'in zevkini modernlikle sınırladığımı yeni yeni idrak edebilmiştim. Neden böyle bir düşünceye kapıldığımı bilmesem de dede faktörünü göz önünde bulundurmayı unuttuğumdan olsa gerek, -zira tüm bu imparatorluğun dedelerinden geldiğini biliyordum- Felix'in dünyasına sadece düşüncelerimde hâkimiyet kuruyordum.

Bu da kahvaltıdan önceki merakımı haklı çıkarıyordu. *Ben bu adamı hiç tanımıyorum.*

Felix Harold yanımdan geçmeden evvel, "Seni Laura karşılayacak," diye son dakika bilgisi geçerek beni afallatmıştı.

Ağzımın içinde inleyerek, "Ne?" diye fısıldadım. Dönüp bir şeyler söyleme dürtümü bastırmasaydım bunca insanına arasında rezil olacağım bir tepki verecektim.

Hayatımı mahveden Laura faktörünü düşünmemekle aptallık etmiş-

tim. Kaç kere onu boğazladığımı düşünerek uyumuş, bir kereliğine olsa da konuşmak istemiştim.

Bunu nasıl bir şiddetle arzuladıysam bir sabah gözümü İrlanda'da açmıştım.

Ve biz, biraz sonra tanışacaktık.

Kalabalığın arasından zahmetsizce ilerleyerek güvenlik noktasını geçtik. Geleceğimin bilgisi verildiğinden üstüm aranmamış, yine bizi bekleyen bir düzine insanın arasından geçmiştik.

Felix, ellerini önünde birleştirmişti. Bir baş selamı ve hoş geldiniz dilekleriyle karşılayan ekibi teşekkür ederek yanıtlasa da ilgisini tamamen Yasuzo ve Elenaor'un üzerinde tutuyordu.

Bütün kalabalığın pürdikkat onu dinleyişini ve her adımına ayak uyduruşunu gizli bir şaşkınlıkla izlemiştim. Felix'in havalı gelişlerine daha önceden tanıklık ettiğimden olsa gerek pratik yapmıştım.

Ama bu an... Onu kendi mekânında, gücünü temsil ettiği bunca insanın arasında görmek farklı bir deneyim kazandırmıştı. Gözlerimi -onun bana hiç bakmadığı gerçeğini düşünmekten kaçınarak- asla ondan alamıyordum.

Güvenlik ekibinin o gelmeden önce yirmi kez araştırma yaptığına emin olsam da yaklaşmadan önce tüm önlemler bir kez daha alındı.

Dillerini bilmediğim için asla anlamıyor, atmosfere tam anlamıyla ayak uyduramıyordum. Kurt postuna bürünmüş kuzu gibi hissediyordum kendimi.

Alfam asansöre binerken de susmadı. Hızlı ve akıcı konuşmaları başımı bir miktar döndürse de otoritesini izlerken mest oluyordum.

Asansörden indiğimizde etrafımızı yine bir kabalık sardı. Felix Harold'ın gelişinden memnun olan yüzler hoş geldin dalgasıyla etrafını sararken arkasında kalan ben için de bu dalga hoş bir seyir zevki vermişti.

Ta ki bir kadın adımı seslenene kadar.

Yan tarafıma döndüğümde kızıl bir kadınla göz göze geldim. İrlanda kızılı beni benden almıştı. Ben bir yabancıya bakarken, o kime baktığını bilerek, profesyonel tutumunu bırakmadan bana yaklaşıyordu.

"Ben, Laura Evans."

Siktir! Bu Laura mıydı?

İrlanda'nın doğa harikasından biri bu kadının elaya çalan yeşil gözleri miydi yoksa ateş kızılı saçları mıydı? Karar veremediğim bu ikileme beyaz teninin üstündeki çiller de dahil olunca nutkum biraz tutuldu.

Makyajla neredeyse görünmese de ben görebiliyordum. Küçük, hokka gibi bir burun ve iri gözleriyle, kırmızı renkteki dolgun dudaklarıyla

göze hitap eden bir güzellik, kum saati gibi bir vücutla tam karşımda duruyordu.

Felix Harold'ın şirkette her gün, her saat, her dakika, her saniye gördüğü Laura bu kadındı. Ben... Ben bir yerlere bayılmak ve bir süre uyanmamak istiyordum.

Uzattığı elini münasebetsizlik etmemek için sıkarken tebessüm ettim.

"Tanıştığıma memnun oldum."

"Burada kaldığınız sürece sizinle ben ilgileneceğim." Eliyle onu takip etmemi istedi. "Daha rahat çalışmanız için sizi proje ekibimize dahil edeceğim. Hindilerle anlaşma yolunda olduğumuz teknoloji projemizin bilgilerine daha fazla hâkimsiniz," derken bana döndü. "Stajyersiniz, değil mi?"

Geniş lobiyi yanında yürüyerek, arşınlarken taş yapıya pek tezat olmayan iç mekânın dizaynını göz ucuyla kontrol ettim. Burada her departman kendi alanlarına ayrılmış gibi görünüyordu.

Cam bölmelerde kadın erkek çalışırken bir bölmede ise maun masaları birbirine yapışık bir ekip bulunuyordu.

"Evet," dedim hızlıca.

"Bir stajyere göre yükselişiniz oldukça hızlı."

Cümlesi mekâna olan merakımı bir çırpıda bitirdi. Ya ne demek istediğini bütün algılarımı ona vermediğim için anlamamıştım ya da bir idrak edemediğim bir alt mesaja maruz kalıyordum.

Neticede Laura benim kim olduğumu ve Felix'le aynı evde yaşadığımı biliyordu. Başarılarımın kendi çabamla değil de Felix'in eliyle olduğunu düşünüyor olabilirdi.

Ne demek istediğini soramadan, "Özel veya kamu fark etmez, bu sektörde güçlü kadınlar görmek beni mutlu ediyor," dedi. Sesinde gururun güçlü bir tınısı vardı. "Yerinde saymayan, yükselişi için çabalayan her kadının gücü beni mutlu eder. Hangi sektörde olduğu hiç önemli değil."

Havası alınmış bir balonun sönmesi gibi ona duyduğum ateşli öfkeyi de bu sözleriyle söndürmüştü. Böyle düşündüğünü hiç tahmin etmemiştim.

"Çalışmayı severim."

"Gözle görülüyor. Okuduğunuz bölümden gelen bir özellik mi yoksa sizin çalışma prensibinizden mi bilmiyorum ama projeye hâkimiyetiniz ve iletişimi ustaca kurmanız sayesinde her şey güzel gidiyor. Kerem ve Arzu sizden çok memnun."

Herkes isimlerimize aşinaydı, öyle ki aksanlarına rağmen söylerken asla zorluk çekmiyorlardı. Bu da bana pek çok Türk vatandaşının ismini

buraya altın harflerle yazdırdığını ve kendilerini sevdirdiğini gösteriyordu.

Ben de olağanüstü bir iz bırakacaktım. Belki adım altından olmayacaktı ama gümüş harflerle gözleri kamaştıracaktım.

Proje ekibi on beş kişiden oluşuyordu. Yaka kartları olmasa tanıştıklarımın adını hatırlamam mümkün değildi. Ateşli, kızıl Laura Evans bizi tanıştırdıktan sonra numarasını bırakarak gitmişti. Bir şeye ihtiyaç duyduğum ilk an gideceğim kişi oydu.

Proje ekibinin hakkımda bilgi sahibi olduğunu, ismime aşina olduklarını duyduğumda heyecandan masaya devrilecektim. Benim için büyük bir adım olmuştu ve ben ışığımı fark etmesem de başkaları benden haberdardı.

Ekiple çalışırken yabancılık çekmemek benim için bir lütuftu.

Önüme bırakılan kahveye teşekkür edip ekibin temposuna dahil oldum. Ancak dakikalar geçtikçe gerçekle yüz yüze gelişim de hızlanıyordu. Ben olimpiyatlarda yüzde yüz başarı gösteren profesyonel koşu takımına karşılık nefes almayı bile unutan amatör koşucuydum.

Ekip aşırı hızlı, aşırı otoriter ve sorun odaklıydı. Ben sorunu dile getirip çözüm sunana kadar onlar ortada iz bile bırakmıyordu. Yani gümüş Berna olmak için daha çok yolum vardı.

Mailleri kontrol ederken Kerem'den bir mesaj aldım.

Karınca Kerem: *Sözleşmeyi son kez kontrol edip Arzu'ya teslim et. Nefes almak için bu işi sana bırakıyorum.*

Toplantı günü son kez kontrol edilen sözleşme, Arzu tarafından anlaşmaya vardığımız teknoloji şirketine faks halinde gönderilmişti. Son bir onaydan sonra iki şirket arasında sözleşme imzalanacak, HRL FAM Holding fon sağlayıcı olarak InfoTech'le beraber çalışacaktı.

Dolayısıyla bana büyük bir iş düşüyordu. Alıcı ve gönderici sözleşmelerini karşılaştırmak üzere açtım. Ekranda yan yana duran iki sözleşmeyi karşılaştırırken sıkıntı çekmeyecektim ama Felix harf hatası bile kabul etmiyordu.

Hukuk ekibine transfer etmeden önce çeyrek stajyerin iyi iş çıkarması gerekti.

Sözleşmelerde gizliliğin esas alındığını, yöneticiler dışında bizlerin hiç görmemesi gerektiğini biliyordum ama bir stajyer olarak bütün sözleşmeye hâkimdim. Hukuki terimler beynimi cayır cayır yaksa da hukuk departmanının sağlam bir sözleşme hazırladığı bilgisine sahiptim.

Bu sebeple bir yanım sözleşmeyi karşılaştırma olayımın bir noktada gereksiz olduğuna inansa da detaycı kimliğim yakamı bırakmamıştı.

Detaycılığım, son üç maddedeki değişiklikleri fark etmeme sebep olunca tepem attı. İşimde özverili çalışmanın ilk meyvesini aldığımı bilsem de üzerinde duramadım. Son üç maddede kısmi değişiklikler yapılmış, üstelik revize edildiğiyle ilgili bilgi verilmemişti.

Tarafımızdaki onaylı sözleşmede olmayan değişikler karşı tarafa aitti. Kerem'in attığı mesajı gergince kontrol ettim. Revize edildiğiyle ilgili bir bilgi geçmemişti. Maili tekrar kontrol ettim ve yine not düşülmediğini fark ettim.

Kafam bulanmıştı. Gergin bir halde geçici müdürüm Rachel'a seslendim.

"Projenin sözleşmesi sizin onayınızdan geçti mi?"

Kahverengi kaşları ifademi gördükten sonra çatıldı. "Hayır, sözleşmeyi görmedik," dedi. "Bir sorun mu var, Bayan Önder?"

On beş kişilik ekibin tamamı işini bırakarak bana odaklandı. Kalabalık bakışlara aldırmadan sakince onayladım.

"Karşı tarafın sözleşmesinde madde değişikliği var. Türkiye'deki ofisimizden bununla ilgili not almadım. Ayrıca sözleşmedeki değişikliklerle ilgili mailde ek bilgi verilmemiş."

Proje müdürü hızlı bir arama yaptı.

"Bay Felix müsait mi?"

Durumu ona açıklamamız gerekiyordu. Hız kesmeden, tutumları bozmadan araştırılması şarttı.

Bayan Rachel karşı tarafı dinlerken başını salladı ve konuşurken gözlerini ara ara bana çevirdi. "Hintlilerle olan projemizin onaylı sözleşmesinde bir sıkıntı var. Onun doğruluğunu teyit etmemiz gerek." Eliyle kalkmam için işaret verdi. "Hemen gönderiyorum."

Ayaklandığımda arama sonlanmıştı.

"Endy, Bay Felix'in odasına kadar size eşlik etsin. Ben de Hindistan'daki şirketle bağlantıya geçeceğim."

Endy yanımda oturan, yirmiyle yirmi beş yaş arasında -daha büyük olma ihtimali de vardı- olduğunu düşündüğüm sarışın çocuktu. Onun önderliğinde patronumuzun odasına gidiyordum.

Onların bilmediği, sevgilimin yanına gideceğimdi.

Felix'i göreceğim için duyduğum heyecanla, oluşan acil krizin tedirginliği içimde ölümüne kapışıyordu. Sözleşme krizinin yeni gelişmiş olmasını umuyordum zira gözden kaçırmışsam bu hepimiz için büyük bir felaket olurdu.

Bundan en çok Kerem ve Arzu etkilenirdi. Onlar çoğu dosyayı bana güvenerek gönderiyordu.

Üst kata çıkacağımızı sanmıştım ama bir koridorun sonuna doğru geldiğimizde Felix'in de aynı katta bulunduğunu anladım. Bu da giriş ve çıkışı hakkında daha fazla bilgi sahibi olacağım anlamına geliyordu. Ancak koridorun sonunda, geniş bir alana çıktığımızda beni yaralayan bir asansör gördüm. Tek kapılıydı, muhtemelen Felix'in rahat giriş çıkışı için ayarlanmıştı. Önünde bir güvenlik görevlisi dikiliyordu.

Bu da olası tehlikelere karşı bir önlemdi.

Bir sekreter, masasında çalışıyordu. Telefonla konuşurken Endy'ye anlam veremediğim işaretlerde bulunuyordu. İkisi arasındaki işaret diline üçüncü bir göz olmayı bırakarak tam karşımdaki devasa, çift kanatlı kapıya odaklandım.

Küçük bir not: Felix Harold'ın büyük kapılara zaafı var.

Bu gidişle akşam yemeğine gitmeden onunla ilgili birkaç detay daha yakalayacaktım. Endy kapıyı çalıp, benim için açtıktan sonra soğuk bir tebessüm verip gitti.

İrlandalıların soğuk mizaçlı insanlar olduklarını duymuştum ama Endy ve ekipteki birkaç kişiyle tam anlamıyla tecrübe etmiştim. Prensiplerini yıkmıyorlardı ama içlerinden gelmiyorsa asla tebessüm bile etmiyorlardı. Ve ettiklerinde Endy gibi korkunç bir soğukluk bırakıp beni üşütüyorlardı.

Neyse.

Küçük ama kendimden emin adımlarla içeri girerek kapıyı arkamdan kapadım. Devasa büyüklükteki odada gözlerimi gezdirmeden önce oturma grubundaki kalabalığa odaklandım.

Bizi kapıda bekleyenler dışında bilmediğim pek çok yeni yüz de mevcuttu. Onlar oturma grubunda çalışırken Felix Harold kalçalarını masasına dayamıştı. Katlayarak sımsıkı tuttuğu dosyayla beni izlemeye dalmıştı.

Gözlerinden geçen arzulu ifade hızlı ve saniyelikti ama yakaladım. Dudağının kenarına uğrayarak yüzünden silinivermişti. İkimiz de bunun ne anlama geldiğini biliyorduk.

Seni ısırmak istiyorum.

Siktir!

Bana dönen bakışlardan sonra patronuma, âşık bir stajyer olarak bakmayı kestim. Hitap edeceğim kalabalığa iyi bir izlenim vermem gerektiğini biliyordum. Bu yüzden sesimi tok tutmaya çalıştım.

Burada kimsenin aklında cılız bir stajyer olarak kalmayacaktım.

"Bay Harold?"

"Evet?"

"Hintlilerle anlaşmaya vardığımız sözleşmede değişim yapılmış. Bu

sizin önderliğinizde mi yoksa Bay Kındır'ın önderliğinde mi yapıldı?" Bu sorunun üzerine asıl sorunu dile getirdim. "Sözleşme fakslanmadan önce son çevirisini yaptığımda, maddelerde sözkonusu değişiklikler yoktu."

Beni tüketen yeşil gözlerindeki açlık, izlerini arayacağım bir hiçliğe karıştı. Şimdi soğuk ve huzursuzca bakıyor, beni de içten içe tedirgin ediyordu.

"Nasıl yani?"

"Yani bizim gönderdiğimiz sözleşmenin son üç maddesi yeniden revize edilmiş. Onay beklediğimiz sözleşmeye bu hak tanındı mı?"

Üzerine düşünmeden, "Revize yapıldığına dair not düşmüşler mi?" diye sordu. "Proje ekibiyle, hukuk departmanıyla ön görüşme sağlanmış mı?"

Ardı ardına soracağı soruların önünü net bir şekilde kestim.

"Proje ekibi sözleşmeye hâkim değil, hukuk departmanı için bilgim yok. Dikkatimi çeken not düşülmemesi."

Laura talimat almadan birilerini aradı. İrlandaca konuşmasını bekledim ama İngilizce konuşarak bana epey yardımcı oldu. Hukuk departmanıyla inanılmaz derecede hızlı bir görüşme sağladı ve beklediğim bilgiyi telefon görüşmesinin sonunda elimize verdi. Hukuk departmanı da bu olaydan habersizdi.

"Bay Kındır ve sizin bilginiz dışında yapılan bir hata."

"Hata mı?" Bana *yapma*, der gibi baktı. "Bu hata değil, bu bizi aptal yerine koymak." Dosyayı bir hışımla masaya fırlatarak Laura'ya ilk talimatı verdi. "Bay Kındır'a bağlan hemen."

Laura yerinden çok rahat bir şekilde ayaklanıp Felix'e yanaştı. Ona öfkeli değildim ama bu kızıl afetin Felix'in yanında olmasından da hoşnut değildim.

Laura'nın kapının önünde InfoTech'i aramasını, sekreter bağlantısıyla Fahrettin Bey'e ulaşmasını sessizce izledim. Felix gerginliğini saklamadan konuşmaya başladığında Laura aramıza girdi ve halledecekleri konusunda güvence vererek işimin başına dönmemi istedi.

Proje ekibinin yanına geri döndüğümde olanları üstünkörü bildirip maillere döndüm. Kerem'i kısa bir mesajla durumdan haberdar etmiş, hızlı bir geri dönüş almıştım. Krizden haberdar olduğunu bildirdikten sonra malum haberi de vermişti.

Dahil olduğum proje askıya alınmıştı.

Fark ettiğim durum bana güzel dönüşler getirirdi. Fakat boşluğa düşmüş gibi hissediyordum. Projeye sonradan dahil edilmiş ve sürece hâkimiyet kurmuştum. Bir şirket bünyesinde içsel krizlerin çözümünde

hızlı aksiyon almaya kadar pek çok şeyi tecrübe etmiş, toplantıların nasıl başladığı ve ilerlediğiyle ilgili gözlemlerde bulunmuş, analiz yeteneğim üzerine yoğunlaşmıştım.

Aslında bana birçok kapı açabilirdi ama askıya alınma kararı da bu hatadan sonra gerekliydi.

Bundan sonraki süreçten elbette haberdar edilirdim.

Günü sıkıntılı geçirmiş, rutinimi özlediğimi fark etmiştim. Doğrusu burası aşırı sıkıcı ve sakindi. Mizaçları soğuk İrlandalılar tebessümlerini eksik etmese de bir Kerem ve Arzu değildi.

Çalışmakla kafayı yiyen sevgilim sırra kadem basar gibi oradan oraya savrulup, işlerini halletmese onu görerek sakinleşebilirdim ama adam ortalıkta yoktu. Yemek molasında şirketten ayrılıp Merkez Bankası'na geçmiş, bana yemeğimi yemem için kısa bir mesaj atmıştı.

Verimsiz günüm, sevgilimin yaklaşık yarım saat önce Merkez Bankası'ndan döndüğü haberiyle çekilir hale gelmişti.

Onu hemen görmek istiyordum. Hayat öpücüğümü almak bile günümü kurtarırdı. Akşam yemeği için ayrıldığımda muhtemelen tek başıma gidecektim. Felix'in benimle geleceğine nedense ihtimal vermiyordum.

Arabanın beni alacağı saati Laura mesaj atarak bildirmişti.

Telefonum çaldığında gözlerim bir umutla ekrana kaydı. Kalbimden geçenleri hissettiğine inandığım sevgilim arıyordu. Kalabalığa çaktırmadan heyecan içinde cevap verdim.

"Evet."

"Eşyalarını topla, yanıma gel."

Yanıma gel, derken sesi bir oktav düşmüştü. Yalnızlık çeken kalbime yelken açtıran bir meltem estirmişti.

Ciddi bir ifadeye bürünerek, "Geliyorum," dedim. Aramayı sonlandırırken heyecandan elim ayağıma dolanmasın, kalabalık grup fark etmesin diye dikkat etsem de sabırsızdım.

Günümün stresini güçlü kollarda atmam gerekiyordu.

Eşyalarımı göğsümle kolumun arasına sıkıştırarak bildiğim yolu bugün ikinci kez geçtim. Yalnız kalacağımızı bilmenin rahatlığı vardı üzerimde.

Laura'nın odası ve sekreterlik yeri boştu. Beni neden çağırdığını daha iyi anladım. Güvenlik görevlisi elinde kahveyle arkamdan geldiğinde ona nazikçe gülümseyerek Felix'in odasına girdim.

Beyaz gömleğin sardığı geniş sırtını dudağımı kemirerek izledim. Bu adam hassas noktalarıma dokunduğunu biliyor muydu?

Kollarını iki yana açarak bana döndüğünde vahşi bir gülüş dudağın-

dan tüm yüzüne yayıldı. Eşyalarımı masaya bırakıp koşar adımlarla Felix'e doğru gittim. Belimden yakalayarak beni kucakladı.

Elbise giydiğim için lanet etsem de boynuna sarılarak belimi ve kalçamı saran kollarına kendimi bıraktım. Ancak elinin yandığını çabuk unutuyor ve çok fazla yük bindirerek bana da unutturuyordu.

"Elin yandı ve çok rahatsın."

"Abartılacak bir şeyi olmadığını söylesem de kimseyi ikna edemedim."

Ahtapotların doğasını anlamak üzereydim. Sekiz kolum olsa ve bu adamı sarsam yine yetinmezdim. Burnumun ucunu boynuna nazikçe sürttüm, kollarımın arasındaki bedeni kaskatı kesildi. Onu zorladığımı biliyordum. Kokusunu içime çekebildiğim kadar çekerek üzerine oynamaya devam ettim.

Güçlü Felix Harold'ın zaafı olduğumu bilmek, gururumu okşuyordu.

"Ben seni bu kadar az göreceğimi düşünememiştim, bugün sensiz her şey kötü geçti."

"Beni özlemen için meşgul başkan havası verdim," derken, sızımı eğlenceye vurarak hafifletti.

Boynuma bıraktığı uzun, içten öpücük beni içten dışa tir tir titretti. Sabah evden canlı çıkan adamla kollarımın arasındaki bezgin adamın arasındaki fark gözle görülüyordu.

Yakışıklı yüzü, güçlü omuzları gibi çökmüştü.

Yüzünü görmek için kollarımı boynundan çözmeden geri çekildim. "Sen beni çağırmasaydın ben gelecektim. Lavabo bahanesiyle gizlice yanına uğrayacaktım," dedim bir sırrı paylaşır gibi. "Çok geç döndün."

"Bana böyle bir sürpriz yapsaydın çok mutlu olurdum."

"Burada..." derken elimle kaşlarının ortasını işaretledim. "Bu kaşlar çok fazla çatık duruyor."

Arkasını dönerek beni masanın üzerine oturttu ve bacaklarımın arasına girerek elbisemin bacaklarımdan yukarı doğru sıyrılmasını sağladı. En son bunu yaptığımızda beş silahlı şerefsiz tarafından basılmıştık.

O anları hatırlamanın etkisiyle gerildim.

"Çok fazla stres altındayım. Bu stresimi almak için beni öpebilirsin."

"Önce lavaboya gitmem gerek."

Buraya gelmeden önce gitmem gerekiyordu ama onu o kadar çok özlemiştim ki kendimi buraya uçarken bulmuştum.

"Sonra gidersin," derken boynumu bir öpücükle daha taçlandırdı. Sıkıştığım için mi hassastım yoksa onun öpücüğü tenimi mi dağlıyordu, bilmiyordum ama fena haldeydim. "Azıcık tut, tadını özledim. Doya kadar bırakmam, daha sonra gidersin."

Doymayacağını söyleyemeden dudağım avlandı. Günün yalnızlığı ikimizi de tüketmişti. Öpücüğü sert, hızlı ve kışkırtıcıydı. Beni avlamakla kalmıyor, kendimi ona bırakmam için kışkırtıyordu.

Kadınlığımın sızısını bilse yapmazdı.

Zevkle yapar.

Dudaklarımdan koptuğunda iç sesimin tatlı darbesini atamamıştım. Nefes nefese ona tutundum.

"Akşam için heyecanlı mısın?"

Başımı *evet*, der gibi sallayınca yüzümü gölgesine alan saç tutamımı kulağımın arkasına doğru sıkıştırdı.

"Seni göreceğim için evet," dedim kurumuş dudaklarımı ıslatarak. "Ayrıca çift olarak ilk akşam yemeğimiz."

"Ben de çok heyecanlıyım. Gerçek Berna'yı bu akşam göreceğimi hissediyorum."

"Gerçek Berna mı?"

"Evet. Bana kafa tutmayan, nazik Berna."

"Üzerime oynuyorsun, Felix Harold."

"Üzerimde gidip gelmeni daha çok isterim," derken geri çekildi. "Şimdi gidip işeyebilirsin."

Ona dil çıkarmak istedim ama bu çok çocukça olacağı için gözlerimi devirerek masadan indim. Kahkahası sırtıma çarparken, odadan hızlı adımlarla çıkıp lavaboya geçtim.

Çok sıkıştığım için terlemiştim. İşimi çabucak halledip ellerimi yıkadıktan sonra aynadan son halime baktım. Hâlâ bebek gibi görünüyordum. Odaya geri döndüğümde Felix'in bizim için istediği kahveleri gördüm.

"Çok işin var mı?"

"Az kaldı."

"O zaman onu da bitir, ben de son dosyamı bitireyim. Son bir toplantım kaldı."

Elimde kalan küçük işi bitirmek için kollarımı sıvadım. Felix toplantıya girene kadar işim biter, şansım yaver giderse biraz daha vakit geçirirdim.

Kahvenin yanındaki atıştırmalıkları zorla yedirdiği yarım saati, nasıl çalıştığımı bilmeden geçirmiştim. Akşam yemeğine çıkacağımız için yemeyeceğimi söylesem de beni eliyle doyurmanın derdine düşmüştü.

Telefonu çaldığında oturduğu yerden kalkıp masasına gitti. Ben de soluklanma fırsatı bulduğuma şükrederek çalışmama devam ettim.

"Evet?"

"Anneniz Bayan Emma yukarı çıkıyor, efendim."

"Tamam."

Önümdeki dosyanın düzenini oluştururken Felix telefonu kapadı. İşimi bir an önce bitirip onunla biraz daha zaman geçirme hayalimi yitirmiştim ama bu güzel bir haberle olmuştu.

Annesiyle tanışacaktım. Heyecan ve panik ellerimi titretirken Felix Harold'ın cümlesi beni bıçak gibi kesti.

"Berna, aşağı inmen gerekiyor, güzelim."

Aşağı?

Odadan kovulurcasına gönderildiğimi fark ettiğimde alnım kırıştı. Yüzümdeki gülümseme kaybolurken, önündeki dosyaları düzelterek gözlerini benden kaçıran adama bakakaldım.

Belki de tepkimden kaçmıştı.

"Öyle mi?"

Lavaboya gideceğimi söylediğimde bile mızmızlanan adam neden beni odadan gönderiyordu?

"Neyse," dediğimde açıklamasını dinlemek istemediğimi belirten bir hızla tabletimi ve geri kalan eşyalarımı alarak masadan fırladım. Arkama bile bakmadan odadan hızlı adımlarla çıktım.

"Berna?"

Arkamdan seslenerek gelen adama bakmadım. Koridora varmadan asansör kapısı açıldı ve bakışlarım istemsizce o yöne kaydı.

Küt saçlı, elmacıkkemikleri çıkık, bakışları soğuk bir kadın yanında Laura'yla asansörden indi. Uzun boylu ve zayıftı. Zarifliğini tüvit bir takım elbiseyle katlamıştı ve bir aristokrat gibi kendinden emin yürüyordu.

Beni görse de yüzüme bile bakmamıştı. Laura'ya küçük bakışlar atıyor ve İrlandaca konuşmaya devam ediyordu.

Koridora ulaştığımda bir hata yaparak arkama baktım ve Bayan Emma'nın oğlunun odasına girerken ki duruşunu izledim. Ancak gözlerim beni izlemekte olan adama kaydı.

Ona buz gibi bir bakış atarak önüme döndüm ve koridoru geçtim.

Masama geri döndüğümde heyecansız ve isteksizdim. Ancak bu, işimi yapmama engel olmadı. Kafamı dağıtmak için bile olsa uğraşım vardı.

Beni kurtaracak tek şey uğraşımdı. Yukarı çıkıp Felix'in ağzına tükürmemek için yapabileceğim tek şey buydu.

Annesiyle tanışmamı istemediği için beni resmen odadan kovmuştu. İlişkimizi ailesinden gizleyebilirdi. Neticede daha çok yeniydik, elbette kararına saygı duyar, ona bu hakkı tanırdım. Gizleyen ve gizlerken türlü rezillikler yapan bendim.

Ama böyle kovmak çok alçakçaydı. Annesine sevgili olduğumuzu söylemeyecektim sonuçta.

Felix'in kabalığını düşünmemek için çalışmaya odaklandım. Son bir saat boyunca hiç ara vermeden çalışmış, yerimden bile kıpırdamamıştım. Çünkü kısacık bir an bile onu düşünmek istemiyordum.

İşlerimi bitirmeye yakın ofis telefonundan bir çağrı aldım.

"Bayan Önder, Bay Harold sizi istiyor. Çeviri için gelmeniz gerek."

Çağrıdan sonra bir kez daha toparlandım ve başkan kapısına, heyecanımın aksine zorunlu bir görevin isteksizliğiyle gittim.

Odasına gitmeye hazırlanan Laura'ya başımla selam verip kapıyı tıkladım. Kolu indirip soğuk bir hisle içeri girdim ve arkamdan kapıyı kapadım. Maruz kaldığım çirkin tavrı aşamadığımı fark ettiğimde Felix yanıma yaklaştı.

Üzerime geliyormuş gibi hissettiğimi inkâr edemezdim. Sanırım bu his öfkemden kaynaklanıyordu.

"Çeviri için çağırmışsınız."

Ayakkabılarımız birbirine çarpmadan durduk. Yanağıma doğru eğilip öpeceği sırada bir adım uzaklaştım. "Şu an çalışıyoruz ve çalışırken çok fazla temasta bulunmayalım," diyerek mesafemi korudum. "Yardımcı olabileceğim konu neydi?"

Şaşkınlık, dingin ifadesini yavaş yavaş sildi.

"Ne oldu?"

"Sana ne olduysa bana o oldu."

"Anlamadım, ne?"

Korumaya çalıştığım mesafeyi sinirden gülerek bozdum.

"Aptalı oynamak sende öyle eğreti duruyor ki Felix," dedim onu kınayarak. Bu ilişkinin bastırdığı duygular yüzünden acı çekeni ben olmayacaktım. "Neden annenle tanışmama izin vermedin? Neden görmeme izin vermedin?" İmayla gülümsedim. "Ah, korkma! Sevgili olduğumuzu söylemezdim. Kendimi kimseye kanıtlamak ya da göstermek gibi bir çabam yok." Dürüstçe yüzleşmeyi seçmek, şaşkınlığı dehşete dönüşen Felix Harold için kolay olmadı. "Kendimi birilerine kanıtlamaya ihtiyacım olsaydı elimi tuttuğun ilk gün bunu yapardım. Buraya ayak bastığım an fırsat bu fırsat diyerek kaçırmazdım. Mina'nın, Laura'nın, Kerem'in hatta Frank'ın bizi bilmesine rağmen."

"Berna."

Elimi kaldırarak onu susturdum. "Benim bir erkeğin gücüne ihtiyacım yok. Benimle ilgili bir şey yapacağın zaman iki kere düşün," derken, düşünmeden sırtımı ona döndüm. "Akşam yemeğinde görüşürüz. Gerek olmadığı sürece beni odaya da çağırma lütfen."

Odaya girişimle çıkışım arasındaki dakiklik Laura'nın gözünden kaçmamıştı. Araba istediğimde otoriter ifadesini bozmadan aşağıya inmemi, bir dakika içinde kapıda olacağını söylemişti.

Ne var ki ne bir dakika sonra hazır olan arabada ne de eve geçtiğimde sakinleşebilmiştim. Bu yemeğin güzel olacağına inanmıştım ama anladığım kadarıyla birbirimizden ne istediğimizi öğreneceğimiz bir tanışma yemeği olacaktı.

"Efendim, bu elbise sizin için geldi."

Kapı aralığından kafasını uzatan Tara müsait olduğumu görünce içeri girmiş, siyah bir elbiseyi bana doğru uzatmıştı.

Elbiseyle ilgilenmediğim için bakmadım.

"Teşekkür ederim, onu giymeyeceğim," dediğimde başıyla onaylayıp bir şey lazım olursa kapının önünde bekleyeceğini söyledi fakat gerek olmadığını söyleyerek onu uğurladım.

Felix'in gönderdiği elbiseye ihtiyacım yoktu. Kiminle olduğunu anlamalı, bu yola kiminle girdiğini bilmeliydi.

Giyeceğim elbiseyi askıdan indirdim. Yeşil elbise satendi. Felix'in gözlerini hayal ederek bu rengi seçmiştim. İnce askılı elbise sırtta kare kesimli dekolte veriyordu. Bir yanı uzun, bir yanı iplerle ayarlayabileceğim drape kesimliydi.

İpleri özellikle giyeceğim şekilde ayarlamıştım. İstanbul'dayken maaşımın yarısını buna vermiştim. Elbisemin yanına takacağım gold takıları, yine gold taşlarla süslenmiş küçük çantayı ve halamın aldığı Tom Ford markalı bağcıklı ayakkabıyı alarak banyoya girdim.

Hızlıca yıkandım ve saçlarımı kuruttuktan hemen sonra makyajıma geçtim. Koyu tonlarda yaptığım makyaj ağır değildi ama hafif de sayılmazdı. Çillerimin üstünü özellikle kapadım.

Beni yok sayan bir adamı cezalandırmayı tercih ederdim.

Saçlarıma su dalgası şeklini vermek zamanımı almıştı ama halletmiştim. Büyük tarakla tarayarak sıklığı hafiflettim ve elbisemi korsenin üstüne geçirdiğimde neredeyse hazırdım.

Topuklu ayakkabıyı ayağımın ucuna bırakarak yatağa oturdum. Felix'in kaçta geleceğini bilmiyordum. Evde hazırlanıp hazırlanmadığını bilmiyordum. Ondan haber almadan hazırlanmıştım.

Komodinin üzerine bıraktığım takılarımdan pırlanta küpemi elime alıp, kulağıma taktığımda odanın kapısı tıklatılarak açıldı. Kapıya bakan ayna sayesinde Felix'in içeri girdiğini gördüm.

Akşam yemeğimiz için hazırdı.

Siyahlara bürünmüş, kravatsız bir takım elbise giymişti. Bronz t

işlenmiş özel dikim elbise bütün hatlarına oturmuştu. Onu süzdükçe, kasıklarım acı çığlıklar atarak merhamet dilendi.

Felix Harold kadınlığıma merhamet etmiyordu.

Sargılı eli cebindeydi, diğer eliyle de şık bir kutu tutuyordu. Gözlerini asla benden ayırmadı. Ben de ayırmadım.

"Gönderdiğim elbiseyi giymemişsin."

Saatler sonra sesinin araştırmacı, derin tınısını duymak beni gafil avladı. Birkaç saniye bu sesin tadını çıkardım.

"Gerek görmedim," dediğimde küpemin diğer tekini aldım.

"Seni içinde hayal etmediğim bir dakika bile geçirmedim."

"Hayallerini yıkmak istemem ama orada kalmaya devam edebilirsin."

Seni anlıyorum, dercesine başını salladı. Yanıma gelmeden önce elindeki şık kutuyu göstererek, "Ama bunu giymezsen sen kabul edene kadar o güzel kalçana şaplak atarım," diye şart koştu ve makyaj masasının önündeki berjeri çekip oturdu.

Jimmy Choo markalı kutuyu bir dizine koyarak acelesiz, seri hareketlerle açtı. Pelur kâğıdın altından nasıl bir ayakkabı çıkacağını aşırı merak ediyordum. Ayakkabıyı özel kılıflarından tek tek çıkardı ve bir tanesini alırken kutuyu komodinin üstüne bıraktı.

Ayak bileğimden tutup, dizinin üzerine yerleştirirken dünyanın en önemli işini yapıyormuş gibi ciddi ve dikkatliydi. Bir tekini ayağıma geçirirken yaralı eliyle bileğimi okşuyordu.

Tenimi yakan dokunuş, sızısını unutamayacağım bir ürpertiyle tüm vücuduma yayılarak izlerini bıraktı. Merhamet etmesi için yalvarmak üzereydim. Bir yanım sonlanmasını istese de Felix Harold ve dokunuşu o kadar hoştu ki kopmaya cesaret edemedim.

"Bir daha sana bir şey aldığımda reddetme veya çöpe atma."

"Hak ettiği yerde durmasını istiyorsan Felix, hakkını vereceksin."

"Bana her zaman böyle karşılık mı vereceksin?" diye sorarken diğer teki de ayağıma nazikçe geçirdi. "Senin annemi görmeni değil, annemin seni görmesini istemedim. Sebebi de şirketimde olan her kadını araştırması. Sen ona çok yabancısın. Bir stajyeri buraya getirmem tuhafına giderdi. İlgisini hemen çekerdin, bu durumda seni öğrenirdi ve ailenin kim olduğunu bulurdu. Seni düşündüğüm için bunu yaptım."

Sağ ayağımı kaldırıp ayak bileğimden öptü. O kadar seksi duruyordu ki titreyen vücudumu gizleyemedim.

Sesimin titrememesi için dua ederek, "Bunu bana söyleyebilirdin," diye belirttim. Sesim cılız, gözkapaklarım ağırdı.

"Söyleyecek kadar zamanım yoktu."

"Kovmana da gerek yoktu."

Ayağımı sağ avcunun içine alırken sargılı eli tenimi yakan bir yavaşlıkla okşuyordu. Ayak bileğimi seven bir adamla sevgili olmayı beklememiştim. Beni her anlamda şaşırtıyordu.

Eğilip tekrar öptü.

Üzerine atlamama ramak kalmıştı. Bu saatten sonra benim değil, Felix'in benim azgın tarafımdan korkması gerekiyordu.

Çünkü onu parçalayıp yemek istiyordum.

"Berna, seni kimseden gizlemek gibi bir düşüncem yok. Ben Hıristiyan bir adamım, sen de Müslüman bir kadınsın. Senin için asla sınırlarım yok, her şekilde kabul ederim. Sadece sana bıraktım, sen bizi ailene anlatmayana kadar konuşmak istemiyorum. Seni gizlediğimi düşünme. Şimdi..." diyerek ayağımı yavaşça yere bıraktı ve doğruldu.

Arkasını dönüp gideceğini sandım ama o beni şaşırtarak üzerime doğru eğildi. Yaramaz eli usulca elbisemin altına kayarken daha ne kadar ileri gidebileceğimizi düşünüyordum.

Parmakları, iç çamaşırıma bir parmak mesafe kalana dek bacaklarımda ilerlediğinde nefesimi kesen bir hızla ansızın durdu. Soluğumu şişen göğsümde tutarken ıslandığımı fark edecek diye ödüm kopuyordu.

"Felix... Yapma."

"Sabahtan beri bu anı bekliyorum. Seninle güzel bir yemek yemek ve hoş vakit geçirmek istiyorum. Biliyorsun, bu bizim ilk gecemiz." Dudağını yanağıma dokundurup geri çekildi. "Gecemizi şimdiden mahvetmeyelim," derken eli bacağımdan, dudağı yanağımdan ayrıldı.

"Seni kapıda bekliyorum."

"Ta- Tamam."

Yalnız kaldığım odada nefesimi gürültüyle geri bırakırken ağlayacak gibi hissediyordum. Muhtemelen bana yaşattığı duyguların hep zirvede olmasındandı.

Ayağımı saran ayakkabılara bakarken ne kadar hoş durduğunu fark ettim. Burnu küt, kare, siyah topuklu ayakkabının en çok hoşuma giden tarafı bileğimi saran gold rengi burma bağcıklarıydı. Sert ve kaliteli bir malzemeden yapılmış bilezik gibi bileğimin etrafını sarıyordu.

Zarif bir zevke sahip olduğunu kabul etmeliydim. Elbisemle bu denli uyumlu olması beni şaşırtsa da aynı zamanda mutlu etmişti.

Ayaklarımın üzerinde dik durmaya çalışırken Felix'in etkileri yüzünden hâlâ sendeliyordum ama vakit kaybetme şansım yoktu. Hızlıca ıslanmış iç çamaşırımı değiştirdim.

Felix'i bekletmemek adına kalan takılarımı da taktıktan sonra parfü-

mümü sıkıp çantamı ve telefonumu alarak odadan çıktım. Merdivenden inerken gözüm onu arıyor, her yere yayılan kokusu onu nerede bulacağım konusunda beni zorluyordu. Basamakların sonuna geldiğimde onu kapının önünde yakaladım.

"Seni yeni görmüş gibi davranmamı ister misin?" derken çapkınca göz kırptı. "Sana büyülenmiş gibi bakmak yaptığım en iyi şey."

"Yani asla büyülenmiyorsun?"

"Aksine seni her gördüğümde büyüleniyorum." Kıkırdayarak yanına vardığımda bana doğru uzattığı elini tuttum. "Masalah," dediğinde anlamadığımdan kaşlarımı çatınca o da kaşlarını çattı. Sonra bana tekrar baktı. "Maşallah, maşallah!" Geri çekilip, beni hayranlıkla süzerken tekrar, "Maşallah!" diye yineledi.

Şaşkınlığımdan gülemiyordum bile. Yanlışını fark edip kendi kendine düzeltmesi de cabasıydı.

Felix Harold neler yapıyordu böyle?

"Sen bunu nereden öğrendin?"

Dudağının bir kıyısı yukarı kıvrılırken, "Zeyd," diye belirtti. "Senin gibi güzel kadınlara *maşallah*, diyormuşsunuz."

Kahkaham dudaklarımdan koptuğunda neredeyse kollarına yığılıyordum.

"Çok tatlısın, Fel."

"Bana da maşallah o zaman."

Beni bayıltmaya ant içen adamın kollarına yığılmadan toparlandım. Günümün yarısında kalbimi ve zihnimi saran kırgınlığın sisleri dağılmış, bahara çıkmıştım.

Felix eşyalarını alacağını söyleyerek, sırtını dönünce ben de aynada makyajımı kontrol ettim. Makyajımdan çok onun geniş sırtını izlediğim bir gerçekti.

Bu tarz fotoğrafları hep görürdüm. Telefonumun kamerasını açarak hızlıca bizi çektim.

Kameranın sesini duyunca, hemen bana dönüp, "Ne yaptın?" diye sordu.

"İrlandalı prensimle bu anımı ölümsüzleştirdim," dediğimde telefonumu elimden aldı ve aynada ikimizi yan yana çekti. Bir elini karnıma sarıp sahiplendiğini göstermeyi ihmal etmemişti.

"Bunu bana atarsın." Telefonumu bana uzatırken, elimi dudaklarına doğru götürüp öptü. "Çok güzelsin ve bu gece nasıl uslu duracağımı bilmiyorum."

"Ayrı odalarda uyuya-"

"Tamam, uslu duracağım." Teslimiyet hali beni acımasızca güldürdü. "Tanrı'm, bana merhamet et çünkü bu kadın bana asla merhamet etmiyor."

Belimi kavrayan elini daha sıkı tutarak bedenlerimizi birbirine yapıştırdı. Ayrı kaldığımız saatlerin acısını çıkarıyordu resmen.

Fakat dikkatimi çeken bu değildi. "Bu arada..." dedim merakımı gizlemeden. "Eve gelip hazırlanmadığına göre iki gündür nerede hazırlanıyorsun? İlk gece eve eşofmanlarınla döndün?"

"İşimi bitirdikten sonra ailemin evine gittim. Oradayken üzerimi değiştirdim. Bu akşam sen sinirli olduğun için yine ailemin evinde hazırlandım."

Ceketinin üzerinden omzunu öptüm.

"Burası senin evin, Fel. Bunu yapmana gerek yoktu."

"Bilemiyorum, bana ait olan tüm evler senin oluyor."

Kapıyı geçtiğimiz sırada cevabına gülmekten ilk basamakta tökezledim. Belimden daha sıkı tutarak beni kendine doğru çekti.

"Hey! Düşeceksin."

"Beni tutacağını biliyorum," dedim rahatlıkla. Ona bu konuda güveniyordum. "Haklı olmana sevinsen mi yoksa üzülsem mi bilemedim. Evine çökmek için dünyaya gelmişim."

"Yakında beni şirketten kovmaman için senden merhamet dileneceğim."

"Ya sana merhamet etmezsem?"

Çenemden yakalayıp, dudağımdan öpmeden önce kulağıma, "İşte o zaman cehennemden düşmüş gerçek bir melekle tanışacaksın," diye fısıldadı.

Ben cevap vermeden, arabanın kapısını açıp binmemi rica etti. Arabaya bindiğimizde çevremizi saran korumaları fark ettim. Bizi saklamıyordu ama evde her adımına dikkat ediyordu.

Boşluğuna mı gelmişti?

Yola çıktığında ona korumaları sordum. Konuşmaya cüret etmeyeceklerini söyleyerek, konuyu uzatmadan kapattı. Bugün olanlardan sonra esnek davrandığını düşünüyordum ama bu ikimize zarar verecekse gerek yoktu.

Çıplak bacağımdan ayırmadığı eli yoldan ayırmadığı gözleri gibi güzeldi. Tenim teninin sürtünüşüyle karıncalanıyor, yeni değiştirdiğim iç çamaşırım yine ıslanıyordu.

Kahretsin, Felix! Bir kez daha iç çamaşırımı değiştiremem!

Ben ne zaman bu kadar kötü bir kadın olmuştum? Adamın bana dokunmasıyla eriyordum.

Ona çaktırmadan baktığımda içimdeki Felix sevici yüzeye çıktı.

Erimemek mümkün değil ki...

"Yemek ve tatlılar konusunda rahat olabilirsin, *Micetta*. Her şey senin damak zevkine ve hassasiyetine göre yapıldı."

"Bu konuda şüphem yok, Felix."

Gözlerini yoldan ayırmadan bana gülümsedi. Onu izlemek, son günlerde yapmaktan zevk aldığım en güzel şeylerden biriydi. Boynundaki zinciri gömleğinden dolayı görünmese de bronz teniyle temasını seviyordum.

Bana gülerken ortaya çıkan gamzelerine ve benimle uğraşırken kısılan yeşil gözlerine delircesine bağlanmıştım.

Bağlanmam zor ve kısa zaman önce olmamıştı ama ya Felix? Onun duyguları ne zaman başlamıştı?

Arabayı durdurduğunda bana baktı.

"Neden öyle bakıyorsun?"

"Aklıma şey takıldı... Hmm... Ben sana ne zaman bağlandığımı biliyorum ama sen ne zaman bağlandın?"

Cevap vermek yerine arabadan indi. Anahtarı valeye teslim ederken bana doğru geldi ve kapımı açtı. İndiğimde bir restoranın önünde değil de arkasında olduğumuzu fark ettim.

"Burası neresi?"

"Yemek yiyeceğimiz restoranın arkası. Mutfaktan gireceğiz. Yakalanmamalıyız ki rahat yemek yiyelim."

Beni yönlendirmesine izin vererek adımlarımı ona uydurdum. Kapıyı geçtiğimizde yemek kokularının birbirine karıştığı dar bir alan karşıladı bizi. Tencere, tabak ve insan seslerinin birbirine karıştığı korkunç bir kreşendo* dinletisinden sonra açık alandan mutfağa girdik.

Sesler tam da buradan, herkes işini hızlı ve titizlikle yaparken geliyordu. Bize bakmıyor, sadece işleriyle uğraşıyorlardı. Belki de Felix bunu sıkça yapıyordu ve hepsi onun bu hareketine alışıktı.

Onlara İrlandaca bir şeyler söyledi ve mutfaktan ana salona geçeceğimiz kapıyı açtı. Kapıyı geçtiğimiz an sesler azaldı ve beni çenemin hayranlıktan aşağı sarktığı bir iç mekân karşıladı.

Tepeden tırnağa bir dönem dizisine hapsolmuş gibi etrafı izledim. Bir tek kıyafetim ve tacım eksikti.

Yer döşemelerinden duvarkâğıtlarına, kırmızı, altın yaldızlardan koyu yeşil süslemelere, koyu ahşap masalardan aydınlatmalara kadar her şey antikaydı.

---

* Bir müzik eserinde, seslerin gittikçe en yüksek noktaya doğru güçleneceğini belirten harekettir.

Mekânın mistik havası beni avladığında ağzımdan derin bir inilti çıkıverdi.

"Burası müthiş!"

"Seveceğini tahmin etmiştim."

Oturma alanları loca gibi yarı gizlilikle tasarlanmıştı. Masalar yüksek duvarlı bölmelerle birbirinden gizlenecek ve arka masadakilerin duymayacağı bir mahremiyet sağlayacak şekilde dizilmişti.

Her ayrıntı beni çarpmış, hayranlığım yüksek tavanlı restoranda kat kat artmıştı.

Tam ortadaki devasa avizenin nazardan üzerimize düşmesinden korktuğum için ilgimi bu mekândan daha güzel olan adama çevirdim.

Masamıza geçtiğimizde telefonumu çıkarıp her alanı bir kareye sığdırmamak için kendimi zor tutuyordum. Burayı hem telefonumda hem de zihnimde ölümsüzleştirmeliydim.

Felix siparişlerimizi her şeyi ayarladığı için çoktan vermişti. Ne içeceğimizi garsonla konuşarak, kararlaştırırken ben de restoranın her detayını hayran hayran izlemeye devam ettim.

Ben buraya resmen âşık olmuştum.

"Çillerini sayarken..."

Felix'in sesini duymamla bakışlarımı ona çevirdim.

"Ne?"

"Sana nasıl bağlandığımı sordun. Sen bayginken çillerini saydığımda. Yüzündeki her ayrıntıyı izledim. Her biri çok hoşuma gitti," dedi içini hayranlıkla çekerek. O anın hatırasıyla puslanan yeşil gözlerini gözlerime dikti. "Sonra sen hoşuma gittin, kokun hoşuma gitti, ayıcıklı pijaman hoşuma gitti. Hepsi hoşuma gitti."

"Felix Harold, buna *ilk görüşte aşk*, derler," dediğimde başımı salladım. "Yirmi birinci yüzyıldayız ve bunlar eskide kaldı."

Eskide kaldığını iddia ederek birinin gerçek duygularını inkâr etme cüreti göstermem yanlıştı. Bugünün yalandan, vefasızlıktan biten çöp aşkları yüzünden *ilk görüşte aşk* kavramını yitirmiştik.

"Yirmi birinci yüzyılda çıkma teklifi de kalmamıştı sana göre. Ama sana çıkma teklifi ettim ve sen de kabul ettin." Ellerimi tutarken hafifçe okşadı. "Sen aşk, hoşlantı veya beğeni olarak görebilirsin, bunlara pek takılmıyorum. Sadece seni gördüğüm ilk an hoşuma gittin ve seni öpmek istedim. Şimdi de buradayız."

"Güzel bir yerdeyiz," dedim gülerek. Kastım hem mekân, hem zaman hem de bizdik. "Böyle güzel olduk, Felix Harold."

Yeşil gözleri bana baktıkça derin ve içimi yakan bir anlama büründ

Kalbimi yakan bu bakışın ne olduğunu ancak içimdeki ses fısıldadığında anlayabilmiştim.

Felix Harold sırılsıklam âşık!

"Sen..." dedim ama devamını getiremedim.

"Sana tapıyorum, Çilli. Adına ne dersen de. Ben buna *tapmak*, diyorum."

Sözlerimi duygularıyla, bedenimi de arzusuyla tüketmeyi her defasında başaran bu adamın açıkça bana taptığını söylemesi, kalbimden önce gururumu okşamıştı.

Tufana kapılıp boğulsam onun can simidim olacağını ve her şeyini ortaya koyacağını biliyordum. Ben de buna *tapmak*, derdim.

"Dikkat et, Felix Harold. Bensizlikten öleceksin diye korkuyorum."

Ciddi ifadesini korudu. "Sensiz geçen günlerim tam da öyleydi. Bu evde..." dedi kendi evini kastederek. "İlk defa seninle uyuduğum gece huzuru hissettim. Hayatımdaki eksikliğin ne olduğunu tam anlamıyla çözemedim. Ama onlardan birinin sen olduğunu biliyorum. Geldin ve bütün eksikliklerimi tamamladın."

Bu yemeği yiyebileceğimi sanmıyordum. Ben Felix'ten hoşlanıyordum ama o...

"Hızlı mı geldim?"

Kaçamadım. "Evet," diye itiraf ettim hemen.

Gülerek bütün ciddiyetini bozdu. Garsonun servis aracında fanuslarla kaplı getirdiği yemeklerimiz ikimizi de susturmuştu. Doğrusu nefes almak için bu kısacık molaya ihtiyaç duymuştum.

Masamız doldurulurken mekânı tekrar keşfetmeye başladım. Arka fonda klasik müzik çalarak mekânın ruhunu daha güçlü hissettiriyordu.

Bazı masalarda mumlar yanıyor, çiftler içkilerini tokuştururken kahkahalar atıyordu.

Bu keyif hiç bitmeyecekmiş gibiydi.

Garson gitmek üzere hareketlendiğinde teşekkür ederek Felix'e döndüm. Kendimizle ilgilenmekten ve işlerle kafayı yemekten önemli bir konuyu neredeyse unutuyordum.

"Ava döndü mü? Hiç konuşamadık."

Felix suyundan bir yudum aldı. İçki istemediğini yeni fark etmiştim. Muhtemelen alkol tüketmediğimi bildiğinden masamıza taşımamıştı.

Centilmen prensim...

"Henüz dönmedi, Rayne'nin yanında. Bizim tarafa uğramıyor hiç."

Keyifsizce, "O goril herifler?" diye sordum.

Tepkime küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Biz orada olmadığımız için sıkıntı yok."

"Rayne'yle dönmeyecek miydin buraya?"

Konuşmanın ve o zamanki berbat halimizin hatırası zihnime düştü. İntikam alacağımı söylemiştim ve hâlâ intikamımı almamıştım.

"Evet, öyleydi ama Ava dönene kadar Rayne oradan gidemez. Beni üç gün idare etmesini istedim." Etinden bir çatal aldı. "Ava dönmeyi kabul etmiyor. Senin aileni çok sevmiş."

Babaannemi çok sevmesinin tuhaflığını hâlâ aşamamıştım.

"Fark ettim, ben de gitmesini istediğimde gitmedi. Ava çok tatlı ve içten bir kadın, sevgisi hoşuma gidiyor ama ağabeyleri sıkıntı."

Kaşlarını *aynen*, dercesine, kaldırıp indirdi. "Bunun için dönmesi gerek," dedi. "Biz dönene kadar sizinkiler dönmüş olur mu? Ben seninle uyumaya alıştım."

Kafamı olumsuz yönde salladım.

"Bir hafta daha kalmalarını ben istedim. Babaannem buraya geldiğinden beri onunla hiç vakit geçiremedim. Şimdi giderse sürekli dırdır edip canıma okur. Onu gerçekten çekemem, Felix. Çok zor bir insan."

Sözlerimin sonuna doğru bakışları değişti. Düşünceli ve biraz yargılayıcı göründü.

"Babaanneni tam tanımıyorum ama onun hakkını yiyorsun gibi hissediyorum. Bir gece yanlışlıkla yukarı çıkarken, onu gecenin bir vakti kapımızı temizlerken gördüm. Önce su döktü, daha sonra temizledi. Sonra kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve kapıya üfledi. Sanırım senin için dua ediyordu. Sonra aşağı inip Bedir'in evine de yaptı bunu. Yaşlı bir kadın olmasına rağmen evinizi temizliyor."

O konuştukça kahkahamı içimde tutma isteğimi kaybediyordum. Sözlerinin sonunda beni suçladığında boğazımdan bir hıçkırık yükseldi.

"Ne?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Büyü," dedim güçlükle. "Evlilik büyüsü."

Gözleri dehşetle irileşti.

"Çilli... Bana şaka yaptığını söyle."

Şaka değildi, olmasını istesem de değildi.

"Sana kötü bir haberim var, sevgilim. Hoş, o tür şeylere inanmıyorum ama babaannem Bedir Efendi'yle evlenelim diye ikimize büyü yapmış sanırım." Kahkahamın arasında konuşmak zordu. "Ama onun temizlik yaptığını düşünmen çok tatlı."

"Siz Türkler ne diyordunuz?" Üzerine biraz düşündü. Hatırlayınca kaşlarını çatarak sessizce kükredi. "Hadi oradan be kızım!" Yemek de de çiğ et tüketiyormuş gibi suratını astı. "Ülkede ne kadar büyücü v İstanbul'a götürmemiz gerek."

Endişesini anlıyordum ama onu aydınlatmam gerekiyordu.

"Öyle bir şey olamaz zaten."

Rahatlayamasa da gerginliği az da olsa dindi.

"Neden?"

"Kuran-ı Kerim'in sürekli okunduğu bir eve büyü giremez. Yani işlemez. Kuran-ı Kerim'i bir kalkan olarak düşün," dedim. "Seni tüm belalardan koruyan bir kalkan olarak düşün. Bedir'in evi çok korunaklı, Allah tarafından korunuyor. O eve hiçbir şey olmaz." Bedir Aslan hayatını Allah'ın yoluna adamış bir adamdı. İmtihanları olurdu, olacaktı ama büyü ona işlemezdi. Masanın üzerinden uzanıp Felix'in elini tuttum. "Bedir'le biz çok yakın iki dostuz, sen ve Rayne gibi düşün. Nasıl siz evlilik istemiyor, dostluk istiyorsanız biz de öyle."

Parmaklarımı, parmaklarının ucuyla severken keyifsizdi.

"Yine de senin adını, Bedir'in adının yanında görmek istemiyorum."

"Adı magazin haberlerine çift olarak çıkan biz değiliz," dedim elimi geri çekerek. "Bence şansını zorlama."

Çektiğim elime ufak bir bakış attıktan sonra yeşil gözlerini bana dikti.

"Bu bizi aşan bir durum. Babaannenin aşk ve evlilik büyüsü ise tamamen kaderinize ve karmanıza mâni olmak. O bir yaratıcı değil."

"O halde büyünün işlemeyeceğini de anlıyorsundur."

"Konu büyü değil, babaannen." Durup düşünür gibi yaptı. "Cadı Muzi... Ava kesinlikle çok haklı. Bastonunu çalı süpürgesine benzetmekle kaldı ama onun büyü yapan bir cadı olduğunu bilmiyor."

"Sus! Sana da büyü yapar, borsanın dibine çakılırsın."

Bana manidar bir bakış attı.

"O işler o kadar kolay değil."

İkimiz de tartışmanın eşiğinden döndüğümüz için birbirimize imayla güldük. Rayne ve Bedir Aslan anlaşamayacağımız iki konu olarak aramızda kalacaktı. Hoş, ben ve Bedir magazin haberlerine çift olarak çıkmıyorduk.

Bana kalırsa Bay Harold şansını fazlasıyla zorluyordu.

"Bugün beni o kadar gururlandırdın ki."

"Hangi konuda?"

"Sözleşme konusunda."

Yapma, der gibi güldüm.

"Onu herkes fark ederdi, Fel. Abartılacak bir şey yok."

Yanlış düşündüğümü ima eden bir kafa sallamadan sonra, "Yanlışı fark etmenden bahsetmiyorum ki," dedi. "O senin işin, zaten buna mecbursun. O kapıdan girip herkesin içinde kendinden emin bir şekilde konuşman çok hoşuma gitti. Seni saatlerce dinleyebilirdim."

İşte intikam almak için Berna Önder'e gün doğmuştu.

"Toplantıdayken beni hiç dinlemiyordun."

Gözlerini kaçırmadan, "Dinliyordum," dedi güvence vererek. "Sadece gelip seni almamak için kendimle savaşıyordum."

Ancak benim gördüğüm o değildi.

"Benim gördüğüm varlığımı inkâr eden bir adamdı. Bana bakmanı çok isterdim, Felix ama bakmadın."

"Şimdi bakıyorum, şimdi görüyorum. Çok iyi görüyor ve istiyorum. Seni her şeyden çok daha fazla istiyorum."

"Fel..."

"Bana para teklif et, bana güç teklif et, umurumda değil."

"Ne istiyorsun o zaman?"

"Bunların sonucunda seni kaybedeceksem gitsinler."

Felix henüz birbirimizi tanımadan, sıkıntılı olduklarını bildiğim ailelerimiz dahil olmadan, tahsil hayatım bitmeden ve aynı şehirleri bırakın, aynı ülkelerde yaşamadan ilişkimizin başında gerçek ve salt bir adım atmamızı istiyordu.

Şaşkınlık, söylemek istediklerimin önüne geçiyordu ama susamazdım.

"Felix, sen gerçekten ne istediğinin farkında mısın? Bir ay sonra ikimiz de İstanbul'dan ayrılacağız ve ben Ankara'ya geri döneceğim. Sen de buraya geri döneceksin."

"Evet, ben de bodoslama atlamak istemiyorum ama benim bir ayağım hep İstanbul'da olacak, Berna," dedi tutumunu sürdürerek. Gözlerini bir kere kırpmış, kararını bir kere vermişti. "Ara ara yanına gelirim veya hafta sonları seni İstanbul'a alırım." Çatalını bana doğru kaldırıp salladı. "Bu konuda net olduğumu belirtmek isterim. Paylaşmayı sevmem, benim olan benimdir."

Ondan başkasını istemediğimi unutuyor olmalıydı.

Yemek boyunca söylediklerini düşündüm. Gerçek bir adım, bizi bekleyen bir sorumluluk getirirdi. Evet, ben de stajım bittiğinde bize ne olacağını bilmiyordum ama yan yana olamamanın acısını fena halde çekeceğimi biliyordum.

Garson tatlı getirmeden önce masamızı temizleyip, gittiğinde Felix Harold cebinden bir şey çıkarak dikkatimi dağıtmıştı.

Lacivert, mat bir kutuyu elinde tuttuğunda küçük dilimi yuttum. Evlenme teklifi almıyordum, değil mi? Ona *hayır* ya da *evet*, diyemeyeceğim bir an yaşamak istemiyordum.

Bana doğru açtığı *Graff Diamonds* markalı kutuyla göz göze geldim. Yüzük görmediğim için verdiğim nefesi ömrüm boyunca ver

miştim. Biraz rahatlamış, biraz da mahcup bir tavırla kutunun içinde ışıldayan bilekliğe baktım.

Bu pırlanta bileklik ömrümde çalışsam kazanamayacağım bir paraya denk geliyordu.

Felix Harold bana gerçek pırlanta hediye ediyordu.

Kalp şeklinde su yolu bileklik gözlerimi kamaştıran bir parlaklıkla kutusunda ışıldıyor, bana ahlaksızca göz kırpıyordu.

Otuz karat...

Göz kırpan şey otuz karattı.

Siktir! Bu çok pahalı.

"Felix... Bu çok fazla."

"Sana değer, güzelim."

"Gerçekten bu..."

Güçlükle konuştuğumu görünce benim yerime devam etti. "Gördüğüm an bu güzellik Berna Önder'i taşıyabilir dedim. Senin bileğinde çok şık duracağını biliyordum."

Altdudağımı ısırıp bıraktım.

"Sen gördüğün her şeyi benim üzerimde mi hayal ediyorsun?"

Ateşli gözleri dudağımda, boynumda ve vücudumda ağır ağır gezindi. Karanlık bir bakış çehresini daha tehlikeli ve esrarengiz gösterdi. Bu adamın karanlık yanından korktuğumu kendime itiraf etmeliydim artık.

"Seni nelerin içinde veya neyin üzerinde hayal ettiğimi bir bilsen..." dediğinde masanın altından topuklu ayakkabıyla dizine vurunca dengesini kaybetti. Elleri masanın üzerinden kaydı ama elindeki kutu düşmeden yakaladım.

Acı bir soluk verip dişlerinin arasından, "Bana karşı olan bu acımasızlığını ne yapacağız?" diye hırladı.

"Sapık düşüncelerine bağlayacağız."

Gecenin ilerleyen saatlerinde Felix Harold bir daha sapıkça konuşmadı çünkü ikinci tekmeyi yemek istemedi.

Yoğunluğundan dolayı aranan Felix Harold'a sabahları ulaşılamıyor.

Notu okuduğumdan beri zihnimde dönüp duran ses bu cümleyi tekrarlıyordu. Yoğun bir günün daha bizi beklediğini biliyordum ama sabah uyanmamı beklemeden erkenden çıkan bir Felix istemiyordum.

Dedesinin şirkete geleceğini ve onun için erkenden şirkette olması gerektiğini söylemişti. Muhtemelen ilk saatini şirkette, sonrasını da bankada geçirecekti.

Arabanın beni aşağıda beklediğini bildiğim için kahvaltımı yapıp hazırlandıktan sonra şirkete gitmiş, günü proje ekibiyle geçirmiştim.

Felix düşündüğüm gibi sabah şirkette görünmüş, dedesiyle çıktıktan sonra bir daha dönmemişti.

Laura ara sıra beni kontrol etmiş, bir ihtiyacımın olup olmadığını sormuştu.

Felix dışında hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Öğle molamda halamla ve Kerem'le görüştükten sonra tekrar işlerimin başına dönmüş, akşam yine özel koruma tarafından eve bırakılmıştım.

Akşam yemeği için Felix'e mesaj atmıştım fakat onu beklemememi söylemişti.

Tek başıma yemeğimi yedikten sonra sıkıntıdan terasta oturup telefonumla oynamaya başladım.

İlişkimizin başındaydık ama onu böyle sık sık görmezsem ne yapacağımı bilmiyordum. Yemekte anlatmaya çalıştığım şey buydu, Felix uzak mesafe ilişkisini kabul edebilmişti ama ben bunu kaldırabilir miydim onu da bilmiyordum.

Onun gibi kendime güvenim yoktu.

Her şey şimdi kolay gibi görünüyordu ama bizi bekleyen sıkıntılar yüzeye çıkarak bana dokunmaya ve kendini hissettirmeye başlamıştı.

Bu ilişki çok zorlu günlerden geçecek, belki de birbirimizi ciddi manada yıpratacaktık.

Çenem bir pençe tarafından aniden yakalandı ve kafam koltuğa yatırılarak istediği pozisyonu kazanan sevgilim tarafından dudağım esir alındı. Elimdeki kahve kupası dökülmesin diye sıkıca tutuyordum.

Ne zaman gelmişti?

"Beni mi bekliyordun?"

"Hı hı."

"Üzgünüm, çok fazla işim var. Bir duş alıp çalışma odasına geçmem lazım. Sen uyu, beni bekleme."

"Peki," diyerek zoraki bir tebessüm sergiledim. "Sana iyi çalışmalar."

Teşekkür ederek balkondan çıkan adamın arkasından baktım. Bir eli cebindeyken diğer eliyle ensesini ovuyordu. Bu dünya için bu kadar çalışmaya değiyor muydu gerçekten?

Yirmi kuşak doyuracak servete sahip olup bir gün bile dinlenememek... Asıl fukaralık bu değil miydi? Her şeyi satın alacak güce sahip Harold ailesi yiten zamanı satın alabilir miydi?

Kendini yaşayamadan daha fazla para ve güç için durmaksızın bir çalışma temposunda olmak ve arenadaymış gibi savaşmak, geçtiğini bile bilmediğin zaman için değer miydi?

Hiçbir zaman böyle bir hayatım olmasını istememiştim. Hayatına

birinci dereceden şahit olduğum halamı da hep yargılardım. Nihat eniştem de sürekli çalışırdı. Kaç gece halamın tek başına uyuduğuna şahit olmuştum.

Ben bunu istemiyordum.

Sevdiğim adama sarılıp huzurla uyuyamadıktan sonra bu kadar lüksü, şatafatı ne yapabilirdim ki? Paranın bizi bir yere kadar mutlu ettiğini düşünür ve savunmamı buna yönelik yapardım.

Bugünlerde tecrübe ettiğim şey de savunduğumun getirisiydi.

Kahvemi bitirip fincanımı mutfağa bıraktım. Tara geceleri benim için burada kalıyor, Julia sabahları geliyordu. Aramıza mesafe koymasa Tara'yla sohbet ederek sıkıntımı giderebilirdim ama hemen odasına çekiliyordu.

Misafir odasında yatamayacağım için Felix'in odasına geçtiğimde kokusunun yine her yere yayıldığını sezdim. Kıyafetlerini yatağın üstüne fırlatmıştı, alıp banyonun kirli sepetine attım.

Kaslarımı gevşetmek için saçlarımı ıslatmadan vücudumu yıkadım. Gece bakımımı yaptıktan sonra yatağa girdim. O yanımda değilken nasıl uyuyacağımı da bilmiyordum.

Fakat... Uyuyamıyordum.

Gerçekten uyuyamıyordum. Sağa döndüm, sola döndüm, telefonla uğraştım. Felix'in başucunda olan kitabı bile alıp okudum ama hayır, uyuyamıyordum.

Felix yanıma gelmeden de uyuyamayacaktım.

Saate baktığımda on ikiyi geçtiğini gördüm. Saatlerdir durmaksızın çalışıyordu. Biraz mola verebilir, bir soluk alabilirdi. Bir tabutmuş gibi beni basan odadan kaçarcasına çıktım.

Mutfağa indim ve iki kahve hazırlayıp evi ilk gezdiğimde dudağımı uçuklatan çalışma odasına girdim.

Bir adam, dosyaların ve açık bilgisayarların arasında kaybolmuştu. Bir adam, bir daha bulamayacağı zamanlarını boynunu ağrıtarak, uykusuz kalarak iş adı altında bir stres kurbanı olarak geçiriyordu.

Burnumdan soludum.

"Berna... Sen uyumadın mı güzelim?"

"Hayır, biraz mola veremez misin?"

Beni reddetmeyerek işkence masasından kalktı ve yanıma yaklaştı.

"Banyo mu yaptın?"

Saçım kuru olduğu halde hemen fark etmişti.

"Hı hı."

"Beni neden çağırmadın?"

Temposuna rağmen esprili yanından ödün vermiyordu. Ona cilveli bir bakış attım.

"Çağırsaydım gelir miydiniz Bay Harold?"

"Koşa koşa."

Net ve dürüsttü, tabii ki gelirdi. Masaya bıraktığım tepsiden bir fincan kapıp, koltuğa geçerken beni çağırdı.

"Otur, *Micetta*."

"Nereye?"

Bakışlarıyla kucağını işaret etti.

"Evinin en güzel köşesine."

Kahvemi alırken Felix'in kucağına oturdum.

"Şahsi konutumda ilk kahvem."

Küçük bir gülümseme dudaklarına sirayet ederken kulağımın arkasına bir öpücük kondurdu. İçim gıdıklanınca gülüşü kulağıma çarptı. Tenimdeki her dalgadan, tüylerimin diken diken oluşundan haberdardı.

"Evinin en güzel köşesi."

Bu değişmez bir gerçekti. Kahveden bir yudum alıp koltuğun kolçağına bıraktım. Kolumu boynuna dolarken kafamı omzuna yasladım. Sıcak ve güçlü bedende bir süre oturmak, yalnızlığımı ve huzursuzluğumu gidermek istiyordum.

Felix hayatıma girene kadar nasıl bir şeyden mahrum kaldığımı anlamamıştım. "Sabaha kadar burada çalışırsan burada uyurum, Felix," dedim sessizce.

"O zaman hiç çalışamam, Çilli. Gözüm sürekli sende kalır."

"Benim de aklım sürekli sende, bu tempo çok fazla. Geldiğimizden beri hiç dinlenmedin."

"Askıya aldığımız proje beklediğimden çok daha sıkıntılı geçiyor, ona odaklanınca buradaki işleri biriktirdim. Yarın son kez idare et, bir sonraki gün bizim."

Bu sözü nedense tutacağından şüpheliydim. "Umarım öyledir," dedim uzun bir soluktan sonra. Belimi okşayan eller beni mayıştırdığında hafifçe esnedim ve Felix güldü.

"Sen buraya benimle kahve içmeye gelmedin, seni uyutmam için geldin."

"Senin kollarında mutlu olduğum için uykum geldi."

Odanın kapısı hızlıca açıldığında kafamı gömdüğüm yerden irkilerek kaldırdım ve bize doğru telaşla konuşan Tara'yı gördüm. Suratında dehşet bir ifade vardı ve korkmuş görünüyordu.

"Bay Felix, aileniz içeride."

Dehşetinin sebebi bu değilmiş gibi parmaklarını birbirine geçiriyordu. Felix beni kucağından indirip ayaklandığında ben de beraberinde kalkmıştım.

"Ne oluyor, Tara?"

Tara altdudağını ısırıp bıraktı. "Sizi aramış ve ulaşamamışlar. Çok öfkeliler," derken sebebini açıklamaya korkuyormuş gibi çekingendi. "Sanırım haberlerden dolayı."

Felix'in gerginliğini hissedince vücudum üşümüşüm gibi büzüldü.

"Ne haberi?"

"Tüm haber kanalları sizi konuşuyor."

Felix, Tara'nın peşine düşüp ailesinin yanına gitmeden önce, beni yatıştırmak için alnımı uzun uzun öptü. Telaşı yeşil harelerinden silmeye çalışsa da ne olduğunu bilmediği için başaramıyordu.

"Buradan çıkma, tamam mı?"

Sessizce kabul ederek odadan çıkışını ve kapıyı ardından kapatışını izledim. Haber kanallarında nasıl bir bok döndüğünü bilmem gerekiyordu. Telefonumu aradım ama odada bıraktığım aklıma gelince Felix'in çalışma masasında ters duran telefonunu kaptım.

Dünya kadar arama ve mesaj vardı. Çalışırken dikkatini dağıttığı için sessize almış ve ters çevirmişti.

Google'a girip Felix'in adını yazdığımda son dakika haberini gördüm. İrlandaca yazıldığı için anlamasam da çeviriden yardım alacaktım. Tıkladığım gibi beni *Twitter*'a yönlendirdi. *Twitter* gündeminde bir numaraydı.

Herkesin paylaştığı fotoğrafa basarken altdudağımı heyecanla ısırdım. Nasıl bir kıyamet kopmuştu da ailesi gecenin bu saatinde buraya uçmuştu? İrlandaca olduğu için anlamıyordum da.

Fotoğraf açıldığında gözlerim hızla taradı. İlk bakışta ne olduğunu anlayamadım. Felix arabasına doğru ilerlerken çekilmiş bir görüntü medyaya hangi sebeple sızdırılmış diye sorguladım ki elinde Kuran-ı Kerim'in, İngilizce mealinin olduğunu gördüm.

Kaydırdığımda ikinci fotoğraf her şeyi açıkladı.

Felix'le Bedir Efendi yan yana bir restoranın önünde duruyor, yüzlerinde içten bir tebessümle birbirlerine bakıyorlardı. Bunlar ne zaman görüşmüştü? En önemlisi bu fotoğraf neden gecenin bir vakti ortaya çıkıyordu?

Gözlerim atılan *tweet*'lerin üzerinde gidip geliyordu.

"Müslüman olduğunu söyleyen çok insan vardı. Bu da kanıtı işte."

Aralarında yüksek sayıda Türklerin de yorumu vardı.

"Müslüman olduğunu hep düşünüyordum. Çok dürüst ve işinde ahlakı olan bir adamdı."

"Yıllar önce o ailenin şirketinde temizlikçiydim. İnsanlara değer veren bir aile."

Bedir'i tanıyanlar da çok fazlaydı. Türkler onunla ilgili çok sayıda yorum yapmıştı.

"İrlanda Merkez Bankası'nın başkanı ve Bedir Aslan mı? Alakaya gel. Allah'ın Aslanı yapacağını yapmış."

"Bizim Bedir Efendi ve Felix Harold dost mu? Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi."

"İkisini aynı anda istemem şaka mı?"

"Felix Harold'ı tanıyorum ama yanındaki oyuncu mu yoksa model mi? Kim bu? Dehşet yakışıklı."

"Abi, ikisi ne alaka? Ne alaka? Kafayı yiyeceğim."

"Biri Merkez Bankası'nın başkanı biri de gayrimenkul zengini. Hayat bunlara güzel."

"Varlıklı aileler iş yapar ve dost olur. Neden şaşırıyoruz? Benim gibi maden işçisiyle dost olacak değil ya!"

"Felix Harold zaten InfoTech şirketiyle anlaşma sağlamıştı. Fahrettin Kındır, Bedir Aslan Akgün'ün dostu. Onları tanıştırmış olabilir. Buna neden bu kadar şaşırdınız ki?"

"Dini kitabımızı hediye edip asıl dünyayı göstermek istemiş Allah'ın Aslanı. Yakışır Bedir'ime."

Destekler kadar linçler de yer etmiş, dünya kadar insan söylediklerinin sorumluluklarını almadan bir gece ansızın sızdırılmış bir fotoğrafa, ifade özgürlüğü adı altında ağzına geleni söylemişti.

İrlandaca bilmediğim için kendi halkının tam olarak ne yazdığını anlayamıyordum. Elim o kadar hızlı kaydırıyordu ki çeviriye bile basamıyordum. Ne kadar yorum okursam ailesinin öfkesini de bir o kadar anlardım.

Her şey bir kitap için miydi?

Yoksa bir alt metin geçiyor da ben mi anlamıyordum?

İçeriden bağrışma sesini duyduğumda telefon elimden kayıp masaya düştü. Kavga mı ediyorlardı? Titreyen ellerimi birbirine bastırarak sessiz adımlarla odadan çıktım. Tara'yı şimdi anlıyordum.

Birbirine karışan sesler alt kattan geliyor, özellikle bir kadın sesi bütün sesleri bastırıyordu. Karanlık olduğu için beni görmeyeceklerinden basamakları sessizce indim.

Sarı ışığın altında dört yüz seçtim. Felix Harold'ın ebeveynleri ve de-

desi olmalıydı. Logan ve Levi yoktu. Beni görmezlikten gelerek kibirli bir tavırla yanımdan geçen annesi, bütün kibrini yitirmiş, oğluna hayal kırıklığıyla bakıyordu. Başköşede, elinde bastonla oturan daha yaşlı bir adam görünce bunun dedesi olduğunu düşündüm.

Aptal kafam! Neden ailesini *Google* üzerinden araştırmıyordum ki? En azından kimin kim olduğunu daha net anlardım.

Annesinin arkasında volta atan muhtemelen babasıydı. Oturan tek kişi dedesi olduğuna göre sesler daha çok annesiyle babasından geliyordu. Zira ifadesi nötr olan tek kişi oydu. Yüzünü göremediğim de Felix'ti.

"Dinini mi değiştirdin, oğlum? Bunu bizden mi saklıyorsun?"

Babası konusunda tahminim doğru çıktı.

"Yok öyle bir şey, baba," diye cevapladı. Sesi sert ve yüksek çıktı. "Bir fotoğrafı abartmıyor musunuz?"

Babası, oğlunun tepkisine alışmış gibi yadırgamadan, "Tüm yayın organları, sosyal medya, radyo kanalları seni konuşuyor," dedi. "Yanındaki adam, bir din adamı." Bunu söyledikten sonra dikkat çekmek ister gibi tekrar etti. "Adı bilinen bir din adamı!"

Buradan bakınca Felix'in yaşlılığını görür gibi oldum. Umarım kaşları babasınınki gibi çatık olmazdı ve oğlu kutsal bir kitabın mealiyle düşmanlarının ağına düştüğü için onu yargılamazdı.

"Bana kutsal kitaplarını hediye etti, ben de hediyesini kabul ettim." Duruşundan ödün vermeden annesiyle babasına ve sessizliğiyle beni en çok geren dedesine kararını dikte etmeye çalıştı. "Aldığım hediyenin hesabını kimseye vermeyeceğim!"

"Böyle bir hediyeyle magazine malzeme veremezsin," dedi annesi. "Müslümanlar teröristtir."

Felix annesinin korkunç yorumundan -ki bu kadından midem bulandı- sonra ellerini cebine koyarak omzunu silkti. Bu da öfkesini bastırdığını gösteriyordu. Henüz ailesine öfkesini göstermemiş, bastırabildiği kadar bastırmıştı.

Sonunda bomba gibi patlayacağını hissediyordum.

"Bunu neye dayanarak söylediğini sorabilir miyim anne?"

"Hayatlarına bakarak, Fel."

"Terörist dediğimiz insanlarla iş mi yapıyoruz o zaman? Neden ülkelerini geziyoruz? Neden yemeklerini yiyoruz? Neden yıllarca iş yapıyor, bir dünya görüşme düzenliyoruz? Tüm bunları yaparken etiketleri yapıştırmıyoruz da kutsal kitapları ön plana çıkınca mı terörist ilan ediyoruz?"

Tüm bunları sorarken o kadar net ve sakindi ki aklımı karıştırmıştı.

Şükürler olsun İngilizce konuşarak, beni bu yüzleşmeden mahrum

bırakmamışlardı. Felix'e sorsam bir cümle bile paylaşmazdı. Sinirleneceğimi, kırılacağımı hatta ailesinden tamamen uzaklaşacağımı bilirdi.

"Anne, senin geçmişin benden daha uzun. Yaşadığın süre boyunca Amerika'nın yıllar boyu Ortadoğu'ya ne işkenceler çektirdiğine, ülkeleri birbirine nasıl düşürdüğüne, dış politikalarıyla ülkeleri açlıktan sefalete nasıl sürüklediğine ve bu savaşların sonunda onları nasıl çökerttiğine şahit oldun. Çok geçmişe gitmeye gerek yok. Ne de olsa tüm dünya, orospu çocuğu İsrail'in arkasında Amerika köpeklerinin olduğunu biliyor."

"Felix, konumuz..."

Elini cebinden çıkarıp kaldırdı ve annesini susturdu.

"Ben kafası koparılmış Amerikalı hiçbir çocuk görmedim. Ama Ortadoğu'da yüzlerce çocuk gördüm ve hepsi Müslüman. Birilerine terörist demeden önce iki kere düşün. Ya da..." dedi annesine bakmaya devam ederek. "Her hafta gittiğin kilisede papazın yüzüne karşı *Müslümanlar terörist*, de."

Son öneri için bu adamı saatlerce öpecektim. Dürüst duruşu ve zalimliğe karşı ses çıkardığı için onu tüm kalbimle sevecek ve saygı duyacaktım.

"Ne yapmayı düşünüyorsun, evlat?"

Kırışık gözleri torununa dikilmişti ama yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. Sesinin sakin tınısı içimi bir nebze rahatlatıyordu sadece. En azından öfkesine kapılıp Felix'i yalnız bırakmayan biri vardı.

"Yarın basın açıklaması yaparım, büyükbaba," dedi. Dedesine karşılık saygılı bir tavır göstermiş, sesini en doğal tonda tutmuştu. "Aldığımız hediyenin hesabını halkımıza vermediğimiz kalmıştı."

Annesi, sanki oğlu az önce bütün gerçekleri yüzüne vurmamış gibi esefle, "Kaldığın bina, o adamın binası mı?" diye sordu.

"Evet, bu konunun o adamla ne alakası var?"

"Aklını çelmiş olabilir," dedi dehşetle inleyerek. "İnanamıyorum, Fel."

"Anne... Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Farkındayım. Haberleri aç ve insanların senin hakkında ne yazdığına bak."

"Ülke gündeminin konuşması gereken şeyler öldürülen çocuklar, yok olan ekonomi ama işe bakın ki okuduğum bir kitap tartışılıyor. İşin saçmalığının farkında mısınız?"

Babası önünü kesti. Muhtemelen karısını durdurmak için yaptığı gizli bir hamleydi. Zira kadın telaş yapmaktan çok delirmiş gibi tepkiler veriyordu.

"Oğlum, insanlar her zaman onlardan yüksek olanları indirmenin pe

şindedir. İstediğin şeyi okuyabilirsin," dedi yanında olduğunu belirterek. "Ama seni indirmek için elinden geleni yapan insanları unutma."

Babası sonunda oğlunu desteklemeyi akıl etmişti. Annesinin de bunu yapacağından şüpheliydim. Bize *terörist*, dediğine göre Müslümanları sevmiyordu.

Felix bundan dolayı mı onunla karşılaşmamı istememişti acaba?

Beynim karman çorman olmuştu. Daha fazla onları dinlemek istemediğim için sessiz adımlarla çalışma odasına geri döndüm. Telefonunu kapadım. Yorumları okumak istemiyordum. Felix'in de okumasını istemiyordum.

Koltuğa otururken, avuçiçimi kalbime yaslayıp Allah'a dua ettim. Felix'i koruması için içtenlikle ona sığındım.

Çünkü o bunları hak etmeyecek kadar iyi bir adamdı.

Odanın kapısı aniden açıldığında yeni bir korku dalgası üzerime geldi. Ben yukarı çıkana kadar başka bir felaket mi kopmuştu?

Kapı ağzında kızgın bir adam gördüm.

"Berna, yarın basın açıklaması yaptıktan sonra dönüyoruz."

Haberi verip, kapıyı kapatarak çalışma odasından çıktı ve beni koca odada düşüncelerimle, korkularımla, dehşetimle baş başa bıraktı.

Müslüman olmayan bir adama bunu yapan ailesi, Müslüman bir kadınla beraber olduğunu öğrendiğinde ne yapacaktı?

Belki de biz bir adım atarak en büyük yanlışı kendimize yapmıştık.

Belki de kendi sonumuzu farkında olmadan kendimiz hazırlamıştık

Bütün yayın grupları buradaydı.

Hayatınızı değiştiren bir röportaj yapmaya var mısınız?

Bunu sorsalar kimler kabul eder, kimler çekinir ve kimler direkt reddeder diye düşünüyordum. Yüzünüzde patlayan flaşlar olacaktı. Hangi gazeteciden nasıl bir soru geleceğini, nasıl bir soru dalgasıyla kuşatılacağınızı bilmeden, bir kürsüye çıkıp bütün hayatınızı kamera karşısında ortaya koyacaktınız.

Felix Harold'ın yaptığı buydu işte. Bütün hayatını bir fotoğraf karesi yüzünden ortaya koymak. Bir adam ve binlerce insanın görüşüne maruz kalmak.

Aklımın almadığı şey herkesin bir şey istemesi ve istediği şey olmadığı için yargılamasıydı. Diğer türlü istediği görüntü veya cevabı alanın karşıt görüştekine meydan okumasıydı.

İster dev bir yatırımcı olun ister evinde işsiz yatan bir genç... İnsanlar sizi yargılayacak ve hayatınıza müdahale edecek bir bahaneyi kendine hak görmeyi başarıyordu.

Felix Harold'ın konumu şirketi açısından, Merkez Bankası'nın başkanı olduğu kadar zarar görmüyordu. Ancak bir başkanın dostları olmasını ve hediyeleri kabul etme nezaketini göstermesini düşünmüyorlardı.

Dışarısı dünya kadar gazeteci doluydu. Kıyamet gibi bir kalabalık yüz metre ilerimdeydi.

Tara ve Julia gece çıkan krizden sonra bavullarımızı toplamış, tek bir eşyam kalmayana dek özenle hazırlamıştı. Bütün eşyalar önümüzdeki arabanın bagajındaydı.

Ben yine bir Transporter'da tek başıma oturmuş, Felix'in birazdan vereceği basın toplantısını bekliyordum.

Dün gece hiç uyumamıştık. Odaya gelmek yerine kendini üst katın terasına kapatmış, sabaha kadar orada telefonla konuşmuştu.

Yanına gitmek istemiş, yanlış bir şey söyler ve tartışırız korkumdan yanına bile gidememiştim. Ben odaya döndükten sonra ailesi ne söylemişti de Felix bu kadar köpürmüştü, onu da bilmiyordum. Bilmemek içimi kemiriyordu.

Onu böyle yıkılmış ama ayakta durmak için çabalar halde görmeye dayanamıyordum.

Ama bu sabah öpücükleriyle uyandırılmıştım.

Dün geceki krizi bir basın açıklamasıyla çözecekti. İrlanda halkı hatta Türkiye dahil dünyanın pek çok yerinde onu tanıyan ve bilen insanlar Felix'ten açıklama bekliyordu.

İrlanda Merkez Bankası'nın başkanı Felix Harold Kuran-ı Kerim'le görüldüğü için ülkesi resmen ayağa kalkmıştı.

Kuran-ı Kerim'in varlığı bile onları bu kadar korkutuyorsa Müslüman bir kadınla sevgili olduğunu öğrendiklerinde olacakları hayal edemiyor, düşünmeye bile korkuyordum.

Arabanın küçük ekranından, kamera açısındaki boş kürsüyü izliyordum. Saatimi kontrol edince tam bir buçuk olduğunu gördüm. Gözüm o anda ekrana kaydı ve basın açıklaması resmen başladı.

Felix Harold'ın kürsüye doğru gidişi patlayan flaşlarla kayda alınıyor, basın sözcüsü, Laura ve avukatlarının yan yana kürsünün biraz ilerisine yürümeleri gazeteciler tarafından anbean izleniyordu.

Felix Harold kendinden oldukça emin duruyordu.

Allah'tan İngilizce altyazı geçiyorlardı. Yoksa ne konuştuğunu asla anlayamayacaktım.

Sorular hiç durmuyor, herkes neredeyse birbiriyle yarışıyormuş gibi soru dalgasıyla Felix'e oynuyordu.

"Müslüman olduğunuz doğru mu Bay Felix?"

"Onun için mi aylardır İstanbul'daydınız?"

"Neden Müslümanların kutsal kitabı sizdeydi?

"Türk din adamıyla yemekte ne konuştunuz?"

"O mu sizi yönlendirdi?"

Felix Harold mikrofonunu kontrol ettikten sonra muhabirleri elini kaldırarak susturdu. Hiç teklemeden, önüne bir kâğıt koyup, onu okumadan dik ve güçlü duruşuyla açıklamaya başladı.

İlk açıklaması kalbimi sıcacık etmişti.

"Bedir Aslan Akgün, dostumdur ve kendisi bir Türk. Din adamı olduğu da doğrudur. Kendisiyle Türkiye'ye gittiğim ilk hafta tanıştım. Değerli bir yatırımcı olduğunu da siz değerli halkıma sunarım. Gerek iş gerek arkadaşlık ilişkimizle bir bağ kurduk. Bir öğle yemeğinde buluştuk ve dostumdan bir hediye aldım. Görüntülerde gördüğünüz gibi bu hediye kutsal kitapları Kuran-ı Kerim'in İngilizce mealiydi. Hediyeyi büyük bir memnuniyetle kabul ettim."

Muhabir, "Peki, neden kabul ettiniz?" diye sordu.

Felix hayatındaki en salak soruyu duymuş gibi birkaç saniye muhabire baktı. *Gerçekten bunu mu sordun, adamım?* Bu sorunun bakışlarına zuhur ettiğini görebiliyordum. Acaba o adam görebiliyor muydu?

Herkes nefesini tutmuş, cevap vermesini beklerken flaşların patlayan sesi tekleyen kalbimle yarışıyordu. Sanırım gerginlikten arabanın ortasına kusacaktım.

"Dostunuzun size verdiği hediyeyi geri çevirecek kadar kaba mısınız?"

Muhabir, "Dostunuz sizde bir farklılık görüp dininizi değiştireceğinizi düşündüğü için hediye etmiş olabilir mi?" dedi.

"İnancım beni ilgilendirir, hiç kimseyi değil."

"Peki, Fortin ailesinin kızı Ava Fortin'i yeni şirketinize girerken görenler var. Bu konu hakkında ne söylemek istiyorsunuz? Fortin ailesiyle çıkan haberleri ortadan kaldırmak için mi Kuran-ı Kerim'le görüntülendiniz, Bay Harold? Basına görseller sızdıran siz misiniz?"

Sorular çok hızlı bir şekilde yön değiştirmişti. Felix duyduğu son soruyla kaşlarını çatarken uğuldamalar yükseldi. Son sorunun kahpeliğinde kalmıştım. Bir insan kendini bile bile ateş hattına koyar mıydı? Kaldı ki bir Merkez Bankası'nın başkanı?

Basın toplantısının felaketi, sosyal medyayı düşünmekten alıkoyuyordu. Orası muhtemelen cehennem gibiydi ve zebaniler birbirini yiyordu.

Felix bunlarla nasıl baş ediyordu? Ben sadece ailemin baskısıyla hayatımın tepetaklak olduğunu düşünürken Felix ve Felix gibi adamlar tanımadığı insanların baskısıyla da savaşıyordu.

Duruşunu bozmadan vakarlı bir ifadeyle Fortin ailesine kasten savaş açtı.

"Bu dünyada iş yapmayacağım ve beni asla yan yana görmeyeceğiniz üç aile var. Onlardan biri de Fortin ailesidir."

Gazeteciler sorularını hızla sorarken, Felix elini kaldırarak hepsini susturdu. Gözlerini kameraya dikerken görebileceğim en sert haliyle karşılaştım. Felix aslında Fortinlere değil, onlar gibi kaba, kötücül, kaos seven ve haddini aşan herkese savaş açıyordu.

"Yolsuzluk yapacağım zaman beni yargılayın, kara para aklayacağım zaman beni yargılayın, eroin işi yapıp çocuklarınızın hayatını ve sizin hayatınızı karartacağım zaman beni yargılayın. Çalışanlarımı taciz edeceğim zaman beni yargılayın ama..." dediğinde işaretparmağını kaldırıp basın mensubuna ve onu izleyen herkese dikti. Yeşil gözleriyle resmen kameraları delip geçiyordu. "Okuduğum kitabı yargılama hakkına sahip değilsiniz!"

Gazeteciler yine onu soru yağmuruna tuttu.

"Bir saniye, ben konuşuyorum," dediğinde o parmağını asla indirmedi. Felix Harold herkese gücünü gösteriyordu. Kimseden korkmadığını gösteriyor, bunun için çabaya gerek duymadan en doğal ama en sert haliyle yapıyordu.

Gözlerim dolu bir şekilde onu izlerken Bedir'in ne durumda olduğunu merak ettim.

O da Felix'i görüyor muydu?

"Bir insanı inancı için yargılamayı bırakın. Önemli olan dürüst ve merhametli olmasıdır. Hayatınıza aldığınız insanın size ne gibi güzellikler getireceğini bilemezsiniz. İnancı için bir insanı hayatınıza almazsanız büyük güzellikleri kaçırdığınızı fark etmezsiniz. Beni istediğiniz kadar yargılayın, istediğiniz kadar linçleyin. Okuduğum kitabın hesabını kimseye vermek zorunda değilim. Bu basın açıklamasını yapmamın sebebi dostuma buradan teşekkür etmekti. İyi günler."

İşte bu beni beklemediğim yerden vurdu.

Kürsüden inmesini bekleyen muhabirler ve kameramanlar üzerine doğru koşunca, özel güvenlik ekibi önlerini keserek engel oldu. Felix Harold ve ekibi gözden kayboluncaya dek kamera açısında kaldılar.

Gözümden akan yaşları silemeyecek kadar gururluydum. Erkeğimle, sevgilimle, hayatıma aldığım bu güzel adamla gurur duyuyordum.

Arabanın kapısı açıldığı gibi bindi. Yanıma oturduğunda göz göze geldik. Gözyaşlarımı silmeyi unuttuğum için kendime kızsam da dudaklarımda gururlu bir gülümseme vardı.

"Seninle gurur duyuyorum."

Teşekkürünü bana sarılarak etti. Onu sıkıca kucakladım, sırtını sıvazlarken saçlarına sayısız öpücük kondurdum. Vermemi istediği bütün desteği, sevgiyi ve saygıyı verdim. O bunların hepsini hak ediyordu.

"Ne olduğun önemli değil. Sen Felix'sin! Dürüst, mert ve çalışanlarına saygı duyan bir adamsın."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Boynuma sakladığı sesi boğuk çıkıyor, tenime çarparak nefesimi kesiyordu.

"Evet, gerçek bu," dediğimde uzanıp yanağını öptüm. "Sen gerçekten çok düşünceli bir adamsın."

"Teşekkür ederim, Çilli. Gurur duyduğun bir adam olmak benim için her şeyden daha önemli."

Omzuna omzumla vurarak, "Öyle bir adamsın ki tonla kira parası verdiğin evi bana bırakıp bilmediğin bir evde, bilmediğin insanlarla kaldın," diyerek ona takıldım.

Amacım gülümsemesini sağlamaktı.

"Evet," diyerek güldü. "Beni perişan ettin."

Bu sefer ben güldüm. Her şey gerçekten de benim yüzümden miydi? Felix'in doğru seçim yapamamasından mıydı yoksa asıl doğrular bu yaşananlar mıydı bilemesem de kader bir şekilde üçümüzü böyle yan yana getirmişti.

"Bedir Efendi'yle ne zaman görüştünüz?"

"Elimin yandığı gün görüştük. Ertesi gün gideceğim için o gün onunla öğle arasında yemek yedik. İyi olduğumu görmek istiyordu," dedi düşüncelere dalarken. Arabanın hareket ettiğini hissettiğimde ona daha çok sokuldum.

"Senden ayrı kaldığım sürede Zeyd'in benim için okuduğu bir ayet vardı. Sana nasıl yapıldığını göstereceğim," dediğinde ellerini saçımın tepesine götürüp yavaşça okşadı.

"Üzülme, Allah bizimle beraberdir."

"Lâ tahzen innallahe meanâ!"

Bedir'in küçükken bana da öğrettiği ayetlerden biriydi. Şimdi de Zeyd öğrenmiş ve o da gayrimüslim bir adam için okumuş ve aynı zamanda ona öğretmişti.

İnanamıyorum! Zeyd için hediye almadım.

"Evet, oydu. Okumayı bilmediğim için Türkçe anlamını ezberledim. Ayetlerin anlamını öğrenmek istediğimi söylediğimde Bedir de bana iyi geleceğini düşünerek o gün o kitapla geldi ve hediye etti."

* Tevbe Suresi (40. ayet)

Maksada yönelik bir hediye Felix'i uçuruma götürmüştü. Ve bu adam uçurumdan kolaylıkla dönmüştü.

"Zeyd tam bir melek, değil mi?"

"Evet. Tanrı tarafından bana gönderilen bir melek olduğuna inanıyorum. Küçük ama kocaman bir yüreği var," derken ifadesi sevgi doluydu. "Annesiyle babasını kaybetmiş, küçük bir çocuk bana şifa vermeye çalışıyordu. Oysa benim onun yaralarını sarmam gerekiyordu."

"Doğru," dediğimde başımı salladım. "Peki, bunu kim yapmış olabilir?"

"Fotoğrafımızın çekildiği günün akşamında Ava'nın ağabeyleri bizi bastı. Ertesi sabah İrlanda'ya gitmedim. Onların gitmesini beklediğim için kaldım," derken düşünceliydi. "Ava gün içinde şirkete mi geldi?"

"Evet," dedim büyük bir mahcubiyetle. Gelişi yasak olduğu halde yasağı delmişti. Hem de benim için. "Bana yemek getirmişti. Ben de beklemiyordum, bunun sorun olacağını bilmiyorduk."

"Levi'nin beynini sikeyim ben!"

Elinden sıkıca tuttum.

"Peki, fotoğrafı çeken kişi, neden çektiği gün paylaşmadı da dün gece paylaştı?"

Felix Harold'ın çehresinden karanlık bir ifade geçti.

"Dün bir milyarderle toplantıdaydım. İşi bağlarsak dünya çapında yankı uyandıracaktı. Büyük ihtimalle işimi baltalamak için gecenin bir vakti halka sundular."

Çenemi omzuna yaslarken yan profilini seyrediyordum. Onu dünden beri çok özlemiştim. Akşam yemeğinin zevkinden sonra her şey tepetaklak olmuş, bir gece mudu olurken bir geceyi uykusuz ve mutsuz geçirmiştik.

Bunu yapan şerefsizin cehennemde yanmasını diledim.

"Kimin yaptığını biliyor musun? Aklında birileri var mı?"

"Fortinlerin olabileceğini düşünüyorum," dedi hiç düşünmeden. "Bizi basana dek tüm gün beni takip etmiş olmalılar."

O şerefsiz Orlando'dan ve asalak Kenny'den nefret ediyordum. "Ava'yı onlara verdik ama," diye sitem ettim. Amaçları kız kardeşlerini almaksa neden Felix'e zarar vermişlerdi?

"Evet ama Orlando, Levi konusunda yalan söylediğimi biliyordu. İşimi bozmaya çalışarak göz dağı vermek istedi," dediğinde derin bir nefes aldı. "Türkiye'ye dönüyoruz. Benim o orospu çocuklarının canına okumam gerek!"

"Felix..."

"Efendim."

"Oturduğun evi de öğrendiler. Artık orada kalamazsın."

"Siktir! Bunu unutmuştum!"

16

Göğü Öksüz Kalmış Çocuklar

Türkiye/İstanbul

Beş saatin sonunda canım ülkemdeydim.

Aynı dili konuşmak ve duymak, ülkemin, insanlarımın sıcağını, cana yakınlığını görmek şikâyet ettiğim her şey için utanmamı sağlayan garip, duygusal bir an yaşatmıştı.

Dönüşüme şükrediyordum. Herkesle aynı dili konuşmak müthiş bir lütuftu.

Kim ne konuşuyorsa yabancılık çekmiyordum. Suyum, aşım, her şeyim bildiğim ve sevdiğim gibiydi.

Canım ülkemin taşına toprağına kurbandım.

İrlanda'nın soğuk mizacından şükür ki nasibini almayan ve bir güneş kadar sıcak olan sevgilim Felix Harold, yolda kaybettiği değerli zamanını şirkete geçip, çalışarak telafi etmeyi seçmişti.

Robot gibi çalışmaktan başka öncelikleri olması gerektiğini ona öğretecektim.

Kendisinin değil de dinlenmesi gereken kişinin ben olduğumu düşünerek yarınım için izin vermişti. Olanların sadece beni değil, başta onu yıprattığını unutmaması gerekiyordu ama.

Eve geldiğimde Bedir Efendi'yle görüşmek istemiştim fakat medresede olduğunu söyleyip görüşmeyi sonraya ertelemişti.

Duş aldıktan sonra odamda dinlenmek yerine gözüne battığım halamı görmek için salona geçtim. Koltuğa çöktüğümde tarak kayarak yan tarafıma düştü. Yatma hayalimi kısa süreliğine ertelemiştim. Yemekten sonra yapacağım ilk şey yatmak ve mışıl mışıl uyumaktı.

Halam koltuğun arkasında durduğunda tarağı ona uzatmamı istedi. Saçıma bağladığım havluyu çözerken, "Sadrazam kavuğunu bir sen bir de Kübra bu kadar iyi yapabiliyor," diye söylendi.

Ağzımın içinde kıkırdadım.

"Kübra sırf seninle inatlaşmak için bana öğretmişti. Sonra alışkanlık oldu."

"Ah, o çingene... Bana neler neler yaptı küçükken."

"Ama şimdi sözünden çıkmıyor."

Kavuğumu çözüp saçlarımı taramaya başladı. Normalde küçüklüğümüzden bahsettiğimizde halam hep güler ve beni yalnız hissettirmeyecek komik olaylar anlatırdı ama bu defa sessizdi.

Akşam namazına oturan babaannemi odasının açık kapısından görebiliyordum.

"İrlanda nasıldı?"

"İyiydi, işten dolayı hiç çıkamadım. Hatta Zeyd'e hediye alacak zamanım bile olmadı."

"Buradan bir şey alırsın."

"Mecbur öyle yapacağım. Umarım anlamaz."

"O güne nazaran daha iyisin," dediğinde hafifçe bana doğru eğildi. "Saçlarını örgü yapmamı ister misin?"

Başımı *evet*, der gibi salladım.

"Oraya gitmek daha iyi geldi sanırım. İşler yoruyor ama önümü açıyor da."

"Tabii yoksa bir stajyerin patronuyla bir ülkeye gittiği nerede görülmüş," diye soludu. Kinayesi ördüğü saçımdan daha çok canımı acıtmış, ağzımdan engel olamadığım bir inilti kaçmıştı.

Bu, Hatice Pektaş usulü bir mesajdı.

Bu, her şeyin farkında olan halamın bana açık uyarısıydı.

Toparlanmamı mı istiyordu? Yoksa gerçekleri dökmemi mi? Felix'i anlatmamı mı istiyordu? Yoksa gerçek kiracısını mı?

"Ben her şeyi usulünde severim, Berna. Bunu biliyorsun, değil mi?" Saçlarımı örünce omuzlarıma masaj yaptı. Masaj yapmıyordu aslında, sırtımı çiğneyerek bana açık açık meydan okuyordu. Tenimin morarmış olma ihtimalini bile düşünemiyordum şu an. "Geçen akşam Mükremin Efendi'nin evine gittik," dediğinde omuzlarım gerildi. "Neden kendini kasıyorsun, güzelim?"

"Kasmıyorum, halacığım. Yolun yorgunluğunu atamadım daha." Yutkunmamaya çalışarak sohbeti normal bir seyirde tutmaya özen gösterdim. "Mükremin Efendi nasıldı?"

"Pek iyi değildi," dedi omuzlarımı ölümüne çiğnerken. "Bu sitede son günlerde hiç hoşuna gitmeyen olayların geliştiğini söyledi. Neler olabileceğini düşündüm, benim deli kızım bu olayların içinde olabilir mi acaba diye dertlendim. Bizi mahcup edecek, adımızı karalayacak herhangi bir hareket sergilemeyeceğinden eminim."

Kırılma noktama bir adım kalmıştı. Felix ve Levi'yi gören Mükremin Efendi elbette konuşacak, elbette susmayacaktı.

"Ne olayı?"

Sorumu cevaplamak yerine meydan okumaya devam etti. "Enişteme kefilim," diyerek kulağıma fısıldadı. "Kefilime ihanet etme."

İhanet etmediğimi söylesem alacağım karşılık sert olacaktı. Sussam, sessizliğimin peşine düşecekti.

O anda zil çalmasaydı en korktuğum yüzleşme sahnesi gerçekleşecek, bu ev mezarım olacaktı.

Bedir'i acilen yakalamam ve Mükremin Efendi'nin halama neler anlattığını sormam gerekiyordu. Medreseye gidemeyeceğim için ondan gelecek haberi beklemek zorundaydım. Bu da ne kadar bekleyeceğimin belirsiz olduğunu gösteriyordu.

"Beğna..."

Ava'nın sesi beni tutsak düşüncelerimden kurtardığında dönüp bana doğru koştuğunu gördüm. Ben şaşkınlıkla ayağa kalkarken, o da kollarını açarak boynuma atladı.

Sarılan kadına bakakaldım.

"A- Ava... Senin burada ne işin var?"

"Seni çok özledim, Beğna."

Halam araştırmacı gözlerini ikimizin üzerinde ağır ağır gezdirdi.

"Hani gitmişti?"

"Evet," dedim belli belirsiz gülümseyerek. "Ben de öyle sanıyordum ama demek ki gitmemiş."

Ava'nın sarılmasına karşılık verdim. Beni halamdan kurtardığı için ona minnettardım.

Ruh hastası ağabeylerini hatırlayınca endişe içimde bataklık oluşturdu. Ben o bataklığa çekilmeden Ava'ya tutundum.

"Ağabeylerin burada, nasıl geldin? Rayne nerede?"

"Rayne çıktı," dedi geri çekildiğinde.

Ya o psikopatlar buraya gelirse? Ya Bedir onları görürse? Dökülecek kanın kokusu burnuma geldiğinde midem bulantıyla kasıldı. Üstelik Mükremin Efendi'yi konuşmamızın üzerine Ava gelmişti.

Kahve getireceğini söyleyip bizi yalnız bırakan halama kuru bir teşekkür ettikten sonra Ava'ya döndüm.

"Rayne, Felix'le çıktı. Ben de döndüğünüzü duyunca yanına koştum. Seni çok özledim."

Rayne mi? Döndüğü gün, saati dolmadan onunla mı buluşmuştu? Kastettiği işinin Rayne olduğunu düşünememiştim. Aklıma gelen ilk isimler fotoğraf yüzünden Bedir, o olmazsa Hindistan projesi için Fahrettin Bey olmuştu.

Anlamadığım şey bana Rayne'yle buluşacağını neden söylemediğiydi.

"Orlando?"

"Gizli çıktım."

"Ava..." diyerek isyan edince dudağım büzdü. "Bizi tehlikeye atıyorsun ama."

Gözlerini kırpıştırdı. "Hey! Hemen endişelenme, onlar beni burada bulamaz. Kılık değiştirerek çıktım," diyerek güvence vermeye çalıştı.

Hayatını onlardan kaçarak yaşayan bir kadın için kılık değiştirmek ve onları atlatmak zor olmasa gerekti. Fakat artık bu evi biliyorlardı. Bakacakları ilk yer de Zero Points olacaktı.

Gözlerimi devirirken, Ava'yı bırakıp odama koştum. Baş ağrısını atlatamadan Ava gelmiş, yeni bir korkuyu da beraberinde getirmişti. Bu durumdan ya Felix'i ya da Levi'yi haberdar etmem gerekiyordu.

İlk ismi aradım.

"Felix?"

"Çilli?"

"Ava az önce bize geldi, gitmiyor."

Nefesini bıkkınlıkla üfleyince telefonu kulağımdan biraz uzaklaştırdım.

"Anasım satayım, bu kadar sorunumun arasında bebek bakıcılığı yapıyorum."

"Orlando bulmazsa burada kalabilir."

"Bakacağım duruma, sen dışarı çıkmasına izin verme."

Tamam, dediğimde işi olduğunu söyleyerek kapadı. Rayne'yle beraber olduğunu ya da nerede olduğunu söylememişti. Asık suratımla odamdan çıktım, terasa geçtiğini halamdan öğrendiğim Ava'nın yanına gittim.

Koltuğa yayılıp baş başa kahvemizi içtik, halam ve babaannem akşam yemeği için mutfağa girmişti. Onlara yardım etmek istesem bile çok yorgun olduğum için hiç kalkasım yoktu.

Ava'ya ailesi hakkında sormak istediklerim vardı.

Felix'in medyaya servis edilen fotoğrafı hakkında bilgisi olacağına dair inancım konuştuklarımızdan sonra bitmişti. Zira Bedir aşağı, Bedir yukarı ilerleyen sohbetimiz, fotoğraflarda çok yakışıklı çıktığı ve sosyal medyada Bedir hakkında atılan her *tweet* ve yorumu okuduğu üzerine olmuştu.

Scrat benzetmesine hak verdiğim bir saat geçirmiştim. Benzetmenin sahibini özlediğim ve sesini duymak için tutuştuğum saatler akşam yemeği için masaya oturduğumuzda arka planda kalmıştı.

Çünkü dikkatli olmam gerekiyordu.

"Sor ona, o tırnaklarını yine neden uzatmış?"

Babaannemin beni tercümanı ilan etmesi üzerine görevim an itibarıyla başlamıştı.

"Tırnaklarını tekrar neden yaptırdığını soruyor."

Elindeki çatalı tabağına bıraktığında bana endişeli gözlerle bakıyordu. Gözleri tırnaklarına indiğinde ağzından bir çığlık kopuverdi. Sanki tırnaklarını kendi yaptırmamış gibi kırmızı ojelerini avuçiçine saklayarak çenesinin altında birleştirdi.

"Unuttum, unuttum. Rayne'yle alışverişe çıkarken yaptık."

"Arkadaşıyla..." diye lafa girdiğimde daha ben konuşmamı bitirmeden, Ava masanın üzerinden uzanıp, babaannemin ellerini alarak avuçiçlerini öptü.

"*Sorry*, haci anne! *Sorry! Sorry*!"

Ava'nın babaanneme düşkünlüğü karşısında hayrete kapılmamak elde değildi. Bağlarını izlerken şaşkınlıktan başka bir tepki veremiyor, tercümanlık etmek dışında bir yorum yapamıyordum.

Babaannem eliyle saçlarını okşarken kesmesi için direktif verdiğinde, Ava tercüme etmeme gerek duymadan kabul etmişti.

"Sor bakayım, sirkeli suyla banyo yapmaya devam ediyor muymuş?"

Sorusunu çevirip Ava'ya sorduğumda başını salladı. Okunmuş su ve şekeri de yiyip içtiğini söylemişti. Babaannem bu kadına daha neler yaptırmıştı böyle? Bedir ve Zeyd, Felix'i bir şeylere yönlendirirken babaannem Ava'ya ışık tutuyordu.

"Verdiğim ayeti ezberlemiş mi? Onu da sor."

Kafamı yemek tabağımdan kaldırıp babaanneme baktım. Halama bakmadım çünkü sofra boyu sessizdi ve sadece beni izliyordu. Onun pençeleri altında yemek yemek yeterince zorken babaannemle Ava'nın *yaptı yapmadı* oyunuyla uğraşıyordum.

"Babaanne, sen Ava'ya ayet mi öğrettin? Bu kız Müslüman değil."

"Müslüman değilse ateist mi? Ne olmuş ayet öğrettiysem?" Ters ters cevapladıktan sonra, "Kâfir mi bu kız?" diye sordu. Yanıtımı bile beklemeden bir anlık öfkeyle çıkıştı. "Tövbe haşa! Ben bu kıza yemek mi verdim?"

Tepkisinin saliselerle değişmesi ve yine rahatsız olduğum o Müzeyyen Önder ifadesinin yüzüne yerleşmesi, beni hem olanlar için kızdırmış hem de ona karşı nefret duvarlarımı yeniden inşa etmemi sağlamıştı.

Keşke bir hafta daha kalmalarını teklif etmeseydim.

Halam en fazla telefonla rahatsız eder, ben de bu kısır döngüden bir şekilde kurtulurdum. Zaten bir ayım bile kalmamıştı.

Ava ne olduğunu anlamadığı için kaşları çatık bir şekilde bizi izlerken, halam sessizliğini bozarak konuya dahil oldu.

"Anne, sakin ol lütfen."

"Nasıl sakin olayım? Kâfiri kabul ettiğim yetmezmiş gibi onunla yemek yemeye devam ediyorum."

Halam *yapma*, der gibi gözlerini büyüttü.

"Sen nasıl böyle büyüdüysen anne, o da öyle büyüdü. Sofranda da yer vereceksin, aksi İslam'a ters. Sen ona doğru yolu göstereceksin. Eğer gelmemeyi kabul ederse o zaman bir daha aynı sofraya oturmazsın."

"Allah'ın varlığını kabul etmeyen kâfire neyin yolunu öğreteceğiz?"

Babaannemin hiddetinin aksine halam sakin ve ılımlı yaklaştı.

"Allah'ın varlığını öğreteceğiz. Hem baksana sana *hacı anne*, diyor. Ayet ezberlemeye çalışıyor. Seninle beraber abdest almayı öğrendi. Sen ona gusül abdesti bile aldırdın. Sana karşı çıkmadı. O kötü bir kız değil, sadece yolunu kaybetmiş bir kız çocuğu. Belki de Allah onu sana gönderdi ki doğru yolu gösteresin. İslam demek budur."

"De haydi oradan!" deyip sofrayı bir hışımla terk etti.

Saygısızlığı yüzünden ona kötü kötü bakarken, Ava'nın varlığını hatırlayarak gözlerimi çevirdim ve o anda halamla göz göze geldim. O da benim kadar gergin ve öfkelenmiş görünüyordu.

Çatalı iki dudağının arasında kalan ve korkulu gözleriyle bizden cevap bekleyen Ava Fortin, biz konuşmayınca, "Haci anne nereye gitti?" diye sordu.

"Şey..." dedim mırın kırın ederek. "Akşam namazını kılmayı unuttu. Ona hatırlatmadığımız için sinirlendi."

Ava hemen telefonunu çıkardı ve bana saati gösterdi.

"Ama akşam namazı geçti. Haci anne namazı kaçırmaz ki."

Kafamı eğerken duvarlara vurmak istedim. Namaz saatlerini benden daha iyi bilen bir kadınla karşı karşıyaydım.

Babaannemin sert rüzgârının bıraktığı dağınıklığı toparladığımız akşam yemeğinden sonra Ava'yla odama geçtim. Halam, Mükremin Efendi'nin evine ineceğini söylediğinde içimin bir nebze rahatlamasını beklemiştim ama göğsüme sinen ağrıyı bir türlü kovamamıştım.

Bir feryadın sessiz çığlığını yüreğimde taşıyordum.

Biliyordum ki o feryadı bir kere koparacaktım.

Bunun, özgürlüğüm için ve kendi ayaklarımın üzerinde durmak için kopardığım bir feryat olmasını umuyordum.

Ev ikimize kaldığında soluğu mutfakta aldım. Felix'e yemek hazırlarken şikâyet ettiğim her şey için pişmandım, o anlar en güzel zamandı. Kıymetini bilememiştim.

Tatlılar, tuzlular ve çerezlerle dolu atıştırmalıklar hazırladım. Bu akşam Rayne hakkında çok fazla soru sormak istiyordum ve bana bu cevapları verecek tek kişi Ava Fortin'di. O kadının yanı sıra Felix'in ailesi hakkında da bilgi almak istiyordum.

Gerçek bilgiler...

Atıştırmalıkların hepsini hazırlayıp orta sehpaya özenle yerleştirdim. Çay getirmeden önce mumları ve tütsüyü yaktım. Her ne kadar sorguya çekecek olsam da Ava'yla güzel bir ortamda sohbet etmek istiyordum. Üstelik ona özür borçluydum ve yemek teklifimi de henüz edememiştim.

Odamdan hiç çıkmayan Ava'yı çağırmak için döndüğüm sırada elimdeki çakmak yere düştü.

"Ava!" diye şaşkın bir inilti dudaklarımdan döküldüğünde, karşımdaki kadın utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Gördüklerimi teyit etmesi için ekstra bir çaba sarf etmesine gerek kalmamıştı. Bu gülüş onun parçasıydı.

"Ava," diye yineledim. "Bu ne hal?"

Lacivert renkte, tesettüre uygun uzun bir elbise giymiş, saçlarını gizleyen ve yüzünü saran yine aynı renkte bir şal örtmüştü. Mavi gözlerini tamamen ön plana çıkaran bu renk ve Ava'nın aurası o kadar narin ve güzel bir uyum yakalamıştı ki onu tanımakta güçlük çektim.

Ava Müslüman olsaydı ve gerçekten Bedir'e yakışır bir geçmişe sahip olsaydı muazzam güzellikte bir çift olur, ilk destekçileri de ben olurdum.

"Nasıl olmuşum?" diye sordu heyecanla. "Bediğ Efendi benimle kahve içmeyi kabul eder mi?"

Bedenimi yorgunlukla koltuğa bırakırken Ava kendi etrafında döndü. An itibarıyla beynimin Bedir'le yeneceği sohbetimiz başlamıştı.

"Sen delirdin mi?"

Kafasını hızla salladı. "Hayır, kahve yapacağım," derken masada bıraktığım tepsiyi alıp yürümeye başladı.

Öyle kıvırarak yürüdü ki Bedir Aslan şu halini görse üç gün tövbe orucu tutar, üç ay Ava'nın adını andırmazdı. İkiliyi o haliyle düşleyince istemsizce güldüm. Delidolu bir kadın ve ağır ağabey havasıyla Bedir Efendi. Uyumsuz tek bir anları olmazdı herhalde.

"Salağmun aleğkum, Bediğ Efendi. Müsaitseniz bir kahve içmek isterim." Konuşmasını bitirdikten sonra çığlık atarak yerinde zıpladı. "Bence oldu. Sence nasıl?"

"Sen delirmişsin!" dedim gülmekten kendimi alıkoyamayarak. "Hem sen bunları nereden aldın?"

"Rayne'yle kalırken çok araştırdım. Böyle giyinmek İslam'a uygun-

muş. Bediğ'in etrafında hep böyle kadınlar var. Ben de bunları aldım." Tepsiyi bırakıp elbisesini düzeltti. "Bediğ Efendi'nin evine gideceğim, hazır haci anne de yok."

Gözlerimi güzelliğinden alamıyordum.

"Çok güzel olmuşsun, Ava ama saçmalama."

"Niye? Beni böyle kabul etmez mi?" Altdudağını ısırdı. "Tamam, kahveleri de burada yapacağım."

Yastığı alıp kendimi boğmamak için büyük bir savaş verdim. Ava olayın sadece Bedir kısmıyla ilgileniyordu ama dikkat etmediği birden fazla detay vardı. O detayların çoğuna ben bile hâkim değildim.

"Biri onun evine girdiğini görürse kötü olur. Hem seni kabul etmezler."

Acaba Felix gelmiş miydi? Yine bir Ava vakası yaşarsa muhtemelen Orlando'yu arayıp kız kardeşini almasını söylerdi.

"Gidip tatlı da alayım mı?"

"Hayır, hayır!" diye atıldım. "Bedir Efendi tadı sevmez zaten, sakın alma."

Bir telaşla ayaklanıp kolundan yakaladığım kadını yanıma oturttum. Onun hiçbir yere gitmemesi gerekiyordu. Mahire anne büyük ihtimalle halamlarla beraber Mükremin Efendi'nin evine inmiş, Nuriye teyzeyle çay içiyor olmalıydı.

Bu da Bedir'in evde tek başına olduğu anlamına geliyordu.

Ava'yı asla kabul etmezdi.

"Beğna..."

"Efendim."

Mavi gözlerindeki heyecan sönmüş, üzerine kirli suların akıntısı karışmış bir deniz gibi soluklaşmıştı. O solgun gözlere yaşlar eşlik ettiğinde afalladım.

"Korkma, ağabeylerimin parasıyla size bir şey almadım. Sosyal medya hesabımdan reklamcılık yaparak para kazanıyorum. İşbirliklerim sayesinde iyi bir kazanca sahibim, haksız kazanç veya eroin parası değil. O yüzden sana veya bu eve bir şey aldığımda korkma. Levi beni uyarmıştı." Ellerini birbirine geçirirken kafasını suçlu gibi önüne eğdi. "Levi'nin beni bu yüzden kabul etmeyeceğini de biliyorum. Harold ailesi, ailemden nefret ediyor. Bediğ de beni sevmez zaten. Ama bu ailede doğmayı ben seçmedim."

Akşam yemeğinde babaannemin yaptığı tam da onu kabul etmemek, hayat koşulları ve seçimleri aynı olmadığı için saygısızca yargılamaktı.

Aynı dine mensup olmadığımız için evimde, aile dinamikleri ve

şantıları aynı olmadığı için Harold ailesinde kabul görmüyordu. Böyle bir ailede doğmak onun seçimi değildi ama insanlar berrak bir su gibi temiz olduklarına inandıkları için karşısındaki kim olursa olsun kolayca yargılayabileceğini, kendi yaşamına göre şekillendirmeyi, dilerse hayatına çok rahat aldığı gibi kovabileceğini düşünüyor, buna göre adım atıyordu.

Halamın haklı olduğunu biliyordum. Ava kaybolmuş, küçük bir kız çocuğuydu. Belki de onu doğru yola yönlendirecek olan bizlerdik.

Kader planında hayatımıza giren insanlar da bu insanlarla iyi kötü yaşadıklarımız da tesadüf değildi.

Kollarından tutup, onu kendime doğru çekerken sıkıca sarıldım.

"Ava... Seni kırdıysam özür dilerim."

"Sorun değil, beni Bediğ Efendi'nin evine götür."

"Ava!" diye isyanla bağırırken onu geri ittim.

Beni delirtmeyi başardığı için zafer dolu gülüşünü bastı.

"Şaka şaka."

Başındaki şalı çıkarıp yanına bıraktı, eteğinin uçlarından tutarak dizinin üstüne kadar çekti. Bağdaş kurarak oturduğunda çıplak ve pürüzsüz bacaklarını ortaya serdi.

Levi Harold, Ava Fortin'i kaçırmamalıydı.

"Bu arada, bu gece de Felix'in odasında mı kalacağım?"

Ona dik dik baktım.

"Orası benim sevgilimin odası."

"Ee ama daha önce orada kalmama izin verdin."

Evet, salaklığım tutmuştu.

"Çünkü o zaman Felix'e çok kızgındım."

"Peki." Uzanıp çenesini dizime yasladı. Çubuk krakerlerden birini eline alıp, çiğnemeden önce, "Nasıl barıştınız?" diye sordu.

"O geldi."

Ben olayı kısaca anlatırken, Ava sözümü kesmeden heyecanla dinliyordu. Dizimdeki kadın bir anlık Senem oldu. O da beni böyle dinler, heyecanıma ve mutluluğuma ortak olur, üzgün olduğum, incindiğim bir anı anlattığımda kaşları çatılır, acıma ortak olurdu.

Ava Fortin, en yakın arkadaşımdan farksız bir duyguyla yaklaşıyordu. Hayatıma çok güzel insanlar almıştım.

"Öpüştünüz mü?" Yanaklarım kızardığında kahkaha attı. "Evet, o ateşli öpüşme. Tanrı'm, çok fena görünüyorsun. Felix Harold'ın tadı nasıldı?"

"Muazzam," dedim gülümserken. "Felix beni öptüğü zaman kendimi dünyadaki tek kadınmış gibi hissediyorum. Tutkusunu, arzusunu, ön-

celiğinin her zaman ben olmasını... Bir öpücükten, bir temastan daha fazlasını hissediyorum. O adamda her şey var ve ben buna sahip olduğum için çok mutluyum."

"Harold kardeşlerde kadınları avlayan bir zehir var."

"Kesinlikle."

"Ah! Levi'yi özledim. Beni öpmesini, sarmasını, duvardan duvara sertçe vurmasını..."

"Ava! Kes şunu!"

"Levi'nin karanlık arzuları çok hoşuma giderdi. Beni kelepçelediğinde..."

"Aman Allah'ım, bunu bilmek istemiyorum."

"En çok mafya ve düşman kızı rolümüzü seviyordum. Beni nefret se-"

"Ava!"

Kulağımı çınlatan tiz, tatlı bir kahkaha dudaklarından dökülerek beni de güldürdü. Ava'nın çılgınlığı bana bazen fazla gelse de seviyordum. Renkli kişiliği insanın içindeki acıyı hafifletecek güçteydi.

Koltuğun üzerinde döndü ve ensesini dizime yaslarken, kollarını iki yana açarak bir an sonra sessizleşti.

Gözlerini kapatsa da ona manidar bir bakış attım.

"Az önce Bedir Efendi'yle kahve içmek için resmen kılık değiştirdin."

"Bernağ..."

"Ne?"

"O adamdan aldığım huzuru alsaydın dünyayı bırakıp ona koşardın," dediğinde başını kaldırarak benimle göz göze geldi. "Aslında hepinizde o var. Babaannenle halanı da seviyorum. Ama Bediğ ve senden aldığım huzuru hayatım boyunca hiçbir yerde bulamadım. Sanki boş bir çölde geziyorum ve su bulmuşum gibi size rastlıyorum." Tekrar gözlerini kapattı. "Levi'ye âşığım ama bu huzur çok başka."

İzin günümü evde geçirmek gibi bir hata yapmıştım. İzin günümü ve mental sağlığımı, yitirmek için birilerine kurban etmiştim.

Aklımı kaçırdığımı sandığım ütopik bir an bile yaşamıştım ve bu çok kısa sürse de bir asır gibi gelmişti.

Ben evde değilken şen şakrak olan babaannem ve çılgınlığıyla onu güldüren Ava, kara talihimi hatırlatmak ister gibi durmaksızın kavga etmişti.

Ava sürekli ağlıyor, babaannem ise söyleniyor ve söylediği her şeyi çevirmem için beni zorbalıyordu.

Toynak diye adlandırdığı ve midesini açıkça bulandırdığı tır
tekrar kestirmiş, Mükremin Efendi'nin verdiği sirkeli suyu içi

Ava'yı sevdiğini görebiliyordum ama Allah'ın varlığını inkâr ettiği için de sevgisini layık görmeyerek kendini bir şekilde kurtarmaya çalışıyor, değişen duygularından dolayı ortada kalmış bir şekilde savruk davranıyordu. Yine de yanlış bir tutumla yapsa da Ava'yı doğru yola sürüklediğini hissediyordum.

Sabah Felix'le on dakikayı geçmeyen bir telefon görüşmesi yapmış, bu sürede kafam durulduğu için biraz mutlu olmuştum. Akşama doğru işlerini erken bitirirse beni alacağını söylemişti.

Ava'yla kahve içme bahanesiyle dışarı çıkacak, onun Rayne'ye güvenli bir şekilde ulaştığından emin olduktan sonra Felix'le buluşacaktım.

İrlandalı prensimi özlemiştim.

Bedir'le de hâlâ görüşememiştim. Dün Karadeniz'den gelen misafirlerini ağırladığı için muhtemelen onu bir süre daha göremeyecektim.

"*Estağfirullah el Azim*, bu da ne böyle?"

Babaannemin çığlığını, odamın kapısı kapalı olsa bile net bir şekilde duyardım. Açık kapıdan korkarak çıktığımda beni parmağının ucuna asılı bir *boxer* karşıladı.

Siktir! Onun orada ne işi var?

"Kızım, bu ne?"

Nutkum tutulmuştu. Doğru düzgün düşünemiyordum. "Ne? Ba- Babaanne..." Kekelemem, çıldırmanın eşiğinde olan babaanneme hiç yardımcı olmadı.

"Kızım, namaz kılacağım. Bu don kimin?" Bana doğru sallayıp tiz bir sesle, "Namazlığımın yanında bu don ne arıyor?" diye bağırdı.

"Ne? Ne donu?"

"Kör müsün Berna?"

Kör değildim, Felix'in siyah *boxer*'ını çok net görüyordum.

"Ha..." dedim abuk subuk bir gülme sesi çıkararak. "O şey... Şeyin ya o... Şeyin... Bedir Efendi'nin."

Özür dilerim, Herkül. İffetine zeval verdim.

"Tövbe haşa! Bedir Efendi'nin donu bizim evde ne arıyor?"

"Mahire teyzenin makinesi bozulmuştu, Nuriye teyze de burada değildi. Bizim makinede yıkatmıştı. Kuruttuktan sonra aldı ama demek ki oraya düşmüş, babaanne," dediğimde hızla elinden aldım.

"Tövbe Allah'ım, tövbe. Bedir Efendi'nin donunu da gördük."

Biri bu meseleyi Bedir'e anlatırsa adam yere çakılır ve bir daha kalkamazdı. Bu biri Nuriye teyze olmasın diye dua etmeliydim.

Babaannem tüm gün bunu yapmamış gibi yine bir hiddetle söylenirken hızla odama girdim. Bu rezaletin tek bir sorumlusu vardı. Felix'in

odasına en son Ava girmişti. Onu uyarmama rağmen beni dinlememişti ve şu an kapının kilitli olduğundan şüpheleniyordum.

Halam ara ara evini kontrol ediyordu. İrlanda'ya gittiğimiz zaman kilitlemiştim ama Ava anahtarı bulup açmış olmalıydı.

"Bu ne?"

"Ah," diye sevinçle inledi. "Nereye koyduğumu unutmuşum, kaç dakikadır arıyorum. Giymek için aldım."

"Ava," dedim burnumdan soluyarak. "Sevgilimin iç çamaşırını mı giyeceksin?"

"Kıyafetlerim burada değildi. Ben de onu giymek istedim."

"Dünya kadar şortum var, Ava!" diyerek bağırdım.

Yaptığı hatayı fark edince, utançtan kızaran yanaklarını gözümün içine sokarak özür diledi. Özrünü kabul etmeyeceğimi söylemek istedim fakat tavrım çok sert kalırdı. Sabrımın sınandığı saatlerden sonra Ava'nın etrafımda dönmesini istemiyordum çünkü delirmek üzereydim.

Felix'in iç çamaşırını alıp, katlarken telefonum çaldı. Kimin aradığına bakmadan, açarken öfkeli gözlerim hâlâ Ava'nın üzerindeydi. O ise ellerini çenesinin altında birleştirmiş, önümde eğilmeye çalışarak özür dilemeye devam ediyordu.

"Efendim!"

"Hey! Kim sevgilimin canını sıktı?"

Bütün öfkem üflenmiş mum gibi söndü. "Ava burada, başka kim canımı sıkabilir?" dedim yumuşak bir sesle. "İşin bitti mi?"

"Üzgünüm, bitmedi. Bu geceyi iptal etmek zorundayız."

"Tamam, sorun değil. Zaten yarın şirkete geleceğim."

"Evet, bunun için sabırsızlanıyorum. Senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Tabii."

"Birkaç parça kıyafet ve iç çamaşırımı Bedir'in evine gönderebilir misin? Senin için tehlikeli olursa dışarıdan halledeceğim."

Nihayet burada bir dolap dolusu eşyasının olduğunu hatırlamıştı. "Hayır, hayır. Hallederim." Burada kalmaması daha güvenliydi. En azından Ava gidene kadar.

Teşekkür ederek telefonu kapadığında, Ava'ya özrünü bir şartla kabul edeceğimi söyledim. Halamı sağlam bir şekilde oyalar ve ben işimi halledene kadar onu tutmayı başarırsa affederdim.

Hiç düşünmeden kabul etti.

Halam İngilizce bilmediği için onu balkona, çiçeklerin olduğu tarafa götürüp bir şeyleri eliyle göstermesini istedim. İşi ona bırakmamı isteyince ben de soluğu yukarıdaki odada aldım.

Felix'in tüm iç çamaşırlarını küçük valize koydum. Giyeceği kıyafetlerden dört takım hazırladım. İhtiyacı olacağını düşündüğüm birtakım aksesuarlar, kemerler, kravatlar ve dört çift ayakkabı koydum.

Eksiklerin tamamlandığından emin olarak, odadan çıkıp kapıyı tekrar kilitledim. Gözüm üst katta fıldır fıldır dönüyordu. Aşağıdan gelen seslere güvenerek kimsenin olmamasının rahatlığıyla aşağıya indim.

Kimseyi bulmayınca kapıyı açtığım gibi ön verandayı geçtim ve Mahire teyzeyi yakaladım.

"Hazır mı kızım?"

"Özür dilerim, Mahire teyze," dediğimde güldü.

Bavulu alıp indiğinde, ben de kapıyı kapadım. Balkona çıktığımda üzgün ve sinirli iki kadın buldum. Yaramazlık yapmış ve ceza almış bir çocuk gibi elleri önünde birleştirilmiş, kafası eğik halde oturan üzgün Ava Fortin'i, karşısında kızgınlıkla oturan Hatice Pektaş seyrediyordu.

Halam geldiğimi görünce, nefesini üfleyerek verdi. Onu ilk defa Ava'ya karşı bu kadar sert bir tavır alırken görmüştüm.

"Sabır Allah, bu kız beni çıldırttı. Derdinin ne olduğunu öğren, Berna."

Ava saçlarıyla yüzünü örterek halamın görmesini engelledi ve bana sertçe çattı.

"Sen işini hallet diye geldim ama bana bağırıyor, Beğna."

"Bunu hak ettin, Ava," dediğimde halama baktım. "Çiçeklerin arasında kertenkele bulmuş ve eve girmesinden korkuyormuş."

Halam Ava'ya *bu mu yani*, der gibi bir bakış atarak bana döndü ve babaannemden farksız bir huysuzlukla, "Sanki ben onun dilini anlıyorum, gelsin sana söylesin," diye söylendi. "Tercümanı nerede bunun?"

"Tercümana gerek yok. Ava yarın benimle gelecek zaten. Gideceğiz."

Zilin çalışı huysuzluğu üstünde olan halamdan kurtulmak için bana verilmiş bir hediyeydi. Ava'yı odama gönderirken kapıya doğru gittim ve açtığımda karşımda Zeyd Aslan'ı gördüm.

"Aslan'ım, hayırdır?"

"Berna abla, dondurma yemeğe gidelim mi?"

Kocaman gülümsedim.

"İnanmıyorum, bir dondurma arkadaşına ihtiyacım vardı."

Yaşanılanların üstüne Zeyd'le dondurma yemek inanılmaz iyi gelecekti.

Yağmur yağdığı için hava hâlâ serindi. Hırkamı, cüzdanımı ve telefonumu alarak halama ve Ava'ya haber verdikten sonra evden çıktım. Zeyd elimi tutunca asansöre ilerledik.

"Ava ablan da çilekli dondurma istedi."

Hiç konuşmadan kafasını eğmiş, dudaklarını ısırıyordu. Bana cevap vermemişti. Bir sıkıntısı mı vardı acaba? Yoksa babası misafirleriyle ilgilendiği için yalnız mı hissediyordu?

"Ne oldu? Canın mı sıkkın?"

"Babamla kavga ettik," dediğinde asansöre bindik.

Duyduklarımla kaşlarımı çatarken Zeyd'e doğru eğildim.

"Neden kavga ettiniz?"

"Ben patlıcan sevmiyorum diye bana kızıyor. Patlıcan yemeği yemek zorunda değilim."

İçim tadı bir acıyla burkuldu. Bedir'in babalık yapması o kadar kolay olmayacaktı.

"Sebep bu mu?"

Kafasını sallayınca sarı saçları dağıldı.

"Ben yemediğim için o da yemedi. Çocuk gibi inat edip sofradan kalktı."

Gülmemek için altdudağımı ısırdım.

"Sonra ne oldu?"

"Evden kaçtım çünkü ona küsüm. Kıymetimi anlaması gerek."

Bu çocuk kesinlikle kalbimi fethetmek için karşıma çıkmıştı. Onu hayranlıkla izlerken Bedir'in nasıl baş ettiğini düşünüyordum.

"Ama babana söylememiz gerek."

"Mahire anneye söyledim."

"Peki," dediğimde asansörden indik. Bedir'e kısa bir mesaj çekip Zeyd'in yanımda olduğu konusunda onu bilgilendirdim. Üzerindeki hırkanın kapüşonunu başına geçirdim ve fermuarını çenesinin altına kadar çektim. Üşümeyeceğinden emin olduktan sonra elini tuttum ve siteden çıkana kadar bırakmadım. Özellikle konuşmamıştım çünkü hâlâ kızgın olduğunu hissedebiliyordum.

Karşıdan dörtlüleri yakan G kasa Mercedes'i görünce heyecandan tökezledim. Zeyd'in babasıyla kavga etmesi işime mi gelmişti, bilmiyorum ama onu göreceğim için kanatlarını çoktan çırpmaya başlayan kalbimin beni uçuracağını biliyordum.

Etrafı kolaçan ettim. Bizi fark edecek kimse yoktu. Arabası önümüzde yavaşlayarak durdu, kontağı kapadığı gibi indi. Biz kaldırımda onu izlerken Felix yalnızca bana bakıyor, gözlerimi kör eden bir yakışıklılıkla gülümsüyordu.

İşte o can yakıcı gamzeler.

"Nereye?" derken, eğilip Zeyd'in yanağını öptü.

"Zeyd'le dondurma yemeğe gidiyoruz."

Bakışları değişti.

"Anladım, *date* falan değil yani?"

"Felix Harold!"

Uyarımı net bir tonlamayla yaptıktan sonra onu bırakıp hemen yakındaki markete girdik. Arkamızdan gelirken gülüyordu.

"Acil bir toplantım var. Üzerimi değiştirip gideceğim. İstediğim kıyafetleri göndermiş miydin?"

"Evet, hallettim onları," dediğimde dondurmalarımızı seçtik. Zeyd ve kendim için limonlu dondurma alırken Ava için çilekli dondurma aldım.

"Çok incesin, *Micetta*."

"Felix amca, sen de yiyecek misin?"

Zeyd'in konuşmasını tercüme ettiğimde başıyla onayladı.

"Yarın seni ben alacağım," dedikten sonra dondurmalarımızın ücretini ödedi. Gitmeden önce kulağıma eğilip, "Dondurmayı yerken beni hayal et," diyerek arsız düşüncelerini fısıldadı. "Çünkü ben de yerken seni hayal edeceğim."

"Pislik!"

Sessiz kükreyişimden etkilenmeyerek, "Minik fare kükredi," diye dalga geçti ve kahkahası marketi inletirken dışarı çıktı.

Arkasından bakamadım çünkü fazlasıyla dikkat çekmiştik. Yine de kalçalarını ve omuzlarını gönül rahatlığıyla dikizlemek enfes olurdu.

Zeyd'le eve gitmek yerine parka ilerledik. Aldığımız diğer dondurmaları marketin kuryesinin evime göndermesini istedim.

"Bu harika oldu, Zeyd. Dondurmalarımız bedavaya geldi."

"Evet, Felix amca tam zamanında geldi."

Yağmur sebebiyle salıncağın ıslak ve kirli olmasından korktum ama bizden önce birileri bu parka uğramış, salıncağı belli ki silmişti. Salıncağa önce Zeyd'i bindirdim, daha sonra ben bindim.

"Aç mısın? Yemek yemeğe gidebiliriz."

"Hayır," derken dondurmasını yemeye devam etti. "Aç değilim."

Sessizce dondurmalarımızı yedik. En iyi arkadaşımın Zeyd olacağını bilememiştim ve şimdi bir parkta onun derdini dinlemek için dondurmamı yerken Allah'a bana onu gönderdiği için sessizce teşekkür ediyordum.

Dondurmasını bitirip, salıncaktan inerek arkama geçti.

"Seni sallayacağım, Berna abla."

"Çok mutlu olurum ama dikkat et."

"Tamam."

Zeyd beni sallarken aklını ve kalbim arasında sıkıştırarak bastırdığım korkum aniden yüzeye çıkarak avını kapan timsah gibi beni de avladı.

Halam her şeyin ama her şeyin farkındaydı. Konuşmam için bana fırsatlar vermiş, ben kaçarak bütün fırsatları geri tepmiştim. Ne zaman döneceğine dair tam bilgi veremese de her an kolumdan tutup beni götürebilirdi.

Gerçekleri heybeme saklayıp bu yükü taşıyamazdım artık.

Mükremin Efendi'nin görüp sustuğun şeyleri düşünmeye cesaret edemiyordum. Zamanı geldiğinde onun da konuşacağına emindim.

Ruhumu yakan bu ızdırap, kötü şeylerin habercisiydi. Hissediyordum, bir yerlerde canım çok yanacaktı.

Aklıma gelen parçanın sözlerini sessizce mırıldanırken Zeyd beni sallamaya devam ediyordu.

"Biçare insanlar nefsine uymuş, yetiş ya Muhammed, yetiş ya Ali.

Biçare insanlar nefsine uymuş, yetiş ya Muhammed, yetiş ya Ali."

Allah'ım, bir kalabalığın içinde yalnızım. Acımı, nazımı, gözyaşımı, yalnızlığımı, çabamı senden iyi bilen yok. Benim senden başka kimsem de yok. Beni zalimlerden, zulmünü hak görenden, ceza verme haddini kendinde bulandan koruyacak tek güç sensin.

Yaşlar gözüme hücum edince Zeyd görmeden sildim.

Sana emanetim, Allah'ım. Beni yalnız bırakma.

Bir kere Ya Allah demeye içindeki kırk düğüm çözülür, demişti Bedir.

Bugün o kırk düğümün çözülmesine muhtaçtım.

"Berna abla, bu şarkının bana uyan kısmı var mı?"

Zeyd içimdeki savaşa çekilmeden beni kurtardı.

"Var, Zeyd."

"Neresi?"

Onun için hangi kısım daha iyi olabilir merakıyla türküyü duyacağı şekilde mırıldandım.

"Ana babaya saygı kalmamış kısmı seni suçlu gösterir, Zeyd. Orası sana olmaz."

Düşünmeden, "Evet," diyerek onayladı.

"Sen babana çok kızdın, değil mi?"

Sesi canlılığını yitirmişti.

"Evet."

"Hmm..." dediğimde telefonuma daldım, şarkılarımı kontrol ederken gözüme çarpan deyişle gülümsedim. Deyişi müzik uygulamasından açarken artık ezberlediğim ve Dodan'ın yorumuyla zevkle dinlediğim kısma getirdim. Zeyd beni sallamayı bırakmış, yanıma gelmişti.

Onu çekip, dizime oturturken, "Bunu dinleyelim," dedim ve oynattım.

"Huda hakkı için ağlatma beni.
Bugün sevda candan aralandı, gel.
Ya Hızır, ya Hızır, ya Hızır, ya Hızır, yetiş ya Hızır.
Ya Hızır, ya Hızır, ya Hızır, ya Hızır, yetiş ya Hızır."

Ben ona ezberletirken, hava gittikçe esiyor, dondurma yediğimiz için Zeyd'in hasta olacağı korkusu beni sarıyordu. Bir saat öncesine nazaran çok daha iyiydi. Artık eve gidebilir, Bedir onunla konuşmak isterse kendini hazır hissedebilirdi.

Parktan eve dönüş yolumuz daha hızlı oldu. Onu Mahire anneye teslim edip üst kata çıktım. Yarın işe gideceğim için erkenden uyumam gerekiyordu. Sabah Felix beni alacağı için geç kalmak istemediğimden banyoya geçip yıkanmıştım.

Duştan çıkıp odama döndüm, yarın için giyeceğim kıyafeti belirlemek adına dolabımın önüne geçtim. Ava yatağıma uzanmış, telefonunda gezinirken şarkı mırıldanıyor, arada birilerine ses kaydı atıyordu.

Telefonum çalınca, işimi yarım bırakıp masamda duran telefona yürüdüm. Felix olmasını diliyordum. Sesini duymaya o kadar ihtiyacım vardı ki... Yarın sabah kavuşacağımı bilsem de aramızda hep bir engel olduğundan ona tam anlamıyla doyamıyordum.

Beklemediğim bir isim görünce hemen yanıt verdim.

"Berna?"

"Bedir Efendi?"

İsmini zikrettiğimi duyan çılgın kadın yataktan çıkıp yanıma koştu, kulağını telefona yasladı. Türkçeyi çok iyi anlıyormuş gibi yapıyordu bunu.

"Sen oğluma neler dinletiyorsun?"

Ava'ya attığım küçük bakış, aldığım sorudan sonra beni bozguna uğratarak yok oldu.

"Ha?"

"Ha, değil."

"Bir şey dinlemedik ki? Sadece dondurma yedik," dediğimde altdudağımı utançla ısırdım. *Allah'ım, kafamı duvarlara vurmak istiyorum.* Bedir'in babalığının sert olabileceğini düşünememiştim.

"Bir... Bir sıkıntı mı var?"

"Suratıma bakarak *yetiş ya Hızır* deyişini söylüyor."

Zeyd... Minik civcivim...

"Ben ona öyle mi söyle dedim?" Kırdığım potla dilimin ucunu ısırdım. "Karşı tarafta birileri açtı, biz de dinledik."

"Zeyd'le dışarı çıkmanı yasaklıyorum!"

"Hayır, Aslan. Bunu yapamazsın!" dediğimde telefonu suratıma kapadı. Harika! Zeyd yüzünden ben de ceza yemiştim. Hoş, bugün için bu ceza pek de haksız sayılmazdı.

Sanırım Bedir Aslan, ona ait olmayan donun intikamını böyle alıyordu.

Her günümün sabahı, bir öncekinden daha garipti.

Felix'i yine aynı noktada, bu sefer yanımda Ava'yla beklemiştim. Bizi aldıktan sonra doğruca Rayne'nin kaldığı rezidansa götürmüştü. Aramızda yirmi dakikalık mesafe olduğunu bilmiyordum. Bu muhite duyulan merakı da anlamlandıramıyordum.

Ava'yı arkadaşına teslim ederken arabada kalmıştım.

Bunu neden yaptığını bilmiyordum ama sebebini öğrenmem gerekiyordu.

Şirkete gitmek üzere yola çıktığımızda sonunda merakıma yenilip, "Neden beni dostunla tanıştırmıyorsun?" diye sordum.

Işıkları geçerken, gözünü yoldan ayırmadan, "Ayaküstü bir tanışma olsun istemiyorum," diye yanıtladı. "Rayne çok değer verdiğim bir kadın. Hayatıma aldığım kadınla tanıştırırken bunu öylesine yapmak istemiyorum. İkiniz de benim için değerlisiniz. Güzel bir akşam yemeğinde, karşılıklı sohbet ettiğinizi izlemek istiyorum."

"Anladım," demekle yetindim.

"Kafanda farklı şeyler kurma yani."

Ona ters bir bakış attım.

"Ne alaka?"

"Bilirim o alakaları."

Gözlerimi devirdim. Kafamda kursam açıkça sormaz, dolaylı yoldan ağzından laf alırdım. Bu erkeklerin anlamayıp kafamızda kurduğumuzu iddia etmeleri kadar sinir bozucu bir şey yoktu.

İzinden sonra çalışma temposuna yeniden girmek gözümü korkutuyor, Felix'in varlığı bu korkuyu büyük ölçüde azaltıyordu. Yanımda olacağını bilmenin mutluluğu korku ve keder bırakmıyordu.

"Akşam birkaç dakikalığına aşağı insene," dedi oyunbaz bir sesle. "Seni öpmeden uyumak işkence gibi."

"Olmaz," dedim. "Zeyd'le cezalı olduğumuz için merdivende gizlice buluşup dondurmamızı yiyeceğiz.

Şaşkınlığın ve hayal kırıklığının zuhur ettiği yeşil gözleri irileşerek bana döndü. Onun yerine Zeyd'i tercih etmemi beklememişti.

"O küçük yumurta sarısıyla çok fazla zaman geçirmiyor musun Ber

Berna?

"Onu kıskandığını söyleme."

"Ne kıskanması?" dedi gözlerini çabucak kaçırarak.

Burnumu çektim. "Bir koku, bir koku geldi," dedim ona doğru eğilip, biraz daha koklayarak. "Evet, evet. Bir koku geliyor." Dehşet kokuyordu.

"İğrenç bir espri," dediğinde kontağı kapadı. Beni bekleme nezaketi göstermeden, arabadan kaçarcasına indi.

Kaçışı, bastırdığım kahkahamı koparmama neden oldu. İçimde gürleyen bütün sevinci kahkahamla dökünce arabadan güçlükle inebilmiştim. Bana bakmamakta ısrar eden adamın yanına ulaşıp elini tuttuğumda omuzlarım hâlâ titriyordu.

Asansöre bindikten sonra Felix ve Berna rahatlığımız bozulmuş, artık Başkan Harold ve stajyer Berna olmuştuk.

Gün bizim için her zamanki gibi hızlı başlamıştı. Felix Harold toplantı istediği için hepimiz hazırlanıp soluğu toplantı odasında almıştık.

Hindistan projesi askıda kalmıştı. Kerem ve Arzu bu konuda beklediğimden daha gergindi. Toplantıda bu mevzu üzerine pek konuşmamıştık ama Felix Harold herhangi bir yanlış kabul etmeyeceğini söylemişti.

Fahrettin Kındır'la iş yapmaya devam edecekti fakat proje fazlasıyla belirsizdi.

Hukuk departmanından satış departmanına, bilişim departmanından yönetim komitesine kadar herkes biz yokken neler yaptığıyla ilgili bilgi vermiş, beklenmeyen bir gelişmenin olmadığını fakat Felix Harold'ın, Bedir Aslan Akgün'le basına sızan fotoğraflarının şirkete pek fazla rağbet getirdiğini bildirmişlerdi.

Gözler HRL FAM Holding'in üzerinden ayrılmıyordu.

Gayrimenkul zengini Bedir Aslan'ın da bu konuda olumlu dönüşler aldığına emindim. Ona ve işlerine yönelen gözler ve isimler, iş dünyasında başarı ve daha fazla tanınma için sıkı bir ivme kazandırırdı.

Toplantıdan sonrası daha sıkı geçti. Kerem'e nasıl olduğunu bile soramadığım bir yoğunlukta çalışıyorduk. Felix'ten molaya çıkmamam için bir mesaj alınca işlerimi ağırdan almıştım.

Kimseye görünmeden beni terasta bekleyeceğini söylemişti.

Öğle molama kadar işlerimi ağırdan aldım. Molada biraz daha sıkı çalışmış ve herkes işine geri dönerken Kerem'den çıkmak için müsaade istemiştim. Sorgulamadan kabul etmesi beni başta şüphelendirse de gözlerindeki ifadeyi gördükten sonra anlamıştım.

Nereye ve kime gideceğimi biliyordu.

Konuşmayacağını biliyordum, Kerem ağzı sıkı bir adamdı. Onu sevdiren de ben dahil şirketteki herkese verdiği bu güvendi.

Açlıktan bayılmadan hemen terasa çıkmıştım. Masada telefon görüşmesi yapan sevgilimi görünce sessizce oturdum. Göz kırpıp bir elini masanın üzerinden uzattı.

Gerginliği bana dokununca hafifledi, kaşlarındaki ağır yük de bu dokunuşla hafiflemiş olmalı ki kırışıklığı biraz azaldı.

İrlandaca konuştuğu süre boyunca telefonumla ilgilendim. Önümdeki tabakta gördüğüm yemek pek hoşuma gitmediğinden telefon kaçış yolumdu. Neyse ki alternatif seçenekler vardı ve aç kalmayacaktım.

Telefonu kapadığında özür dileyerek dikkatini bana verdi. Bitmeyen iş ve telefon trafiğinde bana kısacık süre ayırması da güzeldi. Fakat dokunduğum zaman azaldığını sandığım gerginliği yine yakışıklı yüzünde zuhur etmişti.

"Canın mı sıkkın?"

Başını salladı. Ardından bakışlarıyla dudaklarımı işaret etti.

"Onu bugün öpmedim."

"Kıskançlık yapmak yerine öpebilirdin," dedim numarasına uyarak. "Her zaman şansını kaybediyorsun."

"Zeyd'i kıskanmadım."

"Kıskançlığın acısını çıkarmışsın," derken elimle tabağımdaki yemeği gösterdim. "Sevmediğim yemeği sipariş etmişsin."

Kaşları mahcup bir tavırla çatıldı.

"Sevmediğini bilmiyordum, şimdi öğrendim. Hem yemek seçilmez, bilmiyor musun?"

Onu asabi bir ifadeyle süzdüm.

"Kerevizi kim sever, Felix?"

"Ben seviyorum, güzelim," dediğinde bakışlarıyla yemeğimi işaretledi. "Ye onu, Berna."

"Yemeyeceğim!"

Zeyd'in dün akşam babasına çektirdiğini ben şu an Felix'e çektiriyordum. Şımarıklık yapacağı biri olunca hiç korkmuyormuş insan. Az önce deneyimlediğim şey buydu.

"Çilli," derken yeşil gözleri çillerimin üzerinde gezindi. "Yemezsen seni burada öperim."

Terasta mı? Herkesin bizi görebileceği bir alanda mı? Bütün şüphelere rağmen hâlâ kimseye yakalanmamışken Felix Harold yakalanmayı göze alacak kadar aklını kaçırmıştı.

Gözlerimi devirmek ilk cevabım oldu.

"Gerçi yesen de öperim."

Onu yine cevapsız bırakarak yemeğime döndüm. Biraz hızlı bir b

langıç yapmıştım. Kötü değildi ama kereviz damak zevkime uymuyordu. Alternatif olarak soğuk başlangıçlara ve mezelere dalınca beklenmedik bir uyan aldım.

"Çok yeme, tatlı için de yer bırak."

"Felix, karar ver. Ne yapmam gerekiyor?"

Ne istediğini bilmeyen adama hafif bir kızgınlıkla çatınca güldü. Gülüşü, yeşil gözleri dudaklarıma kaydığında derinlik kazanarak içime kadar aktı. Tatlının dudaklarım olduğunu anlamıştım.

Onun küçük, tatlı atıştırmalığıydım.

"Ye, ye." Gözlerimi devirsem de göğsüm sessiz bir kahkahayla titredi. "Sen çok tatlı bir şeysin," derken kıstığı gözlerinde hafif bir suçlama vardı. Sanırım birazdan ceza da yiyecektim.

Sandalyesinden doğrularak ayaklarının üzerinde durdu. Hızlı bir göz taramasından sonra masanın etrafında dolandı ve bir sandalyeyi tam dibimde durana kadar sürükledi.

Taş zeminde çıkan sürtünme sesinin rahatsızlığını, onun gözlerine bakmaktan algılayamadım. Tam dibime oturduğunda heyecandan yerimde kıpırdandım.

Evet, cezam geliyordu.

Kulağıma doğru, "Şu duvarın arkasını görüyor musun?" diye fısıldadı. Dediği yere doğru dönüp baktım.

"Evet, ne olmuş?"

"Sen yemeğini bitirdikten sonra seni oraya götüreceğim." Burnunun ucunu kulağımın arkasına sürterken sessiz bir homurtuyla, "Molan bitene kadar seni öpeceğim," diye ekledi.

İçim, dokunuşuyla ürperdi. Kuruyan boğazıma litrelerce su içirsem yine geçiremezdim.

"Bunun yerine neden odana gitmiyoruz?"

Serçeparmağımı iki parmağının arasında nazikçe okşadı.

"Çünkü bu daha heyecanlı, Çilli."

Gülerek önüme döndüm. Yalnız kaldığımız teras beklenmedik bir misafirle kalabalıklaştı.

Beklenmeyen...

İstenmeyen...

Gelmemesi gereken bir misafir...

Çiğneyemediğim lokma boğazıma kaçıp, beni öksürttüğünde Felix harekete geçerek sırtıma nazikçe vurdu. Uzattığı suyu içemeyecek kadar telaşlıydım. Felix'in elini bırakıp hızla ayağa kalktığımda o da benimle birlikte kalktı. Ne olduğunu misafiri gördüğünde anlamıştı.

Hiç tanımadığı gerçek ev sahibi nihayet karşısına çıkmıştı.

Korktuğumu belli etmemek için sakin kalmaya gayret ettim. Titreyen ellerimi nereye saklayacağımı şaşırınca iki yanımda tuttum.

"Ha- Ha-" dedim ama kekeleyince durdum. Günlerdir kalbimi ağrıtan ve beni yıkıma götüreceğini bildiğim kötü his sonunda gerçekleşmişti. Ben bitmiştim. "Hala, senin burada ne işin var?"

Gözleri hâlâ ellerimdeydi. Felix'in elinden çektiğim ve şu an titremesine engel olamadığım ellerimde... Ölümcül gözlerini ağır ağır Felix'e çevirdi. Kim olduğunu biliyordu.

Her şeyi biliyordu.

"Ha- Hatice Pektaş... Halam. Felix... Felix Harold... Patronum," diyerek ikisini de yarım yamalak birbirine tanıttım. Cümlemi bitirdiğimde nefes alışım sığlaşmıştı. Bu terasın demirlerine asılıp atlamak istiyordum.

Ben bitmiştim.

"Tanıyorum," derken başıyla selam verdi. Felix başıyla selam verdiğinde oturması için eliyle işaret etti. Halam daveti görmezlikten gelerek, "Patronunla yemek mi yiyorsun?" diye bir soru yöneltti.

Alnımda delik açan gözlerine bakarken yalan söylemek zordu. Ellerimi birbirine kavuşturarak avuçiçlerimi birbirine sürttüm. Sanki bu sürtünme ihtiyacım olan fiziksel cesareti verebilirmiş gibi...

"Şey... Hindistan'daki toplantıyı konuşuyorduk. Öğle molasına geç kaldık."

Tabii, dercesine kaldırdığı kaşlarını başını sallarken indirdi.

"Patronundan daha yakın belli ki?"

"Ha- Hala..."

Dişlerinin arasından, "Ellerini tutuyordu, Berna!" derken Felix'e sert bir bakış attı. "Molan bittiyse patronundan ayrılabilirsin."

"Tabii," dediğimde Felix'e döndüm. Onu harekete geçirmeden bilgilendirmem gerekiyordu. "Bir şeyleri anladı, benimle konuşmak istiyor."

Gözlerinde merak ve halama karşı yabancılık görmeyi bekliyordum. Benim için endişelenmesi de normaldi. Ancak şakaklarındaki damarlar belirginleşerek seğiren çenesiyle bütünleştiğinde, görmeyi asla beklemediğim bir öfke çehresini sararak beni afallattı.

"Yanında kalabilirim," derken sesi de bakışları kadar sertti.

Kesinlikle normal tepkiler vermiyordu.

"Hayır, aşağıya ineceğim. Lütfen... Olanları açıklamam gerek."

Felix zorluk çıkarmadan, halama başıyla selam verip eşyalarını aldı ve yanımızdan ayrıldı. Adımları her zamanki gibi özgüvenli ve hedefe doğru değildi. Tökezliyor, gidip gitmemek arasında kaldığından yavaş yavaş ilerliyordu

Halamın herhangi bir tepkisini bekliyormuş gibiydi.

O gidene kadar halam konuşmadı. Yalnız kaldığımızda bastırdığı hiddeti de yokluğuyla gün yüzüne çıkarak beni korkuyla yerimden sıçratan bir gazaba dönüştü.

"Bu adamla aynı evde kalıyordun!" derken müthiş bir öfkeyle kaşlarını çattı. "Bu adamla benim evimde mi kalıyordun sen?"

Boğazını yırtarcasına bağırışı, savunma mekanizmamı tamamen devre dışı bırakmıştı. Konuşmak istesem de dudaklarım birbirine dikilmiş gibi oynatamadım.

Sessiz kalışımdan fırsat bilerek üzerime gelmeye devam etti.

Zaten hep sessizliğimi kullanarak hayatımı şekillendirmişlerdi.

"Seni aradım, ev arkadaşının nerede olduğunu sordum, gelmediğini söyleyip beni sürekli geçiştirdin. Biz geldiğimizde yoktu. Senin dışında bir kadına ait bir parça aradım. Ev erkek parfümü kokusu dışında bir şey kokmuyordu," dediğinde eliyle şakağına vurdu. "Bu kafa bunu algılamadı mı?"

Şimdi her şeyi daha iyi anlıyordum. Bir katil bile olsa babam hayatta olsaydı başıma bunlar gelmeyecekti. Öldürülmeseydi ve yanımda olsaydı annem beni koruyacaktı. Halam da babaannem de hayatımı satın almış, sahibimmiş gibi davranmayacaktı.

Benim öksüzlüğüm, birilerinin bileğine sardığı köpek tasması olmuştu.

Kimsesizliğimden mi güç almalıydım? Bu saatten sonra hayatımı bana zehir edeceklerini biliyordum. Korkum hep buna yönelikti ve şimdi korktuğum her şeyi yaşıyordum.

"Lütfen dinler misin?" dedim güçlükle.

Ağlayarak ayakta kalma dirayetimi kaybedemezdim. Kendimi savunmam, zincirlerimi tutan herkesin elini kırmam gerekiyordu.

Beni üzen ve şu an aklımı kurcalayan şirketin terasında kavga etmemize birilerinin tanıklık edecek olmasıydı. Felix'le aynı evde oturduğumuzu öğrenirlerse buradaki herkesin bakışları ve konuşma şekli tamamen değişecekti.

Bu rezaleti göze alamazdım.

"Kapıyı kilitleyince kurtulacağını mı sandın? Yedek anahtarlarımın olduğunu bilmeyecek kadar aptal mısın?"

Hayal kırıklığı içime nüfuz ederken halama şaşkınlıkla bakıyordum.

"İzinsiz kiracının odasına mı girdin?"

"İzinsiz mi?" diye sordu beni tiye alarak. "Kendini kadın olarak tanıtıp evimde yeğenimle yaşayan edepsiz bir erkek mi?"

"Hala..."

"Sen benim evimde bir erkekle mi kaldın?"

Bağırışıyla beni susturmayı başaramayacaktı.

"Hala," dedim boğazımdaki düğümü yutkunmadan önce. "Yanlış anlaşılma oldu. Her şeyi asistanı ayarladığı için kendi adına kiraladı. Ben de... Gidemedim."

Bana inanmıyordu. Gerçekleri söylediğimi bildiği halde gözleriyle beni yiyip bitiriyordu.

"Bana neden haber vermedin?"

"Sana söyleseydim dönmek zorunda kalacaktım."

"Sana başka ev ayarlamayacak kadar âciz miydim?"

Gözlerimi yumdum. Asla âciz değildi. Söyleseydim bana çok daha güzel bir ev ayarlardı. Ama bunu ben istememiştim. İstememiştim. Anlayamayacakları şey buydu.

"Öyle değil," dediğimde başımı eğdim. "Öyle değil. Bana evlerin dolu olduğunu sen söylemiştin. Başka bir pürüzle uğraşmanı istemedim. Para toplamam gerekiyordu. İşyerine giderken para harcamamam gerekiyordu. Ben de yakın diye başka bir yere gitmek yerine kaldım."

"Sen aklını mı kaçırdın, Berna?" diye sordu. Benden ziyade o aklını kaçırmış gibiydi. Beni korkutan hiddeti bir yana, hayal kırıklığı da utandırıyordu.

"Sen ne zaman beş kuruşsuz kaldın? Ne zaman eksiksiz kaldın da bu iğrenç şeyleri yaptın?" dediğinde alnı kırıştı. "Sen... Sen kimsin de bu çirkin düşüncelerle karşımda duruyorsun? Ben seni böyle mi büyüttüm? Ben senden neyi eksik ettim?"

Hiçbir şeyi... Annemle babam dışında hiçbir şeyi.

"İstemedim, daha fazla istemedim. Kendimi kötü hissediyordum, fazlalık hissediyordum."

Kendini ait hissetmediğin yerde, birilerine fazlalık hissetmeyi yaşamayan bilmezdi.

Yaşadıklarımı yaşamadığı için beni anlayamazdı.

"Kes sesini, Berna! Bunlar bahane değil!"

"Gitmek istemedim, tamam mı? Babaannemle kalmak istemedim. Onun yanına dönmek istemedim. Hayatımın içine ediyor. Her şeye karışıyor, her şeye sınır koyuyor, beni gözleriyle sürekli taciz ediyor." Gözyaşlarım o kadar hızlı akıyordu ki konuşamıyordum. "Yeter, tamam mı? Yeter! Bıktım! Bu iki aydır ne yaşadığımı bilmiyorsun, sus."

"Sus, öyle mi?"

Omuzlarım sarsıla sarsıla ağladım. Cevap veremedim. Ona söylem

istediklerim bunlar değildi. Benim için her şeyi yapan onlardı, onlar benim ailemdi.

"Eve gel de o canına nasıl okuduğumu gör!" dediğinde bana sırtını döndü. "Eve istifanı vermiş olarak geleceksin. Bu akşam buradan gideceğiz."

Vücudum dondurucu bir sıvı almışım gibi kaskatı kesildi. Halam sözleriyle zehri akıtmış ve savunma mekanizmamı bir kez daha bloke etmişti.

"Hala... Hala," dedim donuk bir sesle. "Bunu yapamazsın."

"Sen yaptın, Berna. Bunu sen yaptın."

Ona defalarca seslensem de beni dinlemeden kapıya yürüdü. O anda gittiğini sandığım Felix koşarak bana doğru geliyordu. Ne halam ona bakmış ne Felix halamı görmüştü.

Hayatım bu noktadan sonra bitmişti.

Nasıl gidecektim? Gittikten sonra bir daha nasıl özgürlüğümü elde edecektim? Her adımım hesaplanırken kendimi nasıl fazlalık gibi hissetmeyecektim? Babaannem canıma okur, dilerse beni odaya bile kilitleyebilirdi.

Allah'ım... Daha güzel yaşamak ve ayaklarımın üzerinde durmak için çabalıyor, çabaladıkça mükafatlarımı alıyorum. Neden elde ettiklerime ulaşamadan daha ağır imtihanlarla sınanıyorum? Güzel Allah'ım, ben nerede hata yapıyorum?

Yüzümü ellerinin arasına aldı. Hasar tespiti yapan yeşil gözlerinin her yerimi endişeyle tarayışını ağlayarak izledim.

"İyi misin?"

"Her şeyi... Her şeyi biliyor, Felix." Hıçkırıklarımın arasından güçlükle soluyordum. "Mükremin Efendi'nin bizi bildiğini de biliyor."

"Ağlama, sorun değil. Her şeyi halledeceğiz. Ben yanındayım."

Her şeyi halledebilir miydi gerçekten? Tek ailem bildiğim insanları kaybederken her ne kadar onlardan şikâyet etsem ve korksam da kimsesiz kalışıma çare bulur muydu?

Ben yanındayım, demek yeter miydi?

"Onlar gitti. Onları kaybedemem. Onu kaybedemem. Halamı kaybedemem."

Beni sıkıca saran kollara kendimi bıraktım. Dizlerimde derman kalmamış, halam giderken bütün gücümü de yanında götürmüştü.

"Ben... Ben mahvoldum. Enişte gelecek... Enişte gelecek ve her şey mahvolacak. Halam bitti. Evliliğini tehlikeye soktum. Hayır, hayır... O bana güvendi. Enişte bana çok kızacak. O... O bana çok kızacak."

Tekrarladığım her kelime bıçak görevi görüyordu. Canım yanarken

konuşmayı ertelediğim ve yaşayacağımı bilsem de hatırlamaktan kaçındığım her sorunu iliklerine kadar hissettiriyordu.

"Berna..." dediğinde gözlerimin içine baktı. "Sakin ol, güzelim."

"Eve... Eve gitmem gerek. Onlarla konuşmak gerekiyor. Enişte canıma okuyacak. Hemen gitmeliyim, Felix."

Hiçbir şey görmüyor, hiçbir şey duymuyordum. Felix'in telkinleri aşılmaz bir dağın zirvesinden geliyor, sesi bana gelene kadar anlamını yitiriyordu. Çünkü sorunlar tam olarak aşılmaz bir dağdı ve ben tırmanamayacaktım.

Terastan içeri geçtiğimizde Felix beni tek bırakmayacağıyla ilgili bir şeyler söyledi. Onu net algılamam için sadece kulaklarımı değil, aklımı da vermem gerekiyordu. Delirmiş halime şahit olduğu için endişelendiğini ona baktığımda görebilmiş, eve kadar bırakmayı teklif ettiğinde aklı kalmasın diye sessizce kabul etmiştim.

Eşyalarımı aldığım ve hızıma kimsenin müdahale etmesini istemediğim süre boyunca şirketteki herkesin dikkatini çekmiştim.

Yola çıktığımızda hâlâ gözyaşlarım sicim gibi akıyordu.

Elimi tutan ve sürekli yanımda olacağını söyleyen bu adam olmasa herhalde eve gidene kadar bir kriz geçirirdim. Olmam gereken sakin kafaya tam ulaşamasam da çıldırmış Berna'yı biraz yatıştırmayı başarmıştı.

Arabayı sitenin önüne park etti. Uzun araba yolunu geçmek bile bana zaman kaybettirecekti fakat Felix'in arabasından inemezdim.

"Böyle ağlamaya devam edersen gitmem, Berna."

"Hayır," dedim ona güvence vermeye çalışarak. "Sinir boşalması yaşıyorum. Onlarla konuşursam iyi olacağım."

"Halana..." dediğinde sustu. "Hayır, eniştene söyle. Bu olaylar için daha fazla gözyaşın akarsa piyasanın amına koyarım." Alnımı öpüp inmeme izin verdiğinde arkamdan bağırdı. "Akşam yine geleceğim, ne olursa olsun ara beni, Berna."

Yürü yürü bitmeyecek uzun yolu koşar adımlarla geçtim. Binaya varmama az kalmıştı. Nefessiz kaldığımdan durdum. Ciğerlerim koştuğum için yansa da acı bugün maruz kaldıklarım ve kalacaklarım içindi.

Soluklanmak için beklerken bana doğru gelen iki kadının konuşmalarını duydum.

"Yine o adam bıraktı," dedi göz ucuyla beni süzen kadın. "Ne arlanmaz bir kız."

Kim olduklarına bakamadan yanındaki kadın da aynı tepkiyle ona katıldı.

"He valla, Nuray. Eniştesinden de mi utanmıyor? Nihat Bey'e yapılır mı bu? Ay, Hatice bir de koruyordu. Kefil olduğunu söylüyordu."

Bu ahlaksız kadınlar benim hakkımda konuşuyordu.

"Siz..." dedim sert ve yüksek bir sesle dikkatlerini çekerek. "Benim hakkımda mı konuşuyorsunuz?" Cevap verecekleri sırada Nuriye teyzenin geldiğini gördüm. "Nuriye teyze, ne diyor bunlar?" Elimin tersiyle burnumu sildim. Halama yetişmem gerekirken kadınların iftirasıyla cebelleşiyordum.

Nefesini yorgunlukla bırakırken iki kadının önünde durdu. Beni baştan aşağı süzerken başını olumsuz yönde salladı. "Kızım, erkekler seni bu siteye bırakıyor. Erkeklerle çıkıp geliyorsun, olacak iş mi?" dediğinde gözlerini belertti. "Adın çıkmış, tövbe haşa!"

Bu kadınlar aklını mı şaşırmıştı? Neler oluyordu? Adım neye ve kime göre çıkmıştı?

"Nuriye teyze," dedim. *Kendine gel*, demek istesem de bu dedikoducu kadınlar çoktan bir kanıya varmıştı. "İftira atıyorsunuz. Senin de kızın var, ah alma."

"Zeyd'i de alıp günahına ortak ediyorsun, kızım," dedi adını bilmediğim diğer kadın. "Ayıptır, ya."

Zaten yaşadıklarım için fazlasıyla öfkeliydim, bir de haddini bilmez bu ahmak kadınlarla mı uğraşacaktım? Bunlar kimdi? Ne hakla konuşuyorlardı?

"Sana mı kaldı kimin beni bıraktığı? İş arkadaşlarım beni eve bırakırken size hesap mı vereceğim?" diye sordum bağırarak. "Zeyd ne alaka? Ne saçmalıyorsunuz siz?"

"Enişten de mi utanmadın? Sana evini açtı, işini ayarladı. Hepsi sana kefil oldu. *Bizim kız iyidir, kötü huyu yoktur*, dedi."

Nuriye teyzeyi tanıyamıyordum. Bunları gerçekten o mu söylüyordu?

Allah'ım, neler oluyor?

"Ben utanılacak bir şey yapmadım. Nuriye teyze, sen kendinde misin?"

"Gören gördü. Herkes seni gördü. Kıyafetlerine diyecek lafımız kalmadı," dedi hâlâ adını bilmediğim o kadın. Adını dahi bilmediğim bir kadın benim kıyafetim hakkında kendinde konuşma hakkı buluyordu. Ben sustukça insanlar tepeme çıkıyordu ve buna ben izin veriyordum.

Felix haklıydı. Felix her zaman haklıydı.

"Sen kimsin?" diye sordum üzerine yürüyerek. Bir adım gerileyince üzerine yürümeye devam ettim. "Sen kimsin? Senin haddine mi ne giyeceğim hakkında konuşmak? Size ne benim kıyafetimden, saçımdan, beni eve kimin bıraktığından?" İnceldiği yerden kopmuştu madem ben de artık içimde tutmayacaktım. "Sabah akşam beni izlemekten kafayı ye-

mişsiniz. Bana terbiye vermeye çalışan kadınlara bak, dedikodu peşinde koşmaktan nefes bile almıyorsunuzdur siz," dedim kafamı hızlı hızlı sallayarak. Ah almaktan korkmuyorlardı belli ki. "Ayıpladığınız şeyi yaşamadan ölmeyin. Madem her şeyi Allah için bu kadar dert ettiniz kendinize, Allah'ın derdini almadığı kullarından olun!"

"Terbiyesiz!"

Nuray denen kadının üzerine yürüdüm.

"Senin o dilini bir koparırım!"

"Ne oluyor burada, Handan?"

Halamın hiddetli sesi, sesimi bastırdı. Ona dönüp bakamadım. Öfkeli sesi her şeyi açıklıyordu zaten. Biraz sonra bu şirret kadınlar onu doldurusa getirecek, Mükremin Efendi'nin söylediği her neyse alenen dile getireceklerdi.

Herkes arasında sakladığı detayları bağıra çağıra söyleyecekti. Mahcubiyetim Nihat amca olmasa hepsinin dilini koparır, eline verirdim. Bu saatten sonra onun duymaması için vereceğim hiçbir mücadelede de başarılı olamazdım.

Bu kadınlar zehrin tadını bir kere almıştı.

"Yeğenin yine bir adamın arabasından indi. Burada tanıdık çok. *Ayıptır*, diyoruz ama laf yiyoruz, Haticeciğim. Olacak iş mi?"

Halamın o kadına ağzının payını vermesini bekledim. Bakışlarının bana döndüğünü ona bakmasam da biliyordum. O kadına hiçbir şey söylemeden hedefine beni koydu.

"Patronun mu bıraktı seni?"

"Evet, iyi değildim," dedim ona bakmadan. "Sağ olsun, bıraktı."

"Patronu bırakmış, Handan."

"Sizin kız stajyer değil miydi? Koskoca şirkette patron nereden gördü de bıraktı? Hatice, dün akşam da senin kızı bu adamla markette görmüşler."

Halam adı Handan olan iğrenç kadına bakmadan Nuriye teyzeye sorar gözlerle baktı. Doğruluğunu birinci elden teyit edecek kişi oydu.

"Evet, Zeyd'le dondurma yerken bu adam da yanlarındaymış. Dondurmaların parasını o ödemiş."

Aman Allah'ım! Parasına kadar her şeyi didik didik izliyor ve aralarında konuşuyorlardı. Çığlık atmak istiyordum. Çığlık atıp bu cehennemden, bu zebaniden farksız kadınlardan kaçmak istiyordum.

"Nuriye teyze, seni Allah'a havale ediyorum. Allah size kınadığınızın daha beterini yaşatsın. O kıldığınız namazlarınızdan utanın."

Yüzüne tükürerek, bağırdığımda halam kolumdan öyle sıkı kavr

ki iki büklüm olup eğilmemek için tüm gücümü kullandım. Başını eğen ben olmayacaktım. Başını eğip onları güçlendiren ben olmayacaktım.

"Berna, terbiyesizlik yapma!" diyen Nuriye teyze halamdan aldığı cesaretle konuşmaya devam etti. "Özür dilemek yerine hâlâ üste çıkıyorsun. Sana kim kefil olabilir, kızım? Gören gördü."

Kim ne boktu da özür dileyecektim? Allah'ım, bu kadınlar beni krize sokuyordu. Halam bu haddini bilmez kadınlara yüz vererek haddini aşıyordu.

Kimseden özür dilemeyeceğimi söylemek istedim ama kadınların seslerini sert, kalın ve otoriter bir erkek sesi bastırdı.

"Ben kefilim!" Kafamı yana çevirdim ve bana doğru gelen adama baktım. Bedir Aslan Akgün, "Ben kefilim!" dedi bir kez daha.

Yanında Vekil Ahmet ve dört adam daha vardı. Site görevlisi haber vermiş olmalıydı, biz tartışırken izlediğini biliyordum.

"Bedir Efendi?"

Halam ve diğer kadınlar üstlerini düzeltip, ellerini önlerinde birleştirirken kafalarını eğdiler. Varlığının bana güç verdiği anları özlemiştim. Şimdi otoriter olsa da ben kaybım yüzünden o gücü bile net algılayamıyordum.

"Genç bir kadını ortanıza alıp yargılamaya utanmadınız mı?"

"Oğlum, bir adam onu eve bıraktı. Üstüne bizi..."

Elini kaldırıp yengesini susturdu.

"Bunu yargılamak sana mı düştü? Velev ki bir adam onu bıraktı. Kimdir, necidir diye sordunuz mu? Ne için bıraktığını sordunuz mu? Kurt sürüsü gibi toplanıp, bir koyunu ortanıza alarak yargılamanız doğru mu?" Çatık kaşlarını diğer kadınlara göstererek onların gerilmesini sağladı. "Allah için hak bunun neresinde?"

"Biz onu korumaya çalıştık."

"*Edebi koru, edep seni korusun*, derler."

Yengesine ağzının payını verdikten sonra kadınlara medreseyi işaret etti. "Buyurun, meselenizi burada halledelim," dedi ve bana döndü. "Berna Hanım, üzerinizi değiştirip medreseye gelebilir misiniz lütfen?"

Bedir'e kaçamak bir bakış attıktan sonra kimseye bakmadan apartman kapısından geçtim. Lobideki danışmanı görmezlikten gelerek asansöre yöneldim. Asansörün düğmesine basarken aşağıya indiğini gördüm.

"Oo, Berna. Koskoca siteyi birbirine düşürmüşsün."

Allah'ım, aklımı kaçıracağım!

Bu sitenin sakini insan falan değildi. Kumaş satan tüccarlar gibi edep satan, insanlıktan zerre nasiplenmemiş zebanilerdi. Bunların ömürleri

pencerede kaos beklemekle geçiyor olmalıydı yoksa bu kadar hızlı haber almaları imkânsızdı.

Diğer asansörden çıkarak arkamda duran Ayşe'ye cevap vermedim. Onu görmemek yeterdi. Nasılsa zevzeklik ettikten sonra siktir olup gidecekti.

"Zeyd'i dün akşam da o soğukta parka götürmüş, dondurma yedirmişsin. İnsanın aklı olur, canım."

Ayşe zevzeklik etmekle kalmıyor, bir de kendisinde varmış gibi bana akıl vermeye çalışıyordu. Asansöre binmeden önce, "Seni çekecek modda değilim," diye tersledim. "Çekil şuradan."

Tiz, alaycı gülüşü kulağımı tırmaladı.

"Tabii, canım. Küçücük çocuğu gizli âşığına alet et," dedi üstüne basa basa. "Ama konuşacak zamanın olmasın."

Kayışları koparmama çok az kalmıştı. Karşıma ilk çıkanı da o kayışla boğacaktım.

Asansöre binmeyerek arkamda kalan geri zekâlı kadına döndüm.

"Sen ne saçmalıyorsun, Ayşe? Sen ne saçmalıyorsun, kızım? Zeyd'le çıkmamın ne alakası var? Ayrıca sana ne!"

"Düşüncesizsin, diyorum," derken elini yüzüme doğru salladı. "Anlamıyorsun işte, buradaki hayatı anlamıyorsun bir türlü. Herkes Zeyd'i oyunlarına nasıl alet ettiğini gördü."

Gözlerim bana doğru salladığı elindeydi. Şeytana uyarsam o elini kırıp müsait bir yerine sokacaktım. Neden şeytana uymadığımı bilmiyordum. Neden sabrettiğimi anlamıyordum. Belki de Ayşe'nin gazlamasına gelmiyordum. Kaos isteyen bu şirretin oyununa gelip onun gibi kötü olmak istemiyordum.

Ben sustukça haddini aşacağını unutuyordum.

"Ya, adam oğlunun seninle gezmesini bile istemiyor. Biliyor ne bok yiyeceğini. Zeyd'in seninle gezmesini istemiyor. Annenle babanı kaybettiğin için Zeyd'e *ben de senin gibiyim*, demenden korkuyor."

İşte yapmıştı. O da haddini aşmıştı.

Basturdığım bütün hiddetim sağ avcumda toplandı ve Ayşe'nin sol yanağında kulağımı zorlayan bir sesle patladı.

Kafası yana düşerek sendeleyen kadına, "Seni var ya, öldürürüm, orospu!" diye bağırdım. "Sen... Seni var ya, lime lime ederim."

Yediği tokat yüzünü kızartmamış olmalı ki saçlarını arkasına atarken, gözlerimin içine bakarak gülüyordu. "Nasıl da haklıyım ama! Nasıl da hemen şiddete başvurdun!" Gülüşü beni küçümseyen çehresinde büyüdü. "Kimin orospu olduğunu tüm site gördü. Kendini de aileni de re-

ettin. Senin yüzünden kaç gündür Mükremin Efendi'nin evinde huzur yok. Bedir Efendi bile senden bıktı. Oğlunu senden nasıl kurtaracağını düşünüyor. Adamın oğlunu pis işlerine alet etmişsin. Küçücük çocuğu ya, utanmaz kadın seni."

Benden iğreniyormuş gibi bakması değildi canımı yakan, son söyledikleriydi.

"Aslan mı söyledi bunu?"

"Evet, Aslan'ın bunu söylüyor," derken, meydan okurcasına yüzüme baktı. "*O acıyı çekmiş birini oğlumun yanında görmek istemiyorum*, dedi. Halama anlattı bunu. Çocuğun aklını karıştırmandan korkuyor işte."

Daha fazlasını dinleyemezdim. Ayşe'yi bütün hiddetimle iterek asansöre bindim. Ayşe duvara sertçe çarpıp, acıyla inlerken asansör kapısı kapandı. Kapılar kapandığı anda bedenim tüm ağırlığıyla zemine çakıldı. Başımı kollarıma yaslayıp hüngür hüngür ağladım.

Zeyd'i hiçbir şeye alet etmemiştim. Zeyd'e zarar verecek hiçbir şeye kalkışmamıştım. Onu acılarımla üzecek, hayatımla kıyaslayacak kadar delirmemiştim.

Felix'in tesadüfen gelişini bile dedikoduları için kullanmışlardı.

Son kata, ölüm fermanımın yazıldığı eve çıktığımda asansörden güçlükle inebilmiştim.

Beni ağlatmayı ne çok sevmişlerdi!

Beni kimsesiz yanımdan vurmayı ne çok sevmişlerdi!

Görmeye bile tahammül edemediğim evin kapısını geçtiğimde babaannem kapıya geldi. Bana gülümsüyordu, henüz hiçbir şeyden haberi yoktu. Biraz sonra o gözler nefret ettiğim gibi bakacak, dili nefret ettiğim sözlerin iki katını, belki üç katını zikredecekti.

Dilinden bir duayı, bir de bana söylenmeyi eksik etmezdi.

"Kızım, aşure yaptım. Olunca aşağı, Bedir Efend-"

Onu dinlemek yerine odama girip kapıyı hızla kapadım. Burada kalmayacak, eşyalarımı alıp buradan gidecektim. Kimse beni dinlemiyor, kimse konuşmama müsaade etmiyorsa burada yerim de yoktu.

Onlarla gitmeyecek, aşağıya da inmeyecektim. Kimseye hiçbir şey anlatmak zorunda değildim. İnsanlara kendimi açıklamaktan yorulmuştum.

Eşyalarımı özensiz bir hızla bavula tıkıştırdıktan sonra Kerem'den acilen bir ev bulmasını istedim. Benim için endişelenen adama sitedeki dedikoduculara tahammül edemediğimi söyleyerek endişesini almıştım. Ev bulmazsa bile kısa süreliğine temiz bir otel ayarlamasını istemiştim.

Felix'ten isteseydim hemen buraya geleceği için onu arka planda tuttum.

Telefonumu yatağa bırakıp sakin kalmak için birkaç dakika oturdum. Hıçkırıklarımın, yanağımdan boynuma sızarak yakamı ıslatan yaşların durması gerekiyordu.

Felix dışında herkese sırtımı dönecektim. Bedir'i de istemiyordum artık. Madem beni oğlu için bir tehdit olarak görüyordu, bir daha onu görmenin anlamı yoktu.

Ayşe'nin sesi kulağımda çınladıkça hıçkırıklarım yükseldi. Annemle babamın olmayışını nasıl söyleyebilirdi? Bedir bunu nasıl yapmıştı?

Herkes özünde kötü fakat vicdansızlığını kamufle edecek kadar iyiydi.

Buna, kalbimi kimsesizliğimle kıran Bedir de dahildi.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. Bir daha geri dönmeyeceğim odadan bavullarımı alarak, çıkarken halamın içeri girdiğini gördüm. Gözleri önce bana, daha sonra bavullarıma takıldı.

"Herkes seni beklerken sen bavul topluyordun, öyle mi?"

Ona cevap vermedim. Evi saran aşure kokusuna ilk defa mutlu olmadım. İlk defa babaannem yaptığı için övgüler yağdırmadım. Bizi duyunca, mutfak eşiğinde beliren yaşlı kadının telaşlı ifadesini seyrederken hiçbir şey söyleyemedim.

"Ne oluyor?" dedi gözlüğünü burnundan indirirken. "Bu bavul ne, Berna?"

Halam, annesini görmezlikten gelerek beni ölümcül bakışlarıyla yerime mıhladı.

"Sen Bedir Efendi'ye dua et, konuyu kapadı."

"Bile isteye hiçbir şey yapmadım," dedim ona bakarken.

"İyi. Çabuk hazırlanmışsın. Akşam döneceğiz."

"Gelmeyeceğim," diye karşı çıktım. "Stajım daha bitmedi."

"Önce aşağıya in, Bedir Efendi'yle konuş. Sonra da eve gel," derken sırtını döndü. Beni dinlemiyordu bile. "Beni ikiletme, Berna!"

Sıkıntılı nefesimi gürültüyle verdikten sonra bavullarımı duvar dibine bıraktım. Evden çıkarken kapıyı kasten sertçe kapadım. Babaannemin arkamdan söylediklerini duymama rağmen duymazlıktan geldim.

Bir kat aşağıya indiğimde kapı açıktı. İçeri girip kapıyı arkamdan kapadığımda Bedir'i salonda buldum.

Zeyd'in kahkaha sesleri içeriden geliyordu. Kalbim acıyla kasıldı. Onunla bile arama girmişlerdi.

Bedir'le son kez konuşup, bu Allah'ın belası siteden defolup gidecektim. Bir daha yanlışlıkla bile bu sitenin önünden geçmeyecektim. Adını andıkları yerde durmayacaktım.

Ahımı alanların haberini alırken bile sevinmeyecektim.

Bana dönen adamdan oldukça uzak durdum. Mesafem sadece fiziksel değildi. Onun anlayacağı şekilde tamamen duygusal bir mesafe de takındım.

Göz göze geldik.

"Ne çok ağlatmışlar seni..."

Bu anlayış... Bu anlayış bana yabancıydı artık.

"Ne vardı?"

Tepkili sesim karşısında kaşlarını çattı. Ellerini arkasında birleştirirken bana doğru geldi.

"Neden aşağı inmedin?"

"Gerek görmedim," derken tutumum aynıydı. Hayatım boyunca ilk defa Bedir'i görmek istemiyordum.

Aramızda iki adımlık mesafe kalıncaya dek durmadı.

"Berna?"

Kızgın nefesimi burnumdan verdim, tavrımı net olarak anlaması gerekiyordu. Koyduğum mesafeyi fark etmesine rağmen yine de yaklaşmayı göze almıştı.

"Olaylar için konuşacaksan inan artık umurumda değil," dedim tersleyerek. "Mümkünse beni bir daha çağırma."

Çağırmasına gerek kalmayacak bir şekilde gidecektim.

"Orada sana kefil olmama rağmen bu suratla karşımda duruyorsun, öyle mi?"

"Kefil olmanızı istemedim, Bedir Efendi."

"Neyedir bu canının sıkkınlığı?" derken güldü. "Belli ki benimle bir derdin var."

"İnsanlara merhem olayım derken yara oluyorsunuz, Bedir Efendi."

Hayır, söyleyeceğim şey bu değildi. Daha ağır konuşmam gerekiyordu. Bedir benim için nasıl konuşmuşsa ben de öyle konuşmak istiyordum. En hassas noktamdan kanatan bu adamı ben de kanatmak istiyordum.

"Yoksa kabuk tutmuş yaralarına mı dokundum?"

Başımı salladım.

"Kanattın."

"Yaralarını iyileştirmek için yalanlarına ortak oldum oysa."

"Bunu senden istemedim. Yaralarıma dokunma, yeter."

Bana cevap vermek yerine çalan telefonunu açtı ve hoparlöre alırken gözlerini benden ayırmadı.

"Yaralar zamanla geçmez mi Vekil Ahmet?"

Karşı taraftan kalın, tüylerimi ürperten ses yükseldi.

"Geçmeyebilir. Zaman, her zaman ilaç değildir, Bedir Efendi," dediğinde derin bir nefes aldı.

"Mükremin Efendi'ye her şeyi anlattım. Sadece Felix'in ikinci gün itibarıyla sende kaldığını biliyor. Eşyalarını Nihat Bey'in evinde sanıyor."

"Öyle değil miydi zaten?"

Felix, Bedir'in yanına taşınana kadar sadece birkaç gün kalmıştı ve bu günler birbirini takip etmeyen, Levi'nin yanında kalıp evine geri döndüğü zamanlarda olmuştu.

Fısıltım telefondaki Vekil Ahmet'e kadar ulaştı ve az önceki soruyu bu sefer o sorup, "Yoksa birinin yarasına mı dokundunuz, Bedir Efendi?" dedi.

"Evet, dokunduğumu söylüyor."

"Peki, siz öyle düşünüyor musunuz?"

"Hayır, öyle olduğunu düşünmüyorum," dediğinde gülümsedi Bedir.

"Siz öyle düşünüyorsanız doğrudur. Ama bazen ilaç olacağımızı düşünürken içten içe zehir enjekte ettiğimizi bilmeyiz. Her şey usulünce ilerlemelidir."

"Doğrudur, Vekil Ahmet. Allah senden razı olsun."

Telefonu kapatırken bana doğru eğildi. Bütün mesafelerimi göze alan bir sıcaklıkla gülümsedi.

"Seni hiçbir zaman kırmadım, kırmak da istemedim. Kalp kırmak, Kâbe yıkmak kadar günahtır."

"Bunu küçükken de hep söylerdin."

Başını ağır ağır salladı.

"Evet, seni korumak için elimden geleni yaptım. Felix için de yalan söyledim, hem de dayıma söyledim. Bunun üzerine seni kırdığımı söyleyemezsin, bunu kabul edemem."

Peki, ben kabul etmeli miydim? Ona Ayşe'nin söylediklerini aktararak, "Zeyd'le konuşmamı pek istemiyormuşsun," dedim. Belki bu beni anlamasını sağlardı. "Annemle babamdan dolayı ona acıdığımı söylemişsin. Travmalarım var diy-"

İfadesindeki bilgelik, gözlerindeki samimi ışıltı sözümü hızla kestiği gibi çehresini de terk etti. Ondan bunu ben almıştım.

"Sen ne saçmalıyorsun, Berna?"

Sersemledim.

"Söylemedin mi?"

Çatık kaşlarını yavaş yavaş düzeltti.

"Senin için asla öyle bir şey söylemem. Zeyd'le tartıştıktan sonra rahat bir şekilde medreseye gittim. Sana koşacağını biliyordum. Gözüm kapa' sana emanet ederim, Berna."

Gözlerimi kaçırdım. Oyuna mı gelmiştim? Kim doğru, kim yalandı?

"Ayşe çomarıyla konuştuk. O hadsiz her şeyi... Ben lafı dolandırmayı sevmem, Bedir. Yengene benimle olmasından rahatsız olduğunu söylemişsin. Ben ailemin acısını Zeyd-"

"Şşş," diyerek beni susturdu. Elini çeneme doğru getirdi. Bana dokunmadan, parmağını yukarı kaldırarak kafamı kaldırmamı istedi.

Onunla yeniden göz göze geldim.

Merhamet... O gözlerde merhamet gördüğüme yemin edebilirdim.

"Sen benim oğluma ancak ilaç olursun. Onu senden başka kimse iyi anlayamaz. Zeyd'in senin yanına gelmesinden hiçbir zaman şikâyetçi olmadım, olmam," derken ellerini çekti. "Ayşe için gerekeni yapacağım."

Küçük bir yutkunmayla, "Zeyd'i oyunlarıma alet ettiğimi düşünmedin mi?" diye sordum.

"Hayır, neden düşüneyim ki? Felix'in eve geleceğinden haberim vardı, Zeyd'in sana geldiğini biliyordum. Zeyd hem anneme söylemişti hem de sen bana mesaj atmıştın," derken derin bir nefes aldı. "Aslan'ına olan güvenin bu kadar mıydı?" Elini sol yanına bastırdı. "Asıl sen beni kırdın."

"Kırmadım. Yeterince acı doluydum. Kafam basmıyordu."

"Acım benden çıkardın."

Kafamı eğdim. Her şey üst üste gelirken bu rezilliğimle nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Ayşe'ye inanıp hayatım boyunca yanımda olan adamı bir kalemde silmiştim. Ve o adam medresede benim için yalancı şahitlik etmişti.

Benim için ve Felix Harold için...

"Öz- Özür dilerim. Sonra konuşalım. Şu an hiç iyi değilim. Her şey çok... Çok..."

Hıçkırıklarım ve utancım konuşmamı engellediğinde evden hemen ayrıldım. Yüzüne bakacak yüzüm yoktu artık. Bedir yıllar sonra *Aslan'ın*, demişti ve ben Aslan'ıma ihanet etmiştim.

Ona inanmayıp kalbini kırmıştım.

Bedir Aslan Akgün benim için değerlerini yıkarken, ben sadece ağlayıp herkesi bir kalemde siliyordum. Yolumu tamamen kaybetmiştim, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Tünelin sonuna varamayacaktım.

Üst kata çıkıp şifreyi girdiğimde, kapının ardında kimseyi göremedim. Mutfak boş, ocağın altı kapalıydı. Duvar dibine sıkıştırdığım bavullarım kaldırılmıştı. Hatice Pektaş kaçacağımı anlamış olmalıydı ki bavulumu saklamıştı.

Yakalanmadan evden kaçmayı başarabilsem iyi olurdu. Tozumu bile aramak zorunda kalsınlar diye bu cehennemden kimseye görünmeden gidecektim.

Derin bir nefes alıp evi kontrol ettim, bavulum erişebileceğim bir yerde değildi. İkisini üst katın terasında bulunca koridorun karanlığında saklandım.

Babaannem dizlerine vura vura kafasını sallıyor, halam ayakta gardiyan gibi dikiliyordu. Yüzünü net göremesem de öfkesini buradan bile hissediyordum. Bu evin sıcağını öldüren buz gibi öfkesi her yere sis gibi dağılmıştı.

Olayı mı anlatıyordu?

Kapı sesi dikkatimi dağıttı. Merdivene doğru ilerlediğimde tıklatma sesi sert darbelere dönüşerek basamakları ikişer ikişer inmeme neden oldu. Kapıdaki kimse uğursuz bir şey söyleyecekmiş gibi hissettiriyordu ve o kapıyı ben açacaktım.

Kapıyı açtığımda, karşımda hızla nefes alıp veren Zeyd'i gördüm.

Gözleri irileşmiş, beti benzi atmıştı.

"Berna... Berna abla... Babamla Felix amca kavga ediyor."

Olayların patlak verişi yüzünden mi?

Zeyd'i kavgadan ve göreceklerinden korumak için içeri aldım. Alnını öpüp, onu hızlıca yatıştırarak, "Sen burada kal, sakın çıkma, tamam mı?" dedim. "Ben hemen halledeceğim."

Kapıyı kapadığım gibi aşağıya indim. O evden çıkalı sadece birkaç dakika olmuştu. Felix ne ara gelmişti?

Zeyd evin kapısını açık bırakmıştı. Mahire anne neredeydi? İçeriden gelen erkek sesleri kalbimi tekletti. Duvardan duvara çarpan sert, yüksek sesler binadakilerin dikkatini çekerdi ki bu kaos düşkünü insanlar için bir fırsattı.

Sesi takip ederek içeri girdim. Mahire anneyi çalışma odasının kapısında ağlarken buldum.

"Berna, kızım..." diye can havliyle bana sarıldı. "Kavga ediyorlar. Ne dediklerini anlamıyorum ama ikisi de çok sinirli. Zeyd'imin aklı çıktı."

"Korkma. Ona bizde kalmasını söyledim," derken bir kulağım içeriden gelen seslerdeydi. "Sakinleştiririm ben onları şimdi."

"Gerçekleri çok mu geç öğrendim, Bedir?"

Kapalı kapının ardındaki sesini, hiddetini, bir volkan gibi patlamaya hazır oluşunu iliklerime kadar hissettim. Her ne oluyorsa o uğursuz his burada da belirerek bana henüz yaşamadığım ama yaşamak zorunda kalacağım kötü olayları haber ediyordu.

"Öğrendiğimden beri korkudan uyuyamıyordum, lan! Bir şey olacak diye günlerdir uyku uyuyamıyorum."

"Felix, bunu yapmazlar."

Merakıma yenik düşüp kapıyı açtım. Beni fark etmelerini bekledim ama gördüğüm şey saf öfke, saf endişe ve çaresizlikti. Tartışmalarının sebebi her neyse bu hiddet beni bile fark ettirmemişti. Ki bu gözümü çok fena korkutmuştu.

"Neden saçmaladığımı söylemiyorsun? Neden öğrendiklerimi inkâr etmiyorsun?"

"Felix?"

"Doğru mu, değil mi?" dedi bağırarak. "Bana cevap vermediğine göre doğru ve sen de bunu biliyordun. Bunu bilmene rağmen Berna'nın onların yanında kalmasına izin verdin."

Bedir'in sakin kalma mücadelesi verdiğini ama Felix bağırdıkça, çıldırmaya yüz tuttuğunu nefesimi tutarak izliyordum.

"Nasıl öğrendiğini bilmiyorum ama öğrenene kadar neden koruduğumu anlamadın. Hiçbir şey dışarıdan göründüğü gibi değil ve kolay olmuyor," derken hiddetine yenik düşerek sesini yükseltti. "Onu oradan çekip alamazdım, bu doğru değildi."

"Nasıl, lan? Nasıl değil?" derken yine bağırıyordu. "Annesini öldüren babaannesi! Kız yıllardır babasını katil biliyor!"

Dünyanın herhangi bir yerinden, herhangi bir dilde söyleseler anlayamayacağım ve anlamak istemeyeceğim bir felaketi, İrlandalı bir adamın ağzından duymuştum.

Duyduğum şeyi inkâr etmek gibi bir lüksüm yoktu. Doğrusu hakikatiyle tam karşımda, tartışan iki adamın elindeydi ve onlar az önce o hakikati farkında olmadan bana vermişlerdi.

Bir şeyin çarpma sesi geldi. Kalbimin olabilir miydi? Ayağımın ucuna bakınca parçalanmış vazoyu gördüm. Ben mi kırmıştım?

Annesini öldüren babaannesi!

Kulaklarım zonkluyordu.

Kız yıllardır babasını katil biliyor!

Ağzımdan bir şeyler çıkıyordu. Öğürüyor muydum? Midem kavruluyordu. Midem bir çuval acı yutmuşum gibi inliyordu.

İki kişinin bana baktığını görüyordum ama odağımı kaybediyordum. Gözlerimde sallanan bir siluet gibilerdi. Işığımı kaybediyordum. Deprem mi oluyordu? Ayaklarımın altından kayan zemin değil de dünyam olabilir miydi?

Bilmiyordum.

Bu saatten sonra dünyam da kaysa umurumda olmazdı. Çünkü gerçekler çok acı bir şekilde önüme çıkmıştı. Hayatımın en uzun bir dakikasını yaşıyordum. Hayatımın en acı bir dakikasını yaşıyordum. Hayatımın en haksız bir dakikasını yaşıyordum.

Annemi, babam öldürmemişti.

Bu acıyı on beş sene çekmiştim ve bir dakikada da gerçeği öğrenmiştim.

Geçmiş Yaralayıcıdır

Felix Harold

Kavganın İlk Günü

İnsanoğlu cennete gitmek isteyip dünyayı cehenneme çeviren tek varlıktır.

Bu dünyamı cehenneme mi çeviriyordum yoksa dünyamı cehenneme çevirmelerine izin mi veriyordum?

Görünüşe bakılırsa izin veriyordum. Berna'nın hayatımın içine etmesine izin veriyordum. Evet. Onu hayatımın merkezine koyup ağzımın içine etmesine ben izin veriyordum. Berna'nın beni yıkmasına kendi ellerimle izin veriyordum.

Her şey benim tolerans göstermemle başlamıştı.

Her şey...

Her şey o çilleri saydığım an başlamıştı.

Bizi yıkıma uğratan tartışmadan sonra şirkette kalamadım. Ağabeyime ihtiyacım vardı. Aklımı başıma getirmesi ve beni bu sikik kederden kurtarması için gerekirse ona yalvarırdım.

Eski Felix'i o getirebilirdi.

Mina'dan bugün için planlanan bütün işlerimi iptal etmesini istediğimde kendimi Levi'nin şirketinde buldum. Tanrı'ya şükür, geri dönmüştü. İşlerinin yoğunluğundan İrlanda ve Türkiye arası yolculuğu çok sık olduğu için onun hangi gün burada olduğunu bilmek zordu. Fakat bugün benim için büyük bir lütuftu.

Arabayı valeye teslim ettikten sonraki süreç biraz daha can sıkıcı olmuştu. Yıkılmış halim bu kahrolası ofiste herkes tarafından fark ediliyor, birbirine ulaşan herkes dedikodu için fısıldaşmaya başlıyordu.

Asansöre binene kadar süren koca zamanı kavgayı düşünmemek için kullansam da etkili olmadı. Ben gördüklerimi nasıl unutacaktım? Berna'ya ulaşamadığım her an başka bir erkeğin her koşulda dibinde oluşunu nasıl kabullenecektim?

Berna benim kadınımdı!

Benim!

Artık değildi.

Levi beni kapının önünde bulduğunda ters giden bir şeylerin olduğunu anladı. Ava'yı almak için geldiğinde anlamıştı. Yanında olacağını düşünmüştüm ama onu otele göndermiş, akşam yanına gideceğini söyleyerek ikna ettiğini söylemişti.

Bu işime gelmişti doğrusu. Ava'nın daha fazla bu duruma şahit olmasını istemiyordum. Göreceğini görmüştü zaten.

Berna Önder'i ve Bedir Aslan Akgün'ü...

Levi Harold, kardeşini en son ne zaman bu kadar yıkılmış bir halde görmüştü ki? Bir enkaza bakıyormuş gibi görünmesinden korkmalı mıydım? Sanırım işler karşı taraftan hiç iyi görünmüyordu. Öfkemle acımı iyi sakladığımı zanneden kibirli herifin tekiydim.

Sokayım böyle işe!

Koltuğa bir kaya parçası taşıyormuş gibi yığılarak, "Bana öyle bakmayı kes!" diye uyardım.

Levi nefesini dışarı üflerken gözlerimi araştırıyordu.

"Bir enkaza nasıl bakmamız gerektiğini öğreten bir kitapçığın varsa seve seve kabul ederim."

"Korkunç esprilerini kendine sakla."

"Dökül, sevgili kardeşim!"

Döküldüm. Kelimenin tam anlamıyla bir enkaz oluşuma sebep olan her şeyi, en ufak bir detayı bile atlamadan paylaştım. Bitirdiğimde biraz bile rahatlamış sayılmazdım.

Levi'yle bir şeyler paylaşmak hep iyi gelirdi.

Ama kalp kırıklığı... Bunlardan biri olmadığı kesindi çünkü kendime bile itiraf edemediklerimi onun bir sorusu ve bir bakışıyla itiraf etmek zorunda kalıyordum. Sikik bir ağabey gibi bana hükmediyordu ve ben de buna izin veriyordum.

Kahrolası aile kuralları!

"Ben onu düşündüğüm için bu boktan şeylere göz yumarken..." dedim sinirden bağırarak. "Onun beni iğrenç şeylerle itham etmesi beni daha boktan bir duruma sokuyor."

"Felix, dostum," dedi şaşkınlıkla gülümseyerek. "Âşık olmuşsun."

Siktir! Bu adamdan nefret ediyorum!

Ona ters bir bakış attım.

"Ne aşkı, Liv?"

"Ben gördüğümü söylüyorum," derken kendine bir viski doldurdu. "Kapı şifresini değiştirmiş, seni defalarca evden kovmuş..."

Bir el hareketiyle sözünü kestim. Duyduğum ve bildiğim şeyleri tekrar dinlemek gibi bir niyetim yoktu. Ayrıca bu kadar rahat olmasına gerek yoktu. Aşktan bahsederken sanki normal bir şeyden bahsediyormuş gibiydi.

Aşk çok korkunç bir şeydi ve ben o illete yakalanmak istemiyordum.

Çillerini saydığında...

Yüce Tanrı'm, hayır...

"Liv, bildiğim şeyleri bana sıralama, dostum."

Kafama diktiğim viski bardağını masaya fırlattığımda, içimi kamçılayan geri dönme arzusunu bastıracak bir şey arıyordum. Bilin diye söylüyorum, Levi hiç yardımcı olmuyordu.

Berna'yı unutturacak bir şey olmalıydı. Hayatım her zaman meşgul olacağım boktan şeylerle doluydu. Nefes alamayacağım zamanlar bile olurdu ama ben... Çalışmayı, başarılı olmayı ve kendimle olmayı severdim. Kırılma noktasına gelene kadar dert ettiğim şeyler, dert bile sayılmazdı.

Berna... O benim kırılma noktamdı.

Şu an bile ona koşmamak için kendimle savaşıyordum. Ona kırgın, çıldırasıya kızgın olsam da Berna'yı görmek istiyordum. Bana dolu dolu gözlerle bakarken onu odadan kovmuştum.

Hayatından kovdun.

İç sesim, bir buldozerin altında kalıp can vermem için söyleyebileceği en kötü şeyi söylemişti. Ben, ben bizi mahvetmiştim. Bütün sıkıntılarımı bana unutturan kadını en hassas noktasından vurarak bitirmiştim.

Şu an yapmam gereken onu çeşitli bahanelerle odama çağırmak ve masamda deli gibi öpmek olmalıyken, ben her şeyi sikip atmıştım.

"Fel, çok boktan görünüyorsun, dostum!" dediğinde viski bardağıyla beni işaretledi. "Yüzün çok korkunç bakıyor."

Çünkü Berna'ya yaptıklarımın gerçeğiyle yeni yeni yüzleşiyordum.

Öfke bulutu dağılıp perde aralandığında size kalan enkazı çok net görebilirsiniz.

Ben bir enkazdan fazlasını görüyordum. *Tanrı'm, ben ne bok yedim?* Ben onu yıkmıştım. Ben onu...

Kendi ellerimle, en hassas noktasından vurup bitirmiştim.

"Bittim ben, Liv," derken, kafamı koltuğa gürültülü bir nefesle bırakıp gözlerimi kapadım. Sonsuzluğa kapamak gibi bir şansım olsa seçerdim. Uyumak istiyordum. Bu illet geçene kadar uyuyup yok olmak istiyordum

"Oradan taşınmalısın."

Bu kadar mı? Bütün sorunlar o evden taşındığımda bitecek miydi? Bu kesinlikle Levi olamazdı. Ondan daha yaratıcı fikirler beklerdim.

"Oradan taşınmalısın ve Berna'yı eski şirketine göndermelisin. Yoksa sevgili kardeşim, senin için milyarder tabutu sipariş edeceğim."

"Çıkamam oradan. Bunun Berna'yla bir ilgisi yok."

Yalanını sikeyim, Fel!

"Neden?"

Omzumu silkerek, "Çıkamam işte," diye mırıldandım.

"Bir sebebi olmalı. Berna değilse ne? Bedir'e mi âşık oldun, lan?"

Son sorusunu duyunca, gözlerimi açıp ona ters ters baktım. Önümdeki kalemi ona doğru fırlattığımda gülümseyerek geri çekildi.

"Orada gerçekten sıradan bir adamım, normal Felix'im," dediğimde beni ciddiyetle dinlediğini fark ettim.

"Levi, hayatım boyunca ilk defa bir yere giderken etrafta kamera, dinleme cihazı ya da başka boktan bir şeyin olabileceğini düşünüp telaşa girmedim. Hayatımda ilk defa bir yemeğimi çalışanlarım tatmadan gönül rahatlığıyla yedim ve yiyorum. Sofrada oturup, saatlerce sohbet edip eğleniyorum. Önüme ne gelse korkmadan, tereddüt etmeden her şeyi yiyorum. Gecenin bir vakti sıçramalar yok, uykusuz kalmak yok, sabaha kadar huzur içinde uyuyorum," derken kafamı koltuğa geri bıraktım. "Küçük bir dostum var, minicik haliyle bana arkadaşlık ediyor, arada akıl falan veriyor."

Levi'nin nefesini bırakışını huzursuz bir sessizlikle dinledim. Sanırım durumuma en yakışır şey bu gürültülü sessizlikti.

"Fel... O evdeki huzuru gördüm. Evet, inanılmaz bir enerjisi var ve seni bağlıyor ama körü körüne bağlanamazsın. Huzurun sadece o dört duvar arasında olduğuna kendini inandıramazsın. İyi insanlar olduğunu görüyorum, Berna'ya bütün hayatımı emanet edebilirim. Her şeyin bıraktığımdan daha iyi olacağına da eminim. Ama bu yapacağım anlamına gelmez."

Adını *Haklı Harold* diye değiştirmeye çalışırsa mâni olmayacaktım.

"Ben..." dedim çaresizce. "Oradan çıkamam."

Aklımla kalbimin sesi çatışıyordu, birkaç saniye sessizlik istedim. Levi'nin sözlerini aklım desteklese de kalbim desteklemiyordu. Tek isteğim bu acının biraz hafiflemesiydi.

O ne haldeydi?

Muhtemelen kendini her zamanki gibi haklı görmekle meşguldü. Belki de canıma okuduktan sonra kendi departmanına geri dönmüş ve Kerem Bey'iyle kahkahalar atarak çalışmaya başlamıştı.

İhtimal bile sayamayacağım kadar Berna tipi bir davranıştı. Çünkü o beni asla umursamazdı. Ayrılığımız onu yıpratmaz, benim kadar yakmazdı. Acı çektiğinden bile şüpheliydim çünkü bu ilişkinin olmasını ben istemiştim. Berna her zaman kaçan taraf olmuştu. Belki de onu zorladığım için bitmişti.

Ama ya dolu dolu bakan o güzel gözleri? Canıma okuyan o gözlerin yalan olması da mümkün değildi.

Siktir! Ben ne bok yedim böyle?

Günümü, kalbini paramparça ettiğim kadını düşünerek geçirdim. Levi işlerini halledip, toplantıdan toplantıya katılırken ben uzanıyordum. Paris'ten Berlin'e, Dublin'den Moskova'ya, *Zoom* üzerinden görüşmelerini sağlarken ben koltukta kıpırdamıyordum. Telefonda hiçbir tasası yokmuşçasına, kahkahalar atarken ben içten içe ağlıyordum.

Ava'yı yokladığı her seferde söylenip, yine kalbini kırmamak için sınırlarını çizerken ben bütün haddimi aşmıştım.

Ben Berna'yı kendi ellerimle bitirmiştim.

Kızımı görmek istiyorum.

Levi odasına geri döndüğünde, sonunda yenilgiye uğramış gibi sinirle patladı.

"Rayne'yi arayacağım, gelip seni silkelemesi gerek."

"Bu Rayne'nin yapacağı bir iş değil, Liv," dedim güçsüzce. Sesim bana bile yabancıydı. "Beni ancak o kurtarır."

Ayrıca Rayne'nin gelişi ikimizi mahvederdi. İnsanlar Rayne ve benim için milyon tane hikâye yazıp çiziyor, medyaya ahlaksızca servis ediyordu. Bir de üstüne kalbini kırdığım kadının yakınına gelirse olan son şansımı da kaybederdim.

Son şansın kaldı mı?

Kes sesini, seni sikik iç ses! İnsanların her zaman bir şansı olur, sadece son şansın olduğunu bilmezsin işte.

Uzandığım koltuktan doğrulurken, müthiş bir ağrı nüksederek başımı döndürdü. Tüm gün uzanmanın cezasını çekiyordum.

Levi endişelenince, iyi olduğumu söyleyerek ayaklarımın üzerinde durdum. Biraz su içsem kendime gelirdim herhalde.

Gözüm telefona kaydığında sayısız arama ve mesaj gördüm. İşlerle uğraşacak gücüm yoktu. İçimde küçük bir umut yeşermiş, Berna tarafından arandığıma dair bir sezgiye kapılmıştım. Ya da kapılmak istemiştim bilemiyorum. Bu sezgi beni telefonumu kontrol etmeye itti.

Berna dışında herkesin ismini okudum. Okumayı hiç beklemediğim bir ismi görene kadar: Sarı Cüppeli...

Bedir Aslan'dan üç cevapsız arama ve mesaj almıştım. Bu adam beni asla üst üste aramaz, aramaya dönmediğim için üç mesaj atmazdı.

İçimde yeşeren umut kırıntısını korku büyük bir güçle defetti. Elimin titremesini göz ardı ederek hızla mesajı açtım.

Sarı Cüppeli: *Berna seninle mi?*

Sarı Cüppeli: *Cevap ver, Berna seninle mi Felix? Onu bulamıyoruz.*

Sarı Cüppeli: *Berna'yı arıyoruz, polise gideceğim, cevap ver.*

Telefonu elimden düşürmeye yaklaştığım korkunç bir sersemlik yaşadım. Bedir'i aramak için telaşla hareketlendiğimde neredeyse koltuğa geri yığılıyordum. Berna'nın ufacık bir zarar görme ihtimalini düşünemiyor, bunu hayal etmeye bile tahammül edemiyordum.

Telaşımı fark eden ağabeyimle göz göze geldiğimde, araştırmacı gözlerin ardındaki endişeyi gördüm.

Kaşlarını çatarak, "Yine ne oldu?" diye sordu.

Ona cevap vermeden karşı taraftan gelecek bir ses bekledim. Beklediğim ses saniyeler sonra cevap verdi.

"Nihayet, sen neredesin?"

Bedir'in sesi her zamanki gibi sakin ve otoriter değildi.

"Berna... Berna, nerede?"

"Şirketten çıktığından beri ondan haber alamıyoruz," dedi Bedir beni tüketen bir hızla. "Saatlerdir ortada yok. Telefonu, çantası, her şey şirkette kalmış. Şirket kamerasından sadece çıktığı an görünüyor."

Yanına hiçbir şeyini almamışsa o yağmurun altında yürümüş olmalıydı. Nereye gitmiş olabilirdi? Güvende olduğundan emin değildim, zarar görmüş olma ihtimali çok yüksekti.

"Ne- Neredesin sen?"

"Evin yakınında onu arıyoruz."

Aramayı küfrederek sonlandırdım ve beni araştırmacı gözleriyle izleyen ağabeyimi ardımda bırakarak uzun adımlarla kapıya yaklaştım. Levi yarı yolda kolumdan tutarak beni durdurdu.

"Ne oldu?"

"Berna yok. Kavga ettiğimiz gibi şirketten çıkmış. Onu bulamıyorlar." Kolumu kurtarıp kapıyı açtım. "Onu bulmam gerek."

"Bekle," dedi sert ve itiraz kabul etmeyen bir sesle. "Beraber gidelim."

Beraber gidecektik tabii. Beni bu halde asla yalnız bırakmazdı. Eşyalarını alırken asistanına arabasının hazır olmasını söyledi.

Aşağıya indiğimizde arabası hazır halde bizi bekliyordu. Aradaki mesafe yaklaşık kırk dakikaydı. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Berna'yı nereden aramaya başlayacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Onun kendine zarar verdiğini zihnim kabul etmiyor fakat zarar gördüğü görüntüler bölük pörçük gözümün önünde canlanıyordu. Görüntülerde o evden birilerinin ona zarar verdiğine dair küçük sahneler de vardı.

Halasına ve babaannesine asla güvenmiyordum. Onların gelişi bizi koparan ikinci adım olmuştu. İlki tamamen onların varlığı ve Berna'ya koyduğu sınırlardı. Annesini kimin öldürdüğünü bulmadan onlara güvenemezdim.

Berna'dan bir şey saklıyorlardı.

Onların varlığı Berna'ya dilediğim gibi yaklaşmamı engellemişti. Kavgamızın sebebi iletişimsizlikti. Benden kaynaklı bir problem olduğunu kabul ediyordum ama bu tamamen gerçeği anlatamamamla alakalıydı.

Annesini kimin öldürdüğünü bulana kadar benim için Berna hep tehlikedeydi. Bu tehlikeyi atacağım bir mesaj veya yapacağım bir aramayla katlamak istemiyordum. Halasının ve babaannesinin nasıl biri olduğunu tam olarak bilmesem de Bedir'in tavrı az çok bir şeyler fark etmemi sağlamıştı.

İletişimsizliğimizin sıkıntısını çektiğim sıkıntılı saatlerime Bedir'in dayısına yakalanmam eklenmişti. Kelimenin tam anlamıyla boka batmıştım.

Bedir halledeceğini söylese de Berna'yı tehlikeye atacak bir şey yapmamalıydım.

Dün olanlar tam anlamıyla bu yüzdendi. Bizi bitiren bildiklerimi söyleyemememdi.

Bugünkü kavga kıskançlık yüzünden patlak verse de haddimi aşmış, Berna'nın nasıl bir tehlikenin içinde olduğunu bilmeme rağmen onu ben de kısıtlamaya çalışmıştım.

Bedir'den kıskanmıştım ama kaybolduğunu yine o adamdan öğrenmiştim. Tüm bunların bana verdiği cevap çok açıktı.

Sen kimsin, Felix?

Levi arabayı kullanmama izin vermediği için minnettardım. Tüm bu derin düşüncelerin içinde kendimi kaybetmişken Berna'ya ulaşmak için direksiyona oturmak kötü bir haber getirirdi.

En azından Harold ailesi için.

Kerem'i aradım. Kız arkadaşımla benden daha çok vakit geçiren hatta belki de onu benden daha iyi tanıyan bu adamdı. Güvenlik ekibiyle konuşup konuşmadığını sordum.

Çıktığı anı neredeyse kimse yakalamamıştı.

Levi'yle şirketin çevresinde onu aramış, yağmurun altında çıldırı gibi sokakları arşınlarken hiçbir ize rastlayamamıştım.

Berna'yı kaybettiğim takdirde biterdim. Bir uçurumdan atlayıp bu çileye son verebilirdim. Önceliğim kadınımın güvenliğiydi. Onu güvenli bir noktaya getirene kadar bırakamazdım.

Siktir! Kendimden nefret ediyorum.

Ben onun şirkette, Kerem'le şakalaştığını sanırken Berna saatlerdir ortada yoktu.

"Polise haber vermişler mi?"

"Bilmiyorum," dediğimde Levi'den bizi sitenin olduğu tarafa götürmesini istedim. Karanlık çökmüş, kasvet İstanbul'u sarmıştı. Belki de içimi saran kasvetten geliyordu.

Bugün berbat bir gündü ve korkunç bir trajediye doğru son sürat sürükleniyorduk.

Sitenin etrafını kontrol ettiklerine inansam da çaresizlik beni her köşeye baktıran biri haline getirmişti.

Onu bulamamıştım.

"Polise gidelim, böyle aramamız mantıksız. Onlar daha hızlı bulur."

Levi haklıydı. Bedir polise gittiklerini söylememişti, ailesinin kayıp ihbarında bulunmadığını düşünmek aptallık olurdu ama imkânsız da değildi.

"Gidelim," dedim etrafımı son bir kez kontrol ederken.

Tanıdık bir sima görene kadar hareket edememiştim. Sanki zaman durmam için beni zemine çivi gibi çakmıştı. Görmem gerekenler varmış gibi hissediyordum. Bir kadını kırmanın cezasını çekmek için görmekten korktuğum her sahneyi izleyecektim.

Yağmurun altında sırılsıklam olmuş bir şekilde siteye doğru yürüyen ve üzerinde ölü toprağı taşıyormuş gibi görünen Berna'ya koşan Bedir'i izledim. Benim gibi çıldırmış görünüyordu. Orada gelişini karşılayan ben olmalıyken Bedir yanındaydı. Küçüklük arkadaşı onu yine kurtarıyordu. Kolundan tutup onu sarsmasını, üzerini kontrol etmesini izledim.

Tüm bunlar senin suçun!

Benim suçumdu.

Sen kimsin, Felix?

Bu kadının hayatındaki varlığımı yine sorgulatmıştı Bedir. Asla onun önüne geçemeyecektim.

Kadınıma gitmek istedim ama bir adım bile korkutucuydu. Berna'nın beni kovmasından korkarak duvar dibinde durmuş, onu izliyordum. Onu bu hale getirene kadar bir kere mesaj atsaydım, onu bir kere arasaydım şimdi bambaşka bir halde olurduk.

"Felix..." diyen Levi'nin sesini işittim ama ona dönmedim. Gözüm sadece Berna ve Bedir'deydi.

Ne konuşuyorlarsa Berna donuk, Bedir endişeliydi. Onu yukarı çıkarmasını bekledim. Bundan rahatsız olsam da Bedir'in yanında güvendeydi.

"Gidelim Felix, iyi değilsin."

"Bedir'e gidelim," diye mırıldandım. Sesimin acınası tonu beklenmedikti. "Nasıl olduğunu sormam gerek."

"Bedir onun yanında kalabilir," diyerek kolumu kavradı. "Ortaya çıkman daha kötü yapacak durumu. Buraya kadar sabrettiysen biraz daha beklemelisin."

Buraya kadar sabretmemiş, sadece aptallık etmiştim.

Zero Points'i arkamda bırakan Levi, beni arabaya bindirip, otele götürürken bir şeyler mırıldanmış, toparlanacağımız konusunda telkinlerde bulunmuştu. Sesi o kadar uzaktan geliyordu ki haklı olduğu kısımları bile kaçırıyordum.

Berna'yı gerçekten tanısaydı nasıl kaybettiğimi anlardı.

Ben kızımı kaybetmiştim.

Odaya geçtiğimizde soluğu minik barda almıştım. Sek bir viski şişesini tek başıma bitirmek gibi boktan bir planım vardı. Bu acıyla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum.

"Üzerini değiştir." Dolabından çıkardığı kıyafetleri bana fırlatırken, işaretparmağını kaldırıp yüzüme doğru salladı. "Kendini toparla, Felix yoksa kardeşimi buradan götürürüm, anlıyor musun?" diyerek bana doğru geldi. "Logan'ın durumu öğrenmesini istemiyorsan kaldır kıçını."

Logan öğrenirse jetiyle buraya gelir, beni on dakika içinde Türkiye semalarından çıkarır, bir daha asla buraya gelmeme izin vermezdi. Onu karşıma alamazdım. Bütün ailemi alsam da bu Logan için geçerli değildi.

Levi'yi ikiletmeden üzerimdeki ıslak kıyafetleri çıkardım. Attığı havluyla saçlarımın ıslaklığını aldıktan sonra üzerimi değiştirdim ve bir viski daha doldurdum.

Kaçıncı bardağımdı bu?

Ne önemi vardı ki? Benim için önemli olan tek şey Berna'ydı. O yıkılmış hali gözümün önünden gitmiyordu. Defalarca telefona dokundum ama parmaklarım hareket etmeye güç bulamadı.

Nasıl olduğunu sormaya çekiniyordum çünkü beni geri itmesinden korkuyordum.

Ben burada otururak ne işe yarıyordum? Bedir'e gidecek ve Berna'yı yakından soracaktım. Şanslıysam yarın sabahın ilk ışıklarında onu görecektim

Levi'nin banyoda olmasını fırsat bilerek, içki mataramı kapıp aşağı indim. Otelin taksisine atlayıp, beni bırakacağı evin adresini verirken telefonumu otelde unuttuğumu fark ettim.

Neyse. Bedir'e yetişmek yeterliydi benim için.

Siteye geldiğimi, taksici iki kere seslendiğinde fark etmiştim. Kahretsin! Berbat bir haldeydim ve bu halde Berna'yı sormaya gidiyordum. Sessiz rezidansta şiddetli bir rüzgâra kapılmış gibi yalpalayarak yürüyordum. Saat anlamını yitirmişti. Aleyhime geçen zamanda sayıları takip etmeyi bırakmıştım.

Misafir olduğum evin kapısını şifreyi girerek, açtıktan sonra itekleyip içeri geçtiğimde beni yine ölüm sessizliği karşıladı. Neden Zeyd'in kahkahalarını duymuyordum? Babasının onu sırtına bindirip uçurduğunu neden göremiyordum? Beraber kutsal kitaplarını okuduklarını neden duyamıyordum?

Uyuyorlar mıydı?

Tanrı aşkına, saat kaç?

Bedir'in çalışma odasından birtakım sesler geldiğini duydum. Tanrı'ya şükür, uyanıktı.

Ayakkabımı çıkarıp odaya doğru ilerlediğimde Bedir'in sesini daha net duymaya başladım. Müthiş bir öfkeyle yükseliyor ama karşılık almıyordu. Çalışma odasının kapısına geldiğimde çalmadan açtım.

İşaretparmağını adama doğru sallıyordu. Bugün bana hükmeden Levi gibiydi ama o benim ağabeyimdi. Bu adam onun kardeşi falan değildi. Kime hükmediyordu böyle? Öfkesini kustuğu adam bir hata mı yapmıştı? İşlediği günah çok mu büyüktü? Günah işlediği için ona böyle kızma hakkına sahip miydi?

Zar zor anladığım Türkçe bilgimi, biri hızlı ve öfkeli konuşunca tamamen yitiriyordum. Sesimi çıkarmadan, ikisinin yüzleşmesini izlerken nefesim kesildi.

Kimseyi parayla yönetmiyordu. Parayla dünyayı yönetmeme rağmen bu hissi asla yansıtamıyordum. Bu çok başkaydı. Bu çok başka bir güçtü.

Bahsettiği ilahi güç müydü?

Adam başı önüne düşmüş, sefil bir halde odadan çıkarken bana bakmadı.

Odadaki salt öfkeyi hissetmemem için bir ceset olmam gerekti. Tüylerimi ürperten bu öfkeyi kulak ardı edemesem de gücünü itmeyi denedim.

İtmeye gücüm yokmuş gibi koltuğa çökmüştüm.

Başımı koltuğun sırtına yaslarken gözlerim tavana dikildi. Objeler, renkler, desenler tamamen oynuyor, lanet bir balonun içinde dönüyormuş gibi hissediyordum.

Ben neredeydim ve bunlar kimdi? Neden koşa koşa bu adama gelmiştim?

"Rezil haldesin."

Güldüm. Haklıydı, rezil haldeydim.

"Çok mütevazısın, Bedir Efendi."

"Berna'yla kavga mı ettiniz? Ne söyledin de onu o halde buldum?"

"Berna..." dedim adını bir dua gibi dilimden dökerken. O etmeyi bile bilmediğim bir duaydı benim için. Tanrı onu bana vermiş fakat ben o hediyenin kıymetini bilememiştim.

"Beni mahvetti," dedim bir an sonra. Sitem etmek hakkımmış gibi devam ettim. "Berna ağzıma tükürüp gitti. Berna bizi mahvetti. Ben... Ben onu korurken o bizi mahvediyor. O bizim geleceğimizi öldürüyor. Bedir... Berna... Beni mahvediyor."

Nasıl olduğunu sormaya hakkım yokmuş gibi hissetsem de ailesinin o geldikten sonra nasıl bir tutum sergilediğini özellikle sormak istiyordum.

Tutukluk yapan silahtan farksız bir dile sahiptim. *Berna*, demek için bütün gücümü feda etmem gerekiyordu.

Ben ne zaman böyle güçsüz olmuştum? *Bir kadın için...*

"Sen de kurtarıcını içki mi ilan ettin?"

"Denedim."

Basit ve tekdüze bir cevaptı.

"Seni bu dünyadan bu içkinin kurtaracağını mı sanıyorsun?"

"Kurtarmayacağını biliyorum," diye fısıldadım.

Kafam koltuğa düşerken, elini yine her zamanki gibi arkasında birleştirerek bana doğru yürüdü.

"Sen şimdi sünnet de olmamışsındır."

"Konumuzla ne alakası var, bilmiyorum ama..." dediğimde güldüm. Beni güldürmeyi başarmıştı, sinir bozucu herif. "Sağlığım ve kişisel hijyenim için oldum. Dedem küçükken yaptırmıştı, acısını hâlâ hatırlarım."

Ona her baktığımda Berna'ya nasıl koştuğunu, ayağının ucuna nasıl bastığını görüyordum. Temaslar benim gibi ilkel değildi ama olmamalıydı da.

"Eh, iyi. Kestirmekten kurtardın," diye mırıldandı memnuniyetle. Bakışlarını üzerime diktiğinde gerildim. Yargılayıcı değildi ama gördüklerinden hoşlanmadığı açıktı. Araştırmacı gözleri vücudumun her zerresinde gezinirken çehresini beklemediğim bir hüzün kapladı. Nefesini yorgunlukla bırakarak bana doğru eğildi. "Sen iyi bir adamsın, Felix. Bu halde olman beni üzdü. Senin doğru yolu bulacağını düşünürdüm."

"Doğru yolu bulamıyorum belki de."

Anladığını beyan eden hafif bir baş sallama hareketinden sonra gözlerini bu defa gözlerime dikti.

O aklından neler geçiyor, Bedir Aslan Akgün?

"Sence niye buraya düştün?"

"Niye?"

"Doğru yolu bulman için işte," derken keyifle gülümsedi.

Kendinden o kadar emin konuşuyordu ki o aklından neler geçtiğini asla tahmin edemiyordum. Tepkilerinin değişimi beni gafil avlıyordu. Henüz çözemediğim biri varsa o da kesinlikle bu adamdı.

"Ne şanslısın ki seni seviyor."

"Kim beni seviyor?" diye sordum yutkunarak. Bahsettiği kişi Berna mıydı? Eğer öyleyse beni sevdiğine inanmıyordum artık. İnancımı bugünden sonra yitirmiştim.

"Öğreneceksin."

Ya bahsettiği Tanrı ise? İlahi güç ise? Öyleyse ben dünyanın en şanslı adamıydım.

"Tanrı tarafından sevildiğimi düşünüyorsan bence de seviliyorum. Bana bak, adamım... Ben dünyada hem cenneti yaşıyorum hem de herkese cenneti yaşatıyorum."

Ne cennetti ama!

"Merhametinden bahsediyorum, Felix. Kalbinden bahsediyorum."

Alnında delik açacak bir bakış atarak, "Kalbim temiz mi?" diye özellikle sordum. Kafam güzel olduğu için söylediği şeyleri pek anlayamıyordum. "Pek temiz bir adam olduğum söylenemez."

Kalbim temiz olsaydı Berna'yı bir pislik gibi kırmazdım.

Hayatı onun seçimi olmamasına rağmen suçluyordum. Katili belirsiz bir annenin kızı olduğunu bildiğim halde ailesinin üzerine oynamış, hayatını elinden alanlar yüzünden bunu kabul ettiği için onu suçlamıştım.

Yaşantısı çok zordu. Kabul etmek istiyordum ama edemiyordum. Bir yanım hayatlarına özenirken, diğer yanım arkama bakmadan kaçmamı söylüyordu.

Ya bu kalbimi saran huzur da ne?

Bu evde veya çatı katındaki evde ne vardı da kendimi bu kadar güvenli ve huzurlu hissediyordum? Bedir'in okuduğu o kutsal kitap mıydı? Medreseye ilk girdiğimde de böyle hissetmiştim.

Bu adamlar gerçekten kimdi?

Yıllardır Türkiye'ye gelir, sayısız insanla tanışır, farklı ortamlarda bulunurdum. Fakat bu sene yaşadıklarımı asla yaşamamıştım.

"Bedir..." diye mırıldandım. "Siz kimsiniz?"

Beni sessizliğin huzurunu bozacak uzun bir an boyunca izledi. Ben de sessizliğe itaat ettim. Etmem gerekiyormuş gibi hissettim.

Gözlerini benden ayırmadı, çok sabırlı bir adamdı.

"Biz, Müslüman'ız."

Yeterli değil.

"Ne yaparsınız? Bu hayatta kim için çalışırsınız?"

"Allah için çabalarız," dedi göğsünü gere gere. "Allah'tan başka hiç kimseye boyun eğmeyiz." Konuşmak için ağzımı açtığımda elini kaldırıp beni susturdu. "Allah'tan başka kimseyi de bilmeyiz."

Bir din adamı olduğu için mi böyleydi? Bizde papalar evlenmezdi. Ama medresedeki çoğu adam evliydi ve başka işlerle de meşgul oluyordu. Tıpkı Bedir gibi. Kafam karışıyordu, onları hâlâ çözemiyordum.

Cebimden çıkardığım viski matarasının kapağını döndürürken üzerime doğrultulmuş bakışların etkisini hissediyordum. Parmaklarım işlevini bakışları yüzünden kaybetmiyordu ama ruhum... Paslandığını hissettiğim ruhum sarsılıyordu.

Gülümseyerek içki matarasını ona doğru uzattığımda, cüppesini saygıyla düzelterek bana net bir ifadeyle cevabını vermişti.

Elini sol göğsüne bastırıp, kafasını hafifçe eğerek teklifimi reddetti.

"Biz Kevser şarabımızı cennette içeceğiz. Siz bu dünyada tadını çıkarabilirsiniz."

Tek kaşımı kaldırarak, "İçmeyecek misin yani?" diye sordum. Cevabımı açıkça almama rağmen bir din adamına kafa tutuyordum. Cehennemde bunun için bile yanmam olasıydı.

Kafam yana düşerken kaşlarıyla elimdekini işaretledi.

"Evet, sen de onu kaldırıp benim evimde içmeyeceksin."

"Alt tarafı bir içki, Bedir. Abartma," derken matarayı ona doğru kaldırdım. "Şerefe!"

Matarayı ağzıma götürdüğüm sırada bileğimden sıkıca tuttu.

"Evimde bana saygısızlık yaparsan seni saygıyla terbiye ederim."

Kafam güzeldi, ona gülümsemeden edemiyordum. Beni yargılamıyordu ama seçimimi de kabul etmiyordu. Değişik bir adamdı.

Kafam tekrar koltuğun üzerine düştü. Tutuşum gevşeyince, elimdeki matara kayarak koltukla bacağım arasında kayboldu.

Ben ne yapıyordum?

"Dünyanın çöplüğünde kaybolmuş ruhlarsınız," dedi güçlü sesiyle. "Parayla her şeyi alabileceğinizi sanıyorsunuz. Ruhunuz kirlenmiş, d şünceleriniz kirlenmiş." Tam dibimde durduğunda koltuğun kol yasladığı elinden güç alarak bana doğru eğildi. "Ağzınız, beyni

biniz, vücudunuz kirlenmiş. Haddinizi bilmez, beş para etmez adamlar olmuşsunuz."

"Kıncı oluyorsun."

"Seni iyileştiriyorum."

Yine güldüm, buna gülmek denirse tabii.

Gülmek acımı hafifletmiyordu.

Hayır, bu adam beni güldürmüyordu. Kendime duyduğum öfkeyi çıkarma yöntemim böyle basit ve yersizdi. "Gayet iyiyim," dedim kinayeme devam ederek. "Mükemmelim, baksana. Dünya ayaklarımın altında, istediğimi satın alırım."

Bu sefer gülen o oldu.

Doğrularak geri çekildi. Kollarını iki yana açarak bana bilgece baktı. "Hadi, beni satın al," dedi ve ardından sağ şakağına vurdu. "Hadi, düşüncelerimi satın al." İşaretparmağını sol yanına bastırırken yapamayacağım bir şeyi kasten dile getirdi. "Hadi, ruhumu satın al."

Ne yalan söyleyeyim, adamdaki huzuru satın almak istiyordum. *Onun huzurunu kıskanmıyorsam kahrolayım!* Bir parçasına sahip olsam daha mutlu bir adam olabilirdim.

Tekrar bana doğru eğildi ve işaretparmağıyla sol yanıma sertçe vurdu. "Hadi, Berna'yı satın al!"

Kaşlarımı çattım.

Beni sınama, Sarı Cüppeli!

"Sen, beni ve benim gibilerini satın alamazsın. Sen kimleri satın alabilirsin, biliyor musun?"

Beni cevabıyla yaralayacağını bilsem de sormadan edemedim.

"Kimi?"

"Ruhunu bu dünyaya feda etmiş insanları satın alabilirsin."

Doğru, onu satın alamazdım. Berna'yı da satın alamazdım. Bu insanları almak kolay değildi. Bu insanların hayatlarını almak ve yaşamak da kolay değildi.

Gözümden akan yaşlar konuşmama engel olduğunda söylemek istediğim her şeyi geri yuttum. Sorun tamamen buydu. Berna'ya istediğim gibi sahip olamıyordum. Öyle bir dünyası vardı ki ona dokunurken bile bin kere düşünmem gerekiyordu.

O farklıydı. Onun hayatı, düşüncesi, yaşantısı, her şeyi farklıydı.

Bu *farklı dünyaların insanı* tanımı gerçekti ve ben bizzat bunu deneyimliyordum. En sikik, en acımasız, en haksız yönleriyle deneyimliyordum.

Neden?

Birden kolumdan çekilip ayağa kaldırıldığımı hissettim. Sonra kolum güçlü bir omza sarıldı ve odadan sürüklenerek çıkarıldım.

Bedir Aslan hiç konuşmadan beni banyoya soktu ve duşun altına girene kadar bırakmadı. Beni bıraktığında tökezleyerek soğuk granitlerin üzerine düştüm. İlgi mi görüyordum yoksa ceza mı alıyordum? Bilmediğim bu garip andan sonra üzerime boca edilen buz gibi suyla ikinci seçenekte karar kıldım.

Kesinlikle beni cezalandırıyordu. *Manyak herif!*

Su başımdan aşağı dökülürken, zihnimdeki pus yavaşça dağılarak beni gerçekle buluşturdu. Bir din adamının elinde cezalandırılmıyordum, rezil halimden kurtulmam için en basit yöntemlere maruz kalıyordum sadece.

"Sen karşımda böyle güçsüz durmaya nasıl cüret ettin?"

Haklıydı. Kibir abidesi gibi davranan bir borsa kralının, bir Merkez Bankası başkanının es vermemesi gerekirken Felix Harold, kıçının üzerinde düşe kalka Bedir Efendi'ye iki çift laf ediyordu.

"Evet, baş düşmanım Bedir Efendi," dedim. Sesim alaycıydı.

"Üzerini çıkar, geliyorum."

Levi'den sonra Bedir'den emir almak açıkçası kanıma dokunuyordu ama ben düşmüştüm bir kere. Ben bir kere taviz vermiş, bir kere birilerinin üstümde hâkimiyet kurmasına izin vermiştim.

Bu ilkti ve son olacaktı.

Oturduğum yerde tenime yapışan kıyafetlerden kurtulmak zorlamış, bir dizi küfür ve uğraşın sonunda galip gelmiştim. Suyu en soğuk seviyede tutmaya devam ederek duşun altında kaldım. Uzun sürmeyen bir yıkanmadan sonra çıkarak bornoza sarındım.

Saatin kaç olduğunu hâlâ bilmediğimden Bedir'in manevi annesinin beni görmesi ihtimali beni kapıda durdurmuştu. Kapı tıklatıldığında irkilerek, "Evet," diye seslendim.

Bedir'den kıyafetimi getirdiğine dair bir şeyler duyunca kapıyı açtım.

Elime tutuşturduğunda, "Kahve getireceğim," diyerek kapıdan kayboldu.

Başımı sallamakla yetinmiştim. Onun evinde ona saygısızlık yapmış, haram olduğunu bildiğim halde içki sokmuştum. Beni kovmaya hakkı olmasına rağmen yardım ediyordu.

Berna, sen benim canıma okudun!

Onun için endişeleniyordum. İyi miydi? Kaç saat yağmurun altında kaldığı belirsizdi ama hasta olacağı kesindi. Ya evdekiler yaptığı şey yüzünden onun canını yakmışsa? O iki kadına güvenmiyordum. Berna'y kandırıyorlardı. Berna onlar yüzünden babasından nefret ediyordu.

Hızlıca giyinip, banyodan çıkarak kaldığım misafir odasına girdim. Bedir elinde kahve fincanıyla arkamdan içeri girdi.

Yatağa sürünerek geçtiğimde, "Berna'yla konuştun mu?" diye sordum. Düşüncelerim bir şekilde sesime yansımıştı. Soramamanın cesaretini bir şekilde kazanmıştım.

"Halasıyla konuştum, eve geçtiği gibi uyumuş. Sen gelmeden önce aradığımda da hâlâ uyuduğunu söyledi."

Uyuduğundan şüpheliydim. O hassas kadını parçalara ayırmıştım.

"Berna'ya bir şey yaparlar mı?" diye sordum aniden. Korkumu saklayamıyordum ve Bedir'in korkumu anlayacağından şüpheliydim.

Bana cevap vermek yerine kahve fincanını uzattı.

"İç!"

Sade Türk kahvesi, burada en sevdiğim içecekti ama beni kendime getireceğinden şüpheliydim. Fincanı ağzıma götürdüm ve tereddüt etmeden üç yudumda içtim. Ağzım yandı ama kalbim kadar acıtmıyordu.

Hassiktir! Ben boku yedim.

"Bu durumdan değil ama ilişkiniz ortaya çıkarsa kötü olur," derken huzursuz gözlerini bana dikti. "Felix, sen Hıristiyan'sın o Müslüman. Sence bu olur mu? Berna'nın ailesi kabul etmeden sence o sana bir daha gelir mi?"

Gelmez.

Duymaktan korktuğum cevabı kendime ben vermiş, sormaktan kaçındığım soruyu da Bedir Aslan sormuştu.

İstesek de olamazdık bir daha. Ben Berna'yı bir kere kaybetmiştim. O taviz vermez kadını ufak tefek bir kavgayla kırmamıştım, resmen canına okumuştum. Ben ona sarılmak istiyordum. Onu sarmalayıp, parçaladığım yerlerinden öpüp iyileştirmek istiyordum.

Acımı Berna'nın varlığı dışında dindirecek bir şey yoktu.

"Bedir..." Adını çaresizce seslendiğimde yaralı bir asker gibi yatağa uzandım. Bütün kalelerim yıkılmıştı. Ben savunmamı, kızımı kaybetmiştim. "Canım çok yanıyor, oğlum," dediğimde omzumu saran parmakları dostane bir tavırla sıktı. "Ben bu halde olmamalıydım. Ben Berna'ya bu kadar bağlanmamalıydım."

"Bir illete tutulmuşsun, Felix. Çok geçmiş olsun."

"Ben onu kaybetmek istemiyorum, Bedir. Ben onu çok istiyorum. Onu çok fazla istiyorum."

Omzumu saran parmakları, göğsümü saran pençeler gibi sıkılaştı. Birinden destek görüyorsam diğerinden acı ve ızdırap görüyordum. Ben... Ben içimdeki acıyla baş edemiyordum.

"Felix, Berna'nın da iyi olduğunu söyleyemem. Ama seçiminiz yanlış."

"Değil," dedim gözlerimi sımsıkı yumarak. "Seçimim asla yanlış değil. Onu istediğim için asla pişman değilim. Onun için ruhumu, hayatımı, servetimi ortaya koymaya hazırım."

Siktir! Ben Berna'ya körkütük âşık olmuştum.

"Baba?"

Zeyd'in sesini duyunca, sessizce inleyerek yastığa gömüldüm.

"Felix amcaya ne oldu?"

Bize doğru gelen küçük adımlarını duyduğumda gözyaşlarımı durdurmak istedim. Ben ağlıyordum.

Koskoca Felix Harold, onun canına okuyan bir kadın için ağlıyordu.

"Gördün mü? Zeyd'i bile korkuttun."

Beni sessizce azarlayan Bedir'e cevap veremedim. Söylemek istediğim her şey minik ellerini saçlarımın arasında hissettiğimde buharlaşmıştı. Acısı da dilimde zehir gibi kalmıştı.

Ben küçük bir çocuğun şefkatine muhtaç kalmıştım.

"Ağlama, Felix amca, lütfen," derken babasına döndü. Bir şeyler söylediğinde Bedir bana doğru döndü.

"Zeyd senin için bir ayet okumak istiyor, sana iyi geleceğini düşündü."

Gözlerimi açmadan, bir kereliğine başımı sallayarak kabul ettim. Zeyd'in varlığı gibi edeceği dua da bana iyi gelecekti. İnanıyordum.

Zeyd'in elimi tutan küçük elini tutup sol yanıma doğru götürdüm. Diğer eli hâlâ saçlarımı okşarken sessizce fısıldadığını duydum.

"*Lâ tahzen innallahe meanâ*!" Bedir Aslan'ın hançeresinden bir ses yükseldi. "Üzülme, Allah bizimle beraberdir."

Sesinin güçlü tonu, içtenliği ve inancının kudreti beni derinden sarsmıştı. Nasıl oluyordu da bu vurgulamalar, bu tonlamalar, her zaman değil de Bedir Aslan kutsal kitabından ayetler okuduğunda veya dua ettiğinde beni sarsıyordu? Nasıl oluyordu da teslimiyet haline gıpta ediyordum?

Onun tanrısıyla benim tanrım arasında ne gibi bir fark vardı?

"Meali budur, Felix. Üzülme, sana bu acıyı veren Rabbi'm, şifasını da verecektir."

Bir daha konuşmadım.

O gece Bedir yanımda kalmış, Zeyd de yanıma yatarak, bana küçücük bedeniyle sarılıp şifa olmuştu. Annesiz ve babasız olan küçük bir çocuk bana şefkatini vermişti.

Ben bu insanlara nasıl *yobaz*, diyebilmiştim?

Ben Berna'ya neler demiştim?

O sabah uyandığım gibi evden sessizce kaçıp gitmiştim. Çünkü onların yüzüne bakacak yüze sahip değildim.

Ayrılığın İkinci Günü

Taviz verirsen çıkmaza düşersin, küçük Felix.

Dedem Patrick Harold'ın laf arasına sıkıştırdığı küçük bir uyarıyı ben hayatımın felsefesi haline getirmiştim.

Hayatımı buna göre şekillendirmiş, gücümü bu sayede kazanmıştım. Gücümü kaybettiğimden bu yana birileri üzerimde hâkimiyet kuruyordu.

Levi ve Bedir tarafından yönlendiriliyordum.

Bu yönlendirmeye sabah yapılan sürpriz de dahil olunca fena toslamıştım. Rayne Larson'ı, Levi'nin kaldığı otelde gördüğümde neredeyse kapının arasına sıkışıyordum. Yüz ifademi saklayamamış, Rayne iyi olmadığımı bilmediği için anlamamıştı. Öyle yanlış bir zamanda gelmişti ki...

Siktir git, Levi Harold!

Benimle şirkete gelmek istediğini söylediğinde yoldan geldiğini belirterek reddetmiş, onu otelde bırakmıştım. Levi, onu şirkete gitmekle tehdit eden Ava Fortin'i, Berna'nın yanına bırakmak istediğinde üzerine düşünmeden kabul etmiştim.

Ava sayesinde evin içinden ve özellikle halasıyla babaannesinin ona neler yaptığına dair bilgiler alacaktım.

Ava Fortin çatlak gibi görünebilirdi ama o Herman Fortin'in kızıydı. Birini takip etme, analiz etme ve derecelendirme becerisi müthişti. Yeraltına hâkim bir babanın kızı olunca insanları herkesten daha iyi tanıyabiliyordu.

Tek sıkıntı, Ava'nın bunu kendi meselesi haline getirmesiydi. Bu yüzden içerideki köstebeğim o olmayacaktı.

Levi, şirkete gitmek üzere Ava'yla otelden ayrılmış, ben de Rayne'yle kahvaltı yaptıktan sonra şirkete geçmiştim.

İşler bakımından verimsiz bir gün geçirmiştim. Tüm gün kameradan onu izlemek dışında bir şey yapmamıştım. Departmanından ayrıldığı her an bana geleceğini düşünerek büyük bir hevesle kapının çalmasını beklemiştim.

O kapı hiç çalmamıştı.

Berna hiç gelmemişti.

O gün kameradan izlediğim zamanlar dışında onu hiç görmemiştim.

Rayne rezervasyon yaptığını söyleyerek onu almamı istediğinde sessizce boyun eğmiştim. Evet, ondan kaçamayacaktım. Aslında kaçmam da gerekmiyordu. Belki de beni toparlayacak kişi Rayne'ydi.

Onların hayatlarını bilmiyordu.

Rayne'yi aldığım gibi her zaman gittiğimiz restorana doğru sürdüm. Koruma sayısını Rayne geldiğinden beri iki katına çıkarmıştım. Babası güvenlik için bana güvendiğinden kızını sıkmazdı. Ben yanımda olduğu sürece onu korurdum.

Yolda onunla sohbet etmeye çalıştım ama kafam tamamen Berna'yla doluydu. Dün çok fazla yağmurun altında kalmıştı. Üşütmüş olabilir miydi? Kamera görüntülerinden anladığım kadarıyla iyiydi ama ya yansıtmadıysa? Yemek yemiş miydi? Canı yanıyor muydu?

Onu düşünüyordum.

Onunla ilgili her şeyi düşünüyordum.

Ona adım atmak dışında her şeyi yapabiliyordum. Bana gerçekten bir sapıkmışım gibi davranıyordu. Onu incitmeye korkarken, tek gecelik bir kadın olarak gördüğümü düşünecek kadar aptal bir kadındı.

"İyi misin?"

"Evet."

"İyi olacağına eminim, Fel. Kalbini kimin kırdığını bilmiyorum ama sağlam kırmış," derken şaşkın yüzüyle beni süzüyordu. "Seni böyle görmeyi hayal bile etmezdim."

"Benim kalbim kırılmaz, Rayne."

Berna anasını bile sikmişti kalbimin.

Yemeğimiz Rayne'nin ısrarıyla geçmişti. Konuşmak istemediğimi söyleyerek geri çekilmiş, Rayne tatmin olmadığından, kim olduğunu ya da nasıl biri olduğunu tarif etmemi istemişti.

Kesinlikle kabul etmemiştim. Rayne benden gizli Berna'yla konuşabilirdi. Benim dostum, her zaman doğrunun tarafını tutardı. Olayı anlatsam bile kimin gerçekten haklı olduğuna karar vermek için iki taraflı dinlemek isterdi.

Berna'yı zor duruma sokmamak için kimliğini gizlemiş ve geceyi sonlandırmayı planlamıştım ki kapıda magazin muhabirlerine yakalanarak tamamen dağılmıştım.

İsteseydim gecem bu kadar berbat olmazdı.

Berna gördüğü an korktuğum bütün düşüncelere kapılacak, onu umursamadığımı ve keyif yaptığımı düşünecekti. Daha da kötüsü, beni ve Rayne'yi yanlış anlayacaktı.

Son şans...

Parmağımın ucundaki umut kırıntısını silkeliyormuş gibi hissediyordum.

Ayrılığın Üçüncü Günü

Bema Önder'in hayatımda olmadığı sıkıcı bir güne uyanmak zehir gibiydi. İki gecedir her şeyin bir rüya olduğunu ve sabah Berna'nın mesajıyla uyanacağımı düşünerek uyuyordum.

Sabah Bedir'in evinde değil de Levi'nin kaldığı otelde uyandığımda gerçek tokat gibi yüzüme çarpıyordu.

Ben Berna Önder'i kaybetmiştim.

Üzerimde onu kaybetmenin ağırlığı vardı. Canlanmış bir ceset gibi hissediyordum. Ruhsuzdum, kanım akmıyordu, soysuz gibi acı çekiyordum.

Elimi kıpırdatmaya güç bulamadığım bir gündü, oysa beni bekleyen dünya kadar iş vardı. Toplantılar, telefon trafiği, bitmeyen *online* görüşmeler. Hepsine canlı bir zihinle katılmam gerekirken, ben arkama bile bakmadan kaçmak istiyordum.

Kaçmak istediğim yer o kadının yanıydı. Bu da beni tıpış tıpış şirkete götürüyordu. Berna'yı ancak böyle görebilirdim.

Hazırlanıp süitimden ayrıldığımda Rayne'yi odasında hazır buldum.

"Kerem beni alacak mı?"

"Evet, dün gece ona durumu bildirdim. Şirkete varınca seninle gelir. Sadece mağazaları mı kontrol edeceksin?"

"Evet, ani baskın yapmak istiyorum. İşim erken biterse öğle yemeği yeriz, olur mu?"

"Harika olur."

Otelden ayrılarak şirkete doğru yola çıktık. Bedir o geceden beri beni rahat bırakmıyordu. Sürekli soruyor, nasıl olduğumu öğrenmek istiyordu. Bu sabah yine aramış, üst üste mesaj atmıştı. Şirkete varınca onu aramam gerekecekti.

Rayne'nin mırıldanmasını duyduğumda dikkatimi tamamen ona verdim. Burun çekişlerine hapşırık ve kuru öksürük eşlik ettiğinde hastalandığım anlamıştım.

"Hey! İyi misin?"

Kızıl saçlarını arkasına atarak bana baktı. Rengi soluk, mavi gözleri cansızdı. Ona yeterince dikkatli bakmadığımı şimdi fark ediyordum.

"Sanırım dün gece biraz üşüttüm, hava değişiminden olmalı."

"Evet, bu son üç gündür havalar çok dengesiz."

"Olabilir ama iyi olacağım."

Işıklarda bekleyince elimin tersiyle alnını yokladım ve tenime fazla gelen sıcaklığı hissedince endişeyle kıpırdandım.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, yanımda kalacaksın. İşim bitince beraber gideriz."

"Hayır, Fel," diyerek karşı çıktı. "İyiyim."

İnkârının işe yaramadığını onu yanımda götürerek göstermiştim. Arabayı bugün otopark yerine şirketin önüne çekip valeye bırakmıştım. Berna'yla karşılaşma oranım, beklentim kadar yüksekti.

Birkaç saat sonra Hindistan projemiz için toplantı odasında buluşacaktık. Misafirimiz Hintliler olduğu için bu toplantıda özellikle hırslı kızım da olacaktı. Bu beni epey mutlu ediyordu çünkü onu görecektim.

Beni gördüğünde ne yapacağını merak ediyordum. İlk karşılaşmamızda neler hissedeceğini, nasıl davranacağını hayal etmekten kendimi alıkoyamıyordum. Zavallı bir ergen gibi saat sayıyordum.

Rayne iyi olmadığı için onu özellikle yanımda tuttum. İstekleri için her zaman Kerem hazır olurdu. Kerem'e güvenmemin nedeni hem Rayne'nin isteklerini çok iyi anlaması hem işini iyi analiz etmesiydi. Zehir gibi bir çocuktu, onu on sene sonra bambaşka bir yerde görecektim.

Berna'nın yanında olmadığı sürece her yer olabilirdi.

Kamera görüntülerini izlerken ikisinin nasıl anlaştıklarını, nasıl kahkahalarla güldüklerini görüyor, odayı basmamak için kendimle mücadele ediyordum.

Ben Berna delisi bir adam olmuştum.

Rayne'nin istekleri için Kerem'i görevlendirdiğimde bir parça bile mutsuzluk hissetmedim. Berna'yı benim dışımda güldüren bir erkeğe tahammül edemiyordum. Kerem'in kadınlar tarafından nasıl ilgi gördüğünü biliyordum.

Şirketteki çoğu kadın ondan hoşlanıyordu. Buna İrlanda'daki ana şirketim de dahildi.

Toplantı saatine kadar biriken işlerimi hallettim. Logan'la yaptığım kısa görüşme canımı sıksa da Rayne halledeceğini söyleyerek içimi rahatlatmıştı. Logan sesimden ve nefes verişimden bile neye kızdığımı anlardı.

Bu sefer kırılmış bir Felix duymayı beklemediğini açıkça yüzüme vurmuştu.

Peşimi bırakmayacaktı.

Yoğunluğumun arasında Logan'ı düşünerek tutunduğum son dalı bıramazdım. İşime yoğunlaştım, açıkçası çalışmak daha iyi gelmişti.

şeyden uzaklaşıp tamamen işe odaklanmak, uyuşmam için iyi bir aracı olmuştu.

Son dakikalar...

Katıksız bir heyecanla yaklaşan saati bekliyordum. Nefes aldırmayan görüşmelerden ve Rayne'den dolayı Berna'yı pek kontrol edememiştim, yine de toplantıda bunun acısını çıkaracaktım.

Kerem olmayacağı için Hindistan ekibinden toplantı boyunca o sorumlu olacaktı.

Neler yapacağını görmek istiyordum. Aslında ne bu şirkette ne de InfoTech'te Berna'nın çevirmenliğe ihtiyacı vardı. Berna'nın bölümü bu iş için uygun bile değildi.

Fahrettin Bey'den aldırmamın sebebi yapacaklarının sınırını öğrenmekti.

Zeki ve çalışkan bir kadındı. Üzerindeki baskıyı kırmak için stajyer olarak almış, buradaki temposunu özellikle arttırmış, kendini keşfetmesi ve potansiyelini ortaya çıkarması için gizliden gizliye ona destek olmuştum.

Şimdiye kadar anlaması gerekiyordu.

Yoksa çevirmenlik için milyon tane personel alabilir, onun mailler arasında dört dönmesine gerek kalmadan Kerem'e her şeyi yaptırabilirdim. Kerem benim için başlı başına on personele bedel bir adamdı.

Berna Önder'i yarına daha güçlü ve zincirleri kırılmış bir kadın olarak yetiştirmek istediğim için HRL FAM Holding'de basit bir staj şansı vermiştim.

Onun güçlü olduğunu bana tuzlu suyu ikram ettiğinde ve işin içinden kolaylıkla sıyrıldığında anlamıştım.

Bana evlilik teklifi eden stajyer olarak anılmasının haricinde tabii.

Bugün toplantıda karşıma çok güçlü çıkacağını, Kerem olmadığı için sorumluluğu fena üstleneceğini ve mükemmel bir şekilde işi bitireceğini biliyordum. Bana meydan okuyan kadını bir kere tatmıştım. O kadın bana kapıyı bir kere kilitlemiş, sınırlarımızı bir kere çizmişti.

Sadece kendine güvenmesi gerekiyordu. Kimseden korkmaması gerektiğini artık anlaması gerekiyordu.

Benim bir sikik gibi davranarak söylediğim sözlere rağmen bunu bilmeliydi.

Mina toplantı odasının hazır olduğunu ve beklendiğimi söylediğinde, Rayne'yi yanıma alarak alt kata indim. İlk defa toplantıma katılmıyordu, pek çok kez benimle inmişti. Doğrusu bugün gelmesini istemiyordum.

Berna'nın olduğu hiçbir yerde Rayne olmamalıydı. Hasta olmasaydı

yanımda götürmezdim ama mecburdum. Onu gözümün önünde tutmam gerekiyordu.

Söylesem de ben yanında olmadığım sürece Rayne hastaneye gitmezdi.

Toplantı odasının kapısını geçtiğim an gözüme çarptı. Herkesin içinde parlayan, parıltısıyla beni kör eden tek kadın oydu.

Güm güm...

Kalbimin sesi kulaklarımda atıyordu. Siktir!

Güm güm...

Daha önce böyle bir şey yaşamadım, Bayan Önder!

Dosyasını kontrol ettiği için kafası eğikti. Yanındaki arkadaşının geldiğimizi söylemesiyle gözlerimi inanılmaz bir hızla çevirdim. Bunu yaparken bir ergen tecrübesizliği ve heyecanıyla dolmuştum. Sanki yakalansam Berna çektiğim acıyı görecek ve ben oracıkta ölecektim.

Rayne'nin yeri her zamanki gibi oturma grubuydu. O yerine geçerken ben de Frank'ın karşıladığı misafirlerime *hoş geldin*, demek için yanlarına yanaştım.

Müptelası olduğum kokusu burnumu doldurduğunda neredeyse adım atmayı unutuyordum.

Kolundan tutup onu bu odadan çıkarmamak için verdiğim mücadelenin sebebi o dudaklarını şişene kadar öpmekti. Berna'nın sesini duymadığım her an kendimi eksik hissetmiştim.

Fark ettirmeden onu kontrol ettiğimde sadece Rayne'yi izlediğini gördüm.

Ona istediğin kadar bak, benim baktığım kadın her zaman sen olacaksın.

Onun bana bakmadığı her saniye onu izledim. Doyasıya, o iki günün acısını çıkara çıkara onu izledim.

O canıma okuyan çillerini öpmemek için toplantı boyunca kendimi sıktım.

Ne Bay Kındır'ın ne de misafirimiz Başkan Shivam'ın toplantı boyunca varlığı dikkatimi çekmişti. Önemli bir toplantıda kafayı Berna'yla bozmuştum. Bana bakmadığı her an onu gizliden gizliye izleyerek, verdiği nefesleri dinleyerek geçirmiştim.

Sıra ona geldiğinde toplantı odası gözümde kararadı. Sahneye çıkan bir sanatçı gibi bütün odaya ışığıyla hükmetti.

Biraz sonra ondan beklediğim bütün performansı sergileyecekti.

Öyle de yaptı. Projeyi sunarken Fahrettin Kındır'la Başkan Shivam'a hitap ederken bütün odayı ışığıyla ve gücüyle donattı. Ben ona bakma-

dıkça güçlendi, ben üzerine atlamamak için ilgisiz kalmaya çalıştıkça varlığını en derinime kazıdı.

Beni zorlayan tek şey Gian piçinin toplantı boyunca gülümseyerek Berna'yı izlemesi olmuştu. Yüce Tanrı'm, biri bitmeden diğeri başlıyordu. Bedir ve Kerem'i aşamadan Gian gözüme batmaya başlamıştı.

Masanın üzerine çıkıp burası kan gölüne dönene dek elimdeki kalemle gözlerini oymak istiyordum.

Siktiğimin kara gözlerini kızımdan ayır.

Normal zamanda fazlasıyla verim alacağım toplantı bok gibi geçmişti. Frank'tan yine misafirlerimizi uğurlamasını isterken soluğu Rayne'nin yanında almıştım. Nasıl olduğunu sorarken, fark edilmeden Berna'yı kontrol ediyordum.

Gian bütün toplantı boyunca gözleriyle taciz ettiği kadını boş bulduğu an kıskacına almıştı. İkisi gülüşüyordu.

Siktir! Gian'ı öldürmek istiyordum. Berna'nın etrafında görmeye dayanamıyordum.

Seni Hindistan sokak lezzetlerine yem ederim, kıç deliği!

Neler konuştuklarını öğrenmek için Rayne'yi aldığım gibi peşlerine düştüm. Meşgul havası vermek için kafamı telefona gömerek adımlarımı yavaşlattım. Böylece ne konuştuklarını net bir şekilde duyacaktım.

Sadece Rayne'nin anlamaması gerekiyordu.

Kahkahası göğsümde gümbürdedi. Hâlâ onunla konuşuyordu.

Hâlâ!

Ben kahkahalarına tahammül edemezken Gian piçi onu Hindistan'a davet etmişti.

Bana sınırlar çizen kadını piçin biri gelip Hindistan'a davet ediyor, numarasını alıyor, bir de daveti kabul ediliyordu. Bana sınırlar çizen ve aynı evde hak sahibi olduğum kadın benim orada olduğumu bilmesine rağmen bunu yapıyordu.

Gülerek, adamın teklifini kabul edip telefon numarasını veriyordu.

Elimdeki telefon parçalanmadan bu siktiğimin odasından da şirketinden de çıkmalıydım. Gian'ı öldürmemek, Berna'nın canına yeniden okumamak için şirketten çıkmalıydım.

Göğsüme yaylım ateşi gibi çarpan her ses ve kahkaha beni gizliden gizliye öldürüyordu. Gözüm gittikçe kararıyor, Rayne'nin sesi uzaktan bir mırıltı gibi geliyordu. Pus içinde kalan zihnimi bu karanlık döngüden kurtarmalıydım yoksa Gian elimde kalacaktı.

Mina'ya gereken bilgileri verdikten sonra Rayne'yle şirketten ayrıldım. Arabama atlayıp, yemek yiyeceğimiz restorana doğru giderken te-

lefonum çaldı. Bazı kişilere hemen dönmesem de Frank es geçtiğim biri değildi, bu yüzden hemen açtım.

Bana Berna'nın şirketten ayrılmak istediğini söylemişti.

Rayne'yle yemeğe çıkmamı, ayrılığıyla cezalandırıyordu.

Çok haklıymış gibi.

Kabul etmiş gibi davransam da Frank'tan kimseyi aramamasını istedim. Sadece Berna öyle bilecekti. Onun canına okuyacaktım. Geri geldiğinde bana çektirdiği her şeyi ona çektirecektim.

Dudaklarımla...

Canına okuyacağım, kızım.

Ayrılığın Dördüncü Günü

Bedir Aslan'ın susmak bilmeyen çenesini evine geri dönerek kapamıştım. O gece için dilediğim özrün karşılığını, halimden anlayan bir adamdan ve beni özlediğini söyleyen küçük bir sarı kafadan almıştım.

Kalbimi kıranı cezalandırmak için adını vermemi istediğinde çok sevdiği biri olduğunu söyleyememiş, onu cezalandıracağımı söyleyerek Bedir Aslan'dan manidar bir bakış ve meydan okuma kazanmıştım.

Berna için herkesle savaşmaya hazırdım. Özellikle bugün, ayrılacağını sanarak dosyayla beraber bana geldiğinde onun canına okuyacaktım.

Fakat karşılaşmamız beklediğimden daha çabuk olmuştu. Asansöre bindiği an dört tarafımı yoğun bir güç kaplamıştı. Öfke, ham tutku ve kırgınlık... Onun hassas noktalarını öpmemek için sınandığım başka bir savaşın içinde buldum kendimi.

Bu kadın zaafım olmayı başarmıştı.

Elbette ki bu savaş tek taraflı olmadı. Rayne'nin beni aramasıyla atmosfer birden değişmiş, kendimi kara bir deliğin içine tıkılmış gibi hissetmiştim.

Kabul et, kızım, benim için deliriyorsun!

Berna Önder'in kıskanç tarafını daha canlı hissettiğim asansörden indiğimde ne kadar gergin olduğumu yeni idrak etmiştim.

Bugün bitecekti. Bugün onun canına okuyacaktım.

Dudaklarımla!

Şirket zevk aldığım bir yer olmaktan çıkmıştı. Odama gelen topuklu ayakkabının sesleri o kadına ait olmadığı sürece ızdırap çektiğim bir yer haline gelmişti. Onu yine kameradan gözetlemiştim.

Kerem'e sarılıyordu.

Gözlerim gördüklerimin gerçekliğini algılamayacak kadar kararmıştı.

Ben birini aşamadan diğeri atakta bulunuyordu. Yüce Tanrı'm, bu kadın beni bir deliğe kapattırmak istiyordu.

Dosyasını aldığında bana geleceğini anlamıştım. Hâlâ gideceğini düşünüyor, hâlâ buna izin vereceğimi sanıyordu. Beni hiç tanımadığını, onun için savaşacağımı bilmediğini anlıyordum.

Ona yobaz olduğunu söyleyen bir herifi neden anlasın ki?

Yarın İrlanda'ya döneceğim için bitirmek istediğim işlerimi Rayne gelmeden ve beni oyalamadan belli bir plana oturtmak ve hafifletmek istiyordum. Ancak onların sarıldığını gördüğümden beri ellerim titriyor, bakışlarımı sarıldıkları noktadan çekme gücünü bulamıyordum.

Kapımın önüne geldiğini son dakika fark ettiğimde bilgisayar ekranını çevirdim. Onu izlediğimi görmemeliydi. Titreyen ellerimi fark etmemeli, kavga etmeye hazır Felix Harold'la tartışmamalıydı.

Kapıyı tıklattı. İçeri girmesi için ses verdiğimde dosyalarla meşgul oldum. Öfkeden kararmış gözlerimi görmemesi için gözlerimi önümdeki dosyadan kaldırmadım. Ne gördüğümden emin değildim, yazılar bir şekilde uçuşuyordu.

İçeri girdiğinde gözlerim bana ihanet ederek onu görmek istedi. Kafamı reflekslerimin dışında kaldırdım ve ona beş saniyeden fazla sürmeyecek bir uzunlukta baktım.

Tedirgindi.

"Staj... Staj dosyamı imzalamanız gerek. Eski şirketime geçiş yapabilmem için."

Öfkemi kontrol altına alamadığımdan yığılı dosyaların üstüne işaretparmağımla pat pat vurarak, "Buraya!" diye direktif verdim.

Hissesi borsada çakılmış bir hissedar gibi gözümden hızlı bir ivmeyle düşen Kerem'e sarılmıştı. Ona duyduğum öfkeyi nasıl aşabilirdim ki? Bana her yaklaştığında, topuklu ayakkabılarının sesi kulağımda her çınladığında gerginliğim artıyordu.

Dosyayı bırakışını sessizce dinledim. Geri çekildiğinde mesafeli, öfkemin sebep olduğu soğuk ve resmi dili aramıza koydum.

Kırmak istediğim duvara bir külçe tuğla koyarak, "Fahrettin Bey'le görüştüm, şimdi çıkmayın," dedim. "Bugünkü çevirileri de teslim ettikten sonra çıkarsınız. Dosyanızı akşam imzalarım."

"Tabii," dedi en az benim kadar soğuk bir tavırla. "Kolay gelsin."

O giderken onu izlemek daha kolaydı. Ateşli gözlerimi ondan gizlesem de gidişini izlemekten kendimi alıkoyamazdım. Bu şekilde gitmesinin sebebi bendim.

Bu facianın sebebi bendim. Rayne kapıda belirdiğinde facia başka bir boyut kazanmıştı.

"Fel, sana muazzam bir kahvaltı hazırladım."

Kerem'e sarıldığı için kriz geçirdiğim kadın, en yakın arkadaşımın bana kahvaltı hazırladığını duymuş ve bana sarıldığını görmüştü. Kapıyı kapamak için döndüğünde o güzel gözlerinde gördüğüm yaş bütün hareket sistemimi kilitlemişti.

Arkasından koşmak istedim, o yaşı kendi ellerimle silip sarılmak istedim ancak bu o kadar kolay olmadı. Berna beni iterdi. Biliyordum. O kadın beni itmekle kalmaz, ona gittiğime pişman ederdi.

Kaldığım oda dar gelmişti. Rayne'nin varlığını ilk defa fazla bulmuştum. Yalnız kalmam gerekiyordu. O gözlerin dolu dolu oluşunu unutmak için bir yerleri yakıp yıkmam gerekiyordu.

"Fel, *neLar's*'ın Türkiye'deki satışlarında geçen seneye oranla yüzde yetmişlik bir artış var. Yüksek sosyetenin mücevherlerimize duyduğu ilgi göz kamaştırıcı."

Rayne"nin iş konuşmaya başlaması kafamı dağıtmaya yardımcı olur muydu? Bir mücevherden daha değerli bir gözyaşı görmüştüm. Hayatımı ortaya koyacağım kadını ben kırmıştım.

Larson mücevheratını konuşmak amacıma hizmet etmişti. Kasten derine girerek kafamı dağıtmıştım.

Kahvaltıyı hatırlattığında terasa çıkmaya karar vermiştik.

"İyisin, değil mi?"

"Evet, gideceğimiz için tüm işleri halletmeye çalışıyorum."

Sadece Berna'nın o bakışlarını unutmam gerek.

Terasa çıkıp, baristadan bize kahve hazırlamasını isterken Rayne hazırladığı kahvaltıyı masaya yerleştiriyordu.

"En sevdiğin sandviçi yaptım. Bu seni mutlu edecek mi?"

Çabasını görmezlikten gelemezdim. "Benim için telaşlanmayı bırakır mısın? Emekleme dönemine girdiğimden şüpheleniyorum," dediğimde oturup sandviçi elime aldım.

Aldığım ısırıktan sonra keyfi yerine gelsin diye övgüler yağdırdım. Lezzetli olduğuna şüphem yoktu ama ben hiçbir tat alamıyordum.

Aşırı övgülerime gözlerini devirerek bana inanmadığını göstermişti. Rayne servetini katlayan, gücü elinde tutan, zeki ve ulaşılmaz bir kadındı ama küçük şeylerle daha çok mutlu olan biriydi. Ona duyduğum saygının sebebi de buydu.

"Sevdiği kadınla yolları ayrılan bir erkek, emekleme dönemini geçmiş oluyor ama neyse."

Lokmam boğazımda kaldı. *Kahretsin!*

Onu kınayıcı bakışlarımla süzdüm. Üzerine bile alınmadan bana gülümsemeye devam etti.

Ah, bu kadınlar... Savaşma eğilimleri biz erkeklerden daha şiddetliydi. Medeni gibi görünseler de vahşilerdi. Vahşi, dizginlenemeyen, zincirlemeyeceğin kadar doludizgin...

O kadınlardan birinin kahkahası kulağıma dolduğunda kafamı hızla kapıya çevirdim.

Onun kahkahasıydı.

Cehennemin ininden bir fısıltı gibi yükselse yine bilirdim.

Beni öldüren kahkahasını Kerem'e sunuyordu. Beni görmesiyle yüzündeki tebessümü solmuştu. Kahveleri alacağını söyleyerek Kerem'i göndermişti.

Kerem Ekinci, gözüme batmayı bırak, seni kahrolası herif!

Yanımıza geldiğinde bir patron gibi iletişim kurmak, otoritemi devam ettirmek sandığımdan daha zor olmuştu. Kaldı ki onlar kahvelerini karşılıklı içmeye ve keyifle sohbet etmeye devam ettiklerinde Kerem'i bu şirkette barındırmak daha da zorlaşmıştı.

Onunla gülüyordu. Sanki bana gideceğini söylememiş gibi. Sanki bizi gerçekten bitirmemiş gibi davranıyordu. Kulağımla bütün benliğimle oradaydım. Rayne konuşuyordu ama onu duymuyordum, Rayne bitişiğimde oturuyordu ama onu görmüyordum.

Göremezdim.

Siktiğimin çocuğu Berna'yı çok özleyeceğini söylemişti.

Elimdeki fincan bütün hiddetimle patladı. O andan sonra her şey çok hızlı ve... Yıkıcı geçmişti.

Bir an sonra tiz bir kadın çığlığı kulağımda çınladı. Rayne'nin çığlığını takip eden insan kalabalığı ciğerimdeki ağırlığa fazla gelerek beni zorladı. Onları görmüyordum, duymuyordum. Gözüm yerinden kalkmayan ve bana gelmeyen kadındaydı.

Benim Berna'm bu kadar vicdansız değildi.

Ya da öyleydi. Canımın yandığını görmesine rağmen gelmemişti.

Rayne'nin keskin direktiflerine nasıl uyduğumu hatırlamıyorum. Elimin acısını ani bir şokla hissettiğimde kendimi beyaz duvarları olan özel bir hastanenin acil bölümünde bulmuştum.

Korumaların varlığından rahatsız olan hastalar ve bu duruma biraz aşina olan doktor ve hemşirelerin işini tam gaz yaptığı, steril kokunun hücrelerime kadar yayıldığı hastane odasında tedavim yapılırken uyuşmuş hissediyordum.

Sorular ve tek kelimelik cevaplar...

Tedavi saçmalığı bittiğinde otele gitmek yerine yeniden şirkete dönmüştüm. Onu göreceğim umuduyla gözlerim her noktayı kör kuytulara

kadar araştırırken onu bulamıyordum. Elimin yandığına şahit olan herkes odamın önünde bekleyip, gördüğü yerde sorarken ben Berna Önder'i göremiyordum.

İstediğim tek kişi o kadındı.

Çalışma arkadaşlarımı iyi olduğumu söyleyip, ilgileri için teşekkür ederek işlerinin başına geri gönderdikten sonra odama geçtim. Rayne arkasından kapıyı kapatırken bana doğru geldi.

Sabırsız ve biraz kızgın görünüyordu.

"O kadın, değil mi?" Anlamıştı. Duymazlıktan gelerek koltuğa yığıldım. "Kerem'in yanındaki kadın."

"O değil."

"Hadi ama Fel, toplantıda şüphelendim ama iyi kurtardm. Bu sefer kurtaramazsın. Bana neler olduğunu anlat," dediğinde inkâr etmek için lafı ağzımda geveledim.

Sarsıcı mavi gözlerini çok az böyle görürdüm ve gördüğüm zamanlarda kaçışım olmazdı. Talepkâr bakışlarına boyun eğerek özel anlarımız haricinde yaşadığım her şeyi anlattım.

Dürüst olmak gerekirse Rayne'ye anlatmak üzerimdeki kaya parçasını atmışım gibi omuzlarımı hafifletmiş, günler sonra biraz nefes aldığımı hissettirmişti. Acım mı? Hayır, hâlâ aynıydı hatta hiddetli bir arzuyla beni daha derinden yakıyordu.

Çünkü Berna bana gelmemişti.

"Bu kadınları kırmayı nasıl başarıyorsunuz, aklım almıyor."

"Rayne."

Saçlarını omzuna atarken kızıl kahverengi kaşları mavi gözlerinin üzerinde çatılmış, bana doğrultulmuş bir silah gibi üzerime dikilmişti.

"O kadını çok iyi anlıyorum. Uğruna savaşlar verip hiçbir şey yapmamış gibi suçlanmasının ne kadar acı verici hatta üzgünüm, çok aşağılık bir his olduğunu biliyorum."

"Onu hiçbir şey yapmamakla suçlamadım,"

"Suçladın," diye diretti. "Bir kadının ezip geçeceği gururu bir yere kadardır. Sen hatayı baştan yaptın."

Anlattığıma pişman olmak üzereydim. Doğrudan suçlanmak hakkım değildi ama bu kadın beni hiç acımadan yıkıyordu.

"Onun için attığım adımların hiç mi hatırı yok?"

Yapma, der gibi baktı. Cam gibi mavi gözleriyle beni suçlamaya devam etti.

"Daha on beş yaşında dedesinden aldığı bir ültimatom yüzünden çocukluğunu ve gençliğini yaşayamamış biri, başkasını kolaylıkla yargılayabilir mi? Berna'yı en iyi senin anlaman gerekmez miydi?"

Ben kendi kararlarımı o ültimatom dışında verebilmiş, hayatım için onları karşıma almıştım. *Bir kadın olsaydın bu kadar kolay rest çekemezdin*, diyen annemin sesi kulaklarımda çınladı.

"Hayatının ipleri başkalarının elindeyken adım atamamanın ne kadar zor olduğunu en iyi sen biliyorsun, Felix." Ses tonu bir oktav yükselmişti. "Biz hep ailemizin hayatına göre gitmedik mi Felix? Serveti dudak uçuklatan, parasıyla dünyaya hükmeden sayılı Harold ve Larsonlar olarak kısıtlanmadık mı? Ya ültimatomlar? Ya statümüze denk, cemiyet hayatından arkadaşlık ve evlilik zorunluluklarımız? Taşra bize yasak değil mi?"

Kızgınlığını, Berna'yı neden daha iyi anladığını biliyordum. Rayne Larson hayatının aşkını statüsü yüzünden kaybetmişti ve hâlâ aşamamıştı.

"Hayatın tadını çıkaramıyoruz, farkındasın mısın? Sevdiğim adam barmen..." derken derin bir nefes aldı. Onun adını kolay kolay anmazdı. "Barmen olduğu için ailem kabul etmedi ve ben ondan vazgeçmeye zorlandım. Geleceğimi, hayatımı koyduğum *neLar's*'ı, yönetimi ve her şeyimi kaybetmekle tehdit edildim. Neden? Kıytırık bir barmen, mücevherat markasının CEO'sunun sevgilisi olamaz diye. Ailemin yaptığı yobazlık değil miydi? Benim, ailem için sesimi çıkarmamam yobazlık değil miydi? Neden Dante için savaşmadım? Dante benim için her şeyi yapmaya hazırdı. Ben onu parçalara ayırarak ayrıldım, Felix!" diye patladı. "Acısını hâlâ yaşamadığımı söylersem Tanrı beni kahretsin."

"Rayne," dedim sakince. Onu yatıştırmak istedim ama bu kadın hırçın bir at gibiydi. Kolay kolay dizginlenemezdi. "Dante'yi seviyorum ama o senin için anlayışlı davrandı ve senin için geri çekildi. Hayatını yaşamanı istedi ve mutlu olman için iyi dileklerde bulundu. Bu acının son bulması gerekmez mi?"

Bana aptalmışım gibi baktı. Kurduğum cümlelerden şüphelenerek tartmak istedim ancak Rayne'nin tepkisi buna izin vermedi.

"Seni salak herif! Aşkımı da acımı da küçümsüyorsun şu an. Ah!" Öfkeyle yerinden kalktı. Bütün hiddetini bana doğrulttuğuna inanamıyordum. "Şu an gözüme batıyorsun, Felix. Senin diğer elini yakmak için bir fincan kaynar kahve isteyebilirim."

Bu beni istemeden güldürdü. Hırladığını duyunca, ellerimi kaldırarak teslim oldum.

"Hey! Tamam! Yaralıyım!"

"Daha çok yanacaksın," dedi kafasını hızlı hızlı sallayarak. "Sen bu kafayla daha çok yanacaksın, Felix Harold." *Hırçın atlar dizginlenemez. Bu vahşi kızılı da ben dizginleyemem.* "Ailenizin kesin kurallarından dolayı magazin sayfalarına adı bilinen veya bilinmeyen bir kadınla çıkacaksı-

nız diye ödünüz kopuyor!" Suçlayıcı bakışlarıyla beni yargılamaya devam etti. "Bizden daha büyük yobaz yok ama başkalarını yargılıyoruz, öyle mi Felix?"

Cevap verme hakkını da tanımıyordu. Gerçekten onu nasıl bu kadar sinirlendirdiğimi anlayamıyordum.

Çantasını bir hışımla koltuktan aldı.

"Siz erkekler kısıtlamaları, statünüz ve sikik gururunuz için koyuyorsunuz ama işinize gelmediğinde yargılama hakkını da buluyorsunuz."

Odamdan, kavganın ağır havasını ve gerisinde söylediklerinin çarpıcı gerçekliğini bırakarak bir hışımla çıktı. İşi olduğu için gitmek zorunda kaldığını biliyordum ama asıl sebebi muhtemelen hem bana hem kendisine duyduğu öfkedendi.

Fakat söylediklerinde haklıydı.

Ne zihnim ne de bedenim çalışmaya gönüllüydü. Hücrelerime kadar ihtiyaç duyduğum bir şey vardı ve o da yanımda değildi. Koltuğa geçip uzandığımda ağrıyanın sadece kalbim ve bileğim olmadığını anladım.

Gerilmekten bütün kaslarım taş kesilmişti. Rayne'nin yardımcı olma şekli ağzıma sıçmak olduğundan kenedimi sabaha göre daha kötü ve iğrenç hissediyordum.

Çünkü ben kendi hayatıma, kendi sınırlarıma bakmadan Berna'yı yargılıyordum.

Kırdığımın, dağıttığımın elbette farkındaydım. Farkında olmadıkları şey benim de kırıldığımdı. Hiçbir şey değil, onun üzerine titrerken tacizci damgasına maruz kalmak beni bitirmişti.

Kulağım dakikalarca kapıda kaldı. Bir şekilde geleceğine ve kırgın da olsa soracağına inandım. Bir bahaneyle geleceğine... Ama gelen ya Frank oldu, ya Kerem, ya Mina ya da Scott.

O kapıyı hep başkası vurdu.

Ümidimi kestiğim an kapı vurulmadan açılmış, Berna korkutucu bir seslenişle içeri dalmıştı. Onun zarar gördüğünü sanmıştım, ta ki Ava'nın adını duyana kadar.

Ava'nın çığlıklarını ve sitemlerini dinlediğimiz süre boyunca Berna'dan bir atak beklemiştim.

Sormadı.

Hayal kırıklığı göğsümde bir delik açmış, beni tüketen bir hızla büyümüştü. Bu kadın beni sormamıştı. Ava için bana koşarken, Ava için korku krizleri geçirirken beni görmezlikten gelmişti.

Ava'nın basit bir tırnağı için...

Sonunda sebebini öğrendiğinde rahatlayarak kendini bana bırakmı

tı. O muhteşem saçlarından ve teninden yayılan kadınsı koku etrafımı bir koza gibi sarmıştı. Tetiklenmiştim.

Günlerdir ayrı kaldığım koku beni karanlık bir şeye çekmeden geri çekildim. Tanrı şahidim olsun, eğer geri çekilmeseydim ona sıkıca sarılacak ve *gitme*, diyerek ağlayacaktım.

Beni artık görmeyen kadına bunu yapamazdım.

Beni hayal kırıklığına uğratıp gittiğinde yıkılmanın eşiğindeydim. Tanrı'm, delirmek üzereydim. Bedir beni arayıp, görüşmek istediğini söylemeseydi peşinden gidip bütün çalışanlarımın önünde onunla tartışacaktım.

Kahve teklifini bu yüzden hemen kabul etmiştim. Gitmeden önce beni görmek istediğini söylemişti ama büyük ihtimalle iyi olup olmadığımdan emin olmak istiyordu.

Zamanında düşmanım olarak gördüğüm adam, şu an benim en büyük sığınağım olmuştu. Yobaz olduğunu söylediğim kadına da yavru köpek gibi muhtaçtım.

Şirketten çıkıp hazırlattığım arabaya bindim, yanımda özellikle koruma istememiştim. Rayne'nin korunması yeterliydi.

Bedir'in konum attığı lokasyona doğru yola çıktım. Eşyalarım hâlâ onun evindeydi ama alması için daha sonra Mina'yı gönderebilirdim.

Konum küçük, *vintage* tarzıyla dekore edilmiş bir kafeye çıkıyordu. Arabadan indiğimde Bedir'in arabasını karşı şeritte gördüm. Etrafımı kontrol ettikten sonra ıhlamur yeşili demir kapıyı iterek içeri girdim. Pencere kenarında oturan Bedir'le göz göze geldik.

Masaya varınca ayağa kalktı ve el sıkıştık. Gözleri sargılı elime kaydığında ifadesindeki sakinlik hızla yer değiştirdi. Çattığı kaşlarıyla sargılı elimi tuttu.

"Ne yaptın kendine?"

Ona ters bir bakış attım. Kendime kasten zarar verecek kadar alçalmamıştım henüz.

Oturduğumuzda, "Kahve döküldü, bilerek yaptığım bir şey değildi," diye açıkladım. Üstünkörü açıklamama karşılık gözlerini bana dikince ben de ona gözlerimi devirdim.

Her şeyi irdelemek zorunda mıydı bu adam?

"Berna Hanım gideceği için Kerem Bey çok üzgün. Onu özleyeceğini söyleyince elimdeki fincan patladı." Zoraki açıklamamdan sonra masada gördüğüm hediye paketi konuyu dağıtmak için yardımcı olmuştu. "Gideceğim için üzgün müsün?" dedim onunla uğraşarak. "Bana veda hediyesi mi getirdin yoksa?"

Bu sefer gözlerini deviren o oldu. Mavi paketi kaldırıp bana uzattı. "Çok istediğin bir şey, umarım seversin," dediğinde güldüm.

Gerçekten de benim için bir hediyesi vardı. Bedir Aslan'ın cömertliğini, cesaretini ve alçakgönüllülüğünü seviyordum. Aynı evde yaşamasaydık muhtemelen bu yönlerine pek rastlayamayacak hatta ondan nefret etmeye devam edecektim.

Hediyenin beni heyecanlandırması garibime gitmişti. Daha önce kimseden hediye aldığım için içimde bu kadar heyecan hissetmemiştim. Paketi zarar vermeden, ağırdan alarak açtım. Merkez Bankası'nın başkanı olduğum için sanırım biraz ağırbaşlı olmam gerekiyordu, değil mi?

Ya da en azından Bedir'in diline düşmemek için heyecanımı saklamalıydım.

Paketi açtığımda gördüğüm kitap beni şaşkınlığa uğrattı.

"Bu ne, oğlum?"

"Kutsal kitabımızın mealini merak etmiştin. Daha kolay anlaman için İngilizce mealini hediye aldım. Belki okumak istersin."

Paketin içindeki Kuran-ı Kerim'in mealini çıkarırken sırıtıyordum. Gözlerimin nasıl parladığını bilmiyordum ama aldığım hediyenin beni ne kadar mutlu ettiğini hissettirdiğimi biliyordum.

Kitabı üstünkörü incelerken, "Peki, bahsettiğin Hz. Muhammed'in *(s.a.v.)* hayatını da anlatıyor mu?" diye merakla sordum. Asıl merakım son peygamber içindi. Müslümanlar onun sünnetiyle hareket ediyor, onun adını anarken kimi zaman heyecanlanıyor kimi zaman ağlıyordu.

Başını olumlu yönde salladı.

"Her şey var."

Olumlu cevabı merakımı yatıştırmamış, aksine körükleyerek beni incelediğim kitaba bağımlı kılmıştı. Daha dikkatli incelemeye başladığımda Bedir'in zamansız sorusu kulağımı doldurdu.

"Berna seni görmedi mi?"

Bir cevap beklerken garsondan iki kahve istedi.

Gözlerini benden ayırmayan adama homurdanarak, kitabı kapatıp masaya bıraktım. Anlaşılan Bedir'den kaçamayacaktım. "Gördü," dedim kızgınlığımı bastırarak. "Gördü de yerinden kalkmadı."

Başını sallarken bir müddet beni izledi. Ne düşündüğünü deli gibi merak ederken işaretparmağıyla çenesinin altını sıvazlıyordu. Garson kahvelerimizi bırakıp, giderken Bedir masaya doğru eğildi ve kollarını masaya yatırdı.

"Hiç kimse çiçekleri dalından koparırken izin almadı."

Konu çiçek değildi.

"Sence çiçeklerin ahı var mıdır dalından izinsizce koparıldığı için?"

Konu asla çiçek değildi.

"Bedir."

"Sen o kadının hayatına izin almadan girmeye çalışıyorsun. Berna Müslüman bir kadın, ikinizin oluru bir şart halinde var. Şu halinle ben de sizi desteklemiyorum."

"Birilerinin desteğine ihtiyaç duyduğumu sanmıyorum."

Bana bilmiş bilmiş gülümsedi. "Berna'nın bu durumunuzu, ailesi öğrendiği takdirde senin hayatında bir daha olmayacağını düşünmediğini mi sanıyorsun? Eminim bundan kaçınmak için konuşmaya cesaret edemiyordur. Berna zeki bir kadın, kaçmanın ona bir şey kazandırmayacağını biliyor. Ama sen de aptal bir adam değilsin."

Zaten olamıyorduk. Aile baskısı yüzünden bir telefon bile edemediğim kadınla dini tercihlerimizin koyduğu engelleri nasıl aşacaktık?

"Felix, onu incitiyorsun ve incittiğinin farkında bile değilsin."

Sadece ben mi Berna'yı incitiyordum? Berna beni hiç mi incitmemişti? Bunu neden kimse görmüyordu?

Kahretsin! Koca bir adamdım ben ama bir çocuk gibi günlerdir ağlıyordum. Hayatım boyunca bu kadar düşeceğimi tahmin etmezdim. Kalbim o kadar çok ağrıyordu ki istediğim tek şey Berna'ya koşup sarılmaktı ama korkuyordum. Beni itmesinden, reddetmesinden köpek gibi korkuyordum.

Elim yanmasına rağmen yerinden kıpırdamamış, Ava için odama koşarken elimi yarım ağızla bile sormamıştı.

Bu saatten sonra biz istesek de olamazdık.

Çünkü yarın gidecektim. Gidecek ve buradaki işleri Frank'a emanet edecektim. Berna'nın stajı bitene kadar dönmek gibi bir düşüncem yoktu.

Onu göndermeyeceğimi söylüyordum ama ben gidecektim. Bu sabaha kadar bizim için bir umut var sanıyordum ama elim yanmasına rağmen yerinden kalkmayan, beni sormayan o kadınla bu saatten sonra istesek de olamazdık.

Bedir Aslan yine haklıydı. Ben sahibinden izin almadan bahçesine girmeye çalışıyordum.

Başımı olumlu yönde salladım.

"Haklısın, en azından artık haddimi biliyorum."

"Aşk bazen insanı terbiye eder."

"Daha çok ağzıma tükürüyor gibi Bedir, ne dersin?"

Önümdeki kitabın dış cildini incelerken derin bir iç çektim. Bedir'in

güldüğünü duyduğumda ise sessizliğimi korudum. Bu gülüşten sonra kesin beni nakavt eden şeyler söyleyecekti kalpsiz herif.

"Belki de günahlarının cezasını çekiyorsundur."

"Niye? Sevmek günah mı?" diye sordum. Onların dininde sevmek günah mıydı? Eğer öyleyse bu çok acımasızcaydı.

"Hayır," dediğinde sabırla tebessüm etti. "İnsan sevmeli."

"Fakat kavuşmalı da," diye fısıldadım. "Yoksa huzuru nasıl bulacaksın?"

Bana cevap vermek yerine ayağa kalkmamı istedi. Ne olduğunu anlamadan, masadan ayrılarak kasaya gitti ve hesabı hızlıca ödedi. Henüz dokunmadığımız kahveler masada dumanıyla tütüyordu ve bu adam beni aceleyle ayaklandırıyordu.

O aklından neler geçiyordu yine?

"Kalpler ancak Allah'ı zikretmekle huzur bulur," dedi yanıma geldiğinde. Eliyle önden geçmemi istedi. Kitabımı alıp, kafeden çıkarak arabamın önünde durduk. "Beni takip et."

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sorduğumda cevap vermek yerine gülümsedi ve karşı tarafa geçerek arabasına bindi.

Esrarengiz cüppelinin isteğine sessizce uyarak, arabama binip, onu takip ederken gözüm saate takıldı. Berna ne yapıyordu acaba? Gitmek için kendini hazırlıyor muydu? Saatleri hatta dakikaları sayıyor olabilirdi. Sonuçta tek istediği şey benden uzaklaşmaktı.

"Sana istediğini vereceğim, Berna."

Şirkete geri döndüğümde her şey bitmiş olacaktı. Geldiğim yolu geri döndüğümüzü hatta rezidansın sokağına girdiğimizi geç de olsa fark etmiştim. Sitenin arkasındaki dubleks eve doğru sürdüğümüzde kaşlarım çatıldı.

Medrese dedikleri eğitim ve ibadet alanlarına neden geldiğimizi fazlasıyla merak ettim. Arabamı arkasından park ettiğimde kapının önünde birkaç adam gördüm.

Kontağı kapatıp arabadan indiğimde Bedir kapıda bekleyen adamlarla konuşuyordu. Kapalı kapının önünde bir sürü erkek ayakkabısı vardı. Beni bu kalabalığın içine neden getirmişti?

"Birazdan göreceklerine hazırlıklı ol," dediğinde elini önünde birleştiren adamlardan biri kapıyı açtı.

Önden girmem için teklif etmemişti. Bu defa ben arkasından gidiyordum.

Duyduğum seslerle kaşlarımı çattım. Bu sesler normal bir konuşmanın sesi değildi. Bir ahengin, bir ritmin ve bir topluluğun sesiydi.

Coşkuyla, "Yetiştik!" dediğinde kapısı kapalı odanın önüne geldik. Çift kanatlı kapı aynı anda açıldığında bizi kalabalık karşıladı. Camlardan yansıyan güneş ışıkları odayı bir sis bulutu sarmış gibi puslu gösteriyordu.

Ayakta bekleyen erkek grubundan bir çember oluşturmuşlardı. Duvarın bitiminde ellerinde yuvarlak, kasnağı ahşaptan, beyaz bir çalgı olan bir grup adam vardı. O ellerindeki çalgı neyse daha önce görmemiştim.

Başlarına sarık geçirmişlerdi. Hepsinin üzerinde beyaz gömlek ve siyah kumaş pantolon vardı. Cüppesi üzerinde olan tek kişi çemberin ortasındaki adamdı. O adam da Bedir'in dayısıydı.

Önce fısıltılar kulağımı doldurdu.

"Allah! Allah! Allah! Allah! Allah! Allah! Allah! Allah!"

Kalbim göğüs kafesimi döven bir şiddetle çarpmaya başladı.

Bedir'in dayısı ne söylerse ona uyuyorlardı. İlk defa duyduğum bir nefes tekniğiyle sesleri yükseldiğinde tenim karıncalandı. Belirli bir teknikle aynı anda nefes alıp veriyor, anlam veremediğim bir şeyler söylüyorlardı.

Ellerim terliyordu. İlk defa böyle bir şeye şahit oluyordum. Kalbim ağzımda atıyordu. Merkez Bankası'na başkan olduğum gün bile bu kadar heyecanlanıp terlememiştim.

Kalbim bu denli atmamıştı.

Bedir'e baktığımda sessizce fısıldadığını ve o adamlar gibi vücudunun üst kısmını bir sağa bir sola salladığını gördüm.

Çok rahatlardı. Bunu her gün yapıyormuş gibi rahat ve huzur içindeydi hepsi. Ben burada deli gibi titrerken onların rahatlığı ve huzurlu ifadeleri beni daha da korkuttu.

Kalbim kulaklarımda atıyormuş gibi ritmi giderek güçlendi. Kalbimin sesine az önceki fısıltıların bir ritimle yükselişi eşlik etti.

"Lâ ilâhe illallah... Lâ ilâhe illallah... Lâ ilâhe illallah... Lâ ilâhe illallah... Lâ ilâhe illallah..."

Ortada duran Mükremin Efendi onlarla ritmik bir şekilde kafasını sallayıp, tekrar ederken hepsi kendinden geçmiş gibiydi. Huşu içinde Allah'ı zikrediyorlardı.

Lâ ilâhe illallah...

Allah'tan başka ilah yoktur.

Bunu bana Bedir öğretmişti. Zeyd'in her seferinde tekrarladığını da hatırlıyordum. Onların içindeki bu Allah aşkı neydi?

Dönmeler daha da hızlandı ve nefesleri daha da kuvvetlendi. Onlar Allah'ı zikrederken arkadaki gruptan bir adamın sesi yükseldi. Bir ağıt yakıyordu sanki. O söyledikçe çember bir sağa bir sola dönüyor, adamların sesleri bir ilahi çağrı gibi kalbime dokunuyordu.

Şakaklarımda biriken terler yanaklarımı ıslatıyor, ben gördüklerimin korkusunu yaşıyordum. Ben onların bu aşkından, teslimiyet halinden korkuyordum.

Allah'ı çok güzel seviyorlardı.

Kalbimin sıkıştığını hissettim. Görüşüm bulanıklaştığında buradan kaçmaya karar verdim.

Hâlâ dönmeye devam eden ve ağıt yakan adamın göğsümü parçalayan sesini arkamda bırakırken medreseden koşar adımlarla çıktım.

Bedir arkamdan gelmedi. Gelmesini de istemiyordum açıkçası. Arabama bindim ve özel mülkün park alanından birkaç metre uzaklaşarak arabayı sağa çektim. Elimi kalbime yasladığımda hızlı hızlı nefes alıp verdim.

Kalpler ancak Allah'ı zikretmekle huzur bulur, diyen Bedir'in sesi zihnimde yankılandı.

Allah'ı zikretmek...

Allah'ı anmak...

Allah'ı bilmek ve Allah'ı sevmek...

Bu insanların Allah'a olan aşkı çok büyük ve yüceydi. Bu insanların dünyevi arzuları, dünyevi istekleri yoktu. Bu insanlar yalnızca Allah tarafından sevilmek istiyordu.

Bu insanların inandığı tanrı ve benim inandığım tanrı arasındaki fark o kadar bariz, o kadar çıplaktı ki. Gözlerimle inkâr etsem, kalbim inkârıma karşı gelirdi.

Şirkete geri dönüşüm sis perdesinin arkasında kalmış gibiydi, nasıl geldiğimi ve yönetici katına nasıl çıktığımı hatırlamıyordum.

Tek yapabildiğim kendimi Frank'ın odasına atmaktı. İçeri girdiğimde elinde dosyasıyla onu ayakta görmüş, tek kelime etmeden, masada duran suyu alıp kafama dikmiştim.

Nefes nefeseydim. Kalbim coşku ve panikle atıyor, kulağım uğulduyordu.

Frank'ın endişeli sesi çok uzaktan geliyordu.

"Felix? Felix, beni duyuyor musun? İyi misin?"

Avuçlarımı masaya yaslarken birkaç saniye bekledim. Konuşmak için büyük çaba sarf etmiştim. "Toparlanmama izin ver, Frank," dedim güçlükle. "Konuşma."

Bedir bana iyilik mi yapmıştı yoksa kötülük mü emin olamıyordum. Kalbimin ritmi bozuk saat gibi hızlı hızlı atıyor, ciğerlerimi yakacak bir tempoyla büyüyordu.

Belki de ölecektim.

Allah'ı tanımadan ölmek istemiyorum.

İç sesimin bana fısıldadığını duydum. Ben Allah'ı tanımak istiyordum. Ben Allah'ı bilmek istiyordum. Ben Müslümanların neden Allah'ı bu kadar çok sevdiğini öğrenmeden ölmek istemiyordum.

Sonunda zihnimdeki pus biraz dağıldığında, "Eğer gerçekten varsan..." dedim. "Gerçekten can verip can alan sensen, seni bilmeden canımı alma."

Fısıltım düzelmeye başlayan ritimlerimin arasında kayboluyordu. Ama *o* gerçekse beni fısıltımdan da duyardı.

Beni uyuşuk halimden çıkaran bir ses daha kulağımı doldurdu.

Tak... Tak... Bir küçük adım, bir büyük adım...

Bu topuklu ayakkabının sesi yalnızca ona aitti. Adımlarının sesi içime öyle işlenmişti ki her adımının tıkırtısını, sürtünmesini bile biliyordum.

"Felix, iyi misin?"

Frank'ın endişesi toparlanmam için gereken dikkati vermişti. "İyiyim. Toplantı nasıl geçti?" diye sorarak dikkatimizi tamamen işe verdim.

Gelecek olursa diye Berna'nın beni çökmüş görmesini istemedim. Her şeyin sebebi oydu. Bu insanları görmem, onları bilmem, hepsi onun yüzündendi. Korkular ve yasaklar olmasaydı Bedir olmayacak, Bedir'in inadı da beni medreseye kadar götürmeyecekti.

Ama Berna ve Bedir olmasaydı Allah'ı bilmeyecektim.

İçimde başka bir Felix vardı ve Allah'ı bilmek istiyordu.

İçimde başka bir Felix vardı ve Allah'ın beni sevmesini istiyordu.

Oysa ben bir Hıristiyan'dım. Evet, inancımı çok derinlerde yaşamıyordum. Benim için tek bir tanrı vardı. Ama neden şimdi sadece Allah'ı tanımak istiyordum?

Berna'nın içeri girişi, içimdeki sorguyu sonlandırmıştı. Beni görür görmez toparlandı ve artık nefesim kadar iyi bildiğim mesafesini elle tutulur bir enerjiyle yayarak bana da geri adım attırdı.

Kalpsiz kadın!

Elindeki dosyayı imzalaması için Frank'a teslim etti. Ona bakmak yerine dosyaya bakarken gözlerinin elime takıldığını gördüm. Gelip sormadıktan sonra o bakışlar benim için anlamsızdı.

Telefonu çalınca yorgun bir sesle Ava'nın olduğunu söyledi ve izin isteyerek kapının ardına çıktı. Arkasından gittim. Ava yine ne gibi bir sorun çıkarmıştı, bilmiyordum ama onca derdimin arasında göt Levi'nin sevgilisiyle uğraşmak, beni de Berna kadar yoruyordu.

Telefonu kapatırken Ava'yı ondan almamın onun için de iyi olacağını fark ettim. Ki Berna da bunu istiyordu. Akşam gidip almak üzere kabul ettim ve işimin başına geri döndüm.

Yann için kalan son işlerimi halledip bir an önce ofisten çıkmak istiyordum. Dolu dolu bir gün geçirmiştim. Elimin sızısını unuttuğum bazı anlar olmuştu. Bazı anlarda da kalbimdeki acı kadar yoğun hissetmiştim.

Karanlık çöktüğünde, şirket tamamen boşalmaya başlamıştı. Ben çıktıktan sonra odamı temizlemesi için temizlik görevlisi göndermelerini söylemiştim.

Birkaç dakika sonra Berna gelecek, dosyasını teslim alacak ve gidecekti. Yarından sonra bir daha onu görmeyecektim. Ben gelene kadar onun stajı çoktan bitmiş, Ankara'ya geri dönmüş olacaktı.

Böyle bitmesini hiç istemiyordum. Onunla ilgili çok daha farklı hayallerim vardı. O kadınla farklı bir kimyaya sahip olduğumuzu biliyordum. Öyle bir kimya ki dünyaya gözümü kör etmişti.

Beni güldürüyor, beni hiç zorlamadan eğlendiriyordu. Onunla bir şeyler yaparken sınırlar umurumda olmuyordu o an. En önemlisi huzurluydum. O kadın gerçekten hiç kimsenin bana veremediği huzuru veriyordu.

Ben o huzurdan koparılmıştım.

Son dosyamı da bitirip laptopumu kapadığımda, vücudumun her yerinde hissettiğim acıyla sızlandım.

Bu koltukta son gecemi geçirmiştim. Yarın sabah yedi uçağıyla İrlanda'ya uçacaktım.

Gitmek, verdiğim en doğru karardı. Kendimi buna hazırlıyordum. Gitmek beni toparlayacak, Berna ve Bedir'i hayatımdan çıkararak duygu değişimlerimden ve sorgulamalarımdan kurtulacaktım.

Telefonumu alırken gözüm Berna'nın dosyasına takıldı. Kalan işini bitirdiğinde odama gelip dosyasını alırdı. Son bir kez görüşeceğimizi düşündüm ama sabah yaşanılanlardan sonra sanırım ikimiz için de en iyisi buydu.

Belki de Tanrı onu görmemi istemiyordu.

Odanın kapısını açıp, çıkacağım sırada Berna'yı karşımda görünce sersemledim. Sikik kalbimin ergenliği tutmuştu. Heyecandan ritmini şaşırmış, beni de terletmişti. Bu kadınla bir ortamda yalnız ve uzak kalmanın acısını bir ben biliyordum.

Onu bir daha görmeyeceğimi sanırken karşıma çıkması beni şaşırtmıştı.

"Benim... Benim işim bitti."

"Staj dosyan masamda, alabilirsin," diyebildim sadece.

Başını sallayıp, staj dosyasını almak için içeri geçince, sesimi çıkarmadan bekledim. Dosyayı imzalamamıştım. Fahrettin'le iletişime geçmiştim, Berna'nın öyle sanmasına kasten izin vermiştim.

O yarın geri döndüğünde beni burada bulamayacaktı. Bu oyunu ikimizin barışması için oynamıştım. Öfkeyle bana gelecek, ben ise onu öperek ayrılığımızı bitirecektim.

Bir anlamı yoktu artık.

Son öpüşmemizin üzerinden asırlar geçmiş gibiydi. Kavgamız o kadar geride kalmış gibiydi ki günlerin kavramını yitirmiştim. Sadece dört gün geçmişti ama bana dört asır gibi gelmişti.

Sevdiğin kadından ayrı kaldığın dört gün, dört asır gibi gelirdi.

Siktir! Ben onu seviyordum.

İnkâr etsem de bundan kaçsam da gerçek buydu.

Ben onu seviyordum.

Karşımda durup, konuşurken bile ne dediğini anlamıyordum. Gözlerim hareket eden tatlı dudaklarına kaydı. Onu öpmeyi o kadar çok özlemiştim ki... Kollarımın arasında küçücük bedenini tutmayı, onunla uğraşmayı... Kahretsin! İğneleyici laflarını bile özlemiştim. Beni alt etmesini özlemiştim.

Ben Berna'nın her şeyini özlemiştim.

Arkasını dönüp çıkacağı sırada elim refleksle havalandı ve elbisesinin bir ucundan yakaladı. Sevdiğim kadının gitmesine izin veremezdim. Bu bizim için büyük bir adımdı.

Siktiğimin gururu!

Günümüz

Yakalanmıştı.

Yakalanmıştık.

Tanrı'nın bizim için koyduğu gizli bariyerler ortadan kalkmıştı. Nerede hata yapmıştım da Tanrı tarafından cezalandırılıyordum? Belki de benim inandığım bir ilahi güç yoktu. Bedir'in inandığı o yüce güç tarafından cezalandırılıyordum.

Bildiklerimden şüphelenmeye başlamıştım.

Tanrı'nın benden ne yapmamı istediğini sabırla beklerken gözlerimi camdan dışarı çevirdim. Bu şehir bana yepyeni bir bakış açısı sunmuştu. Bu şehirde aklıma gelmeyen pek çok şey başıma gelmişti.

Onun için canımı bile vereceğim bir kadınla tanışmıştım. Şimdi o kadın hayatına hükmeden ve hala sıfatıyla onu tasma takmış gibi istediği tarafa yönlendiren bir kadının esareti altındaydı.

Bu odada sıkışıp kalmış, beni aramasını bekliyordum.

Ailesi bildiği akrabalarının katil olmasından çıldırasıya korkarak Berna'nın güvende olmasını umuyordum.

Sikerler!

Sınırlar da birilerinin görme ihtimali de umurumda değildi artık. Ben Berna'yı görmek istiyordum. Kısa ve net!

Onu kanatlarımın altına alarak korumak istiyordum.

Hiçbir şeye odaklanamadığım gergin dakikalar, korkumla yüzleştiğimde nefesimi kesen bir işkence metoduna dönüşüyordu. Bir yanım onu ailesinden kurtarmak isterken deli gibi korkan diğer yanım ise geride durmamı ve biraz izlememi söylüyordu.

Brandon'ın o zaman söyledikleri beni tüketmişti. Katilin babası olmaması, ailesinden birinin olmadığı anlamına gelmiyordu. Şüpheler tamamen onlara yönelik olduğundan beri ailesine hem nefret hem korku duyuyordum.

Berna'ya zarar vermeleri bir ihtimal bile olmamalıyken tamamen korkum haline gelmişti.

Onu orada sadece Bedir koruyabilirdi. Ona kısa bir mesaj çektim.

Felix Harold: *Halası geldi. Her şeyi öğrendi. Berna'ya dikkat et.*

Namaz kılmadığı ve önemli bir görüşmenin ortasında olmadığı sürece mesajlarıma çabuk dönerdi. Beklediğim cevap asla gelmedi. İçimdeki öfkenin dinmesi için işime odaklanmaya çalıştım ama hiçbir işe yaramadı.

Ben o kadına köpek gibi bağlanmıştım ve her şeyim sadece onunla sınırlanmıştı.

İyi olduğunu bilmeden odaklanmam imkânsıza yakındı.

Odamın kapısı çalınıp açıldığında gelenin Berna olmasını diledim ama en az onun kadar değerli biri kapıdan beni izliyordu.

"Siktir, Brandon!"

Oturduğum yerden hızla kalktım. Tam da çıkmaza düşerken, tam da her şey bitti derken, beklemediğim anda çıkıp gelmişti bu adam. Belki de gerçekleri öğrenecek ve Berna'yı kurtaracaktım.

Tanrı tarafından bana gönderilen bir mucize miydi yoksa?

Tepkilerimi soğukkanlılıkla karşılayarak, "Bay Felix, konuşmamız gerek," dedi ciddiyetle.

"Seni bekliyordum, Brandon. Bana gerçekten sağlam bilgilerle gelmiş ol."

"Elimde her şey var."

Karşımdaki koltuğa geçip oturduğunda masaya sarı bir zarf bıraktı. Bu sefer tüm gerçeklerin o zarfta olduğunu hissettim. Kalbim korkuyla titredi. Berna'nın canını yakacak sonuçların çıkmamasını diledim.

"Katili buldun mu?"

Başını olumlu yönde salladığında, göğsümde bir şey ağırlaşarak ber

koltuğa yapıştırdı. Bu adamın benim güvenimi boşa çıkarmayacağını biliyordum. Brandon'ın isteyip de ulaşamadığı hiçbir şey yoktu.

"O zaman da Bedir Aslan Akgün'ün, Berna'yı gizli gizli takip ettirdiğini size söyledim. Benim için araştırmanın boyutunu değiştiren detay bu oldu aslında. Sanırım bu takip yıllardır devam ediyor."

Duyduklarımla kaşlarımı çattım. Bedir neden yıllardır Berna'yı takip ediyordu?

Brandon soğuk ve disiplinli bir adamdı. Duygularını işi gereği asla dışavurmazdı ama yüzündeki kasvet, dudaklarındaki gergin çizgiler, korkmam için keskin işaretler veriyordu.

Tanrı aşkına, bu adam neler öğrenmişti?

"Size gerekçeleri bildirmeden önce Bedir Aslan Akgün'e hak verdiğimi bilmenizi isterim. Büyük ihtimalle kandırılan kadını korumak için yaptı bunu. İkisinin geçmişi çok derin. Çocukluğa dayanan bir arkadaşlıkları var. Berna, Bedir Aslan tarafından korunuyordu. Berna liseye başladığında Bedir Aslan okuduğu üniversiteyi bitiriyor ve İstanbul'a taşınıyor, Berna da eğitim hayatına devam ediyor. Takip ise lise sonrası, Berna'nın üniversiteye başladığı yıl başlıyor. Sanıyorum Bedir Aslan da olayı o zaman öğrendi ve öğrendiği gibi çocukluk arkadaşını korumak istedi. Yani Bedir Aslan, annesini kaybettiği yıl olayları öğreniyor."

Sindiremiyordum. Bedir'in her an Berna'yı koruma şekline karşılık yaptığım saygısızlığı, onu Berna'nın hayatına hükmeden bir yobaz olarak suçlamayı sindiremiyordum.

Hayatları hakkında hiçbir şey bilmeden, önyargıyla yaklaşıp onları suçlamayı onuruma yakıştıramıyordum.

"Yani..." dedim soğukkanlılığımı koruyarak. "Bilgi Bedir'de çok daha yeni gibi. Öyle mi?"

Brandon kafasını salladı. Sözlerimi tartmıyor, her şeye çat çat cevap veriyordu. O, işini mükemmel yapıyordu ama benim duygularım için aynısını söyleyemiyordum.

"Dört yılı ele alırsak evet, çok uzun bir süre değil," derken ellerini bacaklarının üzerinde birleştirdi. Kasvet, gözlerinden ifadesine yayıldığında sırtım dikleşti.

"Berna'nın annesini öldüren, babaannesi Müzeyyen Önder!"

Pat diye söylemişti. Pat diye benim hayatımı bile değiştiren bilgiyi elime vermişti. Öğrendiğinde Berna'nın bütün inancını ve hayatını mahvedecek gerçeği bana vermişti. İnanmadım, inanmak istemedim.

Brandon hislerimi anlamış gibi kafasını iki yana salladı. Gerçekti.

İnkâr ettiğim şey Berna'nın çocukluğu, gençliği ve yetişkinliğiydi. Geçmişi ve geleceğiydi.

Devam etmeliydi. Devam etmeliydi ki Berna'ya koşarak her şeyi mahvetmeyi engellemeliydim. Başımla devam etmesini isterken ellerimi yumruk haline getirdim.

Brandon bir anlık tereddütten sonra bilgi akışına devam etti.

"Geliniyle pek anlaşamazmış. Oğlu Adem Bey'in karısını çok sevmesini ve korumasını kabullenememiş. Ölüm sebebi, yemeğine konulan fare zehri. Durumu daha kötü kılan şey ise Ayça Hanım'ın öldüğü sırada iki aylık hamile olması. Hamile olduğunu sadece Adem Bey biliyormuş."

Bir bıçağın içime saplandığını hissettim. Bütün uzuvlarım canlılığını yitirirken hissettiğim tek şey bıçağın görünmez bir el tarafından göğsümü oyduğuydu. Bıçak döndükçe nefes alamıyordum.

Tanrı'm... Bu nasıl bir ceza?

Berna yıllardır bir katille yaşıyordu. Berna yıllardır annesinin, babasının ve kardeşinin katilinin elinden yemek yiyordu.

Nefesim göğsümde tıkandı.

"Ba- Babası?"

Brandon açıklama yapmadan önce anlatacaklarının ağırlığını gözlerinde taşıyor, beni farkında olmadan çılgına çeviriyordu.

Çok fazla şey öğrenmiştim. Ne yapacağımı şaşırdığım en rezil, en kirli bilgilere sahiptim.

"Adem Bey karısının cansız bedenini evde bulunca annesinin yaptığını anlamış. Karısını bulduğunda annesi evde değilmiş zaten, sanırım kardeşinin evine gitmiş. Annesini almaya giderken yolda kaza geçiriyor ve orada can veriyor. Polisler de kocasının yaptığını düşünüp davayı kapatıyor."

Her şey bir fare zehriyle başlayıp bitmişti yani. Berna'nın hayatını mahveden iğrenç kadın, hem gelinini öldürmüş hem de oğlunun ölümüne sebep olmuştu.

"Adem Bey büyük ihtimalle geçirdiği sinir krizi sebebiyle polise haber vermek veya ambulans çağırmak yerine direkt annesine gittiği için suçlu konumundaydı. Evden çıkıp arabasına kaçışı sokak kameralarına yansımış zaten. Kaçtığını düşünmüşler."

Otopside her şey çıkmaz mıydı? Direkt kocasını suçlayıp davayı öylece kapatmışlar mıydı? Bu nasıl bir adalet, nasıl bir hukuk sistemiydi? Tanrı'm, daha neler sorgulayacaktım?

"Bu... Bu bilgiler... Nereden?"

Brandon gözlerini kaçırmadan, "Berna'nın dayısı Hüsnü Bey'den öğrendim her şeyi," dedi sakince. "Hatice Hanım yıllardır bu aileye para gönderiyormuş gerçekleri ortaya çıkarmasınlar diye. Kısacası Ayça Ha-

nım'ın ailesi, kızını paraya kurban etmiş. Zaten Berna'yı kabul etmemişler."

Berna'yı bir katilin evinde bırakmışlardı.

Bu insanları yaşadığına pişman edecektim. Yaptıkları her şeyin hesabını kan kusarak vereceklerdi. Parayı koklatarak bulduracaktım.

"Bay Harold," dedi Brandon dikkatimi üzerine çekerek. "Hatice Hanım yeğenini ve annesini kaybetmemek için korkunç bir yönteme başvurdu. Annesinin hapse girmesini, işlediği suçu Adem Bey'in üzerine yıkarak ve kayıtlara bu şekilde geçirerek engelledi. Böyle yaparak hem annesini kurtardı hem de Berna'yı kanatları altına almayı başardı."

Bir sonraki açıklama, bir öncekinden nasıl daha iğrenç olabiliyordu? Ağzımda biriken safranın acı tadını alıyor, bir yere kusmak istiyordum.

"Yani Hatice Hanım... Berna'yı..."

Konuşamadım, odadaki her şey üzerime yıkılıyordu. Donuk, soğuk ve yetersiz hissediyordum. Öfkemi bile tam anlamıyla yaşayamıyordum.

"Yeğenine aşırı düşkün hatta bağımlılık derecesinde diyebiliriz. Çocukluğundan yetişkinliğine kadar maddi manevi her türlü desteği veriyor. Evet, çok garip bir bağlanma şekli ama halası ondan hiçbir şey eksik etmiyor."

Tüm bunların doğruluğundan şüphe ediyordum. Brandon'ın harika bir iş çıkardığını inkâr etmek istiyordum. Onun bana yalan ve yanlış bilgilerle gelmeyeceğini bilmeme rağmen kahrolası halasının ve babaannesinin bunları yaptığını reddetmek istiyordum.

Az önce çok haklıymış gibi gelip Berna'yı yanımdan almıştı. Ayakları üzerinde durmak için çabalayan güzel kızımı korkutarak apar topar götürmüştü.

Onu leşçillerden kurtarmalıydım.

İlk yapmam gereken Bedir'e gidip gerçeği teyit etmekti.

Brandon'ı koltuğunda bırakarak odadan fırladım. Asansöre binmek ve Berna'ya yetişmek için geçirdiğim her dakika bir saate bedeldi. Korumaların önümü kesip güvenliğim için görev dağılımına girmelerini bir hareketle engelledim.

Bana sadece bir taksi hazırlamaları yeterliydi.

Güvenlik şefim Jack'in arabamda beni beklediğini bildirdiklerinde onları arkamda bırakmıştım. Ben her zaman güvendeydim. Tehlikede olduğumu sanan ben, Berna kadar şeytanın inine düşmemiştim.

Arabama atlayıp Jack'ten hızlıca evime sürmesini ve kırmızı ışıkta beklemeden gitmesini istedim.

Sakin kalmaya çalışsam da başarılı olamıyordum. Berna'nın hayatını

elinden alan, Berna'ya sınırlar koyan ailesi aslında katil ve katil savunucusuydu.

Bir kızın babasını suçu olmadığı halde düşman etmişlerdi. Ölen bir adamın ruhunu da çalmışlardı. Berna babasının katil olmadığına dair bir hisse kapıldığını söylemişti. O hassas kalbi babasının masum olduğunu hissetmişti.

Bedir nasıl susmuştu? Bedir nasıl hiç konuşamamıştı? Doğrunun yanında olduğunu söyleyen adam, Berna'nın katillerle yaşamasına nasıl izin vermişti?

Neden onları polise teslim etmemişti?

Zero Points'e girdiğimizde Jack'ten beklemesini istedim. Arabanın lazım olacağına dair bir hisse kapılmıştım.

Arabadan inip asansöre koştuğum sürede ter içinde kalmıştım. Öfkem miydi yoksa korkum muydu beni titreten, bilmiyordum.

Asansör kahrolası her katı aştığında, Berna'nın katillerle geçen seneleri de gözümün önünden aynı hızda gidiyordu.

Onu korkutarak, bastırarak, hayatına müdahale ederek ve yaşam haklarını satın alarak zincirlemişlerdi. O zincirleri kırdığımda kahrolası yaşlı cadının boğazına dolayacak, daha sonra o kötü bakışlarıyla kendini bir bok zanneden şeytan kadının boğazına bağlayacaktım.

Bedir Aslan'ın evine geldiğimde öfkem beni yakacak seviyeye ulaşmıştı. Basturmadım. Her şeyi saklayan adama hesap sorarken epey ihtiyacım olacaktı.

Kapı şifresini girip, kapıyı iterek açtığımda bağırdım. Bedir'in ismini kükredikçe gözlerim kanlanıyordu. Salonda bulamadığım adamı çalışma odasında bulmuştum.

Eli, çıkmak için açtığı kapının kolunda kalakalmıştı. Beni dehşetle izliyordu.

"Doğru mu lan?"

Kükreyişimi onu içeri itip kapıyı arkamdan çarptığımda da sürdürdüm.

Bana ne yaptığımı sorar gibi bakıyordu.

"Ne yapıyorsun, Felix? Derdin ne?"

"Öğrendiklerim doğru mu lan?" dediğimde üzerine yürüdüm. "O, Tanrı'nın cezası yaşlı cadı bir katil mi?"

Bedir sorumla titredi. Korku değil, gördüğüm şey tedirginlikti. Bunu ayırt edebiliyordum. Bana cevap vermesini beklediğim her saniye onu inceliyordum. Sanki bakışları söylediklerinden daha gerçekçi gelirmiş gibi

"Gerçekleri çok mu geç öğrendim, Bedir?" diye yüzüne doğru ba-

dım. Brandon *katil babası değil*, dediği zamandan beri hep şüphem vardı. "Öğrendiğimden beri korkudan uyuyamıyordum lan ben! Bir şey olacak diye günlerdir uyku uyuyamıyorum."

Bedir Aslan öfkeme karşılık o kadar sakindi ki beni çıldırtıyordu.

"Felix," derken temkinliydi. "Bunu yapmazlar."

Gelinini öldüren, oğlunu katil gösteren bir anne her şeyi yapardı. Öğrendiklerim doğruydu. Brandon'ın tüm kanıtları iğrenç bir gerçeklikten ibaretti. Bedir'in inkâr etmesi için ona koşmuştum ama teyit edilmişti.

"Neden saçmalamadığımı söylemiyorsun? Neden öğrendiklerimi inkâr etmiyorsun?"

"Felix!"

"Doğru mu yoksa değil mi?" diye bağırdım. "Bana cevap vermediğine göre doğru ve sen de bunu biliyordun. Bunu bilmene rağmen Berna'nın onların yanında kalmasına izin verdin."

Beni çıldırtan da buydu belki de. Bedir'in, Berna'yı bu kadar çok korurken onu o kancıklarla yalnız bırakmasıydı.

"Nasıl öğrendiğini bilmiyorum ama öğrenene kadar neden koruduğumu anlamadın. Hiçbir şey dışarıdan göründüğü gibi değil ve kolay olmuyor." Ciddi ifadesiyle anlamam için üzerine basa basa söylerken sesi yükseldi. "Onu oradan çekip alamazdım. Bu doğru değildi."

Bedir Aslan aklımı kaçırmamı istiyordu.

"Nasıl, lan? Nasıl değil?" derken bir kez daha yüzüne bağırdım. Kendimi kaybediyordum. Karşımdaki adama sustuğu için değil de suç işleyenmiş gibi bakarak bütün öfkemi kusuyordum.

"Annesini öldüren babaannesi ama kız yıllardır babasını katil biliyor!"

Gerçekleri bağırarak dile getirdiğimde duyduğum kırılma sesi bütün tartışmayı bitirdi. Bakışlarımız sesin geldiği yöne kaydığında donmuştu. Kelimenin tam anlamıyla donup kalmıştım.

Berna'yı boş gözlerle bizi izlerken bulmak, amacımdan saptığımı bana açıkça göstermişti. Onu çekip, kurtaracağımı söylerken daha da dibe batırmıştım.

Batırmıştık.

Ben onu nasıl kurtaracaktım?

*Ve seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik.**

"İmanı kuvvetli olanın, imtihanı ağır olur."

Kasvetli odaya vuran güneşin altında uçuşan toz tanelerini küçülttüğüm gözlerimle inceliyordum. Nereye savrulduğu belli olmayan her bir toz tanesi ahir zamandaki insanları anlatıyordu.

Herkes buradaydı ama nereye doğru savrulduklarını bilmiyorlardı.

"Ya Allah!" diye fısıldadım.

Zikrimi çekerken daralan göğsümün ferahladığını hissettim.

O ne güzeldir ki adını andığım an darlık bir anda genişlik, hüzün bir anda tebessüm, acı ağır ağır derman oluyordu.

Gözlerimi her yumduğumda içimdeki adrenalini daha güçlü hissediyordum. Birazdan burada olacaklardı. Düşen kılıcın yerini silahlar devraldığından beri herkes kendini güçlü sanıyordu.

Ne yazık ki buraya gelen adamlar da kendini güçlü sanıyordu.

İnsanların ocağını yıkan, küçücük çocukların hayatını kendi ellerine bağlayan bu mahluklar, mahvettikleri insanları umursamazken, kız kardeşinin canı için bir silaha güvenerek benim ülkemde baskın yapıyorlardı.

Felix'le fotoğrafımız basma sızdırılıp sosyal medyada yankı uyandıracak bir şiddetle patladığında geleceklerini hissetmiştim.

En sevdiğim zikre geçtim.

"Lâ ilâhe illallah!"

Allah'tan başka ilah yoktur.

"Bedir Efendi?"

"Buyur, Asım?"

Gözlerim hâlâ kapalıydı. Çektiğim her zikrin ruhuma aktardığı şifayı hissettim.

Şifalanıyordum. Allah'tan başka bir kudretin güçlü olmayışının bilinciyle nasipleniyordum. Korku salarak insanları köleleştiren bu zihniyetin asıl korkaklar olduğunu bilerek güçleniyordum.

* Enbiyâ Suresi (107. ayet)

"Üç araba medresemize giriş yaptı."

"Buyursunlar."

"Burada kalmamız gerekiyor mu?" diye sorunca gözlerimi açtım ve karşımda duran Asım'ı izledim. Bakışlarımı görmesiyle bir adım geriledi. "Bir şey olursa dışarıdayız, çocuklar yukarıda derslerini görüyorlar. İnmeleri yasak." Bilgi verdikten sonra odadan ayrıldı.

Kapı tekrar açıldığında elimdeki tespihle zikrimi çekmeye devam ettim.

Allah'ım, bana sabır ver. Onların karşısında kendimi kaybetmeme ve yanlış bir şey yapmama izin verme. Senin yolundan beni şaşırtma.

İçimden sabır dileyerek kafamı kaldırdığımda, bana doğru gelen beş nezaketsiz adam gördüm. Ayakkabılarını çıkarmadan içeri girmişlerdi. Benim evimi, her türlü pisliğe yürüdükleri ayakkabılarıyla kirletiyorlardı.

Benim evimi varlıklarıyla kirletmeye cüret ediyorlardı.

"Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh!"

İçten bir teslimiyetle zikri tekrar ettim.

"İnsanoğluna verilen en kutsal nimet akıldır," dedim elimdeki tespihi ağır ağır çekerek. "Kullanabilene."

Önderleri gibi ön safta yürüyen Orlando Fortin'i ve arkasında koruması gibi ilerleyen dört kardeşini izlerken, Allah'ın kudretine sığınarak sabır çekiyordum. Anlaşılan çok büyük bir iradeye ve sakinliğe ihtiyacım olacaktı.

Ava'nın neden onlardan kaçtığını, gördüğünde anlayacaksın.

Felix'in sesi zihnimde anlamını bularak yankılandı.

Bana cevap vermek yerine yürümeye devam etti Orlando. "Bediğ Aslan Aggun!" dedi tok bir sesle.

İsmimi duyunca ilk defa bu kadar azap çektim. Adım bile ağızlarına yakışmıyordu. Nasıl bir imtihandı bu böyle?

Ellerini beline yaslarken silahını göstermek için vücudunu hafifçe döndürdü.

"Orlando Fortin!" diye karşılık verdiğimde beni baştan aşağı inceledi. Gözleri başımın üstündeki sarıktaydı. Böyle beklemediği çok açıktı. Nereye geldiğini henüz idrak etmemişti.

Oturduğum yerde onları izlerken Felix'in daha önce gösterdiği beş adamı süzdüm. Mizaçlarını, isimlerini ve pisliklerini üstünkörü anlatmıştı.

"Müslüman mısın?"

"Elhamdülillah."

• *Güç ve kuvvet sadece Allah'tandır.*

"Türk müsün?"

"Evet."

Başını salladı. Dişlerinin arasında bir şey varmış gibi gıcırdattı.

"Türkleri severim."

"Başka şansın yok zaten," dediğimde dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

Bozulsa da belli etmemeye çalıştı.

"Felix'e kitabınızı hediye ettin. Ava'nın bahsettiği adam da sensin. Ne çeşit bir örgütsünüz siz?"

Belinde silah, elinde ölüm makinesi gibi eroinlerin tozuyla hayatları kaydıran bu heriflerden daha büyük bir örgüt var mıydı?

"Silahsız örgütler mi?" diye sordum gülerek.

Yerimden kalkmadığımı ve güldüğümü gördükçe palazlanan omuzları, kaşlarıyla aynı orantıda düşüyor, nefret dolu gözlerini beni yerime mıhlamak ister gibi gözlerime dikiyordu.

Korkudan el pençe durmamı bekliyorlardı. Bana silahlarıyla cesaret gösterisinde bulunan beş akılsız, dilimin korkudan tutulmasını bekliyordu.

Ölümü görür, korkumu görmezlerdi.

"İrlanda medyası senin için pek iyi şeyler söylemiyor."

Ona cevap vermeden önce gözlerim etrafı dikkatli inceleyen adama kaydı. Kardeşinin arkasından hareketlenip kitaplığa doğru yürüdü.

"Açıkçası İrlandalıların hakkımda ne düşündüğüyle hiç ilgilenmiyorum."

"Biz ilgileniyoruz."

Dokunacaktı.

"Dokunma!"

Arkada duran ve adının Kenny olduğunu bildiğim adamın Kuran-ı Kerim'e dokunacağı sırada ikaz etmemle eli havada kaldı ve bana şaşkın bakışlarıyla döndü.

Elimi kaldırıp onu işaret ettim.

"Ona dokunma."

Duruşunu bozmadan beni gölgelediği suçlu gözleriyle izliyordu. Öfkemi dışavurmak istemiyordum ama anlaşılan aynı şey bakışlarım için geçerli değildi.

Orlando sırtını dönüp kardeşine baktı.

"Felix'e de bu kitabı mı verdin?"

"Ava'ya vermiş olabilir."

"Ava kabul etmez, Kenny."

Kendinden oldukça emin konuşan adama gülmemek için avurtlarımı ısırdım. Ava'nın, olduğu evde neler yaptığını bilseydi muhtemelen çıldırırdı.

Söylediğim takdirde hem Ava hem Berna ve ailesi tehlikeye girecekti. Yoksa söyleme fırsatını kaçırmaz, suratlarının sirke satışını zevkle izlerdim.

"Kimin ne seçeceğine siz karar veremezsiniz."

Orlando saygısız biri olduğu için karşıt görüşlere tahammül edemiyordu. Bunu bana dönerek üzerime diktiği bakışlarının kararışına anbean şahit olarak anlamıştım. Bunlar Müslüman düşmanıydı.

"Hey, barbar! Senin kitabını da dinini de kabul etmiyorum!"

Oturduğum yerden kalktım. Kalkmamla adının Kenny olduğunu öğrendiğim adam da ağabeyine doğru yürüdü. Hepsi elini beline attı.

Bir adama, beş silahlı it.

Elimdeki tesbihle zikirlerimi çekerken karşımda duran adama doğru hiddetli bir sesle konuştum.

"Senin haddine mi benim kitabımı, benim dinimi kabul etmemek? Senin aklın eriyor mu benim kitabımı konuşmaya? Benim kitabım seni kabul etmiş mi ki sen kabul etmediğini söyleme cüretini buluyorsun?"

Alaycı gülüşü karanlık yüzüne yavaşça sindi. "Senin dinin de kitabın da boş sözlerden ibaret. Benim için bir anlamı yok. Keyfim ne isterse onu seçerim. Ben tanrı denilen şeyi de kabul etmem," derken elleriyle etrafı gösterdi. "Tanrı karşıma çıksın ve bana kim olduğunu göstersin."

Delirmişim gibi bakarak yüzünü ekşitti.

"Hey, dostum! Görmediğim bir şeye nasıl inanabilirim? Siz..." dedi küçümser ifadesiyle. "Siz kafayı yemişsiniz. Bana gösterin hadi! Onu görmek ve ışığına tapmak istiyorum."

Kardeşleri söyledikleri üzerine gülmeye başladı.

Bunlar puta tapmayı bile beceremezdi. *Akılsız herifler!*

Gözlerimle görmem için kırk takla attıkları silahı işaret ettim.

"Belindekine güvenerek mi konuşuyorsun?"

İşaretparmağıyla ortaparmağını şakağına iki kere vurarak, "Hayır, buraya güvenerek," diye yanıt verdi. Ego ve kibrin kölesi olmuş, karanlık bir ceset görüyordum.

"Konuşmana bakılırsa o da yok."

Kahkaha atarken kafası geriye düştü. "Ölmek için konuşuyorsun," derken bana doğru geldi. "Ama haklısın, olduğun yere tükürmem senin canını sıktı. Siz Müslümanlar böylesiniz zaten. Kitabınızı kabul etmeyenlere düşmanlık beslersiniz."

Ellerimi arkamda birleştirdim.

"Biz saygısız insanları sevmeyiz."

"Senin kabul ettiğin kitabı kabul etmiyorum diye saygısız mı oluyorum? Siz Müslümanlar her zaman barbardınız zaten."

Maksat bizi barbar göstermekti ya! Uyanmayan Müslüman da bu maksada hizmet etti ya! Bu maksat büyük İslam'a ve İslam'ın elçilerine zarar verdi ya!

"Kul kulla sınanır, bu geçici dünyada," derken nefesimi yorgunlukla bıraktım ve bir kabullenişle fısıldadım. "Benim de sınavım bunlardı."

Ona doğru yürüyünce, kardeşleri pozisyonlarını alarak tetikte durdu. Silahsız olmama rağmen benden korkuyorlardı.

Tam dibinde durduğumda birkaç saniye yüzüne baktım. Kalbinin çirkinliği yüzüne yansımıştı. Çürük ruhu tenine nüfuz etmişti. Görünüşüyle dikkat çeken bir adam olsa da yüzünde karanlığa hizmet eden bir çirkinlik vardı.

Belki de insanları tiksindiren bakışları yüzündendi.

Allah'ın sabrına imrenirdim. Yüce kudret evrenin sahibi ve hâkimiydi, böyle mahlukların zamanı için sabırla beklerdi. Oysa biz insanoğlu, çok sabırsızdık. Çok sabırsız ve kanı deli akanlardık.

Elimden gelse tiksinç suratını taşıdığı kafasını koparır arkasındakinin eline verirdim.

"Dinini sevmediğim için mi bana kin besliyorsun? Bu bakışları iyi bilirim."

"Bu hayatın sana ait olduğunu sanman açıkçası beni üzdü. Velhasıl..." dediğimde sağ elimi sol göğsüme vurdum. "Bu kalp bile bu dünyada sana emanet olarak verildi. Sen kimi yok sayıyorsun?" Bir adım daha atarak yaklaştım. "Sen kimin kitabını yok sayıyorsun?"

Aynı anda dört adam silahını belinden çekip, bana doğrulttuğunda Orlando elini kaldırıp onları durdurdu.

"Sakin olun, kardeşlerim, biz medeni insanlarız. Birini öldürmeden önce cesaret oyunlarını izlemeyi severiz," diyerek onları yatıştırdı. Kardeşleri yine de elini indirmedi. Gözüme nasıl battıklarından habersiz, korkularını o namlunun arkasına saklayarak cesaret gösterilerine devam etti.

Orlando bana döndüğünde alaycı ifadesini silmişti. Artık açıkça düşmanca bakıyor, dudağının kenarlarına sirayet eden tiksintiyi bastıramıyordu.

"Biz kimi yok saydığımızı iyi biliyoruz."

Bildiğini sanan zavallı insanlardı. Ruhlarını kaybetmiş insanlar için her zaman üzülürdüm. Çünkü kendini bulmamak hiçbir şey bulamamaktı. Bu dünya, ruhunu kaybetmiş sayısız insanı ağırlıyordu. Kendini bulduğunu sanan ama hiçbir zaman varlığının asıl anlamını bulamayan nice insanla doluydu.

Başımı sakince salladım. Bilmeyenlere öğretirdik, haddini bilmeyenlere de.

Hâlâ beni öldürebileceğini sanan adamı sesimi çıkarmadan inceledim. Sessizliğimden rahatsız oldukça kıvranıyor, gözünün içine korkusuzca bakmamdan nefret ediyordu.

"Tarihi sever misin Orlando?" diye sordum.

Ellerimi bir kez daha arkamda birleştirdim. Yoksa o boynunu oracıkta koparacaktım.

Bana dik dik baktı.

"Tarihi bilen adamları iyi bilirim."

Övünecek bir şeyi vardı demek ki. Memnun bir ifadeyle karşıladım.

"Seni tarihimle dinlene dinlene döverim, Orlando." Hırçın bir dalgayı andıran mavi gözleriyle beni izledi. "Seni tarihimle bu yerin dibine sokarım!" Elimi kaldırıp parmağımla onu işaret ettim. "Seni tarihimle adam ederim!"

Vallahi yapardım. Beş akılsızın tarihimi anlayacağını bilsem zahmet ederdim ama bunlar ne kılıç bilirdi ne ilim bilirdi.

Silahına güvenen dört adamın üzerinde bakışlarımı tek tek gezdirdim.

"*Hâlid Bin Velid*'in sizin gibi korkaklar için bir sözü var: '*Allah'a yemin ederim, sizin bu hayatı sevdiğiniz kadar ölümü seven bir ordumuyla geliriz.*' Bu odadan sağlam çıkmak istiyorsanız o silahları kaldırın."

Konuşmadılar. Sanki dilleri bir zincire, bu zincirin ucu da Orlando'nun diline bağlıymış gibi beni sessizce izlemeye devam ettiler. Daha konuşmayı beceremeyen bu adamlar beni mi öldürecekti?

Orlando'nun sorusuyla bakışlarımı onlardan çektim.

"Gözünde asla korku görmüyorum. Neye güveniyorsun böyle?"

Tok bir sesle, "Allah'ın emrine," dediğimde ona doğru baktım. "Allah'ın emri açık ve nettir. *Zalime boyun eğmeyeceksin.* Biz kâfirlere boyun eğmeyiz!" Bir adım daha ilerledim. "Müslüman olduğum için medreseme saygısızca ayak basıyorsun," diye kükrediğimde elimin tersiyle omzuna vurdum. "Be edepsiz, sen kendini ne sanıyorsun?"

Öfkeli gözleri önce elime, ardından vurduğum omzuna kaydı. Sert bir homurtuyla, "Ölüm kokusunu mu aldın?" dedi. "Bu cesaret gösterini bana neden sunuyorsun?"

"Üç kuruşluk adamlara boyun eğecek insanlar mıyız? Hadi beni öldürdün diyelim, hadi buradan sağ çıktın diyelim, Türk halkı seni buradan sağ çıkarır mı? Buradaki adamlar beni sana yedirir mi?"

"Seni öldürdükten sonra buna biz karar vereceğiz."

Hâlâ beni öldürebileceğini sanıyordu. Hâlâ silahına güveniyordu.

"Sen beni öldürmeden önce bana şu ayakkabıların hesabını vereceksin. Sizin o ayaklarınızı kırmadan buradan göndermem."

Son sözlerimi kopardıkları gür ve alaycı kahkahalarıyla ezmeye çalıştılar.

Evim ilk defa kirlenmişti. Evim ilk defa ayak basılmaz hale gelmişti. Evimin esaslı bir temizliğe ihtiyacı vardı ve bu temizliği kız kardeşleri Ava yapacaktı.

Kahkahalarını münasip bir yerlerine sokmak için hareketlendiğimde kapının çarpma sesi beni durdurdu. Dört adamın arkasında nefes nefese koşan Felix'i gördüğümde şaşırdım.

İrlanda'dan ne zaman dönmüştü?

Yanımda durduğunda, "Ne yaptın?" diye sordu.

Orlando nefes nefese kalışını zevkle izledi.

"Korkma, dostum! Daha onu öldürmedim."

"Sana sormuyorum, Orlando. Bedir, ne yaptın?"

Gururumu okşayan adama teşekkür edercesine kafamı salladım. Felix onu hesaba bile katmıyordu. Orlando ve kardeşlerinin bozulan suratını gördüğümde keyfim yerine gelmişti.

"Buraya ayakkabıyla girmesinin hesabını soruyordum."

Felix önce ayaklarına, daha sonra da yüzüne baktı. Burnundan verdiği nefesi sonlanmadan, "Buradan hemen şimdi ayrılmazsan Orlando, gözünü karakolda açarsın," diye tehditte bulundu. "Polislere Türkiye'ye soktuğun eroinlerin yerini veririm."

Planları bozulan Orlando tehditkâr sandığı falso duruşunu Felix'e yöneltti.

"Felix, bu işe bulaşırsan dah-"

Felix, "Daha kötü ne yapabilirsin?" diyerek sözünü kesti. "Medreseye girerken ki fotoğrafımı basına mı sunarsın?" Burunları birbirine çarpacak bir yakınlıkta olana dek üzerine yürüdü. "Sana kötü bir haberim var, Orlando. İnsanların ne düşündüğü umurumda değil."

"Sen sade-"

Felix sözünü bir kez daha kesti.

"Bir dakika!"

"Bu burada bitmedi, Felix!" derken öfkeli bakışlarıyla bana döndü ve tükürür gibi konuştu. "Ve sen din adamı, son günlerinin tadını çıkar."

Yersiz tehdidini başımla onaylayınca, homurdanmaktan başka bir şey yapamadan medreseden hızla çıktılar.

"Eroinleri nereye sakladı?"

Omuz silkerek, "Bilmiyorum," dedi huzursuzca. "Sadece onu göndermek için yalan söyledim."

Kafamı olumsuz yönde salladım. "Bu aptalları görünce aklıma, *şüphesiz, biz onları size ibret olsun diye yarattık*, sözü geliyor. İbretlik herifler ama farkında değiller."

"Bu aptallar hiçbir şeyin farkında değil, Bedir."

Kafamı ağır ağır sallarken gözlerim ayaklarına çarptı. O telaşla bile içeriye ayakkabıyla girmemişti.

Felix'in bize duyduğu saygı çok başkaydı.

"Ayakkabıyla girmemişsin."

Gözlerini devirdiğinde divana geçip oturdu.

"Bir kahve ısmarlarsın artık."

Teklifini sessizce kabul ederek Asım'ı aradım ve iki kahve istedim. Felix sade Türk kahvesinin bağımlısı olmuştu. Yemek odasında masaya oturduğumuz an ilk içtiğimiz şey kahve oluyordu.

Başta çaya ve kahveye olan düşkünlüğümüzü epey sorgulamış, daha sonra bize ayak uydurmuştu.

Öğle namazına az bir vakit kalmıştı. Felix'le bir kahve içecek kadar müsaittim. Onu medresede ağırlamak hoşuma gidiyordu. Buranın manevi havasını aldıkça kendi gelecekti. Bu manevi havayı almak için gelmek istediğini kendisi söyleyecekti.

Daha hamdı, daha demlenmemişti.

"Ava'nın böyle bir ailede solup gitmesi canımı sıkıyor."

İnsan olan herkes Ava için endişe duyardı. Omzumu silkmek gibi bir ihtiyaçla tutuştum. Sanırım bu elimizden bir şey gelmediği içindi.

"Yine de böyle vahşilerin arasında kalbinin kirlenmesini engellemiş ve güzel korumuş."

"Güzel bir kadın," dediğinde beni imalı gülüşüyle köşeye sıkıştırmaya çalıştı. Asım kahvelerimizi getirince kısa süreli bir sessizlik oluştu. Felix bana gülümsemeye devam ediyordu.

Fortinlere duyduğu öfkeyi bastırmak için kasten uğraştığım sanıyordum ama ciddi ciddi benimle uğraşıyordu.

Temkinli yaklaştım.

"Güzel kadın, Rabbi'm hidayet versin. Ava fazlasıyla saf, yolunu kaybetmiş. Levi hayatına alırsa belki doğru yolu gösterir diyeceğim ama ağabeyin de senin gibi yolunu bulmadı."

Bana tıslayarak güldü.

"Biz yolumuzdan şikâyetçi değiliz, Bedir."

"Dünyaya kanan herkes bunu söyler," dedim tıslamasına karşılık gülerek. "Bu arada, Ava bu pisliği temizleyecek."

Delirmişim gibi gözlerini büyüttü.

"Ava bir bardak su doldurmayı bilmez."

"Bildiğim kadarıyla Berna'nın babaannesi her işi öğretiyormuş. Keyif alarak yapıyor," derken takkemi başımdan indirdim. "Ağabeylerinin pisliğine benim insanlarım dokunmayacak, Felix."

Yeşil gözlerinden ilk başta anlam veremediğim bir ifade geçti. Öfkeli olduğunu biliyordum. Onda hissettiğim şey kesinlikle daha önce tanık olmadığım bir şeydi. Felix'in onlardan nasıl tiksindiğini biliyordum ama bildiğimin üstünde bir şey vardı.

Gözlerini devirdi.

"Ava konu sen olduğunda ateşe bile yürüyebilir."

"Gelsin de ağabeyleri burayı gözetlemeye devam edecektir. Berna'nın yanında bulunması fazlasıyla tehlikeli."

"Ava'nın gelişini engelliyorum ama kadın ağabeylerinden kaçmak için pratik yapa yapa kaçış dehası oldu. Her an her yerden çıkabilir," dedi, ciddi ve biraz sıkılmış bir tavırla. "Fotoğraflar senin açından sıkıntı yaratır mı?"

"Hayır, sadece çok fazla kişi medreseye gelmeye çalıştı. Bu iyi ama sebebi bizim için daha önemli."

Kahvesinden bir yudum aldı. "Anladım," dediğinde göğsü sessiz bir kahkahayla titredi.

"Ne oldu?"

"Yolda gelirken Kerem gösterdi, senin için fan kulübü açmışlar."

Verdiği tatsız habere gözlerimi devirdim. Beni aşırı rahatsız eden bu durum engel olamadığım bir hızla büyümeye başlamıştı. Tanımadığım pek çok insan fotoğraflarımı gizlice çekmeye çalışıyor, çektiklerini sosyal medya aracılığıyla hayran gruplarına servis ediyorlardı. Beni merak eden ama ulaşamayan herkesi bu vesileyle kendilerine bağımlı kılıyorlardı.

Sosyal medyayı kullanmamamın bir sebebi de bu bağımlılığın önüne geçmek ve merak duygusunu köreltmekti. Ancak medresedekiler sosyal medyayı kullanıyor ve beni de her şeyden haberdar ediyordu.

"Benden daha ziyade sen ön plandasın. Basın açıklaması sonrası üzerindeki baskının dineceğini düşündüm ama insanları çözemezsin."

Felix alnımda delik açacak bir sertlikle baktı.

"Ne okuduğum kimseyi ilgilendirmez, Bedir. Sadece Orlando'nun piçliği canımı sıkıyor. Bunun karşılığını alacağından şüphesi olmasın. O piç bir deliğe girmeden durmayacak."

Uzak bir ihtimaldi.

"Onun yaptığına dair kanıtların var mı?"

"Hayır, Brandon'dan araştırmasını istedim. Siktiğimin piçi. Küçük

çocukları, gençleri zehirledikleri gibi bizi de açıklarımızla vurmaya çalışıyorlar. Buna bir açık demesem de."

"İşte!" dedim değindiği noktayı destekleyerek. "Bütün mesele de bu. Kendi kusurunu örter ama yükselişinden korktuğu insanın kusurunu çarşaf çarşaf serer. Bu bağnazlık haset insanda var."

"Şu piçler buradan gitmeden rahat uyumayacağım," dediğinde bana döndü. "Ava kafayı sana fena takmış durumda. Bir akşam yemeği mi ayarlasam size, Bedir? Belki sert bir dille geri çevirirsen gider."

Gözlerimi devirerek absürt teklifini reddettim. Felix dalga geçecek seviyeye geldiğine göre sohbeti sonlandırmamın zamanı gelmişti.

Namaz vakti de yaklaşmıştı.

"Namaz kılmayacaksan zamanımı çalma, Felix," dedim yerimden sakince doğrulurken. "Öğle namazım gidiyor."

Gözlerini devirirken, ağzının içinde bir şeyler mırıldanarak ayaklandı. Sormayacaktım çünkü Felix'in neşeli tarafının arkasında sinirlerime dokunan inatçı ve pervasız bir tarafı da vardı. Ava konusunda izin versem beni çıldırtırdı.

Sırtını bana dönüp çıkacağı sırada ona doğru seslendim.

"Felix."

"Efendim," diyerek bana döndü.

Son sözlerinin neşesi hâlâ dudaklarındaydı. Ona kocaman gülümsedim.

"Müslüman olacağın zaman sana vereceğim ismi buldum."

"Ne?" derken kaşlarını çattı. Neşesi yavaştan silindi.

İçimde kopan kahkahayı dışarı savurmamak için aceleyle sırtımı dönerek, abdestimi tazelemek üzere banyoya giderken arkamdan seslendi.

"Ne Müslümanı, Bedir?"

Sesindeki endişeyi duymak anlamlı bir huzur veriyordu. Karşı değildi, içten içe ne istediğini biliyor ama cesaret edemiyordu. Felix Harold içindeki savaşı bitirdiğinde nefsini yenmiş olacaktı.

Onu cevapsız bırakarak banyoya girdim. İhtiyaçlarımı giderdim ve elimi yıkadıktan sonra kapıyı açtım. Kapının arkasında beni sabırsızca bekleyen adamı bulunca bastırdığım kahkaham göğsümde gürledi.

Daha da meraklanacak, daha da sabırsızlaşacaktı.

Şüpheci gözlerini üzerime dikerek, "Senin aklından ne geçiyor?" diye sordu.

"Abdest alacağım," diyerek, suyu açıp ellerimi güzelce yıkadım.

"Berna'nın babaannesi gibi bana büyü mü yapmaya çalışıyorsun?"

"Abdest alan adama da mı saygın yok?" dediğimde niyetimi getirerek

ağzıma üç kere su çarptım. Akabinde burnuma ve yüzüme su çarparken söylediklerini tartıyordum.

Büyü mü demişti o?

Boynumu ani bir hızla ona döndürdüm.

"Ne büyüsü?"

Ellerini cebine sıkıştırarak omzunu silkeledi. "Yaşlı cadıyı Berna'nın kapısına ve senin kapına su dökerken gördüm. Berna bunun bir çeşit büyü olduğunu ama korkmamam gerektiğini söyledi. Senin evin korunaklıymış."

Anlatırken ki öfkesinin sebebini az çok anlamıştım.

"Ben büyüye inanmam."

"Evet, o da inanmıyor."

"Zamanın varsa bekle de sana beni neyin koruduğunu adım adım göstereyim," diye teklifte bulundum. "O sırada sen de abdest almak istermisin? Cenabet değilsen tabii."

Felix Harold'la uğraşmak bir bağlamda eğlenceliydi.

"Korkma, evinde kaldığımdan beri bana gusül abdesti aldırıyorsun zaten."

Gülerek onu içeriye davet ettiğimde abdestimi aldım. Medresenin temiz tarafına geçtiğimde Felix'in keşfe çıktığını fark ettim. Hiçbir yere dokunmadan geziyor, kitaplarımızı inceliyor, muhtemelen zikir çektiğimiz bu odada bizi neyin bu kadar etkilediğini anlamaya çalışıyordu.

Zikir çektiğimiz günden bu yana ilk defa gelmişti.

"Şirketimde çok Müslüman var ama senin gibi namaz kılan yok," derken, karşıma geçip oturdu. "Fahrettin Bey'in şirketinde mescit olduğunu biliyorum, çok kez şahit oldum."

"İbadetini gizli yapanların haricinde Müslümanların öbür dünya için bir telaşı kalmadı," dediğimde ağır ağır nefesimi bıraktım. Kirpiklerimde biriken su damlacıklarını parmağının üstüyle alırken kalbimi ağrıtan bir gerçeği de acıyla fısıldadım. "Çünkü Müslümanlık kalmadı."

"Din tüccarları ve bu tüccarların destekçileri yüzünden. Müslümanlar bulunduğu dini korumakla görevli. En azından bunu söyleyebilirim. Kaybettiğiniz şey sadece Müslümanlık değil, Bedir. Dünyanın her yerinde kayıplarla yas tutan insanlar var. Kimi dili, kimi dini kimi de toprağı için. İnsanlar çok tuhaflaştı, kötülüğe hizmet etmenin bir yolunu bulmuş gibi çabalıyorlar artık."

Çabaya gerek kalmadan bir virüs gibi yayılıyordu kötülük.

"Cennete ve cehenneme inanıyor musun Felix?"

"Elbette inanıyorum yoksa bu insanlar ne için kaçıyor? Ya da bu in-

sanlar..." diyerek namaz için hazırlığımı kaşlarıyla işaret etti. "Ne için çabalıyor?"

Başımı olumlu yönde salladım.

"Hesaba çekileceğin gün için hiç korkmuyor musun?"

Derin bir nefes aldı.

"Bazen korkuyorum."

"Korkma, titre," dedim açık ve net bir şekilde. "Titre ki sana gerçek dünyanın burası olmadığını hatırlatsın."

"Ben kötü bir adam değilim."

"Müslüman da değilsin."

"Müslüman değilim diye beni yargılayamazsın," diye karşı çıktı. "Ben de seni yargılarım o zaman."

"Allah'ı inkâr edene, Allah'ın elçisi Hz. Muhammed'i *(s.a.v.)* inkâr edene cennet haramdır."

Sesini çıkarmadan, beni izlerken gözlerini kaçırdı ve medreseyi tekrar incelemeye aldı. Nefesini üfleyişindeki çaresizliği seziyordum. Aklından neler geçtiğini de az çok tahmin edebiliyordum.

Felix Harold iyi bir adamdı. Dürüst, mert ve merhametliydi.

"Bana cennet için güzel bir şey vaat et," dediğinde başını tavana doğru çevirdi ve gözlerini kapattı. "Bana öyle bir şey vaat et ki bu dünyada sahip olamayacağım bir şey olsun."

Hay hay!

"Resulallah orada, onu göreceksin."

Söylediklerimle gözlerini hızla açıp bana baktı. Hz. Muhammed'in hayatını okuyup çok etkilendiğini ve onun için bile Kuran okumayı öğrenmek istediğini biliyordum.

Kollarımı iki yana açarak vücudumu hafif döndürdüm. "Bu dünyada her şey nasip işidir," dedim, üzerinde durduğum seccademi, medreseyi ve bizzat kendisini kastederek. "Namaz nasip işidir, Felix. Sadaka nasip işidir." Elimle onu gösterdim. "Sen namaz kılmadığını sanıyorsun ama namaz seni kabul etmediği için kılamıyorsun. Namaz seni çağırır, sadaka seni çağırır, rızık ve iman seni çağırır." Sol yanını işaret ettim. "Şuradaki merhamet var ya, o merhamet bile nasip işidir. O yüreğini temiz tut ki namaz da sadaka da rızık da merhamet de seni sevip benimsesin. İman herkese nasip olmaz."

Şaşkın bir ifadeyle bana bakıp bir müddet güldü.

"Müslüman olmam için burada kalmamı istedin. Büyü falan değil konumuz."

Başımı olumsuz yönde salladım.

"Öbür dünyanı kurtarman için çabalıyorum. Çünkü sen gerçekten iyi bir insansın. İyi insanların mekânı cennettir. Rabbi'm seni cennetine kabul etsin."

"Âmin," dediğinde gözlerini kapattı yine ve başını oturduğu divanın arkasına yasladı.

"Âmin," dediğimde benim için pek kıymetli bir âlimden alıntı yaptım. "Şöyle demiş Abdülkâdir Geylâni: '*Allah'ı arayan, O'nu bulur.*'"

"O kim?"

Öğle namazına niyet etmeden önce, "Öğreneceksin," dedim.

Öğrenecekti ve inanıyordum ki doğru yolu bulacaktı.

Onu düşünceleriyle baş başa bırakıp öğle namazımı kıldım. Felix Harold'ı kurtarmam gerekiyordu. Çünkü imanın onu çağırdığını hissediyordum.

Namazdan sonra zikirler konusunda onu bilgilendirdim. Kalacağını sansam da Felix aldığı acil telefon sebebiyle ayrılmak zorunda kalmıştı. Medrese temiz olmadığı için Asım'ı arayıp talebelerin ve misafirlerimizin gelmemesi hususunda onları bilgilendirmesini istedim.

Felix'ten aldığım numaranın sahibini aramadan önce Mahire anneyi aradım. Zeyd Aslan'ımın ne yaptığını bilmek istiyordum. Onun sesini duymadığım gün zehir gibi geçiyordu.

Mahire anne bahçede arkadaşlarıyla bisiklet sürme yarışında olduğunu söyleyince, yarış bitiminde beni arayıp kimin kazandığım söylemesini istedim. Zeyd bir şey paylaşmayınca heyecansız oluyordu.

Telefon elimde, zaman kaybetmeden aramam gereken kişiyi aradım.

Ava Fortin...

Ağabeylerinin kirlettiği yeri temizleyecek tek kişi Ava'ydı. Bu belayı başımıza o sarmıştı ve temizlemesi de gerekiyordu. Numarayı çevirdiğim gibi telefonu kulağıma yaklaştırdım.

Numaramı ona vermekle büyük bir hata yapmamış olmayı diliyordum. Ava Fortin'e istediği nimet sunulmuştu ve ben sabrımın çok fena sınanacağını biliyordum. Evime gecelikle geldiğinden bu yana sabrım fena sınanıyordu.

"Evet?"

"Bedir Aslan Akgün," diye şahsımı tanıttıktan sonra derin bir nefes aldım. "Ava, nasılsın?"

"İnanamıyorum! Sen beni mi aradın?" Kulağımı sağır eden çığlığı yükseldiğinde telefonumu geri çekmek için geç kalmıştım. Acı, kulağımdan beynime doğru zonklayarak ulaştı.

Akıl ihsan eyle, Allah'ım. Kendimi buna hazırlamayı nasıl akıl etmedim:

"İyi olduğunu düşünüyorum."

"Ben harika bir şeyim, Bediğ Efendi. Beni neden aradın? Kahve teklifimi kabul ettin mi?"

Heyecanlı, yerinde durmak bilmeyen kadınla lafı don lastiği gibi uzatmaya niyetim yoktu.

Kısa kes ve net ol.

"Ağabeylerin buradaydı."

Birkaç saniye konuşamadı. Ya şaşkındı, ya sindiriyordu ya da nasıl bir karşılık vereceğini bilmiyordu. Sonunda konuştuğunda sesinde neşeden eser yoktu. O şımarık kadın gitmiş, yerini daha olgun ve şaşırtıcı derecede anlayışlı bir kadın gelmişti.

"İyi misin?"

"Oldukça iyiyim."

"Ne dediler peki?"

"Medresemi kirlettiler. Medresemi kirlettikleri için temi-"

"Geliyorum, alacaklarımı bana mesaj olarak atarsın."

Daha ben konuşmamı bitirmeden, temizlik için anlaşmaya girmeden yapacak kişinin kendisi olduğunu anlamış ve telefonu suratıma kapamıştı. Zeki, hızlı ve pratik olduğuna şüphe yoktu.

Kapanan telefona şaşkınlıkla bakarken Felix'in söyledikleri zihnimde yankılandı.

Ya Ava için geçici bir heves değilsem?

Levi'ye âşık olduğunu söyleyen de Felix'ti. O adam için buraya kadar gelip sözünden çıkmayan bir kadının benimle nasıl bir derdi olurdu, anlam veremiyordum. Dünyevi arzuları olduğuna şüphe yoktu. Fakat bunun arkasında elimi kolumu bağlayacak bir şey çıkmasından da korkuyordum.

Anlık bir eğlence için kahve içmek istediğine dair duyduğum bütün düşünceleri yıkan bir harekette bulunmuştu. Bu yüzden kimsenin burada kalmaması, Mahire annenin Ava'dan önce buraya uçması gerekiyordu.

Medresenin üst katında bulunan talebelerim, Asım'ın önderliğinde eve götürülürken Mahire anneyi çağırdım. Son günlerde yanımda daha fazla bulunuyordu. Ava biraz deliydi ve yanlış bir şey yapması durumunda kefilim annem olacaktı.

Mutfağa geçerek yeni demlenmiş çaydan bir bardak doldurdum.

Mahire anne Zeyd'i yengeme bırakmış ve hemen gelmişti. Hayatımı yaşanır kılan ve beni ayakta biraz olsun tutan ikisiydi. Berna ve Felix'in gelişi hayatıma hiç beklemediğim kaosu ve enerjiyi getirmişti.

Tabii Ava, Levi ve küstah Fortinleri de.

Bazen hikmetini sorguluyor, daha sonra bu sorguda haddimi aştığımı hissederek Allah'a sığınıyordum. Ya Felix için bu şer başımıza gelmişti ya Berna için. Belki de benim ve Ava için. Mukadderat zaman içinde bütün sorularımızın cevabını verecekti.

Hamd olsun.

Mahire anneyi medresede bulmak, samanlıkta iğne aramak gibiydi. Kim bilir yine nerede temizlik malzemelerini topluyor ayağına düzenliyordu. Onun hızına ve düzenine istesem de yetişemiyordum.

Mahire anneyi bulamayınca bahçeye çıktım. Ava burayı batırmadan ve bir olay çıkarmadan işini halletmeli, kimseye görünmeden de gitmeliydi.

İşin en can alıcı kısmı ise Berna'ydı çünkü Ava'nın medreseye gelişi gizlilik üzerineydi. Bu konuda onu uyarmaktan ve güvenmekten başka çarem yoktu.

Yarım saat sonra medresenin önüne son model bir araç park edildi. Koyu camlardan kim olduğunu göremiyordum ama onun olduğunu biliyordum.

Çayımdan bir yudum alırken sabrın benimle olması için çok fazla dua ettim. Çünkü Ava etrafımda olduğu zaman sabrım çok fena sınanıyor ve bozuk pil gibi çabuk tükeniyordu.

Ava'yla uğraşmak, ağabeyleriyle uğraşmaktan daha meşakkatliydi.

Çayımdan bir yudum daha alırken Ava sandığım tesettürlü bir kadın arabadan indi. Mahire anneye seslenmem gerekti. Bu kadının kim olduğunu bilmiyordum ama çok yanlış bir zamanda gelmişti.

"Mahire anne!" diye seslendim. Kalan son yudumu da içtiğimde tesettürlü kadın dönerek bana gülümsedi. Bana gülümseyen kadın, Ava Fortin'di.

Yarısını püskürttüğüm çay yanlış nefes almamın sonucunda boğazıma kaçmış, beni öksürük krizine sokmuştu.

Hay böyle işin...

Vücut hatlarını belli etmeyen, lacivert, uzun bir elbise giymişti. Başında da yine aynı renklere yakın bir şal bağlamıştı. O çarpıcı mavi gözlerinin etrafını saran şal hakikatte asla beklemediğim bir kadından gelmişti.

Bu kadın şal bağlamayı ve böyle giyinmeyi nereden öğrenmişti?

Zarif boyuyla hatlarını belli etmeyen elbisenin içinde kıvrıla kıvrıla gelen Ava Fortin, ışıl ışıl gülümsemesiyle bir erkeği kör edecek kadar parlağını bilmiyordu.

O çok güzel bir kadın!

İç sesimin bana haykırdıklarını duymazlıktan gelip, bana doğru gülümseyerek gelen kadını izledim.

Ava Fortin haddinden fazla güzeldi.

"Hayırlı günler, Bediğ Efendi."

O bozuk ama tatlı Türkçesiyle yükselen selamın şaşkınlığını yaşama hakkını kendime veremedim. Verirsem gözlerimi bu kadından alamazdım. Şaşkınlığımı yaşarsam konuşmaya vakit bulamayacaktım.

"Ha- Hayırlı günler, Ava," dediğimde oturduğum yerden ayaklandım. "Bu halin ne?"

Tepkilerimi izlerken gözleri parlıyordu. Acilen toparlanmalıydım.

"Hmm... Böyle gelirsem seni daha çok mutlu edeceğimi düşündüm. Kahvemizi bugün içebiliriz," derken sağ elindeki pasta kutusunu göz hizasına kadar kaldırdı. "Kahve içerken belki tatlı da yeriz."

Teklifini bir kez daha reddetmeye hazırlandığımda annem yanımda belirerek bahaneler arayan kadının eline küçük ama etkisiz bir fırsat verdi.

"Kahve içmeyi sen de istiyorsun ki anneni buraya getirdin."

Onu bakışlarımla yumuşakça uyardım. "Caiz olması için. Aklına başka şeyler gelmesin," diyerek elimle içeriyi gösterdim. "Buyur, temizlik seni bekliyor."

Kapının ardına hızlı bir bakış attı. "Koskoca Fortin ailesinin prensesine temizlik yaptırıyorsun. Bunu unutmayacağım ama Fortin erkekleri..." dedi mahcup ve gizli bir kızgınlıkla. "Sana saygısızlık yaptığı için bu sorumluluğu bir kere olması şartıyla kabul ediyorum."

"Keşke bu sorumluluğu aramızdaki mesafeyi korumak için de alsan."

"İşte orada şeytan beni kışkırtıyor, Bediğ Efendi," dedi nazlanarak. Tehlikeli bir cilveyle, parıldayan mavi gözleriyle bana tehlikeli bir adımla yaklaştı. "Tanrı biliyor ya, şeytanın beni sana nasıl ittiğini tahmin bile edemezsin."

Kışkırtılmaya müsait bir kadındı ve benim tek bir hatam, her şeyi altüst ederdi.

Ciddiyetimi koruyarak bir adım geriledim.

"Şeytanın bacağını kırmak senin elinde, Ava."

"Sen bana yardımcı olursan kırarız belki," diyerek beni serbest bıraktı ve içeri girdi. "Bu arada, temizlik malzemelerinin hepsini aldım. Bir centilmen olarak arabanın bagajından alırsın."

Sesindeki iğneleyici neşenin hatıralarını bırakarak içeriye girdi ve yeniden cevapsız bıraktı. Bir şeyler almasına gerek olmadığını, zaten buna ihtiyaç duymadığımızı söylememe izin vermemişti.

Talebini karşılıksız bırakarak medresemin temiz tarafına geçtim ve ağabeylerinin kirlettiği halıyı, zemini temizleme aşamalarını seyretmek ve bir yanlışlık olursa düzeltmek için masanın başına geçtim.

Mahire annenin getirdiği su dolu kovaları aldı. Halı yıkama makinesini uzatınca, Ava kovayı eline alarak reddetti. İkisi de nasıl iletişim kuracağını bilmiyor, vücut diliyle anlaşıyorlardı.

İşini bitirmesini beklerken öğrenci kayıtlarını gözden geçirmek üzere defterimi açtım. Asım ve Vekil Ahmet bu işlerden sorumluydu ama ben ay ve yıl sonunda bir kereliğine kontrol ederdim.

"Beni orada izlemen çok hoşuma gider ama temizlik yaparken biraz kötü görünebilirim."

Sen her halinle çok güzelsin, Ava.

İç sesimin ahlaksız haykırışı kendimi silkelemem için ikinci mesajı vermişti. Neler düşünüyordum ben böyle? Yanağımda okkalı bir tokat patlasa kendime daha çabuk gelirdim.

Düne kadar görmek istemediğim kadın için neler düşünüyordum?

Allah'ım, sen nefsimi koru.

"Sadece işine odaklan, Ava," dedim başımı kaldırmadan. "Ve hızlı ol."

Yani *çene çalma*, demenin daha centilmence bir yoluydu ama fırsatı dine alan Ava'nın bu yolu kabul edeceğinden kuşkuluydum. Fakat beni şaşırtan bir hamlede bulunarak başını salladı ve kovadan aldığı ıslak bezi alıp bu işi her gün yapıyormuş gibi rahatlıkla sıktı.

"Ya Allah!" diyerek, elinde bezle kitaplığı silmeye başlayınca, elimde olmadan gülümsedim. Burnumu kaşıyormuş gibi yaparak, gülüşümü elimin arkasına saklarken Mahire anne kıs kıs gülüyordu.

Müzeyyen Hanım'ın öğrettiğine emindim. Dayımı arayıp, *nazar var, nefes alamıyorum*, diyerek paldır küldür aşağı indirmiş ve kendini ona okutmuş, sirkeli su içirmekten yıkamaya kadar götürmüştü. Namaz saatlerinden bile haberdardı.

Felix gibi iç çatışmaları yoktu. Sadece kültüre ayak uyduran, saygılı bir kadındı. *Benim dışımda...*

Allah'ım, sen kaybolan her kuluna yolunu göster.

"Mahire anne, Ava'nın yerleri silmesi yeterliydi. Tüm temizliği yapmasına gerek yok, bunu istemiyorum."

Annem pencereleri açıp, büyük odayı havalandırırken bana sitemli bir edayla döndü.

"Oğlum, buharlı makineyi uzattım, eliyle *hayır*, dedi. Kolu kopacak yerleri, halıları bitirene kadar."

Haklıydı, bu kadın istediğimden fazlasını yapıyordu.

"Ava," dedim dikkatini üzerime çekerek. "Oraları temizlemene gerek yok. Sadece halı temizleme makinesiyle halıyı temizlemen ve yerleri silmen yeterli benim için."

"Senin için her yeri temizleyeceğim," derken her erkeğin içini eritecek o can yakıcı bakışlarıyla kocaman gülümsedi. "Belki ileride evimizi de böyle temizlerim, ne dersin?"

Bedir Aslan için kaçış vakti derim!

Not defterini kapatıp yerine koydum ve masadan kalktığım gibi büyük odadan çıktım. Ava'yı kendi haline bırakacak, yapmak istediklerinin önüne geçmeyecektim.

Bana açıkça yürümesinin dışında burada olmasının hikmetine boyun eğdim.

Bir saatin sonunda içeriye girdiğimde medresenin alt katı mis gibi temizlik kokuyordu. Sadece yerleri silmemiş, Mahire anneyle her yeri parlayana kadar temizlemişlerdi.

Ava Fortin alt katın temizliğine girişmemiş gibi zinde, dinç ve mutlu görünüyordu. Bir terapiden çıkmış gibi hafif, yüksüz ve parlıyordu. O mavi gözlerindeki sevinç, medresenin her alanını taradığında büyüyerek içime kadar akıyordu.

Mekânın huzurunu alıyordu ve farkındaydı.

Boşalttıkları kovaları anneme teslim ederek bana doğru yaklaştı.

"Kabul et, önyargıları yıkan bir kadınım."

Değişmez ve inkâr edilemez bir gerçekti. Ancak bu beni şaşırtmıyordu. Dış görünüşünün aksinde çok insan tanımış, oldukları gibi görünmediklerini ya da göründükleri gibi olmadıklarını çok kez tecrübe etmiştim.

"Ellerine sağlık."

Omuz silkerek tehlikeli adımı tekrar attı. Ondan uzaklaştıkça inadı yüzünden üzerime gelen kadını çözdüğüm için yerimde kaldım. İhtimal vermesem de olmayacağını anlamasını umuyordum.

Mesafe tercihim değil, zorunluluğumdu.

Haşa! Benim için keyifli bir zorunluluktu.

"Gözüm sürekli seni aradı. Doğrusu beni yoran yaptığım iş değil, seni aramak oldu."

"Gitmek daha cazip geldi," dediğimde derin bir nefes aldım. "Çünkü sen susmuyordun."

Bir kez daha omuz silkti. "Sürekli beni izleyeceğini hayal ederek gelmiştim aslında. Belki şu aşılmaz bir dağ gibi beni korkutan inadını yıkarım diye," diyerek dudaklarını hüzünle büzdü. "Ama sen beni görmedin bile."

"Sana farklı bakmak, benim dinimde doğru değil. Aslında hiçbir dinde doğru değil."

Zırhımı delmeye çalışan şuh bakışlarını gözlerime dikerek tutkuyla gülümsedi.

Sen koru, Allah'ım. Nefsimle baş başayım.

"Ama beni görmeni istiyorum, Bediğ Efendi," diye ismimi nazik ve sevimli bir sesle zikretse de geri kalan cümlelerini saf arzuyla dillendiriyordu. Ava'nın hiç utanması yoktu. "Bana bakmanı ve beni istemeni istiyorum."

Şimdiye kadar sakin, mesafeli ve otoriter bir tavır sergilemiştim ama bu kadın nefsime hükmetmeye çalışınca, otoriteyi yıkıp kızgın bir tavır sergilemenin daha doğru olduğuna karar verdim.

İlk defa ben ona bir adım atarak yaklaştım. Tehlikeli, soğuk ve kızgındım. Kanımda gürleyen şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama bunun sonlanmasını isteyen bir ateşin olduğuna inanıyordum. *Aksi...*

"Biz çok ayrı dünyaların insanıyız."

Evet, klişe ama gerçek buydu.

"Bana sadece bir geceni verebilirsin."

"Ava Fortin, bana cehennemi teklif ediyorsun."

"Sen ise bana cenneti sunuyorsun, Bediğ Efendi."

Yutkunarak ondan uzaklaştım. Bana hep karşılık veriyordu. Bana karşılık verirken asla korkmuyordu. Çekinmiyordu. Çekinen bendim.

Çünkü yanlış bir adım atmasından korkuyordum.

Ben bir erkektim.

"İşin bittiyse arkandaki oda, çalışma odam. Orada hazırlanıp gidebilirsin."

"Teşekkürler," diyerek benden uzaklaştı.

Hazırlanıp, çıkmasını beklerken annemi aradım ama görünürde bulamadım. Büyük ihtimalle temizlikten arta kalanları yerine yerleştiriyordu.

Benim yüzümden o da çok yorulmuştu ama Ava'yla tek kalamazdım. Ava dahil son günlerde başımıza gelen her şeyi bilen ve tanıklık eden tek insandı.

Benim en büyük kefilim annemdi.

Çalışma odasından kısa bir süre sonra çıkan Ava, başındaki örtüyü omuzlarına indirmiş ama elbisesine dokunmamıştı.

Başını hiç açmamasını dilerdim, örtünmenin ona bu kadar yakıştığını ve onu nasıl özel kıldığını bilseydi dokunmaya kıyamazdı.

Denize bakmak istesem bana yetecek bir göz rengine sahip kadının portakal çiçeği kokusu burnuma geldiğinde, içime çekmemek için acele adımlarla dışarı çıktım. Arkamdan geldiğinde ikimiz de medresenin kapısındaydık.

"Berna buraya geldiğini bilmesin."

"İlk sırrımız yani, öyle mi?" dediğinde bana doğru yürüdü. Geri adım

atmak istemiyordum ama Ava deliydi ve anında sarılabilirdi. Mavi gözlerinden beni korkutan bir parıltı geçti. "Yani Berna senin için böyle giyindiğimi asla bilmeyecek mi?"

Son söylediklerini duymazlıktan gelerek, "İlk ve son," diye şart koştum. Burası, kafası esince geleceği bir yer değildi.

Evine gecelikle gecenin bir yarısı geldi!

"Bediğ Efendi..."

Adımı her defasında farklı bir tını ve hoşlukla zikrediyordu.

"Evet?"

"Yaptığım temizlik karşılığında..." dediğinde ojeli tırnağını yanağına bastırdı. "Seni bir kerecik öpebilir miyim?"

Her zaman ilerleyen ve korkusuzca üzerine giden Bedir Aslan'ın sözkonusu bu kadın olduğunda geri adım atmaktan başka işinin olmayışı, imtihanının ne denli ağır olduğunu ve nerede hata ettiğini düşündürüyordu. Kendimi ancak bu şekilde ifade edebiliyordum.

Geri adımlarım imtihanımın kaçmcı mertebesindeydi?

Kibirleniyor muyum ya Rab?

Ava üzerime doğru küçük adımlarıyla ve sinsi gülüşüyle gelirken, çaktırmadan etrafımı inceledim ve annemin içeriden pürdikkat bizi izlediğini gördüm. Bu kadın neden yanıma gelerek beni kurtarmıyordu?

"Haci anne, *din kardeşini sevindirmek sevaptır*, dedi."

Hacı anne sana yanlış öğretmiş.

"Sen Müslüman değilsin, Ava."

"Ama insanım."

Şakaklarımda biriken terleri görmemesini diliyordum. Havanın bir anda on derece sıcaklıkla yükselmesi en çaresiz anıma mı denk gelmişti?

Mesafeli ve rahat bir tavır takınmaya gayret ederek, "Benim dinimde bir kadınla erkek evli değilse dokunmak günahtır," dedim ve ekledim. "Beni günaha sokuyorsun."

"Sana bakarak yeterince günaha giriyorum zaten."

Sabır testimden kalmıştım artık. Sağ elimi kaldırarak durmasını sağladım. "Sana sert davranmamı istemiyorsan Ava Fortin..." dedim kızgınlıkla. "Dur artık yoksa kalbini kıracağım!"

"Sert erkeklere bayılırım!" Tutkulu gülümsemesi ihtiraslı mavilerine ulaştı. "Belki de seni bana çeken bu, Bediğ Efendi."

Ellerini arkasında birleştirirken bana doğru küçük, kıvrak adımlarla yaklaşmaya devam etti. Bu saatten sonra kendimi kurtaramazdım.

Sert tavrım, üzerime gelen inatçı kadınla yıkılmıştı.

"Mahire anne, beni kurtar!"

"O sarsılmaz güçlü duruşun, ses tonun, kokun ve huzurun... Bana neler yaptırdığını bilmiyorsun bile," derken derin bir iç çekti. "Sürekli seni düşünüyorum, kafamda seninle ilgili bir sürü senaryo kuruyorum. Sadece seni bir kereeik öpsem neler hissedeceğimizi o kadar çok merak ediyorum ki."

Nefsimle sınanıyordum ama nefsim sandığım kadar güçlü değildi. Henüz nefsi güçlü biriyle tanışmamıştım.

Ava yüzüme bunları söyleyerek aklımı çok fena bulandırıyordu. Benim bu kadınla bağlantımı tamamen koparmam gerekiyordu.

Çatlak kadın! Ben bir keşiş değilim!

Siktir! Ben bir erkektim! Nefsime ne kadar hükmedebilirdim?

"Ma- Mahi- Mahire anne..."

Tadı tatlı gülümsese de konuştuğunda o sevimlilikten çok tehlikeli bir arzu ve içimi gıdıklayan ateşi görüyordum.

"İkimizin ten uyumunu merak ediyorum. Kimyamızın ne kadar uyduğunu bence sen de biliyorsun. Bana dokununca yaşayacağımız o hazzı ölümümden daha çok merak ediyorum."

"Mahire anne!"

Hançeremden yükselen sert, kalın ve öfkeli haykırış, Ava'nın irkilerek geri çekilmesini, annemin de silkelenerek bana doğru koşmasını sağlamıştı. Bunu en başında yapsaydım Ava'nın akılalmaz ihtirasına ve sözlerine maruz kalmayacaktım.

"Yetiştim, annem."

Biraz geç kaldın, annem...

Saniyelik süren korkusu bittiğinde cesaret gösterisini daha hırslı bir şekilde devam ettirdi Ava.

"Bediğ Efendi, seni öpeceğim! Senin tadını almadan bu cehennemden gitmeyeceğim!"

"Onu buradan al hemen."

Sert talebim üzerine annem elinden tutarak arabasına doğru sürükledi.

"Seni öpeceğim, Bediğ! Sen de bana karşılık vereceksin. Bir bakir gibi davranmayı bırakacaksın!"

Söylediklerinin şiddeti artınca sırtımı ona döndüm.

"Ben senin kutsal tenine bir günahkâr gibi dokunacağım ve sen de bundan zevk alacaksın. Adımı inleyeceksin, Bediğ Efendi. Beni isteyeceksin!"

Sus artık!

Ava'yı buraya çağırmanın yanlış olduğunu bildiğim halde bu hataya

göz göre göre düşmüştüm fakat ağabeylerinin pisliğini onun dışında kimseye temizletmezdim çünkü bu belayı başımıza Ava sarmıştı.

"Terli bedenlerimizi unutamayacaksın, tamam mı? Gecen gündüzün birbirine karışacak. Sert olmanı isteyeceğim ve sen de bana bunu vereceksin!"

"Sus, Ava."

"Susmayacağım!"

Bunu söyledikten sonra sessizleşti. Yine vahşi sözleriyle saldırmasını ve nefsimi yakmasını bekledim ama garip bir şekilde ondan istediğim huzuru verdi. Arkamı dönüp, bakmadan arabanın gitmesini bekledim.

Fakat bunun yerini başka sesler aldı.

Arkada çekiştiklerini, birinin Türkçe dert yakınırken diğerinin İngilizce saydırmasını yarım yamalak dinledim. Ava Fortin'i ikna etmek, ağabeylerini adam etmekten daha zordu.

"Bediğ... Annene söyle, elimi bıraksın. Telefonumu odanda unuttum."

Ona dönmeden anneme elini bırakmasını söyledim. Ava'ya sunduğum nezaket bana tahmin ettiğimden daha tehlikeli bir hızla geri dönüyordu.

Yanımdan sakin ve sessiz adımlarla geçip, içeriye girdiğinde tutuğumu fark etmediğim nefesimi bırakarak anneme döndüm.

Yorgun ve şaşkın görünüyordu.

"Bu kız çok deli."

"Manyak! Mahire anne, bu kız manyak!" dediğimde annemin şaşkın ve kınayıcı bakışlarına maruz kaldım.

Parmağını ağzına götürerek, "Şşt, deli kız için ağzını bozma," diye uyardı. "O daha genç, aklı karışmış."

Beni uyardığı an çok nadir olmuştu. Berna'nın yaşadıklarına kefil olmam dışında. Zeyd'e kızdığım ve onu ihmal ettiğimi fark etmediğim anlar dışında. Felix'e gusül alması ve nasıl alacağını öğrettiğim zaman gösterdiğim tavır dışında.

Telefonunu alıp gelmesini beklediğim kadının beş dakika içinde buradan gitmesi gerekiyordu. Arabasının kiralık olduğunu ya da başka birine ait olduğunu düşünsem de burada bulunması fazlasıyla tehlikeliydi.

Ellerimi cebime koyup, çıkmasını beklerken yanımda hissettiğim hareketlilikle kıpırdandım. Ne olduğunu görmek için kafamı çevirme fırsatı bulamadan dudağımın kenarında baskın bir sıcaklık hissettim.

Bu sıcaklık, ten sıcaklığıydı.

Bu sıcaklık, yasak bir öpücüğün sıcaklığıydı.

Bu sıcaklık, Ava Fortin'in dudaklarıydı.

Dudağımın kenarını sızlatan ve beni olduğum yerde donduran temas, bedenimin aksine kanımı gürleten bir dalgayla içime yayıldı. Karnımın alt bölgesinde birikerek bastırdığım arzuyu, ürküten bir güçle uyandırdı.

Kanım kaynıyordu.

Biraz daha temas istedim. *Kahretsin!* Küçük bir temasla sonun başlangıcını istedim. Hükmettiğimi sandığım nefsimi besleyen aşırı istekle sınıştım.

Bu kadın beni gerçekten de öpmüştü.

Şayet cehennem korkum olmasaydı ve Allah korkusuyla hareket etmiyor olsaydım ilk hamlem Ava'yı tutup duvara yaslamak ve o dudaklarını parçalayana kadar öpmek olurdu.

Ona öyle şeyler yapardım ki ikimiz dahi bunu kaldıramazdık.

Ona aklının dahi alamayacağı şeyleri yapardım.

Öpücükten etkilenmemiş gibi yaparak ona kaşlarımı çattım. Anneme bakamıyor, onun ne düşündüğünü bilmek ve görmek istemiyordum.

"Beni hafife almayın, efendim."

"Asla öyle bir hataya düşmedim, Ava Fortin," diyerek, bir *ama* bırakarak ona açıkça meydan okudum. "Sen de beni tanıdığını düşünme."

"Çok mu ateşlisin?" Altdudağını zevkle ısırdı. "Öyle olduğuna hayatım üzerine bahse girerim."

Yüzümün yandığını hissettim. Arkamı dönüp içeri kaçmak için hareketlendiğimde sırtıma küçük kıkırdamaları çarptı.

"Utangaç erkeklere alışık değilim ama her şey gibi bu da sana çok yakışıyor, Bediğ Efendi. Beni istediğin zaman arayabilirsin. Bir telefon kadar uzağındayım ve her teklife açığım."

Bu hatayı bir daha yapmayacaktım.

"Bu gece yine rüyalarımda sen olacaksın ve hayallerimi süsleyeceksin. Ama ikimize izin vermediğin için hayallerimin ne kadar ateşli, ne kadar seksi ve dayanılmaz bir cazibede olduğunu bilemeyeceksin."

Sınırı aşan son cümleleri dehşetle dinleyerek içeri kaçtım.

Medreseme resmen kaçarak girdim!

Bu kadın bütün otoritemi nasıl yıktığını bilmeden öylece gidiyordu. Annem İngilizce anlıyor olsaydı şu an yüzüne bakamıyor olurdum. Hoş, anlamasına gerek kalmayacak birtakım sahnelere şahit olmuştu.

Medreseye girdiğimde kapıldığım karanlık hisler için tövbe ediyordum. Ava hem kızgın olduğum hem de ne hissettiğimi bilmediğim karanlık bir taraftaydı şimdi. Onu şimdiye kadar durdurduğumu sanmıştım ama o öpücük...

Siktir!

Derin düşüncelere girmemek için Asım'ı arayarak medreseye çağırdım. Evi on beş dakikalık mesafedeydi. O gelene kadar ben ikindi namazım için hazırlığımı yapardım.

Ancak aldığım sürpriz arama sayesinde, Karadeniz'den misafirlerimin geldiğini öğrendim. Mahire anneye Ava'yı, Hatice Hanım'ın evine yolcu etmesini istedikten sonra yengemi arayarak akşam için hazırlık yapmalarını istedim.

Berna'dan aldığım mesajı bir kez daha okudum.

Küçük Berna: *Sanırım konuşmalıyız. Müsait olunca bana dön, lütfen.*

Misafirlerim olmasaydı görüşmeyi şimdi ayarlardım ancak onlar gelmeden halletmem gerekenler vardı. Medresede olduğumu ve sonra konuşabileceğimizi söyledim.

İşlerime geçmeden önce Ava'nın getirip bahçeye bıraktığı temizlik malzemelerini, ihtiyaç sahibi aileye gönderdim. Medresedeki eksikleri, talebelerin ihtiyaçlarını belirledikten sonra kalan işlerime odaklanabildim.

Rize'de yapımı süren inşaat çalışmalarımda beni geren bazı sıkıntılar çıkıyordu. Malzeme teminat sürecindeki aksaklık, eksik malzeme ve işçilerin kasten çıkardığı sorunlar sabrımı zorluyordu.

Tüm günüm telefonla, *online* görüşmelerle ve inşaat şefimle iletişim halinde kalarak geçmiş, tedarikçilerle küçük tartışmalar yaşayarak işleri gitmeme gerek kalmayacak şekilde halledebilmiştim.

Kısa süreceğini sandığım iş karanlık çökene kadar sürmüş, Zeyd beni akşam yemeği için arayınca fark etmiştim.

Oğlum olmasaydı bir evim olduğunu unutmuş olurdum.

Zeyd Aslan'ım, benim hayatımdı.

Eve geçtiğimde beni mutfak tezgâhının üzerini boydan boya kaplayan alışveriş poşetleri karşıladı. Mahire annenin bu alışverişi yapması için ya aklını kaçırması ya da kıtlıktan çıkmış olması gerekiyordu.

Ben bu alışverişi yapacak kadar aklımı kaçırmadığıma göre...

Mutfaktan, daha önce de gördüğüm Felix'in çalışanı çıkınca gereken cevabı almıştım. Bana başıyla selam verdikten sonra evden çabucak ayrıldı.

Felix'i misafir olarak ağırladığım günden bu yana Zeyd'i çeşitli hediyelerle -bunlar oyuncak, kıyafet, motor gelişimi için uygun gördüğü öğretici aktiviteler de dahil- ödüllendiriyor, mutfak ve medrese için de sürekli bir şeyler gönderiyordu.

Kabul etmediğim halde ısrarla devam etmiş, evimde kaldığı için bunu yapması gerektiğini söyleyerek önüme sert bir set çekmişti.

Lakin parasını verdiği evden onu biz çıkarmıştık, gereken misafirperverliği bizim göstermemiz gerekiyordu.

Felix'in bu yönünü seviyordum. Adaletli, erdemli ve düşünceli bir adamdı.

Onun doğru yolu bulması gerekiyordu.

Dostumu kaybetmeyeceğim.

"Felix oğlum, medrese için de bir yığın eşya göndermiş, hepsini depoya yüklediler. Bir de medresedeki çocuklar için bir ihtiyaç listesi hazırlamamızı istediler. Sen gelmeden bir şey demek istemedim."

"Yapmak istediği sadakayı geri çeviremeyiz, Mahire anne. Sen sadece bizim mutfak için kabul etme."

"Etmedim ama kızcağız geri götürürse patronunun çok kızacağını söyledi. Kıyamadım, kabul ettim. Zeyd için de yine dünya kadar şey almış."

"Berna'ya da almış mı?"

"Evet, ona da dondurma almış, Zeyd'in götürmesini istemiş."

Fırsatçı herif. Sözkonusu Berna olduğunda gözü kararıyordu.

"Hiçbir fırsatı da kaçırmıyor."

Annem gülerek, "Çok fırlama," diye katıldı. "Ama doğru bir adam."

"Küçük Aslan'ım, nerede?"

"Odasında, hediye paketlerini açıyor."

Başımı sallayarak önce odama geçtim. Üzerimi değiştirip salona geri döndüğümde Felix'i kapının önünde buldum. İçeri *salağmun aleykum,* diyerek girdiğinde sessizce güldüm. Bir zamanlar selamıma kendi dilinde cevap veren adam, bugün bizim gibi selam vererek eve giriyordu.

Zeyd'in onun sesini duyar duymaz odadan çıkışı dikkatimi çekti.

"Yaşasın, yemek yemek!" diyerek, ikimize sarılıp öptüğünde hızla sofraya geçti. "Hadi baba, yemek duamızı edip yemeğimizi yiyelim. Sonra da dersime başlayacağım."

"Tamam, Felix amcanı biraz bekleyeceğiz."

"Bekleyelim."

"Sen bana bugünkü yarışı kimin kazandığını anlat."

Felix odasında hazırlanıp yanımıza gelene kadar Zeyd gününü anlatmış, onun gönlünü inceden almamı sağlamıştı. Tabii bunun Felix'e çevireceğim saatleri de vardı.

Felix yanımıza katıldığında masaya geçip oturduk, duamızı ettikten sonra yemeğe başladık. Ava'yla yaşadığım son an dışında olanları anlattıktan sonra Zeyd'in yarışını da çevirdim.

Mahire anne arada teşekkür edip bir şeyler soruyor, Felix ona sımsıcak

gülümseyip sorularına sabırla cevap veriyordu. Çevirinin bu kısmı daha kolaydı çünkü ikisi sabırlıydı. Zeyd o kadar sabırlı davranmıyordu.

"Dayın seni çağırdı mı?"

"Hayır, şaşırtıcı derecede sessiz. Yanına gitmemi bekliyor olmalı."

"Gidecek misin?"

Ona delirmiş gibi baktım.

"Hayır, canıma susamadım."

Bakışlarıma karşılık gülümsedi.

"Bir tek dedemin acımasız olduğunu sanıyordum."

"Herkesin hayatında acımasız bir insan vardır."

"Doğru," demekle yetindi.

Yemekten sonra çayımızı alarak balkona geçtik. Felix, Kuran-ı Kerim'in mealini öğrenmek istediği için onu ve Zeyd'i çalıştıracaktım. Fakat yeni dostuma bir şeyler daha yaptırmak istiyordum.

Zeyd *Elif Ba* kitapçığı, renkli kalemi ve başına geçirdiği yumuşak beyaz takkesiyle yanımıza heyecanla koşarken Felix de masada yerini almıştı. Bir saatlik molası vardı, daha sonra çalışma odama geçecek ve sabahı kadar çalışacaktı. Kısacası bu saati güzel değerlendirmem gerekiyordu.

"Sana mealini anlatmadan önce Arapça alfabeyi öğreteceğim ki Kuran-ı Kerim'i okuyabilesin."

Yeşil gözlerinden anlam veremediğim bir ifade geçti.

"Zeyd'le bana, baştan alfabeyi mi göstereceksin?"

"Evet, Kuran-ı Kerim'i merak ettiğini söylemedin mi?"

Omuz silkti.

"Söyledim de Zeyd'le ders alacağımızı düşünmüyordum."

Asıl bombayı daha duymamıştı tabii. Gururlu bir baba gibi sırıtarak, "Zeyd senden önde," dedim.

"Ne?"

"Evet, üç aydır ağırdan alarak öğretiyorum. Şimdi sana ilk harfleri öğreteceğim. Sonra benim ufak bir telefon görüşmem var. O sırada Zeyd seni dinler."

Son cümlem gururuna dokunmuş gibi gözlerini gözlerime suçlayarak dikti.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Gayet ciddiyim," diyerek oğluma döndüm. "Aslan'ım, amcanı çalıştıracak mısın?"

Zeyd, Felix'e afacan bir bakış attı. Sırıtışı dudaklarından yüzüne yavaş yavaş yayılırken, kafasını sallayarak takkenin altına sıkıştırdığı uzun sarı saçlarını hafifçe dalgalandırdı.

"Tabii ki baba."

Felix, oğlumun bakışlarını pürdikkat inceledikten sonra bir sonuca ulaşmış olacak ki bana döndüğünde küçük bir baş hareketiyle oğlumu işaret edip, "Bir şeyler çeviriyor, bakışları hoşuma gitmedi," dedi.

"Boyundan büyük bir amcaya ders vereceğini duyunca hoşuna gitti."

"Oğlunu savunma, bir şeyler çeviriyor."

"Felix!"

"Okey."

Dersimizin başına geçtiğimizde ikisi de ciddileşti. Ben onlara alfabeyi öğretirken Zeyd ve Felix pürdikkat beni dinliyordu. Öğrettiğim her kelimeyi tekrar ediyor ve akıllarına kazıyorlardı.

Alfabeyi öğrettikten sonra Felix'i oğluma emanet edip telefon görüşmelerim için çalışma odama geçtim. En azından tepkisini ölçebilmek ve neler düşündüğünü çözebilmek için Mükremin dayımı arada yoklamam gerekiyordu.

Aramama cevap vermedi. Ya namaz kılıyordu ya da Karadeniz'den gelen misafirlerimiz hâlâ oturuyordu. Yaklaşık on dakika kadar odada bekledim fakat aramama dönüş yapmadığında tekrar aramaktan vazgeçtim.

Bana ansızın gelecekti.

Hissediyordum.

Odadan çıktığımda Felix ve Zeyd'in banyodan çıktığını gördüm. Masalarına doğru geldiğimi gören Zeyd balkona geçmek yerine bana doğru koştu.

İkisi neden banyodaydı? Zeyd tuvalet eğitimini almıştı, zorlandığı durumlarda ya benden ya da Mahire anneden yardım alırdı. Yabancılara bu konuda taviz vermezdi.

"Baba!" İsyankâr bir sesle bacağıma sarıldı. "O çok tembel!"

"Zeki olduğunu söylerler genelde," derken kahkahamı tutamadım.

Felix kaşlarını çatmış, bizi izliyordu. Hızlı konuştuğumuz için yine ne dediğimizi anlamamıştı. Elini her iki yanına koyarak açıklama yapmamızı bekledi.

"Zeyd çok tembel olduğunu söylüyor."

Bakışlarını düzeltip, uslarcasına güldü.

"O sarı kafaya söyle, daha kiminle yarıştığını bilmiyor."

Cevabıyla tekrar kahkaha attığımda başımı salladım. Bir çocukla değil, iki çocukla uğraşacaktım. Daha kötüsünü söylemem gerekirse ikinci çocuğum koskoca Merkez Bankası'nın başkanıydı.

"Haydi bakalım, Zeyd Efendi," diyerek, karnından tutup onu omzuma attım. "Çocuklar için uyku vakti."

"Baba... Daha Felix amcaya *Elif Ba* öğreteceğim."

"Çok tembel olduğunu söylemedin mi? O tembel adamın üstesinden yalnızca ben gelirim," dedim odasına götürürken. Işığı açmadan onu yatağına yatırdım. "Dişlerini fırçaladın mı?"

Başını hızla salladı.

"Az önce banyodan çıktık ya, baba. Görmedin mi? Felix amca yardım etti."

Böylece az önceki sorumun cevabını sitem eden küçük oğlumdan aldım.

"Uyku duamızı edip uyuyoruz."

Koridordan sızan ışığı kesen bir gölge hissettiğimde kafamı çevirdim ve Felix'i odanın kapısında buldum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bizi keyifli ifadesiyle izliyordu.

Zeyd'e olan düşkünlüğünün farkındaydım. Oğlum da ona aşırı bağlanmıştı. Felix gittiğinde çok büyük bir duygusal boşluğa düşeceğini ve onu arayacağını da biliyordum. Onu şimdiden gidişi için hazırlamam gerekiyordu.

"Yattım sağıma, döndüm soluma," diye fısıldadım. Zeyd beni tekrar etti. "Melekler şahit olsun, göğsümdeki imanıma." Zeyd yine o tatlı sesiyle beni tekrar etti. "Yattım Allah, kalkarım inşallah." Oğlumun kulağına doğru eğilip, "Kalkamazsam elhamdülillah," diye fısıldadım.

Zeyd gözlerini kapatırken sessizce, "Kalkamazsam elhamdülillah," diye fısıldadı.

"Uyuyana kadar yanında kalmamı ister misin küçük Aslan?"

"Hayır, baba. Allah'ın melekleri beni korur. Sen tembel amcama dersini öğret, yarın onu dinlerim."

Kafamı boynuna gömerek sessizce güldüm. Zeyd'in onun hakkından geleceğine hiç şüphem yoktu. Felix sırf onu geçmek için bile olsa ders yapar ve *Elif Ba* öğrenir, daha sonra da oğlumla çocuk gibi yarışırdı.

Yeğenlerinden kalma bir alışkanlığı olduğunu söylediğinde inanmamıştım. Ta ki ağabeyi Logan'ın büyük oğlu bilardoyu çok iyi öğrendiğini ve onu yenecek kadar ustalaştığını söylediğinde Felix yarışmalarını teklif edene dek.

Adam çocukların hırsıyla besleniyor, hem onları hırslandırıyor hem de bunun keyfiyle amcalık vazifesini zevkle yerine getiriyordu.

Oğlum kahkahama küçük kıkırdamalarıyla eşlik ettikten sonra gözlerini sıkıca kapattı. Onu alnından öpüp, yarın sağ salim kavuşmamızın duasını ederek odadan çıktım.

Felix'le salona doğru yol aldığımızda, "Berna'yı görmem gerek," diye bir şeyler mırıldandı.

Yeni bir isyan ateşi başlatılmıştı.

Harika!

Küçük çocuğumu uyutarak, hafiflediğimi sanırken harekete geçen büyük oğlumun bir yanlış yapmasını engellemek için onu eve kapatmamın gerekliliğiyle tekrar ağırlaşıyordum.

"Felix," diye seslendim.

Bana dönmeden, "Evet?" diye yanıtladı.

"Müslüman olursan Berna'yla istediğin zaman görüşemeyeceksin."

"Ben Müslüman olmayacağım, Bedir," dedi savunmaya geçerek. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Zamanın gelmedi."

Onu salonda bırakarak namaz kılmak için odama geçtim. Felix'in iyice düşünmesi gerekiyordu. Bu sayede Berna'ya gitmekten de vazgeçmiş olurdu.

Çünkü ona büyü yapacağımı düşünecekti.

Biliyordum, kötü bir fikirdi ama hem Berna'yı hem de Felix'i korumam gerekiyordu.

Onları en az Zeyd kadar önemsiyor ve onu koruduğum gibi korumak istiyordum.

Endişe etme, ey insan!

Sarıldığın bir ayet kurtarır seni ve hiç bilmediğin geleceğini.

İçimde filizlenen endişeyi defetmek için Allah'a sığınıyordum. Namazıma, kutsal kitabıma ve varlığıyla hayatıma anlam katan oğluma.

Ama bir şeyler ters gidiyordu. Ne olduğunu bilmediğim bir şekilde beni geren ve arka planda bir felaketin kopacağını hissettiren bir sinsilikle içime sızıyordu.

Geçirdiğim bu iki günün sıkıntısını inşaattaki sorunlara, Zeyd ve Felix'e yorsam da aslında onları da aşan bir şey olduğunu geçen her saat daha iyi anlıyordum.

Berna'nın benimle görüşmek istediğini unutmuştum ve hatırladığım her defasında önemli bir işin ortasında olduğum için görüşmeye bir türlü fırsat bulamamıştım. Bu akşam onunla görüşmeliydim.

Ne istediğini öğrenmeli, halasıyla babaannesinin onunla konuşup konuşmadığını sormalıydım. Gerçi konuşsalardı, Berna bu kadar sakin kalmazdı.

Asansörden inip lobide bekleyen danışmana başımla selam verdiğimde elindeki telefonu masaya telaşla bırakıp bana koşmasını izledim.

"Efendim, ben de şimdi sizi arıyordum."

"Hayırdır inşallah? Bir sorun mu var?" diye sordum. O sırada kulağıma birkaç ses çalındı. Kavgaya benzer bir hararetle sesler yükselip alçalıyordu. Ne olduğunu anlamak için adımlarımı hızlandırdım ve devasa cam kapıya yanaştım.

"Size ulaşana kadar Vekil Ahmet'i de çağırdım. Dışarıda hanımlar kavga ediyor ve biz müdahale edemiyoruz. Berna Hanım zor durumda."

Gördüğüm şey iki gündür sıkıntısını içimde çektiğim felaketin resmiydi.

Yengem, Hatice Hanım ve birkaç site sakininin -ki bunlar dedikoduyu çok sevdiği için pek tasvip etmediğim kadınlardı- ortasında kalan Berna, namusuna dil uzatan bu kadınların içinde haksızca sorgulanıyordu.

Demek o gün gelip çatmıştı.

Gerçeklerin ortaya çıkmak gibi bir huyu vardı ve ne yazık ki Berna'nın gerçekleri ortaya çıkmıştı.

Yengemin Berna'yı acımasızca suçlamasına göz yumamadım. Berna buraya gelmeden önce ona emanet edilmişti. Her türlü zorlukta ve kolaylıkta yanında olacağına inanan Pektaş ailesi ona güvenmişti.

Yetimi ağlatma, diyen büyüklerin nasihati yirmi birinci yüzyılda anlamını yitirmişti. Onlar göz göre göre yetim bir kız çocuğunu ortalarına almış, düşman taşlar gibi taşlıyordu.

Taşı kâfire atması için uzatsan neresinden tutacağını bilmezlerdi.

Vekil Ahmet, Asım ve üç adamımızın yaklaştığını görünce cam kapıdan bir hışımla çıktım. Onlar arkama geçene dek kadınların sesi bir oktav daha yükselmişti.

"Berna! Terbiyesizlik yapma! Özür dilemek yerine hâlâ üste çıkıyorsun. Sana kim kefil olabilir, kızım? Gören gördü."

Yengemin söyledikleri göğsümde ateşle oyulmuş bir delik açmıştı. Canımı o kadar yaktı ki durup dinlemeye tahammül edemedim.

"Ben kefilim!" dedim.

Ben ona kefildim. İsteyerek yapmadığı ve onu aşan bir hatanın kurbanı olamayacaktı, Berna. Elinden gelenin daha fazlasını yapmıştı.

Ben ona kefildim. Taşlayan bu saygısız kadınların aksine Berna'yı sanki namımı savunur gibi savunacaktım. Bu günaha bir kere ortak olmuştum.

Varlığımı ve kefaletimi ilan ettikten sonra kadınlar bir adım gerilemişti. Yüzlerindeki şaşkın ve hoşnutsuz ifadeden daha fazlasını görecektim. Her şeyi açıkladığımda bu suratların daha da düştüğünü görecektim.

Allah şahidim olsun, bu kadını namusundan vurdukları için onları pişman edecektim.

Berna'nın şaşkınlığını örten yaralı bakışları kalbimi sızlattı. Ona neler yapmışlardı? Duyduğum bu kadar iğrençse duymadıklarım nelerdi?

Öyle yersiz, öyle tehlikeli bir yerde kıstırmışlardı ki burayı ateşe vermeye kalkışmam saniyelerimi almayacaktı.

Asım'a dayımı araması için hızlı bir mesaj attıktan sonra kadınları medreseye davet ettim. Berna medreseye gelmek yerine yukarı çıkmayı tercih etmişti. Gelmesini özellikle istiyordum.

Umarım beni dinlerdi.

Medreseye geçtiğimizde dayımı divanda hazır buldum. Olaylardan haberdardı, gergindi, meraklıydı ve beni bakışlarıyla yutuyordu.

Günlerdir sessiz kalması bu yüzdendi çünkü olayların açığa çıkmasını bekliyordu. Belki de benim ne yapacağımı, nasıl karşılık vereceğimi görmek için sessiz kalmıştı.

Berna'yı asla yalnız bırakmayacağımı en iyi o biliyordu. Geçen yıllar boyunca Berna'yı takibim altına almıştım. Dayım dışında takibi bilen kimse yoktu. Neden takip ettiğimi zamanı gelince uygun görüldüğü takdirde öğreneceğini söylemiştim. Sözüme güvenmiş ve Berna'nın durumunu çok nadir sormak dışında beni bir daha sorgulamamıştı.

Ben gözüm kapalı bile olsa Berna için endişelenirdim.

Çünkü ben onun Herkül'üydüm. Çünkü ben onun Aslan'ıydım. Çünkü ben onun küçük korumasıydım.

Kadınların durmaksızın dayıma söylenmelerini duyamayacak kadar beklenti içindeydim. Göğsümde gümbürdeyen sesleri kesemiyordum. Berna'yı halasının gazabından kurtarmam gerekiyordu.

Sağlam kanıtlarım vardı ama en acılı, en adi yollardan olacaktı.

Berna'yı bir katil ve katil ortağından korumak benim sorumluluğumdaydı.

Gözümü kapıdan bir türlü alamıyordum. Berna'nın bu kapıdan içeri girmesini bekliyor, hakkını savunmasını ve herkesin ağzını kapatmasını istiyordum.

Biliyordum ki gelmeyecekti.

Geniş odanın içinde, kadınların sesini kesen bir hışımla içeri giren Ayşe'yi gördüğümde kaşlarım çatıldı. İrileşen gözleriyle bana ve dayıma selam verirken nasıl baktığından habersiz Nuriye halasına doğru hışımla yürüyordu.

"Yine mi sitedekilere yakalanmış?" derken, yargılayıcı bakışlarını halasından ayırıp, mahcup bir tavra bürünerek Hatice Hanım'a yöneldi. "Kusura bakmayın, Hatice abla. Defalarca gördük, sustuk ama..."

Yine mi derken? Ayşe, İstanbul'a henüz yeni dönmüştü. Berna'yı taş çatlasın bir iki defa görmüştü. Hangi ara Berna'nın olaylarından haberdar olacaktı?

Hatice Hanım tavrını fark etmiş olacak ki kaşlarını kaldırarak, "Daha sen buraya geleli bir hafta olmadı, Ayşe," dedi. "Berna dört gün İrlanda'da kaldı. Neyi defalarca gördün?"

"Sitedeki arkadaşları söylemiş, Haticeciğim. Ayşe de onların ağzını kapatmış," diyen yengem, Berna'ya yaptıklarından utanmadan yeğenini savunuyordu. "Neden kızıyorsun ona?"

Ayşe, halasından aldığı cesaretle omuzlarını gererek, "Kapattım valla," dedi. "*Ayıptır*, dedim. *Yani hadi sitedekiler umurunda değil, bari halanla eniştene saygın olsun*, dedim," diyerek nefretini kusmaya devam etti. "Ortamı belli, Hatice abla. Beni dinlemedi tabii."

"Sen Berna'yı mı uyardın, Ayşe?"

Hatice Hanım da benim gibi Ayşe'nin tuhaf ve abartılı tavrından rahatsız olmuştu.

"Tabii ki. Bir değil, iki değil. Size geldiğim akşam da uyardım. Beni dinlemek yerine tersledi, çok saygısızca konuştu. Yine sizin hatırınıza sustum."

"Keşke susmak yerine yeğenimin ağzına iki tane çaksaydın, Ayşe. Madem sana bu kadar saygısızlık etmiş."

Hatice Hanım'ın kinayeli konuşmasına bozulan Ayşe'nin mahcup tavrını ağır ağır silişini dikkatle irdeliyordum. Yıllardır Berna'dan nefret ediyor, diri tuttuğu kinini haklı çıkarmak için bir açığını arıyordu. Sebebini anlamadığım bu kinin sadece kıskançlık sebebiyle olmadığına emindim. Kaçırdığım başka bir şey vardı.

Hatice Hanım'a gözlerini dikmek gibi bir hata yaparak, "Biz anne baba terbiyesi almış insanlarız, Hatice ablacığım," dedi üstüne basa basa. "Kimseye elimizi kaldırmayız."

Komşular sessizce dinliyor, arada bakışlarıyla birbirlerine bir şeyler anlatıyorlardı. Onları izlediğimi fark ettiklerinde de başlarını önlerine eğiyorlardı.

Dayımın ve Vekil Ahmet'le Vekil Hamit'in sessizliği dikkatimi daha çok dağıtıyordu. Dayımın pürdikkat kadınları dinleyişi, ifadelerini mercekle inceleyişi ve çözmeye çalışması, konunun aslında Berna ve Felix olmadığını anlamasını sağlıyordu. Yani öyle olmasını umuyordum.

Zira Ayşe'nin yersiz öfkesinin ve ahlak bekçiliğinin mantığa dayalı hiçbir tarafı yoktu.

"O terbiyeyi bir tek sen almışsın, Ayşeciğim, böyle ahkam kestiğine göre."

Hatice Hanım lafı dallandırıp budaklandırmıyor, Ayşe'nin öfkesini doğrudan sorgulayarak aslında haddini bildiriyordu. Kendisini sevmesem de yaptığı şeyi destekliyordum.

"Ne demek istiyorsun, Hatice? Adı çıkan senin yeğenin ama sen benim yeğenimi konuşuyorsun."

Hatice Hanım öfkeli gözlerini yengeme dikti.

"Konuşmuyorum, Nuriye. O dilinin ne ara bu kadar uzadığını soruyorum."

Ayşe'nin gözleri karardı.

"Belki de dilim size uzamıştır. Ne de olsa nerede, nasıl davranacağımı biliyorum. Sizin yeğeniniz gibi farklı erkeklerin arabasına binip, siteye girmi kolumu sallaya sallaya girmiyorum."

"Berna'nın şu an burada olması gerek, Hatice ama göremiyoruz," diyerek misillemede bulundu yengem. Onu gerçekten tanıyamıyordum.

"Berna'nın geliş-"

Ayşe, Hatice Hanım'ın sözünü hızla kesip, "Annesiz babasız büyümüş," dedi. "Ne edep bilir ne hayâ. Bu yaptıklarına şaşırmıyorum."

Kanımı kükreten bir duygu ve sözlerin ağırlığı kafamı hiddetle Ayşe'ye çevirmeme ve onun bunu fark edip susmasına sebep oldu. Bu kadın sınır ne demek bilmiyordu.

Onu susturmaktan daha fazlasıyla cezalandırmak istedim. Öfke bedenimi öyle hızlı bir şekilde esir aldı ki bütün hiddetimle üzerine gittiğimi anlamamı zorlaştırmıştı.

"Ayşe, sen haddini mi aşıyorsun?"

"Bedir..."

"Ayşe, sen haddini mi aşıyorsun?"

"Bedir Efendi, ben yanlış bir şey söylemedim."

Daha ne söyleyecekti?

"Ayşe, sen hâlâ haddini aşıyorsun!" diye kükrediğimde üzerine doğru yürüdüm. Şahadetparmağımı ona doğru salladım. "Haddini aşma ki sana haddini bildirmeyeyim!"

Ayşe gücenmiş bir tavırla çenesini kaldırdı.

"Bana ne yapabilirsiniz ki?"

"Öldürmek dışında her şeyi!"

"Bedir Efendi, o öyle..."

Yengem araya girince, ona bakmadan, elimi kaldırıp susturdum. Yeğenine yüz verip Berna'yı topa tutturan bu kadını da unutmayacaktım.

"Edebinle otur, edebinle konuş, Ayşe. Sen kimsenin edebini, saygısını ağzına sakız edecek kadın değilsin. Bir daha böyle konuşursan sana daha ağır bir dille cevap veririm."

"Çok koruyorsunuz onu."

Bütün mesele buydu. Ayşe'nin gözlerinden geçen kıskançlık kıvılcım-

larının ardındaki sebep ben ve Berna'ydı. Berna'yı korumamdan ve ona laf edilmesine müsaade etmememden rahatsız oluyordu.

Bu ne çirkin bir gerekçeydi böyle!

Parmağımı indirmeden önce, "Gecesinden gündüzüne hâkim olmadığın, sadece birkaç gündür gördüğün kadının edebini konuşma hakkını kendinde nasıl buluyorsun, Ayşe?" dedim.

Mükremin dayımın sert, baskın ve uyarıcı sesi, sesimi bastırdı.

"Bedir!"

Ancak bu konuda beni bastırmasına izin vermeyecektim. Öfkeli gözlerimi ona çevirdim. "Haksa haktır, dayı. Kimse iftira atamaz. Ben buradayım. Ben gördüm, ben her şeye kefilim diyorum!" Sesimin sertliğine ve yüksekliğine engel olamıyordum. "Ben o kadına kefilim!" dedim üstüne basa basa. "O adam benim misafirim artık. Adam Merkez Bankası'nın başkanı, güvenli bir sitede gizlenmesi gerek. Bu evi almasının sebebi güvenirliği, sekreteri de kurallarımızı bilmediği için güvenlik amacıyla kendi adına aldı. Başında belirtmesi gerekirdi ama gizlilik sözleşmesi sizin düşündüğünüzün çok ötesinde. Berna olayı öğrendiği gibi bana anlattı ve evden ayrılmak istedi. Müdahale ettim ve Felix misafirim oldu. Onun dışında iş arkadaşı şirket arabasıyla onu eve bıraktı. Bu da Berna'nın öz iradesiyle kabul ettiği bir gerçektir. Bir adamın arabasına bindi diye hiçbir kadın namussuz olamaz. Onun edebini, namusunu konuşmak da size düşmez."

Dayım öfkemin aksine beni sakince dinliyor, her cümleme kafasını ağır ağır sallıyordu.

"Peki, oğlum, sabah Berna'yı o adamla gördüğümüz zaman?"

Bilmediği noktaları aydınlatıyordu. Bu konuda adaletinden şüphe etmezdim.

"O zaman ağabeyi gelmişti. Alması gereken eşyaları vardı. Berna da onların eşyalarını almasını bekledi."

Dayım tesbihini çekerken başını olumlu yönde salladı. Yanında duran Vekil Ahmet kafasını ağır ağır sallayarak, sözlerimi desteklerken arkasında bekleyen Vekil Hamit şahitlik için sorumu bekliyordu.

"Berna ve senin küçük oğlanı alışveriş yaparken adamla görmüşler."

"Felix, Berna'nın patronu. Aynı şirkette çalışıyorlar ve aynı sitede yaşıyorlar. Denk gelmelerinden daha normal ne olabilir?"

"Doğrudur."

"Felix kurallarımızı ve hassasiyetimizi öğrendikten sonra saygı duyarak geri çekildi. Hem Berna'yı zor duruma düşürmedi hem de kirasını verdiği evden kendi rızasıyla ayrıldı. Şirket arkadaşı ve patronu dışında

kimseyle görülmediği halde çok sayıda erkekle münakaşaya girmiş gibi anılması açıkça iftiradır. Ben de buna karşıyım."

"Sen ona kefilsin o zaman, Bedir'im."

"Kefilim, dayı."

Araştırmacı gözleri yatışmıştı. Kefilliğime güveniyordu. Derin bir iç çekip tartışan kadınlara döndü.

"Bu olay burada kapansın. Hatice kızım, sen de Berna kızımıza daha sahiplikli olmasını söylersin."

"Gerek kalmadı, Mükremin Efendi. Yarın sabah ayrılacağız buradan."

Olay patladığı gibi onu götürmesini bekliyordum. Ancak benim için önemli olan Berna'nın gideceğinden haberinin olmasıydı. Daha önemlisi Berna'nın rızası var mıydı?

Hatice Hanım dayımla son kez konuştuktan sonra Ayşe'yi yerine sabitleyen sert bir bakış atıp medreseden ayrıldı. Arkasından gittim. Bu dava Berna'nın gidişiyle kapanmayacaktı.

"Hatice Hanım!"

Seslenmemle adım atmayı bırakıp bana döndüğünde ellerini önünde birleştirdi.

"Berna'yı koruduğun için teşekkür ederim."

"Berna'nın rızası var mı?"

"İzni olsa da olmasa da yarın gideceğiz, Bedir Efendi," dediğinde eliyle yanımızdan geçen kadınları gösterdi. "Gördüğünüz gibi emanet ettiğim dostlarım kızıma iftira attı. Bunu kabul edemeyiz."

Yengem ve Ayşe, komşularıyla hızlı hızlı yürüyerek medresenin bahçesinden uzaklaştı.

"*Haksa haktır*, dedim," diyerek sesimi bir oktav yükselttim. "O hak sadece Ayşe için geçerli değil, o hak sizin için de geçerli. Berna'nın izni olmadan onu hiçbir yere götüremez, bir mahkûm gibi zincir vuramazsınız. Berna'nın hayatına hükmetmeye hakkınız yok."

Hatice Hanım korkunç aile bağlarına ve benim sessizliğime güvenerek, "Halası olarak hakkım var," dedi.

Halası olarak vardı demek.

Aramızda bir adımlık mesafe bırakana dek yaklaştım. Tam dibinde durduğumda yalnız olduğumuzu bilsem de sesimi kısık tuttum.

"Sana geldim, olayları öğrendiğim ilk zaman sana geldim," dedim onu sertçe işaretleyerek. "Berna'ya gerçekleri anlatmanı istedim. Benden zaman istedin. Berna annesinin katiliyle aynı evde yaşayıp babasını suçlu bilmeyecek dedim. Okulu bahane ettin, hep bir şeylere sığındın. Zamanın doluyor, Hatice Hanım. Her şeyin bu kadar farkındayken çocuk avlar gibi rızasını almadığın kızı götürme hakkını kendinden buluyorsun."

"Bedir Efendi..."

Dilimi şaklatarak konuşmasını engelledim.

"Ondan alacağınızı aldınız. Ondan kopardığınızı da kopardınız. Bundan sonrasını Berna kabul etse ben etmem."

Şüpheci gözlerini gözlerime dikerek haddini aştı.

"Berna'yı neden bu kadar çok koruyorsunuz?"

"Berna'nın çocukluğu bana emanet. O küçük kıza ihanet etmem."

Bir kez daha bana ve Berna'ya arkadaşlığımıza ihanet edecek bir yaklaşımda bulunursa onu pişman edecektim.

Medresenin bahçesinden çıkıp sitenin arka bahçesine hızlı adımlarla geçtim.

Berna gelmeyerek büyük bir hata yapsa da onu anlıyordum. Onu suçlayacak bir sürü göz vardı. Hayatını mahveden ailesinden deli gibi de korkuyordu. Yakında bu korkudan kurtulmuş olacaktı.

Biliyordum ki bu da saklı kalmayacak, Berna günü geldiğinde öğrenecekti. O vakit bir şekilde yanında olacaktım.

Evime çıktığımda hâlâ yatışmış sayılmazdım. Kolay kolay sinirlenmez, kolay kolay kötü tavır sergilemezken bu kadınların çirkin davranışları beni istemediğim birine dönüştürmüştü.

Dış kapıyı kapamadan çalışma odama girdim. Yapmam gereken işlerim vardı fakat beynim o kadar doluydu ki ne yapacağımı bilmiyordum.

Çalışma odasından aynı hızla çıkarken oğlumla annemin kahkahasını duydum. Zeyd'in olanları duymasını istemiyordum. Evden almam gereken bir şey vardı fakat ne alacağımı unutmuştum.

Aklım bir balçığa saplanmış gibi donmuştu resmen.

Bazen bu site bana bile ağır gelirken düzeni farklı olan insanların nasıl dayandığını çok merak ediyordum.

Günde beş vakit namaz kılan, Kuran okuyan insanlar gözünü kırpmadan iftira atıyorlardı. Hem de bunu bir kadına yapıyorlardı.

Dayımın, hakkından geleceğini bilsem de yengemin yanına bırakmayacaktım bunu.

Salonun ortasında ne alacağımı düşünürken kapanan kapı sesiyle bana doğru gelen Berna'yı gördüm. İfadesi beklediğim gibiydi. Hayal kırıklığı, gözyaşlarıyla sulanmış narin yüzü ve feri sönmüş gözleri...

Mutlu olmayı hak eden Berna'dan çok uzaktı.

"Ne çok ağlatmışlar seni."

Güldürmeleri gerekirken...

"Ne vardı?"

Bu tepki nedendi? Kaşlarım beklemediğim tepkiyle çatıldı. Neden

aşağıya inmediğini sorduğumda ise tepkisi beklemediğim bir mesafe ve uzaklıkla bütünleşerek büyüdü.

Bu kadın Berna mıydı?

Ona kefil olduğumu söylediğimde beni yine beklemediğim bir cevapla sarstı.

Kefil olmanızı istemedim, Bedir Efendi!

Bugün daha ne yaşayabilirim diye merak etmiştim ve cevabımı almıştım. Yengemin tavırları, Ayşe'nin hasetliği, Hatice Hanım'ın halalığına güvenerek kibirlenmesi ve hayal kırıklığından saçmalayan Berna'nın mesafesi...

Canının neden sıkkın olduğunu sorduğumda daha acı bir cevapla karşılaştım. Ben ki yarası olduğu için kanatmalarına karşı dururken, ben ki çok büyük günahlara sırf canı yanmasın diye ortak olurken şimdi onu kanatanın ben olduğumu söylüyordu.

Beni de kendi gibi kanatmıştı.

Ve sebep, fitneliğiyle bana bile iftira atan Ayşe'ydi.

Berna'yı yetimliğinden, öksüzlüğünden vurmuştu. Medreseye öfkeyle gelişinin sebebi buydu. Her şeyin cevabını alıyordum bugün. Ama Berna'ya yine de merhem olamıyordum. Onu koruyacağıma söz verdiğim halde.

Benim küçük oğlumu kullanarak, Berna'yı kıran o kadını kan akıtmadan parçalara ayıracaktım ve beni hiçbir Allah'ın kulu durduramayacaktı.

Berna utancından mırın kırın ederek, özrünü diledikten sonra evimden kaçarak gitmişti. Onu asla suçlamıyordum. Bugün olanlardan sonra hepimize arkasını dönüp gitse beni niye bıraktığını soramazdım.

Hepimizin ona borcu vardı.

Yalanına ortak olan ben dahil. Ben de bir katilin gerçeğine ortaktım.

Özür dilerim, Berna... Özür dilerim, Çilli...

Gidişinin ardından bıraktığı ağır havayı ciğerlerime çektim. Beni toparlayacak, bu olaylardan uzaklaştıracak tek şey namaz ve Kuran'dı.

Abdestimi tazeleyecek, daha sonra Kuran okuyarak kendime gelecektim.

Ve Zeyd Aslan'ıma sıkı sıkı sarılacaktım.

Ayaklarım banyo yerine çalışma odasına gitti. Orada, ne vakit kırılsam dokunduğumda yarama merhem olan bir şey vardı.

Çalışma masamın çekmecesinden annemin tesbihini çıkardım. Kendi ellerimle ham ağaçtan yaptığım ve on sene boyunca elinden, doladığı bileğinden çıkarmadığı tesbihi elimin içinde gezdirdim.

"Kalbim bazı şeyleri kaldırmıyor, anne. Zerresine imtihan düşen bu dünyayı kalbim artık kaldırmıyor."

Tesbihi çekmeceye geri bıraktım. Burada kalırsam aklımı kaçıracaktım. Sandalyemde doğrulduğumda evin içinde adımı haykıran Felix'in sesi yankılandı.

Bu nasıl bir öfkeydi?

Adımı bağıran adamın oğlumu ağlattığını düşününce kapıya koştum. Ben daha kapıyı açamadan, Felix kapıyı açarak karşımda kanlanmış gözleriyle durdu.

Bu, Hatice Hanım onları öğrendiği için değildi. Bu öfke çok başka, hastalık derecesinde bir şeydi.

"Doğru mu lan?"

Kükreyerek sorduğu sorunun üzerine beni içeri itti ve kapıyı arkasından çarpıp bağırmaya devam etti.

Bu adam benim evimde bana ne yapıyordu?

"Ne yapıyorsun, Felix? Derdin ne?"

"Öğrendiklerim doğru mu lan?" diyerek üzerime yürüdü. "O, Tanrı'nın cezası yaşlı cadı bir katil mi?

Kahretsin!

Kahretsin!

Kahretsin!

Öğrenmişti. Felix beklemediğim bir zamanda, olayların üst üste geldiği en yanlış zamanda öğrenmişti. Bu öfke, bu kanlı gözler, bu titreyen kirpikler bir katille yaşayan Berna içindi.

Susmazdı, biliyordum.

Berna'ya her şeyi anlatır ve çekip giderdi.

Yüzüme doğru bağırarak, "Gerçekleri çok mu geç öğrendim, Bedir?" diye sordu. "Öğrendiğimden beri korkudan uyuyamıyorum, lan! Bir şey olacak diye günlerdir uyku uyuyamıyorum."

Ben korkudan senelerdir uyuyamıyordum. Berna'yı takip ettirmesem muhtemelen delirirdim. Ancak bu şekilde iletişim kuramazdık. Berna ha yeni yukarı çıkmıştı. Acısı hâlâ evimin duvarlarında duruyordu.

Delirmiş bir adamla bu şekilde konuşamazdım.

"Felix," derken temkinliydim. "Bunu yapmazlar."

Yapmalarından ölesiye korktuğumu itiraf edemedim. Gelinini öldüren bir kadından, onu savunmak için kardeşini katil gösteren bir kadından her şeyi beklerdim. Anne kız birer canavardı ve Berna aralarında bir çocuk gibi korunmaya muhtaç bir şekilde büyüyordu.

"Neden saçmalamadığımı söylemiyorsun? Neden öğrendiklerimi inkâr etmiyorsun?"

Felix hâlâ inanmıyordu. Bir sene boyunca inanmamış, her gece inkâr etmiş, her sabah kabullenmek zorunda kalmıştım.

Hayır, diyemezdim.

Evet, diyemedim.

"Felix..."

Oysa yapacaklarından ben de korkuyordum. Felix ne kadar korkuyorsa ben de öğrendiğimden beri korkuyordum. Berna'yı koruyamamaktan çok korkuyordum.

"Bu doğru o zaman."

"Felix..."

"Doğru mu yoksa değil mi?" diye bağırdı. "Bana cevap vermediğine göre doğru ve sen de bunu biliyordun. Bunu bilmene rağmen Berna'nın onların yanında kalmasına izin verdin."

İzin vermemiştim. Yaptıkları kalleşliği Berna'ya kendi ağızlarıyla anlatarak cezalarını çekmeleri için şart koşmuştum çünkü başka şansım yoktu. Berna'nın ekonomik gücünü kazanacak kadar büyümesini ve gelişmesini beklemiştim.

Bu da tahsil hayatını bitirmesine denk geliyordu.

Ve her şey tasarladığım gelecekten çok daha farklı işliyordu.

Bugün bir felaketle daha sarsılmıştım. Bu adam nasıl öğrenmişti?

"Nasıl öğrendiğini bilmiyorum ama öğrenene kadar onu neden koruduğumu anlamadın. Hiçbir şey dışarıdan göründüğü gibi değil ve kolay olmuyor," dedim sabrımı kaybetmiş bir şekilde. Sesim bugün bir kez daha engel olamadığım bir yüksekliğe ulaşmıştı.

"Onu oradan çekip alamazdım. Bu doğru değildi!"

"Nasıl, lan? Nasıl değil?" derken bağırışıma karşılık verdi. Hiddeti bana yönelikti. Susmama ve Berna'nın o evde onlarla yaşamasındaydı.

"Annesini öldüren babaannesi ama kız yıllardır babasını katil biliyor."

Cevap vermeye fırsat bulamadığım bir felaket daha kopmuştu.

Duyduğumuz kırılma sesine döndüğümüzde bize donuk gözlerle bakan Berna'yı gördüm.

Şimdi o balçığa tamamen saplanmıştım. Berna gerçekleri olmaması gereken zamanda, olmaması gereken yerde, yabancı bir adamın kavga ederken ağzından çıkan hiddetli cümleleriyle öğrenmişti.

Şimdi ben onu nasıl toparlayacaktım?

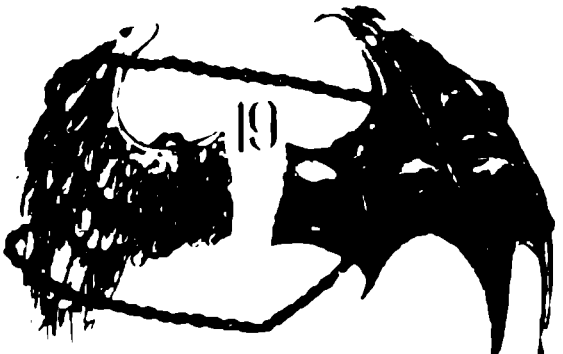

Aile, sevginin arkasına saklanan en büyük katildir!

Daima göğsümde çarpan kalbimin kulağımda kuru bir gürültüyle attığını hissettiğim, boş olması için kimi zaman dua ettiğim zihnimin donuklaştığı normal bir an yaşıyordum.

Bu normaldi.

Delirmem normaldi. İnkâr etmem normaldi. Bu adamların sapıtmış olduğunu sanmam kadar normaldi her şey. Bu adamlar aklıma gelmeyen şeyin başıma geldiğini iddia ediyorlardı.

Bu adamlar delinin tekiydi.

Adımlarım Bedir Aslan'a doğru yönelirken, şaşkınlığını üzerinden tam anlamıyla atamayan Felix önümü kesmeye çalıştı.

Göz ucuyla yakaladığım adamın göğsüne doğru elimi kaldırarak durmasını sağladım. Ona da sıra gelecekti. Herkese sıra gelecekti. Hayatımı çalan, bilip de susan ve sessizliğe gömülen herkese sıra gelecekti.

Ama ilk hasmım *Bedir Aslan Akgün*'dü.

Çocukluğum, hayallerim, güvenim, inancım, hayatım ve yaşama sevincim... Her şey bir dakika içinde elimden alınmıştı.

Bir sözle! Bir soruyla! Bir itirafla!

Ben bugün kimsesiz kalmıştım. Ben Aslan'ımı kaybetmiştim.

"Ben..." dedim yüzüne bakmadığım adamı titreyen elimle gösterirken. "Ben ondan bir şeyler duydum..."

Bedir yaşam belirtisi vermeyen bir dehşetle beni izliyordu. Gözlerini bile kırpmadan, nefes bile almadan sadece beni izliyordu.

"İyi görünmüyorsun, Bedir Efendi," dedim gülerek. "Sen de bu saçmalıkların doğru olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Bedir Efendi'nin bu saatten sonra bildiği tüm doğrular ve yanlışlar anlamını yitirmişti. Benim tek dayanağımı yitirdiğim gibi.

"Duyduklarım doğru mu?"

Gözleri titredi. Gözlerinde hayatım boyunca görmeyi beklemediğim

bir tedirginlik belirdi. İlk yaşam belirtisini o korku dolu gözlerini titreterek ve kırpıştırarak vermişti.

Hani o, Allah'ın Aslanı'ydı? Hani kimseden korkmazdı? Gözlerinde gördüğüm tedirginlik neden beni de korkutuyordu?

"Duyduklarım doğru mu?" diye yüzüne bağıra bağıra sorduğum soruya cevap veremedi. Elimle göğsüne vurdum. "Cevap ver! Doğru mu?"

Sesi içine kaçmış gibi sessizdi. Bu suça ortakmış gibi başını öne eğdi. Dayanamayınca yine vurdum.

Yine vurdum.

Yine vurdum.

Yine vurdum.

Sırtı duvara çarpana kadar vurdum ancak Bedir Aslan Akgün, dudakları birbirine dikilmiş gibi asla konuşmadı. Bana sessizlikten ve korkulu gözlerden başka bir şey vermedi.

İçimde alevlenen öfke dalgasıyla mücadele edemiyorken sessizliğiyle çıldırtan Bedir Aslan'la sınanıyordum. Bir yanım öfkeyle kuşanırken bir yanım hiçbir şey hissetmiyordu.

Deliriyor muydum?

Delirmeliydim. Yıllardır bir katille yaşıyordum.

Ben katilimle yaşıyordum.

Benden hayatımı, geçmişimi, geleceğimi, annemle babamı, belki de benden sonra doğacak kardeşlerimi alan bir katille yaşıyordum. Bir katilin baskısı ve zulmü altında senelerdir acı çekiyordum. Bir katilin eziyetine, *aile* adı altında senelerdir maruz kalıyordum.

Beni yaşamayı hak etmediğim bir hayatta süründürüyorlardı.

Buna *yaşamak*, denir miydi?

Bu zulme sessiz kalan adama *efendi*, denir miydi? Bu adam da benim imtihanım mıydı?

"Cevap ver, Allah'ın belası! Cevap ver bana! Duyduklarım doğru mu? Onun... Onun söyledikleri doğru mu?" Vuruşlarımı kolumdan yakalayarak engelleyen Felix'e, "Dokunma bana!" diye bağırdım. Sesimin ve bakışlarımın şiddetini ölçemiyordum. Benim dışımda herkesin boktan hayatımı bilmesini kabullenemiyordum. Benim için korktuğunu iddia eden bu adamların saklamasını sindiremiyordum. "Dokunma bana! Sana da sıra gelecek! Sıranı bekle!"

Katilime sarılıyordum...

Felix'in ürkek hareketlerle tetikte durmasının hiçbir anlamı yoktu benim için. Bedir'e ne yapabilirdim ki? Ona vurup ağlamaktan, acımı kusmaktan, ihanetinin sebebini sormaktan başka ne yapabilirdim?

O susmuştu.

"Nasıl susarsın? Sen... Nasıl susarsın?"

Bana cevap vermesini istiyordum. Bana cevap verip acımı kusmama yardım etmesini istiyordum. O sadece susuyor, beni bu vahşetle baş başa bırakıyordu.

"Onunla yaşamama nasıl izin verdin?" dediğimde bir kez daha vurdum. "Katilimle..." dediğimde nefesim göğsümde tıkandı. "Ben... Ben onunla yemek yedim."

Dünya etrafımda dönüyor ama bir şey beni sabit tutuyordu. Bedir'in bir o yana bir bu yana sarsılan görüntüsü, beynimin bir tür oyunu muydu bilmiyordum ama enkazın en çirkin yüzüyle tanıştığımı biliyordum.

Beni sabit tutan şeyin Felix olduğunu anlamam çok uzun sürmüştü. Onu ittiğimi hatırlıyordum. "Ben onunla yemek yedim. Sarıldım ona, Bedir. Ağladım. Uyudum. Annemin katiline sarıldım. Allah'ın belası, annemin katiline sarılmama izin verdin!"

"Berna, sakinleşmelisin. Lütfen... Lütfen sakinleş, bebeğim."

Sakinleşmek mi?

Annesinin, babaannesi tarafından öldürüldüğünü elin yedi kat yabancısından öğrenen bir kadına söylenecek söz müydü bu? Şu koca binayı ateşe verme hakkına sahipken, sakin kalıp yavaş yavaş sindirmemi mi bekliyordu?

Öyleyse en zeki bildiğim adamın bir akıl rehberine ihtiyacı vardı. Keza ruhum bedenimden çıkıp beni terk etmek istiyordu. Ruhum bu acıyı kaldıramıyormuş gibi pelteye çıkmış bedenimi enkazla baş başa bırakıyordu.

Felix sakin olmamı istiyor, hakkı savunan Bedir konuşamıyordu. Allah korkusundan yanlış yapmaktan korkan insanlar katilim çıkıyordu. Bu nasıl bir dünyaydı? Ben neredeydim?

Ahir zaman dedikleri bu muydu?

Rüya mı görüyordum acaba? Kendimi cimciklemek istiyordum ama ıdırmış bir Berna hissediyordum. Göremediğim Berna'dan ben bile ırkuyordum. O Berna, onu sıkıca tutan adamın kollarından kurtulup ıvara yapışmış, kafası eğik olan Bedir'e bağırıyordu.

Sanki televizyon karşısına kurulmuş, gerilim dolu bir sahneyi nefesini tutarak izliyormuşum gibi hissettim. İçim kaotik olaylara henüz dahil olmamış, olanları sakince sorguluyordu ama dışım, bu kaosun mükemmel bir parçası haline gelerek kıyametini yaşıyordu.

"Babaannem..." diyebildim ama konuşamadım. O kadın benim bir parçam, bir yerim, bir yurdum değildi. O kadın benim kâbusumun, kayıplarımın, çalınmış hayatımın ta kendisiydi.

Beni zindanlarına geri götürmek için bekliyorlardı. Hayatımı çaldıkları yetmezmiş gibi hâlâ benim için hüküm verme yüzü ve haddi buluyorlardı.

O iki zalim kadın...

Yukarı çıkmam gerekiyordu. Evet, yukarı çıkıp duyduklarımın hesabını sormam gerekiyordu.

Bir hışımla beni tutan Felix'i iterek kollarının arasından çıktım. Boğazımdan yükselen seslerin çığlık mı hıçkırık mı yoksa bir feryat mı olduğunu artık takip edemediğim anı evden çıkışımla gözüme çarpan Zeyd bozmuştu.

Mahire anneye sıkıca sarılmış, çıldırasıya ağlıyordu.

Özür dilerim, Zeyd...

Tüm bunları onun gözünün önünde yaşıyorduk. O küçücük çocuğa koşmak istiyordum ama çıldırmış olan Berna bunu görmüyordu. Çoktan evden çıkmış, hızla merdivenleri çıkıyordum.

Bağırmak istemiyordum ama bağırıyordum.

Neden direkt evi ateşe vermiyordum ki? Buna hakkım yok muydu?

İçimde sakin kalan kadın beni korkutuyordu. Dışını kontrol edemeyen ama içinde sakin sakin her şeyi izleyen Berna beni çok net korkutuyordu.

"Müzeyyen! Müzeyyen, çık dışarı!"

Bir daha insan içine çıkmamak üzere o kahrolası kabuğundan çıkacaktı.

Kapısından geçtiğim evde çığlıklarıma koşarak gelen halamı ve babaannemi gördüğümde duraksadım. Yüzlerindeki dehşeti, dış görünüşümü süzdükçe, inip kalkan göğüslerini izledim.

Beni kendime getiren o kadının sesi oldu.

"Bedir Efendi, sakın..."

Senelerdir halam diye sevdiğim o kadın, Bedir Aslan'ın bildiğinden haberdar olmasına rağmen bugünü çok rahat çıkarmıştı.

"Bunu yapmadın, Bedir!" diye çığlık çığlığa bağırdığında dizlerinin üzerine yığıldı. Gözlerindeki acıya gerçek diyebilir miydim? Diyebilirdim. Yakalandıkları, artık saklı kalan iğrenç bir sırları olmadığı için ve beni istedikleri gibi kullanamayacakları için bu acıyı gerçek sayabilirdim.

Dünya etrafımda döndü. Ben nasıl bir ailenin içindeydim?

Gözlerimi ayakta durmaya gücü kalmamış, gözyaşları nemrut suratından sicim gibi inen yaşlı kadına çevirdim.

"Duyduklarım doğru mu?"

Yakasına yapışmak istiyordum. Yakasına yapışıp duvara fırlatmak is-

tiyordum. Kayıplarımın, sikip attığı hayatımın hesabını sormak istiyordum ama yaşlıydı, çok yaşlıydı. Bunu yapmazdım, değil mi? Onu duvara fırlatamazdım.

Elime gelen vazoyu duvara fırlatmamla halamın çığlıkları kulağımda patladı. Hemen arkasından bir gümbürtü takip etti. Benim katil babaannem yere düşmüş, acı acı inlemeye başlamıştı.

"Özür dilerim, Berna... Özür dilerim, yavrum..."

Özür dilerim, öyle mi?

Annemi öldürmeye, babamı katili göstermeye ve hayatımı sikip atmaya karşılık kuru bir özür mü?

Bu özrün beynimde yarattığı deprem etkisini nasıl anlatabilirdim ki? Bu acıyı nasıl atlatabilirdim? Yıllardır annemin katili bildiğim babamın masum olduğunu öğreniyordum. Zihnimi uyuşturan bir diğer gerçek de katilin babaannem olmasıydı.

Babamı, annemin katili sanıp ona kin beslemiştim. *Yıllarca...*

Oysa içimde bir yerlerde ona duyduğum sevgiden hep nefret etmiştim. Suçlu olan babama sevgi duyduğum içim yıllarca kendime kızmıştım. İçimdeki küçük Berna'yı azarlayıp ayıplamıştım.

Özür dilerim, baba...

Muhatabım olan kadının yere kapaklanmasını görmeye, kuru özürlerini hıçkırıklarla dile getirmesini duymaya tahammül edemedim.

"Sen..." dedim kelimeler ağzımda tıkanırken. "Sen... Oğluna iftira mı attın?" Bağırmak istedim ama sesim bir vızıltı gibi çıktı. "Sen ölen oğluna bile iftira mı attın?"

Yemin ederim ki dünya etrafımda dönüyordu. Tutunmak istediğim her şeyin üzerime yıkıldığı iğrenç dünyada hâlâ ayaktaydım. Hâlâ bir çırpınış için bağırıyor, hâlâ hakkımı arıyordum.

Neden yapmıştı? Annem ona ne yapmıştı da öldürmüştü? Sebebi neydi? Neyi paylaşamıyorlardı?

Neden?

Neden?

Neden?

Nedenden inşa ettiğim dünya başıma yıkılmış gibiydi ve ben altında ezilirken kurtarmaya çalışıyordum. Neyi kurtarıyordum ya ben? Neyin nedenini arıyordum? Aradığım nedenler annemi getirmeyecek, yıllarca suçladığım babamdan özür dileme imkânı vermeyecekti.

Ellerimi saçlarımın arasına geçirip diplerinden bir hışımla çektim. Beni bir ihtimal kendime getireceğine inandığım bu çirkin şiddetin hiçbir yararı olmadı. Kendime çektirdiğim işkence bile acıma son veremedi.

"Allah'ım..." Kuru bir yutkunuşla yakardım. "Allah'ım, sen büyüksün. Sen aklımı korumama yardım et. Sen duyduklarımı hazmetmeme yardım et," derken ağlayışıyla midemi bulandıran yaşlı kadına döndüm.

"Sen ölen oğluna iftira mı attın?"

Bana cevap vermek yerine hakkı varmış gibi ağlamaya devam etti. Beni çıldırtan her şeyi yaptı, gerekçesini anlatmak dışında.

"Allah'ın belası, cevap ver! Neden yaptın bunu? Neden annemi öldürdün? Neden babama iftira attın?"

O cevap vermeyince suçunu saklayan Hatice'nin üzerine doğru koştum ama tetikte bekleyen Felix tarafından durduruldum.

Bırak artık beni, Felix!

"Berna, yapma."

Yapma mı? Onlar benim hayatımı mahvederken gözlerini bile kırpmamıştı.

"Neden öldürdünüz annemi, Allah'ın belaları?"

Bağırmak dışında başka bir şey yapamıyordum. Katilime sarıldığım aklıma geldikçe deliriyordum.

"Ben... Ben nasıl yaptım? Beni bu kadar çok üzen bir insanı nasıl bağrıma bastım? Ben hayatımı elimden alan bu insanları nasıl bırakmadım?"

"Lütfen beni dinle. Sakinleşmelisin."

"Bana sakin olmamı söylemeyi bırak artık! Ne sakin olması?" Yerde gözyaşlarını salan kadını işaret ederek, "Annemin katili o kadın!" dedim. "Annemi, babam öldürmedi. Yıllardır... Yıllardır bunu böyle bilmiyordum. Bu çok acı... Bu çok acı. Allah kahretsin ki çok acı. Beni babamdan bile ettiler..."

Acı acı döktüğüm her cümlemin karşılığı farklı bir dil oluyordu. Felix olayları bu yüzden mi anlamıyordu? Anlamıyordu çünkü o her konuştuğunda ona Türkçe karşılık veriyordum. Onun anlayacağı dilden konuşamıyordum.

Her şeyi benden daha iyi bilmiyor muydu? Öyleyse bir şeyleri anlamasına gerek yoktu. Anlatacağım kişiler tam da karşımda timsah gözyaşlarını akıtarak vicdanıma oynamaya çalışan iki aşağılık kadındı.

Kolumu ellerinden kurtarıp, iterek arkamda kalmasını sağladım. Senelerdir anne gibi sevdiğim kadını izliyordum. Tüm o sevgi gösterisinin arkasındaki tehditkâr havanın sebebi serinkanlı bir katil savunucusu olmasından geliyordu.

Her şey bir yalan üzerine inşa edilmişti. Görüyordum ki zararlı çıkan yine ben olmuştum.

"Kendime çok üzülüyorum!" diye Hatice'nin yüzüne doğru bağı-

rırken üst üste üç kere gerdanıma vurdum. "Çocukluğumu çaldınız lan benden! Hiç mi Allah'tan korkmadınız? Çocukluğumu yaşamama izin vermediniz. Annemi babamı aldınız. Yetmedi, çocukluğumu çaldınız. Allah sizi kahretsin! Allah senin belanı versin, Hatice!" Bu acı beni de taşıyamıyordu. Her şey bitmişti, hayatımı bitirmişlerdi. "Küçücük bir çocuğun dünyasını çaldınız."

"Helal et. Berna... Kızım... Hakkını helal et, annem."

Ayaklarıma sarılan kadının gözlerinin içine duygusuzca baktım. Yüzüne tükürürcesine, "Helallik mi istiyorsun?" dedim. "Bana yaşattığınızı yaşamadan ölmeyin!"

"Helal et. Helal... Et."

İki kelime edemeyecek kadar kaybetmişti kendini. Söylediği sadece bunlardı. Ona bir daha bakmadım. Bakmak istemedim. Ayaklarımı ellerinden kurtarıp yerde oturan annemin katiline baktım. Hayatımı çalan kadına baktım.

Kızı gibi sadece ağlıyordu. Ne için ağlıyorlardı?

"Kim için ağlıyorsun? Kendin için mi? Öyleyse sen aşağılıksın!"

"Çok pişmanım. Çok pişmanım..."

Pişman mıydı? Annemi öldürdüğü yetmezmiş gibi oğlunu katil gibi gösteren bu vicdansız kadın pişman mıydı? Ona doğru eğildiğimde çenesinden sıkıca tutup benimle göz göze gelmesini sağladım.

"Babaanne!" dedim üstüne basa basa. "Bana yalan söylediğin her günün acısını kan kusa kusa öde. Kan kusa kusa öl."

"Be- Berna..."

Hatice'nin sesini duydum. Şeytanın hizmetkârlığını yapan bu kadının sesini duydukça midem bulanıyordu.

"Kes sesini, Hatice! Kes sesini yoksa senin o sesini ben keseceğim!"

Katilin çenesini bıraktığımda kirlendiğini hissettiğim elimi ağlayarak üstüme sildim. Annemin kanına bulanmış bir kadını yıllarca babaannem diye benimseyip sevmiştim.

Sevmeye çalışmıştım.

Parmağımı kaldırıp Hatice'ye doğru salladım.

"Bundan sonra hayatımda yoksunuz. Siktir olup gideceksiniz. Gitmezseniz sizi dünya âleme rezil ederim."

Gitmek istiyordum. Toparlanıp sakin bir kafayla onlara ne yapacağımı düşünmek istiyordum. Ama gidemiyordum. Her şeyi söylemek istiyor, belki de onları dövmek istiyordum.

Onları döversem bu acım dinecek miydi?

Sanmıyordum. Bu saatten sonra bir şeyin acımı dindireceğini sanmıyordum.

"Allah'ın belaları. Allah sizin belanızı versin. Allah senin de o annenin de belasını versin, Hatice. Benim yaşadığımı yaşa, Hatice. Annen gözünün önünde acı çeke çeke, geberirken sen çaresizlikten kolunu bile kaldırama, Hatice."

Bu ahtan sonra iki yakası bir araya gelmemeliydi.

İki şeytanın yüzüne bakan yüzüm sert bir göğse bastırıldığında, Felix Harold'ın sert müdahalesine maruz kaldığımı yeni fark etmiştim. Beni kucakladığı gibi evden çıkarıp asansöre bindirmişti.

"Allah seni kahretsin, Hatice! Allah sana gün yüzü göstermesin! Sana da o annene de gün yüzü göstermesin!"

İçim soğumuyordu. Hâlâ aklımı kaybetmediğime şaşırıyordum. Ben bu kadar güçlü müydüm? Bu kadar acıyı kaldıracak kadar güçlü müydüm?

Çırpınışlarım Felix'e sığınarak hıçkırıklara dönüştü.

"Aslan'ı... Asla... Asla... Affetmeyeceğim."

"Sen iyi ol, konuşacağız her şeyi."

Güçlü kolların arasında uyuştukça sesler daha uzaktan gelmeye başladı. Gözlerim yavaş yavaş kararırken Felix'in direktifini son anda yakaladım.

"Levi, bana acil bir ev ayarla. Hemen!"

Hatırladığım tek şey Felix'in kollarının arasında yığılırken ismimi acı acı haykırmasıydı. Belki de ben ölüyordum ve son saniyelerimi gerçekleri öğrenerek geçirmiştim.

Öyle olmasını diledim.

Ölmeyi...

Kaç güneş battı, yas ilan ettiğim ülkemde?

İçine düştüğüm karanlık gecelerimin bir sabahı olacak mı?

Hayatımın bir parçasından ziyade kendisi saydığım insanlardan darbe yememin üzerinden kaç gün, kaç gece geçmişti?

Yaşamak saydığım cehennemin kaçıncı katındaydım da bu yangın bitmiyordu? Kaç kat dibe batmıştım da bu karanlık, aydınlığa çıkmıyordu? Nasıl bir dibe düşmüştüm de kimsesizliğim yüzüme alçakça vuruyordu böyle?

Bir ölüydüm artık, üzerime toprak atacak insan kalmamıştı hayatımda. Ne bir ailem vardı ne dostlarım. Bildiğim herkes ya suçluydu ya da bu suçun ortağı.

Aşamıyordum.

Sayamadığım kaç gece uykusuz kaldım, sayamadığım kaç gece uy-

kumdan çığlık çığlığa uyanıp Felix'ten beni uyutacak bir ilaç vermesi için yalvardım. Fakat talebimi tehlikeli bularak reddetti ve antidepresan almamı kesin bir dille yasakladı.

O alçak geceyi uyuyarak geçirmemi sağlayacak tek bir ilaç istedim. Düşünmemenin başka bir yolunu bulamadığım o cehennem gecede kendimi kaybetmemek için istediğim tek şey etkili bir ilaçtı.

Bir ilaç ve kesintisiz uyku...

Sadece bir gece uyusam bana yeterdi. Morfin isteyecek kadar aklımı kaçırmıştım.

Çünkü sorularıma mantıklı bir cevap bulamıyordum. Neden annemi öldürdüğünü bilmiyordum. Bilmemek beni daha da delirtiyordu. Annem, babam ve babaannem hatıramda silikti. Onlarla ilgili hatıralarım çok yüzeyseldi. Bedir'le hatıralarımı daha iyi hatırlıyordum, onunla ilgili her şey daha netti.

Sebebini öğrenmem gerekiyordu. Öğrenmek için de ayaklanmam gerekiyordu.

Günlerdir bir ceset gibi yattığım ve içimdeki kasvetle boğduğum yatakta doğrulduğumda ne zaman aralandığını bilmediğim perdelerin arasından sızan sıcak gün ışığını izledim.

İstanbul Boğazı'na bakan bir cepheden, denizin üzerindeki ışık oyunlarını izlerken yaşadıklarımın bir rüya olmasını diliyordum. Hâlâ... Düzlükte giden hayatımın bir anda tepetaklak olması olacak iş değildi.

Her şey birkaç saat içinde yok olup gitmişti.

Felix'le terasta basıldıktan sonra felaket bir zincir sarmalı gibi gelmiş, beni de bu sarmalın içinde döndürüp durmuştu. Halama nasıl hesap vereceğimi düşünüp, korkusundan nefes almaya bile çekinirken yüz verdiği insanlar tarafından türlü iftiralara uğramıştım.

Bu iftira bana Ankara yolunu gösterdiğinde hayatımın bittiğini sanmıştım ama sonra...

Annemin katili babaannemdi.

Suçlu bildiğim babam suçsuzdu. Sol yanımda artık bir parçam haline gelen kasılmayı hissettim. Elimi sol yanıma bastırıp, ağrının geçmesini beklerken gözlerimi sıkıca yumdum.

Ben babamdan nasıl özür dileyecektim? Hayatım boyunca bir kez olsun mezarına gitmediğim adamın yanına nasıl gidecek, ona nasıl bakacaktım? Anneme hep giderdim. Sırf onunla konuşmak için gittiğim günlerim olurdu. Onunla saatlerce konuşmuşluğum vardı. Babaannemi ona şikâyet ederdim.

Katilini şikâyet ettiğimi bilmeden...

Babamın mezarının bulunduğu yola bile girmeden kabristandan çıkardım. Hayatım boyunca babamın ruhu için bir Fatiha bile okumamıştım.

Beni affetmeyecekti.

Kandırılan kızının bütün şüphelerine rağmen olayın peşine düşmemesini ve onu ziyaret etmemesini affetmeyecekti. Ben de affetmezdim. Ben de kendimi affedemiyordum.

"Günaydın."

Felix'in sesini duyduğumda yorgun bakışlarımı ona çevirdim. Günlerdir benimle ilgilenen, beni bırakmayan, elimden tutan tek kişi Felix Harold'dı.

Senem'i o gün İstanbul'a getirtmiş, aynı gün içinde işinin ehli birkaç psikiyatrist ayarlamıştı. Hangisiyle yol alacağımı başta bana, daha sonra da onlara bırakmıştı. İyi olmam için elinden geleni yapıyordu.

Ona kızmak istiyordum ama kızamıyordum. Ona bağırmak istiyordum ama konuşamıyordum. Onun sayesinde gerçekleri öğrenmiştim. Belki de o an yaşadığı öfke patlaması olmasaydı ben hâlâ annemin katiliyle yaşıyor olacaktım.

"Hadi, o tatlı mideni doyurmam gerek."

Felix'in sesini tekrar duyduğumda önüme ve sessizliğime döndüm. Canım hiçbir şey yemek istemiyordu. Sadece sessizliğe gömülüp yok olmak istiyordum.

"Yalnız bırak beni."

"Seni bugün ayağa kaldıracağımın sözünü dün verdim. O yatakta sadece bir gün daha kalmana izin vereceğimi söyledim. Şimdi sözümü tutuyorum, *Micetta*. Bugün kedi fare oyunu yok."

"İstemiyorum."

Fakat Felix de depresyon sürecimi yatağımda geçirmemi istemiyordu. Beni bebeğini kucaklar gibi nazikçe kucakladı ve banyoya girene kadar durmadı.

Ona izin mi veriyordum? Bedenim tepki veremeyecek kadar kabiliyetini yitirmişti. Ya da zihnim teslim olmuş ve birilerinin beni yönlendirmesine izin veriyordu.

Ellerimi güzelce yıkadıktan sonra yüzümü de nazikçe yıkadı. Kâğıt havluya sildikten sonra saçlarımı toplamak için arkama geçti. Saçlarımı taramaya başladığında dudağının arasında bir şeyler mırıldanıyordu.

Ne dediğini anlamıyor, açıkçası sormak da istemiyordum.

Taramayı bitirdiğinde benim yaptığımdan daha güzel bir topuz yaparak beni şaşırttı. Ancak saçımı açmam gerektiğinde Türkiye Berberler Federasyonu'yla iletişime geçmem gerekti.

Ben dudağımı büzünce beni kucakladı ve ifademi yanlış anlayarak kaşlarını çattı.

"Hey! Uzun saçlarla yapabildiğim maksimum model bu."

Neşesiz bir kıkırdamayla göğsüne yaslandım. Şakağıma çarpan kalp atışlarını dinlerken şanslı mıyım yoksa değil miyim ikilemine düşmüştüm. Bir bebek gibi ilgi görüyordum ama mutsuzdum.

Ben kahvaltı masasını gizlice terasta hazırlattığı zamanki şımarıklığımı özlemiştim. Tasasızdım, cahildim, yarımdım ama mutluydum.

Banyodan çıktığımızda bizi Senem karşıladı. Tebessüm etse de gözlerindeki ifadeyi görebiliyordum. Kendime geldiğimde çok sert bir dedikoduya maruz kalacaktım.

"Günaydın. Bugün de bir şey yemezsen seni elimde oklavayla kovalarım."

Oklava tehdidi beni bir zamanlar korkuturdu. Çünkü Senem yemek yapar ve biz yemezsek günü burnumuzdan getirirdi.

Bugün o tatlı korkuyu bile duyamıyordum. Çünkü ne birini ne de ilgi görmeyi istiyordum. Beni neden tek bırakmıyorlardı ki?

Felix zamanla yarışan bir adamdı. Her dakikası çok kıymetliydi. Neden hayatının merkezine oturttuğu işine dönmüyordu? Neden benimle kaldığı sürece kaybının büyüklüğünü umursamıyordu?

Dik başlı kralın teki, Felix Harold!

Hiç beklemeden mutfağa yürüdü ve donatılmış masaya yaklaşarak beni nazik bir şekilde sandalyeye oturttu. Yerime kurulmamı beklemeden çatalı parmaklarımın arasına yerleştirdi.

Yanıma otururken, "Lütfen," diyerek başlamamı istedi.

Gözüm masadaki kahvaltılıklara kaydı. Senem'in hazırlamayı en sevdiği öğündü. Aşırıya kaçmaz, lezzetli şeyler hazırlar, hem mideyi hem gözü doyururdu. Ben de sandalyeme koşar, tıkanana kadar masadaki her şeyi süpürürdüm.

Bugün kokusunu almamak için burnumu tıkamak istiyordum.

Yemek yiyemeyecek kadar incinmiştim.

Beni çok incitmişlerdi.

Elimdeki çatal kayıp, masaya düşerken Felix sabırla düşen çatalı aldı. Tekrar parmaklarımın arasına sıkıştırıp, elimi bırakmadan tabakların üzerinde hareket ettirdi.

"Gerekirse bir bebek gibi sana sabah akşam yemek yediririm. Bir şeyler yiyeceksin."

"Canım istemiyor."

"Canın isteyecek," dedi yumuşak bir tutumla. Beni azarlamadı, sıkıl-

mış gibi değildi. Sabırlı ve azimliydi. Bu sabrı çenemden tutup göz göze gelene kadar beni kendine çektiğinde de sürdürdü.

"Seni kaybetmeyeceğim, kızım. Seni yeni bulmuşken hiç kimseye ve hiçbir şeye kurban etmeyeceğim. Senin için savaşacağım ama sen de bizim için savaşacaksın."

"Savaşacak gücüm yok. Felix, ben kimseyi..."

"Başla, Berna," diyerek çatala batırdığı peyniri ağzıma yaklaştırdı. İki dudağımın arasında kalan peynir parçasını ağzıma alıp çiğnemeye başladığımda neşesiz bir gülümsemeyle destekledi.

"İşte böyle! Sana *zıkkım ye*, demek isterdim ama anlamını biliyorum artık."

Elimde olmadan gülümsedim. Eski Berna'yı ben de çok özlüyordum. Çok değil, birkaç gün öncesine kadar mutluydum. Dert diye gözümde büyüttüklerimin dert olmadığını bilmediğim zamanlardaydım.

"Seni sinsi şeytan," dedi inanamıyormuş gibi gülerek. "Beni kandırdığını bilseydim oyuna ortak olurdum."

Onu bir müddet izledim.

"Ne diyebilirdin ki?"

Düşünür gibi yaptı.

"Sana sürekli *zıkkım ye*, derdim. Belki araya biraz sinir bozucu kelimeler sıkıştırabilirdim."

"Nasıl öğrendin?"

"Bedir söyledi."

Duyduğum isim bir ton beton yutmuşum gibi bedenimi kaskatı keserek lokmamı boğazıma düğümledi.

"Bedir'i hâlâ suçluyor musun?"

Yeşil gözlerindeki gizli merakı, ifadesindeki anlayış ve sabrı yutana kadar inceledim. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Konuşsam olmuyor, sussam aşamıyordum.

"E- Evet..."

"Onu affetmeyecek misin?"

Felix'in amacı neydi?

"Bedir..." dedim suçlar gibi. "Bedir de bana yalan söyledi."

Başını olumsuz yönde sallayarak sözlerime katılmadığını belirtti. Anlamıyordu işte, onu affedemeyişimi anlamıyordu.

"Neyi sordun ki sana yalan söyledi?" diye sordu açıkça. Doğru konuya parmak basmak, tam da bu adamın işiydi. "Sadece seni korumaya çalıştı. Senin kadar olmasa da ben de ona çok öfkelendim ama konuştuk. Bilmediğin çok şey var, Çilli. Susarsam daha kötü şeyler düşüneceksin.

Daha fazla susamam ve birilerinin gelip seninle konuşmasını bekleyemem."

Bu ne demekti şimdi? Kim gelip neyi konuşacaktı? Dört duvar arasında sıkıştığım günlerde Felix neler yapmıştı?

"Bedir annesini kaybettiği yıl öğrendi senin geçmişini. Derin kaybına rağmen halana koşup gerçeği anlatmasını istedi. Halan da seni bırakmayacağını söyledi. Sen okulunu bitirene kadar beklemesini isteyince Bedir de bunu kabul etti. Senin kendi ayaklarının üzerinde durmanı bekledi."

"Bu bir baha-"

Sözümü nazikçe kesti.

"Bahane değil, Berna," derken nazikliğinin altında güven veren bir kararlılığı vardı ve beni istemeden çekiyordu. "Konuşmak için daha iyi olmanı bekliyordum ama sen kendini tüm dünyaya kapatarak beni daha erken konuşmaya mecbur ettin. Bu haline daha fazla seyirci kalamam. Biz sustukça sen kafanda farklı senaryolar oluşturuyorsun."

Senaryo kuramayacak kadar kendimi tükettiğimi söylemeye cesaret edemedim.

Cevaplara ihtiyacım vardı. Bu yüzden konuşmaya karar veren sevgilime bütün dikkatimi verdim. Günlerdir susuz kalmış beynime bir damla su vererek yeşerttiğinden habersizdi ama bunu da ona belli etmedim.

Ellerimi kocaman avuçları arasına alarak ona dönmemi sağladı. Ne söyleyecekse nazik tutumu denizde yalpalayan sandal gibi sarsılıyordu. Kaşlarını çattığında, yeşil gözlerinde gerçek bir nefret gördüm.

Bu nefret saltı, bana ait olmalıydı.

"Paranın bütün kapıları açması canımı çok sıkıyor, Berna. Paranın en masum sandığın insanı kölesi haline getirdiğini gördükçe insanlardan mı yoksa paradan mı nefret ettiğine karar veremiyorsun."

"Kim çaldı o kapıyı?" dedim korkarak. Kim para için hayatımı sarmıştı?

"Dayın," dedi es vermeden. "Dayın bütün gerçeği biliyordu. Ama parayı daha çok sevdiği için halanla para üzerinden anlaşmaya vardı. Sus payı alıyordu. Yani halan belirli dönemlerde ona ve ailesine para gönderiyor."

Yeni bilgi... Alçak bir bilgiyse öğrenmemeyi tercih ederdim.

Nedense şaşırmamıştım, canımı acıtmamıştı, beni sarsmamıştı. Annemin kimsesiz olduğunu aklım erdiğinde, dayım salak saçma tavırlarıyla beni sahiplenmeye çalıştığında anlamış, bütün sevgimi halama vermiştim.

"Bedir, akrabalarının seni kabul etmediğini öğrenince onlarla bir yolu

giremeyeceği için halanın eşine güvenmek zorunda kaldı. Herkesin içinde en güvenilir olan oydu. Bu yüzden sadece üniversiteyi bitirene kadar susmayı kabul etti."

Bedir'i suçlarken gerekçelerinin olabileceğini düşünmemiştim. Ama bu yine de onu haklı çıkarmazdı.

"Halanın sana olan sevgisi anladığım kadarıyla çok fazla. Kendi çocuklarından daha fazla sevdiğine de eminim. Yoksa kardeşini katil ilan etmezdi seni almak için. Hastalıklı bir sevgi, sana düşkünlüğü kafa karıştırıcı. Bedir bunun farkındaydı. Senin zarar görmeyeceğinden ve halanın iyi bakacağından emin oldu."

Kandırarak... Tehditkâr bir sevgiyle korkusunu içime düğümleyerek...

"Elinde kanıt olmadığı için polise gidemiyordu. Piç dayıların para aldığı için kabul etmezdi. Yardım ve yataklık ettiklerinden şahitlik etmeyeceklerdi. Bedir'in eli kolu bağlıydı. Üstelik annesini yeni kaybetmişti. Acısı çok tazeydi. Sen oradaydın zaten."

Evet, oradaydım.

Acısını, güçlü durmak için savaşmasını izlemiştim. Ben onun için kahrolurken o ailemin geçmişini öğrenmişti.

Ve benim için savaşıyordu.

"Ama... Ama bana... Bir şeyler fark ettirmeye çalışabilirdi."

Başını olumlu yönde salladı. "Bunu da denedi, biz fark etmedik. Hatırla, seni benimle her gördüğünde hiç halan için endişelenmez, hep enişteni öne koyardı. *Onu üzme*, derdi sana. *O senin için çok başka*, derdi."

"Ben... Ben bana babalık ettiği için öyle söylediğini düşünürdüm. Nihat... Nihat amca biliyor muydu?"

"O kadarını bilmiyorum ama Bedir'in anladığı da hâlâ öğrenmediği. Henüz emin değiliz. Bu sene halan sana her şeyi anlatacaktı. Basıldığımız gün attığım mesaj üzerine Bedir halanı konuşması için sıkıştırdı. Halanı kendisinin konuşacağı konusunda uyardı ama halan anlatmak yerine seni götürmeyi tercih etti. Sonra olaylar patladı."

Cevap vermeden kafamı eğdim.

Yine de olmuyordu. Kimseyi affedemiyordum.

"Neden?" dedim yüzüne bakmadan. "Neden öldürmüş peki?"

Küçük bir sessizlik ve derin bir iç çekişten sonra, "Onu hâlâ bilmiyoruz," dedi. "Konuşmadan da öğrenemeyiz. Yaşadıkların asla kolay değil, yıllarca baskı altında kaldın ve seni büyütenlerin ailenin katili olduğunu çok zamansız ve çok yanlış bir anda öğrendin. Bir yardım almadan ayaklanamazsın ve yaşadıklarını kolay kolay atlatamazsın. Senden hemen ayağa kalkıp eski hayatına dönmeni..." dediğinde yanlış bir şey söylemiş

gibi dudaklarını gerdi. Sonra desteğini ellerimi daha sıkı tutarak gösterdi. "Eski Berna'nın vadesi doldu, artık yeni ve daha güçlü bir Berna var. O kadın için savaşmalısın. Önce kendini, daha sonra senin için savaşan insanları düşün. Senem dört gündür burada, gece sen uyanacaksın diye sabaha kadar oturuyor ve senin için Kuran okuyor. Varlığım ona zorluk yaşatmasına rağmen sesini çıkarmıyor. Gitmek istedim ama sen iyi değilsin. Seni bırakamam. Ava sürekli seni soruyor, endişelendiği için İrlanda'ya geri dönmedi. Levi de öyle. İki toplantısını da kaçırdı bizim yüzümüzden."

Levi'yi hassas noktasından vurmamızın etkisiyle güldük. Nasıl söylendiğini düşünmek bile istemiyordum.

Bedir?

İç sesimin merakına katıldım. Bedir geliyor muydu?

Kafamı kaldırıp, ona bakınca sorumu anlamış gibi anlayışla tebessüm etti.

"Bedir her akşam sen uyuduktan sonra geliyor, sana baktıktan sonra oğluna gidiyor."

Ona kırgın olsam da hâlâ varlığına ihtiyaç duyuyordum.

"Ona kırgınım. O benim Aslan'ımdı. Ama beni kırdı."

Anladığını ifade eden bir baş sallamayla bana katıldı. Gerçekten anlıyor muydu? Acımı hissediyor muydu? Bana yaşatılanların şiddetini ve hasarını kendi çapında tespit ediyor muydu? Yaşamadığı acının cahili kalan insanlar gibi anladığını mı zannediyordu?

Anlamasa benim için bunları yapmazdı. Anlamasa sorgulamaz ve kendi düzenini altüst etmezdi. Beni kendi mutluluğunun önüne koymuştu. Beni... Felix beni önceliği yapmıştı.

Burnumun ucu sızladı. Ağlayacak mıydım? Kuruttuğumu sandığım gözlerim yaşlanacak mıydı?

"Zeyd seni görmek istiyor. Onu üzmek istemeyiz, değil mi?"

Duyduğum isim beni o cehennem gününe geri götürdü ve her şeye anbean şahit olan minicik çocuğu hatırlattı.

İyi miydi? Ona yaşattığım travmadan sonra kendine gelmiş miydi?

"Gelmesin," dedim panikleyerek. "Beni bu halde görmesin. Lütfen gelmesine izin verme."

Dudakları gerildi. Yeşil gözleri beni süzdükçe hasarın büyüklüğünü kayda alır gibi ışığını kaybetti. Bu adam beni sandığımdan daha iyi görüyordu.

O toparlanabilirdi ama Zeyd unutmazdı.

"Dün hiç beklemediğimiz bir ağlama krizine girdi, babası onu durduramıyor artık. Seninle dondurma yemeği özlemiş. Ona söz verdiğim için dün bir sürü limonlu dondurma aldım."

Konuşmama izin vermeden hiç dokunmadığı kahvaltı masasından kalktı. Elimi bırakmadan, eğilip alnımı öptü ve beni ihtiyaç duyduğumu bilmediğim bir sıcaklık hissiyle kuşattı.

"Sen benimsin, Çilli. Seni bırakmayacağım. Hiçbir şey için endişen olmasın. Yapman gereken tek şey gülmek, ben senin elin ayağın olmaya hazırım." Gönülsüzce geri çekildiğini hissettim. Bu ayrılık benim de hoşuma gitmemişti.

"Ben gelene kadar yumurtan bitmiş olsun."

Şartını koyduktan sonra beni tek başıma bırakarak mutfaktan çıktı. Nereye gittiğini merak ettim. Arkamdan bir işler çeviriyordu, iyiliğim için olduğunu bilmesem Felix'i hayatımdan kovardım.

Çatalımı alırken tabağımda yenmeyi bekleyen kahvaltılıklara baktım. Yapacağım tek şeyin gülmek olduğunu söylemişti. Son aşamaya bile bırakmadığım bu eylemi benden en başında istiyordu.

Gülsem iyileşir miydim?

Gülsem her şeyi arkamda bırakıp yeni hayatıma adım atabilir miydim? Bana bu kadar uzakmış gibi gelen yeni ve etkili adımlarım için cesaretli miydim?

İnanın, nasıl olacağını bilmiyordum.

Benim gibi hayatı tepetaklak olan insanlar nasıl ayağa kalkıyorsa benim de yapmam gereken şey buydu.

Çıkmazdaydım.

"Berna abla?"

Duyduğum sesle kafamı tabağımdan kaldırıp kapıya çevirdiğimde Felix'i ve hemen yanında elini tuttuğu Zeyd Aslan'ı gördüm. Bana gülümseyerek bakıyordu.

Onu görür görmez, gözlerim dolunca, elindeki paketi Felix'e bakmadan eline tutuşturdu. Ben sandalyemden kalkamadan, tazı gibi koşarak bir sıçrayışta kucağıma atladı.

Doğal antidepresanım gelmişti.

Dondurma arkadaşımın sarılmasına karşılık verdim.

Kafasını geri çektiğinde, "Seni çok özledim, Berna abla," diye şakıdı. Boynuma sardığı kollarını çözmeden gözleri yüzümde hızlıca gezindi. Gördüğü enkazı yorumlamak yerine bana tatlı tatlı gülümseyerek önce yanağımı, daha sonra alnımı öptü.

Dudağını çeneme yaklaştırdığında ikimizin arasında ansızın bir el belirdi. Ne olduğunu, Felix iki parmağını Zeyd'in dudağına koyduğunda anlayabilmiştim.

"Hey! Küçük kafa, o benim!"

Zeyd ne dediğini anlamasa da onu engellediği için maksadını anladığı adama dik dik bakınca Felix parmağını usulca çekti.

"Küçük hain!

"Felix!"

"Felix amca!"

İkimizin tepkisini beklemediği aşikârdı. Bakışlarını Zeyd'in üzerinden bir türlü ayırmıyordu.

"Zeyd böyle bakınca çok korkuyorum. Babası da bir işler çevirdiğini bildiği halde ona destek oluyor."

"Küçük bir çocukla uğraşıyorsun şu an."

"Seni öpemez!"

"Öpebilir, o masum."

Felix'le atışırken çenemde küçük, mırıltılı bir öpücük hissettim. Her şeyin kopmasına sebep olan bir öpücüktü.

Dramatik bir iç çekişle elini kalbinin üzerine koyarak, "Kahretsin!" dedi. "Bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Sırtını bize döndüğünde istemsizce gülmeye başladım. Zeyd'le çocuk oluyor ve onu kıskanıyordu.

"Felix."

"Felix, iptal!" diyerek bir hışımla mutfaktan çıktı.

Arkasından şaşkınca bakarken Zeyd'in kıkırdaması dikkatimi dağıttı. Ona döndüğümde avcunun içine doğru gülen neşeli bir çocuk gördüm. Neşesinin hiç eksik olmamasını dileyerek, Felix Harold'ı alt eden dondurma arkadaşıma gülerek katıldım.

"Biraz kızdı."

"Felix amca, çok kıskanç." *Evet, haklısın. Kesinlikle çok kıskanç ve çok tatlı.* "Sana su böreği getirdim, Berna abla."

"Öyle mi?"

"Evet, sıcak ve lezzetli. Hemen yiyelim, ben çok açım."

Çatalımı tekrar eline aldı ve yumurtadan bir parça alıp ağzıma doğru götürdü. Benim gibi bir yetimi kırmışlardı. Ama ben, benim gibi yetim ve öksüz olan Zeyd'i kırmayacaktım.

İştahsızlığımı yenemezdim ama Zeyd'i geri çevirmemek ve üzmemek için dayanabilirdim.

Senem bize katıldığında, zorlandığım kahvaltıyı Zeyd'in küçük ellerinden yiyerek yapabilmiştim. Günler sonra lokmaların tadını almış, günler sonra farklı sesler duyabilmiş, Zeyd sayesinde unuttuğum bir parça gülümsemeyi geri kazanmıştım.

Kahvaltımız bittiğinde görevine yeni başlamış bir er gibi hemen ayaklanıp beni de peşinden sürükledi.

"Banyo yapman gerekiyormuş."

Yine kıramadım. Komutunu yerine getiren küçük askere uyarak banyoya girdim. O beni beklerken ben de yıkandım. Vücudumdan akan her su damlasına acımı ve hissizliğimi işleyip bedenimi terk ettiğini zihnimde imgeliyordum.

Suyun şifasına inanmaktan başka çaremin olmadığı dakikalarda Berna olmaktan çıktım. İyiydim, daha iyi olacaktım.

Banyodan çıktığımda yataktaki halimden ve son dört gün içinde olduğum ruh halinden daha iyi hissediyordum.

Senem'in verdiği kıyafetleri giydikten sonra saçlarımı kurutmak isteyen Zeyd'in teklifini kabul ettim. O küçük ellerdeki ve kalpteki şifayı reddetmeye gücüm yoktu.

Senem terapistin geleceğini söyledi ama onunla konuşmak istemiyordum. Zeyd yanımdaydı. Bugün için dondurma arkadaşım yeterliydi. Yarına ertelemesini rica ettim.

Ayağa kalk, Berna.

Hayatını çalan insanlar hâlâ ayakta.

Onların da bir düşüşü olacak elbet.

Zeyd'in saçlarımı kuruttuğu sırada Senem tekrar odaya geldi.

"Bir kahve içmek ister misin?"

"Olur."

Senem bizim için kahve yapmaya giderken etrafa saçılan havluyu, kurutma makinesini, tarağı ve tokaları topladım. Odanın düzeni gözüme batmayınca, Zeyd'i alıp çıktım.

Levi müstakil bir ev tutmuştu. Bahçeli evi özellikle seçtiğini, bir apartman dairesinde sıkışmamı istemediğini Felix'e bildirmişti.

Giriş kapısında iki koruma bulunuyordu. Senem korumaların uyuduğundan şüphe ettiğini bile söylemişti. Oysa korumalara ve onların uykusuz kalmasına ihtiyacımız yoktu.

Hayatımı çalan insanlar kapıma gelmeyecekti, bunu biliyordum.

Senem bizim için kahve, Zeyd için de çilekli limonata getirip masaya bıraktı.

"Daha iyisin, değil mi?"

"Evet. Ölü bir ruh değilim en azından."

Uzanıp ellerimi sıktı. "Benim arkadaşım çok güçlüdür, ayağa kalkacaktır. Bu arada..." derken gözlerini gizemli bir şey söyleyecekmiş gibi kısarak konuştu. "Biraz Felix'i çekiştirebilir miyiz?"

Kahvemden aldığım yudum dudağımı ve dilimi yaktı. Senem kafam dağılsın diye alternatiflere başvururken vücuduma zarar verecek kadar etkilediğini fark edemiyordu.

"Zeyd burada, Senem."

"Tamam, o da bize anlatır," dedi sıcak gülümsemesiyle. "Anlatırsın değil mi Aslan'ım?"

Dudağının kenarından sızan limonatayı dilinin ucuyla sıyıran Zeyd bu haliyle ne kadar sevimli olduğundan bihaberdi. Senem'in sorusunu yanıtlamadan önce masum ifadesini gölgeleyen ayıplayıcı bakışlarıyla onu izledi. "Babam dedikodu yapmama izin vermiyor, Senem abla," derken kafasını ağır ağır salladı. "Dedikodu yapmak günah."

"Bebeğim, dedikodu değil ki bu," diyen Senem dudaklarını büzdü. "Ağzının payını aldın, Senem. Sus."

Tesettürünü düzeltirken asık bir suratla kahvesini içmeye devam etti. Zeyd'in ona nasihat çekmesini beklemiyordu. Biraz daha konuştuklarında da kiminle uğraştığını tecrübe edecek ve Zeyd'le konuşurken kırk takla atacaktı.

Kahvelerimizi Zeyd'i dinleyerek içmiştik. Medresedeki yaramazlığını, neleri öğrendiğini ve neler öğrenmek istediğini tatlı tadı sırıtıp anlatmıştı. Can kulağıyla onu dinleyerek kafamı dağıtmıştım. Farkındalığı çok yüksek bir çocuktu. Annesiyle babası sağ olsaydı onunla çok gurur duyarlardı.

Senem çalıştığı ofisten aranınca içeri geçmek zorunda kaldı. O, işlerini hallederken biz sallanan salıncağa yan yana uzanmıştık. İki yetişkinin rahatlıkla sığacağı büyüklükteydi.

Felix burada oturup ikimizi hayal etti mi acaba?

Telefonum içeride kaldığı için mesaj atıp atmadığını da bilmiyordum. Attığına ve yaramaz arkadaşımı sorduğuna emindim.

"Berna abla..."

"Efendim, Zeyd. Ne oldu?"

Sakin bir sesle, "Hani bizim annemiz ve babamız yok ya..." diye söze girdi.

Canıma okuduğunu bilmeyen küçük oğlana bir şey çaktırmamak için büyük bir mücadele verdim. Ağlamak istiyordum. Onun için ve kendim için... Annemizin, babamızın yokluğu ve pişmanlıklarım için...

"E- Evet..."

"Allah onları sevdiği için aldı. Annemiz ve babamız melek gibi insanlardı."

"Doğru," dediğimde sırtını göğsüme daha sıkı bastırdım. Küçük bir bedende bir dünya huzur bulunuyordu ve ben o huzurdan bir parça istiyordum. Kendimi bencil gibi hissetsem de değildim.

Zeyd benim ilacımdı.

"Allah bizi tek bıraktı ama bana Bedir babamı verdi. Sana da Felix amcayı gönderdi."

Hiç bu açıdan bakmamıştım. Bakamayacak kadar kendimi kaybetmiştim.

"Doğru," diye mırıldandım.

"Onları bizi iyileştirmek için gönderdi. Felix amca biraz tembel ama yine de iyi." Tatminsiz bir iç çekişle konuşmasını sürdürdü. "İdare ediyoruz işte."

Zeyd'in beni şaşırtmasına alışmıştım. Ancak bu hiç beklemediğim bir yerden gelmişti. Neden onun için *tembel*, demişti? Felix Harold zeki, çalışkan ve azimli bir adamdı. Disiplinli çalışır, otoritesini her daim korurdu.

Zeyd bu sonuca nereden varmıştı?

"Felix amcan mı tembel?"

"Hı hı. *Elif Ba* çalışıyoruz ve o bir türlü öğrenemiyor."

"Ne?"

Felix, Kuran-ı Kerim'i mi öğrenmeye çalışıyordu?

"Onun öğretmeni benim."

"Ne?"

Beş yaşındaki Zeyd Aslan, Merkez Bankası Başkanı Felix Harold'a ders veriyordu. Beni daha ne kadar şaşırtacaktı bu çocuk? Daha neler duyacaktım?

Şaşkınlıkla kafamı kaldırırken Zeyd'le göz göze geldik.

"Sen ciddi misin?"

"Hı hı," dediğinde gülümseyerek beni izledi. "Berna abla, bu gece seninle kalacağım."

Şaşkınlığımı yaşamama da izin vermiyordu. Felix bana bundan hiç bahsetmemişti. Neler yaptıklarını asla anlatmıyor, nasıl anlaştıkları üzerine konuşmuyordu. Bedir'le iyi bir ikili olduklarını biliyordum. Birinin kutsal kitabını okuduğu, diğerinin dosyaları üzerine çalıştığı masada dostluk kurduklarını görmüştüm.

"Babandan izin almış mıydın?"

Bedir'den bahsetmek ızdırap gibiydi. Kalbim onun adını anmaya hazır değildi ve her hamlemde kasılıyordu. Annemle babamın sancısı gibiydi.

"Evet, gelmeden önce söylemiştim. *Berna ablan çok üzgün, sakın onu üzme*, dedi."

"Sen beni asla üzmezsin."

"Şimdi daha iyi misin?"

Kafamı aşağı doğru salladım ama bunun küçük bir çocuk için yeterli olmadığını biliyordum. Sözlerimle varlığının bana ne kazandırdığını anlatmak istedim.

"Senin sayende çok daha iyi oldum."

"Kalbin ağrıyor mu?"

Onun gelişi, ağrılarımı ve acılarımı kovalamıştı. Bir kahraman gibi yanıma sızıp beni çektiğim ızdıraptan kurtarmıştı. Kafamı bu sefer iki yana salladım. Bu hareketimden sonra kollarımın arasında dönüp yüzünü tamamen bana döndü ve minicik elini sol yanıma bastırdı.

Gözlerini kapatarak bir şeyler fısıldadı.

"Ne okuyorsun bana?"

"*Vemâ kâne rabbuke nesiyyâ*,"* dediğinde bana daha sıkı sarıldı. "*Senin Rabbi'n unutkan değildir.*"

"Biliyorum, biliyorum. Rabbi'm ahımı yerde bırakmaz," diyerek başını öptüm. Felix'i iyileştiren küçük çocuk, şimdi de beni iyileştiriyordu. "Özür dilerim, Zeyd."

"Neden özür diledin ki?"

"Felix amcanı iyileştirdin, şimdi de beni iyileştiriyorsun."

"Sen de babamı iyileştir," derken, gözlerini kaçırıp altdudağını ısırdı. Yanlış bir şey söylemekten korkuyormuş gibi endişeyle dudağını kemirdi. "Yemek yemiyor," dedi başım daha da önüne eğerek. "Babam geçen gün namaz kılarken ağladı, Berna abla."

Kaskatı kesildiğimi Zeyd kollarımda hareket edip karşılık veremediğimde anladım. Burnumun ucu sızladığında gözlerimi sımsıkı yumdum.

Sustuğu için mi ağlamıştı? Belki de Felix haklıydı. Mecburiyet insana her şeyi yaptırırdı. Onu anlamam gerekirdi. Ailem bildiklerim katil, dayım bildiğim hain çıkmıştı. Ama ben Bedir sustuğu için onu günah keçisi ilan ediyordum.

Nazım ona mı geçiyordu? Kafam o kadar doluydu ki doğruyu yanlışı ayırt edemiyordum.

Kimseye güvenemiyordum.

Boğazımda biriken şey keder yumrusuydu. O kederi yutkunarak,

Zeyd, biz babanla küçükken küstüğümüz zaman barışmak için birbirimize cevizli hurma yapardık, biliyor musun?" dedim.

"Ne?" diye bağırıp, kafasını koyduğu yerden hızla kaldırarak bana heyecanla büyüttüğü gözleriyle baktı. "Ben de çok seviyorum ama ben fındıklı olanı çok seviyorum. Mahire anne bazen çikolataya bandırıyor."

Ağzının tadını biliyor bu çocuk.

---

* Meryem Suresi (64. ayet)

"Hmm, ben de onu severim."

"Eğer küsersek ben de sana hurma getireceğim."

"Biz seninle asla küsmeyiz."

"Ben de sana küsemem."

Buna hiç şüphem yoktu. Zeyd bana küsse bile ben ona küsemezdim.

"Sana bir ayet daha okumamı ister misin?"

"Evet," dediğimde kollarımın arasından çıkıp dizlerinin üzerinde oturdu. Başımı dizlerine yaslarken, küçük elini başıma koyup saçımı nazikçe okşadı.

"*Lâ yukellifullâhu nefsen illâ vus'ahâ.*"*

"*Allah hiç kimseyi, gücünün yetmediği bir şeyle yükümlü kılmaz,*" diye fısıldadım. Zeyd'in okuduğu ayet bana yaşadıklarımı hatırlatıyordu.

Gözlerimi sıkıca kapatırken akan yaşlara engel olamadım.

Baban seni ne güzel yetiştiriyor öyle, Zeyd Aslan Akgün.

Sen ne güzel bir çocuksun.

"Teşekkür ederim, Zeyd."

"Ne için?"

"İlacım olduğun için."

Bana sıcacık gülümsedi. Bir yaraya merhem olmanın hikmetini biliyormuş gibi baktı. Nasıl akıllı, nasıl güzel, nasıl özverili bir çocuktu.

Bir an sonra sıcak gülümsemesi meraklı ve huzursuz bir ifadeye dönüşerek beni endişelendirdi. Bunun arkasından gelecek şeyi ürkekçe bekledim. Başım yanacakmış gibi hissediyordum nedense.

"Berna abla..."

"Efendim, Zeyd."

"Sen Felix amcaya evlenme teklifi mi ettin?"

Gözlerim irileşti.

Siktir! Biliyordum başımın yanacağını. Öğrenmeyen bir bu çocuk kalmıştı.

"Kim... Kim sana... Hayır, öyle bir şey..."

"Off! Kızlar evlenme teklifi etmez!" diye çıkıştı kaşlarını çatarak. "Bu amca hem tembel hem centilmen değil. O sana evlenme teklifi etmeli, Berna abla." *Ne olur, daha fazla üzerime gelme.* "Ben büyüyünce sana evlenme teklifi edeceğim, Berna abla. Sen üzülme."

"Tamam da bizi Felix'in elinden kim kurtaracak?" diye sordum kesik nefeslerimin arasından.

"Babam."

Zekice sırıttı, tıpkı babası Bedir Aslan Akgün gibi.

* Bakara Suresi (286. ayet)

Beşinci gün, depresyonumdan çıkmadığım ama ilk adımlarımı daha sağlam attığım bir gün olmuştu. Yeni bir güncelleme kazanmış oyun serisi gibiydim. Bugünkü güncellememde yataktan kendi rızamla çıkmak vardı.

Dünya için etkisiz, benim için etkili bir adımdı.

Terapistin sabah kahvaltısından sonra gelmesini istedim. Kararlarımı yürürlüğe koyacak zihni yavaş yavaş kazanıyordum. Pus dağılıyor, kaçtığım ve korktuğum her şeye daha berrak bir gözle bakmayı başarıyordum.

Sonra her şey başa sarıyordu. Bazen yoruluyordum.

Terapinin etkisi miydi? Felix ve Senem'in sayesinde mi yoksa küçük ama etkisi herkesten daha büyük olan Zeyd'in sayesinde mi bilmiyorum ama düşsem de toparlanmayı başarıyordum.

Gizli öpücüklerle beni şımartan ve telefon için uyaran Felix Harold şirkete geçmişti. Kahve ve dondurma arkadaşıma söz vermiştim. İkisi de hâlâ beni bekliyordu.

Villanın kocaman bahçesinde dolaşmak istediğini söyleyen Zeyd'e ayrı bir sözüm vardı. Onu asla kıramıyordum.

Terapistle *online* görüşmem bitmişti. Hafiflememiştim, kendime sormaya korktuğum soruları sormuş ve duymaktan korktuğum cevapları almıştım.

Üzerine düşünmeye korktuğum görüşmenin kırıntılarına dokunamadan çalan telefonum bahaneyi elime vermiş gibi beni kurtardı.

Arayan, dün dünya kadar mesaj atmasına rağmen mesajlara geç dönüş yaptığım için bana kızan Felix Harold'ın ta kendisiydi. Sevgilim, yol arkadaşım ve kuşku duyduğum geleceğimdi.

"Efendim, Felix."

"Felix mi?" diye sordu şaşkınca. "Küs müyüz?"

Küs müydük? Ona bir nedenden ötürü kızgındım ama bir türlü hatırlayamadım. "Evet, küsüz ama nedenini hatırlayamadım. Hatırlayınca tekrar küserim."

İçimi ısıtan derin bir kahkahayla karşılık verdi.

"Bir pislik gibi davranmış olmalıyım. Ya da birileri sevgilimi benden almayı hedefledi. O küçük sarı kafa orada mı hâlâ?"

Söylediklerleriyle kıkırdarken balkona doğru çıktım.

"Zeyd'i mi kastediyorsun?"

"Olabilir."

"Evet, aşağıda beni bekliyor. Dondurmamızı alıp biraz etrafı dolaşacağız."

"Demek utanmadan hâlâ çıkmayı planlıyor."

"Ona ne dedin ki?"

"Sevgilime göz dikmemesini söyledim."

"Felix!"

"Geldiği gibi seni benden çaldı ve bana meydan okudu. O öpücüğün intikamını alacağım, *Micetta*."

"Zeyd'i kıskanmayı keser misin?"

"Bu gece evine gitsin."

Bir kahkaha sesi duyduğumda şaşırdım. Bu ses bana aitti.

Onu kovduğuna inanamadım.

"Onu evden kovduğunu duyarsa inadına kalır."

"Babası gibi inatçı işte."

"Çok tembel olduğunu söyledi."

Sesinden sahtekâr bir öfke yükseldi.

"Onu pişman edeceğim!"

"Haklı. Elif Ba'yı ezberleyemiyormuşsun bir türlü. Kafan basmıyormuş."

"Hey! O küçük adam canına susamış," dediğinde daha çok güldüm. Zeyd haklıydı. Allah beni toparlasın diye Felix'i göndermişti.

"Yoğunluğunun arasında benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim, Felix."

"Sen benim sevgilimsin, senden başka kimseyle böyle ilgilenmem zaten. Gülmen günümü güzelleştirdi. Akşamı sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ben de seni bekliyorum."

"Geldiğimde beni öpecek misin?"

"Zeyd var."

"Hemen araba gönderiyorum, evine gitsin."

Bir kıkırtı dudaklarımın arasından koptu. İnanılmaz bir adamdı. Zeyd'e kafayı takmıştı bir kere. Bir zamanlar babasına da böyle kurulmuş, bizi faciaya sürüklemişti. Manyak herif!

Beni Zeyd'den kıskanıyor, yine de hakkımda her şeyi onunla konuşuyordu.

Ah, bir saniye! Neden küstüğümü şimdi hatırladım.

Utancın ve kızgınlığın etkisiyle, "Felix!" diye bağırdım. Ani bağırışıma hemen bir tepki veremedi. Fırsattan istifade ederek tekrar bağırdım. "Sen Zeyd'e evlenme teklifi ettiğimi mi söyledin?" Sessizliğini tekrar korudu. "Seni öldüreceğim!"

Kuru bir öksürük sesinin ardından yarım yamalak mırıltısını duydum.

"Siktir! Frank, telefonum bozuldu ya da kulağım da olabilir. Berna

bir şeyler bağırıyor ama hiç anlamıyorum. Hmm... Şey... Harta kalma, bebeğim. Kapa."

Telefonu suratıma kapadı. Telefonu suratıma kapatarak resmen kaçtı.

Ekrana bakarak gülmeye başladım. Beni kızdırıp aynı zamanda güldürüyordu. Sinir bozucu olsa da her şeyiyle etkiliyordu.

Gülüyorsun, Berna.

İç sesimin hatırlatması, dudaklarımda hüküm süren gülüşü bozamadı. Gülüyordum. Her şeyi arkamda bırakarak gülüyordum. Onca acıyı ben çekmemişim gibi gülüyor ve yoluma bakıyordum.

Yaptığım doğru muydu? Acımı mı hafifletiyordum?

Unutmak için mi yoksa devam etmek için mi?

Cevap bulamıyordum. Kendime cevap vermeye korktuğum sorulardan birkaçı bunlardı.

Odamdan çıkarken buruk bir gülümseme hissettim. Öyle ya da böyle ayaklanacaktım. Deveyi güdecektim. Ben o deveyle bu diyarı gezecektim. Başka şansım ve seçimim yoktu.

Sadece acele etmeyecektim.

Basamakları hızla indim. Zeyd'i bulup onunla gezmeye çıkmalıydım. Senem'le kahve içmeyi sonraya erteledim. Önceliğim küçük adamımdı.

Merdivenin son basamağına geldiğimde beni Zeyd yerine hiç beklemediğim bir yüz karşıladı.

Günler sonra Nihat Pektaş gelmişti.

Niye?

Niye şimdi geliyordu? Gücümü henüz yeni kazanmışken neden bu kadar geç geliyordu? Neden kıyamet başıma koptuğunda koşmamıştı?

Bana suçluymuş gibi bakıyordu. Neden? O da mı bu suça ortaktı? Dehşetle sarsıldım. Tutunduğum bir gerçeği kaybetmek üzereydim.

Ağlıyordu. Ne için ağlıyordu?

"Bilmiyordum," dedi inanmam için gözlerimin içine acı acı bakarak. "Berna, kızım, bilmiyordum. Yeni öğrendim. Öğrendiğim gibi de sana koştum."

Yeni mi öğrenmişti? Günlerdir beni yaktıkları cehennemi ondan saklıyorlar mıydı? Söylemeye nasıl yüzleri olacaktı ki? Akıllı ve görgülü kansı Hatice'yle zor annesi katil ve katil destekçisiydi. Bunu kolay kolay söyleyemezlerdi tabii.

Kim söylemişti? Nasıl söylemişti? Neler olmuştu o an? Halam, babaannem neredeydi?

Zihnimde patlayan soru bombardımanlarını takip edemeyecek kadar yerime mıhlanmıştım. Kelimenin tam anlamıyla donmuştum. Konuşamıyordum, nefes aldığımdan şüpheliydim.

Vücuduma batan iğnelerin nasıl bir güçle derimi yırttığını ifade edemiyordum. O iğneler öyle güçlüydü ki batacağı yeri bile biliyordu.

Gücümü kazandığımı sanırken bir ipin ucuna tutunmuş olduğumu fark ettim. O ipi bırakmamak için verdiğim bütün mücadeleyi kaybetmek üzereydim.

Ben toparlanmıştım.

Zeyd için... Felix için... Senem için... Belki de ağlayan Bedir için...

Karşımdaki adamı incelediğimde gördüğüm kişi Nihat Pektaş değil, Berna Önder'di. Gözlerinin altı şişmiş, rengi solmuş, yaşından daha büyük ve çökmüş görünüyordu. Düşük omuzlarına baktıkça öğrendiklerinin ağırlığını görüyordum.

Bu acı, adamı kambur ederdi.

"Evlatlarımın ölüsü üzerine yemin ederim ki bilmiyordum," dedi elini kaldırarak. Göğsünün hizasında tuttuğu ellerinin avuçiçleri bana bakıyordu. Beni ikna etmeye mi çalışıyordu?

İkna edemezdi. Artık kimseye güvenemiyordum.

Ama bir babanın kolay kolay söyleyemeyeceği şeyi söylüyordu. Nereden mi biliyordum? Halamdan. Babalığın hikmetini bilenin, çocuğunu öne koymayacağını ve onları her şeyden koruyacağını söylerdi.

Ben baba ve evlat arasındaki bağı, iletişimi bilmezdim.

"Bilsem onu kabul eder miydim? Göz yumar mıydım? Yapmazdım, senin hakkına girmezdim. Bu doğru değildi."

Her şey inkâr ettiğinden daha gerçek, Nihat amca.

Ben de kabul etmemiştim.

Karşılık veremediğimde kolumdan yakaladığı gibi beni göğsüne çekip sıkıca sarıldı. Günler sonra biri sarılmaya cesaret etmişti. Senem bile sarılmak için izin istediğinde onu itmiştim.

Günler sonra ihtiyaç duyduğum ama inkâr ettiğim şefkati almıştım. Belki de bu sıcaklık, gömleğine akan gözyaşlarımın sıcaklığıydı.

Ağladığımı bile fark etmeyecek kadar yasın dibine çökmüştüm.

"Allah buradan çıkmayı nasip etmesin ki bilmiyordum."

Günler sonra içimde bir umut yeşerdi. Birine tekrar güvenebilmeyi, birine gerçekten inanmayı istedim. Bu istekle sınırlı kalan, denemeye bile cüret etmediğim bir travma olarak içimde kaldı.

İnancımı nasıl kaybetmişsem beni evlatlarından asla ayırmayan bir babaya sarılamadım. Oysa o beni hep sarmıştı.

Hem de öyle bir sarmak ki bazı zamanlar sırf kalbim kırılmasın diye yanımda evlatlarını bile sevmez, güzel sözlerle şımartmaz, daha arkadaşça konuşarak beni de dahil ederdi.

Onun bana verdiği sevgiyi, baba şefkatini sunduğu fırsatları silip atamazdım. Her şeyden önce dayımın yapmadığını yapmıştı.

Bir *baba* olmuştu benim için.

Bedir nasıl Zeyd için bir baba olmuşsa o da benim için bir baba olmuştu.

Sertti, otoriter bir adamdı ama gerçek bir babaydı. Bir katilin kalbini bile yumuşatacak merhamete sahipti.

Günlerdir kendimi düşünmekten helak olmuştum. Ya Nihat amca ve çocukları? Onlar bu durumla nasıl başa çıkacaktı?

"Seni de kırdılar, Nihat amca."

"Kıranları kıracağız! Seni kıranlara bu dünyayı dar edeceğim! Sana bunu yaptıkları için onların yanına bırakmayacağım!" Bir baba gibi söz verdi. "Sen yeter ki iyi ol, kızım. Bütün endişem sensin. Buraya gelene kadar aklımı kaybettim. Seni nasıl bulacağımı bilmiyordum. O kadar korktum ki..."

Bir baba gibi söz verdi, bir baba gibi korkusunu paylaştı. O söz beden diline döküldüğünde, saçımda hissettiğim şefkatli öpücüktü. Kalbimdeki acıyı hafifletmeyen ama acıma ortak olan bir yaklaşımdı.

"Sana bunu öylesine veya sadece mutlu ol diye söylemedim, Berna. *Senin bir baban varsa o benim*, derken gerçek bu olduğu ve sen benim kızım olduğun için söyledim. Evladım olman için biyolojik bağımızın olmasına gerek yok. Sen benim kızımsın ve ben kızımı asla bırakmam. Sen beni bıraksan da ben seni bırakmam."

Günlerdir tuttuğum acıyı bir çığlıkla koparırarak döküverdim. İhtiyaç duyduğum şey gözyaşı dökmek değildi, acımı güvendiğim biriyle paylaşmaktı.

Beni kızı gibi seven adamın göğsünde bir çocuk gibi hüngür hüngür ağladığımda kimsesiz olmadığımı hatırladım. Döktüğüm her gözyaşına yasımın bir parçasını sıkıştırdım.

Kalbimin iyileşmesi ve göğsümün ferahlaması için...

"Canım çok yandı, Nihat amca. Çok, çok yandı..."

"Biliyorum kızım, biliyorum," dediğinde beni sıkıca sardı. "Söz veriyorum, kimsenin seni üzmesine izin vermeyeceğim."

Beni hiç bırakmadan koltuğa yaklaştırdı. Önce beni oturttu, hemen sonra yanıma oturup başımı omzuna yasladı. Gözyaşımın aktığı bir baba omzunda içim çıkana, gözlerim kuruyana kadar ağladım. Ara ara peçete uzattı, ara ara kızını bırakmayacağını söyledi, ara ara çocuklarının yanında olacağı konusunda söz verdi.

Kaç saat o omuzda içim çıkana kadar ağladım, bilmiyorum.

Artık sustuğumda ve biraz daha iyi olduğumu hissettiğimde başımı omzundan kaldırmış, minik bir gülümsemeyle teşekkür etmiştim. Bu süre zarfında ne Zeyd'i ne de Senem'i görmüştüm. Ağladığımı dondurma arkadaşım görmesin diye Senem'in uzaklaştırdığını düşünmüştüm.

Uzun bir sessizlikten sonra cesaretimi toplayarak, "Nasıl öğrendin?" diye sordum.

Birazdan her şeyi öğrenecektim. Birazdan bütün sorularımın cevabını almış olacaktım.

"Bedir dün beni aradı ve her şeyi anlattı. Yanında Şeyh Abidin vardı. Zaten bir şeyler olduğunu anladım. İlk Hatice'ye bir şey oldu sandım ama sonra Bedir olayı anlatınca dünyam başıma yıkıldı."

Kuru bir öksürükle boğazımı temizledim. "Neden?" dedim güçlükle. "Neden yaptığını da anlattı mı?"

Başını sallayarak, beni onaylarken araştırmacı gözleri yüzümde geziniyordu.

"İyi olacağına söz veriyor musun?"

Başımı *evet*, der gibi salladım. "Olacağım. Olmak zorundayım," dedim ona bakarak. "Senin varlığın güç veriyor."

Acılı gözlerini parlatan bir cümle duymak, Nihat Pektaş'ı olduğundan daha genç gösterdi. Sanki buna ihtiyacı olan ben değil de oymuş gibi.

"Annenle babaannen pek anlaşamazdı. Annen haksızlık karşısında asla susmayan bir kadındı, Berna. Aslında baban da öyleydi. İkisi o konuda çok sert ve törpülenemez karakterlerdi," dediğinde ikimiz de güldük.

Babamı dinlerken ilk defa gülümsüyordum. Onu soracağım biri vardı hayatımda. Artık can kulağıyla dinleyecek ve içimde onu hep sevmek isteyen Berna'yı bastırmayacaktım.

"Babaannen bazı konularda çok sertti, annen de sertliğini kabul etmezdi. Haliyle ikisi sürekli kavga ederdi. Zaten baban tek erkek olduğu için de onu emanet edeceği kimse yoktu. İkisi de huzurevine vermek istemedi. Annen çok çekse de huzurevine karşı çıkan oydu."

Benim annem ona kıyamazken o anneme kıymıştı.

Nihat amca gözleri uzaklara dalmış bir halde anlatmaya devam etti. Elini benden sakladığını görebiliyor ama konuşamıyordum.

"O zamanları hatırlıyorum, kendim bizzat gelip bizde kalmasını istedim ama evinden ayrılmak istemedi. Oğlunu kaybetmekten korkuyordu ki öyle bir şey asla olmazdı. Baban ona kızıyordu ama annesine çok da bağlıydı."

"Ama oğluna iftira atan annesiydi."

"Hayır, iftirayı atan Hatice'ymiş," dediğinde nefesini ağır ağır bıraktı.

Yeni bir gerçek şakağımdan kurşun yemişim gibi beni acıyla vurdu. Olanları öğrenmesem delirecek, öğrensem kendime zarar verecektim.

"Baban Ayça'nın öldüğünü anladığında bunu yapanın annesi olduğunu hemen anlamış. Son günlerde annenle babaannenin kavgası aşırıya kaçmış. Babaannen hep anneni *Ayça, senin ölümün benim elimden olacak*, diyerek tehdit etmiş. Baban bu tehditlerden korkmuş hatta anneni uyarmış ama annen bunu kabul etmemiş. *Kavga ediyoruz ama bunu yapmaz, her kaynana gelin kavga eder, bizi umursama*, demiş. Kavgalarının şiddetlendiği ve annenin ona tahammül edemediğini söylediği bir gün babaannen harekete geçmiş. Fare zehrini yemeğine katarak yedirmiş annene."

Ben annemi, kalleş bir kadının yedirdiği fare zehriyle kaybetmiştim.

Ben annemi, iletişim sorunu olan ruh hastası bir kadın yüzünden kaybetmiştim.

Ve bunların hiçbirini hatırlamıyordum.

"Çok tuhaf, onları ve kavgalarını hatırlamıyorum."

Nihat amca içini çekerek, "Travman yüzünden. Annenle babanın ölümünden sonra üç ay boyunca konuşmadın. Ölümleri sana ağır geldi. Pedagog bunu zaten söylemişti."

Ve bu da her şey gibi benden saklanmıştı. Nasıl bir oyun çarkının, gizli anlaşmaların içinde kalmıştım ben?

"Anladım, devam et lütfen, Nihat amca."

"Emin misin?"

"Eminim."

Boğazını kuru bir öksürükle temizleyerek olay anını anlatmaya devam etti.

"Müzeyyen Hanım orada bulunup, yakalanmamak için seni alıp bize gelmiş. Baban, annesinin bizde olduğunu biliyormuş. Anneni evde ölü bulduktan sonra hesap sormak için annesinin peşine düşmüş. Adem o hızla gelirken trafik kazası geçirmiş ve orada can vermiş. Annenle babanı aynı gün kaybettik."

Dişlerimi birbirine geçiren bir sertlikle bastırdım. Kulağımda gümrdeyen hikâye o kadar yabancıydı ki. Senelerce bildiklerimin, bununla anipüle edilip aptal yerine konulmamın ağrısı o kadar yabancıydı ki.

Nefret ediyordum. Babaannemden, halamdan... Hatta olabilir gözüyle baktığı için anneme bile kızgınlık duyuyordum. Onu ölümle tehdit eden bu kadını bağrına bastığı için mezarına gidip ona kızmak istiyordum.

"İyi misin?"

Yalan söylemekten yorulmuştum.

"Hayır," dedim dürüstçe. "Senelerdir bildiğim hikâye baştan sona yalan. Güvendiklerim sahtekâr ve katil, öğrendiklerim hiç normal ve kolay değil. İyi değilim, Nihat amca. Babama nefret beslememe sebep oldukları için hiç iyi değilim."

Ne söyleyeceğini bilemediği için dolu gözlerini kaçırarak pencereden dışarı baktı. Onun da aynı duyguları beslediğine emindim. O da kandırılmış, aptal yerine konulmuştu.

"Anla-"

"Devam et lütfen. Her şeyi öğrenmeyi kendim istedim."

"Hakkın olmasa anlatmam, Berna," derken sesi bir oktav düşmüştü. "Olayın gerçekleştiği sırada babaannen o şokla Hatice'ye her şeyi anlatmış. Pişman olduğunu ve polise gitmek istediğini söyleyince Hatice kabul etmemiş. Baban da ölünce seni kurtarmak için aldığı ilk karar suçu babana atmak olmuş. Böylece olay kapanır ve devlet seni ondan almaz diye düşünmüş. Dayılarının sana bakmayacağını, yurda vereceğini biliyordu. Hatice, yurda gidersen katilin babaannen olduğunu öğreneceğin ve halanı istemeyeceğin korkusuna kapıldığı için böyle bir karar almış."

Duyduklarım yıllardır aradığım cevabı vermiyordu. Annemin öldürülmesini haklı kılmıyordu. Hayatıma hükmetmelerini ve beni korkuyla yetiştirmelerini söylemiyordum bile.

Ben nasıl bir ailenin içine doğmuştum?

"Tüm olay sadece anlaşamamak."

Nihat amca suçlu kendisiymiş gibi boynunu önüne düşürdü. Karısının duymadığı utancı o duyuyordu.

"Evet," dedi inanamıyormuş gibi. Ya üzerine düşünmeye vakti olmamıştı ya da benim günlerdir sindiremediğim gibi o da kabul edemiyordu. "İnanması güç ama bütün mesele bu. Halan hemen o an annesini polise teslim etseydi seni rahatlıkla alırdı. Fakat korkuyla hareket ettiği için hiç sağlıklı düşünememiş. Onu savunmuyorum," dedi çabucak. "Ama sana olan bağlılığı çok farklıydı. Kızımız Kübra ve oğlumuz Agâh'a bile o kadar düşkün değildi. Anlam veremediğim bir şekilde sana bağımlıydı."

Ne önemi vardı ki? Kardeşini katil gösteren bir kadının sevgisinin ne önemi olabilirdi?

Onun hakkında konuşmak istemiyordum. Öğrenmek istediğim şey hâlâ sır gibi saklanan geçmişti.

"Polisleri nasıl ikna etmişler peki? Otopsi yapılmamış mı? Ev incelenmemiş mi? Babaannemden şüphelenmemişler mi?"

"Hayır, onu da babanla annenin üzerine yıkmışlar. Kaynana gelin kavgasını öne sürmüşler. Ayça'nın, Müzeyyen Hanım'la sürekli kavga et-

mesini kabul etmeyen babanın boşanmak istediğini, annen boşanmayı bir türlü kabul etmeyince babanın cinnet geçirdiğini söylemişler. Dosyada her şey var. Annenle babanın şiddetli geçimsizliği, babanın cinneti, annenin babaannenle sürekli kavga ettiği ve kavga için bahane çıkardığı yönünde ifadeler mevcut. Dosyadaki ifadeleri okumak... Adem ve Ayça'yı katledip ölümüne saygı duymamak... Çok kan dondurucu bir durum. Yıllardır ikisiyle yaşıyoruz, bu..."

Devamını getiremedi. Beni nasıl yaktığını bildiği halde bir daha konuşamadı. Karısının gerçek yüzüyle tanışmıştı. Benim gibi...

"Ne yapacaksınız?"

"Çocuklara olayı anlatacağım. Kardeşine bunu yapan bir kadına güvenemem artık. Güvenmek bir yana... Olmaz artık, kızım. Olmaz. Düne kadar bir yanlışını görmemiştim. Hayatından vazgeçip benim düzenime adapte oldu. Annem de kolay bir kadın değildi ve her zaman benim için göz yumdu. Ailemi derleyip topladı. Hatice... Hatice'yi çok sevdim. Seviyorum da ama olmaz. Zamanında bana durumu anlatsaydı belki bir yolunu bulurduk. Ama ölen adama iftira atan bir kadınla..." Sözlerini sürdüremeyerek gözyaşlarına teslim oldu.

O sarsılmaz olan Nihat Pektaş, yanımda bir çocuk gibi hüngür hüngür ağladı.

Elimi sıkıca tutarak af diledi. Yaşlı yüzü yorgun, mahcup ve hayal kırıklığıyla örselenmişti.

"Affet, kızım. Seni koruyamadım. Babana söz verdim ama koruyamadım. Boşanıyorum," dedi kararlılıkla. Sesinden kırgınlık, acı ve keder dökülüyordu. Tutup sarılmak istedim ama daha kendi yarama bile çare bulamamıştım.

Hiçbir suçu olmayan adamın karşımda yıkılıp af dilemesini kalbim kaldıramadı. Gözyaşım yanağımdan ince ince süzülürken, "Hayır," diye karşı çıktım. "Hayır, Nihat amca. Sen beni çok güzel korudun. Yemin derim, senden yana asla bir şikâyetim yok. Senin vardır ama benim yok-ıı. Benim için yaptıklarını asla unutamam."

Ağlamasına dayanamıyordum. Gözlerimin önünde çökmüş, çaresiz ıı babayı, ihanete uğramış bir kocayı görmeyi kaldıramıyordum. Elini avcumun içine alıp sıktım ve yanında olduğumu hissettirdim. Biz ancak birbirimizden güç alırsak ayakta kalabilirdik.

"Geçmişi nasıl öğrendin?"

"Olayın patladığı gün halan her şeyi Mükremin Efendi'ye anlatmış. Bedir Aslan seni koruyup Müzeyyen Hanım ve Hatice'yi kovunca Mükremin Efendi olaya dahil olmuş."

Kadir Aslan onları kovmuş. Bunu aklımın bir köşesine unutmamak üzere kazıdım.

"Sitedeki herkes öğrendi mi?"

"Hayır, sadece Mükremin Efendi'nin ailesi. Ağızları sıkı sıkı kapatıldı."

Olay öylece kapanmış mıydı yani? Ama ben kapanmasını istemiyor, yaptıklarının bilinmesini istiyordum. Bu üstü örtülecek ve onları temize çıkaracak bir şey değildi. Sonrasını düşününce de bu isteğin yanlış olduğuna kanaat getiriyordum. Ben, Nihat amca, Kübra ve Agâh biterdik.

Ne yapmam gerektiği hakkında düşünemiyordum. Zihnim hâlâ pusluydu.

"Seni almaya geldim." Sesini duymamla düşüncelerimden sıyrılıp ona döndüm. "Seni aldığım gibi avukatları devreye sokacağım. Hem boşanma olacak hem de olay için ne yapacağımızı konuşacağız. Babaannenin yaşından dolayı nasıl bir yol izleriz, bilmiyorum ama halan ve dayın yardım ve yataklıktan, ayrıca suçu örtbas etmekten ve delil karartmaktan tutuklanabilir."

Yargılanmalarından yanaydım. Fakat onlar ön cezalarını çoktan almıştı.

"Dayım..." Yaptığım yanlışı fark edince, tiksinerek düzelttim. "O iğrenç adamın parası kesilse zaten hayatı mahvolur. Hala- Hatice'nin de hayatı bitti zaten. Seni kaybetmek, ona en büyük ceza. Annesi kızına baktıkça kahrından çürüyecek. Nasılsa oğluna acımadı, kızından çıkacak."

Beni dinlerken kanı çekiliyormuş gibiydi. Can veriyormuş gibi boynu geriliyordu. Ne düşünüyordu acaba? Bildiği Berna dışında birini gördüğü için yadırgıyor muydu?

"Hemen karar verme. Gittiğimizde bunu seninle rahat bir kafayla konuşuruz. Onları içeri tıkmak için elimizden geleni yaparız."

Gitmek mi? Beni nereye götürüyordu? Düzen bildiğim gemi devrilmişti ama ben hâlâ bir sandalda karaya çıkmaya çalışıyordum. O sandalı bana Felix uzatmıştı. Kürekleri o adam bırakmadığı sürece ben bırakmazdım.

Benim için onca şey yapmışken, ona nasıl sırtımı dönüp giderdim? Henüz bir yere gitmek istemiyordum. Hatice'nin evine de gitmeyecektim, buna asla hazır değildim.

"Gelemem," dediğimde kafamı önüme eğdim.

Hayatımı yine birilerinin yönetmesine izin veremezdim. Ben... Kararlarımla hayatımı sürdürmek istiyordum.

"Neden?"

"Benim burada okulum var, stajım var, Nihat amca. Gelemem. Ben oraya gelemem."

Felix'i ona nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Derdi düşündüğümden ve hissettiğimden daha büyüktü.

"Tamam, stajın bitene kadar sana bir ev ayarlayacağım. Sonra gideceğiz."

"Hayır, eve gerek yok. Burad-"

"Berna, kızım, iyi değilsin," diyerek sözümü kesti. "Ama beni de anla, sen bana emanetsin. Bu caiz değil, asla kabul etmeyeceğim bir durum."

"Özür dilerim," dediğimde başımı tekrar eğdim. Onu zorladığımı biliyordum. Benim için bundan sonra yapacaklarına sınır koymazdı. Bir baba gibi hakkımı sonuna kadar savunurdu.

Ama ben hayatıma müdahale eden birine tahammül edecek gücü kaybetmiştim. Bu yüzden sınırlarımı baştan koymak istiyordum. Fakat bunu sert bir dille değil, ikimizin birbirini kırmayacağı bir şekilde hallet-mek istiyordum.

Ve bunun için biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

Anlayış bekleyen bir tavırla kararını hızla bildirdi.

"Senem sen kendine gelene kadar kalabilir. Ben çalıştığı şirketle iletişime geçerim. Babası zaten durumdan haberdar. O konuda sıkıntı çekmeni istemedi. Ama burada kalmayacaksın."

Son cümlede itiraz istemeyen, otoriter bir tavır takınmıştı.

"Peki," dedim tartışmaya gücüm olmadığı için. "Başka ev olur."

"O Felix Efendi'yi de zamanı geldiğinde konuşacağız."

Beni yargılamayan ama durumdan da pek hoşnut olmayan bakışlarını gözlerime dikerek mesajı verdikten sonra ayaklandı.

Arkasından korkuyla ayaklandım. Nereye gidecekti? Felix'le konuşmaya mı?

"Nereye gidiyorsun?"

Onu gördüğüm ilk an gibi devrilmiş değildi ama henüz doğrulamamıştı da. Biraz daha toparlanmış görünüyordu sadece.

"Önce Hatice'ye ağzının payını vermeye. Sonra da senin yeni evini ayarlayacağım. Sen de hazırlıklı ol."

"Tamam."

Gitmek için arkasını döndüğünde tereddüt etti ve usulca bana döndü.

"Sakın kendini suçlu hissetme. Bunların suçlusu ve sorumlusu ser değilsin. Babanın seni affetmeyeceğinden korkuyorsan da bırak, Aden

seni çok seviyordu. Hâlâ da çok sevdiğini ve seni beklediğini biliyorum. Kendini daha iyi hissettiğinde, eğer yalnız olmak istemezsen kabristana birlikte gideriz."

Hemen cevap vermedim. Sadece başımı sallayarak onayladım ve veda etmesine izin verdim. Bu bana geri geleceği küçük bir vedaydı. Kimsesizliğime ağladığım günlerin sonunda Allah'ın bana açtığı hayırlı bir kapıdan çıkagelmişti.

Yalnızlığın Allah'a mahsus olduğu bu geçici dünyada asla yalnız değildim.

Düş! Acını yaşa! Yasını tut!
Yasını bitir! Kalk! Hayatının ipini tut!
Bu kısır döngüden çık, Berna Önder.

Telkinlerim basit, belki de yavan cümlelerdi ama ayaklanmam için istediğim minimum gücü vermişti. Yasımı bitirmeyi, acıma teslim olmaktansa yaşamayı seçmiştim. Elbette ki bunlar birkaç saatte olmayacaktı. Ama ben daha erken olması için çabalayan bir Berna kazanmıştım.

Dün geceyi krizsiz atlattığımda anlamıştım güçlendiğimi. Ağlayarak uyanmadığımda, ilaç için Felix'e yalvarmadığımda istediğim Berna'ya adım adım yaklaştığımı hissetmiştim.

Öyle ki uyandığım bir ara Senem'in başımda oturup Kuran okuduğunu ve ona gülümsediğimi hatırlıyordum. Bir kere de Felix'i görmüştüm. Gece boyu dibimden ayrılmayan ve bana sarılarak güç veren Zeyd Aslan'ın uykusunda konuşmasını da dinlemiştim.

Bir gece önce uykumdan uyanmalarım krizli, ağlamaklı ve sinir harbi yaşatan cinstendi. Ama dün gece gökyüzündeki yıldızları izlemek istediğim bir umutlu uyanmıştım.

Belki Zeyd'in, belki Senem'in, belki Felix'in ya da manevi babalığıyla beni mutlu eden Nihat amcanın varlığıyla umutlanmıştım. Ya da arka planda beni koruyan Bedir Aslan'ın, acıma ortak olan -aynı dile bile sahip olmadığımız- Levi ve Ava'nın, beni sürekli Felix'e soran ve endişelenen Kerem'in, istediğim bir şey olması halinde yapacağını söyleyen Mahire teyzenin...

Yalnız değildim, kimsesiz değildim.

Ayaklanmamı isteyen manevi bir ailem vardı. Üzüntülerini ve endişelerini katlamaya, hayatlarını tamamen benim etrafımda döndürmelerine hakkım yoktu. İşime dönersem daha iyi olabilirdim. Düşünmekten beynimi patlattığım, neden sonuç ilişkisiyle aklımı kaçırdığım ihanetin acısını hafifleterek bitirebilirdim.

Ya iyi geleceğini sandığım iş temposu beni alaşağı ederse?

Her şeyi yitirirdim. Geriye kalanları da kaybederdim.

Sahi, stajım ne durumdaydı? Bir haftadır evdeydim. Staj dosyam dolduruluyor muydu? Ya da boş muydu? Tarihleri kaçırmamam gerekiyordu.

Hayatın kaymış, sen staj dosyası diyorsun.

İçimde yankılanan alaycı sesi, alnımda hissettiğim sıcak öpücük susturdu. Gözlerimi açtığımda başımda bekleyen Felix'i gördüm. Yan tarafıma oturmuş, üzerime doğru eğilmiş halde tebessüm ederek beni izliyordu.

"İyi misin? Ellerini sıkıyordun?"

"İyi- İyiyim. Galiba kötü bir rüya gördüm," dedim gözlerimi kaçırarak. Yalan söylediğimi anlamasını istemiyordum ama o anlardı. "Saat kaç?"

Zeyd yine yanımda uyuduğu için fısıltıyla konuşuyorduk.

"Saat yediyi on geçiyor. Çıkmadan önce seni görmek istedim. İyi değilsen yanında kalabilirim."

Kafamı iki yana sallayarak teklifini reddettim. Benim için işlerini aksatmasına daha fazla izin veremezdim. Felix yapması gerekenden fazlasını yapmıştı ve eminim ki devam edecekti.

"Hayır, hayır. İyiyim. Hem Zeyd yanımda."

Dilini ağzının içinde gezdirerek Zeyd'e kıstığı gözleriyle baktı. Yeşil gözlerindeki tatlı kıskançlığı uykulu gözlerle izledim. Felix Harold'ın tatlılığını uykulu gözlerle izlemek inanılmaz bir lükstü ve ben bu lükse sahiptim.

Dişlerinin arasından, "Görüyorum," diye fısıldadığında ağzımı kapatarak sessizce güldüm. Zeyd'i uyandırmaktan korkmasaydım bu anın tadını doyasıya çıkarırdım.

Boynundan sarkan zincirden yakaladığım gibi onu kendime doğru çekip dudağına küçük bir öpücük kondurdum. Bu sayede endişesini de almış oldum.

Seni bunlara dahil ettiğim için özür dilerim, Fel.

"Daha iyi mi?"

"Yeterli değil ama idare ederim."

Uzanıp sol şakağımdan öptü. Kokusunu içime çekerek bir süre öyle kalmamıza izin verdim. Zeyd'e küçük bir öpücük verip vedalaşana kadar kokusuyla yetindim.

Fakat Felix çıktığında hissettiğim yalnızlık üstüme karabasan gibi çökünce, yataktan kaçarcasına çıktım. Yalnızlık kötü şeyler düşündürüyordu.

Düşüncelerimden kaçmalıyım.

Beni yanlışa sürükleyecek o korkunç düşüncelerimden sadece kaçmalıyım.

Önce Senem'in odasına girip onu kontrol ettim, hâlâ uyuyordu. Ses çıkarmadan, aşağıya inerek mutfağa geçtim. Onlar için elimden geldiğince güzel bir kahvaltı hazırlamaya çalıştım.

Ye, iç, kafanı dağıt, Berna.

Oku, izle, kafanı dağıt, Berna.

Yaşadığının farkına var ve hissetmeye devam et, Berna.

Telkinlerde bulun ve harekete geç. Hayatımın en karanlık dönemini böyle atlatıyordum. Ölü toprağının bir kısmından bu sayede kurtulmuştum. Geri kalanı attığımda, küllerinden yeni bir Berna doğacaktı.

Günümü yine Senem ve Zeyd'le öldürdüm. Onlarla etrafı geziyor ya da oturup sohbet ediyorduk. Moralimin biraz bile düştüğünü fark etseler müdahale ekibi olarak anında aksiyon alıyor ve benim için çırpınıyorlardı.

Terapistim İnci Hanım'la bugünkü görüşmemiz daha uzun sürmüştü. Bana iyi gelenlerden biri de oydu. Kaçtığım düşünceleri kabul ettirerek, omzuma bindirdiğim yükü ben farkında olmadan hafifletiyordu.

İnci Hanım'ı uğurladıktan sonra Senem'i koridorun sonundaki küçük odada namaz kılarken buldum. Zeyd de yanında minik seccadesi ve kafasına taktığı beyaz takkesiyle namaz kılıyordu.

İyi bir ikili olmuşlardı. Gözümde anne oğul canlanmış, Senem'i kısa zamanda mutlu bir şekilde görmeyi dilemiştim.

Yanında onu taklit eden Zeyd'i izlerken mest oluyordum. Daha beş yaşında olmasına rağmen kalbinin bu kadar iman dolu olması beni her seferinde hayrete düşürüyordu.

Tıpkı Aslan'ın küçüklüğü gibiydi.

Bir Zeyd kadar olamıyor, namazlarımı aksatıyordum. Dış görünüşüm iman ve itikatta yanıltabilirdi ama ben eskiden namazlarımı kılardım. Kuran-ı Kerim'i hatmetmiş, dinimin hükümlerini, İslam'ın güzelliğini öğrenmiştim.

Bunların hepsini daha küçükken öğrenmiştim. Senemlerle yazın sürekli Kuran kursuna gider, çıkışta dondurmalarımızı yiyerek eve geçer, bazen de sokakta oyun oynamaya dalardık. Kıymetini bilmediğim o zamanlarım ne kadar da güzeldi.

Saf, gerçek ve tamamen bana aitti.

"Bitti mi seansın?"

Senem'in sesi daldığım düşlerden beni çekip aldı. Ona döndüğümde seccadesini katlayıp bana doğru yaklaştığını gördüm. Zeyd seccadesini koltuk altına sıkıştırmış, yanıma Senem'den önce varmıştı.

"Evet, az önce gitti," dedim Zeyd'in takkesinin üzerinden başını okşayarak. "Allah kabul etsin."

"Âmin, Berna abla."

"Felix'in en sevdiği yemek ne?"

Senem'in sorusuyla ona dönerken birkaç saniye düşündüm. Sahi, en sevdiği yemek neydi? Onu bile tam bilmiyordum. Ama dolmayı sevdiğini biliyordum. İştahla yediğini gördüğüm nadir yemeklerdendi.

"Kuru dolmayı seviyor."

"Evet, Mahire annenin yaptığını görünce, böyle yapıp gülüyor," diyerek araya giren Zeyd, Felix'in başparmağını yukarı doğru sallayışını ve bozuk Türkçesini taklit etti. "Hey! Sen harikasın!"

Zeyd'in benden daha iyi bilgiye sahip olmasını içten içe kıskanarak kahkahamı bastırdım ve Senem'le göz göze geldim. Bana sinsice sırıtıyordu.

Of! Bunun ne olduğunu biliyorum.

"Zeyd," diye seslendi. "Felix amcan senin Berna'yla ilgilenmeni seviyor ama biraz kıskanıyor gibi. Onu taklit ettiğini öğrenirse bozuşursunuz."

Zeyd kendinden emin bir tavırla, "Yapamaz," dedi ve gözlerini ağır ağır açıp kapadı. "Ben onun öğretmeniyim."

"Sen çok akıllı bir öğretmensin."

"Biliyorum, Senem abla. Söylemene gerek yok."

Senem bozguna uğrayarak yüzünü ekşitti. İngilizceye geçip, "Bu çocuk lafı sürekli ağzıma mı tıkacak?" diye sordu.

Onu sessizce onayladım.

"Felix'e tembel diyor. Gerisini sen düşün."

Bozguna uğramamış gibi omuzlarını silkerek bana gülümsedi.

"E o zaman biz de cümbür cemaat kuru dolma yapalım. Ne dersiniz?"

"Olur."

Böylece birlikte mutfağa girdik. Zeyd masada çizim yaparken biz de akşam yemeği hazırlığına giriştik.

"Yarın bu evden ayrılacağız. Felix'le konuştun mu?"

Soğandan yaşaran gözlerimi kırpıştırarak, "Hayır, bu akşam konuşacağım," dedim inleyerek. Dün gece ben uyuduktan sonra gelmişti. Nihat amcanın geldiğini biliyordu. Gelişmelerden haberdar olduğuna emindim. Büyük ihtimalle beni götüreceğini de biliyordu.

Fakat amacım ne düşündüğünü öğrenmekti.

Tuhaf olan Nihat amcayı kabul edeceğimi bilmesiydi. Felix Harold kısa bir zamanda beni benden daha iyi tanır hale gelmişti.

"Bavulları bugün hazırlayacağım," derken soğan yüzünden acı acı inledi. "Diğer eve geçeceğim. Hangi eşyalarını almamı istersin?"

Midemi ekşiten soruyu içselleştirmeden, "Çoğu kıyafetimi o almıştı," diye hemen yanıtladım. Onları almana gerek yok. Sadece Felix'in bana hediye aldığı pırlanta bilekliği ve ayakkabıyı al. Geçen ay maaşımla biraz giyim ve kozmetik alışverişi yapmıştım ama onlarla da uğraşma. İkimiz çıkarız birkaç güne."

Senem kaşlarını çatmamaya gayret ederek, "Senin için almamı istediğin ne varsa söyle, alırım," dedi. Sesini nazik tonda tutmaya çalışıyordu. Normalde benimle harala gürele konuşurdu.

Ona minnet dolu bakışlarımı diktim.

"Yanımdasın, Senem. Seni fazlasıyla sınadım bugünlerde. Daha fazla zahmet vermek istemiyorum."

Kaşlarını sonunda çatarak beni kahverengi gözleriyle sertçe uyardı.

"Berna! Ben böyle konuşmaları sevmem, biliyorsun. Bunu yaşayan ben olsaydım sen stajını bile bırakır, bana koşa koşa gelirdin. Biz kız kardeşiz, o yüzden saçmalamayı kes."

"Tamam, sinirlenme hemen."

Zeyd araya kaynayarak, "Sinirli değil zaten, seni uyarıyor," diye lafını utanmadan, yüzüme çarpıp beni kafamı kuma gömme isteğiyle tutuşturdu.

Bu küçük adamla çok işim vardı.

Senem'in sonunda gülerek ve soğana biraz söylenip, ağlayarak son kuru patlıcanı doldurusunu huzurlu bir sessizlikle izledim.

Varlığı bana güç ve huzur veriyordu. Yasım yüzünden hemen fark edemesem de yanımda kalarak bütün kırgınlığımı ve acımı hafiflettiğini biliyordum. Senem'i de kaybetseydim büyük ihtimalle toparlanamazdım.

Günü neredeyse mutfakta bitirmiştik. Yemeklerin beklediğimden daha fazla yapılması dikkatimi çekse de çok üzerinde durmamıştım. Senem bir ara Zero Points'e geçmiş, bana ait bütün eşyaları ve Felix'in kalan eşyalarını alarak geri dönmüştü.

O sürede Zeyd'le masayı bahçeye kurmuş, Felix'i görüntülü aramıştık. Beni kıpkırmızı bir surata çevirdiği gibi Felix'i de inceden delirtmiş, yemeğe geleceğinin müjdesini son anda verip aramayı sonlandırmıştı.

Ava ve Levi'nin geleceğini bir mesajla bildirince durumu önce Senem'e bildirmiştim. Nasıl rahat edeceğini bilmediğim için bir şey söyleyemiyordum. Fakat anlayışla karşılamıştı.

Doğrusu Levi'yle tanıştığında nasıl karşılayacağının merakına düşmüştüm. Beni birazcık tedirgin eden buydu.

Senem tabakları sofraya koyup tekrar içeri girdiğinde Zeyd kucağıma gelip oturdu. Yapışık ikiz gibiydik son günlerde. Bana sürekli güzel sözler söylüyor, zor sorular soruyor ve zort eden anlık açıklamalar yaparak hatamı düzeltiyordu.

Yine de dondurma arkadaşıma âşıktım.

"Sana Senem ablanın, bana bugün öğrettiği zikri öğreteyim mi?"

"Sen iyi sevdin bu öğretmenlik işini."

"Evet, Felix amcaya da öğreteceğim. Belki imana gelir."

Kafam geriye düşene kadar güldüm. Felix'i adam edecek biri varsa o da bu çocuktu.

Zeyd beni güldürdüğü için gururlu bir bakışla izliyordu. Bunu bana geldiği ilk andan verdiğini fark etmemiş olmalıydı. Yine de o kadar akıllı ve fena bir çocuktu ki Bedir'in ileriki zamanlarda onunla nasıl baş edebileceğinin endişesine düşüyordum.

Bakışlarının başka yere kaydığını hissettiğimde meraklanarak döndüm ve arkamda bizi izleyen adamı gördüm.

Bedir Aslan Akgün gelmişti.

Günler sonra bu kapıdan içeri girmişti. Hiç konuşmadan beklediği yerden beni izliyordu. Oğlu gibi sessiz, oğlu gibi tepkimi bekliyordu.

Zeyd geleceğini biliyor olmalıydı. Yine herkesin arkamdan işlediği sinsi bir plandı. Senem'in sakinliğinden anlamalıydım. Herkes bir şeyler yapıyor ama tepkimi tahmin edemedikleri için çekiniyordu.

Onu izlerken buldum kendimi.

Haki yeşili, polo yaka bir tişört, bej renginde bir pantolon giymişti. Bej rengi spor ayakkabısıyla kombinini tamamlamıştı ama dikkatimi çeken bu değildi elbette. Uzatmaya başladığı dağınık saçlarıydı. Sakalları ilk görüştüğümüz haftaya göre daha fazla uzamış ve gürleşmişti.

Ya kendini salmıştı ya tarzını değiştirmişti. Ne şekilde olursa olsun Bedir Aslan yine karizmasını konuşturan ve nefes kesen bir şekilde duruyordu.

Pekâlâ... Nefesimi kesen dış görünüşü değildi. Onun günler sonra elinde hurma paketiyle evime gelmesiydi.

Küçükken yemeği en çok sevdiğimiz atıştırmalıklardan biriydi hurma. İçine ceviz, fındık veya badem koyardık. Bana her zaman kendi elleriyle hazırlardı.

Zeyd mi ona söylemişti acaba? Zeyd hatırlattığı için mi özür dilemeye gelmişti? Özrü benim acımı dindirmezdi. Hiç kimsenin özrü bana geçmişimi vermeyecekti. Benim yıkılan binalarımı onarmayacaktı.

Özür dilerim.

Boş ve soğuk iki kelimeden ibaret.

Bir insanın hayatını mahvettikten sonra özür dilemek bana çok anlamsız geliyordu.

"Zeyd de bizim gibi hurmayı çok seviyor, ona hazırlamamı isterken senin de çok sevdiğini söyledi. Sonra aklıma geldi, sana hazırlarken buldum kendimi. Sen de çok seviyordun."

Zeyd hurma bahanesiyle babasını aramış, küçüklüğümüzü ona hatırlatmıştı.

"İç- İçinde kaç adet var?"

Zeyd kucağımdan inerken oturduğum yerden yavaşça kalktım.

"Her bir hurmanın içinde dört fındık, üç badem, iki ceviz var."

Bu bizim rakamlarımızdı.

"Cevizleri çoğaltmışsın."

"Zeyd öyle seviyor. Sen de en çok cevizli olanı severdin. Sevdiğin gibi yapmak istedim," dediğinde kafasını eğdi. "Biz özür dilemezdik, onun yerine bunu yapardık."

"Biliyorum, Aslan."

O yıkılmaz Bedir Aslan, karşımda mahcup ve gardını indirmiş halde açıklamaya girişiyordu.

"Seni korumak için susmak zorundaydım. Sen kendi kararlarını verecek yaşa gelene kadar susmam gerekiyordu. Dayıların para için halanı sürekli sıkıştırırdı, seni onlara bırakamazdım. Nihat Pektaş'ın yanında olman senin için daha güvenliydi ve benim içim bir nebze bununla rahattı. Çünkü o adamın seni koruyacağını biliyordum. Onun için susmak..."

Karşımda boynu bükük açıklamalar yapmasını ve af dilemesini daha fazla izleyemedim. O sözlerini bitiremeden koşar adımlarla ona ulaştım ve gardını almasına izin vermeden sıkıca sarıldım.

Bir şeyin düştüğünü duyunca kulak kesildim. Sanırım elindeki hurma paketiydi. Çünkü kollarını omzuma sardığında parmak boğumları dışında bir şey hissetmiyordum.

"Seni suçladığım için özür dilerim, Aslan," diye başımı omzuna yaslarken ayağımla ayağının ucunu ezdim. Bana sarılmayacağını zannederken, o günahına yenilerek omuzlarımı sarmıştı. Benim için kendinden bir kez daha ödün vermişti.

"Seni kırdığım için özür dilerim."

Cevabını başımda hissettiğim minik, neredeyse olmayan şefkatli öpücükle aldım. Bu yıkılmış gönül sarayımda uzattığı ikinci tuğlaydı. Gözlerimi daha sıkı kapadım. İşte şimdi küçük Berna ve Bedir Aslan olmuştuk.

Beni her zaman koruyan Aslan'ım, benim Herkül'üm geri gelmişti.

"Daha iyi misin Beğna?"

Ava'nın sesini işitince hemen geri çekildim. Sanırım aştığım sınır için tatlı bir uyarı gelmişti. Ona gülümsemeye çalışırken Felix'in delici bakışlarına rastladım. Hepsi aynı anda gelmişti. Gelecek olan misafir Levi değil, Bedir'di.

Elimi gergin bir şekilde birbirine sürterek Bedir'den uzaklaştım. Onun delici yeşillerini bir kez daha görmeye cesaret edemedim. Bir kez daha bakarsam yıkımım olurdu.

Ava'ya tekrar baktığımda ona sunduğum yarım yamalak gülümsemeye rağmen bana sevgiyle gülümsedi ve kollarıma koşarak atladı. Hâlâ delidolu, hâlâ sınırı olmayan o tatlı kadındı.

"Seni çok özledim, Beğna."

"Ben de özledim, Ava. Ben de..."

Geri çekildiğinde teması kesmemek için ellerimi sıkıca tuttu. "Senin için hep dua ettim." Mavi gözleri acıyla titreşiyordu. "Camiye gittim, onun bana öğrettiği zikirleri çektim."

"Teşekkür ederim, Ava. Sen çok iyi bir insansın."

"Sen de öylesin, sen de çok iyisin. İyi olmanı istiyorum, bu dünyada acı çekmesini istemediğim en iyi arkadaşımsın, Beğna."

Bana verdikleri sıkı güce dayanacak ve acı çekmeyecektim.

Senem yanımıza katıldığında önce Bedir Efendi'ye başıyla selam verdi. Göz teması kurmaktan kaçındılar. Ava'ya yaklaştığında onu merakla inceleyen bir kadın buldu. Yeni tanışacaklarını unutmuştum. İkisini tanıştırsam da Ava'nın dikkati daha çok kızın yüzündeydi.

"İnanamıyorum! Yüzün çok güzel, çok parlak!" derken heyecanla Senem'in yüzünü incelemeye devam etti. Görmek istediği bir şey mi arıyordu yoksa maksadı farklı mıydı bilmiyordum.

Senem kibarca karşılık verip, "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne kullanıyorsun yüzüne?" diye heyecanla şakıdı. "Lütfen benimle de paylaşır mısın?"

"Günde beş vakit namaz kılıyorum."

Cevabını aldığında Ava'nın heyecanı şaşkınlığa dönüştü.

Ha, der gibi değişik bir tepki vererek sorgulayıcı bakışlarını bana çevirdi.

"Ha, değil," derken, elinden tutup onu sofraya ittim. "Yüzünün güzelliği, ışığı namazdan geliyor işte. Namazı biliyorsun artık."

"Evet, biliyorum," dedi hevesle sandalyeye otururken. Ani duygu değişimlerini özlemiştim. Bir anı bir anını tutmuyordu.

"Ben de kılmak istiyorum," derken sinsi bakışlarını Bedir'e çevirdi. "Bana namaz kılmayı öğretebilir misiniz Bediğ Efendi?"

Hiçbir fırsatı kaçırmayan manyak halini bile özlemiştim.

"Sen Müslüman değilsin, Ava. Namaz kılamazsın. Müslüman olduğun zaman bunu konuşuruz."

Ava çaresizce dudaklarını büzdü.

"Orlando beni öldürür."

"Evet, bunu maalesef biliyoruz."

Felix sesini çıkarmadan, yerine geçip oturduğunda ilk göz temasımızı kurduk. Bana tebessüm etti sadece. *Ne bir merhaba ne bir günün nasıl geçti sorusu...*

"Fel, sana da gusül abdesti aldırıyorlar mı?"

"Aldırıyorlar, Ava. Aldırıyorlar. Gusül abdesti almadan beni evine almıyordu."

"Bu konuda biraz vicdansızlar gibi," diyerek, çorbasını içmeden tabağını dolmayla doldurdu. "Sen ne iş yapıyorsun, Senem?"

"Ben operatör şirketinde çalışıyorum. Finans departmanında."

"Ah, demek İngilizcen bu yüzden çok akıcı."

"Evet. Arapça ve İngilizce en iyi konuştuğum dillerden. Bu yıl Rusça öğrenmek için eğitim almaya başladım. Ülkemizde çok fazla göçmen var."

Bedir, sessizce oturan ve duasını eden Zeyd'in tabağını doldururken, sıkıntılı bir nefes vererek sohbete dahil oldu.

"Onların bizim dilimizi öğrenmesi gerekirken biz onların dilini öğreniyoruz. Tuhaf bir sistemimiz var."

Felix çorba içip içmemek konusunda kararsızdı. Gözlerini dolmadan ayırmayışını içimde bir sıcaklıkla izledim. Sevdiği bir şeyi görmüş olmasını ve duygularını benim yüzünden bastırması üzücüydü. Halbuki Zeyd çok mutlu olduğunu söylemişti.

Çorbaya karar verdiğinde Bedir'e dönerek eleştirel bir tavırla konuşmaya başladı.

"Bu sistemi değiştirmek halkınızın elinde. Sistematik hareket etmiyorsunuz. Sokaklar sizin ama bir evin dört duvarı arasında isyan ediyorsunuz. *İsyanımı neden kimse duymuyor,* diyorsunuz. Hepiniz dört duvar arasında konuşacaksanız, kim sizi duyacak?"

Felix'in söylediklerine katılıyor gibi kafasını sallasa da Bedir gergindi.

"Sistematik hareket eden halkımız dejenere edildi. Korku ve baskı, geniş bir zamana yayılarak büyük değil, küçük olaylarla empoze edildi ve istedikleri algıyı oluşturdu. Böylece sesimizi kestiler. Bizim olayımız siyasetten çıktı, çürümeye doğru yokuş aşağı gidiyoruz."

Çivi, çiviyi söker.

Bu mantık bana zaman zaman ılımlı gelse de halkın birliği olmadığı sürece her mantık zihinde bir mahkûm gibi yatmaya devam edecekti.

Çevresinde bulunduğum kalabalık masanın benim için ne büyük bir nimet olduğunu onları izledikçe fark ettim. Rutinin rahmet olduğunu zaman zaman anlasam da bu son bir hafta bana hayatımın dersini vermişti.

Bu yüzden bu akşam üzülmeyi, gerilmeyi değil, gülmeyi seçtim.

İlk adımım dondurma arkadaşımı ve öğretmenliğini yaparak imana getirmek istediği Felix'in zayıflığını kullanmak oldu. Yalan yok, bu durumdan aşırı zevk alıyordum.

"Felix, küçük öğretmenin sana zikir çekmeyi öğretecekmiş."

Amacıma tam anlamıyla ulaştım. Bütün gözler küçük öğretmenimize kaydı. Onu mutlu eden sözler sarf edildi. Onun üzerinden Felix'in tembelliğine vurgu yapıldı ve beni aşırı şaşırtan bir rekabete dönüştü.

Felix, Zeyd'le yarışacağını söylerken, Ava zikir konusunda Felix'ten daha iyi olduğunu söyleyerek üstünlük sağladı. Felix iki rekabetin haksız ama onun için zevk olduğunu söyleyerek keyifli sohbeti sürdürdü.

Gülümsüyordum, viran olmuş gönlüm iyileşiyordu. Hissediyordum acıyı, şifayı, görünen ve görünmeyen elleri...

Yemekten sonra masayı toparladık, kahveleri hazırlarken Ava'yı içeri gönderdim. Felix'in kahvesini nasıl içeceğini öğrenmek için bahçeye çıktığımda içeride sandığım Ava'yı, Bedir'le bahçede tek buldum. Zeyd salon koltuğunda, babasının telefonuyla oyun oynuyordu.

Neler olduğunu öğrenmek için onlara doğru yaklaştım fakat beni fark etmediler.

Ava'nın kafası eğikti. Bir şey mi olmuştu acaba?

"Beğna'ya sarılıyorsun ama bana sarılmıyorsun."

Ava'nın incinmiş sesini duymamla adım atmayı bırakıp hemen büyük çiçeğin arkasına saklandım. Yaptığım yanlıştı ve Zeyd beni yakalarsa rezil olurdum ama neler olduğunu öğrenmeliydim.

"Berna o niyetle bana sarılmadı."

"Ama İslam'da evli olmayan kadın ve erkek ne olursa olsun sarılamaz, bu günah."

"Evet, günah."

"Beğna için günahını kabul ediyorsun yani?"

"Evet," dedi Bedir. "Berna'nın canının yanmasını kaldıramam."

Diyaloglarının hızına tam anlamıyla yetişemesem de son soru ve cevap beni gafil avlamıştı.

Ağlamamak için avuçiçimi dudağıma bastırıp sesimin onlara gitmesini engelledim. Ben Bedir'i kırma cüretini kendimde nasıl bulmuştum?

"Başka bir kadını kıramıyorsun ama beni kırıyorsun."

"Ava... Senin sarılmanda şehvet var, arzu var."

"Ya o da sana arzu duyuyorsa? Sonuçta o bir kadın ve aşırı güzel. Sen kendinin farkında değil misin bilmiyorum ama kokunla, duruşunla, sesinle, her şeyinle insanı günaha sokuyorsun. Bu mükemmellik bir kadının aradığı her şey. Beğna'nın da nefsi var. Sana sarılırken şehvet hissetmediğini nereden bilebilirsin?"

Ava haklıydı ama hakkımda yanılgıya düşüyordu. Zira Bedir benim hiç sahip olamadığım kardeşim gibiydi. Ona sarılırken asla şehvet duymazdım. Güven duyardım. Güvende olduğumu hissederdim.

Bedir boğulmuş gibi, "İnsanoğlunun nefsi ağırdır. Ama nefsini yendiğin zaman da vardır," diyerek sözlerini sürdürdü. "Ben Berna'ya kefilim, Berna da bana. Bu konuyu burada kapatalım."

"Senden sadece bir kahve istedim, bunu bile çok görüyorsun."

Ava'nın yan profili küskün bir tavırla söylediklerinden sonra değişmiş, önüne dönerek Bedir'e sırt çevirir gibi yüz çevirmişti. Bir kez daha kırılmıştı.

Yine de sırtını izlediğim ikilinin yan yana duruşları yaşlı gözlerime o kadar güzel gelmişti ki. Birbirlerine ne kadar yakıştıklarını dikkatli bakmaya gerek olmadan görüyordum.

"Ava, konu kahve değil. Sana umut vermek istemiyorum. Sana daha önce de söyledim, biz olmayız. Sana adım atmam, sana gelmem, sana sarılmam ve kahve de içmem. Seni kırmama daha fazla izin verme."

Onları dinlediğimi bilmelerini istemediğim için bahçeden sessizce içeri süzüldüm. Zeyd bıraktığım gibiydi. Salondan çıktığımda, elinde tepsiyle mutfak kapısında beliren Senem'in varlığıyla irkildim.

Kahveleri sormamı beklemeden yapmıştı.

Bahçede yeniden toplanarak pişen kahveleri içmiştik. Ava'nın sessizliği masada tatsız bir ortama sebep olsa da Zeyd'in afacanlığı bu tatsızlığı yatıştırmıştı.

Bedir kahvesini bitirdiğinde, Zeyd'e gitmeleri gerektiğini söyleyerek ayaklanmış, Ava bizimle kalmıştı. Kırıldığı için Bedir'le hiç vedalaşmamış, Bedir'in otele bırakma teklifini sessizce reddetmişti.

Levi'nin gelip, onu alacağını bana söyleyerek mesajı iletti.

Onu ilk defa Bedir'i reddederken görüyordum.

Felix çalışacağını söyleyerek Bedir'i ve Zeyd'i uğurladıktan sonra odasına geçmişti.

Senem ve Ava'yla bahçede oturmaya devam ettik. Sohbetimiz Ava'nın, Senem'e sorduğu sorularla ilerliyordu. İkisinin anlaşması epey hoşuma gitmişti. Birbirlerini rahatlıkla kabul etmişlerdi.

Anlaşamasalardı kahrolurdum çünkü iki kadın da bana çok iyi geliyordu. Tabii ki Ava, Senem'in yerini dolduramazdı ama iyi bir insandı.

Ava özel bir arama alınca, içeri geçerek beni Senem'le yalnız bıraktı.

Senem şaşkın bir ifadeyle gözlerini bana dikti.

"Kafayı çok fena Bedir Efendi'ye takmış. Bunun sadece heves olduğuna emin misiniz?"

Bilmiyorum, dercesine omuz silktim. Konuşmalarından anladığım kadarıyla Ava'nın duyguları heves değildi artık.

"Felix ve Bedir Efendi öyle diyor ama bilmiyorum."

"Hayatında biri yok mu?"

"Pek bir bilgim yok aslında."

Yalan söylemek zorunda kaldım. Doğrusu Ava'nın, Levi'yle bir ilişkisinin olup olmadığını hâlâ anlayamıyordum. Ayrılmışlar mıydı? Sürüncemede mi kalmışlardı? Açık ilişki mi yaşıyorlardı?

Ava'nın geri gelmesini beklerken bize doğru gelen Felix ve Levi'yi görünce kaşlarımı çattım. Beklediğimden daha erken gelmişti.

Gözlerim aynı hızla Senem'e kaydı. Onu heyecan yapmaması için uyaracağım sırada şaşkınlığımı fark etmiş olmalı ki baktığım yere baktı ve bize doğru gelen *Harold* kardeşleri gördü.

İrlanda kraliyet ailesinin vârisleri Harold kardeşler.

Şifon kumaştan yapılma suflesini düzelten Senem yerinden ağır ağır kalkarken Levi'nin onu pürdikkat izlediğini görmüyordu. O erkeklere alıcı gözüyle bakmazdı ama bakışları çok rahat hisseder ve görmeden yorumlardı.

Felix onları tanıştırırken ikisi de garip bir şekilde sessizdi. Levi'nin aşırı davranmadığı bir ana şahit olmuştum. Her zaman Levi'den rahatlıkla bahseden Senem'in onu görünce, sessiz bir selam verip hafifçe tebessüm edişi ve beklemeden içeri girişi hepsinden daha garipti.

Ben neye şahit oluyordum böyle?

"O kim, Felix?" diye tiz sesiyle sordu. Gözlerini gidişini izlediği kapıdan ayırmıyor, kaşları gizemli bir merakla ağır ağır çatılıyordu.

"Berna'nın arkadaşı."

Büyülenmiş gibi, "Siktir, çok güzel!" diye soludu. Gür sesi büyülenmenin etkisiyle zayıf çıkıyordu. "Bana gülümsediğinde kalbim yerinden çıkacak sandım."

Bakışlarım elini sol yanma yaslayan Levi'nin üzerine kaydı. Senem'i beğenmiş miydi? Tesettürlü olduğu için farklı yorumlamasını beklemiştim.

Neler düşünüyordum ben? Levi bize alışmıştı zaten.

Felix, "Ona yanlışlıkla bile gözün değmesin, senin geçmişini sik-" derken küfrü kuru bir öksürükle örtbas etti. "Senem senin takıldıklarına benzemez, Liv. Sakın saygısızlık yapma."

Lordumun her arkadaşıma saygı duyması...

"Yüzü ay gibi parlıyordu."

"Evet, kör olmamaya dikkat et."

"Taktığı şey... Aşırı yakışmış. Acaba saçları nasıl?" diye dalgınlıkla söylendi. "Off! Görmek için ömrümden bir beş yıl feda ederdim. İpek gibi yumuşacık..."

"Levi!"

Felix'le aynı anda ona bağırdığımızda irkilerek geriledi. Yaptığı yanlışı çabuk fark ettiği için ellerini yukarı kaldırıp teslim oldu.

"Tamam, özür dilerim. Ava, nerede? Onu almaya geldim."

Bana *Succubus* diyen azgın Levi'nin arkadaşım hakkında farklı şeyler düşünmesini asla hoş karşılamazdım. Hassasiyetimizi bilen Felix de bu konuda özverili davranıyordu.

Senin dışında, çılgın kadın.

İç sesime ve Levi'ye aynı anda kızarak, "İçeride!" diye tersledim.

"Yarın sabah İrlanda'ya uçacağız. Vedalaşmaya birlikte geleceğimizi sanıyordum ama benden önce birilerinin arabasına atlamış bile."

"Ben onları almaya gittim, o özellikle birilerinin arabasına atlamadı," dediğinde ağabeyinin omzuna vurdu. "Ava'ya laf atıyorsun ama Senem'i görmenle aklını kaçırdın."

Levi kardeşine yandan bir bakış atarak, "Hayır, sadece çok güzeldi," dedi. "Ne yapacağımı şaşırdım." Bakışlarını usulca bana çevirdi. "Yüzü gerçekten parlıyordu."

Levi'yi açıklamasıyla baş başa bırakarak odaya ilerlediğimde sırtımı kalın sesiyle gerdi.

"Hey! *Succubus*! Ciddiyim!"

"Kes sesini, Levi Harold."

"Tamammm!"

Pislik herif!

Beni şaşırtan Senem'di ve onun için istemediğim bir endişeye kapılıyordum. Levi'den bahsederken bile heyecandan titrer, karşılaşacakları ana dair teoriler yapar ve beni delirten düşler kurardı.

Karşısında sakin kalmayı nasıl başarmıştı acaba? Levi'yi görünce hevesi mi kaçmıştı? Kaçırdığım bir an Ava'yla mı konuşmuştu? Fakat onları hiç yalnız bırakmamıştım.

Odasına girmemle gördüklerim bir oldu.

Ne umarken ne buluyorum, Allah'ım...

Duvardan destek alarak, tutunan arkadaşımın elini kalbine yaslayıp iki büklüm durmamak için cebelleşmesini çatık kaşlarımla izledim.

Ne yapıyor bu ruh hastası?

"Berna, nefes alamıyorum. Berna, kurtar beni."

İki kelimeyi bir araya getiremiyormuş gibi ayılıp bayılan oyuncu Senem'in, elini kalbine daha sıkı bastırıp, bedenini duvara sürterek yere düşüşünü boş gözlerle izledim.

"Bana güldü," diye inledi heyecanla. "Gördün mü?"

Allah'ım...

Neden şaşırmıştım ki? Her zaman ki gibi gizemli görünmeye, ilgisizmiş gibi davranmaya çalışan klasik Senem'di. Numaradan *seni bilmiyorum* havası verir, kalp krizi geçirirken kimse görmesin diye odaya saklanırdı.

"Kör değilim, sen de güldün."

Duvara dayadığı kolunu başının üzerinden uzatarak, "Allah, Muhammed aşkına, tansiyonumu ölç!" diye yalvardı. Kolunu uzatmış, tansiyonunu ölçmemi bekliyordu.

"Allah'ım, çok yakışıklıydı."

"Abartmıyor musun? Alt tarafı Levi işte."

Söylediklerim üzerine kolunu düzeltmeden bana ters ters baktı. Duruşu o kadar kötüydü ki omurgasını zedelemesinden korktum.

"Felix Harold'ın baklavalarını görüp bayılan babamdı!" İmayla kafasını salladıktan sonra hak verir gibi bakışlarını yumuşattı. "Ama doğru, babam da Felix'i evde çıplak görseydi bayılırdı."

"Şaşkındım bir kere."

"Külahıma anlat."

"Toparlan, Senem. Bu sen değilsin."

İkazıma uyup hemen ayaklandı.

"Kalacak mı daha?"

"Hayır, Ava'yı alıp gidecek."

Yüz hatlarını keyifsizlik sardı.

"Doğru. Ava'yla birbirlerini seviyorlar, değil mi?"

"Sen nereden öğrendin?"

"Zeyd anlattı."

Gözlerim irileşti.

"Zeyd onu da mı biliyor?"

"Evet. Evlenecekler mi?"

"Bilmiyorum, ikisi de tuhaf. Aileleri birbirine düşman olduğundan bağlanmamaya mı çalışıyorlar, anlamıyorum ama Ava da Levi de birbi-

rinden kopmuyor. Ama Ava, Bedir için de ölüyor. Hoş, Levi'nin de sana dibi düştü."

Anırır gibi, "Ne?" diye tepki vererek üzerime yürüdü. "Ne dedin sen?"

Kırdığım potu fark edince hemen toparladım.

"Levi de çapkın..."

Hatırlatmam heyecanını tekrar öldürdü.

"Ah... Doğru."

Doğru olan sadece bu değildi. "Bir kere o Müslüman değil," dedim özellikle. "Baban ondan bahsettiğini duyarsa bacaklarını kırar."

"Ben onu Müslüman yapardım."

Gözlerimi devirip onu odada keyifsizlik ve heyecan çatışmasıyla baş başa bıraktım. Salona geri döndüğümde Levi ve Ava'yı ayakta yan yana buldum. Çantası ve telefonu elinde, bekliyordu.

Ona veda etsem de geri döneceğini biliyordum. Ava benimle ilişkisini kesmek istemediğini ve beni tekrar görmeye geleceğini söylemişti.

Gelmesini istiyordum. Ben de Ava gibi bir dostu kaçırmak istemezdim.

Günler sonra Felix'le koca bahçede yalnız kaldık. Zeyd'in yokluğunu hissettiğimi söylemeye çekiniyordum ve tabii yarın bu evden ayrılacağımı da.

Bedir'e sarıldığım için bana hâlâ kırgındı.

Onu hissediyordum. Bu Zeyd'i kıskanmak gibi sevimli ve iç eriten bir tatlılık değildi.

Bakışlarını üzerimde hissettiğimde yüzümü küçük havuza sabitledim. Amacım gelecek fırtınayı biraz ötelemekti. Çünkü ne söyleyeceğini biliyordum. Onu damarımda akan kanımdan daha net hissediyordum. Hissetmeseydim canım böyle yanmazdı. En az onun kadar *bizi* hissediyordum.

Uzun sessizliği, duygusuz sesiyle böldü.

"Neden bana bakmıyorsun?"

"Ne düşündüğünü biliyorum."

"Ama ne hissettiğimi bilmiyorsun," dediğinde usulca ona döndüm.

Yanılıyorsun.

Hissediyorum.

Geldiğinden beri bastırdığı duyguları sonunda infilak etti. Fakat bunu bir cümleye hatta bir kelimeye sığdırdı. *Yetersiz...*

"Sen ona sarıldığın zaman kendimi yetersiz hissediyorum."

"Fel?"

Gözlerini benden kaçırdı.

"Senin acını hafifletecek güce sahip değilmişim gibi hissediyorum. Sadece küçük bir hareket olsa dahi o tüm acını almayı başarıyor."

Elini tuttum, özlediğim sıcaklığı hissettim.

"Felix, Bedir benim geçmişim."

"Ben de geleceğin olmak istiyorum."

Gevşek bir gülümsemeyle boynuna atladım. O zaten benim geleceğim olmuştu.

"Beni toparlayan sensin, şu an gülüyorsam senin sayende. Şu an nefes alıyorsam buna da sebep sensin. Benim için yaptıklarını asla küçümseme, kendine haksızlık edersin. Sen benim her şeyimsin, Felix." Dudağımı boynuna sürterek bir öpücük verdim. "Seni kaybetmek gibi bir niyetim yok, Fel. Beni hayatında istemezsen sana çok kötü şeyler yaparım."

Güldüğünü hissettim.

"Ne gibi?"

"Seni Allah'a şikâyet ederim," dedim kafamı göğsüne yatırırken. Göğsünde güçlendiğimi hissettiriyor muydum? Bana iyi geldiğini anlamasını sağlıyor muydum? "Beni büyük bir yükten kurtardın."

"Nasıl?"

"Oraya ait olduğumu hissetmiyordum zaten."

"Neden?" diye sorarken kollarıyla omzumu sardı.

Kırgınlığı geçmişti. *İyiydik.*

Bileğinin iç kısmını tırnağımın ucuyla minik minik aşındırıyordum. "Çünkü her adımıma dikkat etmem gerekiyordu. Her adımımın hesabı soruluyordu." Başımı geriye yatırıp onunla göz göze geldim. "Diken üstünde yaşadığım yer, ait olmadığım yerdir."

Yüzümün her detayını inceliyordu. Kirpiklerinin ucunda bile sevgi gördüğüme yemin edebilirdim. Bu adam beni seviyordu. Hiç yılmadan, bütün engellere ve zorluklara rağmen.

Bir an sonra, "Doğru," diyerek bana katıldı. "İnsan özgür olduğunu hissettiği yere aittir."

"Hatırlıyor musun Felix?"

"Neyi?"

"Babamın, annemi öldürmesine rağmen ona karşı bir nefret besleyemediğimi söylemiştim sana." Kalbimdeki sevgiyi itiraf ettiğim tek kişiydi. "Sebebi buymuş."

"Evet, sana *peşinden gitmediğin için olabilir*, demiştim."

Haklıydı, beni o zaman da garip bir şekilde konuşturmuştu. Hakkını aramam için kimi zaman açıkça kimin zaman alttan mesajlar vermişti. Ve ben onunla paylaştığım hiçbir şey için pişman değildim.

"Haklıydın, benim suçumdu. Korkaklık etmeseydim belki."

Dudağının arasından çıkan gürültülü nefesi sessizce dinledim.

"Kendini suçlamayı bırak. Hiçbir şey senin suçun değil, Berna. Yakın zamanda gideceğiz, babana götüreceğim seni. Özür dileyeceksin, o da seni affedecek."

"Affeder mi?"

"Babalar kızlarına kıyamaz."

"Doğru," diye fısıldadığımda gözlerimi kapadım. Uzun bir süre göğsünde dinlendim, iyileştim, huzur buldum. Bana güç verdiği her dakikanın tadına vardım. Felix Harold dünyayı önüme serse bile şu an verdiği gücü ve huzuru veremezdi.

"Zeyd sana tembel diyor ama kör demeyi unutmuş."

"Hey! Yine ne yaptım?"

"Benim için yaptıklarını göremiyor olman inanılmaz."

Kalçamı avuçlayarak acımasızca sıktı ve beni yerimden hoplattı.

"Hakaret listenizi benim için oluşturmayı bırakın, Bayan Önder. Yoksa o küçük felaketi İrlanda'ya kaçırırım."

Kalçamın acısıyla ona ters bir bakış attım.

"Baş edebilirsen neden olmasın?"

Felix'le orada ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum ama beni taşıyıp yatağıma yatırdığında gözlerim hâlâ kapalıydı. Biraz yalnız kalmak istiyordum. Bu isteğimi anlamış olmalı ki alnıma bir buse kondurdu.

"Sen uyu, ben de çalışacağım."

"Sıkılırsam yanına gelebilir miyim?"

"Evet, mutlu olurum."

Odadan sessizce çıkan adamın arkasından baktım. Küçük bir hata sonucu hayatıma dahil olmuştu. Kadere inanırdım, kaderin bizim için hazırladığı planı her detayıyla kabul ederdim.

Bana gelecek olan Allah'tan gelsin. O, şerrinde bile hayır barındırır.

Ve ben şerden, hayır almıştım.

"Berna..."

Senem'in sesini duyunca gözlerimi açmadan ona cevap verdim.

"Efendim."

"Uyanık mısın?"

"Sana cevap verdiğime göre Senem?"

Kıkırtısını duydum.

"Felix, nerede?"

"Çalışma odasında."

Yatakta hareketlilik hissedince, gözlerimi açarak kollarını yatağın üstüne yatırmış arkadaşıma baktım.

"Namaz kılalım mı?" diye tebessümle sordu. "Sonra birbirimize dua ederiz. Hani küçükken yapardık bunu."

Sıcak ve güzel bir teklifti.

"Olur ama bir duş almam lazım, bekler misin?"

"Hı hı. Odamda bekliyorum seni."

Çok bekletmemek adına hemen banyoya girdim. Hızlıca yıkandım, her ihtimale karşı gusül abdestimi de aldım. Saçlarımı başörtümün ıslanmaması için kuruttum. Giyindikten sonra abdest aldım ve beni bekleyen Senem'e koştum.

Çektiği zikirlerin arasından, "Sıhhatler olsun," diye seslendi.

"Teşekkür ederim."

Bizim için iki seccadeyi yan yana koymuştu. Yatsı namazını kıldık önce. Ruhumun nefes aldığını hissettiğim yatsı namazım sünnet ve vitir vaciple devam ettirdiğimde günlerdir hissetmediğim huzura ve ferahlığa yükselmiştim.

Arşa sesimin yükseldiğini biliyordum. Bir kere *Allah*, demek kalbimdeki bütün ağrıları hafifletmişti.

Namazı ve dualarımızı bitirdikten sonra Senem bana döndü.

"Önceden yaptığımız duayı hatırlıyor musun?"

Üzülerek hatırlamadığımı söyledim.

"Tamam," derken büyük bir sabırla tamamen bana döndü ve anlatmaya başladı. "Secdeye gitmeden önce sen benim için niyetini getireceksin. Ben de senin için niyetimi getireceğim. Sonra secdeye gideceğiz, bir Fatiha yirmi bir defa da *iyyake na-budu* ve *iyyake nesteiynu* diyeceğiz. Sonra kalkıp tekrar dua ederiz."

Şimdi hatırlamıştım. Küçükken arkadaşın arkadaşa ettiği dua daha hızlı kabul olur diye hep yapardık. En büyük duamız, büyüdüğümüzde çok iyi yerlerde çalışmaktı.

Bugünümüze baktığımda Senem'in çok iyi bir şirkette çalıştığını, benim de stajımda hayal dahi edemeyeceğim bir şirkette olduğumu fark ettim.

Dualarımızın kabul olduğunu daha yeni idrak etmiştim.

Senem'le aynı anda gülümsedik. Ellerimi sol yanıma bastırıp teşekkür ettim.

Teşekkür ederim, Allah'ım. Teşekkür ederim. Asla sana layık bir kul olamadım ama beni unutmadığın için teşekkür ederim.

Önüme dönünce Senem de döndü. Ellerimizi açtık ve niyetimizi getirdik. Onun benim için ne dua ettiğini bilmiyordum.

"Allah'ım, sen dostumun kırılan kalbini onar. Biliyorum, bu onun imtihanı. Sen sınavından sağlam bir şekilde çıkmayı ve sana layık bir kul olmayı ona nasip et. Şer olarak gördüğünü hayra çevir."

Gözlerim dolu dolu niyetini dinledim.

Sizi cennete götüren dostlar edinin, demişti halam bir zamanlar. Ondan şu an nefret etsem de bana her zaman doğru yolu göstermişti.

Ne tuhaf bir dünyaydı bu. Yanlışlardan vücut bulmuş bir insan, doğrulardan bir vücut oluşturmaya çalışmıştı.

Belki de yanlışın yaradılışındaki maksat buydu.

"Teşekkür ederim, Allah'ım. Hayatımdaki kötü insanları çıkarıp iyi insanları bıraktığın için."

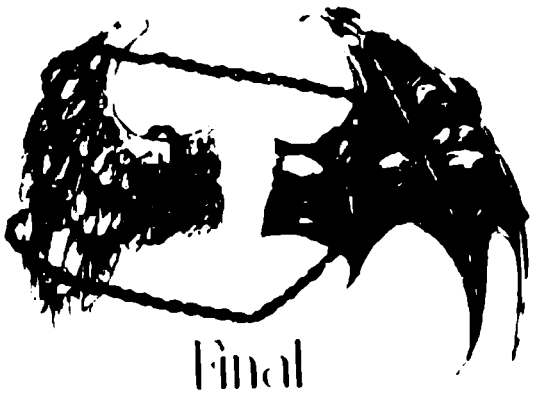

Final

Felix Harold

Öldüm Dediğin Yerden Dirilteni İman Et!

Gelecek fırtınalar yolunu temizler.

Kadere inanan bir adamdım ancak kaderin üstesinden gelmenin insanoğlunun elinde olduğuna da inanırdım.

Varlıklı bir aileden gelsem de geleceğin milyarderlerinden olacağıma inanırdım. Kaderimde olup olmamasına bakmaz, bunun için çabalardım. Disiplin, doğru yatırım ve ticari zekâ yeterdi.

Evet, kadere inanıyordum. Evet, kaderi yendiğime inanıyordum. Evet, hayatımı tamamen ona bağlamadığımı düşünüyordum.

Ya da artık düşünmüyordum. Çünkü bu insanlarla karşılaştığımdan beri hayatımın aslında benim ihtimallerim dışında ilerlediğini fark etmiştim.

Nasıl mı fark etmiştim?

Sabaha doğru yatakta bir hareketlilik hissetmiş, Berna'nın gerilmemesi için kıpırdamamıştım. Hayata dönmesini beklemiştim. Yürümesini, koşmasını, bir şeyler okumasını, kendi kendine konuşmasını, duygusal açlık sebebiyle bir şeyler yemesini...

Ancak lavabodan abdestli çıkmasını beklememiştim. Bedir de hep bu saatlerde namaz kılardı. Bazen kutsal kitabını okur, bazen tanrısına yakarırdı. Onu ilk fark ettiğim zamanlarda dünyayla bağlantısını koparıp ibadetine yönelmesini şaşkınlıkla izlerdim. Bir din adamı olduğu için bunu yapmasını normal karşılıyordum ama bazı Müslümanlar bir din adamı kadar ibadet ediyor ve kendilerini tanrılarına adıyorlardı.

Berna'yı hiç namaz kılarken görmemiştim. Ben düşüncelerimle boğuşurken Berna sabah namazını kılmış ve duaya geçmişti.

Namazını ağlayarak kılan hassas sevgilim, dua için ellerini açtığında da gözyaşlarını tutamamıştı. İsteklerini yalnızca Allah'a yöneltmişti. Acısını kabul ettiğini söylemişti.

Acısını kabul ettiğini görüyor muydu?

Tanrı, bizi görürdü.

Tanrı, bizi duyardı.

Tanrı, bizi hisseder ve bizi bizden iyi bilirdi.

Öyleyse bize bu acıları neden çektiriyordu? Daha güçlü olmamız için mi? Biz daha ne kadar güçlü olabilirdik ki?

Bir hıçkırığın ardından, "Biliyorum, benim imtihanım bu," dedi ve yüzünü avuçlarına gömerek, omuzları sarsıla sarsıla ağladı. "İsyan ettiysem özür dilerim, Allah'ım. Acımı senden başka giderecek daha büyük bir güç yok," dediğinde kafasını eğdi. "Gelecek olan senden gelsin, Allah'ım. Senden gelene razıyım, beni kullarının merhametsizliğine bırakma. Allah'ım, sana yalvarıyorum, ahımı alanın yanına bırakma. Benim canımı yakanın canını yak. Ettiğim her ah için cihanı altüst et..."

İsyan ettiğini sanıyordum ama bu kadın teslim oluyordu. Yaşadıklarını günahıyla, sevabıyla kabul ediyor, bir huzur halinde teslim oluyordu.

Neden özellikle onu anladığımı sorguluyordum. Neden kendi dilinde dua etmediğini... Ama Berna onu dinlediğimi biliyordu. Onun için endişeleneceğimi bildiğinden duasını özellikle ortak dilde ediyordu.

Bir teslimiyet halinde, hiç sahip olamadığım o huzur halinde, kaygısızca ve inanılmaz bir inançla.

Onu kıskandığımı itiraf etmeliydim. Tanrı'ya hiç böyle yalvarmamıştım.

"Sana gelmeyi o kadar unutmuşum ki nasıl dua edeceğimi bilmiyorum. Her zerremden haberdar olan Allah'ım, sana gelemeyişimi de affet."

Saatlerce dua etti, saatlerce ağladı ve saatlerce Allah'ın, acısını gidermesini diledi.

Saatlerce sıkılmadan dinledim onu, teslimiyetini izledim ve bunun karşısında karmakarışık olan kalbimle çaresizce bekledim.

Ayağa kalktığında gözyaşlarını sildi. Bu gerçek bir ayaklanmaydı.

Gülümsüyordu. Bu gerçek bir gülümsemeydi.

Günler sonra gördüğüm Berna ilk zamanlarından daha çok parlayan, daha az endişelenen, daha dik duran bir Berna'ydı.

"Berna," derken nefesim kesilmişti. "İyi misin güzelim?"

Göz göze geldik. Ona koşup sarılmak istiyordum ama yerime çakılmıştım. Ona dokunursam her şey kirlenecekmiş gibiydi.

Kendimi ilk defa kirli hissettim.

"Evet," dediğinde tekrar gülümsedi. Bir gece vaktinde dünyanın karanlığını aydınlatan Süper Ay* gibi parlıyordu.

Benim kızım, gözümü kör eden bir ışık saçıyordu.

Seccadesini katladıktan sonra Bedir'in onun için getirdiği Kuran-ı Kerim'i alarak göğsüne sakladı.

* Ay'ın normalde olduğundan çok daha büyük ve parlak görülmesi olayı.

"Kuran okuyacağım. Sen uyu, iyiyim ben."

"Uykum yok," derken alnımı endişeyle kaşıdım. "Sesli okuyabilir misin? Seni dinlemek istiyorum."

Bunun onlar için günah olup olmadığını bilmiyordum ama Berna'nın sesini duymak için tüm günahını sırtlamaya hazırdım. Onun acısının biraz da olsa hafiflediğini görmek beni daha az endişelenen bir adam yapacaktı.

Yoksa bu kadını düşünmediğim, onun için endişelenmediğim bir saat yoktu.

Zeyd'in kutsal kitapları geldiği an uzandığı yerden kalkıp, saygılı bir beyefendi gibi oturduğunu gördüğümden beri Kuran-ı Kerim varken uzanmazdım.

Sandalyeye geçip oturduğumda Berna sesli bir şekilde Kuran okumaya başladı.

Hem namaz kılıyordu hem de Kuran okumayı biliyordu. Anlamadığım nokta, giyim tarzının Senem'den farklı oluşuydu. Ve tabii kişisel seçimlerinin de. Senem tesettürlü, yabancı erkeklerle aynı ortamda pek bulunmayan, çok çok gerekmedikçe ten temasında bulunmayan bir kadındı. Berna ise onun tam zıttı bir kadındı.

Ama ikisi de ibadetini yapıyordu. Onları anlayamıyordum. Müslüman kadınların emirleri hangi aşamada yanlış, hangi aşamada doğru yaptıklarını bir türlü anlayamıyordum.

Müslümanlığı anlayamıyordum.

O günün sabahında, yeni bir Berna Önder küllerinden doğmuştu.

Daha güçlü, kararlarını veren ve destek görmezse tekmeyi kıça koyan, akıllı bir Berna olmuştu. Tüm bu acılardan sonra yavaş yavaş ayaklanmasını beklemiştim ama o beni her zamanki gibi çok şaşırtmıştı.

Uyuyakaldığım sırada hazırlanmış, kahvaltıya oturduğumuzda başka bir eve taşınacağını söylemişti. Enişteşinin götüreceğinden haberdardım. Buna engel olmak gibi bir güce sahip olmadığımı Berna kararı onayladığında anlamıştım.

Sonraki gün şirkete geleceğini söyleyerek aramızda istemediğim bir tartışma başlattı. Kabul etmeyişime karşı geleceğini net bir kararla bildirdi.

Allah'a teslim olmak böyle bir şey mi?

Yaşadıklarının Allah tarafından ona verildiği bir sınav olduğunu ve bu acıyı kabul ettiğini söylemişti.

Müslümanlar aklını mı kaçırmıştı?

Bu nasıl bir teslimiyetti?

Allah onlara acı veriyordu ve onlar bunun bir tür sınav olduğunu söyleyip, seve seve kabul ediyordu.

Ben onun için her gün daha az endişelenmeliyken daha çok endişeleniyor, Berna'nın benden çok daha iyi olduğunu gördükçe kabullenmek yerine inkâr ediyordum.

Kandırılıyor muydum?

Görmem gereken neydi de göremiyordum?

Düzenli bir şekilde terapistiyle konuşuyor ve stajyerliğinin son haftalarını hakkıyla bitirmeye çalışıyordu. Sadece geldiği ilk gün birkaç hata yapmıştı. Adapte olmakta zorlanan kadını toparlamak benim sorumluluğumdaydı ve bunu zevkle yapıyordum. Devam edeceğini sandığım adapte süreci ikinci güne kalmamıştı.

Daha güçlü, daha dikkatli ve sevecen tavırlarla işine başlamıştı.

Durumu Bedir'e anlattığımda gayet normal karşılamıştı. Terapisti durumun iyiye gittiğini ve bunun, sürecin bir parçası olduğunu söylemişti.

Sadece Allah'tan gelen her şeyi kabul ettiğini söyleyip bir anda ayağa kalkmıştı. Saatlerce ettiği duadan sonra...

Duadan gelen güç müydü?

"Her şey şu iki avcunun içindedir. Ellerini aç ve dua et," demişti Bedir Aslan Akgün. Gerçekten de öyleydi.

Şirket kapısından içeri girdiğim an kulağımı tanıdık, sevdiğim bir şeyin sesi doldurdu. Hemen önümde, aramızda kısa bir mesafeyle ilerliyor, günaydınların uçuştuğu selamları duymadan, Kerem'le gülüşerek ilerliyordu.

Ve beni fark etmiyordu.

Üzerinde takım elbise vardı. Lacivert renkteki ceketinin içine ne giydiğini göremiyordum ama her ne giydiyse asil ve çekici olduğuna emindim. Son günlerde giyimi de değişmişti. Bu havasına bayılıyordum. Daha resmi, daha maskülen gibi görünse de hâlâ dişi ve meydan okuyan bir kadın olmuştu.

"Nasıl oluyor da her gördüğün kişiye gülebiliyorsun?"

Fısıltımı ben duyamazken ötemdeki kadın nasıl duyacaktı ki?

Ağır adımlarla geçtiği lobide, Kerem'le her ne konuşuyorsa kahkahası yankılanıyordu. Tanrı'ya yemin olsun ki sikik Kerem o kadar da komik bir adam değildi.

Biliyordum.

Ama bu kahrolası kadın neden bu kadar çok gülüyordu?

Asansörün önündeki kalabalık çoğalınca biraz geride durdular. Bu sırada birbirlerinin kulağına eğilip bir şeyler fısıldaşıyorlardı. Diplerinde

bile olsam Türkçe konuştukları için ne dediklerini tam olarak anlayamazdım.

"Bayan Önder?"

İkisi dahil sesimi duyan bütün kalabalık bana döndü. Ancak ilgim tamamen bu kalabalığın içinde ışık gibi parlayan kadındaydı.

"Bay Harold?"

"Odama," dedim. Direktifi mesafeli bir tonla söylesem de sesim yumuşaktı.

Normalde sıralarını işgal etmezdim ama bu kadını acilen odamda kıstırmam ve dün geceyi sormam gerekiyordu. Berna'yı alarak asansöre geçtim ve bekleyenleri ardımda bıraktım.

Koruma ordusunu arkamda bıraktığım yerlerden biri de asansördü.

Yalnız kaldığımız asansörde hiç konuşmasak da o gülümsüyordu. Gülmesi hoşuma gidiyordu. Ayaklandığını gösteren gerçek kahkahalardı. Fakat yanlış adama gülüyordu.

O piçi işten de kovamıyordum. InfoTech şirketine transfer etsem Berna canıma okur muydu?

Kökünü bile kurutur, Fel!

"Neye gülüyordunuz öyle?"

"Beni mi izliyordun?"

"Arkandaydım, geldiğimi fark etmeyecek kadar dalmıştın."

Gözlerim asansör kapısında olsa da onu izliyormuşum gibi her hareketini görüyordum. Altdudağını kemirdiğini, şeytani sırıtışının tatlı çillerine yayıldığını, gözlerinin sinsice açıldığını...

Beni kullanıyordu. Sikeyim! Bu çok hoşuma gidiyordu.

"Sessiz gelişini fark etmemek benim suçum değil."

"Kalabalık geldiğimi bilmiyordum."

"Bilmediğin bir şeyin olması şaşırtıcı."

"Kabalık etmeyin, Bayan Önder." Onu arkamda bırakarak açılan asansörden indim. Asıl kabalığı ben ona yapmış, bu misillemeyle dün geceye ilk göndermede bulunmuştum.

Arkamdan sakin adımlarla gelirken, "Herkesin içinde beni çağırma şekliniz hiç kaba değildi, Bay Felix," diyerek karşılık verdi.

"Öyle mi?" dediğimde ona döndüm. Seksi kıvrımlarını saklayan kıyafetine küçük bir bakış attım. Dikkatimi asıl dağıtan tehlike hemen aşağıdaydı.

Tak tak sesiyle kasıklarıma işkence çektiren topuklu ayakkabılarını izlerken gizlice yutkundum. Bu kadına en kısa sürede bunu yasaklamalıydım.

"Çalışanımı nasıl çağıracağıma bırak da ben karar vereyim."

Cevabı yüzüme oflayıp gözlerini devirmek oldu. Odama girdiğimizde kapıyı arkamdan kapadım.

Güzel kalçalarını izlememe beş saniye bile izin vermeyerek bana döndü. Bakışlarımı yakaladığında arsızca sırıttım.

Seni ve kalçanı seviyorum, kızım.

"Neden seni dün gece görmeme izin vermedin?"

Tek kaşını kaldırarak gerekçesini bildirdi.

"Geç kaldın."

"Kapı şifresi değişmiş."

"Öyle mi? Hiç haberim yok."

"Nasıl olur böyle bir şey?"

Leziz kırmızı dudakları aralandı. Kolundan tutarak kendime doğru çektiğimde tatlı kıkırtısı kulağıma ulaştı.

Sikeyim! Onu her şekilde yemek istiyordum.

Dünya üzerinde Berna'dan daha güzel bir şey göremiyordum. Bu kadın heykeltıraşların elinden bile çıkamayacak zarafete, inanılmaz bir enerjiye ve kudretli bir güzelliğe sahipti.

Ve o benimdi!

Arzularımı bastıramıyordum.

Tanrı'm, bana neler yaptığının farkında mısın?

Kimin ahıydı bu? Kimin lanetiydi ya da kimin duasıydı? Bu kadın bana kimin duasıydı?

Zarif boynuna doladığım elimin sahiplenici hissi avuçlarımı yaktı. Ona dokunmakla hayatıma meydan okuyordum.

Kulak memesini hafifçe okşadım. "Sana öyle şeyler yapmak istiyorum ki..." dedim ama devamını getiremedim çünkü onu ürkütmekten korktum.

Amacım küçük, masum bir öpücük kondurmaktı ama ona yenildim. Ateşine, küçük dudaklarının lezzetine, hiç kaybetmediği arzusuna...

Dudaklarıma doğru inledi ve kontrolümüzü kaybettik. Ellerini boynuma sardığında dudaklarını araladı ve dilimin onunkinin üstünden kaymasına izin verdi.

Tanrı'm, beni delirtecekti.

Şefkat, yenilgi ve teslimiyet. Her şeyi hissettiğim, aldığım kadar verdiğim bir öpücüktü. İhtirasımız bizi yaksa da onu iyileştirmek istedim. Dudaklarımla, ellerimle, şehvetten öte şefkatim ve ona sunduğum bütün sevgimle.

Nefes nefese geri çekildiğimde yüzünü şefkatle okşadım.

"Bu gece gelmeme izin vereceksin misin?"

"Senem eve geldi," dedi gözlerini dudaklarımdan ayırdığında. "Nihat amcaya söz verdim, gelemezsin."

Çaresizce geri çekilerek gitmesine izin verdim.

Nihat Pektaş dün Dubai'ye dönmüştü. Benimle konuşmak istediğini söylemiş, yoğunluğumuz yüzünden ikimiz de fırsat bulamamıştık. Tekrar geleceğini ve konuşacağımızı söylediğinde seve seve kabul edeceğimi söylemiştim.

Berna'yı onlara bırakmaya niyetim yoktu.

Bana sırtını dönüp odadan çıkacağı sırada ona seslendim. Hâlâ korkuyordum. Bu ayaklanış beni korkutuyordu.

"Berna."

"Efendim."

"Gerçekten iyi misin?"

Sözsüz bir cevaptı tebessümü. Beni tatmin etmeyen, daha çok şüphelendiren bir gülüştü.

"Bu arada, bu akşam Kerem'in doğum günü ve oraya davetliyim. Gelsen de beni bulamazsın, o yüzden gelme."

"*Born to die*,"* diyerek homurdandım.

Kapıyı açarken, net duyamayıp bana döndü.

"Duyamadım."

"*Born to day*," derken alnımı kaşıdım. "Yani bugün doğmuş. Bugün doğum günü demek istedim."

Tekrar gülümseyip odadan çıktı.

Çok fazla gülmesi mi beni korkutuyordu acaba?

Delirmiş olabilir miydi?

Günlerim böyle merak, endişe ve inançla inançsızlık çatışması arasında geçti. Ben onun teslimiyeti için kendimi kaybederken Berna hayata daha sıkı tutundu. İlişki dinamiğimiz eskisinden daha iyiydi hatta iletişimimiz daha güçlü ve sağlıklıydı. Yine de içimi ürperten kandırılma hissini kovamıyordum.

Bu gece Bedir'le konuşmam gerekiyordu.

"Felix, beni dinliyor musun?"

Frank'ın sesiyle bakışlarımı çevirdim, yüzüme bir dosya tutuluyordu. Bu dosya ne için tutuluyordu ve ben Frank'ın odasına ne için gelmiştim?

"Bir hafta sonra İrlanda'ya gitmen gerek. Bir ay orada kalacaksın. Buradaki işler rayına oturdu. Merkez Bankası'nda bulunman gerek, toplantıların başlayacak."

* (İng.) *Ölmek için doğmuş.*

Kalbimde gümbürdeyen topuklu ayakkabının sesini duyunca söyleyeceğim bütün laflar havada kalmıştı. Bir sesin şehveti çağrıştırdığına ve beni kansız kalmış bir adam gibi yiyip bitirmesine inanamıyordum.

"Felix, dostum, beni duymuyor musun?"

Üzgünüm, Frank. Seni duymak istediğimden emin değilim. Berna ve topuklu ayakkabılarının sesi, senin sesini ve varlığını unutturacak güçte.

Yankılanan sesle gözlerimi sıkıca yumdum.

Tanrı'm, bana merhamet et.

"Şu topukluları giyip yürüme."

Siktir! Hiçbir şekilde odaklanamıyordum. Yapabildiğim tek şey sadece topuklu ayakkabıyla bana doğru gelen o vahşi kadını düşlemekti.

Nasıl bir düşse nefes alamıyordum. *Toparlan, kahrolası Felix.* Telkinler işe yaramayınca, kafamı hızla sallayarak düşlerimi silkeledim. Ne var ki içsel savaşım kokusunu anımsadığımda daha şiddetli bir arzuyla büyüyerek beni yerime mıh gibi çaktı.

Her şeyiyle aklımı başımdan alan o kadın bana doğru geliyordu.

"Bay Frank?"

Sesine döndüğümde açık kapıda beni ciddi bakışlarıyla izleyen kadını gördüm. Başıyla selam vererek sessizliğini korudu. Çekinmesini gerektirmeyecek kadar açıktık çünkü Frank ikimizi bizden daha iyi biliyordu.

Komik olmayan Kerem gibi.

"Evet, Berna?"

Bakışlarını benden ağır ağır çekerek, Frank'a resmi bir gülümseme gönderip, "Sizi aradım ama hattınız meşguldü," dedi. "Çeviriler bitti, posta kutunuzu kontrol ederseniz mailleri yollayacağım."

"Süpersin!"

Frank bize sırtını dönüp, mailleri kontrol etmek üzere masasına geçerken ben de aklımı başımdan alan ve edepsiz düşlerime misafir olan kadını tepeden tırnağa süzdüm.

"İşin bitti mi Berna?"

"Evet, Bay Felix."

"Açım, yemek yemeye gidelim."

Resmi duruşu teklifimle sarsıntıya uğradı. Gözleri Frank'a saniyelik bir hızla kaydı ve tepkisini saniyesinde almış gibi yeniden üzerime çevrildi.

"Üzgünüm, işim var."

Reddedildim.

Tanrı'm, bu kadın senin gibi merhamet etmiyor.

"Kızım... Sen..." İki kelimeyi bir araya getiremediğim şaşkınlığımın ardından, "Sen kafayı yemişsin!" dedim.

Demek öyle, dercesine kaldırdığı sağ kaşını indirmeden önce, "Üzgünüm, işim var dedim, Bay Felix, net olarak algıladığınızı düşünüyorum." diyerek meydan okudu.

Seni yiyeceğim, kızım!

Frank'ın gülüşünü duyana kadar bizi dinlediğini fark etmemiştim. Onu kontrol ettiğimde gözünü bilgisayar ekranından ayırmadığını gördüm. Fakat reddedilmemin verdiği keyif siktiğimin gözlerine yansıyordu.

Berna'nın kolundan tutarak, onu odadan çıkarırken arkamızdan kapıyı kapadım. Gelen gidenin olmadığı sakin bir andaydık ve sorgu için müthiş bir zamandı.

"İşinin bittiğini söyledikten sonra ne gibi bir işin olabilir, Çilli?" Sesim yumuşak ama bakışlarım sertti. "Sevgiline zaman bile ayırmıyorsun."

"Düzgün teklif et, Felix. Ben senin kankan mıyım?"

"Ha?"

Sıkılmış gibi burnundan homurdandı.

"*Tatlım, akşam yemeğinde bana eşlik edebilir misin?*"

Bir editör havasıyla beni düzelttiği konuşmasının sonunda aramıza yine siktiğimin Frank'ı girdi.

"Tamamdır, Berna."

Kapının arkasından yükselen sese karşılık, "Yolluyorum," dedi Berna.

Bana sırtım dönüp gittiğinde arkasından bön bön baktım. Beni reddetmiş, damsız içeri alınmayan sap bir herif gibi kapının önünde tek başına bırakmıştı.

Kapı açıldı ve Frank kıs kıs gülerek eşikte belirdi.

"Sevgili Tanrı'm bana, reddedildiğini bu gözlerle görme şerefini bahşetti. Kiliseye gidip şükranlarımı sunmam gerek. İznin var mı?"

"Siktir git, Frank!"

Neşesini bozmadan keyfini sürdürdü.

"Sevgilinle son günlerini dolu dolu geçir, bir ay yoksun."

"Kovuldun, Frank!"

Kahkahasını arkamda bırakarak yukarı çıktım.

Bir ay Berna'yı görmemek mi? En uygunsuz zamanda onu yalnız bırakıp gidecektim. Berna'yı halledemediğim gibi daha kendimle ilgili olan savaşımı da bitirmemiştim.

Müslümanlığı merak eden ve olmak isteyen yanımı bastıramıyordum. Bedir'den uzaklaşırsam daha iyi olacağımı düşündüğümden birkaç gündür onların yanına da gitmiyordum ama bu onunla da alakalı değildi.

Sanki biri şırıngayla içime onların dinini enjekte etmiş ve içime yavaşça işlemesini beklemişti.

Müslümanları merak ediyordum. Müslümanların neler hissettiğini merak ediyordum. Müslümanların teslimiyetinin ne olduğunu anlamak istiyordum. Görünmeyen bir varlığın her şeyi düzelteceğine nasıl inanırlardı? Tanrı'yı görmesem de ben de inanıyordum ama inanma biçimimiz ve yaşama şeklimiz birbirinden çok farklıydı.

Namaz kılarken bahsettikleri o içsel huzuru deli gibi yaşamak istiyordum.

Bu duruma nasıl geldiğimi bilmiyordum. Nasıl bu kadar içine girmişim, onu da bilmiyordum. Berna'nın kötü olduğu süreçte Kuran-ı Kerim'in mealini yarılamıştım neredeyse. Hemen bitirmek istemiyordum. Onu emriyle emredilmiş kitabı okumak, anlamak ve yavaşça sindirmek istiyordum.

Kuran çok berraktı, gökyüzü gibi açık ve netti. Müslümanlık hakkında yanlış bildiğim çok şey vardı.

"Burası dünya, Felix. Çok kanma, incitirler seni."

Aklım çok karışıyordu. Kafamda milyon tane soru vardı. Fakat Bedir'in söylediğine göre bu da nefsimin oyunuydu. Nefsimi de yenmek istiyordum.

Gitmeden önce bir karar vermem gerekiyordu. Ya devam edecektim ya da uyanacaktım.

Ben uyuyor muydum?

Yıllardır uyanık olduğuma inanıyordum. Dürüst bir adam olmaya, ahlaklı olmaya gayret ettiğim senelerimi bir uyku halinde mi geçirmiştim?

Ben nasıl bir karanlıktaydım, Tanrı'm?

Geceye doğru şirketten ayrıldım. Berna, Senem'le beraber evdeydi. Senem evde kaldığı için istediğim an gidemiyordum. İlk hafta Berna için tolerans göstermişlerdi ama onlar için caiz olmadığından sınırlarım yeniden çizilmişti.

Onu istediğim an göremiyordum artık.

Zero Points, adını bile anmak istemediğim bir yerdi ama bu gece kendimi oraya giderken buldum. Nihat Bey teras katı bana bırakmıştı ama kabul etmemiştim. Neredeyse hiç kalmadığım evin kirasını hesabıma geri aktardıklarında tekrar onlara geri göndermiştim.

İlk günler kalmış ve bunun için herkese yalan söylemiştik. Sırf bunun için parayı geri kabul etmemiştim.

Bedir'den aldığım son bilgiye göre Nihat Pektaş eşine boşanma davası açmış, çocuklarını durumlardan haberdar etmişti. Çocukların annelerini sildiği bilgisini üstünkörü almıştım.

Esaslı çocuklardı.

Acı tablo bana uzak gibi görünüyordu ama muhtemelen çocukların yerinde olsam ben de kabul etmezdim.

Boşanma davası açıldıktan sonra üst katı satılığa çıkarmıştı. Hatice Hanım'a ait ne varsa elinden çıkarmaya çalışıyordu. Dile kolay, yanında her gece yatan kadın katil destekçisi biri çıkmıştı.

Hepsini hapishaneye göndermek için elimden gelenini yapacağımı söylediğimde Berna karışmamı istememiş, talebi üzerine geri çekilmiştim.

Ama o piç, paragöz dayısı için elbette boş durmayacaktım. Kaçak bahis siteleri kurduğunu biliyordum ve vergi kaçırdığını öğrenmiştim. Ne olursa olsun onu hapishaneye gönderecektim. Berna'ya sahip çıkmadığı ve onun arkasından para yediği için burnunu yere sürtecektim.

Ona fena kıl olmuştum.

Hatice Hanım ve annesi de Konya'daki eski evlerine geri dönmüştü. Nihat Bey her şeyi halledeceğini söylemişti.

Ondan haber bekliyorduk.

Bindiğim asansörde çıkacağım katı beklerken ensemi ovuşturdum. Şu asansör nelere şahitti. Sadece benimle Berna'ya değil, herkesin hayatına şahitti. Çoğu insanın sırrına, acısına, mutluluğuna belki de ölümüne şahitti.

Asansörden inip misafir olduğum daireye doğru ilerledim. Kapı şifresini girip içeriye girdiğimde etrafta kimseyi göremedim. Saat on ikiyi geçmişti. Zeyd'in sesi olmayınca bu ev çok soğuk geliyordu.

Eve geldiğim gibi uğradığım ilk yer Bedir'in çalışma odası oluyordu. Koridoru geçerken kapının altından yanan ışığı fark ettim. Kapıyı bir kere tıklatıp kolu indirdiğimde tek başına sandığım Bedir'in yanında Vekil Ahmet'i gördüm. Masanın etrafında oturan iki adam önlerinde açık duran dosyalar üzerinde çalışıyordu.

Beni görünce işlerini bölmemeleri için elimi savuşturdum.

"Siz bana aldırmayın," derken koltuğa geçtim. Uzanacağım sırada Bedir'in sesi beni durdurdu.

"Kuran-ı Kerim açık."

"Tamam."

Oturduğumda kafamı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapadım. Son birkaç gündür beynimi istila eden düşünceler beni tekrar esir aldığında nefesimi yorgunlukla bıraktım.

Berna ve teslimiyeti...

Okuduğum mealde anladığım ve kendimce yorumladığım kadar an-

layamadığım ve idrak edemediğim sayısız nokta vardı. Allah'ın insanları birçok yönde imtihan ettiğini öğrenmiştim. Kiminin cezasını bu dünyada vermek için, kiminin sabrını ölçmek için ve kiminin doğru yolu bulması içindi. Buraya kadar her şey iyiydi ama imtihanın zihnimin karanlığına iten bir tarafı vardı.

Anlamsız değildi, ben bilgisizdim.

Mesela Berna işlediği bir günah için mi bu imtihanla sınanmıştı? Ama ailesini kaybettiğinde daha yedi yaşında bile değildi.

Cevabımı alamayınca başka bir soru sordum kendime: Allah ya beni kendisine döndürmek için bunlarla sınıyorsa?

Sorumun cevabını bana verecek iki adam da karşımdaydı.

"Allah, yarattıklarına zulmeder mi?" diye sordum gözlerim kapalıyken. Böyle pat diye sormak planlarım arasında değildi.

"Allah yalnızca seni imtihan eder," diyen Vekil Ahmet'in sesini işittim. "Allah zulmetmez," derken bir bilge gibiydi. "Zulmü hak gören ve kibirlenen insanlar zulmeder."

Hâlâ cevabımı net alamıyordum.

"Ya bu sınav? Berna'nın sınav olarak gördüğü acıları? Bunlar kafamı çok karıştırıyor."

"Çünkü Berna, Allah'ın merhametini biliyor," dedi Vekil Ahmet. "Onu imtihana tabii tutarken bugün mucize dediğimiz rızıklarla, sevinçlerle müjdeleyeceğini biliyor. O sınavın sonunda ona sunulan çiçek bahçesini de biliyor."

"Nasıl yani?" dediğimde gözlerimi açıp başımı vekil Ahmet'e doğru çevirdim. Sesini çıkarmayan Bedir ise dirseklerini masanın üzerine dayamış beni dikkatle izliyordu. Ne aradığını bilmiyordum ama bulacağına emindim.

"Sabır, sınavdan gelir," derken bunun önemini anlamamı ister gibi gür sesiyle üzerine basa basa söylüyordu. "Bakara, 155. Ayette diyor ki, 'Andolsun ki sizi biraz korku ve açlıkla; mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle sınayacağız. Sabredenleri müjdele!' Bu ayet bize sabrımızın müjdecisidir."

Berna sabrederek bu sınavı mı geçecekti yani?

"Biz sınanırken Allah'ın merhametine güveniriz. Sakın O'ndan ve merhametinden şüphe etme." Eliyle kör bir noktayı gösterdi. "Şüphe duyacağın Allah'ın merhameti değildir. İnsanların merhametidir."

"Tanrı'dan şüphe duymak..." diye fısıldadım fakat Vekil Ahmet beni duymadığı gibi ifademi de yanlış yorumlamıştı.

"Haşa! Sen Allah'ın merhametinden şüphe duyuyorsun. Olacak iş değil," dedi önüne dönerken. "Olacak iş değil, Felix Harold."

"Seni bu kadar sıkıntıya sokan nedir?"

Bedir'in sesini duyunca, ona cevap vermeden ayaklandım. Odadan çıkmak için kapıya yürüğümde, "Öğreneceksin," dedim. "Zeyd'le uyuyacağım bu gece, beni uyandırma."

Her şeyin cevabı Kuran-ı Kerim'de vardı, ben sadece kendimi kandırıyordum.

Sen kararını çoktan verdin, Felix Harold!

İç sesimin haykırdığı gerçeğe gönül rahatlığıyla gülümsedim. Ama bunu Bedir Efendi de Vekil Ahmet de görmedi.

Sabah ezanını duyduğumda güne başlamıştım. Nasıl bir davetse beni dinlemeye, hissetmeye ve anlamaya yöneltiyordu.

Bu yönelim eskiden olsa belki anlamsız gelir, belki korkuturdu ama bugün dinlemeyi, hissetmeyi, anlamayı ve o huzuru hiç tüketmeyecekmiş gibi içime yerleştirmeyi seviyordum.

Bedir'in hediyesini yanıma alarak beni bekleyen arabama atladım. Şoförümden beni sakin bir yere götürmesini istedim. Gideceğim yer şirket değildi, bugün HRL FAM GROUP'a hizmet etmeyecektim.

Mina'dan tüm işlerimi ertelemesini ve Berna'ya önemli bir toplantıda olduğumu söylemesini istedim.

Rahatsız edilmemek için telefonumu dahi kapamıştım.

Elimde kalan kitabı bitirmek istiyordum. Yol boyunca kitabın kapağını kapamadım. Meali okudukça okudum, anlamadığım her cümlenin üzerinden tekrar geçtim, notlarımı aldım. Okudukça pek çok şeyi daha iyi anladım.

Her şey bu kadar açıkken biz nasıl yıllardır kaçıyorduk?

İslam çelişkilerle dolu deniliyordu ama hayır, İslam tüm cevaplarıyla karşımdaydı. İslam'da kadına değer verilmiyor deniyordu ama İslam, yüceltiği kadınlar için cennet bahçesi sunuyordu.

Şoförüm beni sessiz bir tepeye getirmişti. Nerede olduğumu bilmiyordum ama İstanbul ve boğaz manzarası ayağımın altındaydı. Eşsiz bir güzelliği izlerken içimde sürdüğünü sandığım çatışmayı bitirdiğimi yeni fark ediyordum.

Savaşım resmen bitmişti.

Richard benim için aldığı kahvaltılıkları ve kahveyi bankın üzeri yerleştirdi.

"En rahat yer sizin için burası, Bay Felix."

"Teşekkür ederim, Richard. Burayı sevdim," dedim memnuniyet "Sen dönebilirsin, ben geleceğim zaman seni ararım."

Richard gerildi.

"Efendim gid-"

"Sıkıntı yok," dedim onu temin etmek için gülümseyerek. Korumalara haber vermeden geldiğim için beni burada tek bırakmaya cesaret edemiyordu.

"Gitmeyeceğim, efendim ama siz rahat olun diye sizden uzakta olacağım. Sizi tek bırakmam."

Cevap olarak omzunu sıktığımda banka geçip oturdum ve o da arabaya binip benden uzaklaştı.

Artık ben, biten sorularım ve son kararım vardı.

Kitabı elimde evirip, çevirmeden sadece temiz bir inançla baktım. Bir hayatımın bittiği yeni bir hayatımın başladığı döneme girmek üzereydim.

Medreseye adım attığım ilk an hikâyem başlamıştı. Müslüman olmak için aşırı büyük kararlara, zorbalığa maruz kalmadan kendi huzurum ve inancımla Allah'a gitmiştim.

Kuran okuyan o adamın sesi hayatımı değiştirmişti.

Heyecanım yüzünden bir şey yiyip içemiyordum. Yazılar ıslanan gözlerim yüzünden buğulanarak kayboluyordu. Göremediğim her şeyi tam da o anda hissediyordum.

Ben Müslüman oluyordum.

Bir tepede olmayı, kendimi ve hayatımı görmek için seçmiştim. En tepede sandığım Felix Harold'ın alçakta olduğunu yeni anlamıştım.

Geç değildi. Değil mi?

Benim için geç değildi. Müslüman olmak için geç kalmamıştım. Allah katında kabul edilen kulu olmak için geç kalmamıştım.

Kuruyan boğazımı kahvemden bir yudum alarak dindirmeye çalıştım ama aynıydı. Önümdeki boğazın suyundan bir ton içsem bu susuzluk dinmezdi.

Beni davet ediyordu. Hissediyordum. *O* beni İslam'a çağırıyordu.

Bu çağrı bir bankın üzerinde gün ağarıp, ay gökyüzünde parlayarak beni ihtişamıyla büyüleyene dek sürdü. Ben yolumu Allah için değiştiriyordum. Ben Felix Harold olarak son saatlerimi, kutsal kitabın başında ağlayarak, çok düşünerek, heyecandan kusacak gibi hissederek geçiriyordum.

Beni davet ediyordu. Sizi temin ederim, hissediyordum.

O beni İslam'a çağırıyordu.

Oturduğum banktan heyecanla kalktığımda tökezleyerek dengemi kaybettim. Düşmemek için bankın kolundan destek alsam da kalçamın üstüne sertçe düştüm.

"Allah'ım, bu ilahi bir mesaj mı? Acele etmememi mi söylüyorsun?"

Acele etmeyecek kadar uzun süredir düşünüyordum. *Tanrı'm*, demek yerine Müslümanlar gibi *Allah'ım*, diyordum. Hayır, acele etmem gerekiyordu, gelmek için çok geç kalmıştım.

Telefonumu uçak modundan çıkardım ve Richard'ı bir kere çaldırdım. Uzakta olacağını söyleyen adam bir dakika geçmeden, virajı geçerek, karanlık yolu arabanın farlarıyla aydınlatarak önümde durdu.

Gün boyu dokunmadığım kahvaltılıkları, yarım bıraktığım kahve kupasını ve kitabımı alarak arabaya atladım. Beni Zero Points'e götürmesini ama bu sefer acele etmesini söyledim.

Sabırsız mıydım yoksa heyecanım mı tetikliyordu, anlayamasam da kalbim kulağımdaymış gibi gümbür gümbür atarak çok çok uzun süredir mahrum kaldığım bir sevinci yaşatıyordu.

Bu Berna'dan da öte bir şeydi.

Zero Points'e yaklaşık yirmi dakika sonra varabilmiştim. Ayaklarımın çekinerek geldiği yer, şimdi koşarak geldiğim yerdi. Nasıl da yapmam dediğim her şeyi yapıyordum!

Kendime inanamıyordum.

Sitenin içine girişim ve asansörü çıkışım arasında geçen süreyi net hatırlamıyorum. Heyecan ve panik beni kusturacak gibiydi ama bu da önemli değildi.

"En çok bulunmaya muhtaçsın," diye fısıldadım. "En çok bulunmaya muhtaçsın, Felix Harold!"

Bedir'in manevi annesi kapıyı kapamadan yetiştim. Ona hızlıca selam verdim ve Bedir'in nerede olduğunu sormadan çalışma odasına yürüdüm. Ne yaptığımı ben bile bilmiyordum. Az önceki davranışım bile çok kabaydı ama dönüp özür bile dileyemiyordum.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı çalmadan içeri girdiğimde cüppesini giyen Bedir Efendi'yle göz göze geldim. Medreseye gitmek için hazırlanıyordu. Aniden geldiğimi görünce kaşlarını çattı.

"Bir zamanlar evime gelmemek için bahane arayan adam, şimdi evimden çıkmıyor."

Cevap veremedim. Çünkü ağzımdan kaçmak isteyen kelimeler sessizce bekliyordu.

Zamanın geldi, Fel...

"Berna da burada değil. Kendine ev de aldın ama hâlâ evime gelip gidiyorsun," diyerek şakalaşmaya devam etti. Oysa gitmemden memnun olmayan da kendisiydi.

Yine de konuşamadım, kalbim beş kilometre koşmuşum gibi çarpı-

yordu. Avuçiçlerim terliyordu. Size yemin ederim ki kalbimin durmasından korktum.

Alnı kırışırken bana doğru yürüdü. "Sessiz oluşun hayra alamet değil," derken karşımda durdu. "Dökül, Felix Harold. Bu sefer hangi belayı getirdin?"

"Bela değil."

"Ya nedir?"

Alnımı endişeyle kaşıdım. Konuşmak istiyordum ama diğer yanım kaçmak istiyordu.

"Felix... Berna, iyi mi?"

"Berna'yla alakası yok, durum tamamen benimle alakalı."

"Tamam. Zeyd'in babasız kalmasını istemiyorsan dökül yoksa kalbim duracak. Alnın terden sırılsıklam oldu."

Vücudumun her yeri ter içinde kalmış olmalıydı. Ensemde başlayan yanma ve batma hissi bütün vücuduma yayıldığında titredim. Bunu paylaşmak kolay değildi fakat Bedir böyle endişeli gözleriyle beni süzmeye ve korkmaya devam ederse çok zor olacaktı.

Açık olmak gerekirse kendimi daha fazla kandırarak zorlaştırmayacaktım. Son bir nefesle cesaretimi toplayarak kararımı bildirdim.

"Ben... Ben Müslüman olmak istiyorum."

Bedir anlamadığından yüzünü buruşturdu.

"Anlamadım. Ne?"

"Ben Müslüman olmak istiyorum."

Kaşları hayretle havaya kalkarken dudakları milim milim yukarı doğru kıvrıldı. İfadesinin her zerresini zihnime kazıyarak izledim. Gördüğüm şey Bedir'di ama hissettiğim şey benim mutluluğumdu.

Ben de adım adım yaklaşmıştım.

"Bu öyle kolay..."

Kafamı sallayarak beni ikna etmesini engellemek için geçmişi hatırlatım.

"Değil, biliyorum ama zor da değil. İstediğin o zaman geldi işte. *Bana geleceksin*, diyordun. *Kendi isteğinle geleceksin*, diyordun. Geldim işte."

"Biliyorum fakat dediğim gibi emin olma-"

Sözünü tekrar kestim. Emin olduğumu anlaması gerekiyordu. Şimdi yapmazsam yine kendimi yiyip bitirecektim.

"Müslüman olmak istiyorum, Bedir Efendi. Berna'nın Allah'a olan o teslimiyetini görünce... Sadece ondan istedi. Anlıyor musun?"

Kime soruyorsam... Bu adamın en çok anladığı şeydi Allah'tan istemek.

"Günlerdir kendime gelemiyorum. Sadece ona teslim olarak tüm acısını bitirdi. Yaşadıkları kolay değildi, atlatacak gibi de durmuyordu. Ama o sabah namazından sonra ayaklandı ve şu an benden daha mutlu. Bunu görüyorum. Bunu hissediyorum. Yemin ederim ki çok iyi olduğunu hissediyorum. Bilmiyorum. Sizin Allah'ınız nasıl, bilmiyorum ama ben ona inanıyorum artık. Ben onun olduğuna inanıyorum. Ben onun merhametini istiyorum." Nefes nefese kalana dek konuştum. "Ben Allah'ın beni sevmesini istiyorum."

Bedir sevincimi paylaşır gibi yaklaşıp sarıldı. Omzuma pat pat vururken, "Allah seni seviyor," dedi içimi rahatlatan bir sesle. "Yemin ederim ki seni çok seviyor. Sevmeseydi seni çağırmazdı. Seni Müslümanlıkla şereflendirmezdi."

Seviliyor muydum? Ben sevilmeyi hak ediyor muydum?

"Ama korkum var."

Tereddüdümü duyunca, geri çekilerek, "Nedir?" diye sordu.

"Ben çok günahkârım. Cennet beni kabul etmez," dediğimde başımı olumsuz yönde salladım. "Allah'ı inkâr ettim."

Korkumu anlayışla karşıladı. Sıcak gülümsemesiyle, "Doğru yolu da buldun," derken omuzlarımı sıkıyordu. Neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi her türlü desteği veriyordu.

"Cennet hiç günah işlememiş insanlarla değil, tövbe etmiş insanlarla doludur. Çocuklar dışında masum, günahsız bir kul yok, Felix. Cennet onları kabul ediyor ama tövbe etmiş ve nefsini yenmişleri de kabul ediyor. Allah'ın merhameti çoktur."

"Sizleri sevdiği gibi beni de sevecek mi? Beni de görecek mi?"

Ben, Allah'ın beni çok sevmesini neden bu kadar çok istiyordum?

"Allah adildir, Felix. Siz biz diye bir şey onun hükmünde yok. Hepimiz biriz ve eşitiz. Allah tüm kullarını sever. Seni sevmeseydi çağırmazdı. Günahların için korkma, sadece tövbe et," dediğinde elinin tersiyle sol yanıma vurdu. "Bizi sevdiği gibi seni de seviyor. Hakkına girenin yanına bırakmaz. Allah senin canını yakanların canını yakar. O ahı kimseye bırakmaz."

Bu sözler boş vaatler değildi. Berna'yı ve Bedir'i birebir görmeseydim İslam'ı ve Müslümanlığı bize dayatıldığı kadar bilirdim.

İslam kusursuzdu, İslam'ı seviyordum.

Ben panik ve heyecanın etkisiyle ter içinde kalırken Bedir birilerini arıyordu. Heyecanımı paylaşan dostumun gözleri resmen parlıyordu. Onu ilk defa bu kadar çok gülerken görmüştüm.

Zeyd'in varlığı dışında.

"Dayım ve Vekil Ahmet gelecek şimdi," dedi telefonu kapadığında. "Sen de istersen abdest al."

Berna dışında hiçbir kadına dokunmadığım için temizdim ama yine de temiz olmak istiyordum. Banyoya girdim ve Bedir'in öğrettiği gibi gusül abdestimi aldım. Elim ayağıma dolandıkça hızım arttıyordu. Hata payımın çok yüksek olduğu bir an yaşıyordum. Sakin sandığım Felix'in içinde heyecanlı ve doludizgin bir adam vardı.

Kurulanıp giyindiğimde ve namaz abdestimi aldığımda da sakinliğimi kazanamadım. Mükremin Efendi'nin ve Vekil Ahmet'in beklediğimden daha kısa sürede geldiğini gördüğümde ise donup kalmıştım.

Adım attığım şey çılgıncaydı.

Bedir her ne anlatıyorsa keyifle dinleyen iki adamın onurlu bakışları içime işlemişti. Beni anlatıyordu, biliyordum. Kelimeleri seçemesem de kelimelerin hislerini alıyordum.

Felix Harold, Müslüman olmak istiyor.

Bedir'in duyurmayı en çok istediği haber sonunda duyulmuştu ve bu adamlar Allah katında benim şahitlerimdi. Benim sorumluluğumu alıyorlardı.

Yirmi dokuz yıllık hayatın köklü bir değişime gidecek. Hazır mısın Felix Harold?

İç sesimin sorusu atmak istediğim adımı durdurdu.

Ben yalnızca Allah'ın beni sevmesini istiyordum. Ben Berna gibi ve Bedir gibi hatta Zeyd gibi yalnızca ona teslim olup hayatımı ona adamak istiyordum.

"Felix?"

Mükremin Efendi'nin adımı andığını duyduğum an bacaklarım çözüldü. Geniş gülümsemesini ilk defa görmüştüm. Bu adamı zikir çektikleri medresede gördüğümde hiç olmadığı kadar saygı duymuştum. Berna'yı korumak için kahrolası çeneleri kapadığında ise saygım sonsuz bir minnetle büyümüştü.

"Evet," dedim kuru bir sesle. "Hazırım."

Bana inanmamalarından korkuyordum. Hazır olduğumu söylemek için çabalamam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

"Görüyoruz," dedi Vekil Ahmet. "Hazır olduğunu biliyoruz."

Çabalamam gerektiği inancı da buraya kadar sürmüştü. Nasıl her şeyi biliyorlardı? İslam, kuluna neyi öğretiyordu da bu insanlar kibre girmeden karşısında duran iyi kötü herkesi tanıyor ve anlıyordu?

Bu iş dünyası, ekonomi ve politika gibi değildi. Din unsuru, görmediğim kapıları açan bir anahtar gibiydi.

"Heyecanlıyım, Vekil Ahmet," dedim gülmeme engel olamayarak. "Kalbimi her an eline verebilirim."

Elini kaldırarak durmamı ister gibi avcunu gösterdi ve azı dişleri görünecek kadar gülümsedi.

"İstemem kalsın, o kalp bundan sonra senin rehberin."

Bedir, Mükremin Efendi'nin karşısına oturmamı istedi. Abdestimi almıştım, kelimeyi şahadet getirecek ve Müslüman olacaktım. Araştırmalar içinde kaldığım ve aklımın bulandığı süreci içimden çıldırmış gibi geçirince araştırmalarıma ara vermiştim.

Bana en doğru yolu bu adamların göstereceğini biliyordum.

Mükremin Efendi tebessümünü dudaklarında koruyarak nasıl olduğumu sordu. İyi olmak istediğimi söyledim.

"İyi olmak için Müslüman mı olmak istiyorsun?"

Bedir çevirmenimiz olarak görev başındaydı. Hoş, Vekil Ahmet de konuşsa Mükremin Efendi'nin sorularını sorardı.

"Allah'ın beni sevmesi için..." dedim. Tüylerimin ürperten bir istekti bu. Dillendirdikçe ürperti tuhaf bir sızıyla içime akıyordu. "İslam'a hizmet etmek istiyorum. Sizler... Çok huzurlusunuz."

"Bizim huzurumuz Allah'ın nurundan gelir. Tevhid bize Allah'ın tek ve bir olduğunu öğretir. Biz bu öğretiyle yola çıkarız, Felix."

"Yolunuza eşlik etmek istiyorum, Bedir."

"Onur duyarız."

Mükremin Efendi önce ona yetişemediğim bir hızla konuştu. Dua mı ediyordu yoksa yine Allah'la mı konuşuyordu, bilmiyorum. Bedir ve Vekil Ahmet saygın duruşlarını bozmadan kafaları önlerinde eğik dinliyor, ara sıra kafalarını sallayarak katıldıklarını beyan ediyordu.

Önüme bir Kuran-ı Kerim ve siyah bir tespih getirildi. Bunlar Bedir'in hediyesiydi. Bu yola çıkmamdaki en büyük sebep bu adamdı.

"Kelimeyi şahadet getireceksin. Mükremin Efendi ne söylerse tekrar edeceksin."

"Anlamını biliyorum," dedim.

Mükremin Efendi, kelimeyi şahadeti zikrederken arkasından tekrar ettim.

"*Eşhedü en lâ ilâhe illalah...*"

Tüylerim diken dikendi.

"*Ve eşhedü enne Muhammeden...*"

Ruhum titredi, bir arşı titretir gibi.

"*Abdühû ve resûlüh.*"

Gözyaşlarım yanağımdan süzülerek elimde tuttuğum kutsal kitaba aktı. Ben Müslümanlığa ilk adımı atmıştım.

Hıristiyan Felix Harold, huzur arayışını İslam'da bulmuş ve Müslüman olmuştu.

Bir süre gözyaşlarıma teslim oldum. Bunu yapmak, bilmediğim bir acıyı söküp atmak gibiydi ve ben ağladıkça rahatlıyordum. Berna'nın hissettiği teslimiyet buydu. Allah beni kucaklıyordu.

O'nu hissediyordum.

Kuran'ın önünde başımı eğdim. Elimi sol yanıma yaslarken diğer elimin işaretparmağını yukarı doğru kaldırdım. Kimsenin tekrar etmesine müsaade etmeden kelimeyi şahadetin Türkçesini zikrettim.

"Allah'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed'in *(s.a.u.)* Allah'ın kulu ve resûlü olduğuna şahitlik ederim."

"Şahidiz, ya resûlullah!"

"Şahidiz, ya resûlullah!"

"Şahidiz, ya resûlullah!"

Şahitlerimden yükselen nidaları bir fısıltı gibi dinledim. Çünkü kulağımda uğuldayan çınlama her şeyi bastırıyordu.

Gözyaşı ve heyecanıma, söküp attığım acının külleri karışmıştı.

Ben artık Müslüman olmuştum. Allah'tan başka ilah olmadığına inanan, hayatım çok merak ettiğim Muhammed'in *(s.a.u.)* yoluna baş koyan, huzuru İslam'da bulan bir gençtim.

Yeni yetme bir duyguyla ağlıyordum. Kuran-ı Kerim'i öpüp alnıma dayadığımda ise gülümsüyordum. Bu şükran, bu minnet tanıdıktı. Ezelden beri bildiğim ama hiç bulamadığım bir şey gibiydi.

Mükremin Efendi yeni ismimi ilan ettiğinde biraz daha sakinleşmiştim.

"Senin adın bundan sonra Ali Hamza'dır."

"Ali," diye fısıldadım. Yıllardır Felix Harold diye bilinen ben, bir gece vaktinde ansızın değişmiştim.

Bu değişim, özüme dönüş yolculuğumdu. Toz tanesi olup savrulduğum dünyada tutunacağım bir yer bulmuştum.

"Ali gibi mert, Hamza gibi cesur bir adamsın, Felix."

Başımı salladım. Ağlamak istiyordum. Bir çocuk gibi oturup, hıçkıra hıçkıra ağlayıp Allah beni seçtiği için şükretmek istiyordum. Şahadet getirirken döktüğüm gözyaşları yetersizmiş gibi ve Allah'a susamış gibi ağlamak istiyordum.

"Şahit ol, ya Rab. Bu kalp bundan sonra yalnızca senin için atacaktır."

Bedir bana bakıp yalnızca gülümsedi.

"O her şeye şahittir."

Bu site, Berna, yaşanılanlar, Bedir, hepsi benim doğru yolu bulmama

sebepti. Benim gelmem ise Berna'nın, ailesinin gerçeğini öğrenmesine sebepti. Şer ve hayır kavramlarını anlayamamıştım ama hayatıma baktıkça, geniş bir perspektiften bakınca insanı da İslam'ı da daha iyi kavramıştım.

Ben, kayıp kiracıydım. Allah asıl evimi bulmam için beni buraya göndermişti.

Dayısı çalışma odasından çıkınca üçümüz tek kaldık. Onlarla oturmak istesem de odama çekilip tek kalmak ve bundan sonra ne yapacağımı düşünmek istiyordum.

Sanki ne yapacağımı günlerdir düşünmemişim gibi.

Koltuktan doğrularak iki adamın dikkatini çektim. Ellerimi cebime sıkıştırırken Bedir'i merakla süzüyordum.

"Müslüman olacağımı ne zaman anladın?"

Bu soruyu bekliyormuş gibi gülümseyerek, "Medreseye ilk geldiğinde Kuran-ı Kerim'e doğru ilerlediğin zaman gözlerindeki heyecanı gördüm," dedi. "O an anlamıştım."

Biliyordum o zaman başladığını. Bedir de fark etmişti.

Bir şey senin kaderinse kaçmanın yolu asla yoktu. Ben bugün kaderime teslim olmuştum. Ne yalan söyleyeyim, teslim oluşumdan bir an bile pişman değildim.

Dün okuduğum ilk andan beri ezberlemeye çalıştığım sözü eksiksiz söylemek için Bedir'e döndüm.

"*Yerini bilmeyene, kader yerini öğretir*, demiş Abdülkâdir Geylâni."

Övgüler beklemiyordum tabii. Katedeceğim pek çok yolu göze alarak seçmiştim. Selam vererek aralarından ayrılmak üzere sırtımı döndüğümde Bedir'in sesi beni durdurdu.

"Bu arada, söylemeyi unuttum, Ali."

Ali... Tuhaf ama huzur verici bir çağrı.

Tatlı bir yorgunluk üstüme çökerken, "Neyi?" diyerek ona döndüm.

"Artık Berna'ya dokunamazsın."

Bu havalı gidişimi elbet kabul etmeyecekti, sıkıntılı herif!

"Ne?" Haykırışıma Bedir ve Vekil Ahmet güldü. "Ne demek dokunamam? Hani sizler evlenebiliyordunuz?"

Oyuna mı getirilmiştim? Mümkün değildi. İslam ve Kuran araştırmalarımda buna rastlamamıştım. Meali çok temiz ve sakin kafayla okumuştum. Her şeyi net anladığımdan emindim.

"Tabii ki öyle, yani nikâh kıymadığınız sürece birbirinize dokunamazsınız," diye düzeltti Vekil Ahmet. Bedir'e yaptığı çakallık için kınayıcı bir bakış attı.

İçim buz tutmuş gibi ürperdim. Berna'ya dokunamamayı tamamen

unutmuştum. Dokunmak için belli başlı gerekçelerimizin olması gerektiğini ise aklımdan tamamen çıkarmıştım. Çünkü kendi savaşıma odaklanmıştım.

"Ne yapabiliriz?" diye sordum. Sesime yansıyan gerginliği duyabiliyordum.

Berna'sız ne yapardım? O kadın hayatımı avcunun içine almışken onsuz nasıl adım atardım?

"Dini nikâhınızı kıyacağız, oğlum. Ondan sonra istediğinizi yaparsınız."

"Peki, ne yapacağım? İrlanda'da evlenebiliriz ancak."

Vekil Ahmet ortalığı karıştıran adama söylenir gibi kafasını salladıktan sonra gülmeye başladı.

"Öyle değil. Bizde dini nikâh kıyılmadan resmi nikâh kıyılmaz. En azından dinimizde olmaz."

Kafam karışmıştı.

"Anlamadım. Neden?"

"Allah huzurunda önce yemin edeceksiniz."

"Ne yapmam gerek?"

"Sana ne yapacağını öğreteceğim," dediğinde elini omzuma attı ve beni Bedir'den kurtarmak istercesine odadan çıkardı.

Bedir'e yolu öğreten, geleceğini, dinini benimsemesini sağlayan oydu. Bir Müslüman genci olarak dilini ve kültürünü geliştirmesini, ticaretle dünyaya açılmasını tavsiye eden, bunu tavsiyeden öte hayata geçiren de oydu.

Vekil Ahmet bugün bana da rehber olmayı seçiyordu.

Ben de Bedir Aslan'ı ve Vekil Ahmet'i rehberim olarak kabul ettim.

Heyecandan uyuyamadığım gecenin sabahına Ali Hamza Harold olarak uyanmıştım. Fark sadece bununla sınırlı kalmamıştı. Ruhumun hep bir acıyla sınandığı ve huzur arayışından dolayı sıkışıp kaldığı hissinden de kurtulmuştum.

Huzursuzluktan arınmıştım.

Berna'ya Müslüman olduğumu henüz söyleyememiştim. Duyduğum kahkaha sesleri odamdan daha erken çıkarmıştı beni. Mahire anne, Bedir ve Zeyd kahvaltı hazırlıyor, birbirlerine gülümsüyorlardı.

Sonra fark ettim. Benim için mutlulardı. Benden daha çıldırmış durumda, benden daha mutlu ve sevinçlilerdi.

Bedir Aslan Akgün beni beklemeden herkese anlatmıştı.

Zeyd beni görünce elindeki çatal ve bıçakları masaya fırlatarak sarı

dalyeden atladı, ben onun için korkmadan bana doğru koştu. Hem de *Felix amca*, demek yerine yeni adımı büyük bir hevesle bağırarak.

Alışmalıydım artık.

Ben, Ali Hamza'ydım!

"Ali Hamza amca!"

Kucağıma atlayan küçük oğlanı sıkıca tutarken yanağıma bırakılan tatlı öpücüklerle sabah ödülümü aldım.

"Ali amca!" dedi hayranlıkla. Gözlerini yüzümde hınzırca değil de sevgi ve coşkuyla gezdiriyordu.

Heyecanına ortak olmaya çalışıyordum ama her şey çok tuhaftı. Yeni ismimi yadırgayamıyordum. Kızamıyordum. Yıllardır Felix olan ben, Ali olmuştum ve karşı çıkamıyordum.

Sessiz bir kabullenişten ibarettim.

"Çok sevindim, Ali amca. Seni çok seviyorum. Allah da seni çok seviyor. Ben her gece dua ederdim sen Müslüman ol diye. Cehennemde yanmanı istemiyordum. Anneme ve babama hep seni anlatıyordum. Allah'a anlatmalarını da istedim."

Bedir, oğlunun cümlelerini eksiksiz çevirirken duyduğum her cümle karşısında yerime çivileniyordum. Kalbimi mutluluktan, aynı zamanda acıdan ağrıtan bu çocuk, iki duyguyu bir arada yaşatıyordu.

Çok tuhaftı. Bitmeyen bu tuhaflık beni susturuyordu.

"Zeyd... Sen benim canıma okuyorsun, oğlum," dedim fısıltıdan biraz yüksek bir sesle.

Zeyd babasının çevirilerine güvenerek bir kuş gibi ötmeye devam etti.

"Berna ablayla birlikte, annemizle babamıza seni anlattık. *Anne ve baba, benim Felix amcam var, ben onun Müslüman olmasını istiyorum, o çok iyi bir insan. Lütfen onu Allah'a anlatın*, dedim. *Bana hep şeker ve oyuncak, Berna ablaya da dondurma alıyor. Medresemize de yardım ediyor. Kuran kurslarına da bir sürü Kuran hediye etti. Lütfen Allah'a anlatın*, dedim." Kafasını babasına çevirerek kucağımda coşkuyla tezahürata başladı. "Anlatmışlar, baba. Felix amcayı Allah'a anlatmışlar."

Sarı saçları buğulanmaya başladığında ağladığımı fark etmiştim. Bir çocuk gibi Bedir'in çevirdiklerini dinleyip ağlamıştım.

Ben neler yaşıyorum, lan?

Bedir daha fazla ağlamamam için oğlunu alırken manevi annesi yanıma geldi. Eliyle öne eğilmemi isteyince, isteğine uyarak eğildim. Başıma konan anne öpücüğünü hissettiğimde refleksime yenilerek, Bedir'in yaptığı gibi elini tutup öptüm.

"Seni çok rahatsız ettim, değil mi?"

"Deli çocuk," dediğinde başıma bir öpücük daha kondurdu. Beni oğlu gibi gördüğünü söyledi.

O gün çok tuhaf şeylerin olacağını sanmıştım. Sanki dışarıdaki insanlar Müslüman olduğumu anlayacakmış gibi sanki insanlar dış görünüşümden başka bir dine geçtiğimi anlayacak ve beni yargılayacakmış gibi bir kaygıya kapılmıştım.

Levi fark edecek miydi?

Berna anlayınca ne diyecekti? Dile getirmese de Müslüman olmamı istediğini biliyordum. İnsanlara nasıl bakıyordum? Nasıl konuşacaktım? Dinimi ve ismimi değiştirdikten sonra sihirli bir değnek gibi bir şey beni değiştirecek miydi?

Bedir yolun başında olduğumu söyleyerek kaygılarımı dindiriyordu. Çok fazla eksiğim vardı. Eksiklerim, bilgisizliğimdi. Okuyarak, araştırarak öğrenecektim, onu biliyordum ama ya diğer şeyler? Bedir'in verdiği huzuru verecek miydim? Herhangi bir insan yanıma geldiğinde kendini huzurlu hissedecek miydi?

İnsanları siktir et. Ben Berna'ya o huzuru verecek miydim?

Ailem nasıl karşılayacaktı? Annemle babamın tepkisini attığım adımdan daha iyi biliyordum. Onlara söylemeye henüz cesaret edemiyordum. Beni ürküten Logan'ın tepkisiydi.

Yine de korku ve endişeye kapılmakla günümü geçiremezdim.

Sadece gülmek istiyordum. İçimde öfkenin aksine kükreyen bir huzur vardı, kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum.

Önüme çıkan kediye tebessüm ettim ve sağ elimi kaldırırken yavaşça fısıldadım.

"Selamünaleyküm."

Patisini bana doğru kaldıran kediye doğru eğildim ve başını şefkatle okşadım. Selamıma karşılık almıştım galiba.

Ellerimi arkamda birleştirerek ofise ilerledim. Bir gün öncesine kadar arkamda bir ordu adamla yerleri döverek şirkete gelirdim. Felix, Ali Hamza olunca rutinini de değiştirmişti. Müdürlerime erken geleceğimin haberini vermediğim anormal kararlar almıştım.

Ne yapıyordum ben?

Güvenlik noktasına yaklaştıkça tartışma sesleri dikkatimi çekiyordu. Şirketin önünde nasıl böyle bir şey yaparlardı? Yaklaştığımı fark etmeyecek kadar tartışmaya dalmışlardı.

"Baylar!" dedim tartışmayı sonlandıran bir seslenişle. "Neler oluyor?"

İki boğa gibi kafa kafaya veren adamlar sesimi duyunca, birbirinden ayrılarak, yüzüme bakmadan kafalarını öne eğdiler.

Suçlu olduklarını bildikleri için sessizlerdi. İkinci bir emre kadar konuşmayacaklardı.

"Şirketin önünde birbirinizin yakasına yapışmanızın sebebi tam olarak nedir?"

Sağ tarafta duran sarışın güvenlik görevlisi, "Haksızlık yapıyor, efendim," diyerek açıklamada bulundu. "Ön kapıyı koruması gerekirken üç kere sigara molasına çıktı ve bizi bilgilendirmedi. Uyardığım için tartıştık."

Saçlarının tepesi açılmış görevliye döndüm. Teyit etmek için iki tarafı dinlemek ve sorgulamak daha doğru iletişim kurmayı, bu sayede mantıklı karar aldırmayı sağlardı.

"Doğru mu?"

"Ha- Hayır, efendim. Öyle..."

Pek de güven vermeyerek kekeleyen güvenlik görevlisini, sarışın görevli kendinden emin bir tavırla susturdu. Haklıydı ve hakkını konuşturuyordu.

"Kamera kayıtlarından bakabilirsiniz. Her şey mevcut."

Bir güvenlik görevlisinin bu denli sorumsuz davranması ben dahil herkesin işini aksattığının göstergesiydi. Şeflerin her şeyden haberdarmış ve kontrol elindeymiş gibi davrandığına itibar etmek üzereydim.

Şirketim ve çalışma arkadaşlarım tam anlamıyla korunmuyordu.

Kahverengi gözlerini titreyerek üzerime diken sorumlu görevli, kekeleyerek özür dilemeye başladığında sakin kalmayı başardım. Elimi arkamda birleştirirken işaretparmağımı kaldırdım.

"Haksızlık yapanlara ne yapılır, biliyor musun?"

Kafasını eğip, "Özür dilerim, efendim," diye yineledi. "Bir daha olmayacak."

"Kaldır kafanı. Bana cevap verirken başını eğme."

Siktir!

Siktir!

Siktir!

Onun gibi hareket ediyordum. Felix olmaktan çıkmıştım ama Ali Hamza yerine, Bedir Aslan oluyordum. Onunla kalmak bana hiç iyi gelmiyordu.

Bu gece yeni taşındığım evime arkama bakmadan geri dönmeliydim. Sonra İrlanda sürecim başlayacaktı. Belki orada kaldığım süre içerisinde toparlanır, araştırmalarımı yaparken özüme dönüş yolculuğumda kendimi tam anlamıyla bulurdum.

"Benden değil, arkadaşından özür dile. Hakkını gasp edemezsin."

Felix Harold sertliği yerine Ali Hamza sakinliğiyle ikaz etmiş, şaşkın iki adamı baş başa bırakarak şirket kapısından geçmiştim. Hayatım boyunca ilk defa çalışanlarımın gözlerine bakamamıştım.

Onlardan çekiniyordum ve beni anlayıp anlamadıklarını çözmeye çalışıyordum.

Günaydın selamını gülümseyerek veren her iş arkadaşım masasının başına koşarcasına dönüyordu. Erken geldiğimi gören departman müdürlerim yanıma yaklaştıklarında yerlerinde kalmalarını istedim.

Şimdilik tek kalmam gerekiyordu. Bir pot kırabilirdim.

Asansöre bindim, kendi katıma çıkmak yerine direkt Frank'ın yanına uğradım. Kapıyı çalmadan, içeri girip, hızla geri kapatınca Frank'ın dikkatini çektim. Kaşlarını çatmış bir şekilde beni izliyordu.

"Lütfen bana bir sorun olmadığını söyle."

"Ne gibi?" diye sordum. Sorun varmış gibi mi görünüyordum? Öyleyse korkularımda haklıydım.

Siktir!

Hayır, siktir değil. Özür dilerim, Allah'ım.

"Frank, bende bir değişiklik görüyor musun?" diye sordum aniden. Yoksa bile bu soruyla dilini tutamayan adama malzeme vermiştim zaten. Levi'den hiçbir farkı yoktu.

"Ne gibi Felix?"

Felix mi? Ali Hamza diyeceksin.

"Bilmem. Beni alıcı gözüyle süzebilir misin? Sana tuhaf gelen bir yanım var mı?"

Beni süzmeden tatmin olacağımı sandığı ezber bir cümle kurup, "Her zamanki yakışıklı Felix işte," dedi.

"Onu demiyorum," dedim sabırsızca. "Demek istediğim, yanımdayken kendini huzurlu hissediyor musun?"

Bu defa beni alıcı gözüyle süzmesini sağlamıştım. Ama kötü bir fikirdi. Frank sorumu duymazlıktan gelerek bakışlarını çekti ve alnını kaşıyormuş gibi yaparak bakışlarını benden sakladı.

Peşini bırakmayacağım, dostum. Üzgünüm.

"Neden kaçıyorsun, Frank?"

"Kaçmıyorum."

"Kaçıyorsun, benim yanımdayken nasıl hissediyorsun? Açık ol, bilmem gerek."

"Daha çok diken üstünde hissediyorum."

"Sadece sen mi?"

"Hayır."

"Herkes mi?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Eminim."

Siktir! Ah, hayır. Siktir yok!

Daha yolun başındaydım. Henüz yapmadığım ve düzeltmediğim kör noktalarda kalan çok şey vardı.

Berna? Berna da benim yanımda diken üstünde miydi?

"Peki, Berna da mı öyle hissediyor?"

"Yok, o daha çok seni öldürmek istiyormuş gibi bakıyor."

Elimi çenemin altına yerleştirirken zihnimde bir sala yerleştim ve düşüncelerimin arasına sakince daldım.

Berna'nın beni öldürmek ister gibi bakması iyi bir şey miydi? Frank'ın bakış açısını severdim. İyi dinler ve iyi analiz ederdi. Hatalarımı görmemi sağlar, öyle ki Patrick Harold'ın övgülerini herkesten daha çok alırdı.

Tatmin olmadığımı sanarak söze girdi Frank.

"Aslında herkes seni seviyor, Felix. İyi bir adamsın. Çalışanlarının hakkını koruyan, dürüst, adil bir adamsın. Çekinmelerinin sebebi patron olman, bu da oldukça doğal. Öyle olması gerek, disiplinin olmadığı yerde düzen olmaz. Sadece..." derken tereddüt etti. "Aşırı dakik bir adamsın. Öyle olduğun için de herkesin senin gibi olmasını istiyorsun. Pozisyonları hangisi olursa olsun, çalışma arkadaşların ve ortakların bu beklentide olduğunu bildikleri için senin zamanına yetişmeye çalışıyor. Herkes sen olamaz, sen de herkes olamazsın."

Evet, bunu biliyordum. Hiçbir zaman çalışanlarımı aşağılamamıştım. Hayatlarına bir yıldız gibi değmek isterdim. Ben her şeyin en iyisine sahipsem onların da sahip olmasını isterdim.

Çalışma azimleri ve başarıları bir masa başında çürüyene kadar kullanılmamalıydı. Ben dünyadaki her kesimden, her kültürden insanın daha iyi şartlara sahip olması gerektiğine inanıyordum. Belki o zaman açlık da savaşlar da kin ve düşmanlık da biterdi.

Kimliklerini başarılı iş insanı unvanının arkasına saklayan, maymun iştahlı, hırs ve kin düşkünü kötüler bu arzumu körüklemeye çalışsa ve bir bakıma başarsa da vazgeçmeyecektim.

"Fikirler, düşünceler ve karakterler birbirinden farklı olmalı ki yaşamın benzerlikler kadar farklılıklarla da olduğunu görelim. Biz bir ahenk içinde yaşıyoruz, Fel. Dünyanın her yerinde böyle. Sosyal düzenimiz, farklılıklarımız ve benzerliklerimiz üzerine kurulu."

"Peki, Müslüman olsaydım ne düşünürdün?"

"Dinin seni ilgilendirir," dedi gülerek. "Benim için önemli olan düzgün ve ahlaklı bir adam olman."

Farklılıklarımızdan bahsederken bunu kastediyordu. Bu benim için yeterliydi.

Şimdi odama çekilmeli, Berna'nın bana gelmesini beklemeliydim. Dün telefonumu kapadıktan sonra bana ulaşamamıştı.

Çıldırdığına emindim.

Frank'i yalnız bırakıp yukarı çıktım. Mina'ya yarım saat sonra odama gelmesini söyledim çünkü toparlanmam gerekiyordu. Pot kırmamak için kendimle önce bir anlaşma yapmalıydım.

Yalnız kaldığım odada kafamı koyup düşüneceğim masama geçmek için adımımı attığımda odamın kapısı büyük bir hızla açılıp aynı hızla kapandı. Neler olduğunu anlamak için omzumun üzerinden arkamı kontrol ettiğimde üzerime öfkeyle gelen vahşi sevgilimi gördüm.

Siktir! Buna hazır değildim.

Siktir demek yok!

"Fel!" diye tersledi ölümcül gözlerini üzerime dikerek. "Neredesin dünden beri?"

Geri adım atmadan önce, "Dur!" diye bağırdım. Duruşumu düzeltip vücudumu tamamen ona döndürdüğümde Berna adım atmayı bırakmıştı. Bana gelmesini istediğim günlerin geride kaldığına inanamıyordum. Başka zaman kollarıma koşması için dua ederdim.

Vahşi ifadesi sarsılarak bozuldu.

"Ne? Ne oldu?"

"Sakın bana sarılma!"

Bir dakika! Zaten sarılmayacaktı, canıma okumaya geliyordu.

Heyecandan ne yaptığımı bile bilmiyordum.

"Ne?" derken alnı kırıştı. Bana dünyanın en aptal adamıymışım gibi bakıyordu.

Beni kırıyorsun, Çilli.

"Sakın bana sarılma," derken elimi gelmemesi için kaldırdım. "Günah."

"Felix, iyi misin?"

İyiydim ama o henüz Müslüman olduğumu bilmediği için aksi sanıyordu. Haksız da sayılmazdı. Piç Fel, onu koşması için kışkırtan pisliğin tekiydi.

"Seni temin ederim, hiç olmadığım kadar iyiyim ama durmalısın."

Gözlerini kısarak, "Duruyorum zaten!" diye tersledi. "Dünden beri yoksun, endişelenmekten kafayı yedim. Şimdi sana geliyorum ve bana sarılma mı diyorsun? Sen aklını kaçırmışsın! Ne haltlar karıştırıyorsun?"

Öfkeli gözleri üzerimde gidip geliyordu. Haklı olduğunu söylersem ağzımı kıracak, bir daha durmasını söylersem de elimi koparacaktı. Bu yüzden kaçmamın ve uzatmamın hiçbir anlamı yoktu.

"Ben... Ben..." *Söyle gitsin.* "Müslüman oldum."

Boş bir bakışla beni seyretti. İdrak edip anlam veremediği için vereceği tepkiyi şaşırmıştı. Yoksa bu haber karşısında beni boş bakışlarla izlemezdi. Benden daha mutlu olacağına emindim.

Tekrar etmemi isteyen bir ifadeyle bakmaya devam ederek, "Anlamadım," dedi gülmek ister gibi. "Tek- Tekrar et."

Gözlerinin içine baktım. Beni görmesini istedim. Artık bambaşka biri olduğumu anlamasını istedim.

"Ben Müslüman oldum, güzelim," derken içime dolan manevi huzurla iç çektim. "Dün gece oldu. Kuran-ı Kerim'in mealini okudum ve tekrar düşündüm. Aslında kararımı daha önce vermiştim ama isteğim dün tam anlamıyla gerçekleşti. Hiç kimseye danışmadan, kararımın sabote edilmesine izin vermeden..."

Bakışları yüzümde gezindi. Ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Şefkatle tebessüm ettim. Haklıydı, bu konuyu hiç konuşmamıştık.

Ellerimi iki yana doğru açtım.

"Karşında Ali Hamza Harold var artık."

Bakışları kabullenişin etkisiyle yavaş yavaş değişti. Dümdüz dudaklarını kıpırdatmadan, yalnızca beni izleyerek ciddiyetimi ölçtü. İdrak ve kabulleniş en güçlü özelliğiydi ama şu an bunlara sahip değilmiş gibi yavaş tepkiler veriyordu.

İnanmamasını anlardım. İnkâr ederse de saygı duyardım.

Bir hıçkırık sesi, sessiz atmosferimizi gürültüyle yardı.

Ağlıyordu.

Berna, ağlıyordu.

Benim Berna'm, ilk gözyaşlarını soluksuz hıçkırıklara dökerek aralıksız beş dakika boyunca ağladı. Ona adım atmak istedim ama Bedir'in söyledikleri aklıma geldikçe adım atamadım.

Allah'a karşı mahcup olmak istemiyordum.

Benim sevgili Allah'ım...

Benim güzel Allah'ım...

Benim güzel Yaradan'ım!

Dizlerinin üzerine çökerek, alnını dizine yaslayıp hıçkırıklarla ağlayan kadına bir adım yaklaştım. Mutluluk için bile olsa gözyaşı dökmesine dayanamazdım. Berna kendine geldikten sonra onu travmasını tetikleyeceği gözyaşlarıyla baş başa bırakamazdım.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim, Allah'ım. Teşekkür ederim, Allah'ım. Onu sevdiğin için... Ona doğru yolu gösterdiğin için..."

Kafasını dizlerine yasladığı için sesi boğuk çıkıyordu ama onu anlıyordum. Onu hissediyordum.

Mutluydu.

Benim için.

Bizim için.

Sarılmamak için verdiğim mücadeleyi kaybetmek üzereydim.

"Yalvarırım, ağlama," dedim boğuk bir sesle. "Ağlama yoksa ilk günahımı işlemiş olacağım."

Berna beni dinlemek yerine gözyaşlarını saldı. Allah'a şükrettiği her an iniltisi kederli bir acıya dönüşerek canıma okudu. Dayanamadım. Tek bir gözyaşıyla göğsümde delik açan kadını öyle bırakamadım.

Uzun adımlarla ona ulaştım, dirseğinden tuttuğum gibi kucağıma çektim.

"Ağlama lütfen."

"Teşekkür ederim, Allah'ım." Yaşlarla ıslanmış yüzünü boynuma gömdü. "Teşekkür ederim, Felix..."

Sıcaklığını hissettiğim en zor dakikaları yaşadım.

Şehvetle sarılmıyorum... Şehvetle sarılmıyorum... Şehvetle sarılmıyorum...

Yemin ederim, şehvetle sarılmıyorum. Sadece onun yanında olduğumu göstermek istiyorum.

İçimden defalarca kez yemin ettim. Allah içimi görüyordu. Onun yüceliğine sığınarak kollarımdaki kadının sevincine teslim oldum. Çenemi saçlarına gömerek sakinleşmesi için sürttüm. Desteğim işe yaramayınca, gülümseyerek ondan ayrıldım.

Yaşlarını yanaklarından silerken, "Ağlama lütfen," diye yineledim.

"Çok kolaymış gibi konuşuyorsun. Ne yaptığının farkında mısın?"

Elbette farkındaydım ve çok da mutluydum.

"Senin Rabbi'n ne diyor, biliyor musun?"

"Ne diyor?" dedi gözyaşları içinde beni izlerken.

"*Dua edin, icabet edeyim*, diyor." Islak kirpiklerine dokunarak son olduğuna inandığım gözyaşlarını sildim. "Bana dua ettin ve Allah kabul etti."

"Felix... Bizim için yapmadın, değil mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Berna, güzelim, ben sana olan aşkımdan değil, Allah'a olan aşkımdan Müslüman oldum."

Omuzları sarsıla sarsıla ağladığında ona daha fazla dokunamamanın acısıyla sınandım. Göğsümde bir ateş vardı ve ben buna dokunamamanın acısını veriyordum. Oysa bu daha başlangıçtı. Bu daha ilk dakikalarımızdı.

"İyi ki yaratılmışsın ve kaderin, kaderime bağlanmış."

"Kaderim, kaderine bağlandı mı?" dedi hıçkırıkları arasında.

"Bağlandı yoksa Allah neden beni sana göndersin? Yoksa neden Müslüman olayım ki?"

"Allah seni sevdiği için Müslüman oldun."

Kalbim deli gibi çarptı.

Allah beni sevdiği için Müslüman oldum.

İrlanda / Dublin
Bir hafta sonra...

"Namaz muazzam bir şeydir. Secdeye gidiyorsun, sesin arşa yükseliyor."

Bedir Efendi'nin aklımda kalan sözlerinden biriydi. Her namaza gittiğimde, beynimde yankılanarak ibadetimin ne kadar önemli olduğunu hatırlatıyordu.

Bir fısıltı dahi beni cennete taşıyabilirdi.

İslam bu kadar hoşgörülüydü işte. Saf ve temiz bir yürek, temiz bir amel demekti.

Sonrası ödülümüz olan cennetti.

İslam'ın bonkörlüğünü, Allah'ın kudretini ve adaletini araştırmalarım sayesinde daha iyi öğreniyor, ibadetimle meşgul oldukça daha iyi kavrıyordum.

Yatsı namazımı kıldıktan sonra surelerimi yazdığım kâğıdı sakladım. Hâlâ çoğunu ezberleyememiştim.

Gizlemenin zorluğu yüzünden dilediğim gibi çalışamıyordum.

Dublin'e geldiğim bir haftayı işlerimi düzene sokarak geçirdim. Doğrusu, ailemin nasıl karşılayacağını bilmiyordum. Irkçılık yapacaklarını içten içe biliyordum hatta beni evlatlıktan reddetmeleri bile sözkonusuydu. Yıllardır başarılı bir ivme yakalayarak kazandığım statümü ve bu statünün arkasındaki alın terini, uykusuz kaldığım çoğu zaman yemek bile yemeyi unuttuğum günleri, zorluklarla baş ettiğim çoğu zaman insanlığımı sorguladığım hayatımı ellerimden almalarını kabul edemezdim.

Tabii ki bu kolay olmayacaktı ama annemle babama asla güvenmiyordum. Bu yüzden dönüşümü Logan ve Levi dışında kimsenin bilmemesi direktifini vermiştim.

Bu sürede işlerimi garantiye aldım ve beni evlatlıktan reddetmeleri durumunda nasıl bir yol izleyeceğimin planlamasını yaptım.

Müslüman olduğumu Berna'dan sonra anlattığım kişi Levi'ydi. Berna kadar şaşırmadı. Sadece benden bunu beklediğini söylemiş, farkında olmadığımı fakat son zamanlarda onlara çok benzediğimi de eklemişti.

Elbette ki o söylemeyene kadar bazı şeylerin farkına varamamıştım. Bedir'e benzemeye başladığımın dışında. Fotoğrafımız sosyal mecralara düştüğünde çoğu insan gibi o da Müslüman olacağımı bilmiş ve beklemişti.

"Sadece dikkatli olmanı istiyorum, Fel. Seçiminle ilgilenmiyorum çünkü sen iyi bir adamsın. Kötü bir seçimde bulunmayacağını biliyorum."

Desteklediğini açıkça ilan etti fakat o hafta boyunca soruları asla bitmedi. Sürekli ama sürekli nasıl hissettiğimi, hayatımda nelerin değiştiğini sordu. Ava'nın da benim gibi olduğunu, onun da son günlerde kendisini sürekli sorguladığını söyledi.

Levi'nin bazı konularda sorgulamalara başladığını duymayı beklememiştim. Eh, bilirsiniz, bu hep iyiye işarettir.

"Titremeyi bırakır mısın Fel?"

"Logan içeride, Levi. Herkesi anlarım ama onu biliyorsun." Kaygıyla içimi çektim. "Onu kaybetmek istemiyorum."

"Yerinde olsam Patrick Harold için endişelenirdim."

Desteğini göreceğim kişiler listesinde başı çekiyordu. Tabii bunu söylemedim. Patrick Harold'la aramızda farklı bir kimya vardı. Büyükbabam ültimatomlarının ve dışa yansıttığı sert kimliğinin aksine oldukça saygın ve anlayışlı bir adamdı. Büyükannemi kaybettikten sonra daha az sinirlenen, daha çok anlayan biri olmuştu.

Levi genelde ondan kaçtığı için karakterinin bu özelliğinden pek haberdar değildi.

"Onu endişe etmiyorum."

Bana şüpheci bir bakış fırlatarak üstü açık spor arabanın kapısının üstünden indi. Kapı açmak gibi bir özellikten mahrum bırakılan adama söylene söylene arabadan indim. Melenia çocuklarıyla okul gezisinde olduğu için şimdilik durumdan haberi olmayacaktı ama eminim Logan öğrendiği gibi karısına anlatırdı.

"Sevgili yeğenlerimin burada olmasını isterdim. Şeytanın ötkesini alırlardı."

Levi sıkılmış gibi oflayarak omzuma bir yumruk geçirdi.

"Felix! Bu senin hayatın, dostum. Senin kararın. Sikiş et lan, Logan'i

Baba olmak istediğinde, Harold mirasına çocuklarını ortak ederken hangimiz ona karşı çıktık?"

Mantıklı bir yaklaşım beklediğim sevgili ağabeyimin sözleri gerginliğimi azaltan bir kahkaha attırmıştı.

"Asla aynı şey değil ama beni rahatlatmaya çalıştığın için teşekkür ederim."

"Senin mutlu olman benim için daha önemli. Ben senin ağabeyinim, Fel. Seni korumak benim görevim. Aynı zaman mutluluğunu korumak da görevim."

İlk defa onun bu kadar olgun olduğunu ve her şeyi dalgaya almadan konuya ciddiyetle yaklaştığını gördüm. Genelde insanlar beni Levi'nin ağabeyi zannederdi.

Evin haylaz, yaramaz ve sorunlu çapkını oydu.

Dublin sarayından sonra en ihtişamlı yapıya sahip olan ve bir katedral kadar göze hitap eden Harold imparatorluğunun yıkılmaz kalesi olan eve girdiğimde, kendimi hiç hissetmediğim kadar sıkışmış ve bunalmış hissediyordum.

Rahatlama hissinin dakikalık olduğuna inanamıyordum. Sakin ve yapıcı yaklaşımıyla bilinen Felix'i kaybetmiştim.

Ana binada olduklarını öğrendiğim ailemin yanına gitmek için çok uzun koridorları çıkmak ve merdivenleri geçmek zorundaydık.

Bugün kabul odasında değil de dedemin en sevdiği güneşli odada olacaktık.

Fransız pencerelerin süslediği uzun tavanlı oda tamamen güneş konumundaydı ve ışık ağaçların gölgesine vururken ışık oyunlarıyla gözümüzü alırdı.

Logan, Levi ve Felix'in yaramazlıklarını rahatlıkla yaptıkları oda burasıydı.

Güneşli odaya girdiğimde beni müthiş kahve ve pahalı parfüm kokuları sardı. Logan'ın kokusu, dedemin lüks seansı, annemin tütsüleri... Her koku inanılmaz tanıdık ve sıcaktı.

Bu ev buz tutmadan önceki son sıcaklığını yaşıyordu.

Güneşli odada herkes her zamanki yerini almıştı. Logan elinde viskisiyle şömine başında ayakta bekliyordu. Dedem ise şöminenin yanına konuşlanmış, rahat sandalyede oturuyordu. Annemle babam güneşin parlak ışıklarının vurduğu uzun koltukta yan yana oturuyordu.

Levi arkamdan gelirken doğrudan anneme yaklaştım.

"Fel, bir haftadır buradasın ve anneciğin yeni mi öğreniyor?"

Her zamanki gibi şık ve zarif görünüyordu. O kibar yaklaşımın arkasındaki ırkçı ve öfkeli kadını çok iyi tanıyordum.

Beni gördüğüne sevinmişti ama haber vermememin kızgınlığıyla harmanlanan gözlerini gözlerime dikerken, eğilip yanağını öptüm.

Onları özlemiştim.

Az sonra söyleyeceklerimle, sergilediği şefkatli bakışların değişeceğini biliyordum. Son kez o şefkati izledim. Nedense bir daha göremeyecekmişim gibi hissediyordum.

Babamla ve dedemle tokalaştıktan sonra Logan'la yumruklarımızı çakıştırdık. Uzun koltuğun karşısına geçip oturdum.

Gerginlikten titreyen ellerimi birbirine kavuşturarak azaltmaya çalıştım.

Bana merhamet et, Allah'ım. Hiçbir şey yardımcı olmuyor.

Uzatmaları oynamadan, Müslüman olduğumu duyurup bu gerginliği sonlandırmayı uygun görsem de aileme güvenmediğim için ortamın nabzını ölçmeyi daha doğru buluyordum.

Doğrusu bu esnada içimdeki alevi söndürür ve sakin kalmayı başarırdım.

Her ne kadar dibe dalsam da Levi haklıydı. Hayatım, seçimlerim gibi benim sorumluluğumdaydı. Nasıl istersem öyle yaşardım.

Yıllarımızı onların düzenine ayak uydurarak geçirmiştik. İstediğimiz gibi çıkıp eğlenemez, istediğimiz insanlarla arkadaş olamazdık. Kız arkadaşlarımız, sadakatiyle dillere destan olan Harold kimliğine zarar vermeyecek düzeyde olmalıydı. Statüsü yüksek, krallığımıza leke sürmeyecek saygın ve başarılı insanlarla arkadaş olabilirdik.

Berna'nın ailesini yobaz ilan ederdim ama şimdi dönüp baktığımda en büyük yobazlığı ailemin yaptığını görüyordum.

Rayne haklıydı. Bastırılmış çocuklar olarak büyütülmüştük. Kırk yaşma bile gelsek ailemizden gizli bir iş çevirdiğimizde korkudan spazm geçirirdik.

Düpedüz bastırılmış, sınırlarla çevrelenmiş ve onların izin verdiği ölçüde özgür olmuştuk.

Bu vasattan öte, tiksinç bir şeydi.

Ailemin sorduğu sorulara üstünkörü cevaplar veriyordum fakat aklım tamamen söyleyeceklerimdeydi. Büyükbabam ise hiç konuşmadan beni izliyor, analizi için açık arıyordu.

Hissetmiş miydi? Belki de gergin ifademi çözmüştü.

"İyi misin Fel? Yüzün solgun görünüyor." Annem hoşnutsuz ifadesiyle beni inceledi. "Bu halini hiç beğenmedim."

"İyi- İyiyim tabii." Kaçışımın olmadığını fark ettiğimde gardımı aldım. "Sizinle konuşmam gereken bir konu var."

"Yüz ifaden hiç hoşuma gitmiyor, Fel," diyen babamın arkasından Logan'ın sesini işittim.

"İflasa sürüklendiğimize dair bir haber okumadım."

Dalga geçen ağabeyimin sözlerine gülemeyecek kadar gergindim. "Konunun işle alakası yok," dediğimde aileme son bir kez baktım. Levi dışında hepsi huzursuz bir bekleyişle yerlerinde kıpırdıyordu.

Levi'nin rahatlığını fark ettiklerinde huzursuzlukları dinmek yerine çoğalmıştı. Çünkü evin yaramaz oğlanı kardeşini destekliyordu.

"Evet, seni dinliyoruz."

Babamın sesi sakin çıksa da bakışlarında endişe görüyordum.

Onları daha fazla korkutmanın anlamı yoktu. Bilmesini istediğim insanlara nasıl hızlıca söyleyip bu yükten kurtulduysam burada da aynısını yapacaktım. Kaçmak çözüm üretmezdi. Ama hızlı olursam yüküm de hafiflerdi.

Hadi bakalım, Ali Hamza...

Avuçlarımı birbirine sürterek güç aldım ve haberi bir çırpıda verdim.

"Ben Müslüman oldum."

Güneşli oda, buz krallığının kalesindeki taht odası gibi buzullarla kaplı bir soğukluğu ağırladı. Bu oda bana hiç bu kadar sessiz, soğuk ve boğuk gelmemişti. Güneş bile soluk tenimi ısıtamadı.

Ölümcül sessizlik...

Taht savaşından çıkmadan önce, krallıkların düşmanlarını pusuya düşürmek için kurduğu sinsi planları gibi bir sessizlik aramızda hüküm sürdü. Sonra tenimi ısıran bir kopukluk ve içimi ürperten bir his belirdi.

Bağlarınız koptu.

Dayanılmaz sessizlik yaklaşık beş dakika sürdü. Bunun olacağını biliyordum. Başta inanamayacaklarını, inandıktan sonra inkâr edeceklerini ve bağımızı koparacaklarını adımdan daha iyi biliyordum.

Annemle babam ağzı açık izliyordu. Levi omzunu kapıya yaslamış, tepkileri bilgece beklerken büyükbabam her zamanki sessizliğini korumaya devam ediyordu. İkisinin de benden bunu beklediğini biliyordum.

Logan dışında hepsini tek tek izlerken anlamaları için tekrar ettim.

"Ben, Müslüma-"

Sözümü, elini kaldırıp susmamı işaret eden annem böldü. Şefkatli yüzünde, sakladığı ve işine gelmediği zaman bize gösterdiği ikinci yüzü belirdi. Saf öfke ve İslam'a karşı tutunduğu bağnaz kin.

Babam şaşkınlığını silkeleyemeden, "Felix, doğru mu anladım, evlat?" diye sordu. Bir umut teyit etmeye çalışıyordu.

"Dalga mı geçiyorsun?"

Babamın aksine annem daha ilkeldi.

"Hayır, anne."

"Felix Harold, bu komik değil!"

O öldü, anne...

"Yeni adım Ali Hamza Harold, anne," diye düzelttim. Sakin ve kaosa hazır gibi görünsem de içimde kopan duygunun etkisiyle sersemdim. Beni kabul etmelerini ve saygı duymalarını isterdim. Aksi çok can yakıyordu.

Logan'ın sessizliği, büyükbabamın sessizliğinden daha az tehlikeli değildi.

"Sana benimle dalga geçmeyi bırak dedim, Fel!" diyerek bağırdığında hışımla ayağa kalktı ve ellerini bana doğru çıldırmış bir şekilde salladı. "Dalga geçmeyi kes!"

Ayağa kalkıp anneme sarılmak istedim ama Levi bakışlarıyla engelledi.

"Anne, kabul etsen de etmesen de ben Müslüman oldum artık."

Ilımlı ve tartışmaya kapalı bir ses tonuyla gerçeği bir kez daha dillendirdiğimde beklediğim çılgın tepki geldi. Hem de yaylım ateşi gibi doğrudan kalbime ve bütün hayatımı etkileyecek bir vuruşla.

"Böyle bir rezaleti kabul etmiyorum, Felix Harold! Ben o pis dini kabul etmiyorum! Ben o teröristleri kabul etmiyorum!"

Çıldırmış bir şekilde bağırıp hakaret eden annemi oturduğum yerden izlemek ve hiçbir şey yapmamak inanılmaz zordu. Levi ona adım atmamı engelliyordu. Haklıydı. Gidersem kopmamız beklediğimden daha hızlı olacaktı.

Her şeye hazırdım ne de olsa.

"Logan," diye inledi babam. "Kardeşini bir sars, oyun oynamayı bıraksın." O da annem gibi inanmıyordu. Annem kadar çıldırmış değildi ama pek sakin kalması da olası değildi.

Logan'ın sesi gardımı kırmam için yeterli güce sahipti.

"Müslüman mı oldun?" diye sorarken soğuk, mesafeli tonlaması ılımlı yaklaşımımı bitirmişti. Ondan uzaklaşmak istemiyordum. Levi gibi Logan da benim her şeyimdi. Biz her zaman birbirimize sığınırdık. Bizim birbirimizden başka kimsemiz olmazdı.

Levi yanımdaydı, beni bırakmayacağını biliyordum ama Logan beni ürkütüyordu.

Beni yalnız bırakma, Logan.

"E- Evet..."

Ürperten yeşil gözleri bir yabancıya bakar gibiydi. "Beyninin yıkanmadığına emin miyiz?" derken yabancı gözleri daha da derinleşti.

"Beyni saçma sapan fikirlerle yıkandı. Yıllardır Türkiye'ye gidiyor, asla böyle sanrılara kapılmadı. Ne zaman ki o pis adamla tanıştı, beynini yıkadılar. Oğlumu mahvettiler."

Annemin hakaret etmek dışında dile getirmediği cümlelerini ve ham öfkesini duymazlıktan gelerek Logan'la temasta kaldım. İlgim tamamen onun üzerineydi. Beni bırakmayacağından emin olduğum an, kasmaktan kırılmaya yüz tutan kemiklerimi de gevşetecektim.

"Kendi kararlarımı verecek kadar aklımın yerinde olduğunu düşünüyorum."

"Anladım," diyerek, hiç düşünmeden bana sırtını döndü. Bunun olacağını biliyordum. Ama bu kadar sakin karşılayacağını tahmin etmemiştim.

Logan'ın tepkisi bana sürpriz olmuştu.

"Başka bir şey demeyecek misin?" diye sordum. Çekingen bir tavır sergilemek istemiyordum. Bu, akbabadan farksız olan annemi güçlendirirdi. Avlanmayacaktım.

"Gerçekten Müslüman oldun mu yoksa olacak mısın?"

"Müslüman oldum."

"O zaman konuşmamız anlamsız."

Haklıydı.

Büyükbabam çıldıran annemle babamı görmezlikten gelerek ilgisini bana verdi. Yüz ifadesini okumak, hızlanan nabzıma sakin bir dokunuş gibi gelerek beni yatıştırmıştı.

"Önemli olan senin kendini nerede mutlu hissettiğin, Felix," dedi. Sesi nötrdü. Bakışları gibi güç veriyordu. "Sana her zaman söyledim, evlat. Dürüst olmak, çalışkan olmak, ahlaklı olmak dine mensup bir şey değil. Sizi din normlarıyla yetiştirmedim. Özsaygınız ve benliğinizle yetiştirdim. Karakteristik özelliği olmayanın mensup olduğu din de bir anlam ifade etmez. Dinini seçmek senin tercihin ve hakkın, ne seçtiğin kimseyi de ilgilendirmez."

"Baba, ne dediğinin farkında mısın? Onu nasıl onaylarsın?" Hayal kırıklığıyla sarsılan babam, hışmını babasına yönlendirdi. "Bunu onaylayamazsın."

Patrick Harold, sesini yükselten oğlunu bir bakışıyla yere mıhladı.

"Benim torunum nerede mutluysa ben oradayım!"

"Olduğum yerde mutluyum, büyükbaba. En-"

Ağzımdan dökülen kelimeler, yanağımda hissettiğim acı darbeyle yarıda kesildi. Darbenin etkisiyle başım yana düşmüştü. Keskin bir acı yanağımdan içime doğru nüfuz ederek beni şiddetle sarstı.

Annem bana tokat atmıştı!

Sızlayan yanağıma dokunmadan kafamı önüme çevirdiğimde tokadın sahibiyle göz göze geldim. "Sen..." dedi konuşma güçlüğü çekerek. Titremekten bana bakamıyordu bile. Annem resmen delirmişti. "Sen çıldırdın mı? Tanrı aşkına, kendine gel!"

Tokat odadaki bütün havayı soluyarak ben dahil herkesi nefessiz bırakmıştı. Sırtını dönüp gitmek için hareketlenen Logan'ın sarsılan omuzlarına kadar seçebilmiştim.

Bunu beklemiyordum açıkçası. Evet, çıldıracağını biliyordum ama bana tokat atacağını tahmin etmemiştim.

Yarım ağızla küfreden Levi öfkeyle bana doğru gelirken anneme yüzünü dönen Logan'ın kıpkırmızı suratını ve ateşten daha şiddetli sesini işittim.

"Bir daha Felix'e vurursan beni de Levi'yi de bulamazsın!" Logan bana döndü. "Tamam, Müslüman oldun. Müslümanlığını gizli yaşa. Sadece işimizi mahvetme."

Onu kaybetmemiştim, hâlâ benimleydi. Zamanla kabullenecekti.

Sessizce anlaşmaya vardım ama gözlerim büyükbabamdaydı. Onunla tek konuşmam gerekiyordu. Bakışlarımdan anladığında başını bir kereliğine salladı.

Harold imparatorluğunun yıkılmaz kalesinde işim bitmişti. Duvarda oluşan çatlakları sadece ben görmüyordum. Bütün ailem bu çatlaklardan sorumluydu ve üstünü bir şekilde kapatmayı seçeceklerdi.

Ama öfkeleri bu kadar hamken değil.

Sırtımı aileme dönmeden önce anneme söylemem gereken bir sözüm vardı.

"Bu tokat için acı çekmeni istemiyorum, anne," dedim soğuk bir sesle. Tokadın sızısı sesime yansımıştı. "Allah seni affetsin diye çok dua edeceğim."

"Hep o terörist din adamı senin aklın-"

Dayanma gücümü ve sabrımı kaybetmek istemediğim anda bütün gücümü emen annem yüzünden çılgına döndüm.

"Anne, haddini aşma!"

Hiddetli bağırışım büyükbabamın sandalyesinden doğrulmasına sebep oldu. Beni durdurmak için kalkmaya çalıştı ama bu saatten sonra isteseler de durduramazlardı. İşaretparmağımı anneme doğru sallarken elim titriyordu.

"Sakın... Sakın haddini aşma. Tokadını görmezlikten gelirim, annem olduğun için sana hak veririm ama sakın, sakın Bedir hakkında tek kelime etme." Kendimi durduramadım. "Seni silerim!"

Levi elimi yakalayarak indirdi. İşlerin kızıştığını ve beni engelledikçe annemin güçlendiğini göremiyor muydu?

"O terörist, Tanrı'nın cezası pislik herif içi-"

Levi'yi iterek avuçlarımı hışımla masaya indirdim.

"Sana sus dedim, lan!"

Annem korkuyla yerinden sıçrayarak benden uzaklaştı. Öfkesine yenilmeyen, sakin oğluna değil de bir yabancıya bakıyordu. Soluk teni bir ceset gibi gözlerime resmediliyordu.

Irkçılığın ruhunu nasıl esir aldığını görüyordum. Kontrolcü Emma Harold, bugün haddini aşarak gücünü bitirmişti. Bu saatten sonra aramızda saygı bırakmayacaktı.

Levi kolumu sıktı. "Tamam, Fel. Sakin ol," dedi. Sesi kadar dokunuşu da yatıştırıcıydı. Onun desteği benim için çok büyük ve değerliydi. "Bedir'i ben de tanıyorum. Bizim için yaptıklarını görmezlikten gelecek kadar nankör değilim," dedi ikimizin anlayacağı gizli bir mesajla. Onun için Ava'yı koruduğunu biliyordu. "Emma Harold, dostumuz hakkında konuşmalarına dikkat et. Önyargılarını yıktığına inanmıştım ama bir şey değişmemiş. Terörist dediğin Müslümanlarla iş yapıyoruz. Yatırımlar, büyük güç ve para olunca terörist olmayan insanlar, arkadaşlık kurmamıza engel mi? Onları işine geldiği gibi mi terörist ilan ediyorsun?" Güler gibi tıslayarak kafasını iki yana salladı. "Bu ikiyüzlülüktür!"

"Levi, laflarına dikkat et!"

"Laflarıma dikkat ediyorum, baba. Siz katı kurallarınızı ve dar görüşlerinizi gevşetin. Felix çocuk değil. Yıllardır sizin kurallarınıza göre yaşadık. Şimdi kardeşim Müslüman olduğu için onu yargılayamazsınız. Felix'i kaybederseniz beni de kaybedersiniz!" Ailemize rest çektikten sonra kolumdan tutup kapıya doğru götürdü. "Kimseye hesap vermek zorunda değilsin, Fel. Müslüman mı oldun? Bu senin kararın ve seni destekliyorum. Hiçbirimizin onayına ihtiyacın yok."

Sıkıntıdan sıktığı ellerini görüyordum. Kolumda hissettiğim müthiş sıkma hissinden kurtulmaya çalışsam da kolumun kopmasından endişe duyuyordum. Fakat endişem, desteğini yüksek sesle dile getiren ağabeyimin aileme açıkça mesaj vermesiyle yok oluyordu.

Teşekkür ederim, Levi. Allah sana doğru yolu göstersin, ağabey. Umarım sen de benim gibi doğru yolu bulursun.

Buz tuttuğuna inandığım güneşli odanın kapısını çarparak kapatan Levi Harold, ailemize bir kez daha rest çekmişti.

"Kimse seni yargılayamaz, Fel," derken uzun koridoru hızlı adımlarla

geçtik. "Sen benim küçük kardeşimsin, lan. Annem veya başkası, kimse senin kalbini kıramaz."

Ona sıkıca sarıldım.

"Ne olursan ol, ben her zaman yanındayım."

"Teşekkür ederim."

"Sen ne kadar Ava için..."

Omzundan ittim. "Liv!" dediğimde kahkaha atarak, omzumdan tutup beni evden dışarı itti.

"Takılıyorum. Büyük patron çiftliğe gitmemizi istedi"

İsteği üzerine devasa çiftliğe doğru yola çıktık. Dikkatli olmamı isteyecekti. Müslüman olduğum için yargılamak yerine, sessizce yaşamamı isteyecekti. Annemle babama karşı niyetini açıkça dile getirmişti. Saygı duydukları sürece bir süre sessizce yaşayabilirdim.

"Patrick Harold, Ava'yla görüştüğümü biliyor. Muhtemelen ağzıma sıçacak. Sevgili ağabeyini orada korursun," derken alaycı bir tavırla desteğimi istedi. "Konu sen olunca kralımızın sesi asla çıkmıyor."

Ona cevap vermek yerine gözlerimi devirdim. Beni merak eden güzel sevgilim delirmeden önce onu bilgilendirmem gerekiyordu.

WhatsApp uygulaması üzerinden kısa bir ses kaydı gönderdim:

"Konuştum, hayatım. Her şey yolunda."

Berna da en az benim kadar tedirgindi. Fakat bunu da atlatmıştık.

Artık rahat ve özgürdük.

Özgür ve bağımsızdık.

İrlanda'da geçirdiğim bir ay, Merkez Bankası ve şirket arasında mekik dokuduğum, yorgunluktan ecel terleri döktüğüm uzun bir süreç olmuştu. Hiç görmediğim anneme kıyasla babam şirket sebebiyle aramızdaydı ama zorunlu olmadıkça benimle konuşmadı.

Büyükbabam ve Levi dışında yanımda olan kimse yoktu. Logan'la iş dışında pek konuşmazdık. Akşam yemeğine davet edildiğim her iki seferde hassasiyetim için yemeğime dikkat etmiş ve ona göre hazırlattığını söylemişti.

Beni mutlu eden Melenia olmuştu. Mutlu olduğum için yanımda olduğunu ve desteklediğini söyleyerek Logan'ı sinirlendirmiş, beni de güldürmüştü. Bu iyiye işaretti. Zamanla kocasını yumuşatacağına inanarak desteği için teşekkür etmiştim.

Berna'ya duyduğum ihtiyaç ve bağımlılık azalmak yerine gözümü korkutan bir açlıkla büyümüştü. Onu özlemek güzeldi. Kavuşacağımız günleri saysam da dönüşüm her zamankinden daha zor olacaktı.

Ona dokunamamanın kederini başka şeylere kafa yorarak azaltmış-

tım. Bu da öğrenmek istediğim İslam'ı araştırmaktan geçmişti. İrlanda'da kaldığım süre boyunca Bedir'in rehberliğinde ibadetlerimi yapmaya çalışmıştım. Zorlandığım tek konu ayetlerin yazıldığı gibi okunmamasıydı.

Bedir beni sonrasında bir imama yönlendirmiş, sorularımın cevabını ondan almamı ve ibadetimi eksiksiz yapmam için ona danışmamı söylemişti. Bir imamla gizliden gizliye görüşmek beni utandırıp üzse de bunu anlayışla ve saygıyla karşılayan bir adam görmek kalbimi ferahlatmıştı.

Her şeyi gizli yapıyordum. Logan'ın ve ailemin benden isteği buydu. Huzursuzluk çıkmasını istemediğim için isteklerini kabul etmiş, düzenimi buna göre ayarlamıştım.

Kaza namazlarımı eve döndüğümde kılıyordum ya da bazılarını toplantılar bitince odamda gizlice kılıyordum.

Her şeyi doğru yapmak için ekstra çaba sarf ediyordum.

Dini nikâh önceliğimdi.

Berna'ya dokunmamak, ateşin üstünde yalınayak yürümeye benziyordu. Ama bir Müslüman genci için nikâhsız kadına dokunmak da aynı şeydi. Başta bunu idrak edememiş, daha sonra İslam'ın kadını korumak için bu hükümleri verdiğini çok zor anlamıştım.

Onun yanmasına dayanamaz, cehennemine bir odun taşıyamazdım. Zaten yanımda olduğu ve ellerini dahi tutamadığım her an şiddetli bir arzuya tutuluyordum. Gözlerinin içine bakarken şehvetli şeyler düşünmemek, sonunda aklımı kaçırmama sebep olacaktı.

Dini nikâh bizim için şarttı.

Uçağa binmeden önce Bedir Efendi'yi aradım. Laura aldığı direktiflerin yerine getirildiğini bildirdiğinde müthiş bir keyif aldım. Bugün aileme hak ettikleri veda hediyesini vermek beni mutlu edecekti.

"Bedir Efendi," dedim telefona doğru.

"Buyur, Ali Hamza," dediğinde gülümsedim.

"Senden beni havalimanından almanı rica etsem? Akşam saat sekizde orada olacağım."

Dönüşüme sevinmiş olsa da reddettiği için sesi biraz keyifsiz çıktı.

"O sırada medresedeyim, Ali. Seni alacak birilerini göndersem olur mu?"

Gülmemek için avurtlarımı ısırdım.

"Hayır, sen gelsen daha iyi olacak."

"Bir sorun mu var?"

"Sadece saat sekizde orada ol, Allah rızası için beni karşıla," diyerek aramayı sonlandırdım. Böyle dediğim zaman isteklerimi karşılıksız bırakmıyordu.

Özür dilerim, Allah'ım. Bunu yapmak zorundayım.

Uçağa bindiğim andan itibaren çalışma temposuna girmiştim. Müdürlerimle, yeni kurduğum ve fon sağladığım işim için sözleşmeleri gözden geçirirken zamanın hızla akmasını istiyordum.

Birkaç günümüz kalmıştı. Berna bu hafta içinde Ankara'ya geri dönecekti. Onunla son günlerimi güzel geçirmek istiyordum. Müsait olduğum her an yanımda olacaktı. Hafta içi işlerimi erkenden bitirecek, çok gerekmediği sürece akşam vakitlerine bırakmayacaktım. Hafta sonları Ankara'da olacak, sevgilimle zaman geçirecektim.

Ve dini nikâhımız... Onu Berna gitmeden önce halletmem gerekiyordu.

Birkaç gün içinde Ali Hamza ve Berna dini nikâhla evlenmeliydi. Yoksa ona dokunmadan hayatıma devam edemezdim. Acı kalıtsal bir hastalığa dönüşerek, *Berna'sızlıktan öldü* adı verilmeden bu kederden kurtulmalıydım.

Onu özlüyordum.

Ona dokunmayı, onu sevmeyi, onu öpmeyi ve onunla uğraşmayı gerçekten özlüyordum. Atıştığımız anlardan aldığım hazzı hiçbir şeyden almıyordum. O tatlı çillerini gözüme soktuğu ilk karşılaşmamızdan bu yana onun için yanıyordum.

Neyse ki Berna Önder'in karım olmasına sayılı gün kalmıştı.

Saatler sonra Türkiye'ye ayak basmıştım. Burası artık ikinci vatanımdı. İşlemlerden sonra uçaktan indik. Bizi bekleyen adamlarıma doğru ilerlerken hepsiyle selamlaştım ve arabanın bizi dışarıda beklediği haberini aldım.

Bedir Aslan Akgün gelmişti.

İşte şimdi şov başlıyordu.

Yanımdaki müdürüme dönüp, "Siz diğer arabayla dönersiniz, Zac," dedim.

Zac meraklı ve biraz endişeli bir tavırla karşı çıktı.

"Peki, korumalar, Bay Felix? Tek gidemezsiniz."

"Dostum geldi," dedim onu rahatlatmak için. "Korumalar bizi takip eder, aklın kalmasın."

"Peki, efendim. Yarın şirkette görüşürüz."

Başımla onayladığımda çıkışa doğru ilerledik.

Havalimanının çıkış kapısına ulaşamadan flaşlar yüzümde patlamaya başladı. Gündüz olsaydı bile güneş gözlüğü takmazdım. Ben kameralara poz verirken ailem gözlerimin içine bakacaktı.

Kapıyı geçtiğimde dostum basın ekibini görmezlikten gelerek ağır

adımlarla bana doğru yaklaştı. Gözlerindeki şüpheci ifadeyi yalnızca ben görüyordum. Ve bu aşırı eğlenceliydi.

Elimi uzatarak, "Selamünaleyküm," dedim gür sesimle.

Bedir Aslan Akgün uzattığım elimi tutup, sıkarken tebessüm etti.

"Ve aleykümselam."

Flaşlar yüzümüzde patlamaya ve sorular ardı ardına sorulmaya devam ederken, korumalar öne geçip muhabirleri engellemeye çalıştı. Sadece *iyi akşamlar* ve *iyi görevler* dışında bir şey söylemeden Bedir'le arabasına doğru ilerledik.

"Bunu bilerek mi yaptın?"

Ellerimi cebime sıkıştırırken, "Neyi?" dedim anlamamazlığa vurarak.

Güldüğünü saklamak için elini burnuna yaklaştırarak ucunu kaşıyormuş gibi yaptı.

"Hâlâ Felix Harold çakallığı var sende."

"Beni kırıyorsun, Bedir Efendi," dedim sitemle. Arabanın kapısını açıp, binmeden önce ona döndüm. "Sadece medresenin kapılarını gençlere açmak istedim."

Bana manidar bir bakış attı.

"Niyetin ne yazık ki saf ve temiz değil."

Cevabım bir çocuk gibi acımasızca kahkaha atmak oldu. Arabaya binişimiz patlayan flaşların kadrajına alınırken sorular bir uğultu gibi etrafımızı sarıyordu.

Pekâlâ, niyetim kötü değildi ama iyi de değildi.

"Seni nereye bırakayım?"

"Sana gidelim, Zeyd'i özledim."

"Anlaşıldı. O evden taşınmam gerek," dedi sitemli sesimi taklit ederek. "Daha büyük bir eve taşınmak şart oldu. Bu gidişle evimden çıkmayacaksın."

Gözlerindeki ışıltıya görmesem inanırdım. Bana *çakal*, derken kendini es geçtiği için bu adamı Allah'a şikâyet etmeliydim.

"İçten içe sende kalmamdan keyif alıyorsun, farkındayım."

"Öyleyse diğer evi neden aldın?" dedi bana dönerek. Hınzır bakışlarımı fark ederek güldü. "Hâlâ bir çakallık peşindesin."

"Seni Allah'a şikâyet etmeyi düşünüyorum. Bana çakal derken samimi değilsin."

Sözlerimle gülmeye başladı. Katır gibi bir herifti, onu böyle görmek çok nadir olurdu ve biz dost olduğumuzdan beri daha sık görmeye başlamıştım.

"Soruna gelirsek onu sevgilime aldım. Tripleks daireyi Berna'nın üzerine yaptım."

"Hâlâ söylemedin mi?"

"Gizlice imzasını aldığımı öğrenirse beni yer. Evlenince söyleyeceğim."

Gözlerini yoldan ayırmamaya dikkat ederek ağzında bir şeyler geveledi. Yine benden şikâyetçiydi, yine hamlelerimi desteklemiyordu. Bu adamı özlemiştim. Onunla sohbet etmeyi, onunla ibadetlerimi yapmayı... Her şey bir yana, Bedir'le olunca kendimi daha güvende ve huzurlu hissediyordum.

Berna'nın ne hissettiğini zaman bana öğretmişti.

"Ha," dedi bir şey hatırlamış gibi. "Nihat ağabey burada. Seninle bu sefer konuşacaktır, haberin olsun."

Yüzleşme zor ama sonu keyifli olacaktı. Öyle olacağına inanıyordum. Allah'ın bir araya getirdiği kullarından olacaktık. "Gelsin," derken rahatım. "Bizim kapımız Allah'ın her kuluna açıktır."

Güldüğünü saklamak için sol aynayı kontrol ettiğinde şüphelendim. Bir şey mi kaçırıyordum? Oyuna mı geliyordum? Nihat Pektaş, canıma mı okuyacaktı?

Cebimde titreyen telefonla şüpheme ara verdim. Herkesten bir arama bekliyordum. Bedir'den sonra yaptığım çakallık için kimden hakaret işiteceğimi merak ediyordum.

Cebimden çıkardığım telefonunun ekranında parlayan güzel gülüşlü, tatlı çilli bir kadın görünce altdudağımı zevkle ısırdım. Siktir! Onu gerçekten çok özlemiştim.

Adını görmek bile beni dünyanın en mutlu adamı yapıyordu.

"Berna arıyor."

"Kesin fotoğraflar sosyal medyaya düştü."

Sahte bir kızgınlıkla, "Ne kadar hızlılar," diye söylendim.

"Allah Allah, hemen servis edilmesini kim istedi acaba?"

Bedir'in bana inanmış gibi yapan tavrı daha komikti.

"Bilmem, düşmanım çok."

Hayıflanır gibi söylensem de gülüyordum.

Havalimanından çıktığımız gibi fotoğraflar sosyal medyaya eşzamanlı olarak taşındı. Fotoğrafçı adamımdı ve haber kanallarıyla, kâr amacı gütmeyen kuruluşlarla, basın organlarıyla işbirliği yaparak fotoğrafların paylaşmasını sağlamıştı. Tabii bu oyun Türkiye'ye özel değildi, aynı anda İrlanda'daki sosyal medya hesaplarına da taşınmasını sağlamıştım.

Ailem için güzel bir veda hediyesi olmuştu.

Telefonu kulağıma yaklaştırırken, "Az önce indim, hayatım," dedim.

"Bilerek mi Bedir Efendi'yle görüştünüz, Ali? Yine gündem olmuşsunuz."

Gündeme bu kadar çabuk taşınması, insanların kaos ve heyecan arayışında olduklarını hissettiriyor, beni de aşırı sinirlendiriyordu.

Homurdanmayla karışık, "Ne diyorlar?" diye sordum. "*Felix Harold Müslüman olmuş*, diyorlar mı?" Ağzıma sıçacağını bilsem de sesime ulaşmayan rahatsızlığı hissettirmeye çalışıyordum.

"Daha çok kızların *Allah'ım, böyle koca nasip et*, diye yazdığı yorumları okudum, Ali."

Arabada koparduğum kahkaha Bedir'i irkiltmiş, Berna'nın telefona doğru oflamasına neden olmuştu.

"Evlenmek istediğim tek kadın sensin, korkma."

"Seninle evlenmek isteyen tek kadın ben değilim ama."

"Yanına geliyorum, öfkeni alırım belki," dediğimde Bedir'in öksürüğü sözlerimi takip etti.

Evet, bu bir uyarıydı. Sanki gitsem çok sarılacakmışım gibi bir de uyarıyordu. Doğrusu, ben de kendime güvenemiyordum. Sarılırdım, öperdim, duvara yapıştırır...

Siktir! Kahrolası şeytan benimle oynuyordu.

"Eve gelme, Nihat babam burada."

Bütün hevesim sihirli bir değnekle içimden sökülüp alındı. Zaten ona sarılamıyordum, onu öpemiyordum, şimdi görmeyecektim de.

"Babacık ne zaman geldi?"

"Felix!" diye çıkıştı. "Ali... Seninle konuştuğunda sakın onu kışkırtma."

"Çok uslu bir damat olacağım."

"Sana güvenmiyorum," diyerek telefonu yüzüme hışımla kapadı. Bu hiç iyi bir hoş geldin değildi. Neyse ki öfkesini nasıl alacağımı biliyordum.

Bedir'e döndüğümde başımı koltuğa yasladım.

"Kıskandı."

"Kıskandırdın."

"Amacım sadece seni magazine servis etmekti."

"Rabbi'm bana yaptığın oyunun acısını, Berna'yı senden uzaklaştırarak verdi."

Ellerimi duaya açıp gözlerimi tavana doğru kaldırdım.

"Özür dilerim, Allah'ım. Bir bebek gibi her şeyi yeni öğreniyorum. Beni affet."

Bedir gülünce ona katıldım. Bu, dostluğumuzu pekiştiren önemli bir andı. Onun desteğini seviyordum.

Telefonumu uçak moduna aldım. Bedir de uçak moduna alarak telefonu bacaklarının arasına yerleştirdi.

Medyaya düşen fotoğraflarımız yüzünden ikimizin de ne yorumları okuyacak gücü ne de gelen aramaları kabul edecek enerjisi vardı.

Sessizlik, üzerine konuşturmayı gerektirmeyen anlar daha iyi hissettiriyordu.

Eve vardığımızda ayaklarıma turbo bağlamayı dilemiştim. Zira Zeyd'e sarılmanın hayaliyle eve çıktığım hız, bugün çok yorulduğu için erken uyumuş olduğunu öğrenmenin etkisiyle düşmüş, enerjimi de çekmişti.

Ne Berna vardı ne de Zeyd. Payıma Bedir Aslan Efendi düşmüştü.

"Duş alacak mısın?"

"Evet, beni bekleyecek misin?"

"Beklerim, duşunu al. Namazımızı medresede kılarız."

Zevkle. Kıyafetlerimin ve özel eşyalarımın bir kısmını bilerek bırakmıştım. Banyoya girip, yıkandıktan sonra kurulanıp giyindim. Üzerime ibadetimi rahat yapmak için pamuktan siyah, düz kesimli bir pantolon ve beyaz tişört geçirdikten sonra saçlarımı kurutmadan çıktım.

Medreseye indiğimizde daha önce hissetmediğim bir heyecan ve aidiyet hissediyordum. Abdestimizi alıp, namaz kılacağımız odaya ilerlerken kendimi sersem gibi hissediyordum.

Jet-lag olmuştum ama namaz kılacağımızın heyecanıyla pek umursamıyordum.

"Yatsı namazından sonra yemek yeriz, açsındır."

Beni heyecanlandıran ikinci teklif de gelince sırıttım.

"Evet, annenin yemeklerini çok özledim."

Hak verir gibi kaşlarını kaldırıp indirdi. "Tahmin etmiştim," dedi. "Ayetlerini tam ezberledin mi?"

"Evet, kâğıda bakmadan okuyabiliyorum. Bilal Hoca bu konuda çok yardımcı oldu."

Keyifli mırıltısıyla, "Güzel," diye kelimeyi uzattı. "Namazımızı güzelce kılalım. Namazına başlamadan önce, Ali... Karşında Allah varmış ve seni izliyormuş gibi kıl. O kadar güzel kıl ki senden razı olsun."

Başımla onaylayınca önüne döndü. Bir şeyler fısıldadı ama anlamadım.

"Allahu ekber..." dediğinde ellerimi kaldırıp onun gibi yaptım ve namazıma başladım. Burada kıldığım namazın tadını İrlanda'da alamıyordum. Belki manevi havasından, belki burada sürekli eğitim ve öğretim gerçekleştiğinden, belki Müslüman toprakları olduğundan, belki de sadece daha özgür olduğumdan. Nedenini belli bir kalıba sığdıramasam da hayatımın en güzel anıymış gibi hissediyordum.

Ben Müslüman olmuştum.

Secdeye doğru gittiğimde içimden diyebildiğim tek şey, "Elhamdülillah!" oldu. Kafamı kaldıramadım ve gözlerimden yaşlar akarken dediğim tek şey yine, "Elhamdülillah," oldu. O'nun rızasını kazanmak isterken aklımı kaybetmiştim.

"Elhamdülillah... Elhamdülillah..."

Namazımı bozmuştum. Yaptığım yanlıştı. Ama kafamı secdeden kaldıramıyordum. Yemin ederim ki kafamı kaldıracak gücüm yoktu. Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Sadece *elhamdülillah*, demek istiyordum. Sonsuza kadar burada kalıp bunu tekrarlamak istiyordum. Bedir'in Allahu ekber dediğini duymuştum. Rekâtları kaçırmıştım, yine de kalkamadım.

"Allah'ım, sana binlerce kez şükürler olsun. Beni bu namaza layık gördüğün için..."

Gözyaşlarımı tutamadan seccadeye doğru fısıldadım. Duyduğunu biliyordum. Gördüğünü biliyordum. Beni yalnız bırakmadığını biliyordum.

Allah'ın beni sevdiğini biliyordum.

İstanbul'da huzurla yaşadığım bir haftayı devirmiştim. Berna'yı günler sonra gidecek kaygısıyla her an görmek istediğim ana bir müjde eklenmiş, onu bir hafta daha kalmaya ikna etmiştim.

Dini nikâhımız kıyılmadan onu buradan göndermek gibi bir niyetim yoktu.

Gerekirse onu eve bağlayacaktım.

Delirdim, biliyorum.

Nihat babasıyla yüz yüze görüşmeyi bir türlü ayarlayamadığımız için Berna dini nikâha sıcak bakmıyordu. Nihat babasının onayını almadan nikâh gerçekleşemezdi, Berna hızımı bu yüzden anlamsız buluyordu.

Bütün gücümü, kırk dokuz çiliyle canıma okuyan kadın yüzünden kaybetmiştim.

"Bay Keyif Kaçıran burada değil, değil mi?"

Levi'nin sorusu üzerine, Berna ağzının içinde kıkırdadı.

Büyükbabam, Levi ve Ava'nın ilişkisini öğrendikten sonra Levi'ye sert bir fırça çekmiş, Ava'yla ilişkisini tamamen kesmesini emretmişti. Bunu yapmasının zor olduğunu anlatsam da büyükbabamın aşılmaz inadını kıramamıştım. Bir bakıma haklıydı.

Ava ailesinin sorumluluğunu almayı hak etmese de...

Levi, Ava'nın onu bırakmayacağını anlayınca onu en yakın arkadaşıyla aldatmıştı. Ya da oyun oynamıştı. Bu konuda henüz emin değildim. Ava ondan nefret etsin diye bu tür bir oyun oynamış olabilirdi.

Çünkü Levi'yi tanıyordum. Çapkındı ama karaktersiz değildi.

Ava bir gece Bedir'i arayıp, ağlayarak durumu anlattığında kendimi kaybetmiştim. Ne olursa olsun bir kadın aldatılmayı hak etmiyordu. Levi oyun oynadıysa bile bunu başka bir yöntemle halletmeliydi.

O günden sonra Levi'yle konuşmayı kesmiştim. Bedir de bu konuda set çekmişti. Durumu Berna'dan gizlemek zorunda kalmış, tercihi tamamen Ava'ya bırakmıştım.

"Bedir mi? Yoksa Felix mi?"

Sevgilimin tatlı sesini duyunca adımlarımı hızlandırdım. İkisi de geldiğimin farkında değildi.

Öğle molasındaydık. Berna'yı göreceğim o kutsal zaman diliminde...

"Fel... Hayır, aslında ikisi de," diye düzeltirken Berna'nın şüphesini yeniden çekecek bir açıklama yaptı. "İkisi de hatam sonucu bu sıralar benden nefret ediyor."

Berna ona cevap vermeden önce hafifçe yan döndü ve bana dünyanın en güzel gülümsemesini sundu. O gülüşü, dudakları şişene kadar öpmek istiyordum.

Allah'ım, lütfen bana acı.

"Fel tam arkanda, Bedir Efendi de birazdan gelecek."

Levi bana dönerek sahte tebessümüyle selam verdi. Pek eğleniyormuş gibi gözükmüyordu.

"Ee, sevgili Müslüman kardeşim, yeni hayatın nasıl?"

"Mükemmel."

"Harika!" dedi pek de tatmin olmamış gibi. "Annen hayatımıza sıçıyor, birini mutlu görmek beni keyiflendirdi." Gözünü gözüme dikerek suçlayıcı bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Aslında hayatımıza sıçmasına sebep olan kişinin mutlu olması bir tık üzdü de."

Ava'yı kırdığı için cezasını böyle çekiyordu. Annemin katı kuralları arasında kalpsizce mesafe koymak ve dilediği gibi cezalandırmak da vardı. Ağabeylerimin çektiği rest yüzünden öyle cezalandırıyordu ki Logan zaman zaman bana dönüp küfrediyor, daha sonra özür dileyip telefonu geri kapatıyordu.

"Allah kalbimi ağrıtmaz," dediğimde sevgilime dönüp, ten temasında bulunmadan, gömleğinin ucundan yakalayıp kaldırdım.

Berna hareketlerime uyum sağlasa da bana delirmişim gibi bakıyordu. Hâlâ yeni Ali Hamza'ya alışamamıştı. Hâlâ *Fel*, diyor, düzelttikten sonra alışamadığı için kendini suçlu hissediyordu. Çünkü yanlış anlamamdan ve bana güvenmediği düşüncesine girmemden korkuyordu.

"Bedir dini nikâhımızı kıymadan dokunmamın yasak olduğunu her

saat başı hatırlatıyor. Mahire anne benim şahidim olsun, senin şahidin de Senem olsun. Dini nikâh için yapılması gereken her şeyi öğrendim."

Berna'nın sesini, "Senem burada mı?" diye heyecanla soran Levi'nin sesi bastırdı. Onu cevaplamadık. Senem'e gözlerinin yanlışlıkla dahi değmesini istemiyordum. Rahatsız edeceği özgürlükte veya seviyede bir kadın değildi. Ben bile onunla konuşurken çekinirdim.

"Ayrıca dini nikâh da ne oluyor?"

"Seni ilgilendirmez."

"Beni üzüyorsun. Müslüman olduğunda seni kollayan bendim."

"Her boku yediğinde arkanı toplayan bendim."

"Hani bu dinde küfür yoktu?"

Ona gözlerimi devirip, cevapsız bırakarak Berna'ya baktım. Özlediğim kadınla dini nikâhımızı kıyamadığımız her an kaybediyordum. Zamanın mutlak sahibine saygısızlık ettiğimi bilsem de hâlâ bu korkuyu aşacak kadar iman gücü kazanamamıştım.

"Hemen mi evleneceğiz, Ali?" derken gözlerini kocaman açtı. Sanki bu konuyu hiç konuşmamışız gibi. "Daha birbirimizi yeni tanıyoruz."

"Beni istemediğin zaman üç kere *boş ol*, diyebilirsin."

Levi alnı kırışmış, dehşet dolu ifadesiyle bizi izlerken gülmemek için avurtlarımı ısırdım. Sırf hiçbir şey bilmediği için onu delirtebilirdim ama İslam'a bu saygısızlığı edemezdim.

"Bu kadar kolay mı boşanıyorsunuz? Ya anlık sinirle öyle dersen? Tanrı'm, bu korkunç." Burun kemerini sıkarken gözleriyle beni delik deşik ediyordu. "Al işte, sana çok zor bir din demiştim!"

"Zor değil aslında. Daha güzel. Şu an sana açıklayamam," derken gözlerimi sevgilimden ayıramıyordum. Bir sonuca bağlamalıydık artık. "Tamam. Bana *boş ol*, deme. Beni evden kov."

Delirmişim gibi bakmaktan kendini alamıyordu. "Ali, neden hemen seni boşamamı istedin?" dedi. "Biz her kavga ettiğimizde boşanacaksak bu yola neden giriyoruz?"

Çektiğim acıyı saklamadan, "Sadece sana şu an sarılmak istiyorum," diye soludum. Sana çok ihtiyacım var, Çilli."

Şefkat dolu gülüşüyle beni ağ gibi sardı. Isındım, cesaretlendim.

"Evleneceğiz, söz veriyorum."

"Söz mü?"

"Allah şahidim!"

Tamamdır. Sözümü almıştım.

Bundan sonra o benimdi!

SONSÖZ

"Güldüren de O'dur, ağlatan da; öldüren de O'dur, yaşatan da!" *

9 Ay Sonra...

Tövbe, yeni bir hayatın başlangıcıdır.

Sevmek için zaman ayırmalı, yaşamak için zaman ayırmalı, huzuru bulmak için zaman ayırmalı, hayatı sevmek için zaman ayırmalı. İnsan bazen sadece kendisi için bile olsa küçük bir adım atmalı.

Yaşamı boyunca her şeye yetişen şu insanoğlu bir kendisine yetişemiyordu.

İnsan yaşamak için de sevmeliydi.

Hemen yanı başımda huzurla nefes alıp veren Felix Harold için yaşamayı göze almıştım. *Bitti*, dediğim yerden güçlendiren bir hamleyle elimden tutarak beni yeni bir hayata sürüklemiş, hayal dahi edemeyeceğim o büyülü dünyasına götürmüştü.

Yeni hayatının ilk sayfasına beni yazmıştı ve bundan sonra her sayfada ben olacaktım.

Özür dilerim, o artık Felix Harold değildi.

Ali Hamza Harold olarak yeniden doğmuştu.

Levi, Ava, Rayne, Melenia, ofistekiler ve Felix Harold olarak bilen hayranları, ortakları ve dünyanın geri kalanı yüzünden Ali Hamza'ya alışamıyor, Felix demekten kendimi alıkoyamıyordum. Belki de onlar benim için birer bahaneydi.

Ona hâlâ Felix dememin sebebi Müslüman olduğuna ve onun artık benim kocam olduğuna inanamıyor olmamdandı.

Onun Müslüman olduğunu bilen kişi sayısı on parmağı geçmiyordu.

En yakın çevremiz bilgi sahibiydi ve en yakın çevremiz gizlilik kararına saygı duyarak hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyordu.

Sonsuz bir rüyanın içine sıkıştığım fantastik türde bir kitabın konusu gibi her şeyi akılalmaz bir seviyede yaşıyor ve bunu hücrelerime kadar hissediyordum. Felix Harold'ın kocam olması rüya gibiydi. *İmkânsızlığın kitabını yaz*, deseler bizi ele alırdım ve yazarken yaşadığımı hayal etmeye utanırdım. Utandığım şeyi bir yıldır dolu dolu yaşıyordum.

* Necm Suresi. (43. ayet)

İmkânsız de ve Allah'ın senin için nasip edeceklerini izle, diyenlerin haklılığıyla sınanıyordum. Evliliğimizde yedi ayı, birbirimizi bulduğumuz günden bu yana bir yılı devirmiştik.

O benim kocamdı.

Ali Hamza'nın çillisi, Berna!

Yanağımı avuçiçime yerleştirirken, yastığın üzerinde tuttuğum dirseğimi oynatarak en rahat pozisyonumu aldım. Kocamın ensesindeki saçlarını yavaşça okşarken yapmam gereken şeyi yapmamak için kendimi tutuyordum.

Bugün çok önemli bir toplantısı vardı. Onu erken uyandırmamı istemişti ama ben saçlarını okşayarak gerçekliğini sorguluyordum.

Şaka gibi ama Felix Harold benim kocamdı!

Hâlâ imkânsızmış gibi hissetmemin sebebi Nihat babamın asla kabul etmeyeceğini bilmemdi. Evleneceğimizi söylediğim andan itibaren Felix'e ve bana çektirmeye başlamıştı. Ona kabul ettirene kadar neler yaşamıştım, neler...

Sekiz ay öncesi tam bir kaostu. Felix'in dini nikâhımızı kıymamız için Ankara'ya dönüşümü engellemesine Nihat babamın katır inadı eklenmiş, Felix'le konuşmadan nikâhı kabul etmeyeceği kuralıyla beni sınamış, elbirliğiyle delirtmişlerdi.

Ah, bu inadı devam ettirdiğini söylemeyi unutuyordum. Tabii ki konuşmasına rağmen yine kabul etmeyerek beni çileden çıkarmıştı. Hatta Kübra ve Agâh'ı arkasına almaya çalışmış, kardeşim bildiğim kuzenlerim babalarının arkasında durmayarak ilk desteği bana vermişti.

Neden kabul etmediğini sordukça *korkuyorum*, diyerek geçiştirmişti. Hıristiyan olsa kabul etmemesini anlardım ama Felix o zaman Müslüman olmuştu.

İnadıyla baş edemeyince devreye gizli kahramanımız Mükremin Efendi girmiş, Nihat babamı zorla İstanbul'a getirterek konuşmamı sağlamıştı.

O günler, hatırlayınca içimin burkulduğu küçük ama tatlı anılara dönüşmüştü.

Acı ve tadıydı.

9 Ay Önce...

"Beni buraya niçin çağırdığını biliyorum." Kederle içini çekti. "Ben senin Bedir'le evlenmeni beklerken..." dediğinde sözünü hızla keserek ihtimal bile olmayacak şeylerin dile getirilmesini engelledim.

Yapma, der gibi, "Nihat baba!" diye çıkıştım.

"Bana sesini yükseltme," diyerek kaçamak bakışlarıyla beni üstünkörü azarladı.

Böyle yaparak kaçacağını sanıyordu ama onu tanıyordum. Gerçekten tanıyordum.

"Bunlara kanmıyorum, Nihat Bey. Yemezler."

"Felix'in yapsa yersin ama."

Kıskançlığının içimde hissettirdiği aitlik hissi ve *yalnız değilim* kesinliği kırgın kalbimi bir kez daha okşamıştı. *Her baba bunu yapar*, dediklerinde yaşayamadığım için gizli gizli ağlardım ama Nihat Pektaş manevi babalığını tam anlamıyla yaptığından ve beni himayesine aldığından beri babalar hakkındaki söylemlerin gerçekliğini az çok yaşıyordum.

Uzanıp ellerinden tuttum ve gözlerimin içime bakması için sıktım.

"Bedir Efendi benim arkadaşım."

Huysuz bir inatla, "Ne güzel işte, birbirinizi tanıyorsunuz," diyerek karşılık verdi.

Ona kaşlarımı kaldırdım.

"Hem belki Bedir Efendi beni istemezdi."

Sözlerimle kaşlarını yıkarak bana doğru yaklaştı, gizli bir şey söyleyecekmiş gibi sesini alçalttı. "Sevdiği biri mi var?" derken, başını önüne düşürerek bir arayış halindeki gözlerini ipek halının motifleri üzerinde gezdirdi. "Agâh'a da sordum ama cevap vermedi."

"Hayır, yani varsa da bilmiyorum. Kapalı bir kutu gibidir o."

"Doğru." Hak verircesine başını salladı. "Bazen ben de onu çözemiyorum."

"Bak işte, Bedir Efendi zor biri."

"Zor değil," diyerek savunmaya geçti. "Sen Bedir'i çözmüş bir kadınsın. Onu Aslan'ı olarak gören tek kişi sensin. Berna, kızım, Bedir Efendi'yle birbirinize..."

"Nihat baba, dedim!"

Gözlerini kaçırdı.

"Felix'le ayrılma durumunuz yok mu?"

Beklentisini bu yönde tutup, sormasına inanamayarak güldüm.

"Yok. Hem onun adı Ali Hamza ve Müslüman. Korkmanı gerektiren bir durum yok." İkna edemeyeceğimi anlayınca, biraz daha ona doğru yanaşarak kafamı göğsüne yasladım. "Ben en büyük acıyı çekerken, elimden tutup ayaklanmamı sağlayan ilk kişi Felix'ti. Beni hayata döndüren oydu, onunla nefes aldığımı hissettim. Sevdiğim adamla arama girme, lütfen. Sen onu kabul etmezsen çok üzülürüm. Senin onayını almadan evlenmek istemiyorum. Yeterince canımı yaktılar, sen de yakma."

"Berna!" dedi aksi bir tonla. "Bir daha benimle böyle konuşma."

"O zaman Felix'i kabul et, onu seviyorum," dedim göğsünden uzaklaşırken. "Damadın Müslüman ve çok iyi biri. Korkma."

Aksi sesi bakışlarına ulaşmamıştı. Ben onu ikna etmek için gerekçelerimi söyledikçe gardım indiriyordu.

"Öyle de ailesi işte..." dedi asıl korkusunu çekinerek dile getirdiğinde. "Ya sana kötü davranırlarsa?"

Endişesini dile getirdiğinde inadının sebebini öğrenmenin rahatlığıyla korkusunu anlamanın hüznü arasında kaldım. Endişe, kara gözlerini tir tir titreterek kalbime dokunuyordu.

"Felix'in annesi dışında hepsi iyi," dedim bir nebze doğruya ulaşarak. "Ama oğlu, onun beni üzmesine izin verecek kadar düşük bilinçli ve bana karşı saygısız değil. Tam tersi, geçmişte beni hiç tanımadığım annesinden bile korudu. Doğrusu, annesini ben de sevmiyorum. Fakat bu beni korkutmuyor." Ona karşı dürüst davrandım. "Nihat baba... Felix hayatımı değiştirdi, ona âşığım. Lütfen! Hem Bedir Efendi benden daha iyisine layık. Ben onun hayatına ayak uyduracak bir kadın değilim."

Bana cevap vermek yerine karşı tarafa baktı. Günler sonra gardını biraz olsun indirmesi, inadını da aynı orantıda kırdığımı hissettirmiş ve bana ilaç gibi gelmişti. Çok az kalmıştı. Onayını duyduğum an bütün endişelerim bitecekti.

Heyecanımı bastırarak, "Ee?" dedim. Sesim çatlıyordu. "Dini nikâhımıza izin verecek misin? Bak, Felix de Ankara'ya gitmeme izin vermiyor."

Söylediklerimle hışımla ayağa kalktı.

"O kim ki senin gitmene izin vermiyor? Sen buna..."

"Sevgilim."

"Gözlerimin içine bakıp *sevgilim*, deme."

Sert baba rolünü oynamaya, engellemek için beni bu yöntemiyle kandırmaya çalışıyordu.

Çok tatlıydı.

Kıkırdadım.

"Tamam. Hadi, kabul et artık da *damadın*, diyeyim. Hem Agâh da Kübra da onu çok seviyor."

"Evet, farkındayım. Muhabbetimiz Ali Hamza aşağı, Ali Hamza enişte yukarı şeklinde ilerliyor. İttifak kurmuşsunuz, belli."

Alıngan sesinden dökülen sitemleri dinlerken dudağımı birbirine bastırıyordum. Kıskanıyordu. Hayatını bize adamıştı artık, koruyamamaktan korkuyordu. Bunu hissediyordum.

Kendimi tutamayarak güldüm.

"Kaçma da cevabını ver."

"Bir şartla."

"Nedir?"

"Annesi sana sesini dahi yükseltse bana geleceksin. O Felix'e resti çekeceksin."

"Tamam," dediğimde boynuna atladım. "Teşekkür ederim, hayatımda kalıp elimden tuttuğun için."

"Ben teşekkür ederim. Beni manevi baban olarak kabul edip bana gurur duyduğum bir evlat, çocuklarıma abla olduğun için."

Günümüz

Benim hayatımı, hayatımda olan insanlar yıkmıştı.

Yine de ayağa kalkmayı başarmıştım. Felix için... Bedir Efendi için... Zeyd, Senem ve Nihat babam için... Onlar için ayakta kalmıştım. Hayata tutunmamı bekleyen insanları yarı yolda bırakmak istemediğim ve kaçırdığım her şeyi yaşamaktan mahrum kalmamak için direnmiştim.

Fakat bu direnişin ardındaki en önemli ve aslında içimi soğutan neden, Allah'ın verdiği sınavdan kalma korkusuydu.

Burası imtihan dünyası, demişti Nihat babam. *Burada canın çok yanar.*

Önemli olanın her zaman Allah'a sığınmak olduğunu biliyordum. Bu sınav, bana unuttuğum pek çok şeyi yeniden hatırlatmıştı. Çok şükür ki Allah'a sığınmış, ödülümü de almıştım.

Hayatıma İrlanda'da devam ediyordum artık. Felix bir haftadan uzun süre kalacağı her ülkede beni yanında görmek istiyordu. Koşarak geldiğim yer ise ülkemdi. Bu ay İstanbul'a gelmiştik.

İki haftadır Felix'in nikâh hediyesi olarak bana aldığı evimizde yaşıyorduk. Nikâhımız kıyıldığından bu yana ikinci gelişimizdi. Senem'e, Zeyd'e, Bedir Aslan'a, Mahire anneye zaman ayıracağım diye neredeyse geldiğim günü unutmuştum.

İşleri uzamazsa üç hafta sonra yeniden İrlanda'ya dönecektik. Kalbimin Felix ve Levi dışında ısınamadığı, kendimi yalnız hissettiğim ülkeye.

"O tatlı beynin yine neyle meşgul?"

Sessizliğin içinde geçmişin perdesini aralamış, göz ucuyla yaşadıklarımı yeniden izleyerek sinsice acıya uzanmıştım ama duyduğum ses aralıklı perdeyi direkt çekip kapamıştı. Dalgınlığımdan sıyrıldığımda esneyerek beni izleyen kocamla göz göze geldim. Uyandığını ben nasıl hissedememiştim?

"Seni düşünüyordum."

Ani bir manevra yaparak üzerime çıktı. Yüzümü merakla inceleyen uykulu yeşil gözlerini görünce kıkırdadım. Midemdeki yaramaz kelebekler uçmaya başlamıştı. Nasıl bir mutluluk veriyorsa yeşil gözlerine baktığım an bütün acılarım, sıkıntılarım ve dertlerim bitiyordu.

"Yalancı! Beni düşünseydin öpücüklerinle şımartarak uyandırırdın."

Beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordum.

"Belki sen karını şımartmak isteyebilirsin."

"Ne gibi?"

"Tat beni."

Gözleri küçülüp yok olana dek güldü. Altdudağını ısırıp *benden bunu istediğin için pişman olacaksın*, ifadesi yüzüne yerleştiğinde arzudan kararmış gözbebeklerini gözüme dikti.

"Kızım aşırı yaramaz!"

"Senin yaramaz kediciğin..."

"Siktir! O kediciği yalayıp yutmak istiyorum," dediğinde bana doğru biraz daha yanaştı. Her şeyimle onu hissediyordum.

"Kaç dakikam var?"

"Hiç kalmadı."

"Kahvaltımı rafa kaldır, burada yiyeceğim."

Şaka yaptığını düşünmeme fırsat vermeden üzerimden kalktı. Üzerimdeki geceliği bir çırpıda çıkarıp, savuştururken, aynı hızla yataktan çıkarak beni kucakladı. Sıcak suyun tenimden akarken, kocamın sıcak dokunuşları kadar içimi ürpertişini banyoya ulaşmadan hissetmiştim.

Ben kollarında titreyince, hınzır bakışlarını gözlerimden çekip kulağıma doğru, "Biraz sert olacağım, *Micetta*, çok fazla çığlık atma," diye fısıldadı.

Sert bir Felix Harold mı?

Buna bayılırım!

Üzerime çöken tatlı ağırlığı biraz dinlenirsem geçirebilirdim ama kocam çıkar çıkmaz ev hanımlığı görevime başlamam ve turboya bağlamam gerekiyordu.

"Ali," diye seslendim huysuzca. "Kahvaltı yapmadan mı gideceksin?" Kapıyı açan kocama bakarken kafamı sağ omzuma doğru eğdim. "Son günlerde çok sağlıksız besleniyorsun."

Sağlıksız beslendiğine inanmayacağım bir duruşla karşımdaydı. Siyah takım elbisesinin içinde yırtıcı bir hayvan gibi güçlü ve gözalıcıydı. Bazen onu yılanlar çukuruna kendi ellerimle hazırlıyormuş gibi hissediyordum ama hayatın genel akışı buydu.

Ve ben bu yakışıklı kaplana güveniyordum.

"Seni yedim ya!" Bütün huysuzluğumu almayı başararak beni güldürdü. "Öğlen her zamanki yerimizde ol, güzel bir yemek yiyelim."

Teklifi duyunca gözlerimi kaçırdım ve altdudağımı tedirginlikle kemirdim. Öğlen buluşamazdık çünkü gelmesini istemediği biri geliyordu. Ona nasıl söyleyeceğimi iki gündür düşünüyordum.

Sürpriz olabilirdi.

"Ne oldu?"

"Şey oldu..."

Kaşları şüpheyle çatıldı. "Dudak ısırmaların hep istenmeyen birinin veya beklenmeyen olayların habercisi oluyor. Konu nedir?" derken, başını yukarı doğru kaldırıp sabır diledi. "Ava Fortin mi geliyor?"

Her şeyi bilmesinden nefret ettiğimi söylemiş miydim?

"Sadece bir hafta burada kalacak."

"Levi burada değil."

"Ava, ağabeyin için gelmiyor. Onu, yaptığı hatadan sonra tamamen bitirdi. Kafasını dağıtmak için geliyor."

Son cümleme inanmadığını belli eden bir bakış atınca dudağımı büzdüm. Büzdüğüm dudağıma kınayıcı bir bakış attı. Bakışları konuşurken, yumuşamasaydı Ava'yı arayıp gelişini iptal edecektim.

"Bedir için geliyor hayatım, senin için değil. Sen her döndüğünde o da bu fırsatı kullanıp İstanbul'a geliyor."

"Hayır, gerçekten benim için geliyor."

"Ona her seferinde kanmandan nefret ediyorum, Berna. Neredeyse bir yıldır Bedir onu kabul etmeyeceğini söylüyor."

Bu sefer gerçekten Bedir için gelmiyordu. Ya da ben yine ona kanıyordum. Ava Fortin tarafından kullanılmak istemesem de platonik aşk olayına çok uzak olsam da duygularını anlıyordum.

Bedir'i görebileceği tek an benim yanımdı.

"Orlando piçiyle kavga etmiş, iyi değildi. Bir haftalığına gelmek istiyor."

Çenesini yanağımı doğru indirerek sert dudaklarıyla uzun uzun öptü. Ben ona kapılıp, gidişini engellemeden hemen önce kulağıma, "Sadece bir haftaya izin veririm, daha sonra Teksas'a geri dönecek," diye fısıldadı. "Logan gelmeden Ava gitmeli."

"Tamam, böyle olmasını sağlayacağım."

"Bedir'in yanına götürmek yok."

Şart sunmasına inanamasam da ses etmedim.

"Bunu hiç yapmadım."

"Sen yapmıyorsun zaten, o oyun ustası bu konuda da uzman."

Haklı olmasına içerleyerek, "Tamam," dedim. Pes ettiğimi görünce, şakağımdan bir öpücük alıp ensemi ovdu. "Seni rahatlattığımı sanıyordum."

"İyiyim. Hadi git, geç kaldın."

Onu uğurladıktan sonra biraz daha gevşemiş bir halde mutfağın yolunu tuttum. Ava gelmeden önce tüm hazırlıklarımı bitirmeliydim. Fakat hazırlıklara başlamadan önce Nihat babamı aramam gerekiyordu. İki gündür konuşmuyorduk ve eminim ben aramadım diye alınmış, beni aramayı reddetmişti.

İki hafta sonra Kübra'yla İstanbul'a gelecekti.

O kadar işim vardı ki hangisine yetişeceğimi düşünmekten panikliyordum. Ava bugünden itibaren bir hafta buradaydı. Ava gittikten iki gün sonra da Logan ve ailesi gelecekti. Üstelik gelmek istediğini bizzat söyleyen Logan Harold'ın ta kendisiydi.

Beni arayıp gelmek istediğini söylediğinde hayatımın şokunu yaşamıştım. İrlanda'daki evimize sadece bir kere gelmişti. Bizi de çocukların bahanesi ve Melenia'nın teklifi üzerine iki kez evinde ağırlamıştı.

Genelde İrlanda'da bulunmuyor, turne için hep bir yerlere koşturuyorlardı.

Kahvaltıdan sonra Cansel yanıma gelmiş, dışarıda işi olduğu için bir saatlik izin almıştı. Misafir odasını Ava için hazırlayıp sonra çıkmasını rica etmiştim.

Ben mutfakta kalıp, hazırlık aşamasına geçene kadar odayı hazırlayıp evden ayrılmıştı.

Ava ona yemek yapmamı severdi. Her gelişinde farklı tatlarımızdan denese de benden istediği başka bir lezzetti: Tiramisu.

Levi'yle tiramisuya bayılıyorlardı. İrlanda'da iki haftada bir soluğu Levi için mutfakta alırdım. Basit sandığım tatlının bu kadar sevilmesi ve istenmesi aşırı hoşuma gidiyordu.

Oda sıcaklığındaki malzemelerimi karıştırıp fırına koyduğum süreye kadar düşündüğüm tek şey kocam olmuştu. Ağabeyleri ve annesiyle babası için üzülüyordu. Destek görmek istediğini biliyordum ama annesi, babası ve Logan bunu vermiyordu.

Evlendiğimizi duyduklarında kalplerinde oluşan minicik affetme arzusunu bile bitirmiş, artık tamamen düşman kabilesini oynamaya başlamışlardı.

Felix için oturmuş, günlerce ağlamıştım. Bir annesiyle babası vardı ama onu reddederek kimsesiz bırakmışlardı. Sırf dinini değiştirdiği için. Bu kadar nasipsiz insanlar olmalarına üzülüyordum.

Felix'i kazanmak için çabaladıklarında geç olmamasını diliyordum.

Felix için o lanet ırkçı annesiyle konuşmayı denemiştim ama soğuk, mermerden yapılma bir kalp ve üslupla karşılaşınca bir daha asla muhatap olmamıştım.

Bana bir ucubeymişim gibi bakmıştı.

Soğuk, sevilmeyi hak etmeyen ucube kaynanam...

Düşüncelerimin mi yoksa işlerimin ağırlığı mı beni yormuştu, bilmiyorum ama pastamı bitirdiğimde artık ayakta duramıyordum. Gözüm bileğimdeki pırlanta saate takıldı. Cansel'in çoktan eve gelmiş olması gerekiyordu ama bir saat geçmesine rağmen hâlâ gelmemişti.

Saatin döndüğünü gördüğümde başımı kaldırıp duruşumu düzeltmeye çalıştım. Başım hissettiğim garip bir ağırlıktan sonra görüşümü bulandırmaya başlamıştı. Dünya etrafımda dönüyordu. Duvarlara tutunarak mutfaktan çıktım. Midem çalkalandıkça içindeki her şeyi kusmak istiyordum ama kusamıyordum.

Son üç günüm zehir gibi geçiyordu. Bitmek bilmeyen ani baş dönmelerimi tansiyona bağlıyordum. Regl migreni ihtimallerim arasındaydı ama reglime daha vardı. Bu sancıları çekmektense bir uzmana danışmamın vakti gelmişti.

Güçlükle aldığım telefonu kurcaladım. Antredeki pufun üzerine yığıldığımda korkum beni esir aldı. Felix'in hemen gelmesi gerekiyordu. İstesem de konuşamazdım. Onu korkutmamak için mesaj atmayı denedim. Başım öne doğru eğik olduğundan görüşüm giderek kararadı. Elim tek tuşun üzerinde kalırken, telefon gevşeyen parmaklarımın arasından kayıp yere düştü.

Çift görmeyle başlayan sorun dört hatta sekiz görmeme kadar ilerliyordu.

Ölüyor muydum acaba?

Ali Hamza'ya daha doyamamıştım. Daha resmi nikâhımızı kıymamıştık. Daha onun elinden rahatlıkla tutup bu sokakları gezmemiştim. Kamuflaj olup diken üstünde günü geçirmekten başka bir şey yaşayamamıştık.

Felix'i ailesiyle barıştırmamış, torunlarını onlara götürmemiştim.

Gözlerimi açamadıkça içimdeki panik, kaybettiğimi düşündüğüm anılarımın acısıyla büyüdü.

Daha anne bile olmamıştım. Ölmek istemiyordum. Ben gerçek bir aşk yaşamadan, sevdiğim adamla mutlu bir evlilik geçirmeden, çocuklarımız büyüyüp, bizim sevgimizle şımarmadan ölmek istemiyordum.

Allah'ım, lütfen canımı şimdi alma. Ben sadece mutlu olmak istiyorum.

Kalbimle bildiğim her dua ve ayeti zikrettim. Bana şifa olacağına inandığım her ayete sarıldım. Elimden başka bir şey gelmiyordu.

Allah'ım, Ya Şafi isminle şifa ver bana.

Başımdaki ağırlık hafiflediğinde gözlerimi usulca açtım. Evimin antresini, eşyalarını daha iyi seçtiğimi fark ettiğimde rahatlayarak nefesimi bıraktım. Tek sıkıntım bitmek bilmeyen bulantıydı.

Kocamı aramam gerekiyordu. Cansel sorumsuzca davranmasa da bugün söylediği saatte evde değildi. Kaç dakikadır böyleyim, onu bile bilmiyordum.

Dış kapıdan gelen kart okuma sesi dudaklarıma minik bir tebessüm vermişti. Çok şükür yalnız değildim, Cansel gelmişti.

Kapı büyük bir hızla itildiğinde Felix Harold tüm cüssesiyle karşımda belirdi. Aman Allah'ım, bu adama doymadan ölmek istememekle sonuna kadar haklıydım. Zorla aldığım nefesimi rahatlıkla geri bıraktım.

Sevgili kocam bana yetişmişti!

Elindeki telefonu kaldırıp bana doğru salladı.

"Tatlım, bir dahaki sefere gelmemi isterken daha ayrıntılı yaz lütfen. Türkçede *g* harfiyle başlayan tüm kelimeleri tek tek incelemek zorunda kaldım."

Şikâyetçi görünmüyordu ama merakla örselenmiş ifadesini gözlerime kenetlemişti.

"Gel dediğimi nasıl anladın peki?" dedim güçlükle.

"Sana her zaman gelmemi istediğin için."

"Geldin," dedim heyecanla.

"Sen aradın."

"Şu an üzerine atlamak istiyorum ama iyi değilim."

Uzun adımlarıyla yaklaştı. "Yine mi başın döndü?" diye sorduğunda ayağımın ucunda duruyordu.

Bana hep böyle hızlı ve düşünceli bir şekilde gelmesini seviyordum.

"Biraz döndü ama şimdi iyiyim."

İlk atağa göre daha iyiydim.

Evi kontrol etmeden, "Cansel nerede?" diye sordu biraz sinirlenerek. "Seni tek bırakmaması konusunda onu net uyarmıştım."

Yine Cansel'e kızmasını istemediğim için, "Dışarıda işi vardı, bir saatliğine izin aldı," diyerek telaşını almaya çalıştım. "Şimdi daha iyiyim, bir anda oldu. Özür dilerim, seni de telaşlandırdım."

Söylene söylene mutfağa geçen kocamın aynı hızla elinde bir bardak suyla geri dönmesini beklerken yere düşen telefonu aldım.

Ani baş dönmelerim artık beni de korkutuyordu. En kısa sürede hastaneye gidip genel bir kontrol yaptırmalıydım.

Belki aylar önce içime attığım acım kendini dışavurmaya başlamıştı.

Felix'in üst üste aramalarını ve attığı mesajı görünce dehşete kapıldım. Ne arama sesini hatırlıyordum ne mesaj sesini. Ben ne kadar süre kendimden geçmiş ve bu pufun üstünde kalmıştım?

Ali'mm: *G noktanı bulduğuma eminim. Ama g harfinde başka ne görmemi istediğini anlamadım, karıcığım.*

Ekrandaki mesajı okurken içten içe gülmeye başladım. Bu uslanmaz adamla başım gerçekten dertteydi. Suyu bana doğru uzatınca, ekranı ona doğru çevirip mesajı gözünün içine soktum.

"Sen gerçekten sapık bir adamsın."

"Abdestliyim, bana böyle şeyler gösterme." Uyarısının ardından bana doğru yanaştı. "Aklıma hemen farklı konular geliyor, abdestim bozuluyor."

Yeşil gözlerindeki alevden haz alarak, "Bu da ne kadar sapık olduğunu göstermiyor mu?" diye sordum.

"Hayır, sana ne kadar deli olduğumu gösteriyor." Uzanıp dudağımı hızlıca öptü. "Çıldırıyorum sana, kızım!"

Şimdi onun üzerine atlayacak kişi ben olacaktım.

Beni bir kez daha uzun uzun öptükten sonra, "Bekle," diyerek gözden kayboldu. Bu sırada toparlandım. Bulantının baskısı azalmıştı ama bitmiş sayılmazdı. Hissi tamamen atamasam da arkama atmıştım.

Felix geri döndüğünde çantamı korumalardan birinin eline tutuşturup arabayı hazırlamalarını söyledi. Yanıma yaklaştığında bir kolunu dizimin altına, bir kolunu da belime yerleştirerek beni hızla kucağına aldı.

Hızın etkisiyle basan mide bulantısını ve öğürme hissini aynı anda tattım. Yüzümü ekşiterek, "Nereye?" diye sordum. Allah'ım, kusmak istiyordum.

"Hastaneye. Baş dönmelerin artmaya başladı. Kalbimle oynamana daha fazla izin veremem."

"Tamam, yürüyebilirim."

"Hayır, ben karımı kucaklamak istiyorum."

Başka zaman bu çok hoşuma gitse de şu an sadece eziyet veriyordu. Beni arabanın arka koltuğuna yerleştirdiğinde biraz sakinleşmiştim.

Şoförüne anlaşmalı olduğu özel hastanenin adını vererek bizi en kısa sürede yetiştirmesini bildirdi. Yola çıktığımızda yanımda kalıp yüzümü endişeyle süzen kocam nihayet bastırdığı korkusunu dile getirdi.

"Sana belli etmemeye çalışıyorum ama beni acayip endişelendiriyorsun."

"Korkma, iyiyim. Bu aralar telaşlıyım."

Burnundan soluyarak, "Logan ve ailesi gelecek diye elinden geleni yapmaya çalışıyorsun, anlıyorum ama buna gerek yok, tamam mı?"

"Felix..." diye sakince karşılık verdim. "Logan geçen sefer benimle konuştuğunda uzaktı. Ama bu sefer kendisi bizzat beni aradı ve gelmek istediğini, çocukların bizi özlediğini söyledi. Ayrıca Melenia'yla ne kadar iyi olsak da kocasının inadını kıramadığını söylemişti."

Beni dinlerken yüzümü endişeli hareleriyle tarıyordu.

"Melenia ve çocuklar seni zaten çok seviyor. Siktir et, Logan'ı."

"Yapamıyorum işte. Sen ailen yanında olmadığı için huzursuzsun. Senin huzursuz olmanı istemiyorum," derken elimi tutan elini sıktım. "Hissediyorum, Logan'ın gelişi bu sefer daha iyi olacak."

Bana cevap vermek yerine önüne döndü.

Uzun bir sessizlikten sonra iç dünyasından yansıyan bir iç çekişle, "Ben umudumu Allah'a bıraktım," dedi ve tamamen sessizliğe gömüldü.

Onu bir daha zorlamadım.

Araba hastanenin arka çıkışına çekilmiş, biz arka kapıdan geçerken gelişimizin haberdar edildiği başhekim ve dahiliye uzmanı tarafından karşılanmıştık. Doğrudan dahiliye bölümüne alınmış, şikâyetlerimi başhekim ve doktora bildirdikten sonra tetkikler için harekete geçmiştim.

Yanımdan bir saniye bile ayrılmayan kocam sayesinde kendimi daha iyi hissetmiştim. Ta ki kan ve idrar tahlilimden sonra kadın doğuma yönlendirilene dek. Sonuçlarım kötü mü çıkmıştı?

Felix'le göz göze geldik.

"Korkmam gereken bir durum var mı güzelim?"

"Bilmiyorum, doktorumuz gayet keyifliydi."

Felix bana cevap vermek yerine elimi sıkıp geri bıraktı. Birbirimize mesafeli bir duruş sergilesek de çoğunun fark ettiğine emindim. Felix Harold'ın hastaneye geleceğini duyan herkes neredeyse hazır olda beklemişti. Bu süreçte göz hapsine alınmıştık ve ben ona Ali dememek için dilimin ucunu ısırıp durmuştum.

Harold ültimatom hükmünü hâlâ devam ettiriyor, Müslümanlığının gizlenmesini sağlıyordu.

Felix Harold, yeni bir din ve yeni bir kimlikle yaşadığını, artık Ali Hamza Harold olduğunu duyurmak istediği her seferde Levi'nin isteği üzerine geri çekilmişti. Logan'ın kesin ve net kuralının bu sefer yıkılacağını düşünüyordum.

Ya da öyle düşünmek istiyordum diyelim.

Kadın doğum uzmanının odasına girdiğim anda beni hiç tatmadığım bir duygu kuşattı. Felix'in çocuk hayalleri bizi kalp atışını ilk duyacağı-

mız, bebeğimizi ilk defa göreceğimiz bu odaya getirirdi ama ikimiz de hazır değildik. Ve o kimliğini duyurup, resmi nikâhımız kıyılmadan çocuk yapmak istemiyordu.

Doktorun ricası üzerine yatağa uzandım, karnımı açmamı istediğinde Felix'in yardımıyla tişörtümü sutyenimin altına kadar çektim.

Doktor Musa Aydın'ın, "Bay Harold, buna hazır mısınız?" demesi ikimizin de dikkatini çekti.

Felix, "Tam olarak ne için Bay Aydın?" diye karşılık verirken gözlerini benden ayırmıyordu. "Karımın sağlıklı olduğunu sizden duymak dışında mı? Gerisiyle pek ilgilenmiyorum."

Doktor burnundan güldü. "Erkekler genelde duygularını gizli yaşıyor, sizi anlıyorum ama bunun sizi memnun edeceğinden yüzde yüz eminim."

Gergin omuzları biraz rahatlamanın etkisiyle düştü.

"O zaman karım sağlıklı ve benim korkacağım herhangi bir durum sözkonusu değil, öyle mi?"

"Evet, ikisi de oldukça sağlıklı."

İkimiz aynı anda bağırarak, "İkisi derken?" diye sorduk. Tepkimizi küçük yankısıyla bir kahkaha takip etti.

"Tebrik ederim, Berna Hanım. İki haftalık hamilesiniz."

"Ben mi?"

Evet, dercesine başını salladı. "Kan tahlilleriniz iyi çıkmıştı zaten. Henüz embriyo ama bir sıkıntımız yok," diyerek korku yerine aklımın alamadığı bilgileri sıraladı. Algılamadığımı fark edince de gülerek özür diledi. "Siz bu anın tadını çıkarın, kendinize gelin, ben birazdan geleceğim. O zaman daha detaylıca konuşuruz."

Uzattığı peçeteyi tutarken başım dönüyordu. Temizlenmemi istediğini hayal meyal hatırlıyordum. Beni kocamla yalnız bıraktığında tuttuğum nefesimi Felix'in direktifi üzerine geri vermiştim.

Karnımı temizleyen adamı biraz dehşet biraz da şaşkınlık ve hissettiğim ama yansıtamadığım bir mutlulukla izliyordum. O temizlediği karnımı öperken çok sakin görünüyordu.

"Bizim bebeğimiz, Berna. Bize ait bir şey..."

"Evet," dedim kuru bir sesle. "Bizim bebeğimiz. Çok istediğin bebek geliyor, Felix."

Uzanıp dudağıma tatlı bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim," dedi. Yaşlarla parlayan gözleri heyecanla yüzümde gezinirken ani bir karar vermiş gibi heyecanla üzerime atıldı. "Hemen resmi nikâhı kıyıyoruz! Tüm dünya senin Felix Harold'ın karısı olduğunu bilmeli! Bu saçmalığa

daha fazla sürdüremeyeceğim!" dediğinde beni kendisine doğru çekti. "O isminin yanında soyadımı göreceğim, kızım."

Evet, yine delirmişti. "Dur," dedim doğrulup, ayağımı sedyeden sarkıtırken. "Logan gelip gittikten sonra yapalım."

Yanıma oturduğunda, "Tüm dünya bana ait olduğunu bilecek!" diye diretti.

"Logan gittikten sonra," dedim inat ederek. "Nikâhımızı gizlice kıyacağız. Şatafatlı bir düğün istemiyorum."

"Si-" dedi başını sallarken. "Çok bedbaht bir insanım."

Onun Türkçe kelimelerden en zor ve kullanımı en az kelimeleri seçmesi beni her defasında kahkahalara boğuyordu. Bu adama ve bu adama ait her şeye deli oluyordum.

"Bunu sen söyleyince komik oluyor."

"Bozma. Bu kelimeyi öğrenmek zordu," dediğinde beni güldürmek için muzır bakışlarıyla yineledi. "Bedbaht..."

Çenesinden yakaladığım gibi onu yüzüme doğru yaklaştırdım.

"Felix, seni ısırmak istiyorum. Senin bu tatlı aksanını ısırmak istiyorum."

Yeşil gözleri heyecan ve arzuyla parlıyordu.

"Çok fena tahrik oluyorsun, değil mi?"

Kafam geriye düşene kadar güldüm, düşmemem için belimden tutan adamın boynuma çarpan kahkahalarını zevkle dinliyordum.

Allah'ım, kimi sevindirdim de onun duasını kabul edip bana bu kadar mükemmel bir eş nasip ettin? Bu adam kimin hayır duası, canım Allah'ım?

Davetkâr duruşumdan cesaretlenerek boynumu zarif öpücüğüyle ısıtan içten bir öpücük bıraktı. Her temasıyla beni heyecanlandırıyor fakat bir şekilde yatıştırıyordu da.

Kocamın etkisini ve onu seviyordum.

Belimden tutarak beni sedyeden indirdiğinde kışkırtıcı sesimle, "Evet, beni tahrik ediyorsun," diye karşılık verdim.

"Ben de çillerini görünce öyle oluyorum."

Duracağını sandığım an önce yanağımı hafifçe dişledi, ardından ısırdığı noktayı iyileştirir gibi öptü.

"Ali, dur. Hastanedeyiz. Doktor gelecek şimdi."

"Karımı öpüyorum."

Tekrar atakta bulununca, yanından uzaklaşarak doktorla konuşacağımız masaya doğru yürüdüm. Sandalyeme otururken, "Öpücüğü bırak da Zeyd'e baba olacağını nasıl söyleyeceksin?" diye sordum.

Bizi çok büyük bir hesaplaşma bekliyordu.

Sorumla yüzü düşerken, karşımdaki sandalyeye otururak derin bir of çekti.

"Sarı kafayı unutmuşum. Hâlâ benimle konuşmuyor. En son boşanmamız için planlar kuruyordu."

Duyduklarımın keyfiyle, "Hâlâ oyunlar oynuyor mu?" diye sordum. Felix bu yedi ay içinde yüz yüze geldiğimiz, telefonla konuştuğumuz her sürede Zeyd'den çekmişti. Evlenmemizi istemediğini anlamamıştım. Doğrusu hiçbirimiz ondan böyle tepkiler beklememiştik.

Felix'i kandırmadığı neredeyse bir gün yoktu.

"Evet, neler yaptığını bir görsen. Umre hediyem bile kurtarmadı." Sıkıntıyla ofladıktan sonra bana kaşlarını kaldırarak güldü. Bu gülüşün ardından neyin geleceğini merak ediyordum. "Bu arada, resmi nikâhımızı kıydıktan sonra kocana düğün hediyesi olarak umreyi hediye eder misin?" Masum bir bakışla isteğini ekledi. "Kâbe'yi görmeyi çok istiyorum, Berna."

Neler isteyip istemediğini o kadar iyi biliyordum ki. Açık bir kitap gibi onu okumama izin veriyordu. Her türlü duygu ve düşüncelerini çekinmeden paylaşıyor, üzerine tartışmamızı istiyordu.

Felix'le ayrı bir dünya kazanmıştım.

"Biliyorum," diyerek dudağımı kemirdim. "Ama Logan'ı biraz yumuşatalım, öyle gideriz."

Yeşil gözleriyle beni azarladı.

"Siktir etsene Logan'ı! Neden hayatımı ona göre yaşıyorum?"

"Hayatını ona göre yaşamıyorsun. Ona bir söz verdin, sözünü tutmak zorundasın. Müslümanlığını gizli yaşamak için anlaştın ve bu süreç kısıtlı. Vakti geldiğinde tüm dünya Müslüman olduğunu bilecek. Biraz daha sabır, hayatım." Uzanıp elini sıktım. "Ama söz veriyorum, resmi nikâhımızı kıydıktan sonra balayımızı umrede geçireceğiz. Seninle Kâbe'yi görmeyi ben de çok istiyorum."

Gülerek, "Anneme orada bol bol dua edeyim de imana gelsin," dedi ve sözleriyle beni de güldürdü.

Emma'da nasıl bir nefret varsa oğlunu resmen silmişti. İnanılmaz bir kadındı. Patrick kadar olamamışlardı.

"Benim de bir arkadaşım var. O da gitmenin hasretiyle tutuşuyor. Onun adını Kâbe-i Şerif'te bol bol analım. Rabbi'm ona da nasip etsin."

"Etsin," derken derin bir özlemle içini çekti. "Bazen rüyamda orada olduğumu görüyorum, onun heyecanıyla yaşıyorum."

Allah'a duyduğu aşka imreniyordum. Ne kadar şanslı olduğunu unutuyordu ve ona hatırlattığım her seferde yetersiz görmüş gibi Allah'a yete-

mediğini söylüyordu. Yine bunu yapacaktı ama ona hatırlatmak, benim için işlediğim tatlı bir sevap gibiydi.

"Allah'ı bu kadar çok sevmen o kadar güzel ki Ali." Mest olmuş gözlerle onu izledim. "Nasıl bir rızka sahipsin, insan hayret ediyor. Sevgin, saygın, kaybetme korkun ve kazanma arzun her kula nasip olmuyor."

"Allah'tan korkan bir kalbe denk gelmek..." dediğinde gözleri heyecanla parladı.

"Cennettir," diye tamamladım.

Kaşlarını muzırca çattı.

"Düşünüyorum da çok şanlısın." Gülüşüme engel olamadan onu izledim. "Günahsız, yeni doğan bir adamla berabersin. Doğacak bebeğimiz gibi masum bir adamım. Bu herkese nasip olmaz, *Micetta*." Başını çevirmeden önce göz kırptı. "Senin kalbin de güzelmiş."

Ben oyuna mı gelmiştim? Rızkının güzelliğini hatırlatacakken kötü mü olmuştum? Allah'ım, bu adam Felix Harold çakallığını ne zaman bırakacaktı?

"Neden ben senden daha kötüymüşüm gibi konuştuk? Ki geçmişi konuşursak sen arşa yükselecek kadar kötüydün."

"Dürüst ve ahlaklı bir adamım."

"Masum değildin, Ali."

"Geçmişimi konuşursan günaha girersin. Böyle konuşma, cehenneme gitmeni istemiyorum," diyerek muzırlığını sürdürdüğünde dudağım büyük bir gülüşle genişledi.

Resmen beni kötü ilan ediyordu.

Ona cevap vermek için ağzımı açtığım sırada aksi gibi doktor, odasına geri döndü ve savunmamı elimden alarak beni susturdu. Birazdan daha savunmasız olduğum bir şey konuşacaktık.

Bebeğimizi...

Doktor Musa sandalyesine kurulup, rahat bir pozisyon alarak bizimle konuşmaya başladığında hâlâ durgundum. Şaşkınlığımdan sıyrılamıyordum.

Ben anne olacaktım.

Hem Felix Harold'ın karısıydım hem de anne olacaktım.

Allah'ım, sana şükürler olsun.

Odadan çıktığımda biraz daha sakinleşmiş hissetsem de bu duyguyu kolay kolay atlatamayacaktım. Beklemediğimiz bir anda hayatımıza girmişti. Onu kollarımın arasına almama aylar vardı ama ben şimdiden bunun merakı ve endişesini taşıyordum.

Ona iyi bir anne olacak mıydım? Kimsesiz hissetmeyeceği bir çocukluk, dolu dolu bir gençlik ve doyasıya yaşadığı bir erişkinlik verecek miydim?

Biz bunu başarabilecek miydik?

Felix, beni arabaya doğru yönlendirmelerini korumalarına sessizce bildirirken onu çeken kameramanlara gülümsüyordu. Yine ailesini çıldırtacak hamlede bulunmayı eksik etmedi.

"Selamünaleyküm," dedi. "Ufak bir sağlık sorunum vardı ama şimdilik iyiyim."

Gerisini duymadım çünkü bindiğim arabanın kapısı kapatılmıştı. Herkes beni sekreteri sandığı için yan yana göründüğümüzde gerilmiyordum. Ancak Logan gittikten sonra artık tüm dünya onun karısı olduğumu öğrendiğinde asıl gelecek linçler için endişeleniyordum.

Ne söyleyeceklerini tahmin etmek hiç zor değildi.

Felix arabaya biner binmez yola çıktık. Ava çoktan evimize yerleşmiş olmalıydı ve ben ona telefon dahi edememiştim. Hazırlığımın yarım kalmasından endişelenmiyordum çünkü Cansel'in soframıza kadar her şeyi hallettiğinden emindim.

Yol boyunca, beş çocuğa hamile kalıp büyütmüş gibi tecrübeli edalarla beni bilgilendiren kocamın çenesini çekmiştim. Benden daha heyecanlı ve tedirgindi. Evet, ben de heyecanlıydım ama daha bebek çok yeni olduğu için açıkçası hiçbir şey hissedemiyordum.

Bulantı ve öğürme hissi dışında.

Eve varışımız, gidişimizden daha kolay geçmişti. Korumanın açtığı kapıdan inmeye yeltendiğimde Felix'in hareket etmediğini fark ettim.

"Şirkete dönmem gerekiyor yoksa seni yalnız bırakmazdım."

"Sorun değil," diyerek dudağına bir öpücük kondurdum. "Ava gelmiştir zaten, aklın burada kalmasın."

Bana çıldırmışım gibi baktı.

"Ava geldiği için daha çok endişeleniyorum ya."

Ona cevap vermek yerine kahkaha atarak indiğimde sırtıma doğru bağırdı.

"Yavaş in!"

"Tamam," diyerek kelimeyi uzattığımda arkadan el sallayarak dış kapıya ilerledim. Kapı ben çalmadan açıldı ve bana doğru tiz çığlıklarıyla, korumaları harekete geçiren manyak bir kadın koştu.

İşte, şimdi günlerim daha neşeli geçecekti.

"Beğğğnaaa!"

Sarıldığım kadının neşesine, neşeli kahkahalarım karıştı. Hayatımda bu kadar kalıcı olacağını, her anıma şahitlik edeceğini bilememiştim. Ava ansızın hayatıma deli tarafıyla girmişti ve hiç değişmemişti.

Teşekkür ederim, Allah'ım. Beni böyle güzel insanlarla karşılaştırdığın için teşekkür ederim.

"Seni çok özledim."

"Ben de."

"Ayrıca sana bir sürprizim var."

"Ne?" demeye kalmadan Senem kapıda görünüverdi.

"Senem!" dedim hayretle. "Senin burada ne işin var?"

Yanımdaki kadına küçük bir bakış atarak, "Ava Fortin beni tehdit etti," diyerek topu ona attıktan sonra kollarıma koştu. Yaşadığım mutluluk sayısı üçe çıkmıştı. Böyle bir günde yanımda olmaları o kadar özel ve unutulmazdı ki...

"İyi ki geldiniz," dedim içtenlikle. *İyi ki!*

Kapının önünde ayaküstü konuştuğumuz konular daldan dala atlayınca Cansel kapıya gelmiş ve Bay Felix arayıp, canımıza okumadan içeri girmemiz konusunda hatırlatmada bulunmuştu.

Evet, daha onun endişelerini hafifletmem gereken dokuz aylık bir sürecimiz vardı.

Senem, yeni hatırlamış gibi gözlerini büyüterek yanıma yaklaştı.

"Sormayı unuttuğuma inanamıyorum. Neden hastaneye gittin? İyi misin Berna? Bir şey mi oldu? Problem nedir?"

Ava dudaklarının arasında tuttuğu tokasına rağmen konuşmayı asla bırakmadı. Ne dediğini anlamasam da aslında ne demek istediğini anlıyordum.

Onları korkutmak yerine pat diye söylemeyi daha eğlenceli buldum.

"Önemli bir şey değil, teyze olacağınızı öğrendim sadece."

Bana bön bön baktılar. Cansel' mutfak kapısından gülümseyip, beni tebrik ederken iki kadın beni nefessiz kalmış halde izlemeye devam etti.

Senem irkildi.

"Ne?"

Ava'nın tokası ağzından kayarak yere düştü.

"Ne?"

"Evet, teyze oluyorsunuz."

Senem'in çığlıklarına karışan Ava'nın tiz çığlıklarından kaçmak için döndüğümde çıldırmış gibi sevinen iki kadının kolları arasında mahsur kaldım. Bir daha sürpriz yapmadan önce ezilme ihtimalimi aklımda bulunduracaktım.

Yine de... Ben ve bebeğimiz gerçekten şanslıydık.

Üzerinize titreyen bir adamla evlenin, kızlar.

Bu minvalde bir *tweet* okuduğumu hatırlıyorum ama detay vermeden bana *âmin*, dedirttiği için içten içe kızıyordum.

Detaycılıkta çıtayı aşan Senem bile illallah etmişti. Zira kocam ilk üç günümü öyle zorlamıştı ki telaşının yersiz olduğuna ikna edemedikçe ben zorlanmış, benimle beraber Senem ve Ava da nasibini almıştı.

Öyle ki Senem'e, İrlanda'da çalışması için iş teklifinde bulunmuş, ara sıra teklifi yineleyerek nabzını yoklamıştı. Yanımda olması ve yeni bir iş dünyasına atılıp kariyerini güçlendirmesi için sağlam tekliflerle gitmişti ama Senem annesiyle babasına aşırı düşkün olduğundan, İrlanda'da yapamayacağını, gelirse gezi için geleceğini söyleyerek teklifi her defasında reddetmişti.

Yine telefon ederek Senem'in reddedeceği bir teklifte daha bulunmuştu.

"Felix Harold, bana ısrarla rüşvet teklif ediyor," diye sitemli sesiyle söylendikten sonra bedenini koltuğa pelte gibi bıraktı. Gözlerini bana dikti. "Farkındaysan Ali Hamza demiyorum."

"Evet, farkındayım."

"Böyle düşünceli bir erkek istiyorum," diyen Ava, gözünü telefonundan ayırmadan konuşmaya devam etti. "Bir Felix Harold herkese nasip olmuyor. Tadını çıkar, Berna."

Son üç gün yaşattıkları haricinde sözlerine katılıyordum. *Influencer* olduğu için sosyal medya hesabında aktif olması gerekti. Ancak evimizden görüntü paylaşamadığı için işbirlikleri çekimlerini ertelemişti. Aktif olamadıkça, onu merak eden takipçileri için söylenip duruyordu. Dışarıda olmadığı veya arkadaşını ziyaret etmediği sürece paylaşım yapmıyordu.

Felix Harold'ın kesin kuralıydı. Evimizden veya bahçemizden tek bir paylaşım bile yapamazdı.

Senem'in sorusu, konuşmayı istemediğim bir noktaya getirdi.

"Levi'yle gerçekten bittiniz mi Ava?"

Üzerine düşünmeden, "Beni en yakın arkadaşımla aldatan bir pislikle aynı yolu bile yürümem, Senem!" diye yanıtladı.

Cümlenin keskinliğine rağmen sesi aksini iddia ediyordu. Ava'yı hiçbirimiz çözemiyorduk. Hangi adamı tam anlamıyla istediğinden emin olamıyordum. Felix ve Senem de benim gibi cevapsızdı.

Senem üzgün bir ifadeyle, "Levi yeterince acı çekiyor diye duydum," dedi.

Evet, bunu ben de duyuyordum. Levi'nin bunu Ava ondan uzak dursun diye yapmış gibi gösterdiğine adım kadar emindim. Dedesinin emrine boyun eğmek zorunda kalmıştı.

Senem'in ifadesini yanlış yorumlamamak için bir süre izleyen Ava, sonunda aldatıldığı için üzüldüğünü fark ederek gardını indirdi. Görmediğimizi sanıyor olsa da Senem'le net bir şekilde fark etmiştik.

"Harold ailesiyle samimiyetin nasıl ve ne zaman başladı?"

"Dünyanın kremlerini kullanan Melenia beni rahat bırakmadığından, yüzüme ne sürdüğümü öğrenmek için neredeyse her gün arıyordu. Bu şekilde iletişim kurduk ve samimiyetimiz arttı. Bu hafta içinde Türkiye'ye geliyorlar."

Ava telefonunu arkasına atarken başının altındaki yastığa sıkıca sarıldı. Gözlerini üzerimizden ayırıp bir noktaya sabitledi. "Bu dünyada herkesi kabul eden Harold ailesi, bir beni kabul etmedi," dedi.

"Herkes ben mi oluyorum, Ava?" Senem alınmıştı. "Bu kırıcıydı."

"Hayır, Senem," dedi yanlış anlaşıldığı için biraz içerlenerek. "Söylemek istediğim şey ailemin hatasını bana yıkmaları. Onları kabul etmeyen bendim zaten." Nefesini ağır ağır bıraktı. "Bedir Efendi'mle bu durumu konuşayım en iyisi."

Hmm...

Başlıyoruz!

İsteyince ismini nasıl da düzgün söylüyordu. Bediğ derken ki ses tonunun çok tatlı ve cilveli olduğunun farkında olduğu için Bedir'in ismini kasten aksanlı söylüyordu.

Ava Fortin çok fenaydı!

"Bedir Efendi'n ne alaka, Ava?" diye sordum imayla.

"Kalbimi kıranların hesabı sorulacak mı diye soracağım."

"Ava, Ali sana ne dedi?"

"*Bedir'in adını anmak yasak*, dedi."

"Hayır, onun dışında ne dedi?"

"*Bedir Efendi'yi görmek yasak*, dedi."

"Hayır, Ava. Diğeri."

"*Bedir Efendi'ye kahve diye mesaj atıp zorlamayacaksın*, dedi."

"Ava!" diye kızdım.

"*Senem gibi giyinip Bedir Efendi'nin evine gitmek yasak*, dedi."

"Ava Fortin!"

Ava oflayarak yastığını düzeltti.

"Kocan beni Bedir Efendi'yi rahatsız etmeyeyim diye milyon tane şey üzerinden uyarıyor. Hangi birini aklımda tutayım?"

Usta gibi kaçtığını zanneden kadına uyarıyı açıkça izah ettim.

"*Bedir Efendi'ye bahanelerle gitme*, dedi."

"Bahane değil, tatlım. Din adamına soru soracağım. Hakkım yok mu? Yolunu kaybetmiş bir insanım," dedi dudaklarını büzerek. "Bana yolumu göstersin."

"O yolu Senem de sana gösterir, Ava."

"Yok. Senem onun kadar bilgili değil," dediğinde kıkırdadı. Uzandığı yerden heyecanlı bir inildemeyle kalktı. "Bu arada Senem, hani ideal koca duasını bana öğretecektin."

"Sonra yapalım."

"Hayır, şimdi yapalım. Abdest alayım mı?" diye sordu heyecanla.

İnat etti mi Senem pes ediyordu.

"Tamam, abdestini alıp gel."

Ava abdest almak için yanımızdan ayrılırken Senem seccadelerimizi, koyduğu Tv ünitesinin alt dolabından çıkarıyordu. Kıbleye doğru sererken de iç çekiyordu.

"Bu kızın abdest alırken ki heyecanını çoğu Müslüman insanda göremiyorum. Çok üzülüyorum."

Halbuki Ava'nın abdest alma zorunluluğu yoktu. Onunki tamamen kişisel tercihiydi.

"Allah onları hidayete erdirsin. Onun da bir rızık olduğunu unutmamak lazım."

Dizlerinin üzerinde seccadeye yerleşirken bir şeyler mırıldanıyordu. Onları heyecanla izleyecek, ne istediklerini tam anlamıyla öğrenecektim. *Hamilelerin duası kabul olur*, derlerdi. Onlar için dua edecektim.

Ava abdest alıp geri döndüğünde yanından ayırmadığı namazlık elbisesini ve şalını üzerine geçirmişti. Senem'in yanındaki seccadeye oturduğunda heyecandan kıpır kıpırdı.

Ellerini iki yana açtılar. Senem dualarla başlamış, Ava *âmin*, diyerek ona eşlik etmişti. Evlenmek istediği eşin adını duasında ilk Ava bulundu.

"Tanrı'm... Ah! Allah'ım... Bediğ Efendi."

Senem'le avcumuzun içine sessizce kıkırdadık. Neden aksi bir şey bekliyorduk ki? Bediğ Efendi dışında dilinden bir şeyin dökülmesi bile mucizeydi.

"Allah'ım, bana Bedir Efendi gibi yakışıklı, Bedir Efendi gibi çekici, Bedir Efendi gibi güçlü, Felix Harold gibi zengin, karısına çılgın gibi âşık, Levi piçi gibi eğlenceli, kafa dengi bir eş ver."

"Duaya küfür karıştırılmaz, Ava."

"*Levi günahkârı gibi eğlenceli*, diye düzeltiyorum, Allah'ım. Zeyd gibi bir oğlum da olsun. Mahire anne gibi kaynanam, Berna ve Senem gibi görümcelerim olsun. Eltilerim olmasın."

"Peki, sen nasıl birini bekliyorsun, Senem?"

İçini çekerken gözlerini kapadı. "Musab Bin Umeyr gibi birini bekliyorum," dedi. Başını kaldırırken gözlerini açmadı. "Onun gibi güzel kokan birini... Onu hep merak ederdik, hatırlıyorsun, değil mi?

"Evet, özellikle nasıl koktuğunu."

"Allah'ım, hazinesi geniş olan sensin. Katında hiçbir şey imkânsız ve zor değildir. Sen *ol*, dersin olur. Beni ve kız kardeşlerimi rızanla oldurduğun bir evlilikle şereflendir. Merhameti rehberi bilen, senin yolunu bilerek yürüyen, cömert ve iyilik sahibi, eşine ve çocuklarına saygılı, korkusuz, mert, nerede nasıl davranması gerektiğini bilen, hanımıyla büyüyen, hanımıyla küçülen, sağlıklı ve temiz zürriyeti olan bir eş nasip eyle. Âmin."

Ava duayı tam anlamamıştı ama Senem'in ne demek istediğini biliyormuş gibi, "Allah'ım, bana da böyle biri ama Bediğ Efendi olsun," dedi.

Senem söylenmemek için kafasını iki yana sallayarak bir müddet sessizleşti. Konuşmaya başladığında ikimize bakıyordu.

"Her namaz sonrası hayırlı evlilik ve zürriyetimiz için Furkan suresinde geçen ayeti okuyabiliriz. 74. Ayet. Berna, sen de çocukların için oku."

"Tamam."

"Duamızı bu sureyle sonlandıracağız, Ava."

"Tamam."

Ellerimizi açtık ve Senem'in okumasını bekledik.

"*Vellezîne yekûlûne rabbenâ heb lenâ min ezvâcinâ ve zurriyyâtinâ kurrete a'yunin vec'alnâ lil muttekîne imâmâ.*"

"Allah kabul etsin. Sizi cennet ehli eşlerle rızıklandırsın," dedim içtenlikle.

Dua bittiğinde Ava üzerindekileri sıyırmış, katladığı seccadesini Senem'e vererek yerine yerleştirmesini beklemişti. Yaptığı şey için teşekkür ederken Senem'i şımartan iltifatlar etmeyi de es geçmemişti.

Kış bahçesine geçmek için Cansel'in hazırlığını bitirmesini bekliyordum. Biraz atıştırdıktan sonra alışveriş merkezine gidecek ve biraz alışveriş yapacaktık.

Telefonum çaldığında Senem'den bana uzatmasını rica ettim. Ekrandaki ismi okuyunca altdudağını ısırdı. Felix'in aradığını sandım ama ismi okuyunca ben de onun gibi tırsmıştım.

Tam da duanın üzerine aramıştı. Kadın adım ana ana çağırmıştı.

Allah'tan sessizce yardım dilenerek aramaya cevap verdim.

"Berna?"

"Bedir Efendi?"

Ava zikrettiğim ismi duyduğunda az kalsın koltuktan düşüyordu. Koltuktan fırlayıp, bana doğru koşarken bir yere kaçışımı engellemek için önümü kesiyordu. Kulağını telefona dayayarak Türkçeyi çok iyi anlıyormuş gibi dinlemeye çalışıyordu.

"Müsait misin? Konuşmamız gerek, size doğru geliyorum."

"Tabii... Tabii, konu nedir?"

"Geldiğimde konuşuruz," diyerek aramayı sonlandırdı ve içime korku tohumları ekti. Bedir Efendi gelene kadar ben o tohumları sular, nefes alamaz hale gelene kadar beslerdim.

Ava heyecanla zıplayınca girdiğim anlık düşüncelerden koptum.

"Ne oldu, Beğna?"

"Buraya geliyor, yoldaymış."

"Ne?" diyerek çığlık attığında pencereye doğru koştu. "Neden daha önce haber vermedin? Hazırlanırdım, Beğna! İnanamıyorum."

Senem'e hayretle bakakaldım.

"Aklı yok. Bak, yemin ederim ki aklı yok. Bedir beni daha şimdi aradı. Onunla öğrendim geleceğini. Daha önce haberim varmış gibi bana kızıyor. Kocam haklı! Kocam sonuna kadar haklı. Bu kadın Bedir için geliyor, ağabeyi falan hikâye."

Pencerenin önünden, "Seni duyuyorum, Berna," diye bağırdı.

"Duy diye senin dilinden konuşuyorum zaten."

Söylene söylene ayaklandığımda Senem gülerek bizi izliyordu. Ava'yla uğraşamadığımı gördükçe, eğlenerek izliyor, arada onu kışkırtıyordu. Ondan şikâyetçi olduğum her gün için Ava'nın bir ceza olduğunu söylüyordu.

Ben ona *ceza*, diyemezdim. Belki *tatlı ceza*, diyebilirdim.

"Deli gibi yağmur yağıyor, inşallah Minik Kuşum Bedir'im çok ıslanmaz," derken bana baktı. "Gerçi ben onu kuruturum."

Bedir Efendi... Minik Kuşum... Bedir duysa kulağının bir tarafını koparabilirdi.

"Hani onun için gelmemiştin?"

"Gelmedim ama o benim için şimdi buraya gelecek."

Olayı anında kendine bağlamıştı. Bedir'in geleceğini öğrendiğinden beri pencerenin önünden ayrılmıyordu. Sonlarını o kadar çok merak ediyordum ki... Ava dokuz aydır Levi'yle konuşmuyor, onu affetmiyordu.

Levi'nin içtiği birkaç gece ona gizlice gittiğini biliyordum. Fakat o olaydan sonra Ava, Levi'yi tamamen bitirmiş, Bedir Efendi'ye odaklanmıştı. Allah yardımcımız olsun, Türkiye'ye taşınması hatta gözünü kararttıp Bedir'in oturduğu siteye taşınması an meselesiydi.

"Geldi! Efendim geldi! Bedir'im geldi!"

Neşeli nidalarıyla evi inleten kadının, upuzun bacaklarını gözler önüne seren kısacık şortuyla bahçeye koşuşunu arkasından giderek izledim. Ava'nın fiziğini beğeniyordum. Çok farklı bir aurası vardı.

Bedir'in nefsiyle nasıl oynadığından habersizdi. Ya da biliyor ve bunu kullanarak onu elde etmeye çalışıyordu.

Sağanak yağmura aldırmayan Ava bacakları sırılsıklam olurken bize yaklaşmakta olan Bedir'e kocaman sırıtıyordu. Heyecanını seziyordum, tüm benliğimle Bedir'e olan tutkusunu hissediyordum.

Bedir ona kısa bir bakış attı.

"Buraya gelirken içimi saran huzursuzluğun ne olduğunu anlamaya çalışıyordum." Bakışlarını bana çevirdi. "Neden bana söylemedin?"

"Görmeyeli epey kırıcı olmuşsunuz, Bediğ Efendi."

"Beni kırdığın zamana say, Ava."

İkisinin son gelişimde kavga ettiğini duymuş ama ne için kavga ettiğini bir türlü öğrenememiştim. Ne Ava ne de Bedir bu konu hakkında tek kelime ediyordu.

Saçlarını arkasına doğru atarken, "Demek sizin taş kalbinizi kırmayı başarmışım," dedi övünür gibi. "İzin verirseniz öpücüğümle kırılan kalbinizi iyileştirmek isterim."

Bedir Efendi elini kaldırıp Ava'yı o tanıdık sertliğiyle durdurdu.

"Lüzumu yok!"

"Belki vardır," dedi Ava ellerini arkasında birleştirip, olduğu yerde hafifçe sallanırken. "Belki lüzumu vardır."

"Ava Fortin, mahremiyetime göz dikme."

"Senin o mahremiyetini ısırırım," dedi şehvetle. Ona doğru korkusuzca yanaştı. "Hatta yer, yutarım."

Öyle bir cilveyle konuştu ki Bedir'in yutkunduğunu son anda yakalayabilmiştim. İnanılmaz bir kadındı. Levi'nin akılsız, Bedir'in de çok zor bir imtihandan geçtiğini daha iyi kavramıştım.

"Her gelişin bir öncekinden daha da arsızlaşıyor."

"Sana olan hevesimdendir."

Bedir, uzatmamak için Ava'ya başıyla selam verip, bana doğru gelirken söyleniyordu.

"Bu kadın kesin nefsimle anlaşma yapmak için geldi."

"Ee, o da senin sınavın," dedim gördüklerimin etkisiyle gülümseyerek.

"Zor bir sınav, Berna. Bu kadın beni de kendisiyle birlikte cehenneme götürmeye niyetli."

"Sanırım bu dünyada kavuşmadığınız için cehennemde seninle olmak istiyor."

Ağzında bir şeyler geveleyerek içeri geçti. Korumaların şemsiye kullanmadan, belirli noktalarda yürüyüp, evi kolladığını görünce içim ız etti. Islansalar da donsalar da görevlerini yapıyorlardı.

Salona doğru ilerlediğimizde Bedir, Ava'dan yalnız kalmamızı rica etti. Ava saygın bir edayla kabul edip Senem'in yanında olacağını belirtti. Beni şaşırttığını itiraf etmeliyim, hiç beklemediğim bir şekilde kabul etmişti.

"Bu arada, Bedir Efendi..."

"Efendim, Ava. Ne?"

Gözlerini Türkan Şoray edasında süzerek, "Bu akşam önemli bir meselem için sizleri rahatsız edeceğim," dedi. "Umarım yolunu kaybetmiş bu günahkârı kabul edersiniz."

Bedir'le bön bön birbirimize baktık. Her seferinde bizi şaşırtacak hamlelerde bulunuyordu. Her seferinde aklımızla oynayıp sonra hiçbir şey yapmamış gibi geri çekiliyordu.

"İyi sohbetler," dedi ve bizi yalnız bıraktı.

"Bazen aklımla oynuyor."

"Güzelliğiyle mi yoksa diliyle mi?"

Bedir cevap vermedi. Ben *ikisi*, derdim.

"Berna..."

"Bedir Efendi."

Oturma grubuna karşılıklı oturduk. Yüzünü okumama izin vermiyordu ama saklamayı başaramadığı gözlerinde acının ve tedirginliğin izlerini görüyordum. Bana neyi getirmişti bu adam?

Ali... Ali iyi miydi?

"Gelmeden önce Ali'yle konuştum," diyerek, farkında olmadan beni rahatlattı. "Durumu seninle konuşmamın daha iyi olduğunu söyleyerek beni buraya yönlendirdi. Aslında niyetim seni direkt Nihat babanla göndermekti ama..." Konuşamayınca yorulmuş gibi nefesini üfledi.

"Ne oluyor, Aslan? Korkutma lütfen."

Bana uzun uzun baktı. "Korkma, kötü bir şey değil," dedi. Yanlış bir şey söylemiş gibi orta sehpaya dik dik baktı. "Yani seninle ilgili değil, tatsız bir haber."

"Lütfen haber neyse direkt söyle. Oyalama ya da bir şeye hazırlama, direkt söyle."

Talebim üzerine başını bir kereliğine salladı.

"Babaannen Hakk'ın rahmetine kavuştu."

"Ha?"

"Müzeyyen Hanım... Müzeyyen teyze vefat etti, Berna. İki hafta önce vefat etti."

Gözlerindeki acı bu muydu? Ölüm müydü? Ölene miydi? Bana mıydı?

Bedir sindirmemi bekliyordu. Tepkilerimi tahmin edemediğinden olsa gerek ağır ağır anlatıyordu.

"Dönmeni bekledim. Bir telefonla haber vermeyi doğru bulmadığımdan haber vermedim. Nihat baban da beklememizi istedi."

"İki hafta..." diye fısıldadım.

Yaklaşık on ay önce ardımda bıraktığım, hayatımı mahveden kadının ölüm haberini almıştım. Ölmesini ben istemiştim. Acı çekmesini ben istemiştim. Gelinini ve oğlunu öldürdüğü için nefret etmiştim. Hâlâ affedemiyordum onu.

Ölüm haberi... Çok erken gelmişti. Ben daha yaşar sanmıştım. Daha yaptıklarıyla yüzleşir, acısını çeker sanmıştım.

Nasıl da aniden geliyordu bu haber? Nasıl da bir can taşıdığın haberi ansızın gelirken bir canın bu boş dünyayı terk ettiği haberi de peşi sıra geliyordu.

"Başınız sağ olsun," demekle yetindim. Boğazıma düğümlenen şeye ad veremiyordum, yutkunmama izin vermiyordu.

Âmin, diyebildi.

Ne sormam gerekiyordu? Neler yaptığını mı? Nasıl olduğunu mu?

"Na- Nasıl ölmüş?"

Neden ağlamak istiyordum? Bu içimi saran huzursuzluk neydi? Vicdanım mı? Onlara karşı yitirdiğimi sandığım merhametim mi? Aynı kandan olmamız mı?

Bedir avuçlarını birbirine sürterken, "Dördüncü evrede fark etmişler," dedi ve ilk sebebi böyle bildirdi. "Olanlardan sonra hastalık nüksetti ve onu tamamen tüketti. Mide kanserinden, kan kusa kusa öldü."

"Mekânı cennet olsun mu diyeyim, Bedir Efendi?"

Oysa demek istiyordum. Hayır. Dememeliydim. Vicdanımı söküp atmak istiyordum. Merhametimi hâlâ kullanıyor olmasına öfkeleniyordum. Beni nasıl tükettiklerini, ölüm haberini aldığımda bile hissediyordum.

Bedir Efendi sorumu cevaplamadı.

"Hatice halanı da biliyorsun, olaylar ortaya çıktıktan bir ay sonra boşandılar. Nihat ağabey beş kuruşsuz bırakmıştı. Çocukları da onu kabul etmedi zaten. On aydır annesiyle Konya'daki eski evinizde kalıyordu. Avuçlarında kalan sadece oymuş. Hastaneden eve, evden hastaneye yaşıyorlardı. Mahallelinin verdiği yardımlarla ayakta kalıyorlardı. İkisinin de birikimleri hastane ve ilaç masraflarına gidiyormuş zaten."

Acıyla gülümsedim.

"Şan şöhret içinde yaşayan Hatice de düştü, ha Bedir Efendi?"

Bakışlarıyla beni onayladı.

"Annesi öldüğünden beri tek yaşıyor. Aklını kaçırması an meselesi."

"Ahım alındı mı?"

"Alındı. Rabbi'm hakkını yerde bırakmadı."

Sadece güldüm. Sevinç değildi, ne olduğunu bilmiyordum. Hayatımı kısıtlan Hatice, bir göz odaya tek başına kısılmıştı.

Yalnızdı, kimsesizdi.

"Rabbi'm kibri sevmez, Berna," diye nazikçe uyarırken ayaklandı. "Kalbinin kirlenmesine de izin verme."

Söyledikleriyle başımı eğdim. Haklıydı. Ancak kibirlenmiyordum, sadece bana yaşatılan her şeyin karşılığının on ayda yaşanmasının şaşkınlığındaydım. Bu esir hali yanlış anlaşılmaya müsaitti.

"Ali, benim söylememin daha doğru olacağını düşündüğü için bana bıraktı," dedi gergin sesiyle. Her zaman sevdiğim Bedir Aslan otoritesi ve sakinliği yoktu. "Acını yaşayabilirsin, Berna. Bu senin en doğal hakkın. Sakın içine atma ve kendini sorgulama."

"Sorgulamamak..." dedim alnım kırışırken. "Kolay değil."

"Elbette değil ama nefsine de yenilme. İnsansın neticede, her şeyi düşünebilirsin."

Başımı salladım.

"Allah onu affetsin, Hatice'ye de sabır versin."

"Âmin," dediğinde başıyla selam verdi. Gidecekti. Gitmesini istemiyordum, ben Bedir'le ne yapacağımı konuşmak istiyordum. Gitmeli miydim? Onları görmeli miydim?

Bedir bana sırtını dönünce çaresizce biriktirdiklerimi kustum.

"Keşke o an ölseydim..."

Sesimi duymasıyla bana döndü. Kaşlarını çatmış bir şekilde beni izliyordu.

"Neden öyle diyorsun?"

"Çünkü kırıldım. O an benim hayatımın kırılma noktasıydı. Yaşamasaydım o anı," dediğimde ellerimi dizlerimin arasında sıkıştırdım. Derin bir nefes alıp başımı kaldırdığımda beni izleyen adama dökülmeye devam ettim. "Allah'ın gücüne gitmesin ama keşke o an nefesimi kesseydi."

"Bu çok acı bir istek. Allah'ın sana verdiği hayatı tepmek, haşa, akıl noksanlığıdır."

"Özür dilerim, Allah'ım. sana layık bir kul olamıyorum. Belki bunları bilmeseydim o öldüğünde yanında olacaktım. Son günlerinde yanında olacaktım."

"Bu da onun sınavıydı. Yaşadığımız her şeyden bir ders çıkarmamız gerek, Berna. Ölmeyi dilemek isyandır. Haşa! Allah'a isyan edilmez."

"Biliyorum. Biliyorum..." Altdudağımı çaresizce ısırdım. Ayakları-

dığımda karşı karşıya durduk. Noksan aklımın bir desteğe daha ihtiyacı vardı. "Ne? Ne yapmamı istersin?"

"Bu senin kararın, Berna."

Onu izledim, o da beni izlemekle kaldı.

"Ne yapmamı istersin, Bedir Efendi?"

"Oraya gitmeni isterim," dedi açıkyüreklilikle.

Biliyordum. İçimi okuduğunu biliyordum. Gitmem için bizzat buraya geldiğini de biliyordum. Gereken destek yine gelmişti.

Gidecektim. Görecektim ve sonsuza dek arkamda bırakacaktım.

Ne bedbaht bir çağ. İnsan, insanlıktan şikâyetçi!

Yedi ay sonra tekrar Konya'ya gelmek, kalbimi huzursuz bir hüzünle sarsıyordu. Babamdan özür dilemek için Felix'le geldiğim şehre, şimdi ölümüne sebep olan annesi için geliyordum.

Yaz ayında olmamıza rağmen yağmur şiddetle yağıyor, acıya gebe duygularıma eşlik ediyordu. Gök delinmiş gibi yağan yağmurun altında kalıp iliklerime kadar ıslanmak istemiştim. Belki içimde bastırdığım acıyı dışavurmam için bir destek verirdi.

Otele yerleştikten bir saat sonra hazırlandım. Felix'e yalnız kalmak istediğimi, bu süreçte tek olmak istediğimi belirtmiştim. Çünkü ağlarken kimsenin yanımda olmasını istemiyordum.

Onlar için ağladığımı kimse bilsin istemedim. Tıpkı dün gece baba-annem için banyoda ağlamadığımı saklamam gibi.

Bebeğimiz için tek kalmamı istemediğini söylemesine rağmen onu otelde bırakıp kiraladığı arabayı aldığım gibi soluğu eski evimizde almıştım.

Halamı gördükten sonra çok sevdiğim bir yerde, babamla annemin mezarlığında olacaktım. Onlarla uzun uzun dertleşip, torunlarının müjdesini verdikten sonra bu cehennemden kaçıp gidecektim.

Belki onun mezarına da giderdim. Bilmiyordum.

Kimi kandırıyordum ki? Geliş sebebim bu değil miydi? Onun mezarına da gidecektim. Onu da göreceğimi biliyordum.

Annemin katilini...

Arabadan indiğimde üzerime sıçrayan yağmur tanelerine baktım. Felix'le ettiğimiz o büyük kavgada yağmur yağıyordu. Ailem hakkında gerçekleri öğrendiğim gün yağmur yağıyordu. Babaannemin öldüğünü öğrendiğim gün de yağmur yağıyordu.

Bugün de yağmur eşlik ediyordu. Kalbim ne zaman kırılsa o zaman gökten boşalırcasına yağmur yağıyordu.

Yoksa bu yağmur taneleri katledilen annemle babamın gözyaşları mıydı?

Asla gelmeyi istemediğim ve hep kaçtığım o kapının önündeydim. Annem bu evde can vermişti. Babam bu kapıdan karısının hakkını soramadan, yasını tutamadan, son olduğunu bilmeden çıkmıştı.

Annemle babamın öldüğü eve yıllar sonra bebeğimle gelmiştim. Babamın katil olmadığını bilmenin vermiş olduğu huzurla gelmiştim.

Ben bir katilin kızı değildim.

Hayatını sevdiği kadına adayan Adem Önder'in kızıydım!

Kapıyı çalamadım. Yüzlerini hiç hatırlamadığım annemle babamın açmasını dilediğim kapının zilini çalamadım. Yedek anahtarın saklandığı yeri buldum ve anahtarı çekip aldım. Kapıyı yavaşça açıp içeri adım attığımda derin bir nefes aldım.

Kötü düşünmek yoktu. Ama nasıl kötü düşünmeyecektim? Çocukluğum buradaydı. Annemle babamı en son burada görmüştüm. Silik siluetleri bu duvarlara sinmişti. Her yerde onlar vardı.

Acı, gözyaşı, mutluluk, sevgi, şefkat ve bütün bunları saran aile. Babamın çatısı altında toplanan biz vardık.

Dağılmıştık. Dağıtılmıştık.

Avurtlarımı kanatana kadar ısırdım. Çatlak, eskimiş duvarların yanından geçerken kulağıma çocuksu kahkahalarım çalınıyordu. Küçük Berna'nın öldüğü evdeydim. Büyük Berna bu durumdan hiç hoşlanmıyordu. Bu kadar duygu çok fazlaydı.

Sırtını duvara yaslamış, elindeki tespihle zikir çeken kadını küçük bir odada buldum. Sararmış beyaz duvarlarda hiç tablo yoktu. İki koltuk ve bir masa vardı. İki sandalyeden fazlasının olmadığı küçük oda soğuk, acı ve ağır bir atmosferle doluydu.

Pencereden dışarısını izleyen kadını seyrederken ağzım hayrette açıldı. On ay içerisinde bir insan nasıl bu kadar çökebilirdi?

Geldiğimi hissetmiş gibi kafasını usulca çevirdi. Beni görünce gözleri irileşti, zikri çeken dudakları gerildi. Gelmemi beklemiyordu. Ne yalan söyleyeyim, ben de beklemiyordum. Birbirimizi izledik sadece. Boğucu sessizlikte yaklaşık beş dakika boyunca birbirimizi izledik. Gücü kalmayınca, dolan gözlerini benden kaçırarak tekrar pencereye çevirdi. Nefesinin sıklaştığını kalkıp inen omuzlarından görebiliyordum.

Paniklemişti. Gerilmişti. Ağlayacaktı.

"Başın sağ olsun," dedim güçlü çıkmasına özen gösterdiğim sesimle. Cılızdım, hâlâ baskının bir parçasını acısıyla taşıyan Berna'ydım.

Bir şey söylemedi, tespihi tuttuğu titrek eliyle masayı gösterdi.

Davetine uydum.

Küçük, beyaz bir masada karşılıklı oturduk. Ortasında babaannemin her zaman suladığı çiçek vardı ama solmuştu. Her şeyin bir gün solabileceğini gösteriyordu. Solup yok olacağını, yanlış ellerde rengini kaybedeceğini...

Ben renklerime yıllar sonra geri kavuşmuştum.

Ama Hatice Önder renklerini kaybetmişti. Gözlerinin feri kaçmış, o parlak cildi solmuş, gergin hatları sarkmış, beyaz tenine kara lekeler çalınmıştı. Dört beden küçülmüştü. Vatkalarla süslü markalı elbiselerden, çiçekli, rengi soluk bir elbiseye geçmişti.

Cenaze evinde yapayalnızdı.

"Kimse yok mu?"

"Kimsem yok," dedi cılız sesiyle.

Buraya gelmeden önce her şeyi konuşacağıma inanmıştım. "Ce- Cenazesini... Nasıl?" Konuşamıyordum. Onu böyle gördükçe ağlama isteğiyle tutuşuyordum. Kötü olacaklarını tahmin ediyordum ama bu kadar haddimi aşmıştı.

"Belediye ilk üç gün cenaze çadırı kurdu. İlk hafta konu komşu geldi, daha sonra da gittiler. Tekim işte," dedi.

Sesi o kadar cılız çıkıyordu ki zar zor anlıyordum.

"Sesini... Sesini biraz yükselt, seni anlayamıyorum."

Bilerek yapıyor olabilir miydi? Beni senelerce kandıran Hatice Pektaş, kendini acındırmak için bu yola başvuruyor olabilir miydi?

Oysa hissettiklerim bundan fazlasıydı.

Ricamı tarttıktan sonra konuşmaya başladı. "Seni... Seni kaybettiğimden beri böyle, sesim soluğum çıkmıyor," dedi. Bir omuz silkme hareketiyle sıkıntısını öteledi. "Çıkmasın da zaten, konuşacağım kimsem kalmadı. Çocuklarım yok, bir Allah kaldı benimle. Ona da yalvarmak için kalan ömrüm var."

Dolan gözlerimi hızla ondan kaçırdım. Ağlamayacaktım.

"Anneni kaybetmek..." dediğimde boğazım düğümlendi. Karşımda onu böyle çaresiz ve gariban bir şekilde görmek her şeyi bitirmişti. Az çok neyle karşılaşacağımı tahmin etmiştim ama bu kadarı beklentilerimi aşmıştı.

O yaşayan bir ölüydü. Ruhunu kaybetmiş, canlı bir cesetti.

Nefes alan cesetler varmış...

"Acıymış," diyerek cümlemi tamamladı. "Kaç yaşında olursan ol. Anneni kaybetmek çok acıymış!"

"Tarifi imkânsızdır," dedim. "Nasıldı? Annen... Son günlerde nasıldı?"

"Boş versene! Hayatına bak kızı-" Duraksadı. "Hayatına bak."

Kızım, diyemedi.

Kızı değildim artık.

"Annen nasıldı son günlerde?" diye sordum bir gayretle. "Bunu bilmeye hakkım var diye düşünüyorum."

Beni çekinerek inceledi. Ne görmek istediğini anlamamıştım. Ancak içinin gittiğini, özlemini gidermek için beni incelediğini geç idrak etmiştim. Sevgisi bir gram eksilmemişti.

"Sadece seni andı. Seni kaybettiğimiz an başladı, son nefesini verene kadar adını dua gibi zikretti. Bana *Berna'yı bırakma*, demekten başka bir şey demedi. Helallik istedi, Allah'a yalvardı. Bazen tüm gün namazında otururdu. Sadece Allah'tan af dilerdi." Cılız omuzları ağlamaktan şiddetle sarsılıyordu. "Kanser olduğunu öğrendiğinde *Berna'nın ahı çıkıyor, Hatice*, dedi. *Kızımın ahı çıktı. Söyle ona mutlu olsun, vallahi ahı yerde kalmadı*, dedi."

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken onunla ağladığımı fark ettim.

"Yemin ederim, Allah şahidimdir ki hastalığı için bir gün ah etmedi. Şükretti. *Rabbim acımı bu dünyada çıkardı*, diyerek şükretti. İster helal et ister etme. Ama o pişmandı. Zaten yaptığı ilk zaman pişmandı."

"Neye yarar?" dedim boğuk sesimle. Pişmanlığı bana hiçbir şey vermiyordu ki. Bir şey diyemedi. Sessizce boyun eğdi. "Hayatımı da çaldınız."

Gözlerini yumarak sessizliğini sürdürdü. Elindeki tespihi sıkıp derin derin iç çekiyordu. Gözyaşları durmuş, muhtemelen çok ağlamaktan kurumuştu.

"Çok sevmek de insana zarar veriyormuş."

"Öyle," dedi cılız bir katılımla. "O adamla evlenmişsin. Tebrik ederim."

"Evet, hamileyim."

Haberi annemle babamdan önce ona vermiştim. Duyduklarıyla bana bakıp gülümsedi. Göz göze geldiğimizde bakışlarını kaçırdı. Bana bakamıyordu. Korkuyordu. Tedirgindi.

Bir an sonra uzun uzun konuşmaya başladı.

"Evi o zaman iki kişi istiyordu. Biri Laura denen o kadındı. Diğeri de saç ekimi için yurtdışından gelen bir kadındı. Nedense içimdeki ses Laura diyordu. Halbuki diğer kadınla görüntülü konuşmuş ve sevmiştim. Kader işte, seni o adamla yan yana getirecekti. Demek ki sebebi buymuş."

"Hayatımı çalan bir kadına bunun için teşekkür etmeyeceğim."

Sözlerimi hazmedemediğinden biraz bekledi.

"Teşekkür etmen için anlatmadım. Sadece o zaman neden o kadına ev vermediğimi düşünürdüm. Allah'tan nasıl ve neden sorularının ceva

bını bir şekilde alıyoruz. Annem hastanedeyken iki yardımsever adamın hastane masraflarını ödediğini ve o pahalı ilaçları aldığını öğrendim. İsimlerini gizleseler de öğrenmiştim. Bunlardan biri Bedir Efendi'ydi, diğeri de Felix'ti."

Yardım etmeleri beni şaşırtmamıştı.

"Ava," dedi kısa bir duraklamadan sonra. "Ava annemin hastalığı boyunca yanında oldu. Onunla konuştu, onunla güldü, onunla ağladı. Annem sana iyi bakması için ondan söz aldı. Cenazesinde buradaydı ve onu uğurlarken sana bakacağına dair bir kez daha söz verdi. Çok güzel insanlar kazanmışsın."

Mahcup bir halde yaptığı her açıklama beni deşiyordu. Çok güzel insanlar kazandığımın farkındaydım. Ava gibi bir kadının babaannemi yalnız bırakmamasının aslında ne kadar değerli olduğunun ve benim için affedilmez gibi görünse de ne kadar doğru bir duruş olduğunun da bilincindeydim. Ava ondan çok şey öğrendiğini söylemişti.

"Aslında anneme çok kızgındı. Senin affetmeyeceğini söyleyip durdu. Yaptığımız yanlışı her defasında yüzüme vurdu, anneme anlatıp durdu. Bildiği ne varsa dile getirdi işte. Hayatını mahvettiğimiz için affedilmeyi hak etmediğimizi söyledi. Haklıydı."

Haklı olması neye yarardı?

"Enişten... O da sağ olsun para gönderdi ama o parayı geri göndermiştim. Gizlice gönderdiği yardımlarını da hak etmediğimizi söyleyerek yapmamasını istedim. Onu aramak zorunda kaldım. Benimle hiç konuşmadı. Sadece onu aradım ve söyledim. Sonra da telefonu kapadım. Ama... Ama sesini duymak isterdim. Belki o zaman sesi beni ayakta tutardı. Beni sesinden dahi mahrum bırakmıştı."

Nihat Pektaş benim kadar sarsılmış, benim kadar yakıp yıkmak istemişti. Görüyorum ki başarmıştı.

"Olması gereken bu değil miydi zaten?"

Annesi acı çeke çeke ölmüştü, bunu ben istemiştim.

Sorum üzerine silik bir gülüş dudaklarından geçti.

"Evet, daha fazlasını da hak ediyorum, merak etme. Bana yapılan az bile. Ben... Ben intihar etmeyi düşündüm."

Kafasını omuzlarına sokacakmış gibi büzüldü. "Defalarca düşündüm. Annemin öldüğü gün hastanenin damına çıkıp denedim ama korktum. Allah'ın karşısına çıkmaya utandım. Gazabından korktum. Yeterince günahkârdım. Onun verdiği canı alma haddini kendimde bulamadım. Ben kimim ki? Ben kimdim ki onun verdiği canı almayı hak görüyordum?"

Kendini azarlarken bile kafasını kaldırmıyordu. Bana asla bakmıyor, nasıl bir işkence çektirdiğinden habersiz o eski sandalyede oturuyordu.

Nihova

"Keşke gelmeseydin. Keşke gelmeseydin. Sana bakamıyorum. O kadar çok utanıyorum ki... Yer yarılsa da içine girsem diyorum. Keşke seni görmeden ölseydim. Annem gibi ben de ölseydim. Onunla gitseydim."

Karnımda bir can taşıdığımı kendime hatırlatarak gördüklerimi, duyduklarımı sindirmeye çalışıyordum. Ben burada ne yapıyordum?

"İntihar çare değil," dedim güçlü bir soluk aldıktan sonra.

Öğrendiklerimin ağırlığıyla sandalyeye yapıştım. Babaannemin son on aydır söylediklerini öğrenmek beklediklerimin arasında değildi. Buraya nasıl bir beklentiyle geldiğimi de şaşırmıştım.

"Berna..." diye seslendi. Geldiğimden beri ilk defa adımı anarak bana baktı. Tam anlamıyla gözlerimin içine baktı.

"Efendim."

"Bazı insanlar iyileşmemeyi tercih eder," dedi.

"Bu senin tercihin."

Sorun değil, dercesine başını salladı. "Sorun değil, iyileşmemek benim kendi tercihimdi." İçini çekerek başını tekrar önüne düşürdü. "Kendimi böyle cezalandırıyorum."

"Teşekkür ederim," dedim bana bakmasını sesimle zorlayarak.

"Neden?"

"Her insanın bir gün kötü birine dönüşeceğini bana tekrar hatırlattığınız için."

"Doğru, haklısın," diyebildi. Yine kafasını pencereye çevirip yağan yağmuru izledi. Konuşmadı. Belki de konuşacaklarımız bitmişti. Onu yaralamak ama yaralandığı yerden şifalandırmak istiyordum.

Onu kırmak, aynı zamanda susmak istiyordum.

Ona sıcak bir tebessüm sunmak, aynı zamanda soğuk sözlerle parçalamak istiyordum.

Dirayetimi kaybetmiştim. Bu kapıdan çıkıp gitmezsem aklımın ereyeceği ve kendimi affetmeyeceğim şeyler yapacaktım.

O artık ardımda bıraktığım biriydi.

Sandalyeden kalktığımda sendeledim. Elini uzattı ama yardımını kabul etmedim. Bir daha asla uzattığı eli tutmayacaktım. Bir katili savunan ellerden uzakta, bebeğimi ve kocamı koruyacaktım.

Ona sırtımı döndüm. Evden çıkmadan önce beni yiyip, bitiren vicdanıma sonunda boyun eğerek kalbimden geçenleri güçlükle dile getirdim.

"Annene hakkım helaldir. Sana da hakkım helaldir. Bunu Allah rızası için yapıyorum. Sadece... Sadece..." Daha fazlasını dile getirmeye takatim kalmamıştı.

Evden apar topar çıktığımda benden izinsiz akan yaşlarımı h

sildim. Ağlamamalıydım. Ama onu o halde görmek beni mahvetmişti. Onu kimsesiz, perişan, bitik durumda görmek beni yıkmıştı.

Babam katil olsa bile yaşamasını dilediğim günleri biliyordum.

Çocukları... Çocukları benim gibi annesini bekliyordu. Onu bir gün affedeceklerdi ama geç kalacaklarını bilmeden günü atlatacaklardı. Ne olursa olsun burada bırakamazdım. Bana yakışmazdı.

Mezarını ziyaret ettiğim babama nasıl bakacak, annemle nasıl konuşacaktım? Zamanım kısıtlıymış gibi çantamdan telefonumu çıkardım. Oyalanmadan, üzerine düşünmeden Nihat babamı aradım. Kapıdan uzaklaşırken hattın meşgule düşmemesi için dua ediyordum. Sesini duyduğumda rahatlayarak nefesimi verdim.

"Nihat baba..."

"Efendim, kızım."

"Gelip onu al."

"Kimi?"

"Gelip onu al," dedim. Adını söyleyemiyordum. "İyi değil, onu burada bırakamayız."

Hattan bir süre ses gelmedi. Gelişim onu da şaşırtmıştı. Konuştuğunda sesi canlılığını yitirmişti.

"Yanına mı gittin?"

"Evet," dedim ağlayarak. "Gel onu al. Lütfen... Lütfen..."

Acı bir homurdanmayla yaşadığı zorluğu dile getirmeye çalıştı.

"Berna, bu benim için çok..."

"Ben affettim. Sen almazsan ben alacağım. Seni istiyor. Belli ki seni istiyor. Gel al, lütfen. Sana yalvarırım, Nihat baba. Al onu."

"Tamam. Tamam, ağlama. Bakacağım."

Bu bir söz değildi, kuru bir teselliydi.

"Nihat baba, onu al. Senin de onu özlediğini, çocukların da annesini özlediğini biliyorum." Bana cevap vermedi. Sinirleniyordum. Acıma kızgınlık karışıyordu. "Nihat Pektaş!" dedim sert bir sesle. "Hemen yarın geliyorsun ve halamı buradan alıyorsun. Gelip almazsan torununu göremezsin."

"Ne?"

"Duydun. Hamileyim, gelip onu almazsan torununu göremezsin."

"Tamam, tamam. Geleceğim. Söz, geleceğim."

"Seni sonra ararım," diyerek telefonu kapadım. Bitmişti. Bir ölüm affı getirmiş, kalbimdeki yükü azaltmıştı. Hayatımda olmayacaktı ama kalbimde bir yük olarak da kalmayacaktı.

Biraz rahatlamıştım. Biraz nefes alabilmiştim. Yağmur saçlarımı, yü-

rümü ıslatırken, çıkıp oynadığım sokağı arşınladım. Adem ve Ayça'nın adını yazdığı, el ele yürüdükleri sokakta onları bebeğimle birlikte kalbimde anarak geziyordum.

Sonra karşıma o çıktı. Hayatımı değiştiren ve bana renklerimi veren adam.

"Sana *gelme*, demiştim."

"Zevcemi tek mi bırakacağım?" demesiyle bir kahkaha kopardım, o da gülümsedi. Az önce ağlayan ben, şimdi kahkaha atıyordum. Hayatın bu tuhaf yanına bir türlü alışamıyordum.

"Gülme, hevesimi kırıyorsun böyle."

O gülme dedikçe güldüm.

"Çok komik söylüyorsun, Ali."

Beni yeşil gözlerinin güzelliğiyle inceledi. Bir şey arıyordu. Bulmak istediği bir şeyi. Akıttığım gözyaşlarımdan fazlasını istiyordu.

"Affettin onu, değil mi?"

"Sen de yardım etmişsin."

Bakışlarını kaçırdı.

"Ne yardımı?"

"Hadi oradan! Bedir'den bekliyordum, şaşırmadım ama sen de yapmışsın."

"Sadece... Hasta görünce dayanamadım işte."

Uzanıp yanağını öptüm.

"Senin o yumuşak kalbini yerim ben."

Hınzır bakışlarıyla yüzünü dalgalandırdı.

"Zaten bu tatlı, masum, pamuk şeker kadar yumuş yumuş kalbime âşık olmadın mı?"

Kıkırtım yanağına bıraktığım öpücükle kayboldu. "Sana âşık olmayı ben de istemezdim. Herkesi yenerdim ben," dedim çaresizlikle.

Gözümün önüne gelen saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken, "Bu da bana şu sözü hatırlattı," dedi. "Tüm dünyayı yenersin ama yazara yenilirsin." Gülümsedi. "Tanıdık bir senaryo."

"Doğru, Felix," dedim düzeltme ihtiyacı duyarak. "Özür dilerim, Ali Hamza!"

"Seni seviyorum, Berna. Allah'a sonsuz şükranlarımı sunuyorum. Seni hayatıma layık gördüğü için ve çocuklarımın annesi olacağın için."

"Allah'a binlerce kez şükürler olsun, seni cennetine layık gördüğü için."

"Elhamdülillah," dedi mutlulukla iç çekerken. "O cenneti kazanmam için bana ne güç verdi, biliyor musun?"

"Ne?"

"Bedir Aslan'ın yetim ve öksüz çocuklar için kurduğu medresede, yetim Ali'nin duvara yazdığı bir yazı," dedi. "*Tevhid nedir diye soran olursa sırtını Allah'a dayayıp bütün dünyaya meydan okumaktır, de.*"

BİTTİ

YENİ ESERLERDE GÖRÜŞMEK ÜZERE :)

Değerli bilgileriyle bize katkıda bulunan Selim Ökten Hoca'mıza ve Habibe Köşgel Hoca'mıza teşekkür ederiz.

Ninova